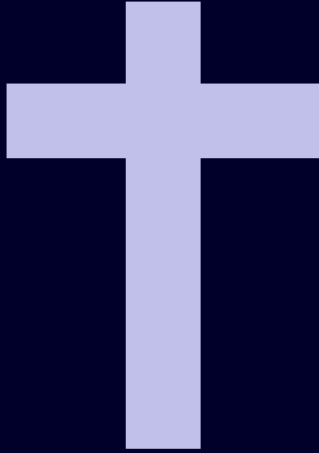

Sveta Biblija

The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet), translated by
Vuk Karadžić and Đura Daničić

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet), translated by Vuk
Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023
b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27

Contents

Mateju	1
Marku	37
Luki	60
Jovanu	99
Dela apostolska	128
Rimljanima	166
1 Korinæanima	181
2 Korinæanima	196
Galæanima	206
Efežanima	211
Filipljanima	216
Kološanima	220
1 Solunjanima	224
2 Solunjanima	228
1 Timoteju	230
2 Timoteju	234
Titu	237
Filemonu	239
Jevrejima	240
Jakovljeva	252
1 Petrova	256
2 Petrova	260
1 Jovanova	263
2 Jovanova	267
3 Jovanova	268
Judina	269
Apokalipsa	271
Psalmi	289

Jevanđelje po Mateju

¹ Pleme Isusa Hrista, sina Davida Avraamova sina.

² Avraam rodi Isaka. A Isak rodi Jakova. A Jakov rodi Judu i braæu njegovu.

³ A Juda rodi Faresa i Zaru s Tamarom. A Fares rodi Esroma. A Esrom rodi Arama.

⁴ A Aram rodi Aminadava. A Aminadav rodi Naasona. A Naason rodi Salmona.

⁵ A Salmon rodi Vooza s Rahavom. A Vooz rodi Ovida s Rutom. A Ovid rodi Jeseja.

⁶ A Jesej rodi Davida cara. A David car rodi Solomuna s Urijicom.

⁷ A Solomun rodi Rovoama. A Rovoam rodi Aviju. A Avija rodi Asu.

⁸ A Asa rodi Josafata. A Josafat rodi Jorama. A Joram rodi Oziju.

⁹ A Ozija rodi Joatama. A Joatam rodi Ahaza. A Ahaz rodi Ezekiju.

¹⁰ A Ezekija rodi Manasiju. A Manasija rodi Amona. A Amon rodi Josiju.

¹¹ A Josija rodi Jehoniju i braæu njegovu, u seobi Vavilonskoj.

¹² A po seobi Vavilonskoj, Jehonija rodi Salatiila. A Salatiilo rodi Zorovavela.

¹³ A Zorovavel rodi Aviuda. A Aviud rodi Eliakima. A Eliakim rodi Azora.

¹⁴ A Azor rodi Sadoka. A Sadok rodi Ahima. A Ahim rodi Eliuda.

¹⁵ A Eliud rodi Eleazara. A Eleazar rodi Matana. A Matan rodi Jakova.

¹⁶ A Jakov rodi Josifa, muža Marije, koja rodi Isusa prozvanoga Hrista.

¹⁷ Svega dakle koljena od Avraama do Davida, koljena èetрнаest, a od Davida do seobe Vavilonske, koljena èetрнаest, a od seobe Vavilonske do Hrista, koljena èetрнаest.

¹⁸ A roðenje Isusa Hrista bilo je ovako: kad je Marija, mati njegova, bila isprošena za Josifa, a još dok se nijesu bili sastali, naðe se da je ona trudna od Duha svetoga.

¹⁹ A Josif muž njezin, buduæi pobožan, i ne hoteæi je javno sramotiti, namisli je tajno pustiti.

²⁰ No kad on tako pomisli, a to mu se javi u snu anðeo Gospodnji govoreæi: Josife, sine Davidov! ne boj se uzeti Marije žene svoje; jer ono što se u njoj zaèelo od Duha je svetoga.

²¹ Pa æe roditi sina, i nadjeni mu ime Isus; jer æe on izbaviti svoj narod od grijeha njihovijeh.

²² A ovo je sve bilo da se izvrši što je Gospod kazao preko proroka koji govori:

²³ Eto, djevojka æe zatrudnjeti, i rodiæe sina, i nadjenuæe mu ime Emanuilo, koje æe reæi: s nama Bog.

²⁴ Kad se Josif probudi od sna, uèini kao što mu je zapovjedio anðeo Gospodnji, i uzme ženu svoju.

²⁵ I ne znadijaše za nju dok ne rodi sina svojega prvenca, i nadjede mu ime Isus.

2

¹ A kad se rodi Isus u Vitlejemu Judejskome, za vremena cara Iroda, a to doðu mudarci od istoka u Jerusalem, i kažu:

² Gdje je car Judejski što se rodio? Jer smo vidjeli njegovu zvijezdu na istoku i došli smo da mu se poklonimo.

³ Kad to èuje car Irod, uplaši se, i sav Jerusalem s njim.

⁴ I sabravši sve glavare svešteničke i književnike narodne, pitaše ih: gdje æe se roditi Hristos?

⁵ A oni mu rekoše: u Vitlejemu Judejskome; jer je tako prorok napisao:

⁶ I ti Vitlejeme, zemljo Judina! ni po èem nisi najmanji u državi Judinoj; jer æe iz tebe iziæi èelovoða koji æe pasti narod moj Izrailja.

⁷ Onda Irod tajno dozva mudarce, i ispitivaše ih kad se pojavila zvijezda.

⁸ I poslavši ih u Vitlejem, reèe: idite i raspitajte dobro za dijete, pa kad ga naðete, javite mi, da i ja idem da mu se poklonim.

⁹ I oni saslušavši cara, poðoše: a to i zvijezda koju su vidjeli na istoku, iðaše pred njima dok ne dođe i stade odozgo gdje bješe dijete.

¹⁰ A kad vidješe zvijezdu gdje je stala, obradovaše se veoma velikom radosti.

¹¹ I ušavši u kuæu, vidješe dijete s Marijom materom njegovom, i padoše i pokloniše mu se; pa otvoriše dare svoje i darivaše ga: zlatom, i tamjanom, i smirnom.

¹² I primivši u snu zapovijest da se ne vraæaju k Irodu, drugim putem otidoše u svoju zemlju.

¹³ A pošto oni otidu, a to anðeo Gospodnji javi se Josifu u snu i kaza mu: ustani, uzmi dijete i mater njegovu pa bježi u Misir; i budi onamo dok ti ne kaæem; jer æe Irod traæiti dijete da ga pogubi.

¹⁴ I on ustavši uze dijete i mater njegovu noæu i otide u Misir.

¹⁵ I bi tamo do smrti Irodove: da se izvrši što je Gospod rekao preko proroka koji govori: iz Misira dozvaš sina svojega.

¹⁶ Tada Irod kad vidje da su ga mudarci prevarili, razgnjevi se vrlo i posla te pobiše svu djecu po Vitlejemu i po svoj okolini njegovoj od dvije godine i niæe, po vremenu koje je dobro doznao od mudaraca.

¹⁷ Tada se zbi što je kazao prorok Jeremija govoreæi:

¹⁸ Glas u Rami èu se, plaè, i ridanje, i jaukanje mnogo: Rahila

plaèe za svojom djecom, i neæe da se utješi, jer ih nema.

¹⁹ A po smrti Irodovoj, gle, anðeo Gospodnji u snu javi se Josifu u Misiru.

²⁰ I reèe: ustani, i uzmi dijete i mater njegovu i idi u zemlju Izrailjevu; jer su izumrli koji su traæili dušu djetinju.

²¹ I on ustavši, uze dijete i mater njegovu, i dođe u zemlju Izrailjevu.

²² Ali èuvši da Arhelaj caruje u Judeji mjesto Iroda oca svojega, poboja se onamo iæi; nego primivši u snu zapovijest, otide u krajeve Galilejske.

²³ I došavši onamo, namjesti se u gradu koji se zove Nazaret, da se zbude kao što su kazali proroci da æe se Nazareæanin nazvati.

3

¹ U ono pak doba dođe Jovan krstitelj, i uèaše u pustinji Judejskoj.

² I govoraše: pokajte se, jer se pribliæi carstvo nebesko.

³ Jer je to onaj za koga je govorio prorok Isaija gdje kaæe: glas onoga što viæe u pustinji: pripravite put Gospodu, i poravnite staze njegove.

⁴ A Jovan imaše haljinu od dlake kamilje i pojas koæan oko sebe; a hrana njegova bijaše skakavci i med divlji.

⁵ Tada izlaæaše k njemu Jerusolim i sva Judeja, i sva okolina Jordanska.

⁶ I on ih kršæavaše u Jordanu, i ispovijedahu grijehæe svoje.

⁷ A kad vidje Jovan) mnoge fariseje i sadukeje gdje idu da ih krsti, reèe im: porodi aspidini! ko kaza vama da bjeæite od gnjeva koji ide?

⁸ Rodite dakle rod dostojan pokajanja.

⁹ I ne mislite i ne govorite u sebi: imamo oca Avraama; jer vam kažem da može Bog i od kamenja ovoga podignuti djecu Avraamu.

¹⁰ Veæ i sjekira kod korijena drvetu stoji; svako dakle drvo koje ne raða dobra roda, sijeæe se i u oganj se baca.

¹¹ Ja dakle kršæavam vas vodom za pokajanje; a onaj što ide za mnom, jaæi je od mene; ja nijesam dostojan njemu obuæe ponijeti; on æe vas krstiti Duhom svetijem i ognjem.

¹² Njemu je lopata u ruci nje-govoj, pa æe otrijebiti gumno svoje, i skupiæe pšenicu svoju u žitnicu, a pljevu æe sažeæi ognjem vjeènijem.

¹³ Tada dođe Isus iz Galileje na Jordan k Jovanu da se krsti.

¹⁴ A Jovan branjaše mu gov-oreæi: ti treba mene da krstiš, a ti li dolaziš k meni?

¹⁵ A Isus odgovori i reèe mu: ostavi sad, jer tako nam treba ispuniti svaku pravdu. Tada Jovan ostavi ga.

¹⁶ I krstivši se Isus iziðe odmah iz vode; i gle, otvoriše mu se nebesa, i vidje Duha Božijega gdje silazi kao golub i dođe na njega.

¹⁷ I gle, glas s neba koji govori: ovo je sin moj ljubazni koji je po mojoj volji.

4

¹ Tada Isusa odvede Duh u pustinju da ga đavo kuša.

² I postivši se dana èetrdeset i noæi èetrdeset, napošljtku ogladnje.

³ I pristupi k njemu kušaè i reèe: ako si sin Božij, reci da kamenje ovo hljebovi postanu.

⁴ A on odgovori i reèe: pisano je: ne živi èovjek o samom hljebu, no o svakoj rijeçi koja izlazi iz usta Božijih.

⁵ Tada odvede ga đavo u sveti grad i postavi ga navrh crkve;

⁶ Pa mu reèe: ako si sin Božij, skoèi dolje, jer u pismu stoji da æe anđelima svojijem zapovjediti za tebe, i uzeæe te na ruke, da gdje ne zapneš za kamen nogom svojom.

⁷ A Isus reèe njemu: ali i to stoji napisano: nemoj kušati Gospoda Boga svojega.

⁸ Opet uze ga đavo i odvede na goru vrlo visoku, i pokaza mu sva carstva ovoga svijeta i slavu njihovu;

⁹ I reèe mu: sve ovo daæu tebi ako padneš i pokloniš mi se.

¹⁰ Tada reèe njemu Isus: idi od mene, sotono; jer stoji napisano: Gospodu Bogu svojemu poklanjaj se i njemu jedinome služi.

¹¹ Tada ostavi ga đavo, i gle, anđeli pristupiše i služahu mu.

¹² A kad èu Isus da je Jovan predan, otide u Galileju.

¹³ I ostavivši Nazaret dođe i namjesti se u Kapernaumu pri-morskome na meði Zavulonovoj i Neftalimovoj,

¹⁴ Da se zbude što je rekao Isaija prorok govoreæi:

¹⁵ Zemlja Zavulonova i zemlja Neftalimova, na putu k moru s one strane Jordana, Galileja nezn-abožaèka.

¹⁶ Ljudi koji sjede u tami, vidješe vidjelo veliko, i onima što sjede na strani i u sjenu smrtnome, zasnijetli vidjelo.

¹⁷ Od tada poèe Isus uèiti i govoriti: pokajte se, jer se približi carstvo nebesko.

¹⁸ I iduæi pokraj mora Galilejskog vidje dva brata, Simona, koji se zove Petar, i Andriju brata njegova, gdje meæu mreže u more, jer bijahu ribari.

¹⁹ I reèe im: hajdete za mnom, i uèiniæu vas lovcima ljudskijem.

²⁰ A oni taj èas ostaviše mreže i za njim otidoše.

21 I otišavši odatle vidje druga dva brata, Jakova Zevedejeva, i Jovana brata njegova, u lađi sa Zevedejem ocem njihovijem gdje krpe mreže svoje, i pozva ih.

22 A oni taj èas ostaviše lađu i oca svojega i za njim otidoše.

23 I prohođaše po svoj Galileji Isus uèeæi po zbornicama njihovijem, i propovijedajuæi jevanðelje o carstvu, i iscjeljujuæi svaku bolest i svaku nemoæ po ljudima.

24 I otide glas o njemu po svoj Siriji i privedoše mu sve bolesne od razliènijeh bolesti i s razliènijem mukama, i bijesne, i mjeseènjake, i uzete, i iscijeli ih.

25 I za njim iðaðe naroda mnogo iz Galileje, i iz Deset Gradova, i iz Jerusalima, i Judeje, i ispreko Jordana.

5

1 A kad on vidje narod, pope se na goru, i sjede, i pristupiše mu uèenici njegovi.

2 I otvorivši usta svoja uèaðe ih govoreæi:

3 Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko;

4 Blago onima koji plaèu, jer æe se utješiti;

5 Blago krotkima, jer æe naslijediti zemlju;

6 Blago gladnima i ųednima pravde, jer æe se nasititi;

7 Blago milostivima, jer æe biti pomilovani;

8 Blago onima koji su èistoga srca, jer æe Boga vidjeti;

9 Blago onima koji mir grade, jer æe se sinovi Boųiji nazvati;

10 Blago prognanima pravde radi, jer je njihovo carstvo nebesko.

11 Blago vama ako vas uzasramote i usprogone i reku na vas svakojake rðave rijeèi laųuæi, mene radi.

12 Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima,

jer su tako progonili proroke prije vas.

13 Vi ste so zemlji; ako so obljutavi, èim æe se osoliti? Ona veæ neæe biti ni za što, osim da se prospje napolje i da je ljudi pogaze.

14 Vi ste vidjelo svijetu; ne moųe se grad sakriti kad na gori stoji.

15 Niti se uųiųe svijeæa i meæe pod sud nego na svijeænjak, te svijetli svima koji su u kuæi.

16 Tako da se svijetli vaųe vidjelo pred ljudima, da vide vaųa dobra djela, i slave oca vaųega koji je na nebesima.

17 Ne mislite da sam ja doųao da pokvarim zakon ili proroke: nijesam doųao da pokvarim, nego da ispunim.

18 Jer vam zaista kaųem: dokle nebo i zemlja stoji, neæe nestati ni najmanjega slovca ili jedne tittle iz zakona dok se sve ne izvrųi.

19 Ako ko pokvari jednu od ovijeh najmanjijeh zapovijesti i nauèi tako ljude, najmanji nazvaæe se u carstvu nebeskome; a ko izvrųi i nauèi, taj æe se veliki nazvati u carstvu nebeskome.

20 Jer vam kaųem da ako ne bude veæa pravda vaųa nego knjiųevnika i fariseja, neæete uæi u carstvo nebesko.

21 Èuli ste kako je kazano starima: ne ubij; jer ko ubije, biæe kriv sudu.

22 A ja vam kaųem da æe svaki koji se gnjevi na brata svojega ni za što, biti kriv sudu; a ako li ko reèe bratu svojemu: raka! biæe kriv skupųtini; a ko reèe: budalo! biæe kriv paklu ognjenom.

23 Zato dakle ako prineseų dar svoj k oltaru, i ondje se opomeneų da brat tvoj ima neųto na te,

24 Ostavi ondje dar svoj pred oltarom, i idi prije te se pomiri s bratom svojijem, pa onda doði i prinesi dar svoj.

25 Miri se sa suparnikom svojijem brzo, dok si na putu s njim, da te suparnik ne preda sudiji, a

sudija da te ne preda sluzi i u tamnicu da te ne vrgnu.

²⁶ Zaista ti kažem: ne æeš iziæi odande dok ne daš do pošnjednjega dinara.

²⁷ Èuli ste kako je kazano starima: ne èini preljube.

²⁸ A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, veæ je uèinio preljubu u srcu svojemu.

²⁹ A ako te oko tvoje desno sablažnjava, iskopaj ga i baci od sebe: jer ti je bolje da pogine jedan od udova tvojijeh negoli sve tijelo tvoje da bude baèeno u pakao.

³⁰ I ako te desna ruka tvoja sablažnjava, otsijeci je i baci od sebe: jer ti je bolje da pogine jedan od udova tvojijeh negoli sve tijelo tvoje da bude baèeno u pakao.

³¹ Tako je kazano: ako ko pusti ženu svoju, da joj da knjigu raspusnu.

³² A ja vam kažem da svaki koji pusti ženu svoju, osim za preljubu, navodi je te èini preljubu; i koji puštenicu uzme preljubu èini.

³³ Još ste èuli kako je kazano starima: ne kuni se krivo, a ispuni što si se Gospodu zakleo.

³⁴ A ja vam kažem: ne kunite se nikako: ni nebom, jer je prijestol Božij;

³⁵ Ni zemljom, jer je podnožje nogama njegovijem; ni Jerusalimom, jer je grad velikoga cara.

³⁶ Ni glavom svojom ne kuni se, jer ne možeš ni dlake jedne bijele ili crne uèiniti.

³⁷ Dakle neka bude vaša rijeè: da, da; ne, ne; a što je više od ovoga, oda zla je.

³⁸ Èuli ste da je kazano: oko za oko, i zub za zub.

³⁹ A ja vam kažem da se ne branite oda zla, nego ako te ko udari po desnome tvom obrazu, obrni mu i drugi;

⁴⁰ I koji hoæe da se sudi s tobom i košulju tvoju da uzme, podaj mu i haljinu.

⁴¹ I ako te potjera ko jedan sahat, idi s njime dva.

⁴² Koji ište u tebe, podaj mu; i koji hoæe da mu uzajmiš, ne odreci mu.

⁴³ Èuli ste da je kazano: ljubi bližnjega svojega, i mrzi na neprijatelja svojega.

⁴⁴ A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, èinite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone;

⁴⁵ Da budete sinovi oca svojega koji je na nebesima; jer on zapovijeda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima.

⁴⁶ Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakovu platu imate? Ne èine li to i carinici?

⁴⁷ I ako Boga nazivate samo svojoj braæi, šta odviše èinite? Ne èine li tako i neznabošci?

⁴⁸ Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen otac vaš nebeski.

6

¹ Pazite da pravdu svoju ne èinite pred ljudima da vas oni vide; inaèe plate nemate od oca svojega koji je na nebesima.

² Kad dakle daješ milostinju, ne trubi pred sobom, kao što èine licemjери po zbornicama i po ulicama da ih hvale ljudi. Zaisto vam kažem: primili su platu svoju.

³ A ti kad èiniš milostinju, da ne zna ljevaka tvoja što èini desnica tvoja.

⁴ Tako da bude milostinja tvoja tajna; i otac tvoj koji vidi tajno, platiæe tebi javno.

⁵ I kad se moliš Bogu, ne budi kao licemjери, koji rado po zbornicama i na raskršæu po ulicama stoje i mole se da ih vide ljudi.

Zaisto vam kažem da su primili platu svoju.

⁶ A ti kad se moliš, uđi u klijet svoju, i zatvorivši vrata svoja, pomoli se ocu svojemu koji je u tajnosti; i otac tvoj koji vidi tajno, platiæ tebi javno.

⁷ A kad se molite, ne govorite mnogo, kao neznabošci; jer oni misle da æe za mnoge rijeçi svoje biti uslišeni.

⁸ Vi dakle ne budite kao oni; jer zna otac vaš šta vam treba prije molitve vaše;

⁹ Ovako dakle molite se vi: Oèe naš koji si na nebesima, da se sveti ime tvoje;

¹⁰ Da dođe carstvo tvoje; da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu;

¹¹ Hljeb naš potrební daj nam danas;

¹² I oprostí nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim;

¹³ I ne navedi nas u napast; no izbavi nas oda zla. Jer je tvoje carstvo, i sila, i slava vavijek. Amin.

¹⁴ Jer ako opraštate ljudima grijehe njihove, oprostiaæ i vama otac vaš nebeski.

¹⁵ Ako li ne opraštate ljudima grijeha njihovijeh, ni otac vaš neæe oprostíti vama grijeha vašijeh.

¹⁶ A kad postíte, ne budite žalosni kao licemjeri; jer oni naèine blijeda lica svoja da ih vide ljudi gdje poste. Zaisto vam kažem da su primili platu svoju.

¹⁷ A ti kad postiš, namaži glavu svoju, i lice svoje umij,

¹⁸ Da te ne vide ljudi gdje postiš, nego otac tvoj koji je u tajnosti; i otac tvoj koji vidi tajno, platiæ tebi javno.

¹⁹ Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gdje moljac i rða kvári, i gdje lupeži potkopavaju i kradu;

²⁰ Nego sabirajte sebi blago na

nebu, gdje ni moljac ni rða ne kvári, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne kradu.

²¹ Jer gdje je vaše blago, ondje æe biti i srce vaše.

²² Svijeaæa je tijelu oko. Ako dakle bude oko tvoje zdravo, sve æe tijelo tvoje svijetlo biti.

²³ Ako li oko tvoje kvarno bude, sve æe tijelo tvoje tamno biti. Ako je dakle vidjelo što je u tebi tama, akamoli tama?

²⁴ Niko ne može dva gospodara služiti: jer ili æe na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili jednome voljeti, a za drugog ne mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni.

²⁵ Zašto vam kažem: ne brinite se za život svoj, šta æete jesti, ili šta æete piti; ni za tijelo svoje, u što æete se obuæi. Nije li život pretežniji od hrane, i tijelo od odijela?

²⁶ Pogledajte na ptice nebeske kako ne siju, niti žnju, ni sabiraju u žitnice; pa otac vaš nebeski hrani ih. Nijeste li vi mnogo pretežniji od njih?

²⁷ A ko od vas brinuæi se može primaknuti rastu svojemu lakat jedan?

²⁸ I za odijelo što se brinete? Pogledajte na ljiljane u polju kako rastu; ne trude se niti predu.

²⁹ Ali ja vam kažem da ni Solomun u svoj svojoj slavi ne obuæe se kao jedan od njih.

³⁰ A kad travu po polju, koja danas jest a sutra se u peæ baca, Bog tako odijeva; akamoli vas, malovjerni?

³¹ Ne brinite se dakle govoreæi: šta æemo jesti, ili, šta æemo piti, ili, èim æemo se odjenuti?

³² Jer sve ovo neznabošci ištu; a zna i otac vaš nebeski da vama treba sve ovo.

³³ Nego ištíte najprije carstva Božijega, i pravde njegové, i ovo æe vam se sve dodati.

³⁴ Ne brinite se dakle za sutra; jer sutra brinuæe se za se. Dosta

je svakom danu zla svoga.

7

¹ Ne sudite da vam se ne sudi;

² Jer kakovijem sudom sudite, onakovijem æe vam suditi; i kakovom mjerom mjerite, onakom æe vam se mjeriti.

³ A zašto vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svojemu ne osjeæaš?

⁴ Ili, kako možeš reæi bratu svojemu: stani da ti izvadim trun iz oka tvojega; a eto brvno u oku tvojemu?

⁵ Licemjere! izvadi najprije brvno iz oka svojega, pa æeš onda vidjeti izvaditi trun iz oka brata svojega.

⁶ Ne dajte svetinje psima; niti meæite bisera svojega pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojim, i vrativši se ne rastrgnu vas.

⁷ Ištite, i daæe vam se; tražite, i naæi æete; kucajte, i otvoriæe vam se.

⁸ Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvoriæe mu se.

⁹ Ili koji je meðu vama èovjek u koga ako zaište sin njegov hljeba kamen da mu da?

¹⁰ Ili ako ribe zaište da mu da zmiju?

¹¹ Kad dakle vi, zli buduæi, umijete dare dobre davati djeci svojoj, koliko æe više otac vaš nebeski dati dobra onima koji ga mole?

¹² Sve dakle što hoæete da èine vama ljudi, èinite i vi njima: jer je to zakon i proroci.

¹³ Uðite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vode u propast, i mnogo ih ima koji njim iðu.

¹⁴ Kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze.

¹⁵ Èuvajte se od lažnijeh proroka, koji dolaze k vama u odijelu ovèijemu, a unutra su vuci grabljivi.

¹⁶ Po rodovima njihovijem poznaæete ih. Eda li se bere s trnja grožðe, ili s èièka smokve?

¹⁷ Tako svako drvo dobro rodove dobre raða, a zlo drvo rodove zle raða.

¹⁸ Ne može drvo dobro rodova zlijeh raðati, ni drvo zlo rodova dobrih raðati.

¹⁹ Svako dakle drvo koje ne raða roda dobra, sijeku i u oganj bacaju.

²⁰ I tako dakle po rodovima njihovijem poznaæete ih.

²¹ Neæe svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! uæi u carstvo nebesko; no koji èini po volji oca mojega koji je na nebesima.

²² Mnogi æe reæi meni u onaj dan: Gospode! Gospode! nijesmo li u ime tvoje prorokovali, i tvojjem imenom ðavole izgonili, i tvojijem imenom èudesu mnoga tvorili?

²³ I tada æu im ja kazati: nikad vas nijesam znao; idite od mene koji èinite bezakonje.

²⁴ Svaki dakle koji sluša ove moje rijeèi i izvršuje ih, kazaæu da je kao mudar èovjek koji sazida kuæu svoju na kamenu:

²⁵ I udari dažd, i doðoše vode, i dunuše vjetrovi, i napadoše na kuæu onu, i ne pade; jer bješe utvrðena na kamenu.

²⁶ A svaki koji sluša ove moje rijeèi a ne izvršuje ih, on æe biti kao èovjek lud koji sazida kuæu svoju na pijesku:

²⁷ I udari dažd, i doðoše vode, i dunuše vjetrovi, i udariše u kuæu onu, i pade, i raspade se strašno.

²⁸ I kad svrši Isus rijeèi ove, divljaše se narod nauci njegovoj.

²⁹ Jer ih uèaše kao onaj koji vlast ima, a ne kao književnici.

8

¹ A kad siðe s gore, za njim iðaše naroda mnogo.

² I gle, èovjek gubav dođe i klan-
jaše mu se govoreæi: Gospode!
ako hoæeš, možeš me oèistiti.

³ I pruživši ruku Isus, dohvati ga
se govoreæi: hoæu, oèisti se. I
odmah oèisti se od gube.

⁴ I reèe mu Isus: gledaj, nikomu
ne kazuj, nego idi i pokaži se
svešteniku, i prinesi dar koji
je zapovjedio Mojsije radi svje-
doèanstva njima.

⁵ A kad uđe u Kapernaum, pris-
tupi k njemu kapetan moleæi ga

⁶ I govoreæi: Gospode! sluga
moj leži doma uzet, i muèi se vrlo.

⁷ A Isus reèe mu: ja æu doæi i
iscijeliæu ga.

⁸ I kapetan odgovori i reèe:
Gospode! nijesam dostojan da
pod krov moj uðeš; nego samo
reci rijeè, i ozdraviæe sluga moj.

⁹ Jer i ja sam èovjek pod vlasti,
i imam pod sobom vojnike, pa
reèem jednome: idi, i ide; i
drugome: doði, i doðe; i služi
svojemu: uèini to, i uèini.

¹⁰ A kad èu Isus, udivi se i reèe
onima što idu za njim: zaista vam
kažem: ni u Izrailju tolike vjere
ne naðoh.

¹¹ I to vam kažem da æe mnogi
od istoka i zapada doæi i sješæe
za trpezu s Avraamom i Isakom i
Jakovom u carstvu nebeskome:

¹² A sinovi carstva izgnaæe se
u tamu najkrajnju; ondje æe biti
plaè i škrgut zuba.

¹³ A kapetanu reèe Isus: idi, i
kako si vjerovao neka ti bude. I
ozdravi sluga njegov u taj èas.

¹⁴ I došavši Isus u dom Petrov
vidje taštu njegovu gdje leži i
groznica je tresla.

¹⁵ I prihvati je za ruku, i pusti je
groznica, i usta, i služaše mu.

¹⁶ A uveèe dovedoše k njemu
bijesnijeh mnogo, i izgna duhove
rijeèju, i sve bolesnike iscijeli:

¹⁷ Da se zbude što je kazao Isaija
prorok govoreæi: on nemoæi
naše uze i bolesti ponese.

¹⁸ A kad vidje Isus mnogo
naroda oko sebe, zapovjedi
uèenicima svojijem da idu na onu
stranu.

¹⁹ I pristupivši jedan književnik
reèe mu: uèitelju! ja idem za
tobom kud god ti poðeš.

²⁰ Reèe njemu Isus: lisice imaju
jame i ptice nebeske gnijezda; a
sin èovjeèij nema gdje glave zak-
loniti.

²¹ A drugi od uèenika njegovijeh
reèe mu: Gospode! dopusti mi
najprije da idem da ukopam oca
svojega.

²² A Isus reèe njemu: hajde
za mnom, a ostavi neka mrtvi
ukopavaju svoje mrtvace.

²³ I kad uđe u laðu, za njim
uðoše uèenici njegovi.

²⁴ I gle, oluja velika postade na
moru da se laða pokri valovima; a
on spavaše.

²⁵ I prikuèivši se uèenici njegovi
probudiše ga govoreæi: Gospode!
izbavi nas, izgibosmo.

²⁶ I reèe im: zašto ste strašljivi,
malovjerni? Tada ustavši zaprijeti
vjetrovima i moru, i postade tišina
velika.

²⁷ A ljudi èudiše se govoreæi: ko
je ovaj da ga slušaju i vjetrovi i
more?

²⁸ A kad dođe na onu stranu
u zemlju Gergesinsku, sretoše ga
dva bijesna, koji izlaze iz grobova,
tako zla da ne mogaše niko proæi
putem onijem.

²⁹ I gle, povikaše: što je tebi do
nas, Isuse, sine Božij? zar si došao
amo prije vremena da muèiš nas?

³⁰ A daleko od njih pasijaše ve-
liki krd svinja.

³¹ I đavoli moljahu ga govoreæi:
ako nas izgoniš, pošlji nas da
idemo u krd svinja.

³² I reèe im: idite. I oni izišavši
otidoše u svinje. I gle, navali sav
krd s brijega u more, i potopiše se
u vodi.

³³ A svinjari pobjegoše; i
došavši u grad kazaše sve, i za

bijesne.

³⁴ I gle, sav grad iziđe na susret Isusu; i vidjevši ga moliše da bi otišao iz njihovoga kraja.

9

¹ I ušavši u lađu prijeđe i dođe u svoj grad.

² I gle, donesoše mu uzeta koji ležaše na odru. I vidjevši Isus vjeru njihovu reče uzetome: ne boj se, sinko, opraštaju ti se grijesi tvoji.

³ I gle, neki od književnika rekoše u sebi: ovaj huli na Boga.

⁴ I videæi Isus pomisli njihove reçe: zašto zlo mislite u srcima svojim?

⁵ Jer šta je lakše reæi: opraštaju ti se grijesi; ili reæi: ustani i hodi?

⁶ Ali da znate da vlast ima sin èovjeèij na zemlji opraštati grijehe tada reče uzetome): ustani, uzmi odar svoj i idi doma.

⁷ I ustavši otide doma.

⁸ A ljudi videæi èudiše se, i hvališe Boga, koji je dao vlast takovu ljudima.

⁹ I odlazeæi Isus odande vidje èovjeka gdje sjedi na carini, po imenu Mateja, i reče mu: hajde za mnom. I ustavši otide za njim.

¹⁰ I kad jeđāše u kuæi, gle, mnogi carinici i grješnici dođoše i jeđahu s Isusom i s uèenicima njegovijem.

¹¹ I vidjevši to fariseji govorahu uèenicima njegovijem: zašto s carinicima i grješnicima uèitelj vaš jede i pije?

¹² A Isus èuvši to reče im: ne trebaju zdravi ljekara nego bolesni.

¹³ Nego idite i nauèite se šta znaèi: milosti hoæu, a ne priloga. Jer ja nijesam došao da zovem pravednike no grješnike na pokajanje.

¹⁴ Tada pristupiše k njemu uèenici Jovanovi govoreæi: zašto mi i fariseji postimo mnogo, a uèenici tvoji ne poste?

¹⁵ A Isus reèe im: eda li mogu svatovi plakati dok je s njima ženik? Nego æe doæi vrijeme kad æe se oteći od njih ženik, i onda æe postiti.

¹⁶ Jer niko ne meæe nove zakrpe na staru haljinu; jer æe zakrpa odadrijeti od haljine, i gora æe rupa biti.

¹⁷ Niti se lijeva vino novo u mjevohove stare; inaèe mjehovi prodru se i vino se prolije, i mjehovi propadnu. Nego se lijeva vino novo u mjevohove nove, i oboje se saèuva.

¹⁸ Dok on tako govoraše njima, gle, knez nekakav dođe i klanjaše mu se govoreæi: kæi moja sad umrije; nego dođi i metni na nju ruku svoju, i oživljeæe.

¹⁹ I ustavši Isus za njim pođe i uèenici njegovi.

²⁰ I gle, žena koja je dvanaest godina болоvala od teèenja krvi pristupi sastrag i dohvati mu se skuta od haljine njegove.

²¹ Jer govoraše u sebi: samo ako se dotaknem haljine njegove, ozdraviæu.

²² A Isus obazrevši se i vidjevši je reče: ne boj se, kæeri; vjera tvoja pomogla ti je. I ozdravi žena od toga èasa.

²³ I došavši Isus u dom knežev i vidjevši sviraèe i ljude zabunjene

²⁴ Reèe im: otstupite, jer djevojka nije umrla, nego spava. I potsmijevahu mu se.

²⁵ A kad istjera ljude, uđe, i uhvati je za ruku, i usta djevojka.

²⁶ I otide glas ovaj po svoj zemlji onoj.

²⁷ A kad je Isus odlazio odande, za njim iđahu dva slijepca vièuæi i govoreæi: pomiluj nas, sine Davidov!

²⁸ A kad dođe u kuæu, pristupiše k njemu slijepci, i reèe im Isus: vjerujete li da mogu to uèiniti? A oni mu rekoše: da, Gospode.

²⁹ Tada dohvati se oèiju njihovih govoreæi: po vjeri vašoj neka vam bude.

³⁰ I otvoriše im se oèi. I zaprijeti im Isus govoreæi: gledajte da niko ne dozna.

³¹ A oni izišavši razglasiše ga po svoj zemlji onoj.

³² Kad oni pak iziðu, gle, dove-doše k njemu èovjeka nijema i bijesna.

³³ I pošto izgna đavola, progovori nijemi. I divljaše se narod govoreæi: nigda se toga nije vidjelo u Izrailju.

³⁴ A fariseji govorahu: pomoæu kneza đavolskog izgoni đavole.

³⁵ I prohoðaše Isus po svijem gradovima i selima uèeæi po zbornicama njihovijem i propovijedajuæi jevanðelje o carstvu, i iscjeljujuæi svaku bolest i svaku nemoæ po ljudima.

³⁶ A gledajuæi ljude sažali mu se, jer bijahu smeteni i rasijani kao ovce bez pastira.

³⁷ Tada reèe uèenicima svojijem: žetve je mnogo, a poslenika malo.

³⁸ Molite se dakle gospodaru od žetve da izvede poslenike na žetvu svoju.

10

¹ I dozvavši svojijeh dvanaest uèenika dade im vlast nad duhovima neèistijem da ih izgone, i da iscjeljuju od svake bolesti i svake nemoæi.

² A dvanaest apostola imena su ova: prvi Simon, koji se zove Petar, i Andrija brat njegov; Jakov Zevedejev, i Jovan brat njegov;

³ Filip i Vartolomije; Toma i Matej carinik; Jakov Alfejev, i Levej prozvani Tadija;

⁴ Simon Kananit, i Juda Iskariotski, koji ga i predade.

⁵ Ovijeh dvanaest posla Isus i zapovjedi im govoreæi: na put

neznabožaca ne idite, i u grad Samarjanski ne ulazite.

⁶ Nego idite k izgubljenijem ov-cama doma Izrailjeva.

⁷ A hodeæi propovijedajte i kazujte da se približilo carstvo nebesko.

⁸ Bolesne iscjeljujte, gubave èistite, mrtve dižite, đavole izgonite; zabadava ste dobili, zabadava i dajite.

⁹ Ne nosite zlata ni srebra ni mjedi u pojasima svojijem,

¹⁰ Ni torbe na put, ni dvije haljine ni obuæe ni štapa; jer je poslenik dostojan svoga jela.

¹¹ A kad u koji grad ili selo uđete, ispitajte ko je u njemu dostojan, i ondje ostanite dok ne iziđete.

¹² A ulazeæi u kuæu nazovite joj: mir kuæi ovoj.

¹³ I ako bude kuæa dostojna, doæi æe mir vaš na nju; a ako li ne bude dostojna, mir æe se vaš k vama vratiti.

¹⁴ A ako vas ko ne primi niti posluša rijeèi vašijeh, izlazeæi iz kuæe ili iz grada onoga otresite prah s nogu svojijeh.

¹⁵ Zaisto vam kažem: lakše æe biti zemlji Sodomskoj i Gomerskoj u dan strašnoga suda negoli gradu onome.

¹⁶ Eto, ja vas šaljem kao ovce meðu vukove: budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.

¹⁷ A èuvajte se od ljudi; jer æe vas oni predati sudovima, i po zbornicama svojijem biæe vas.

¹⁸ I pred vlastelje i careve vodiæe vas mene radi za svjedoèanstvo njima i neznabošcima.

¹⁹ A kad vas predadu, ne brinite se kako æete ili šta æete govoriti; jer æe vam se u onaj èas dati šta æete kazati.

²⁰ Jer vi neæete govoriti, nego Duh oca vašega govoriæe iz vas.

²¹ A predæe brat brata na smrt i otac sina; i ustaæe djeca na

roditelje i pobijæ ih.

²² I svi æe mrziti na vas imena mojega radi; ali koji pretrpi do kraja blago njemu.

²³ A kad vas potjeraju u jednom gradu, bježite u drugi. Jer vam kaæem zaista: neæete obiæi gradova Izrailjevijeh dok doæe sin èovjeèij.

²⁴ Nema uèenika nad uèitelja svojega ni sluge nad gospodara svojega.

²⁵ Dosta je uèeniku da bude kao uèitelj njegov i služi kao gospodar njegov. Kad su domaæina nazvali Veelzevulom, akamoli domaæe njegove?

²⁶ Ne bojte ih se dakle; jer nema ništa sakryveno što se neæe otkriti, ni tajno što se neæe doznati.

²⁷ Što vam govorim u tami, kazujte na vidiku; i što vam se šapæe na uši, propovijedajte s krovova.

²⁸ I ne bojte se onijeh koji ubijaju tijelo a duše ne mogu ubiti; nego se bojte onoga koji moæe i dušu i tijelo pogubiti u paklu.

²⁹ Ne prodaju li se dva vrapca za jedan dinar? pa ni jedan od njih ne moæe pasti na zemlju bez oca vašega.

³⁰ A vama je i kosa na glavi sva izbrojena.

³¹ Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca.

³² A koji god prizna mene pred ljudima, priznaæu i ja njega pred ocem svojijem koji je na nebesima.

³³ A ko se odreèe mene pred ljudima, odreæi æu se i ja njega pred ocem svojijem koji je na nebesima.

³⁴ Ne mislite da sam ja došao da donesem mir na zemlju; nijesam došao da donesem mir nego maè.

³⁵ Jer sam došao da rastavim èovjeka od oca njegova i kæer od matere njezine i snahu od svekrve

njezine:

³⁶ I neprijatelji èovjeku postaæe domašnji njegovi.

³⁷ Koji ljubi oca ili mater veæma nego mene, nije mene dostojan; i koji ljubi sina ili kæer veæma nego mene, nije mene dostojan.

³⁸ I koji ne uzme krsta svojega i ne poæe za mnom, nije mene dostojan.

³⁹ Koji èuva dušu svoju, izgubiæ je; a koji izgubi dušu svoju mene radi, naæi æe je.

⁴⁰ Koji vas prima, mene prima; a koji prima mene, prima onoga koji me je poslao.

⁴¹ Koji prima proroka u ime pro-roèko, platu pro-roèku primiaæ; a koji prima pravednika u ime pravednièko, platu pravednièku primiaæ.

⁴² I ako ko napoji jednoga od ovijeh malijeh samo èašom studene vode u ime uèenièko, zaista vam kaæem, neæe mu plata propasti.

11

¹ I kad svrši Isus zapovijesti dvanaestorici uèenika svojijeh, otide odande dalje da uèi i da propovijeda po gradovima njihovijem.

² A Jovan èuvši u tamnici djela Hristova posla dvojicu uèenika svojijeh,

³ I reèe mu: jesi li ti onaj što æe doæi, ili drugoga da èekamo?

⁴ A Isus odgovarajuæi reèe im: idite i kaæite Jovanu što èujete i vidite:

⁵ Slijepi progledaju i hromi hode, gubavi èiste se i gluhi èuju, mrtvi ustaju i siromašnima propovijeda se jevanðelje.

⁶ I blago onome koji se ne sablazni o mene.

⁷ A kad ovi otidoše, poèe Isus ljudima govoriti o Jovanu: šta ste izišli u pustinji da vidite? Trsku, koju ljuļa vjetar?

⁸ Ili šta ste izišli da vidite? Èovjeka u meke haljine obuèena? Eto, koji meke haljine nose po carskijem su dvorovima.

⁹ Ili šta ste izišli da vidite? Proroka? Da, ja vam kaŕem, i više od proroka.

¹⁰ Jer je ovo onaj za koga je pisano: eto, ja šaljem anđela svogega pred licem tvojijem, koji æe pripraviti put tvoj pred tobom.

¹¹ Zaista vam kaŕem: nijedan između rođenijeh od žena nije izišao veæi od Jovana krstitelja; a najmanji u carstvu nebeskome veæi je od njega.

¹² A od vremena Jovana krstitelja dosad carstvo nebesko na silu se uzima, i siledŕije dobijaju ga.

¹³ Jer su svi proroci i zakon proricali do Jovana.

¹⁴ I ako hoæete vjerovati, on je Ilija što æe doæi.

¹⁵ Koji ima uši da èuje neka èuje.

¹⁶ Ali kakav æu kazati da je ovaj rod? On je kao djeca koja sjede po ulicama i vièu svojijem drugovima,

¹⁷ I govore: svirasmo vam, i ne igraste; ŕalismo vam se, i ne jaukaste.

¹⁸ Jer Jovan dođe, koji ni jede ni pije, a oni kaŕu: đavo je u njemu.

¹⁹ Dođe sin èovjeèij, koji i jede i pije, a oni kaŕu: gle èovjeka izjelice i pijanice, druga carinicima i grješnicima. I opravdaše premudrost djeca njezina.

²⁰ Tada poèe Isus vikati na gradove u kojima su se dogodila najveæa èudesna njegova, pa se nijesu pokajali:

²¹ Teško tebi, Horazine! Teško tebi, Vitsaido! Jer da su u Tiru i Sidonu bila èudesna koja su bila u vama, davno bi se u vreæi i pepelu pokajali.

²² Ali vam kaŕem: Tiru i Sidonu lakše æe biti u dan strašnoga

suda nego vama.

²³ I ti, Kapernaume! koji si se do nebesa podigao do pakla æeš propasti: jer da su u Sodomu bila èudesna što su u tebi bila, ostao bi do današnjeg dana.

²⁴ Ali vam kaŕem da æe zemlji Sodomskoj lakše biti u dan strašnoga suda nego tebi.

²⁵ U to vrijeme odgovori Isus, i reèe: hvalim te, oèe, Gospode neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrijeh i razumnijeh a kazao si prostima.

²⁶ Da, oèe, jer je tako bila volja tvoja.

²⁷ Sve je meni predao otac moj, i niko ne zna sina do otac; niti oca ko zna do sin i ako kome sin hoæe kazati.

²⁸ Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja æu vas odmoriti.

²⁹ Uzmite jaram moj na sebe, i nauèite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naæi æete pokoj dušama svojijem.

³⁰ Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.

12

¹ U to vrijeme iðaše Isus u subotu kroz usjeve: a uèenici njegovi ogladnješe, i poèeše trgati klasje, i jesti.

² A fariseji vidjevši to rekoše mu: gle, uèenici tvoji èine što ne valja èiniti u subotu.

³ A on reèe im: nijeste li èitali što uèini David kad ogladnje, on i koji bijahu s njim?

⁴ Kako uđe u kuæu Boŕiju, i hljebove postavljene pojede, kojijeh nije valjalo jesti njemu ni onima što su bili s njim, nego samijem sveštenicima.

⁵ Ili nijeste èitali u zakonu kako u subotu sveštenici u crkvi subotu pogane, pa nijesu krivi?

⁶ A ja vam kaŕem da je ovdje onaj koji je veæi od crkve.

⁷ Kad biste pak znali šta je to: milosti hoæu a ne priloga, nikad ne biste osuđivali pravijeh;

⁸ Jer je gospodar i od subote sin èovjeèij.

⁹ I otišavši odande dođe u zbornicu njihovu.

¹⁰ I gle, èovjek bijaše tu s rukom suhom; i zapitaše ga govoreæi: valja li u subotu lijeèiti? da bi ga okrivili.

¹¹ A on reèe im: koji je među vama èovjek koji ima ovcu jednu pa ako ona u subotu upadne u jamu neæe je uzeti i izvaditi?

¹² A koliko li je èovjek pretežnji od ovce? Daklem valja u subotu dobro èiniti.

¹³ Tada reèe èovjeku: pruži ruku svoju. I pruži. I postade zdrava kao i druga.

¹⁴ A fariseji izišavši naèiniše vijeæu o njemu kako bi ga pogubili. No Isus doznavši to ukloni se odande.

¹⁵ I za njim idoše ljudi mnogi, i iscijeli ih sve.

¹⁶ I zaprijeti im da ga ne razglašuju:

¹⁷ Da se zbude što je kazao Isaija prorok govoreæi:

¹⁸ Gle, sluga moj, koga sam izabrao, ljubazni moj, koji je po volji duše moje: metnuæu duh svoj na njega, i sud neznabošcima javiæe.

¹⁹ Neæe se svađati ni vikati, niti æe èuti ko po raspusicama glasa njegova.

²⁰ Trsce stuèene neæe prelomiti i svještila zapaljena neæe ugasiti dok pravda ne održi pobjede.

²¹ I u ime njegovo uzdaæe se narodi.

²² Tada dovedoše k njemu bijesna koji bješe nijem i slijep; i iscijeli ga da nijem i slijepi stade govoriti i gledati.

²³ I divljahu se svi ljudi govoreæi: nije li ovo Hristos, sin Davidov?

²⁴ A fariseji èuvši to rekoše:

ovaj drukèije ne izgoni đavola do pomoæu Veelzevula kneza đavolskoga.

²⁵ A Isus znajuæi misli njihove reèe im: svako carstvo koje se razdijeli samo po sebi, opustjeæe; i svaki grad ili dom koji se razdijeli sam po sebi, propašæe.

²⁶ I ako sotona sotonu izgoni, sam po sebi razdijelio se; kako æe dakle ostati carstvo njegovo?

²⁷ I ako ja pomoæu Veelzevula izgonim đavole, sinovi vaši èijom pomoæu izgone? Zato æe vam oni biti sudije.

²⁸ A ako li ja Duhom Božijim izgonim đavole, dakle je došlo k vama carstvo nebesko.

²⁹ Ili kako može ko uæi u kuæu jakoga i pokuæstvo njegovo oteti, ako najprije ne sveže jakoga? i onda æe kuæu njegovu oplijeniti.

³⁰ Koji nije sa mnom, protiv mene je; i koji ne sabira sa mnom, prosipa.

³¹ Zato vam kažem: svaki grijeh i hula oprostiaæe se ljudima; a na Duha svetoga hula neæe se oprostiti ljudima.

³² I ako ko reèe rijeè na sina èovjeèijega, oprostiaæe mu se; a koji reèe na Duha svetoga, neæe mu se oprostiti ni na ovome svijetu ni na onome.

³³ Ili usadite drvo dobro, i rod njegov biæe dobar; ili usadite drvo zlo, i rod njegov zao biæe; jer se po rodu drvo poznaje.

³⁴ Porodi aspidini! kako možete dobro govoriti, kad ste zli? jer usta govore od suviška srca.

³⁵ Dobar èovjek iz dobre klijeti iznosi dobro; a zao èovjek iz zle klijeti iznosi zlo.

³⁶ A ja vam kažem da æe za svaku praznu rijeè koju reku ljudi dati odgovor u dan strašnoga suda.

³⁷ Jer æeš se svojijem rijeèima opravdati, i svojijem æeš se rijeèima osuditi.

38 Tada odgovoriše neki od književnika i fariseja govoreæi: uèitelju! mi bi radi od tebe znak vidjeti.

39 A on odgovarajuæi reèe im: rod zli i preljubotvorni traži znak; i neæe mu se dati znak osim znaka Jone proroka.

40 Jer kao što je Jona bio u trbuhu kitovom tri dana i tri noæi: tako æe biti i sin èovjeèij u srcu zemlje tri dana i tri noæi.

41 Ninevljani iziæi æe na sud s rodom ovijem, i osudiæe ga; jer se pokajaše Joninijem pouèenjem: a gle, ovdje je veæi od Jone.

42 Carica južna iziæi æe na sud s rodom ovijem, i osudiæe ga; jer ona doðe s kraja zemlje da sluša premudrost Solomunovu: a gle, ovdje je veæi od Solomuna.

43 A kad neèisti duh iziðe iz èovjeka, ide kroz bezvodna mjesta tražeæi pokoja, i ne naðe ga.

44 Onda reèe: da se vratim u dom svoj otkuda sam izišao; i došavši naðe prazan, pometen i ukrašen.

45 Tada otide i uzme sa sobom sedam drugih duhova gorijeh od sebe, i ušavši žive ondje; i bude potonje gore èovjeku onome od prvoga. Tako æe biti i ovome rodu zlome.

46 Dok on još govoraše k ljudima, gle, mati njegova i braæa njegova stajahu napolju i èekahu da govore s njime.

47 I neko mu reèe: evo mati tvoja i braæa tvoja stoje napolju, radi su da govore s tobom.

48 A on odgovori i reèe onome što mu kaza: ko je mati moja, i ko su braæa moja?

49 I pruživši ruku svoju na uèenike svoje reèe: eto mati moja i braæa moja. Jer ko izvršuje volju oca mojeg koji je na nebesima, onaj je brat moj i sestra i mati.

13

1 I onaj dan izišavši Isus iz kuæe sjeðaše kod mora.

2 I sabraše se oko njega ljudi mnogi, tako da mora uæi u laðu i sjesti; a narod sav stajaše po brijegu.

3 I on im kaziva mnogo u prièama govoreæi: gle, iziðe sijaè da sije.

4 I kad sijaše, jedna zrna padoše kraj puta, i doðoše ptice i pozobaše ih;

5 A druga padoše na kamenita mjesta, gdje ne bijaše mnogo zemlje, i odmah iznikoše; jer ne bijaše u dubinu zemlje.

6 I kad obasja sunce, povenuše, i buduæi da nemahu žila, posahnuše.

7 A druga padoše u trnje, i naraste trnje, i podavi ih.

8 A druga padoše na zemlju dobru, i donošahu rod, jedno po sto, a jedno po šeset, a jedno po trideset.

9 Ko ima uši da èuju neka èuju.

10 I pristupivši uèenici rekoše mu: zašto im govoriš u prièama?

11 A on odgovarajuæi reèe im: vama je dano da znate tajne carstva nebeskoga, a njima nije dano.

12 Jer ko ima, daæe mu se, i preteæi æe mu; a koji nema, uzeæe mu se i ono što ima.

13 Zato im govorim u prièama, jer gledajuæi ne vide, i èujuæi ne èuju niti razumiju.

14 I zbiva se na njima proroštvo Isajino, koje govori: ušima æete èuti, i neæete razumjeti; i oèima æete gledati, i neæete vidjeti.

15 Jer je odrvenilo srce ovijeh ljudi, i ušima teško èuju, i oèi su svoje zatvorili da kako ne vide oèima, i ušima ne èuju, i srcem ne razumiju, i ne obrate se da ih iscijelim.

16 A blago vašijem oèima što vide, i ušima vašijem što èuju.

17 Jer vam kažem zaista da su mnogi proroci i pravednici željeli vidjeti što vi vidite, i ne vidješe; i èuti što vi èujete, i ne èuše.

18 Vi pak èujte prièu o sijaèu:

19 Svakome koji sluša rijeè o carstvu i ne razumije, dolazi neèastivi i krade posijano u srcu njegovom: to je oko puta posijano.

20 A na kamenu posijano to je koji sluša rijeè i odmah s radosti primi je,

21 Ali nema korijena u sebi, nego je nepostojan, pa kad bude do nevolje ili ga potjeraju rijeèi radi, odmah udari natrag.

22 A posijano u trnju to je koji sluša rijeè, no briga ovoga svijeta i prijevara bogatstva zaguše rijeè, i bez roda ostane.

23 A posijano na dobroj zemlji to je koji sluša rijeè i razumije, koji dakle i rod raða, i donosi jedan po sto, a jedan po šeset, a jedan po trideset.

24 Drugu prièu kaza im govoreæi: carstvo je nebesko kao èovjek koji posija dobro sjeme u polju svojemu,

25 A kad ljudi pospaše, dođe njegov neprijatelj i posija kukolj po pšenici, pa otide.

26 A kad nièe usjev i rod donese, onda se pokaza kukolj.

27 Tada doðoše sluge domæinove i rekoše mu: gospodaru! nijesi li ti dobro sjeme sijao na svojoj njivi? Otkuda dakle kukolj?

28 A on reèe im: neprijatelj èovjek to uèini. A sluge rekoše mu: hoæeš li dakle da idemo da ga poèupamo?

29 A on reèe: ne; da ne bi èupajuæi kukolj poèupali zajedno s njime pšenicu.

30 Ostavite neka raste oboje zajedno do žetve; i u vrijeme žetve reæi æu žeteocima: saberite naprije kukolj, i svežite ga u snoplje

da ga sažežem; a pšenicu svezite u žitnicu moju.

31 Drugu prièu kaza im govoreæi: carstvo je nebesko kao zrno gorušieno koje uzme èovjek i posije na njivi svojoj,

32 Koje je istina najmanje od sviju sjemena, ali kad uzraste, veæe je od svega povræa, i bude drvo da ptice nebeske dolaze, i sjedaju na njegovijem granama.

33 Drugu prièu kaza im: carstvo je nebesko kao kvasac koji uzme žena i metne u tri kopanje brašna dok sve ne uskisne.

34 Sve ovo u prièama govori Isus ljudima, i bez prièe ništa ne govoraše im:

35 Da se zbude što je rekao prorok govoreæi: otvorieu u prièama usta svoja, kazaæu sakriveno od postanja svijeta.

36 Tada ostavi Isus ljude, i dođe u kuæu. I pristupiše k njemu uèenici njegovi govoreæi: kaži nam prièu o kukolju na njivi.

37 A on odgovarajuæi reèe im: koji sije dobro sjeme ono je sin èovjeèij;

38 A njiva je svijet; a dobro sjeme sinovi su carstva, a kukolj sinovi su zla;

39 A neprijatelj koji ga je posijao jest ðavo; a žetva je pošljedak ovoga vijeka; a žeteoci su anđeli.

40 Kako što se dakle kukolj sabira, i ognjem sažiže, tako æe biti na pošljedku ovoga vijeka.

41 Poslaæe sin èovjeèij anđele svoje, i sabraæe iz carstva njegova sve sablazni i koji èine bezakonje.

42 I baciæe ih u peæ ognjenu: ondje æe biti plaè i škrgut zuba.

43 Tada æe se pravednici zasjati kao sunce u carstvu oca svojega. Ko ima uši da èuje neka èuje.

44 Još je carstvo nebesko kao blago sakriveno u polju, koje našavši èovjek sakri i od radosti zato otide i sve što ima prodade i

kupi polje ono.

⁴⁵ Još je carstvo nebesko kao òvjek trgovac koji traži dobra bisera,

⁴⁶ Pa kad nađe jedno mnogocjeno zrno bisera, otide i prodade sve što imaše i kupi ga.

⁴⁷ Još je carstvo nebesko kao mreža koja se baci u more i za-grabi od svake ruke ribe;

⁴⁸ Koja kad se napuni, izvukoše je na kraj, i sjedavši, izbraše dobre u sudove, a zle baciše napolje.

⁴⁹ Tako æe biti na pošljetku vijeka: iziæi æe anđeli i odlueiæe zle od pravednijeh.

⁵⁰ I baciæe ih u peæ ognjenu: ondje æe biti plaè i škrgut zuba.

⁵¹ Reèe im Isus: razumjeste li ovo? Rekoše mu: da, Gospode.

⁵² A on im reèe: zato je svaki književnik koji se nauèio carstvu nebeskome kao domaæin koji iznosi iz klijeti svoje novo i staro.

⁵³ I kad svrši Isus prièe ove, otide odande.

⁵⁴ I došavši na postojbinu svoju, uèaše ih po zbornicama njihovijem tako da mu se divljahu, i gov-orahu: otkud ovome premudrost ova i moæi?

⁵⁵ Nije li ovo drvodjeljin sin? ne zove li se mati njegova Marija, i braæa njegova Jakov, i Josija, i Simon, i Juda?

⁵⁶ I sestre njegove nijesu li sve kod nas? Otkud njemu ovo sve?

⁵⁷ I sablažnjavahu se o njega. A Isus reèe im: nema proroka bez èasti osim na postojbini svojoj i u domu svojemu.

⁵⁸ I ne stvori ondje èudesa mnogijeh za nevjerstvo njihovo.

14

¹ U to vrijeme dođe glas do Iroda èetverovlasnika o Isusu;

² I reèe slugama svojijem: to je Jovan krstitelj; on ustade iz mrtvijeh, i zato èini èudesa.

³ Jer Irod uhvati Jovana, sveza ga i baci u tamnicu Irodijade radi žene Filipa brata svojeg.

⁴ Jer mu govoraše Jovan: ne možeš ti nje imati.

⁵ I šæaše da ga ubije, ali se poboja naroda; jer ga držahu za proroka.

⁶ A kad bijaše dan rođenja Irodova, igra kæi Irodijadina pred njima i ugodi Irodu.

⁷ Zato i s kletvom obreèe joj dati šta god zaište.

⁸ A ona nauèena od matere svoje: daj mi, reèe, ovdje na krugu glavu Jovana krstitelja.

⁹ I zabrinu se car; ali kletve radi i onijeh koji se gošæahu s njim, zapovjedi joj dati.

¹⁰ I posla te posjekoše Jovana u tamnici.

¹¹ I donesoše glavu njegovu na krugu, i dadoše djevojci, i odnese je materi svojoj.

¹² I došavši uèenici njegovi, uzeše tijelo njegovo i ukopaše ga; i dođoše Isusu te javiše.

¹³ I èuvši Isus, otide odande u laði u pusto mjesto nasamo. A kad to èuše ljudi, idoše za njim pješice iz gradova.

¹⁴ I izišavši Isus vidje mnogi narod, i sažali mu se za njih, i iscijeli bolesnike njihove.

¹⁵ A pred veèe pristupiše k njemu uèenici njegovi govoreæi: ovdje je pusto mjesto, a dockan je veæ; otpusti narod neka ide u sela da kupi sebi hrane.

¹⁶ A Isus reèe im: ne treba da idu; podajte im vi neka jedu.

¹⁷ A oni rekoše mu: nemamo ovdje do samo pet hljebova i dvije ribe.

¹⁸ A on reèe: donesite mi ih ovamo.

¹⁹ I zapovjedi narodu da posjedaju po travi; pa uze onijeh pet hljebova i dvije ribe, i pogledavši na nebo blagoslovi, i prelomivši dade uèenicima svojijem, a uèenici narodu.

20 I jedoše svi, i nasitiše se, i nakupiše komada što preteèe dvanaest kotarica punijeh.

21 A onijeh što su jeli bješe ljudi oko pet hiljada, osim žena i djece.

22 I odmah natjera Isus uèenike svoje da uðu u laðu i naprijed da idu na onu stranu dok on otpusti narod.

23 I otpustivši narod pope se na goru sam da se moli Bogu. I uveèe bijaše ondje sam.

24 A laða bješe nasred mora u nevolji od valova, jer bijaše protivan vjetar.

25 A u èetvrtu stražu noæi otide k njima Isus iduæi po moru.

26 I vidjevši ga uèenici po moru gdje ide, poplašiše se govoreæi: to je utvara; i od straha povikaše.

27 A Isus odmah reèe im govoreæi: ne bojte se; ja sam, ne plašite se.

28 A Petar odgovarajuæi reèe: Gospode! ako si ti, reci mi da doðem k tebi po vodi.

29 A on reèe: hodi. I iziðavši iz laðe Petar iðaše po vodi da doðe k Isusu.

30 No videæi vjetar veliki uplašise, i poèevši se topiti, povika govoreæi: Gospode, pomagaj!

31 I odmah Isus pruživši ruku uhvati Petra, i reèe mu: malovjerni! zašto se posumnja?

32 I kad uðoše u laðu, presta vjetar.

33 A koji bijahu u laði pristupiše i pokloniše mu se govoreæi: vaistinu ti si sin Božij.

34 I prešavši doðoše u zemlju Genisaretsku.

35 I poznavši ga ljudi iz onoga mjesta, poslaše po svoj onoj okolini, i donesoše k njemu sve bolesnike.

36 I moljahu ga da se samo dotaknu skuta od njegove haljine; i koji se dotakoše ozdraviše.

15

1 Tada pristupiše k Isusu književnici i fariseji od Jerusalima govoreæi:

2 Zašto uèenici tvoji prestupaju obièaje starijih? Jer ne umivaju ruku svojijeh kad hljeb jedu.

3 A on odgovarajuæi reèe im: zašto i vi prestupate zapovijest Božiju za obièaje svoje?

4 Jer Bog zapovijeda govoreæi: poštuj oca i mater; i koji opsuje oca ili mater smræu da umre.

5 A vi kažete: ako koji reèe ocu ili materi: prilog je èim bih ti ja mogao pomoæi;

6 Može i da ne poštuje oca svojega ili matere. I ukidoste zapovijest Božiju za obièaje svoje.

7 Licemjeri! dobro je za vas prorokovao Isaija govoreæi:

8 Ovi ljudi približavaju se k meni ustima svojijem, i usnama poštuju me; a srce njihovo daleko stoji od mene.

9 No zaludu me poštuju uèeæi naukama i zapovijestima ljudskima.

10 I dozvavši ljude, reèe im: slušajte i razumijte.

11 Ne pogani èovjeka što ulazi u usta; nego što izlazi iz usta ono pogani èovjeka.

12 Tada pristupiše uèenici njegovi i rekoše mu: znaš li da fariseji èuvši tu rijeè sablazniše se?

13 A on odgovarajuæi reèe: svako drvo koje nije usadio otac moj nebeski, iskorijeniae se.

14 Ostavite ih: oni su slijepi voði slijepcima; a slijepac slijepca ako vodi, oba æe u jamu pasti.

15 A Petar odgovarajuæi reèe mu: kaži nam prièu ovu.

16 A Isus reèe: eda li ste i vi još nerazumni?

17 Zar još ne znate da sve što ulazi u usta u trbuh ide, i izbacuje se napolje?

18 A što izlazi iz usta od srca od srca izlazi, i ono pogani òovjeka.

19 Jer od srca izlaze zle misli, ubistva, preljube, kurvarstva, krađe, lažna svjedoèanstva, hule na Boga.

20 I ovo je što pogani òovjeka, a neumivenijem rukama jesti ne pogani òovjeka.

21 I iziřavši odande Isus otide u krajeve Tirske i Sidonske.

22 I gle, žena Hananejka iziđe iz onijeh krajeva, i povika k njemu govoreæi: pomiluj me Gospode sine Davidov! moju kæer vrlo muèi ðavo.

23 A on joj ne odgovori ni rijeèi. I pristupivši uèenici njegovi moljahu ga govoreæi: otpusti je, kako vièe za nama.

24 A on odgovarajuæi reèe: ja sam poslan samo k izgubljenijem ovcama doma Izrailjeva.

25 A ona pristupivši pokloni mu se govoreæi: Gospode pomози mi!

26 A on odgovarajuæi reèe: nije dobro uzeti od djece hljeb i baciti psima.

27 A ona reèe: da, Gospode, ali i psi jedu od mrva što padaju s trpeze njihovijeh gospodara.

28 Tada odgovori Isus, i reèe joj: o ženo! velika je vjera tvoja; neka ti bude kako hoæeř. I ozdravi kæi njezina od onoga èasa.

29 I otiřavši Isus odande, dođe k moru Galilejskom, i popevši se na goru, sjede ondje.

30 I pristupiře k njemu ljudi mnogi koji imahu sa sobom hromijeh, slijepijeh, nijemijeh, uzetijeh i drugijeh mnogijeh, i položiře ih k nogama Isusovijem, i iscijeli ih,

31 Tako da se narod divljaře, videæi nijeme gdje govore, uzete zdrave, hrome gdje idu, i slijepe gdje gledaju; i hvaliře Boga Izrailjeva.

32 A Isus dozvavši uèenike svoje reèe: žao mi je ovoga naroda,

jer veæ tri dana stoje kod mene i nemaju šta jesti; a nijesam ih rad otpustiti gladne da ne oslabe na putu.

33 I rekoře mu uèenici njegovi: otkuda nam u pustinji toliki hljeb da se nasiti toliki narod?

34 I reèe im Isus: koliko hljebova imate? A oni rekoře: sedam, i malo ribice.

35 I zapovjedi narodu da posjedaju po zemlji.

36 I uzevši onijeh sedam hljebova i ribe, i davši hvalu, prelomi, i dade uèenicima svojijem, a uèenici narodu.

37 I jedoře svi, i nasitiře se; i nakupiře komada što preteèe sedam kotarica punijeh.

38 A onijeh što su jeli bijaře èetiri hiljade ljudi, osim žena i djece.

39 I otpustivši narod uđe u lađu, i dođe u okoline Magdalske.

16

1 I pristupiře k njemu fariseji i sadukeji, i kuřajuæi ga iskahu da im pokaže znak s neba.

2 A on odgovarajuæi reèe im: uveèe govorite: biæe vedro; jer je nebo crveno.

3 I ujutru: danas æe biti vjetar, jer je nebo crveno i mutno. Licemjeri! lice nebesko umijete poznavati, a znake vremena ne možete poznati?

4 Rod zli i kurvarski traži znak, i znak neæe mu se dati osim znaka Jone proroka. I ostavivši ih otide.

5 I polazeæi uèenici njegovi na onu stranu zaboraviře uzeti hljeba.

6 A Isus reèe im: èuvajte se kvasca farisejskoga i sadukejskog.

7 A oni miřljahu u sebi govoreæi: to je što nijesmo hljeba uzeli.

8 A Isus razumjevši reèe im: šta mislite u sebi, malovjerni, što hljeba nijeste uzeli?

9 Zar još ne razumijete niti pamтите pet hljebova na pet hiljada, i koliko kotarica nakupiste?

10 Ni sedam hljebova na četiri hiljade, i koliko kotarica nakupiste?

11 Kako ne razumijete da vam ne rekoх za hljebove da se èuvate kvasca farisejskoga i sadukejskog?

12 Tada razumješe da ne reèe kvasca hljebnoga da se èuvaju, nego nauke farisejske i sadukejske.

13 A kad dođe Isus u okoline Aesarije Filipove, pitaše uèenike svoje govoreæi: ko govore ljudi da je sin èovjeèij?

14 A oni rekoše: jedni govore da si Jovan krstitelj, drugi da si Ilija, a drugi Jeremija, ili koji od proroka.

15 Reèe im Isus: a vi šta mislite ko sam ja?

16 A Simon Petar odgovori i reèe: ti si Hristos, sin Boga živoga.

17 I odgovarajuæi Isus reèe mu: blago tebi, Simone sine Jonin! Jer tijelo i krv nijesu tebi to javili, nego otac moj koji je na nebesima.

18 A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovome kamenu sazidaæu crkvu svoju, i vrata paklena neæe je nadvladati.

19 I daæu ti kljuèeve od carstva nebeskoga: i što svežeš na zemlji biæe svezano na nebesima; i što razdriješiš na zemlji biæe razdriješeno na nebesima.

20 Tada zaprijeti Isus uèenicima svojim da nikom ne kazuju da je on Hristos.

21 Od tada poèe Isus kazivati uèenicima svojim da njemu valja iæi u Jerusolim, i mnogo postradati od starješina i od glavara sveštenikijeh i književnika, i da æe ga ubiti, i treæi dan da æe ustati.

22 I uzevši ga Petar poèe ga odvræati govoreæi: Bože saèuvaj! to neæe biti od tebe.

23 A on se obrnuvši reèe Petru: idi od mene sotono; ti si mi sablazan; jer ne misliš što je Božije nego ljudsko.

24 Tada Isus reèe uèenicima svojim: ako ko hoæe za mnom iæi, neka se odreèe sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom.

25 Jer ko hoæe svoju dušu da saèuva, izgubiaæe je; a ako ko izgubi dušu svoju mene radi, naæi æe je.

26 Jer kakva je korist èovjeku ako sav svijet dobije a duši svojoj naudi? ili kakav æe otkup dati èovjek za svoju dušu?

27 Jer æe doæi sin èovjeèij u slavi oca svojega s anđelima svojim, i tada æe se vratiti svakome po djelima njegovijem.

28 Zaisto vam kažem: imaju neki meðu ovima što stoje ovdje koji neæe okusiti smrti dok ne vide sina èovjeèijega gdje ide u carstvu svojemu.

17

1 I poslije šest dana uze Isus Petra i Jakova i Jovana brata njegova, i izvede ih na goru visoku same.

2 I preobrazi se pred njima, i zasja se lice njegovo kao sunce a haljine njegove postadoše bijele kao svijet.

3 I gle, ukazaše im se Mojsije i Ilija, koji s njim govorahu.

4 A Petar odgovarajuæi reèe Isusu: Gospode! dobro nam je ovdje biti; ako hoæeš da naèinimo ovdje tri sjenice: tebi jednu, a Mojsiju jednu, a jednu Iliji.

5 Dok on još govoraše, gle, oblak sjajan zakloni ih; i gle, glas iz oblaka govoreæi: ovo je sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji; njega poslušajte.

6 I èuvši uèenici padoše nièice, i uplašiše se vrlo.

7 I pristupivši Isus dohvati ih se, i reèe: ustanite, i ne bojte se.

⁸ A oni podignuvši oèi svoje nikoga ne vidješe do Isusa sama.

⁹ I silazeæi s gore zapovjedi im Isus govoreæi: nikom ne kazujte što ste vidjeli dok sin èovjeèij iz mrtvih ne ustane.

¹⁰ I zapitaše ih uèenici njegovi govoreæi: zašto dakle književnici kažu da Ilija najprije treba da dođe?

¹¹ A Isus odgovarajuæi reèe im: Ilija æe doæi najprije i urediti sve.

¹² Ali vam kaŕem da je Ilija veæ došao, i ne poznaše ga; nego uèiniše s njime šta htješe: tako i sin èovjeèij treba da postrada od njih.

¹³ Tada razumješe uèenici da im govori za Jovana krstitelja.

¹⁴ I kad dođoše k narodu, pristupi k njemu èovjek klanjajuæi mu se

¹⁵ I govoreæi: Gospode! pomiluj sina mojega; jer o mijeni bjesni i muèi se vrlo; jer mnogo puta pada u vatru, i mnogo puta u vodu.

¹⁶ I dovedoh ga uèenicima tvojiŕem, i ne mogoše ga iscijeliti.

¹⁷ A Isus odgovarajuæi reèe: o rode nevjerni i pokvareni! dokle æu biti s vama? dokle æu vas trpljeti? Dovedite mi ga amo.

¹⁸ I zaprijeti mu Isus; i đavo iziđe iz njega; i ozdravi momèe od onoga èasa.

¹⁹ Tada pristupiše uèenici k Isusu i nasamo rekoše mu: zašto ga mi ne mogosmo izgnati?

²⁰ A Isus reèe im: za nevjerstvo vaše. Jer vam kaŕem zaista: ako imate vjere koliko zrno gorušièno, reæi æete gori ovoj: prijeði odavde tamo, i prijeæi æe, i ništa neæe vam biti nemoguæe.

²¹ A ovaj se rod izgoni samo molitvom i postom.

²² A kad su hodili po Galileji, reèe im Isus: predaæe se sin èovjeèij u ruke ljudske;

²³ I ubiæe ga, i treæi dan ustaæe. I neveseli bijahu vrlo.

²⁴ A kad dođoše u Kapernaum, pristupiše k Petru oni što kupe didrahme, i rekoše: zar vaš uèitelj neæe dati didrahme?

²⁵ Petar reèe: hoæe. I kad uđe u kuæu, preteèe ga Isus govoreæi: šta misliš Simone? Carevi zemaljski od koga uzimaju poreze i haraèe, ili od svojijeh sinova ili od tuđijeh?

²⁶ Reèe njemu Petar: od tuđijeh. Reèe mu Isus: dakle ne plaæaju sinovi.

²⁷ Ali da ih ne sablaznimo, idi na more, i baci udicu, i koju prvu uhvatiš ribu, uzmi je; i kad joj otvoriš usta naæi æeš statir; uzmi ga te im podaj za me i za se.

18

¹ U taj èas pristupiše uèenici k Isusu govoreæi: ko je dakle najveæi u carstvu nebeskome?

² I dozva Isus dijete, i postavi ga meðu njih,

³ I reèe im: zaista vam kaŕem, ako se ne povratite i ne budete kao djeca, neæete uæi u carstvo nebesko.

⁴ Koji se dakle ponizi kao dijete ovo, onaj je najveæi u carstvu nebeskome.

⁵ I koji primi takovo dijete u ime moje, mene prima.

⁶ A koji sablazni jednoga od ovijeh malijeh koji vjeruju mene, bolje bi mu bilo da se objesi kamen vodenièni o vratu njegovu, i da potone u dubinu morsku.

⁷ Teško svijetu od sablazni! jer je potrebno da dođu sablazni; ali teško onom èovjeku kroz koga dolazi sablazan.

⁸ Ako li te ruka tvoja ili noga tvoja sablaŕnjava, otsijeci je i baci od sebe: bolje ti je uæi u život hromu ili kljastu, negoli s dvije ruke i dvije noge da te bace u oganj vjeèni.

⁹ I ako te oko tvoje sablaŕnjava, izvadi ga i baci od sebe: bolje ti je s jednijem okom u život uæi,

nego s dva oka da te bace u pakao ognjeni.

¹⁰ Gledajte da ne prezrete jednoga od malijeh ovijeh; jer vam kažem da anđeli njihovi na nebesima jednako gledaju lice oca mojega nebeskoga.

¹¹ Jer sin èovjeèij dođe da iznađe i spase izgubljeno.

¹² Što vam se èini? Kad ima jedan èovjek sto ovaca pa zađe jedna od njih, ne ostavi li on devedeset i devet u planini, i ide da traži onu što je zašla?

¹³ I ako se dogodi da je nađe, zaista vam kažem da se njoj više raduje nego onima devedeset i devet što nijesu zašle.

¹⁴ Tako nije volja oca vašega nebeskoga da pogine jedan od ovijeh malijeh.

¹⁵ Ako li ti sagriješ i brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samijem; ako te poslušaj, dobio si brata svojega.

¹⁶ Ako li te ne poslušaj, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu da sve riješi ostanu na ustima dva ili tri svjedoka.

¹⁷ Ako li njih ne poslušaj, kaži crkvi; a ako li ne poslušaj ni crkve, da ti bude kao neznabožac i carinik.

¹⁸ Jer vam kažem zaista: što god svežete na zemlji biće svezano na nebu, i što god razdriješite na zemlji biće razdriješeno na nebu.

¹⁹ Još vam kažem zaista: ako se dva od vas slože na zemlji u èemu mu drago, za što se uzmolje, daće im otac moj koji je na nebesima.

²⁰ Jer gdje su dva ili tri sabrani u ime moje ondje sam ja među njima.

²¹ Tada pristupi k njemu Petar i reče: Gospode! koliko puta ako mi sagriješ i brat moj da mu oprostim? do sedam puta?

²² Reče njemu Isus: ne velim ti do sedam puta, nego do sedam

puta sedamdeset.

²³ Zato je carstvo nebesko kao èovjek car koji namisli da se pro-raèuni sa svojijem slugama.

²⁴ I kad se poèe raèuniti, dovedoše mu jednoga dužnika od deset hiljada talanata.

²⁵ I buduæi da nemaše èim platiti, zapovjedi gospodar njegov da ga prodadu, i ženu njegovu i djecu, i sve što ima; i da mu se plati.

²⁶ No sluga taj pade i klanjaše mu se govoreæi: gospodaru! prièekaj me, i sve æu ti platiti.

²⁷ A gospodaru se sažali za tijem slugom, pusti ga i dug oprost mu.

²⁸ A kad iziđe sluga taj, nađe jednoga od svojijeh drugara koji mu je dužan sto groša, i uhvativši ga davljaše govoreæi: daj mi što si dužan.

²⁹ Pade drugar njegov pred noge njegove i moljaše ga govoreæi: prièekaj me, i sve æu ti platiti.

³⁰ A on ne htje, nego ga odvede i baci u tamnicu dok ne plati duga.

³¹ Vidjevši pak drugari njegovi taj događaj žalio im bi vrlo, i otišavši kazaše gospodaru svojemu sav događaj.

³² Tada ga dozva gospodar njegov, i reče mu: zli slugo! sav dug onaj oprostih tebi, jer si me molio.

³³ Nije li trebalo da se i ti smiluješ na svog drugara, kao i ja na te što se smilovah?

³⁴ I razgnjevi se gospodar njegov, i predade ga muèiteljima dok ne plati sav dug svoj.

³⁵ Tako æe i otac moj nebeski uèiniti vama, ako ne oprostite svaki bratu svojemu od srca svojijeh.

19

¹ I kad svršši Isus riješi ove, otiđe iz Galileje, i dođe u okoline Judejske preko Jordana.

² I za njim idoše ljudi mnogi i iscijeli ih ondje.

³ I pristupiše k njemu fariseji da ga kušaju, i rekoše mu: može li èovjek pustiti ženu svoju za svaku krivicu?

⁴ A on odgovarajuæi reèe im: nijeste li èitali da je onaj koji je u poèetku stvorio èovjeka muža i ženu stvorio ih?

⁵ I reèe: zato ostaviæe èovjek oca svojega i mater, i prilijepiæe se k ženi svojoj, i biæe dvoje jedno tijelo.

⁶ Tako nijesu više dvoje, nego jedno tijelo; a što je Bog sastavio èovjek da ne rastavlja.

⁷ Rekoše mu: zašto dakle Mojsije zapovijeda da se da knjiga raspusna, i da se pusti?

⁸ Reèe im: Mojsije je vama dopustio po tvrđi vašega srca puštati svoje žene; a ispoèetka nije bilo tako.

⁹ Nego ja vam kažem: ako ko pusti svoju ženu, osim za kurvarstvo, i oženi se drugom, èini preljubu; i koji uzme puštenicu èini preljubu.

¹⁰ Rekoše mu uèenici njegovi: ako je tako èovjeku sa ženom, nije se dobro ženiti.

¹¹ A on reèe im: ne mogu svi primiti tih rijeèi do oni kojima je dano.

¹² Jer ima uškopljenika koji su se tako rodili iz utrobe materine; a ima uškopljenika koje su ljudi uškopili; a ima uškopljenika koji su sami sebe uškopili carstva radi nebeskoga. Ko može primiti neka primi.

¹³ Tada privedoše k njemu djecu da metne ruke na njih, i da se pomoli Bogu; a uèenici zabranjivahu im.

¹⁴ A Isus reèe: ostavite djecu i ne zabranjujte im dolaziti k meni; jer je takovijeh carstvo nebesko.

¹⁵ I metnuvši na njih ruke otide odande.

¹⁶ I gle, neko pristupivši reèe mu: uèitelju blagi! kakovo æu

dobro da uèinim da imam život vjeèni?

¹⁷ A on reèe mu: što me zoveš blagijem? niko nije blag osim jednoga Boga. A ako želiš uæi u život, drži zapovijesti.

¹⁸ Reèe mu: koje? A Isus reèe: da ne ubiješ; ne èiniš preljube; ne ukradeš; ne svjedoèiš lažno;

¹⁹ Poštuj oca i mater; i ljubi bližnjega svoga kao samog sebe.

²⁰ Reèe mu mladiæ: sve sam ovo saèuvao od mladosti svoje; šta mi još treba?

²¹ Reèe mu Isus: ako hoæeš savršen da budeš, idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaæeš blago na nebu; pa hajde za mnom.

²² A kad èu mladiæ rijeè, otide žalostan; jer bijaše vrlo bogat.

²³ A Isus reèe uèenicima svojijem: zaista vam kažem da je teško bogatome uæi u carstvo nebesko.

²⁴ I još vam kažem: lakše je kamili proæi kroz iglene uši negoli bogatome uæi u carstvo Božije.

²⁵ A kad to èuše uèenici, divljahu se vrlo govoreæi: ko se dakle može spasti?

²⁶ A Isus pogledavši na njih reèe im: ljudima je ovo nemoguæe, a Bogu je sve moguæe.

²⁷ Tada odgovori Petar i reèe mu: eto mi smo ostavili sve i za tobom idemo: šta æe dakle biti nama?

²⁸ A Isus reèe im: zaista vam kažem da æete vi koji idete za mnom, u drugom rođenju, kad sjede sin èovjeèij na prijestolu slave svoje, sješæete i vi na dvanaest prijestola i suditi nad dvanaest koljena Izrailjevijeh.

²⁹ I svaki, koji ostavi kuæe, ili braæu, ili sestre, ili oca, ili mater, ili ženu, ili djecu, ili zemlju, imena mojega radi, primiaæe sto puta onoliko, i dobiaæe život vjeèni.

³⁰ Ali æe mnogi prvi biti posljednji i posljednji prvi.

20

¹ Jer je carstvo nebesko kao èovjek domaèin koji ujutru rano iziđe da najima poslenike u vinograd svoj.

² I pogodivši se s poslenicima po groš na dan posla ih u vinograd svoj.

³ I izišavši u treæi sahat, vidje druge gdje stoje na èaršiji besposleni,

⁴ I njima reèe: idite i vi u moj vinograd, i što bude pravo daæu vam.

⁵ I oni otidoše. I opet izišavši u šesti i deveti sahat, uèini tako.

⁶ I u jedanaesti sahat izišavši nađe druge gdje stoje besposleni, i reèe im: što stojite ovdje vas dan besposleni?

⁷ Rekoše mu: niko nas ne najmi. Reèe im: idite i vi u moj vinograd, i što bude pravo primiæete.

⁸ A kad bi uveèe, reèe gospodar od vinograda k pristavu svojemu: dozovi poslenike i podaj im platu poèevši od pošljednjih do prvih.

⁹ I došavši koji su u jedanaesti sahat najmljeni primiše po groš.

¹⁰ A kad dođoše prvi, mišljahu da æe više primiti: i primiše i oni po groš.

¹¹ I primivši vikahu na gospodara

¹² Govoreæi: ovi pošljednji jedan sahat radiše, i izjednaèi ih s nama koji smo se èitav dan muèili i gorjeli.

¹³ A on odgovarajuæi reèe jednome od njih: prijatelju! ja tebi ne èinim krivo; nijesi li pogodio sa mnom po groš?

¹⁴ Uzmi svoje pa idi; a ja hoæu i ovome pošljednjemu da dam kao i tebi.

¹⁵ Ili zar ja nijesam vlastan u svojemu èiniti šta hoæu? Zar je oko tvoje zlo što sam ja dobar?

¹⁶ Tako æe biti pošljednji prvi i prvi pošljednji; jer je mnogo

zvanijeh a malo izbranijeh.

¹⁷ I pošavši Isus u Jerusalem uze našamo dvanaest uèenika na putu, i reèe im:

¹⁸ Evo idemo u Jerusalem, i sin èovjeèij biæe predan glavarima svešteniekijem i književnicima; i osudiaæe ga na smrt;

¹⁹ I predaæe ga neznabošcima da mu se rugaju i da ga biju i razapnu; i treæi dan ustaæe.

²⁰ Tada pristupi k njemu mati sinova Zevedejevijeh sa svojijem sinovima klanjajuæi mu se i moleæi ga za nešto.

²¹ A on joj reèe: šta hoæeš? Reèe mu: zapovjedi da sjedu ova moja dva sina, jedan s desne strane tebi, a jedan s lijeve strane tebi, u carstvu tvojemu.

²² A Isus odgovarajuæi reèe: ne znate šta ištete; možete li piti èašu koju æu ja piti, i krstiti se krštenjem kojijem se ja krstim? Rekoše mu: možemo.

²³ I reèe im: èašu dakle moju ispiæete, i krstiaæete se krštenjem kojijem se ja krstim; ali da sjedete s desne strane meni i s lijeve, ne mogu ja dati, nego kome je ugotovio otac moj.

²⁴ I kad èuše ostalih deset uèenika, rasrdiše se na ta dva brata.

²⁵ A Isus dozvavši ih reèe: znajte da knezovi narodni zapovijedaju narodu, i poglavari upravljaju njim.

²⁶ Ali među vama da ne bude tako; nego koji hoæe da bude veæi među vama, da vam služi.

²⁷ I koji hoæe među vama da bude prvi, da vam bude sluga.

²⁸ Kao što ni sin èovjeèij nije došao da mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup da za mnoge.

²⁹ I kad je izlazio iz Jerihona za njim ide narod mnogi.

³⁰ I gle, dva slijepca sjedahu kraj puta, i èuvši da Isus prolazi

povikaše govoreæi: pomiluj nas Gospode, sine Davidov!

³¹ A narod prijææaše im da uæute; a oni još veæma povikaše govoreæi: pomiluj nas Gospode, sine Davidov!

³² I ustavivši se Isus dozva ih, i reèe: šta hoæete da vam uèinim?

³³ Rekoše mu: Gospode, da se otvore oèi naše.

³⁴ I smilova se Isus, i dohvati se oèiju njihovijeh, i odmah progledaše oèi njihove, i otidoše za njim.

21

¹ I kad se približiše k Jerusalmu i doðoše u Vitfagu k Maslinskoj gori, onda Isus posla dva uèenika

² Govoreæi im: idite u selo što je prema vama, i odmah æete naæi magaricu privezanu i magare s njom: odriješite je i dovedite mi.

³ I ako vam ko reèe što, kažite da oni trebaju Gospodu; i odmah æe ih poslati.

⁴ A ovo je sve bilo da se zbude što je kazao prorok govoreæi:

⁵ Kažite kæeri Sionovoj: evo car tvoj ide tebi krotak, i jaše na magarcu, i magaretu sinu magarièinu.

⁶ I uèenici otidoše, i uèinivši kako im zapovjedi Isus

⁷ Dovedoše magaricu i magare, i metnuše na njih haljine svoje, i posadiše ga na njih.

⁸ A ljudi mnogi prostriješe haljine svoje po putu; a drugi rezahu granje od drveta i prostirahu po putu.

⁹ A narod koji iðaše pred njim i za njim, vikaše govoreæi: Osana sinu Davidovu! Blagosloven koji ide u ime Gospodnje! Osana na visini!

¹⁰ I kad on uðe u Jerusalm, uzbuni se sav grad govoreæi: ko je to?

¹¹ A narod govoraše: ovo je Isus prorok iz Nazareta Galilejskoga.

¹² I uðe Isus u crkvu Božiju, i izгна sve koji prodavahu i kupovahu po crkvi, i ispremeta trpeze onijeh što mijenjahu novce, i klupe onijeh što prodavahu golubove.

¹³ I reèe im: u pismu stoji: dom moj dom molitve neka se zove; a vi naèiniste od njega peæinu hajduèku.

¹⁴ I pristupiše k njemu hromi i slijepi u crkvi, i iscijeli ih.

¹⁵ A kad vidješe glavari sveštenieki i književnici èudesa što uèini, i djecu gdje viðu u crkvi i govore: Osana sinu Davidovu, rasrdiše se.

¹⁶ I rekoše mu: èuješ li što ovi govore? A Isus reèe im: da! zar nijeste nikad èitali: iz usta male djece i koja sisaju naèinio si sebi hvalu?

¹⁷ I ostavivši ih iziðe napolje iz grada u Vitaniju, i zanoæi ondje.

¹⁸ A ujutru vraæajuæi se u grad ogladnje.

¹⁹ I ugledavši smokvu jednu kraj puta doðe k njoj, i ne naðe ništa na njoj do lišæa sama, i reèe joj: da nikad na tebi ne bude roda dovijeka. I odmah usahnu smokva.

²⁰ I vidjevši to uèenici diviše se govoreæi: kako odmah usahnu smokva!

²¹ A Isus odgovarajuæi reèe im: zaista vam kažem: ako imate vjeru i ne posumnjate, ne samo smokveno uèiniæete, nego i gori ovoj ako reèete: digni se i baci se u more, biæe.

²² I sve što uzištete u molitvi vjerujuæi, dobiæete.

²³ I kad doðe u crkvu i stade uèiti, pristupiše k njemu glavari sveštenieki i starješine narodne govoreæi: kakvom vlasti to èiniš? i ko ti dade vlast tu?

²⁴ A Isus odgovarajuæi reèe im: i ja æu vas upitati jednu rijeè, koju ako mi kažete, i ja æu vama kazati kakvom vlasti ovo èinim.

²⁵ Krštenje Jovanovo otkuda bi? ili s neba, ili od ljudi? A oni pomišljavahu u sebi govoreæi: ako reèemo: s neba, reæi æe nam: zašto mu dakle ne vjerovaste?

²⁶ Ako li reèemo: od ljudi, bojimo se naroda; jer svi Jovana držahu za proroka.

²⁷ I odgovarajuæi Isusu rekoše: ne znamo. Reèe i on njima: ni ja vama neæu kazati kakvom vlasti ovo èinim.

²⁸ Šta vam se èini? Èovjek neki imaše dva sina; i došavši k prvome reèe: sine! idi danas radi u vinogradu mome.

²⁹ A on odgovarajuæi reèe: neæu; a poslije se raskaja i otide.

³⁰ I pristupivši k drugome reèe tako. A on odgovarajuæi reèe: hoæu, gospodaru; i ne otide.

³¹ Koji je od ove dvojice ispunio volju oèinu? Rekoše mu: prvi. Reèe im Isus: zaista vam kaæem da æe carinici i kurve prije vas uæi u carstvo Boæije.

³² Jer doæe k vama Jovan putem pravednijem, i ne vjerovaste mu; a carinici i kurve vjrovaše mu; i vi pošto vidjeste to, ne raskajaste se da mu vjerujete.

³³ Drugu prièu èujte: bijaše èovjek domaèin koji posadi vinograd, i ogradi ga plotom, i iskopa u njemu pivnicu, i naèini kulu, i dade ga vinogradarima, i otide.

³⁴ A kad se pribliæi vrijeme rodovima, posla slugu svoje k vinogradarima da prime rodove njegove.

³⁵ I vinogradari pohvatavši slugu njegove jednoga izbiše, a jednoga ubiše, a jednoga zasuše kamenjem.

³⁶ Opet posla druge slugu, više nego prije, i uèiniše im tako isto.

³⁷ A potom posla k njima sina svojega govoreæi: postidjeæe se sina mojega.

³⁸ A vinogradari vidjevši sina

rekoše meðu sobom: ovo je našljednik; hodite da ga ubijemo, i da nama ostane dostojanje njegovo.

³⁹ I uhvatiše ga, pa izvedoše napolje iz vinograda, i ubiše.

⁴⁰ Kad doæe dakle gospodar od vinograda šta æe uèiniti vinogradarima onijem?

⁴¹ Rekoše mu: zloèince æe zlom smrti pomoriti; a vinograd daæe drugijem vinogradarima, koji æe mu davati rodove u svoje vrijeme.

⁴² Reèe im Isus: zar nijeste nikad èitali u pismu: kamen koji odbaciše zidari, onaj posta glava od ugla; to bi od Gospoda i divno je u vašijem oèima.

⁴³ Zato vam kaæem da æe se od vas uzeti carstvo Boæije, i daæe se narodu koji njegove rodove donosi.

⁴⁴ I ko padne na ovaj kamen razbiæe se; a na koga on padne satræe ga.

⁴⁵ I èuvši glavari sveštenieki i fariseji prièe njegove razumješe da za njih govori.

⁴⁶ I gledahu da ga uhvate, ali se pobojaše naroda, jer ga držahu za proroka.

22

¹ I odgovarajuæi Isus opet reèe im u prièama govoreæi:

² Carstvo je nebesko kao èovjek car koji naèini svadbu sinu svojemu.

³ I posla slugu svoje da zovu zvanice na svadbu; i ne htješe doæi.

⁴ Opet posla druge slugu govoreæi: kaæite zvanicama: evo sam objed svoj ugotovio, junci moji i hranjenici poklani su, i sve je gotovo; doðite na svadbu.

⁵ A oni ne marivši otidoše ovaj u polje svoje, a ovaj k trgovini svojoj.

⁶ A ostali uhvatiše slugu njegove, izruæiše ih, i pobiše ih.

⁷ A kad to èu car onaj, razgnjevi se i poslavši vojsku svoju pogubi krvnike one, i grad njihov zapali.

⁸ Tada reèe slugama svojima: svadba je dakle gotova, a zvanice ne biše dostojne.

⁹ Idite dakle na raskršæa i koga god nađete, dozovite na svadbu.

¹⁰ I izišavši sluge one na raskršæa sabraše sve koje nađoše, zle i dobre; i stolovi napuniše se gostiju.

¹¹ Izišavši pak car da vidi goste ugleda ondje èovjeka neobuèena u svadbeno ruho.

¹² I reèe mu: prijatelju! kako si došao amo bez svadbenoga ruha? a on oæutje.

¹³ Tada reèe car slugama: svežite mu ruke i noge, pa ga uzmite te bacite u tamu najkrajnju; ondje æe biti plaè i škrgut zuba.

¹⁴ Jer su mnogi zvani, ali je malo izbranih.

¹⁵ Tada otidoše fariseji i naèiniše vijeæu kako bi ga uhvatili u rijeèi.

¹⁶ I poslaše k njemu uèenike svoje s Irodovcima, te rekoše: uèitelju! znamo da si istinit, i putu Božijemu zaista uèiš, i ne mariš ni za koga, jer ne gledaš ko je ko.

¹⁷ Kaži nam dakle šta misliš ti? treba li dati haraè æesaru ili ne?

¹⁸ Razumjevši Isus lukavstvo njihovo reèe: što me kušate, licemjери?

¹⁹ Pokažite mi novac haraèki. A oni donesoše mu novac.

²⁰ I reèe im: èij je obraz ovaj i natpis?

²¹ I rekoše mu: æesarev. Tada reèe im: podajte dakle æesarevo æesaru, i Božije Bogu.

²² I èuvši diviše se, i ostavivši ga otidoše.

²³ Taj dan pristupiše k njemu sadukeji koji govore da nema vaskrsenija, i upitaše ga

²⁴ Govoreæi: uèitelju! Mojsije reèe: ako ko umre bez djece, da uzme brat njegov ženu njegovu i da podigne sjeme bratu svojemu.

²⁵ U nas bješe sedam braæe; i prvi oženivši se umrije, i ne imavši poroda ostavi ženu svoju bratu svojemu.

²⁶ A tako i drugi, i treæi, tja do sedmoga.

²⁷ A poslije sviju umrije i žena.

²⁸ O vaskrseniju dakle koga æe od sedmorice biti žena? jer je za svima bila.

²⁹ A Isus odgovarajuæi reèe im: varate se, ne znajuæi pisma ni sile Božije.

³⁰ Jer o vaskrseniju niti æe se ženiti ni udavati; nego su kao anđeli Božiji na nebu.

³¹ A za vaskrsenije mrtvih ni jeste li èitali što vam je rekao Bog govoreæi:

³² Ja sam Bog Avraamov, i Bog Isakov, i Bog Jakovljev? Nije Bog Bog mrtvih, nego živijeh.

³³ I èuvši narod divljaše se nauci njegovoj.

³⁴ A fariseji èuvši da posrami sadukeje sabraše se zajedno.

³⁵ I upita jedan od njih zakonik kušajuæi ga i govoreæi:

³⁶ Uèitelju! koja je zapovijest najveæa u zakonu?

³⁷ A Isus reèe mu: ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svojom dušom svojom, i svom misli svojom.

³⁸ Ovo je prva i najveæa zapovijest.

³⁹ A druga je kao i ova: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.

⁴⁰ O ovima dvjema zapovijestima visi sav zakon i proroci.

⁴¹ A kad se sabraše fariseji, upita ih Isus

⁴² Govoreæi: šta mislite za Hrista, èij je sin? Rekoše mu: Davidov.

43 Reèe im: kako dakle David njega duhom naziva Gospodom govoreæi:

44 Reèe Gospod Gospodu momu: sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje podnoþje nogama tvojima?

45 Kad dakle David naziva njega Gospodom, kako mu je sin?

46 I niko mu ne mogaše odgovoriti rijeði; niti smijaše ko od toga dana da ga zapita više.

23

1 Tada Isus reèe k narodu i uèenicima svojima

2 Govoreæi: na Mojsijevu stolicu sjedoše knjiþevnici i fariseji.

3 Sve dakle što vam reku da držite, držite i tvorite; ali što oni èine ne èinite; jer govore a ne èine.

4 Nego veþu bremena teþka i nezgodna za nošenje, i toware na pleæa ljudska; a prstom svojim neæe da ih prihvate.

5 A sva djela svoja èine da ih vide ljudi: raširuju svoje amajlije, i grade velike skute na haljinama svojima.

6 I traþe zaèelje na gozbama i prva mjesta po zbornicama,

7 I da im se klanja po ulicama, i da ih ljudi zovu: ravi! ravi!

8 A vi se ne zovite ravi; jer je u vas jedan ravi Hristos, a vi ste svi braæa.

9 I ocem ne zovite nikoga na zemlji; jer je u vas jedan otac koji je na nebesima.

10 Niti se zovite uèitelji; jer je u vas jedan uèitelj Hristos.

11 A najveæi izmeðu vas da vam bude sluga.

12 Jer koji se podiþe, poniziæe se, a koji se poniþuje, podignuæe se.

13 Teþko vama knjiþevnici i fariseji, licemjeri, što zatvorate carstvo nebesko od ljudi; jer vi ne

ulazite niti date da ulaze koji bi htjeli.

14 Teþko vama knjiþevnici i fariseji, licemjeri, što jedete kuæe udovièke, i laþno se Bogu molite dugo; zato æete veæma biti osuðeni.

15 Teþko vama knjiþevnici i fariseji, licemjeri, što prehodite more i zemlju da bi prisvojili jednoga, i kad ga prisvojite, èinite ga sinom paklenijem udvoje veæijem od sebe.

16 Teþko vama voði slijepi koji govorite: ako se ko kune crkvom ništa je; a ko se kune zlatom crkvenijem kriv je.

17 Budale slijepo! šta je veæe, ili zlato, ili crkva koja zlato osveti?

18 I ako se ko kune oltarom ništa je to, a koji se kune darom koji je na njemu kriv je.

19 Budale slijepo! šta je veæe, ili dar, ili oltar koji dar osveti?

20 Koji se dakle kune oltarom, kune se njim i svijem što je na njemu.

21 I koji se kune crkvom, kune se njom i onijem koji živi u njoj.

22 I koji se kune nebom, kune se prijestolom Boþijem i onijem koji sjedi na njemu.

23 Teþko vama knjiþevnici i fariseji, licemjeri, što dajete desetak od metvice i od kopra i od kima, a ostaviste što je najpreteþnije u zakonu: pravdu i milost i vjeru; a ovo je trebalo èiniti i ono ne ostavljati.

24 Voði slijepi koji ocjeðujete komarca a kamilu proždirete.

25 Teþko vama knjiþevnici i fariseji, licemjeri, što èistite spolja èašu i zdjelu a iznutra su pune grabeþa i nepravde.

26 Fariseju slijepi! Oèisti najprije iznutra èašu i zdjelu da budu i spolja èiste.

27 Teþko vama knjiþevnici i fariseji, licemjeri, što ste kao

okreèeni grobovi, koji se spolja vide lijepi a unutra su puni kostiju mrtvaèkijeh i svake neèistote.

²⁸ Tako i vi spolja se pokazujete ljudima pravedni, a iznutra ste puni licemjerja i bezakonja.

²⁹ Teško vama književnici i fariseji, licemjeri, što zidate grobove prorocima i krasite rake pravednika,

³⁰ I govorite: da smo mi bili u vrijeme svojijeh otaca, ne bismo s njima pristali u krv proroka.

³¹ Tijem samo svjedoèite za sebe da ste sinovi onijeh koji su pobili proroke.

³² I vi dopunite mjeru otaca svojijeh.

³³ Zmije, porodi aspidini! kako æete pobjeæi od presude u oganj pakleni?

³⁴ Zato evo ja æu k vama poslati proroke i premudre i književnike; i vi æete jedne pobiti i raspeti, a jedne biti po zbornicama svojima i goniti od grada do grada,

³⁵ Da dođe na vas sva krv pravedna što je prolivena na zemlji od krvi Avelja pravednoga do krvi Zarije sina Varahijna, kojega ubiste meðu crkvom i oltarom.

³⁶ Zaista vam kažem da æe ovo sve doæi na rod ovaj.

³⁷ Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! koliko puta htjeh da skupim èeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliæe svoje pod krila, i ne htjeste!

³⁸ Eto æe vam se ostaviti vaša kuæa pusta.

³⁹ Jer vam kažem: neæete mene vidjeti otsele dok ne reèete: blagosloven koji ide u ime Gospodnje.

24

¹ I izišavši Isus iðaše od crkve, i pristupiše k njemu uèenici nje-

govi da mu pokažu graðevinu crkvenu.

² A Isus reèe im: ne vidite li sve ovo? Zaista vam kažem: neæe ostati ovdje ni kamen na kamenu koji se neæe razmetnuti.

³ A kad sjeðaše na gori Maslinskoj pristupiše k njemu uèenici nasamo govoreæi: kaži nam kad æe to biti? i kakav je znak tvoga dolaska i pošljetka vijeka?

⁴ I odgovarajuæi Isus reèe im: èuvajte se da vas ko ne prevari.

⁵ Jer æe mnogi doæi u ime moje govoreæi: ja sam Hristos. I mnoge æe prevariti.

⁶ Èuæete ratove i glasove o ratovima. Gledajte da se ne uplašite; jer treba da to sve bude. Ali nije još tada pošljedak.

⁷ Jer æe ustati narod na narod i carstvo na carstvo; i biæe gladi i pomori, i zemlja æe se resti po svijetu.

⁸ A to je sve poèetak stradanja.

⁹ Tada æe vas predati na muke, i pobieæe vas, i svi æe narodi omrznuti na vas imena mojega radi.

¹⁰ I tada æe se mnogi sablazniti, i drug druga izdaæe, i omrznuæe drug na druga.

¹¹ I iziæi æe mnogi lažni proroci i prevariæe mnoge.

¹² I što æe se bezakonje umnožiti, ohladnjeæe ljubav mnogijeh.

¹³ Ali koji pretrpi do kraja blago njemu.

¹⁴ I propovjediaæe se ovo jevanðelje o carstvu po svemu svijetu za svjedoèanstvo svijem narodima. I tada æe doæi pošljedak.

¹⁵ Kad dakle ugledate mrzost opušæenja, o kojoj govori prorok Danilo, gdje stoji na mjestu svetome koji èita da razumije):

¹⁶ Tada koji budu u Judeji neka bježe u gore;

¹⁷ I koji bude na krovu da ne silazi uzeti što mu je u kuæi;

18 I koji bude u polju da se ne vrati natrag da uzme haljine svoje.

19 A teško trudnima i dojilicama u te dane.

20 Nego se molite Bogu da ne bude bježan vaša u zimu ni u subotu;

21 Jer æe biti nevolja velika kakova nije bila od postanja svijeta dosad niti æe biti;

22 I da se oni dani ne skrate, niko ne bi ostao; ali izbranih radi skratiaæe se dani oni.

23 Tada ako vam ko reèe: evo ovdje je Hristos ili ondje, ne vjerujte.

24 Jer æe iziaei lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaaæe znake velike i èudesu da bi prevarili, ako bude moguæe, i izbrane.

25 Eto vam kazah naprijed.

26 Ako vam dakle reku: evo ga u pustinji, ne izlazite; evo ga u sobama, ne vjerujte.

27 Jer kako što munja izlazi od istoka i pokazuje se do zapada, taki æe biti dolazak sina èovjeèijega.

28 Jer gdje je strvina onamo æe se i orlovi kupiti.

29 I odmah æe po nevolji dana tijeh sunce pomrèati, i mjesec svoju svjetlost izgubiti, i zvijezde s neba spasti, i sile nebeske pokrenuti se.

30 I tada æe se pokazati znak sina èovjeèijega na nebu; i tada æe proplakati sva plemena na zemlji; i ugledaaæe sina èovjeèijega gdje ide na oblacima nebeskima sa silom i slavom velikom.

31 I poslaæe anđele svoje s velikijem glasom trubnijem; i sabraæe izbrane njegove od èetiri vjetra, od kraja do kraja nebesa.

32 Od smokve nauèite se prièi: kad se veæ njezine grane pomlade i ulistaju, znate da je blizu ljeto.

33 Tako i vi kad vidite sve ovo, znajte da je blizu kod vrata.

34 Zaista vam kažem: ovaj

naraštaj neæe proæi dok se ovo sve ne zbude.

35 Nebo i zemlja proæi æe, ali rijeèi moje neæe proæi.

36 A o danu tome i o èasu niko ne zna, ni anđeli nebeski, do otac moj sam.

37 Jer kako što je bilo u vrijeme Nojevo tako æe biti i dolazak sina èovjeèijega.

38 Jer kako što pred potopom jeðahu i pijahu, ženjahu se i udavahu do onoga dana kad Noje uđe u kovèeg,

39 I ne osjetiše dok ne dođe potop i odnese sve; tako æe biti i dolazak sina èovjeèijega.

40 Tada æe biti dva na njivi; jedan æe se uzeti, a drugi æe se ostaviti.

41 Dvije æe mljeti na žrnjevima; jedna æe se uzeti, a druga æe se ostaviti.

42 Stražite dakle, jer ne znate u koji æe èas doæi Gospod vaš.

43 Ali ovo znajte: kad bi znao domaaæn u koje æe vrijeme doæi lupè, èuvao bi i ne bi dao potkopati kuæe svoje.

44 Zato i vi budite gotovi; jer u koji èas ne mislite doæi æe sin èovjeèij.

45 Ko je dakle taj vjerni i mudri sluga kojega je postavio gospodar njegov nad svojima domašnjima da im daje hranu na obrok?

46 Blago tome služi kojega došavši gospodar njegov nađe da izvršuje tako.

47 Zaista vam kažem: postaviaæe ga nad svijem imanjem svojim.

48 Ako li taj rðavi sluga reèe u srcu svome: neæe moj gospodar još zadugo doæi;

49 I poène biti svoje drugare, i jesti i piti s pijanicama;

50 Doæi æe gospodar toga sluge u dan kad se ne nada, i u èas kad ne misli.

51 I rasjeæi æe ga napola, i daæe mu platu kao i licemjerima; ondje

æe biti plaè i škrgut zuba.

25

¹ Tada æe biti carstvo nebesko kao deset djevojaka koje uzeše žiške svoje i iziđoše na susret ženiku.

² Pet od njih bijahu mudre a pet lude.

³ I lude uzevši žiške svoje ne uzeše sa sobom ulja.

⁴ A mudre uzeše ulje u sudovima sa žiškima svojima.

⁵ A buduæi da ženik odocni, zadrijemaše sve, i pospaše.

⁶ A u ponoæi stade vika: eto ženika gdje ide, izlazite mu na susret.

⁷ Tada ustaše sve djevojke one i ukrasiše žiške svoje.

⁸ A lude rekoše mudrima: dajte nam od ulja svojega, jer naši žišci hoæe da se ugase.

⁹ A mudre odgovoriše govoreæi: da ne bi nedostalo i nama i vama, bolje je idite k trgovcima i kupite sebi.

¹⁰ A kad one otidoše da kupe, dođe ženik, i gotove uđoše s njim na svadbu, i zatvoriše se vrata.

¹¹ A poslije dođoše i one druge djevojke govoreæi: gospodaru! gospodaru! otvori nam.

¹² A on odgovarajuæi reèe im: zaista vam kažem: ne poznajem vas.

¹³ Stražite dakle, jer ne znate dana ni èasa u koji æe sin èovjeèij doæi.

¹⁴ Jer kako što èovjek polazeæi dozva slugu svoje i predade im blago svoje;

¹⁵ I jednome dakle dade pet talanta, a drugome dva, a treæemu jedan, svakome prema njegovoj moæi; i otide odmah.

¹⁶ A onaj što primi pet talanta otide te radi s njima, i dobi još pet talanta.

¹⁷ Tako i onaj što primi dva dobi i on još dva.

¹⁸ A koji primi jedan otide te ga zakopa u zemlju i sakri srebro gospodara svojega.

¹⁹ A po dugom vremenu dođe gospodar tjih sluga, i stade se raèuniti s njima.

²⁰ I pristupivši onaj što je primio pet talanta, donese još pet talanta govoreæi: gospodaru! predao si mi pet talanta; evo još pet talanta ja sam dobio s njima.

²¹ A gospodar njegov reèe mu: dobro, slugo dobri i vjerni! u malom bio si mi vjeran, nad mnogijem æu te postaviti; uđi u radost gospodara svojega.

²² A pristupivši i onaj što je primio dva talanta reèe: gospodaru! predao si mi dva talanta; evo još dva talanta ja sam dobio s njima.

²³ A gospodar njegov reèe mu: dobro, slugo dobri i vjerni! u malom bio si mi vjeran, nad mnogijem æu te postaviti; uđi u radost gospodara svojega.

²⁴ A pristupivši i onaj što je primio jedan talant reèe: gospodaru! znao sam da si ti tvrd èovjek: žnješ gdje nijesi sijao, i kupiš gdje nijesi vijao;

²⁵ Pa se pobojah i otidoh te sakrih talant tvoj u zemlju; i evo ti tvoje.

²⁶ A gospodar njegov odgovarajuæi reèe mu: zli i ljenivi slugo! znao si da ja žnjem gdje nijesam sijao, i kupim gdje nijesam vijao:

²⁷ Trebalo je dakle moje srebro da daš trgovcima; i ja došavši uzeo bih svoje s dobitkom.

²⁸ Uzmite dakle od njega talant, i podajte onome što ima deset talanta.

²⁹ Jer svakome koji ima, daæe se, i preteæi æe mu; a od onoga koji nema, i što ima uzeæe se od njega.

³⁰ I nevaljaloga slugu bacite u tamu najkrajnju; ondje æe biti

plaè i škrkut zuba.

³¹ A kad dođe sin èovjeèij u slavi svojoj i svi sveti anđeli s njime, onda æe sjesti na prijestolu slave svoje.

³² I sabraæe se pred njim svi narodi, i razluèiæe ih između sebe kao pastir što razluèuje ovce od jaraca.

³³ I postaviæe ovce s desne strane sebi, a jarce s lijeve.

³⁴ Tada æe reæi car onima što mu stoje s desne strane: hodite blagosloveni oca mojega; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta.

³⁵ Jer ogladnjeh, i daste mi da jedem; ožednjeh, i napojiste me; gost bijah, i primiste me;

³⁶ Go bijah, i odjenuste me; bolestan bijah, i obiđoste me; u tamnici bijah, i dođoste k meni.

³⁷ Tada æe mu odgovoriti pravednici govoreæi: Gospode! kad te vidjesmo gladna, i nahranismo? ili žedna, i napojismo?

³⁸ Kad li te vidjesmo gosta, i primismo? ili gola, i odjenusmo?

³⁹ Kad li te vidjesmo bolesna ili u tamnici, i dođosmo k tebi?

⁴⁰ I odgovarajuæi car reæi æe im: zaista vam kažem: kad uèiniste jednome od ove moje najmanje braæe, meni uèiniste.

⁴¹ Tada æe reæi i onima što mu stoje s lijeve strane: idite od mene prokleti u oganj vjeèni pripravljeni đavolu i anđelima njegovijem.

⁴² Jer ogladnjeh, i ne dadoste mi da jedem; ožednjeh, i ne napojiste me;

⁴³ Gost bijah, i ne primiste me; go bijah, i ne odjenuste me; bolestan i u tamnici bijah, i ne obiđoste me.

⁴⁴ Tada æe mu odgovoriti i oni govoreæi: Gospode! kad te vidjesmo gladna ili žedna, ili gosta ili gola, ili bolesna ili u tamnici, i ne

poslužismo te?

⁴⁵ Tada æe im odgovoriti govoreæi: zaista vam kažem: kad ne uèiniste jednome od ove moje male braæe, ni meni ne uèiniste.

⁴⁶ I ovi æe otiæi u muku vjeènu, a pravednici u život vjeèni.

26

¹ I kad svrši Isus rijeèi ove, reèe uèenicima svojima:

² Znete da æe do dva dana biti pasha, i sina èovjeèijega predaæe da se razapne.

³ Tada skupiše se glavari sveštenieki i književnici i starješine narodne u dvor poglavara svešteniečkoga po imenu Kajafe;

⁴ I svjetovaše se kako bi Isusa iz prijevare uhvatili i ubili.

⁵ I govorahu: ali ne o prazniku, da se ne bi narod pobunio.

⁶ A kad Isus bješe u Vitaniji u kuæi Simona gubavoga,

⁷ Pristupi k njemu žena sa sklenicom mira mnogocjenoga, i izli na glavu njegovu kad sjeðaše za trpezom.

⁸ A kad vidješe to uèenici njegovi, rasrdiše se govoreæi: zašto se èini taka šteta?

⁹ Jer se moğaše ovo prodati skupo i novci dati se siromasima.

¹⁰ A kad razumje Isus, reèe im: šta smetate ženu? Ona uèini dobro djelo na meni.

¹¹ Jer siromahe imate svagda sa sobom, a mene nemate svagda.

¹² A ona izlivši miro ovo na tijelo moje za ukop me prigotovi.

¹³ Zaista vam kažem: gdje se god uspropovijeda ovo jevanđelje po svemu svijetu, kazaæe se i to za spomen njezin što uèini ona.

¹⁴ Tada jedan od dvanaestorice, po imenu Juda Iskariotski, otide ka glavarima svešteniekiijem,

¹⁵ I reèe: šta æete mi dati da vam ga izdam? A oni mu obrekoše trideset srebrnika.

¹⁶ I od tada tražaše zgodu da ga izda.

17 A u prvi dan prijesnijeh hljebova pristupiše uèenici k Isusu govoreæi: gdje æeš da ti zgotovimo pashu da jedeš?

18 A on reèe: idite u grad k tome i tome, i kažite mu: uèitelj kaže: vrijeme je moje blizu, u tebe æu da uèinim pashu s uèenicima svojijem.

19 I uèiniše uèenici kako im zapovjedi Isus, i ugotoviše pashu.

20 A kad bi uveèe, sjede za trpezu sa dvanaesticom.

21 I kad jeđahu reèe im: zaista vam kažem: jedan između vas izdaæe me.

22 I zabrinuvši se vrlo poèeše svaki govoriti mu: da nijesam ja, Gospode?

23 A on odgovarajuæi reèe: koji umoèi sa mnom ruku u zdjelu onaj æe me izdati.

24 Sin èovjeèij dakle ide kao što je pisano za njega; ali teško onome èovjeku koji izda sina èovjeèijega; bolje bi mu bilo da se nije rodio onaj èovjek.

25 A Juda, izdajnik njegov, odgovarajuæi reèe: da nijesam ja, ravi? Reèe mu: ti kaza.

26 I kad jeđahu, uze Isus hljeb i blagoslovivši prelomi ga, i davaše uèenicima, i reèe: uzmite, jedite; ovo je tijelo moje.

27 I uze èašu i davši hvalu dade im govoreæi: pijte iz nje svi;

28 Jer je ovo krv moja novoga zavjeta koja æe se proliti za mnoge radi otpuštenja grijeha.

29 Kažem vam pak da neæu otsad piti od ovoga roda vinaradskogoga do onoga dana kad æu piti s vama novoga u carstvu oca svojega.

30 I otpojavši hvalu iziðoše na goru Maslinsku.

31 Tada reèe im Isus: svi æete se vi sablazniti o mene ovu noæ; jer u pismu stoji: udariæu pastira i ovce od stada razbjææi æe se.

32 A po vaskrseniju svojemu ja idem pred vama u Galileju.

33 A Petar reèe mu: ako se i svi sablazne o tebe ja se neæu nikad sablazniti.

34 Reèe mu Isus: zaista ti kažem: noæas dok pijetao ne zapjeva tri puta æeš me se odreæi.

35 Reèe njemu Petar: da bih znao i umrijeti s tobom neæu te se odreæi. Tako i svi uèenici rekoše.

36 Tada dođe Isus s njima u selo koje se zove Getsimanija, i reèe uèenicima: sjedite tu dok ja idem tamo da se pomolim Bogu.

37 I uzevši Petra i oba sina Zevedejeva zabrinu se i poèe tužiti.

38 Tada reèe im Isus: žalosna je duša moja do smrti; poèekajte ovdje, i stražite sa mnom.

39 I otišavši malo pade na lice svoje moleæi se i govoreæi: oèe moj! ako je moguæe da me mmoiðe èaša ova; ali opet ne kako ja hoæu nego kako ti.

40 I došavši k uèenicima nađe ih gdje spavaju, i reèe Petru: zar ne mogoste jedan èas postražiti sa mnom?

41 Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srèan, ali je tijelo slabo.

42 Opet po drugi put otide i pomoli se govoreæi: oèe moj! ako me ne može ova èaša mimoiaæi da je ne pijem, neka bude volja tvoja.

43 I došavši nađe ih opet gdje spavaju; jer im bijahu oèi otežale.

44 I ostavivši ih otide opet i treæi put te se pomoli govoreæi one iste rijeèi.

45 Tada dođe k uèenicima svojijem i reèe im: jednako spavate i poèivate; evo se približi èas, i sin èovjeèij predaje se u ruke grješnika.

46 Ustanite da idemo; evo se približi izdajnik moj.

47 I dok on još tako govoraše, gle, Juda, jedan od dvanaesticorice, dođe, i s njim ljudi mnogi s

noževima i s koljem od glavara svešteničkih i starješina narodnjih.

⁴⁸ A izdajnik njegov dade im znak govoreæi: koga ja cjelivam onaj je; držite ga.

⁴⁹ I odmah pristupivši k Isusu reèe: zdravo, ravi! i cjeliva ga.

⁵⁰ A Isus reèe mu: prijatelju! šta æeš ti ovdje? Tada pristupivši digoše ruke na Isusa i uhvatiše ga.

⁵¹ I gle, jedan od onih što bijahu sa Isusom mašivši se rukom izvadi nož svoj te udari slugu poglavara svešteničkoga, i oti-jeèe mu uho.

⁵² Tada reèe mu Isus: vrati nož svoj na mjesto njegovo; jer svi koji se maše za nož od noža æe izginuti.

⁵³ Ili misliš ti da ja ne mogu sad umoliti oca svojega da mi pošlje više od dvanaest legeona anđela?

⁵⁴ Ali kako bi se ispunilo što stoji u pismu da ovo treba da bude?

⁵⁵ U taj èas reèe Isus ljudima: kao na hajduka izišli ste s noževima i s koljem da me uhvatite, a svaki dan sam kod vas sjedio uææi u crkvi, i ne uhvatiste me.

⁵⁶ A ovo sve bi da se zbudu pisma proroèka. Tada uèenici svi ostaviše ga, i pobjegoše.

⁵⁷ I oni što uhvatiše Isusa odvedoše ga poglavaru svešteničkome Kajafi, gdje se književnici i starješine sabraše.

⁵⁸ A Petar iðaše za njim izdaleka do dvora poglavara svešteničkoga i ušavši unutra sjede sa slugama da vidi svršetak.

⁵⁹ A glavari sveštenički i starješine i sav sabor tražahu lažna svjedoèanstva na Isusa da bi ga ubili;

⁶⁰ I ne naðoše; i premda mnogi lažni svjedoci dolaziše, ne naðoše. Najposlije doðoše dva lažna svjedoka,

⁶¹ I rekoše: on je kazao: ja mogu

razvaliti crkvu Božiju i za tri dana naèiniti je.

⁶² I ustavši poglavar sveštenički reèe mu: zar ništa ne odgovaraš što ovi na tebe svjedoèe?

⁶³ A Isus muèaše. I poglavar sveštenički odgovarajuæi reèe mu: zaklinjem te živijem Bogom da nam kažeš jesi li ti Hristos sin Božij?

⁶⁴ Reèe mu Isus: ti kaza. Ali ja vam kažem: otsele æete vidjeti sina èovjeèijega gdje sjedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskijem.

⁶⁵ Tada poglavar sveštenički razdrije haljine svoje govoreæi: huli na Boga; šta nam trebaju više svjedoci? evo sad èuste hulu njegovu.

⁶⁶ Šta mislite? A oni odgovarajuæi rekoše: zaslužio je smrt.

⁶⁷ Tada pljunuše mu u lice, i udariše ga po licu, a jedni mu daše i priuške

⁶⁸ Govoreæi: proreci nam, Hriste, ko te udari?

⁶⁹ A Petar sjeðaše napolju na dvoru, i pristupi k njemu jedna sluškinja govoreæi: i ti si bio s Isusom Galilejcem.

⁷⁰ A on se odreèe pred svima govoreæi: ne znam šta govoriš.

⁷¹ A kad iziðe k vratima ugleda ga druga, i reèe onima što bijahu ondje: i ovaj bješe s Isusom Nazareæaninom.

⁷² I opet odreèe se s kletvom: ne znam tog èovjeka.

⁷³ A malo potom pristupiše oni što stajahu i rekoše Petru: vaistinu i ti si od njih; jer te i govor tvoj izdaje.

⁷⁴ Tada se poèe kleti i preklinjati da ne zna tog èovjeka. I odmah zapjeva pijetao.

⁷⁵ I opomenu se Petar rijeèi Isusove što mu je rekao: dok pijetao ne zapjeva tri puta æeš me se odreæi. I izišavši napolje plaka gorko.

27

¹ A kad bi ujutru, uèiniše vijeæu svi glavari sveštenieki i starješine narodne za Isusa da ga pogube.

² I svezavši ga odvedoše, i predaše ga Pontiju Pilatu sudiji.

³ Tada vidjevši Juda izdajnik njegov da ga osudiše raskaja se, i povrati trideset srebrnika glavarima svešteniekijem i starješinama

⁴ Govoreæi: ja sagriješih što izdadoh krv pravu. A oni rekoše: šta mi marimo za to? ti æeš vidjeti.

⁵ I bacivši srebrnike u crkvi iziðe, i otide te se objesi.

⁶ A glavari sveštenieki uzevši srebrnike rekoše: ne valja ih metnuti u crkvenu haznu, jer je uzeto za krv.

⁷ Nego se dogovoriše te kupiše za njih lonèarevu njivu za groblje gostima.

⁸ Od toga se i prozva ona njiva krvna njiva i do danas.

⁹ Tada se izvrši što je kazao prorok Jeremija govoreæi: i uzeše trideset srebrnika, cijenu cijjenjenu koga su cijenili sinovi Izrailjevi;

¹⁰ I dadoše ih za njivu lonèarevu, kao što mi kaza Gospod.

¹¹ A Isus stade pred sudijom, i zapita ga sudija govoreæi: ti li si car Judejski? A Isus reèe mu: ti kažeš.

¹² I kad ga tužahu glavari sveštenieki i starješine, ništa ne odgovori.

¹³ Tada reèe mu Pilat: èuješ li šta na tebe svjedoèe?

¹⁴ I ne odgovori mu ni na jednu rijeè tako da se sudija divljaše vrlo.

¹⁵ A o svakom prazniku pashe bijaše obièaj u sudije da pusti narodu po jednoga sužnja koga oni hoæe.

¹⁶ A tada imahu znatnoga sužnja po imenu Varavu.

¹⁷ I kad se sabraše, reèe im Pilat: koga hoæete da vam pustim? Varavu ili Isusa prozvanoga Hrista?

¹⁸ Jer znadijaše da su ga iz zavisti predali.

¹⁹ A kad sjeðaše u sudu, poruèi mu žena njegova govoreæi: nemoj se ti ništa miješati u sud toga pravednika, jer sam danas u snu mnogo postradala njega radi.

²⁰ A glavari sveštenieki i starješine nagovoriše narod da ištu Varavu, a Isusa da pogube.

²¹ A sudija odgovarajuæi reèe im: koga hoæete od ove dvojice da vam pustim? A oni rekoše: Varavu.

²² Reèe im Pilat: a šta æu èiniti s Isusom prozvanijem Hristom? Rekoše mu svi: da se razapne.

²³ Sudija pak reèe: a kakvo je zlo uèinio? A oni iz glasa povikaše govoreæi: da se razapne.

²⁴ A kad vidje Pilat da ništa ne pomaže nego još veæa buna biva, uze vodu te umi ruke pred narodom govoreæi: ja nijesam kriv u krvi ovoga pravednika: vi æete vidjeti.

²⁵ I odgovarajuæi sav narod reèe: krv njegova na nas i na djecu našu.

²⁶ Tada pusti im Varavu, a Isusa šibavši predade da se razapne.

²⁷ Tada vojnici sudijni uzeše Isusa u sudnicu i skupiše na nj svu èetu vojnika.

²⁸ I svukavši ga obukoše mu skerletnu kabanicu.

²⁹ I opletavši vijenac od trnja metnuše mu na glavu, i dadoše mu trsku u desnicu; i kleknuvši na koljena pred njim rugahu mu se govoreæi: zdravo, care Judejski!

³⁰ I pljunuvši na nj uzeše trsku i biše ga po glavi.

³¹ I kad mu se narugaše, svukoše s njega kabanicu, i

obukoše ga u haljine njegove, i povedoše ga da ga razapnu.

³² I izlazeæi naðoše èovjeka iz Kirine po imenu Simona i natjeraše ga da mu ponese krst.

³³ I došavši na mjesto koje se zove Golgota, to jest koštunica,

³⁴ Dadoše mu da pije ocat pomiješan sa žuèi, i okusivši ne htje da pije.

³⁵ A kad ga razapeše, razdijeliše haljine njegove bacivši kocke;

³⁶ I sjeðahu ondje te ga èuvahu.

³⁷ I metnuše mu više glave krivicu njegovu napisanu: ovo je Isus car Judejski.

³⁸ Tada raspeše s njim dva hajduka, jednoga s desne a jednoga s lijeve strane.

³⁹ A koji prolažahu huljahu na nj mašuæi glavama svojim,

⁴⁰ I govoreæi: ti koji crkvu razvaljuješ i za tri dana naèinjaš pomozi sam sebi; ako si sin Božij, siði s krsta.

⁴¹ A tako i glavari sveštenieki s književnicima i starješinama potsmijevajuæi se govorahu:

⁴² Drugima pomože, a sebi ne može pomoæi. Ako je car Izrailjev, neka siðe sad s krsta pa æemo ga vjerovati.

⁴³ On se uzdao u Boga: neka mu pomože sad, ako mu je po volji, jer govoraše: ja sam sin Božij.

⁴⁴ Tako isto i hajduci razapeti s njim rugahu mu se.

⁴⁵ A od šestoga sahata bi tama po svoj zemlji do sahata devetoga.

⁴⁶ A oko devetoga sahata povika Isus iza glasa govoreæi: Ili! Ili! lama savahtani? to jest: Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?

⁴⁷ A neki od onijeh što stajahu ondje èuvši to govorahu: ovaj zove Iliju.

⁴⁸ I odmah otrèa jedan od njih te uze sunðer, i napuni octa, pa nataèe na trsku, te ga pojaše.

⁴⁹ A ostali govorahu: stani da vidimo hoæe li doæi Ilija da mu pomože.

⁵⁰ A Isus opet povika iza glasa, i ispusti dušu.

⁵¹ I gle, zavjes crkveni razdrije se nadvoje od gornjega kraja do donjega; i zemlja se potrese, i kamenje se raspade;

⁵² I grobovi se otvoriše, i ustaše mnoga tijela svetijeh koji su pomrli;

⁵³ I izišavši iz grobova po vaskrseniju njegovom uðoše u sveti grad i pokazao se mnogima.

⁵⁴ A kapetan i koji s njim èuvahu Isusa vidjevši da se zemlja tresèe i šta bi, poplašise se vrlo govoreæi: zaista ovaj bijaše sin Božij.

⁵⁵ I ondje bijahu i gledahu izdaleka mnoge žene koje su išle za Isusom iz Galileje i služile mu.

⁵⁶ Meðu kojima bijaše Marija Magdalina i Marija mati Jakovljeva i Josijna i mati sinova Zevedevijeh.

⁵⁷ A kad bi uveèe, dođe èovjek bogat iz Arimateje, po imenu Josif, koji je također bio uèenik Isusov.

⁵⁸ Ovaj pristupivši k Pilatu zamoli ga za tijelo Isusovo. Tada Pilat zapovjedi da mu dadu tijelo.

⁵⁹ I uzevši Josif tijelo zavi ga u platno èisto;

⁶⁰ I metnu ga u novi svoj grob što je bio isjekao u kamenu; i navalivši veliki kamen na vrata od groba otide.

⁶¹ A ondje bijaše Marija Magdalina i druga Marija, i sjeðahu prema grobu.

⁶² Sjutradan pak po petku sabraše se glavari sveštenieki i fariseji kod Pilata,

⁶³ I rekoše: gospodaru! mi se opomenusmo da ovaj laža kaza još za života: poslije tri dana ustaa.

⁶⁴ Zato zapovjedi da se utvrdi grob do treæega dana da ne doðu kako uèenici njegovi noæu i da

ga ne ukradu i ne kažu narodu: usta iz mrtvih; i biæe posljednja prijevara gora od prve.

⁶⁵ Reèe im Pilat: evo vam straže, pa idite te utvrdite kako znate.

⁶⁶ A oni otišavši sa stražom utvrdiše grob, i zapeèatiše kamen.

28

¹ A po veèeru subotnom na osvitak prvoga dana nedjelje dođe Marija Magdalina i druga Marija da ogledaju grob.

² I gle, zemlja se zatrese vrlo; jer anđeo Gospodnji siđe s neba, i pristupivši odvali kamen od vrata grobnijeh i sjeðaše na njemu.

³ A lice njegovo bijaše kao munja, i odijelo njegovo kao snijeg.

⁴ I od straha njegova uzdrktaše se stražari, i postadoše kao mrtvi.

⁵ A anđeo odgovarajuæi reèe ženama: ne bojte se vi; jer znam da Isusa raspetoga tražite.

⁶ Nije ovdje: jer ustade kao što je kazao. Hodite da vidite mjesto gdje je ležao Gospod.

⁷ Pa idite brže te kažite uèenicima njegovijem da je ustao iz mrtvih. I gle, on æe pred vama otiæi u Galileju; tamo æete ga vidjeti. Eto ja vam kazah.

⁸ I izišavši brzo iz groba sa strahom i radosti velikom potekoše da jave uèenicima njegovijem.

⁹ A kad iðahu da jave uèenicima njegovijem, i gle, srete ih Isus govoreæi: zdravo! A one pristupivši uhvatiše se za noge njegove i pokloniše mu se.

¹⁰ Tada reèe im Isus: ne bojte se; idite te javite braæi mojoj neka idu u Galileju; i tamo æe me vidjeti.

¹¹ A kad iðahu, gle, neki od stražara dođoše u grad i javiše glavarima sveštenikijem sve što se dogodilo.

¹² I oni sastavši se sa stariješinama uèiniše vijeæu, i dadoše vojnicima dovoljno novaca

¹³ Govoreæi: kažite: uèenici njegovi dođoše noæu i ukradoše ga kad smo mi spavali.

¹⁴ I ako to èuje sudija, mi æemo njega umiriti, i naèiniti da vama ništa ne bude.

¹⁵ A oni uzevši novce uèiniše kao što su nauèeni bili. I razglasi se ova rijeè po Jevrejima i do danas.

¹⁶ A jedanaest uèenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus.

¹⁷ I kad ga vidješe, pokloniše mu se; a jedni posumnjaše.

¹⁸ I pristupivši Isus reèe im govoreæi: dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji.

¹⁹ Idite dakle i nauèite sve narode krsteæi ih va ime oca i sina i svetoga Duha,

²⁰ Uèeæi ih da sve drže što sam vam zapovijedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka. Amin.

Jevanđelje po Marku

¹ Poèetak jevanđelja Isusa Hrista sina Božijega.

² Kao što stoji u proroka: evo ja šaljem anđela svojega pred licem tvojijem, koji æe pripraviti put tvoj pred tobom.

³ Glas onoga što vièe u pustinji: pripravite put Gospodnji, poravnite staze njegove.

⁴ Pojavi se Jovan krsteæi u pustinji, i propovijedajuæi krštenje pokajanja za oproštenje grijeha.

⁵ I izlažaše k njemu sva Judejska zemlja i Jerusalimljani; i kršæavaše ih sve u Jordanu rijeci, i ispovijedahu grijeha svoje.

⁶ A Jovan bijaše obuèen u kamilju dlaku, i imaše pojas kožan oko sebe; i jeđaše skakavce i med divlji.

⁷ I propovijedaše govoreæi: ide za mnom jaèi od mene, pred kim ja nijesam dostojan sagnuti se i odriješiti remena na obuæi njegovoj.

⁸ Ja vas kršæavam vodom, a on æe vas krstiti Duhom svetijem.

⁹ I u to vrijeme dođe Isus iz Nazareta Galilejskoga, i krsti ga Jovan u Jordanu,

¹⁰ I odmah izlazeæi iz vode vidje nebo gdje se otvori, i Duh kao golub siđe na nj.

¹¹ I glas dođe s neba: ti si sin moj ljubazni koji je po mojoj volji.

¹² I odmah Duh izvede ga u pustinju.

¹³ I bi ondje u pustinji dana èetrdeset, i kuša ga sotona, i bi sa zvjerinjem, i anđeli služahu mu.

¹⁴ A pošto predadoše Jovana, dođe Isus u Galileju propovijedajuæi jevanđelje o carstvu Božijemu

¹⁵ I govoreæi: iziđe vrijeme i približi se carstvo Božije; pokajte se i vjerujte jevanđelje.

¹⁶ I hodeæi pokraj mora vidje Simona, i Andriju brata njegova gdje bacaju mreže u more; jer bijahu ribari.

¹⁷ I reèe im Isus: hajdete za mnom, i uèiniæu vas lovcima ljudskijem.

¹⁸ I odmah ostavivši mreže svoje pođoše za njim.

¹⁹ I otišavši malo odande ugleda Jakova Zevedejeva, i Jovana brata njegova, i oni u laði krpljahu mreže;

²⁰ I odmah pozva ih; i ostavivši oca svojega Zevedeja u laði s najamnicima pođoše za njim.

²¹ I dođoše u Kapernaum; i odmah u subotu ušavši u zbornicu uèaše.

²² I divljahu se nauci njegovoj; jer ih uèaše kao onaj koji vlast ima a ne kao književnici.

²³ I bijaše u zbornici njihovoj èovjek s duhom neèistijem, i povika

²⁴ Govoreæi: proði se, što je tebi do nas, Isuse Nazareæanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Božij.

²⁵ I zaprijeti mu Isus govoreæi: umukni, i iziði iz njega.

²⁶ I strese ga duh neèisti, i povika iza glasa, i iziđe iz njega.

²⁷ I uplašidje se svi tako da pitahu jedan drugoga govoreæi: šta je ovo? i kakva je ovo nauka nova, da s vlasti i duhovima neèistijem zapovijeda, i slušaju ga?

²⁸ I otide glas o njemu odmah po svoj okolini Galilejskoj,

²⁹ I odmah izišavši iz zbornice dođoše u dom Simonov i Andrijin s Jakovom i Jovanom.

³⁰ A tašta Simonova ležaše od groznice; i odmah kazaše mu za nju.

³¹ I pristupivši podiže je uzevši je za ruku i pusti je groznica odmah, i služaše im.

³² A kad bi pred veèe, pošto sunce zađe, donošahu k njemu sve bolesnike i bijesne.

³³ I sav grad bijaše se sabrao k vratima.

³⁴ I iscijeli mnoge bolesnike od razliènijih bolesti, i đavole mnoge istjera, i ne dadijaše đavolima da kazuju da ga poznavahu.

³⁵ A ujutru vrlo rano ustavši iziđe, i otide nasamo, i ondje se moljaše Bogu.

³⁶ I za njim potrèaše Simon i koji bijahu s njim.

³⁷ I našavši ga rekoše mu: traže te svi.

³⁸ I reèe im: hajdemo u obližnja sela i gradove da i tamo propovjedim: jer sam ja na to došao.

³⁹ I propovijeda po zbornicama njihovijem po svoj Galileji, i đavole izgoni.

⁴⁰ I dođe k njemu gubavac moleæi ga i na koljenima kleèeæi pred njim i reèe mu: ako hoæeš, možeš me oèistiti.

⁴¹ A Isus smilovavši se pruži ruku, i dohvativši ga se reèe mu: hoæu, oèisti se.

⁴² I tek što mu to reèe, a guba otide s njega, i osta èist.

⁴³ I zaprijetivši mu odmah istjera ga,

⁴⁴ I reèe mu: gledaj da nikome ništa ne kažeš, nego idi te se pokaži svešteniku, i prinesi za oèišæenje svoje što je zapovjedio Mojsije za svjedoèanstvo njima.

⁴⁵ A on izišavši pòe mnogo propovijedati i kazivati šta je bilo tako da Isus ne može javno u grad uæi, nego bijaše napolju u pustijem mjestima, i dolažahu k njemu sa sviju strana.

poslije nekoliko dana; i èu se da je u kuæi.

² I odmah skupiše se mnogi tako da ne mogahu ni pred vratima da se sprate; i kazivaše im rijeè.

³ I dođoše k njemu s uzetijem koga nošaše èetvoro.

⁴ I ne moguæi približiti se k njemu od naroda otkriše kuæu gdje on bijaše, i prokopavši spustiše odar na kome uzeti ležaše.

⁵ A Isus vidjevši vjeru njihovu reèe uzetome: sinko! opraštaju ti se grijesi tvoji.

⁶ A ondje sjedahu neki od književnika i pomišljahu u srcima svojima:

⁷ Šta ovaj tako huli na Boga? Ko može opraštati grijehе osim jednoga Boga?

⁸ I odmah razumjevši Isus duhom svojijem da oni tako pomišljaju u sebi, reèe im: što tako pomišljate u srcima svojijem?

⁹ Što je lakše? reæi uzetome: opraštaju ti se grijesi? ili reæi: ustani i uzmi odar svoj, i hodi?

¹⁰ No da znate da vlast ima sin èovjeèij na zemlji opraštati grijehе, reèe uzetome:)

¹¹ Tebi govorim: ustani i uzmi odar svoj, i idi doma.

¹² I usta odmah, i uzevši odar iziđe pred svima tako da se svi divljahu i hvaljahu Boga govoreæi: nigda toga vidjeli nijesmo.

¹³ I iziđe opet k moru; i sav narod iðaše k njemu, i uèaše ih.

¹⁴ I prolazeæi vidje Leviju Alfejeva gdje sjedi na carini, i reèe mu: hajde za mnom. I ustavši otide za njim.

¹⁵ I kad sjedaše Isus za trpezom u kuæi njegovoj, i carinici i grješnici mnogi sjedahu s njim i s uèenicima njegovijem: jer ih bijaše mnogo koji iðahu za njim.

2

¹ I uđe opet u Kapernaum

16 A književnici i fariseji vidjevši ga gdje jede s carinicima i s grješnicima govorahu uèenicima njegovijem: zašto s carinicima i grješnicima jede i pije?

17 I èuvši Isus reèe im: ne trebaju zdravi ljekara nego bolesni. Ja nijesam došao da dozovem pravednike no grješnike na pokajanje.

18 I bijahu uèenici Jovanovi i farisejski koji pošæahu; i dođoše i rekoše mu: zašto uèenici Jovanovi i farisejski poste a tvoji uèenici ne poste?

19 I reèe im Isus: eda li mogu svatovi postiti dok je ženik s njima? Dokle god imaju sa sobom ženika ne mogu postiti.

20 Nego æe doæi dni kad æe se oteti od njih ženik, i tada æe postiti u one dne.

21 I niko ne prišiva nove zakrpe na staru haljinu; inaèe æe odadrijeti nova zakrpa od staroga, i gora æe rupa biti.

22 I niko ne ljeva nova vina u mjehove stare; inaèe novo vino prodre mjehove, i vino se prolije, i mjehovi propadnu; nego novo vino u nove mjehove ljevati treba.

23 I dogodi mu se da iðaðe u subotu kroz usjeve, i uèenici njegovi trgahu putem klasje.

24 I fariseji govorahu mu: gledaj, zašto èine u subotu što ne valja?

25 A on reèe im: nijeste li nikad èitali šta uèini David kad mu bi do nevolje i ogladnje s onima što bijahu s njim?

26 Kako uðe u Božiju kuæu pred Avijatarom poglavarom sveštènikijem i hljebove postavljene pojede kojijeh ne bijaše slobodno nikome jesti osim sveštènika, i dade ih onima koji bijahu s njim?

27 I govoraše im: subota je naèinjena èovjeka radi, a nije èovjek subote radi.

28 Dakle je gospodar sin èovjeèij i od subote.

3

1 I uðe opet u zbornicu, i ondje bješe èovjek sa suhom rukom.

2 I motrahu za njim neæe li ga u subotu iscijeliti da ga okrive.

3 I reèe èovjeku sa suhom rukom: stani na srijedu.

4 I reèe im: valja li u subotu dobro èiniti ili zlo èiniti? dušu održati, ili pogubiti? A oni muèahu.

5 I pogledavši na njih s gnjevom od žalosti što su im onako srca odrvenila reèe èovjeku: pruži ruku svoju. I pruži; i posta ruka zdrava kao i druga.

6 I iziřavši fariseji odmah uèiniše za njega vijeæu s Irodovcima kako bi ga pogubili.

7 A Isus otide s uèenicima svojijem k moru; i mnogi narod iz Galileje ide za njim i iz Judeje;

8 I iz Jerusalima i iz Idumeje i ispreko Jordana i od Tira i Sidona mnořtvo veliko èuvši šta on èini dođe k njemu.

9 I reèe uèenicima svojijem da bude laða u njega gotova zbog naroda, da mu ne dosaðuje.

10 Jer mnoge iscijeli tako da navaljivahu na njega koji bijahu nakaženi bolestima da ga se dotaknu.

11 I dusi neèisti kad ga viðahu, pripadahu k njemu i vikahu govoreæi: ti si sin Božij.

12 I mnogo im prijeæaše da ga ne prokažu.

13 I iziðoše na goru, i dozva koje on šæaše; i dođoše mu.

14 I postavi dvanaestoricu da budu s njim, i da ih pošilje da propovijedaju,

15 I da imaju vlast da iscjeljuju od bolesti, i da izgone ðavole:

16 Prvoga Simona, i nadjede mu ime Petar;

17 I Jakova Zevedejeva i Jovana brata Jakovljeva, i nadjede

im imena Voanerges, koje znaèi sinovi gromovi;

¹⁸ I Andriju i Filipa i Vartolomija i Mateja i Tomu i Jakova Alfejeva i Tadiju i Simona Kananita,

¹⁹ I Judu Iskariotskoga, koji ga i izdade.

²⁰ I dođoše u kuæu, i sabra se opet narod da ne mogahu ni hljeba jesti.

²¹ I èuvši to rod njegov iziđoše da ga uhvate; jer govorahu da je izvan sebe.

²² A književnici koji bijahu sišli iz Jerusalima govorahu: u njemu je Veelzevul; i: on pomoæu kneza ðavolskoga izgoni ðavole.

²³ I dozvavši ih govoraše im u prièama: kako može sotona sotonu izgoniti?

²⁴ I ako se carstvo samo po sebi razdijeli, ne može ostati carstvo ono;

²⁵ I ako se dom sam po sebi razdijeli, ne može ostati dom onaj;

²⁶ I ako sotona ustane sam na se i razdijeli se, ne može ostati, nego æe propasti.

²⁷ Niko ne može pokuæstvo jakoga, ušavši u kuæu njegovu, otegi ako najprije jakoga ne sveže: i onda æe kuæu njegovu oplijeniti.

²⁸ Zaista vam kažem: svi grijesi oprostiaæe se sinovima èovjeèijim, i huljenja na Boga, makar kakova bila:

²⁹ A koji pohuli na Duha svetoga nema oproštenja vavijek, nego je kriv vjeènome sudu.

³⁰ Jer govorahu: u njemu je neèisti duh.

³¹ I dođe mati njegova i braæa njegova, i stojeæi napolju poslaše k njemu da ga zovu.

³² I sjeðaše narod oko njega. I rekoše mu: eto mati tvoja i braæa tvoja i sestre tvoje napolju pitaju za te.

³³ I odgovori im govoreæi: ko je mati moja ili braæa moja?

³⁴ I pogledavši oko sebe na narod koji sjeðaše reèe: evo mati moja i braæa moja.

³⁵ Jer ko izvrši volju Božiju onaj je brat moj i sestra moja i mati moja.

4

¹ I opet poèe uèiti kod mora, i skupiše se oko njega ljudi mnogi tako da mora uæi u laðu, i sjediti na moru; a narod sav bijaše na zemlji kraj mora.

² I uèaše ih u prièama mnogo, i govoraše im u nauci svojoj:

³ Slušajte: evo iziđe sijaè da sije.

⁴ I kad sijaše dogodi se da jedno pade ukraj puta, i dođoše ptice i pozobaše ga.

⁵ A drugo pade na kamenito mjesto gdje ne bijaše mnogo zemlje; i odmah iznièe; jer ne bijaše u dubinu zemlje:

⁶ A kad obasja sunce, uvenu, i buduæi da nemaše korijena, usahnu.

⁷ I drugo pade u trnje; i naraste trnje i udavi ga, i ne donese roda.

⁸ I drugo pade na zemlju dobru; i davaše rod koji napredovaše i rastijaše i donošaše po trideset i po šeset i po sto.

⁹ I reèe: ko ima uši da èuje neka èuje.

¹⁰ A kad osta sam, zapitaše ga koji bijahu s njim i sa dvanaestoricom za ovu prièu.

¹¹ I reèe im: vama je dato da znate tajne carstva Božijega, a onima napolju sve u prièama biva;

¹² Da oèima gledaju i da ne vide, i da ušima slušaju i da ne razumiju; da se kako ne obrate i da im se ne oprostite grijesi.

¹³ I reèe im: zar ne razumijete ove prièe? A kako æete sve prièe razumjeti?

¹⁴ Sijaè rijeè sije.

¹⁵ A ono su kraj puta, gdje se sije rijeè i kad je èuju odmah

dođe sotona i otme rijeèe posijanu u srcima njihovijem.

¹⁶ Tako su i ono što se sije na kamenitijem mjestima koji kad èuju rijeèe odmah je prime s radošæu;

¹⁷ Ali nemaju korijena u sebi, nego su nepostojani, pa kad bude do nevolje ili ih potjeraju rijeèi radi, odmah se sablazne.

¹⁸ A ono su što se u trnju sije koji slušaju rijeèe,

¹⁹ Ali brige ovoga svijeta i prijevara bogatstva i ostale slasti uđu i zaguše rijeèe, i bez roda ostane.

²⁰ A ono su što se na dobroj zemlji sije koji slušaju rijeèe i primaju, i donose rod po trideset i po šeset i po sto.

²¹ I govoraše im: eda li se svi-jeæa užiže da se metne pod sud ili pod odar? a ne da se na svijetnjak metne?

²² Jer nema ništa tajno što neæe biti javno; niti ima što sakriveno što neæe iziæi na vidjelo.

²³ Ako ima ko uši da èuje neka èuje.

²⁴ I govoraše im: pamтите što èujete: kakom mjerom mjerite onakom æe vam se mjeriti i dometnuæe se vama koji slušate.

²⁵ Jer ko ima, daæe mu se; a koji nema, uzeæe mu se i ono što ima.

²⁶ I govoraše im: tako je carstvo Božije kao èovjek kad baci sjeme u zemlju;

²⁷ I spava i ustaje noæu i danju; i sjeme nièe i raste, da ne zna on.

²⁸ Jer zemlja sama od sebe naprije donese travu, potom klas, pa onda ispuni pšenicu u klasu.

²⁹ A kad sazri rod, odmah pošlje srp; jer nasta žetva.

³⁰ I govoraše: kakvo æemo kazati da je carstvo Božije? ili u kakvoj æemo ga prièi iskazati?

³¹ Ono je kao zrno gorušièno koje kad se posije u zemlju manje je od sviju sjemena na zemlji;

³² A kad se posije, uzraste i bude

veæe od svega povræa, i pusti grane velike da mogu u njegovu hladu ptice nebeske življati.

³³ I takovijem mnogijem prièama kazivaše im rijeèe koliko mogahu slušati.

³⁴ A bez prièa ne govoraše im ni rijeèi. A uèenicima osobito kazivaše sve.

³⁵ I reèe im onaj dan uveèe: hajdemo na onu stranu.

³⁶ I otpustivši narod uzeše ga kako bješe u laði; a i druge lađe bijahu s njim.

³⁷ I postade velika oluja; i valovi tako zaljevahu u lađu da se veæe napuni.

³⁸ A on na krmi spavaše na uzglavlju; i probudiše ga, i rekoše mu: uèitelju! zar ti ne mariš što ginemo?

³⁹ I ustavši zaprijeti vjetru, i reèe moru: æuti, prestani. I utoli vjetar, i postade tišina velika.

⁴⁰ I reèe im: zašto ste tako strašljivi? Kako nemate vjere.

⁴¹ I uplašiše se vrlo, i govorahu jedan drugome: ko je ovaj dakle da ga i vjetar i more slušaju?

5

¹ I dođoše preko mora u okolinu Gadarinsku.

² I kad iziđe iz lađe, odmah ga srete èovjek s duhom neèistijem,

³ Koji življaše u grobovima i niko ga ne mogaše svezati ni verigama;

⁴ Jer je mnogo puta bio metnut u puta i u verige, pa je iskidao verige i puta izlomio; i niko ga ne mogaše ukrotiti.

⁵ I jednako dan i noæ bavljaše se u grobovima i u gorama vièuæi i bijuæi se kamenjem.

⁶ A kad vidje Isusa izdaleka, poteèe i pokloni mu se.

⁷ I povikavši iza glasa reèe: šta je tebi do mene, Isuse sine Boga višnjenja? Zaklinjem te Bogom, ne muèi me.

8 Jer mu govoraše: iziđi, duše neèisti, iz èovjeka.

9 I pitaše ga: kako ti je ime? I odgovori mu: legeon mi je ime; jer nas je mnogo.

10 I moliše ga mnogo da ih ne šalje iz one okoline.

11 A ondje po brijegu pasijaše veliki krd svinja.

12 I moliše ga svi ðavoli govoreæi: pošlji nas u svinje da u njih uðemo.

13 I dopusti im Isus odmah. I iziðavši duhovi neèisti uðoše u svinje; i navali krd s brijega u more; a bijaše ih oko dvije hiljade: i potopiše se u moru.

14 A svinjari pobjegoše, i javiše u gradu i po selima. I iziðoše ljudi da vide šta je bilo.

15 I doðoše k Isusu, i vidješe bijesnoga u kome je bio legeon gdje sjedi obuèen i pametan; i uplašiše se.

16 A oni što su vidjeli kazaše im šta bi od bijesnoga i od svinja.

17 I poèeše ga moliti da ide iz njihovijeh krajeva.

18 I kad uđe u laðu, moljaše ga onaj što je bio bijesan da bude s njim.

19 A Isus ne dade mu, veæ mu reèe: idi kuæi svojoj k svojim i kaži im šta ti Gospod uèini, i kako te pomilova.

20 I otide i poèe pripovijedati u Deset Gradova šta mu uèini Isus; i svi se divljahu.

21 I kad prijeðe Isus u laði opet na onu stranu, skupi se narod mnogi oko njega; i bješe kraj mora.

22 I gle, doðe jedan od starješina zbornièkijeh po imenu Jair; i vidjevši ga pade pred noge njegove.

23 I moljaše ga vrlo govoreæi: kæi je moja na smrti; da doðeš i da metneš na nju ruke da ozdravi i živi.

24 I poèe s njim; i za njim iðaše naroda mnogo i turkahu ga.

25 I žena nekakva koja je dvanaest godina bolovala od teèenja krvi

26 I veliku muku podnijela od mnogijeh ljekara, i potrošila sve što je imala, i ništa joj nijesu pomogli, nego još gore naèinili,

27 Kad je èula za Isusa, doðe u narodu sastrag, i dotaèe se haljine njegove.

28 Jer govoraše: ako se samo dotaknem haljina njegovijeh ozdraviæu.

29 I odmah presahnu izvor krvi njezine, i osjeti u tijelu da ozdravi od bolesti.

30 I odmah Isus osjeti u sebi silu što iziðe iz njega, i obazrevši se na narod reèe: ko se to dotaèe mojih haljina?

31 I rekoše mu uèenici njegovi: vidiš narod gdje te turka, pa pitaš: ko se dotaèe mene?

32 I on se obziraše da vidi onu koja to uèini.

33 A žena uplašivši se drktaše, i znajuæi što joj se dogodi, doðe i kleèe pred njim, i kaza mu svu istinu.

34 A on reèe joj: kæeri! vjera tvoja pomože ti; idi s mirom, i budi zdrava od bolesti svoje.

35 Još on govoraše, a doðoše od starješine zbornièkoga govoreæi: kæi tvoja umrije; šta veæ trudiš uèitelja?

36 A Isus odmah èuvši rijeè što rekoše reèe starješini: ne boj se, samo vjeruj.

37 I ne dade za sobom iæi nikome osim Petra i Jakova i Jovana brata Jakovljeva.

38 I doðe u kuæu starješine zbornièkoga, i vidje vrevu i plaè i jauk veliki.

39 I ušavši reèe im: šta ste uzavreli te plaèete? Djevojka nije umrla, nego spava.

40 I potsmijevahu mu se. A on istjeravši sve uze oca djevojeina i mater i koji bijahu s njim, i uđe gdje ležaše djevojka.

41 I uzevši djevojku za ruku reèe joj: Talita kumi, koje znaèi: djevojko, tebi govorim, ustani.

42 I odmah usta djevojka i hoðaše; a bješe od dvanaest godina. I zaèudiše se èudom velikim.

43 I zaprijeti im vrlo da niko ne dozna za to, i reèe: podajte joj nek jede.

6

1 I iziðe odande, i doðe na svoju postojbinu; i za njim idoše uèenici njegovi.

2 I kad doðe subota, poèe uèiti u zbornici. I mnogi koji slušahu, divljahu se govoreæi: otkud ovome to? I kakva mu je premudrost dana? I èudesa takova rukama njegovijem èine se?

3 Nije li ovo drvodjelja, sin Marijin, a brat Jakovljevi i Josijin i Judin i Simonov? I nijesu li sestre njegove ovdje meðu nama? I sablažnjavahu se o njega.

4 A Isus reèe im: nigdje nije prorok bez èasti do na postojbini svojoj i u rodu i u domu svome.

5 I ne mogaše ondje nijednoga èuda da uèini, osim što malo bolesnika iscijeli metnuvši na njih ruke.

6 I divljaše se nevjerstvu njihovome. I iðaše po okolnijem selima i uèaše.

7 I dozva dvanaesticu, i poèe ih slati dva i dva, i davaše im vlast nad duhovima neèistijem.

8 I zapovjedi im da ništa ne uzimaju na put osim jednoga štapa: ni torbe ni hljeba ni novaca u pojasu;

9 Nego obuveni u opanke, i ne oblaèiti dviju haljina.

10 I reèe im: gdje uđete u dom ondje ostanite dok ne iziðete odande.

11 I ako vas ko ne primi i ne poslušá vas, izlazeæi odande otre-site prah s nogu svojijeh za sv-

jedoèanstvo njima. Zaista vam kažem: lakše æe biti Sodomu i Gomoru u dan strašnoga suda nego gradu onome.

12 I otišavši propovijedahu da se treba kajati;

13 I ðavole mnoge izgonjahu; i mazahu uljem mnoge bolesnike; i iscjeljivahu.

14 I zaèu car Irod za Isusa jer njegovo ime bijaše se razglasilo i reèe: Jovan krstitelj iz mrtvih usta, zato èini èudesa.

15 Drugi govoraahu: to je Ilija. A drugi govoraahu: to je prorok ili kao koji od proroka.

16 A kad èu Irod, reèe: to je Jovan koga sam ja posjekao, on usta iz mrtvih.

17 Jer ovaj Irod posla te uhvatiše Jovana, i svezavši baci ga u tamnicu Irodijade radi žene Filipa brata svojega, jer se oženi njom.

18 Jer Jovan govoraše Irodu: ne možeš ti imati žene brata svojega.

19 A Irodijada rasrdi se na njega, i šæaše da ga ubije, ali ne mogaše.

20 Jer se Irod bojaše Jovana znajuæi ga da je èovjek pravedan i svet, i èuvaše ga, i mnogo koješta èinjaše kako mu on reèe, i rado ga slušaše.

21 I dogodi se dan zgodan, kad Irod na dan svoga roðenja davaše veèeru knezovima svojijem i vojvodama i starješinama Galilejskim.

22 I ušavši kæi Irodijadina i igravši i ugodivši Irodu i gostima njegovijem reèe car djevojci: išti u mene šta god hoæeš, i daæu ti.

23 I zakle joj se: što god zaišteš u mene daæu ti, da bi bilo i do po carstva moga.

24 A ona izišavši reèe materi svojoj: šta æu iskati? A ona reèe: glavu Jovana krstitelja.

25 I odmah ušavši brzo k caru zaiska govoreæi: hoæu da mi daš sad na krugu glavu Jovana krstitelja.

26 I zabrinu se car, ali kletve radi i gostiju svojijeh ne htje joj odreæi.

27 I odmah posla car dželata, i zapovjedi da donese glavu njegovu.

28 A on otišavši posijee ga u tamnici, i donese glavu njegovu na krugu, i dade djevojci, a djevojka dade je materi svojoj.

29 I èuvši uèenici njegovi dođoše i uzeše tijelo njegovo, i metnuše ga u grob.

30 I skupiše se apostoli k Isusu, i javiše mu sve i što uèiniše i šta ljude nauèiše.

31 I reèe im: dođite vi sami nasamo, i poèinite malo. Jer ih bijaše mnogo koji dolaze i odlaze, i ne imahu kad ni jesti.

32 I otidoše na laði u pusto mjesto sami.

33 I vidješe ih ljudi kad iðahu, i poznaše ih mnogi, i pješice iz sviju gradova stjecahu se onamo, i prestigoše ih, i skupiše se oko njega.

34 I izišavši Isus vidje narod mnogi, i sažali mu se, jer bijahu kao ovce bez pastira; i poèe ih uèiti mnogo.

35 I kad bi veæ pred noæ, pristupiše k njemu uèenici njegovi govoreæi: pusto je mjesto, a veæ je dockan;

36 Otpusti ih neka idu u okolna sela i palanke da kupe sebi hljeba; jer nemaju šta jesti.

37 A on odgovarajuæi reèe im: podajte im vi neka jedu. I rekoše mu: veæ ako da idemo da kupimo za dvjesta groša hljeba, i da im damo da jedu?

38 A on im reèe: koliko hljebova imate? Idite vidite. I vidjevši rekoše: pet hljebova i dvije ribe.

39 I zapovjedi im da ih posade sve na gomile po zelenoj travi.

40 I posadiše se na gomile po sto i po pedeset.

41 I uzevši onijeh pet hljebova i dvije ribe pogleda na nebo, i blagoslovi, pa prelomi hljebove, i dade uèenicima svojim da metnu ispred njih; i one dvije ribe razdijeli svima.

42 I jedoše svi, i nasitiše se.

43 I nakupiše komada dvanaest kotarica punijeh i od riba.

44 A bijaše onijeh što su jeli hljebove oko pet hiljada ljudi.

45 I odmah natjera uèenike svoje da uðu u laðu i da idu naprijed na onu stranu u Vitsaidu dok on otpusti narod.

46 I otpustivši ih otide na goru da se pomoli Bogu.

47 I uveèe bijaše laða nasred mora, a on sam na zemlji.

48 I vidje ih gdje se muèahu veslajuæi: jer im bijaše protivan vjetar. I oko èetvrte straže noæne dođe k njima iduæi po moru; i šæadijaše da ih mimoiðe.

49 A oni vidjevši ga gdje ide po moru mišljahu da je utvara, i povikaše;

50 Jer ga svi vidješe i poplašiše se. I odmah progovori s njima, i reèe im: ne bojte se, ja sam, ne plašite se.

51 I uđe k njima u laðu, i utoli vjetar; i vrlo se uplašiše, i divljahu se.

52 Jer ih ne nauèiše hljebovi; jer se bijaše srce njihovo okamenilo.

53 I prešavši dođoše u zemlju Genisaretsku; i stadoše u kraj.

54 I kad iziðoše iz lađe, odmah ga poznaše ljudi.

55 I oprèavši sav onaj kraj poèeše na odrima donositi bolesnike gdje èujahu da je on.

56 I kud god iðaše u sela ili u gradove ili u palanke, na raskršæima metahu bolesnike i moljahu ga da se barem skuta od haljine njegove dotaknu: i ozdravljahu svi koji ga se doticahu.

7

1 I skupiše se oko njega fariseji i neki od književnika koji bijahu došli iz Jerusalima.

2 I vidjevši neke od učenika njegovijeh da nečistijem, to jest neumivenijem, rukama jedu hljeb, ukoriše ih.

3 Jer fariseji i svi Jevreji ne jedu dok ne umiju ruku do lakata, držeæi se onoga što im je ostalo od starijeh;

4 I kad dođu s pazara, ne jedu dok se ne umiju; i još mnogo ima što su primili te drže: peru èaše i žbanove i kotlove i klupe.

5 A potom pitahu ga fariseji i književnici: zašto učeniци tvoji ne žive kao što nam je ostalo od starijeh, nego jedu hljeb neumivenijem rukama?

6 A on odgovarajuæi reèe im: dobro je prorokovao Isaija za vas licemjere, kao što je pisano: ovi ljudi usnama me poštuju, a srce njihovo daleko stoji od mene.

7 No zaludu me poštuju uèeæi naukama, zapovijestima ljudskim.

8 Jer ostaviste zapovijesti Božije, a držite obièaje ljudske, pranje žbanova i èaša; i druga mnoga takova èinite.

9 I reèe im: dobro ukidate zapovijest Božiju da svoj obièaj saèuvate.

10 Jer Mojsije reèe: poštuj oca svojega i mater svoju; i: koji opsuje oca ili mater smræu da umre.

11 A vi kažete: ako reèe èovjek ocu ili materi: korvan, to jest: prilog je èim bih ti ja mogao pomoæi.

12 I tako ne date mu ništa uèiniti ocu svojemu ili materi svojoj,

13 Ukidajuæi rijeè Božiju svojijem obièajem koji ste postavili; i ovako mnogo koješta èinite.

14 I dozvavši sav narod reèe im: poslušajte mene svi, i razumijte.

15 Ništa nema što bi èovjeka moglo opoganiti da uèe spolja u njega, nego što izlazi iz njega ono je što pogani èovjeka.

16 Ako ko ima uši da èuje neka èuje.

17 I kad dođe od naroda u kuæu pitahu ga uèenici njegovi za prièu.

18 I reèe im: zar ste i vi tako nerazumni? Ne razumijete li da što god u èovjeka spolja ulazi ne može ga opoganiti?

19 Jer mu ne ulazi u srce nego u trbuh; i izlazi napolje èisteæi sva jela.

20 Još reèe: što izlazi iz èovjeka ono pogani èovjeka;

21 Jer iznutra iz srca ljudskoga izlaze misli zle, preljube, kurvarstva, ubistva,

22 Kraðe, lakomstva, pakosti, zloæe, lukavstvo, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje.

23 Sva ova zla iznutra izlaze, i pogane èovjeka.

24 I ustavši odande otide na krajeve Tirske i Sidonske, i ušavši u kuæu šæadijaše da niko ne èuje za nj; i ne može se sakriti.

25 Jer èuvši za nj žena što u njezinoj kæeri bijaše duh neèisti, dođe i pade k nogama njegovima.

26 A žena ta bijaše Grkinja rodom Sirofinièanka, i moljaše ga da istjera ðavola iz kæeri njezine.

27 A Isus reèe joj: stani da se najprije djeca nahrane; jer nije pravo uzeti hljeb od djece i baciti psima.

28 A ona odgovarajuæi reèe mu: da, Gospode; ali i psi pod trpezom jedu od mrva djetinjijeh.

29 I reèe joj: za tu rijeè idi; iziðe ðavo iz kæeri tvoje.

30 I došavši kuæi naðe da je ðavo izišao, i kæi ležaše na odru.

31 I opet iziðe Isus iz krajeva Tirskijeh i Sidonskijeh i dođe na

more Galilejsko u krajeve Desetogradske.

³² I dovedoše k njemu gluha i mutava, i moljahu ga da metne na nj ruku.

³³ I uzevši ga iz naroda nasamo metnu prste svoje u uši njegove, i pljunuvši dohvati se jezika njegova;

³⁴ I pogledavši na nebo uzdahnu, i reče mu: Efata, to jest: otvori se.

³⁵ I odmah mu se otvoriše uši, i razdriješih se sveza jezika njegova, i govoraše lijepo.

³⁶ I zaprijeti im da nikome ne kazuju; ali što im on zabranjivaše oni još veoma razglashivahu.

³⁷ I vrlo se divljahu govoreći: sve dobro čini; i gluhe čini da čuju i nijeme da govore.

8

¹ U to vrijeme, kad bijaše vrlo mnogo naroda i ne imadijahu šta jesti, dozva Isus učenike svoje i reče im:

² Žao mi je naroda, jer već tri dana stoje kod mene i nemaju ništa jesti.

³ I ako ih otpustim gladne kućama njihovijem, oslabiće na putu; jer su mnogi od njih došli izdaleka.

⁴ I odgovoriše mu učenicima njegovima: otkuda ćemo uzeti hljeba ovdje u pustinji da ih nahranimo?

⁵ I zapita ih: koliko imate hljebova? A oni kazaše: sedam.

⁶ I zapovjedi narodu da posjedaju po zemlji; i uzevši onih sedam hljebova i hvalu davi, prelomi, i dade učenicima svojim da razdadu; i razdadoše narodu.

⁷ I imahu malo ribica; i njih blagoslovivši reče da i njih razdadu.

⁸ I jedoše, i nasitiše se, i nakupiše komada što preteče sedam kotarica.

⁹ A onih što su jeli bijaše oko četiri hiljade. I otpusti ih.

¹⁰ I odmah uđe u lađu s učenicima svojijem, i dođe u okoline Dalmanutske.

¹¹ I iziđoše fariseji, i počeoše se prepirati s njim, i kušajući ga iskahu od njega znak s neba.

¹² I uzdahnuvši duhom svojijem reče: zašto rod ovaj znak traži? Zaista vam kažem: neće se dati rodu ovome znak.

¹³ I ostavivši ih uljeze opet u lađu, i otide na onu stranu.

¹⁴ I zaboraviše učenicima njegovima uzeti hljeba, i nemahu sa sobom u lađi do jedan hljeb.

¹⁵ I zapovijedaše im govoreći: gledajte, čuvajte se kvasca farisejskoga i kvasca Irodova.

¹⁶ I mišljahu jedan drugome govoreći: to je što hljeba nemamo.

¹⁷ I razumjevši Isus reče im: šta mislite što hljeba nemate? Zar još ne osjećate, niti razumijete? Zar je još okamenjeno srce vaše?

¹⁸ Očini imate i ne vidite? uši imate i ne čujete? I ne pamтите li

¹⁹ Kad ja pet hljebova prelomih na pet hiljada, koliko kotarica punijeh komada nakupiste? Rekoše mu: dvanaest.

²⁰ A kad sedam na četiri hiljade, koliko punijeh kotarica nakupiste komada? A oni rekoše: sedam.

²¹ I reče im: kako ne razumijete?

²² I dođe u Vitsaidu; i dovedoše k njemu slijepa, i moljahu ga da ga se dotakne.

²³ I uzevši za ruku slijepoga izvede ga napolje iz sela, i pljunuvši mu u oči metnu ruke na nj, i zapita ga vidi li što.

²⁴ I pogledavši reče: vidim ljude gdje idu kao drva.

²⁵ I potom opet metnu mu ruke na oči, i reče mu da pogleda: i iscijeli se, i vidje sve lijepo.

26 I posla ga kuæi njegovoj govoreæi: ne ulazi u selo, niti kazuj kome u selu.

27 I iziðe Isus i uèenici njegovi u sela Æesarije Filipove; i putem pitaše uèenike svoje govoreæi im: ko govore ljudi da sam ja?

28 A oni odgovoriše: Jovan krstitelj; drugi: Ilija; a drugi: koji od proroka.

29 A on im reèe: a vi šta mislite ko sam ja? A Petar odgovarajuæi reèe mu: ti si Hristos.

30 I zaprijeti im da nikom ne kazuju za njega.

31 I poèe ih uèiti da sinu èovjeèijemu valja mnogo postradati, i da æ ga okriviti starješine i glavari svešteniki i književnici, i da æ ga ubiti, i treæi dan da æ ustati.

32 I govoraše o tom ne ustreuævajuæi se. I Petar uze ga i poèe ga odvraæati.

33 A on obrnuvši se i pogledavši na uèenike svoje zaprijeti Petru govoreæi: idi od mene sotonu; jer ti ne misliš što je Božije nego što je ljudsko.

34 I dozvavši narod s uèenicima svojim reèe im: ko hoæe za mnom da ide neka se odreèe sebe i uzme krst svoj, i za mnom ide.

35 Jer ko hoæe dušu svoju da saèuva, izgubiæe je; a ko izgubi dušu svoju mene radi i jevanðelja onaj æ je saèuvati.

36 Jer kakva je korist èovjeku ako zadobije sav svijet a duši svojoj naudi?

37 Ili kakav æe otkup dati èovjek za dušu svoju?

38 Jer ko se postidi mene i mojijeh rijeèi u rodu ovome preljubotvornome i grješnom, i sin æ se èovjeèij postidjeti njega kad doðe u slavi oca svojega s anðelima svetima.

9

1 I reèe im: zaista vam kažem: imaju neki meðu ovima što stoje

ovdje koji neæe okusiti smrti dok ne vide carstvo Božije da doðe u sili.

2 I poslije šest dana uze Isus Petra i Jakova i Jovana i izvede ih na goru visoku same; i preobrazi se pred njima.

3 I haljine njegove postadoše sjajne i vrlo bijele kao snijeg, kao što ne može bjelilja ubijeliti na zemlji.

4 I ukaza im se Ilija s Mojsijem gdje se razgovarahu s Isusom.

5 I Petar odgovarajuæi reèe Isusu: Ravi! dobro nam je ovdje biti; i da naèinimo tri sjenice: tebi jednu i Mojsiju jednu i Iliji jednu.

6 Jer ne znadijaše šta govori; jer bijahu vrlo uplašeni.

7 I postade oblak te ih zakloni; i doðe glas iz oblaka govoreæi: ovo je sin moj ljubazni; njega poslušajte.

8 I ujedanput pogledavši nikoga ne vidješe osim Isusa sama sa sobom.

9 A kad silažahu s gore zaprijeti im da nikom ne kazuju šta su vidjeli, dok sin èovjeèij ne ustane iz mrtvih.

10 I rijeèe zadržāe u sebi pitajuæi jedan drugoga: šta to znaèi ustati iz mrtvih?

11 I pitahu ga govoreæi: kako govore književnici da Ilija treba najprije da doðe?

12 A on odgovarajuæi reèe im: Ilija æe doæi najprije, i urediti sve; ali i sin èovjeèij treba da mnogo postrada i da se ponizi, kao što je pisano.

13 Ali vam kažem da je i Ilija došao i uèiniše s njim šta htjedoše kao što je pisano za njega.

14 I došavši k uèenicima svojim vidje narod mnogi oko njih i književnike gdje se prepiraju s njima.

15 I odmah vidjevši ga sav narod uplašī se i pritræavši pozdravljahu ga.

16 I upita književnike: šta se prepirete s njima?

17 I odgovarajuæi jedan od naroda reèe: uèitelju! dovedoh k tebi sina svojega u kome je duh nijem.

18 I svaki put kad ga uhvati lomi ga, i pjenu baca i škrguæe zubima; i suši se. I rekoh uèenicima tvojijem da ga istjeraju; i ne moguše.

19 A on odgovarajuæi mu reèe: o rode nevjerni! dokle æu s vama biti? dokle æu vas trpljeti? Dovedite ga k meni.

20 I dovedoše ga k njemu; i kad ga vidje odmah ga duh stade lomiti; i panuvši na zemlju valjaše se bacajuæi pjenu.

21 I upita oca njegova: koliko ima vremena kako mu se to dogodilo? A on reèe: iz djetinjstva.

22 I mnogo puta baca ga u vatru i u vodu da ga pogubi; nego ako što možeš pomozi nam, smiluj se na nas.

23 A Isus reèe mu: ako možeš vjerovati: sve je moguæe onome koji vjeruje.

24 I odmah povikavši otac djetinji sa suzama govoraše: vjerujem, Gospode! pomozi mojemu nevjerju.

25 A Isus videæi da se stjeèe narod zaprijeti duhu neèistome govoreæi mu: duše nijemi i gluhi! ja ti zapovijedam, iziði iz njega i više ne ulazi u njega.

26 I povikavši i izlomivši ga vrlo iziðe; i uèini se kao mrtav tako da mnogi govorahu: umrije.

27 A Isus uzevši ga za ruku podiže ga; i usta.

28 I kad uðe u kuæu pitahu ga uèenici njegovi nasamo: zašto ga mi ne mogosmo istjerati?

29 I reèe im: ovaj se rod nièm ne može istjerati do molitvom i postom.

30 I iziðavši odande iðahu kroz Galileju; i ne šæadijaše da ko

dozna.

31 Jer uèaše uèenike svoje, i govoraše im da æe se sin èovjeèij predati u ruke ljudske, i ubiæe ga, i pošto ga ubiju ustaæe treæi dan.

32 A oni ne razumijevahu rijeèi, i ne smedijahu da ga zapitaju.

33 I dođe u Kapernaum, i kad bješe u kuæi zapita ih: šta se prepiraste putem meðu sobom?

34 A oni muèahu; jer se putem prepiraše meðu sobom ko je najveæi.

35 I sjedavši dozva dvanaesticu i reèe im: koji hoæe da bude prvi neka bude od sviju najzadnji i svima sluga.

36 I uzevši dijete metnu ga meðu njih i zagrlivši ga reèe im:

37 Ko jedno ovakovo dijete primi u ime moje, mene prima; a ko mene primi, ne prima mene nego onoga koji je mene poslao.

38 Odgovori mu Jovan govoreæi: uèitelju! vidjesmo jednoga gdje imenom tvojijem izgoni ðavole koji ne ide za nama: i zabranismo mu, jer ne ide za nama.

39 A Isus reèe: ne branite mu; jer nema nikoga koji bi imenom mojijem èudo èinio da može brzo zlo govoriti za mnom.

40 Jer ko nije protiv vas s vama je.

41 Jer ko vas napoji èašom vode u ime moje, zato što ste Hristovi, zaista vam kažem: neæe mu propasti plata.

42 A koji sablazni jednoga od ovijeh malijeh koji vjeruju mene, bolje bi mu bilo da se objesi kamen vodenièni o vratu njegovu i da se baci u more.

43 I ako te ruka tvoja sablažnjava, otsijeci je: bolje ti je bez ruke u život uæi, negoli s obje ruke uæi u pakao, u oganj vjeèni,

44 Gdje crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.

45 I ako te noga tvoja sablažnjava, otsijeci je: bolje ti je uæi u život hromu, negoli s dvije noge da te bace u pakao, u oganj vjeèni,

46 Gdje crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.

47 Ako te i oko tvoje sablažnjava, iskopaj ga: bolje ti je s jednijem okom uæi u carstvo Božije, negoli s dva oka da te bace u pakao ognjeni,

48 Gdje crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.

49 Jer æe se svaki ognjem posoliti, i svaka æe se žrtva solju posoliti.

50 Dobra je so; ali ako so bude neslana, èim æe se osoliti? Imajte so u sebi, i mir imajte među sobom.

10

1 I ustavši odande dođe u okoline Judejske preko Jordana, i steèe se opet narod k njemu; i kao što obièaj imaše, opet ih uèaše.

2 I pristupivši fariseji upitaše ga kušajuæi: može li èovjek pustiti ženu?

3 A on odgovarajuæi reèe im: šta vam zapovijeda Mojsije?

4 A oni rekoše: Mojsije dopusti da joj se da raspusna knjiga i da se pusti.

5 I odgovarajuæi Isus reèe im: po tvrđi vašega srca napisa vam on zapovijest ovu.

6 A u poèetku stvorenja muža i ženu stvorio ih je Bog.

7 Zato ostavi èovjek oca svojega i mater i prilijepi se k ženi svojoj,

8 I budu dvoje jedno tijelo. Tako nijesu više dvoje nego jedno tijelo.

9 A što je Bog sastavio èovjek da ne rastavlja.

10 I u kuæi opet zapitaše ga za to uèenici njegovi.

11 I reèe im: koji pusti ženu i oženi se drugom, èini preljubu na njoj.

12 I ako žena ostavi muža svojega i pođe za drugoga, èini preljubu.

13 I donošahu k njemu djecu da ih se dotakne; a uèenici branjahu onima što ih donošahu.

14 A Isus vidjevši rasrdi se i reèe im: pustite djecu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takovijeh carstvo Božije.

15 Zaista vam kažem: koji ne primi carstva Božijega kao dijete, neæe uæi u njega.

16 I zagrlivši ih metnu na njih ruke te ih blagoslovi.

17 I kad iziđe na put, pritrèa neko, i kleknuvši na koljena pred njim pitaše ga: uèitelju blagi! šta mi treba èiniti da dobijem život vjeèni?

18 A Isus reèe mu: što me zoveš blagijem? niko nije blag osim jednoga Boga.

19 Zapovijesti znaš: ne èini preljube; ne ubij; ne ukradi; ne svjedoèi lažno; ne èini nepravde nikome; poštuj oca svojega i mater.

20 A on odgovarajuæi reèe mu: uèitelju! sve sam ovo saèuvao od mladosti svoje.

21 A Isus pogledavši na nj, omilje mu, i reèe mu: još ti jedno nedostaje: idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaæeš blago na nebu; i dođi te hajde za mnom uzevši krst.

22 A on posta zlovoljan od ove rijeçi, i otide žalostan; jer bijaše vrlo bogat.

23 I pogledavši Isus reèe uèenicima svojim: kako je teško bogatima uæi u carstvo nebesko!

24 A uèenici se uplašiše od rijeçi njegovijeh. A Isus opet odgovarajuæi reèe im: djeco! kako je teško onima koji se uzdaju u svoje bogatstvo uæi u carstvo Božije!

25 Lakše je kamili proæi kroz iglene uši negoli bogatome uæi u carstvo Božije.

²⁶ A oni se vrlo divljahu govoreæi u sebi: ko se dakle može spasti?

²⁷ A Isus pogledavši na njih reèe: ljudima je nemoguæe, ali nije Bogu: jer je sve moguæe Bogu.

²⁸ A Petar mu poèe govoriti: eto mi smo ostavili sve, i za tobom idemo.

²⁹ A Isus odgovarajuæi reèe: zaista vam kaæem: nema nikoga koji je ostavio kuæu, ili braæu, ili sestre, ili oca, ili mater, ili ženu, ili djecu, ili zemlju, mene radi i jevanðelja radi,

³⁰ A da neæe primiti sad u ovo vrijeme sto puta onoliko kuæa, i braæe, i sestara, i otaca, i matera, i djece, i zemlje, u progonjenju, a na onome svijetu život vjeèni.

³¹ Ali æe mnogi prvi biti poøljednji, i poøljednji prvi.

³² A kad iðahu putem u Jerusolim, Isus iðaše pred njima, a oni se èuðahu, i za njim iðahu sa strahom. I uzevši opet dvanaesticu poèe im kazivati šta æe biti od njega:

³³ Evo idemo u Jerusolim, i sin èovjeèij predaæe se glavarima sveštenikijem i knjiæevnicima i osuðiaæ ga na smrt, i predaæe ga neznabošcima;

³⁴ I narugaæe mu se, i biæe ga, i popljuvaæe ga, i ubiaæ ga, i treæi dan ustaæe.

³⁵ I pred njega doðoše Jakov i Jovan, sinovi Zevedejevi, govoreæi: uèitelju! hoæemo da nam uèiniš za što æemo te moliti.

³⁶ A on reèe: što hoæete da vam uèinim?

³⁷ A oni mu rekoše: daj nam da sjedemo jedan s desne strane tebi a drugi s lijeve, u slavi tvojoj.

³⁸ A Isus im reèe: ne znate šta ištete: možete li piti èašu koju ja pijem, i krstiti se krštenjem kojijem se ja krstim?

³⁹ A oni mu rekoše: možemo. A Isus reèe im: èašu dakle koju

ja pijem ispiæete; i krštenjem kojijem se ja krstim krstiaæete se;

⁴⁰ Ali da sjedete s desne strane meni i s lijeve, ne mogu ja dati nego kojima je ugotovljeno.

⁴¹ I èuvši to desetorica poèeše se srditi na Jakova i na Jovana.

⁴² A Isus dozvavši ih reèe im: znate da knezovi narodni vladaju narodom i poglavari njegovi upravljaju njim.

⁴³ Ali meðu vama da ne bude tako; nego koji hoæe da bude veæi meðu vama, da vam sluæi.

⁴⁴ I koji hoæe prvi meðu vama da bude, da bude svima sluga.

⁴⁵ Jer sin èovjeèij nije došao da mu sluæe nego da sluæi, i da da dušu svoju u otkup za mnoge.

⁴⁶ I doðoše u Jerihon. I kad izlaæaše iz Jerihona, on i uèenici njegovi i narod mnogi, sin Timejev Vartimej slijepi sjeðaše kraj puta i prošaše.

⁴⁷ I èuvši da je to Isus Nazareæanin stade vikati i govoriti: sine Davidov Isuse! pomiluj me!

⁴⁸ I prijæahu mu mnogi da uæuti, a on još veæema vikaše: sine Davidov! pomiluj me!

⁴⁹ I stavši Isus reèe da ga zovnu. I zovnuše slijepca govoreæi mu: ne boj se; ustani, zove te.

⁵⁰ A on zbacivši sa sebe haljine svoje ustade, i doðe k Isusu.

⁵¹ I odgovarajuæi reèe mu Isus: šta æeš da ti uèinim? A slijepi reèe mu: Ravuni! da progledam.

⁵² A Isus reèe mu: idi, vjera tvoja pomoæe ti. I odmah progleda, i otide putem za Isusom.

11

¹ I kad se pribliæi k Jerusalimu, k Vitfazi i Vitaniji, kod gore Maslinske, posla dvojicu od uèenika svojijeh

² I reèe im: idite u selo što je prema vama, i odmah kako

uđete u njega naæi æete magare privezano, na koje niko od ljudi nije usjedao; odriješite ga i dovedite.

³ I ako vam ko reèe: šta to èinite? kažite: treba Gospodu; i odmah æe ga poslati amo.

⁴ A oni otidoše, i nađoše magare privezano kod vrata napolju na raskršæu, i odriješiše ga.

⁵ I neki od onijeh što stajahu ondje rekoše im: zašto driješite magare?

⁶ A oni rekoše im kao što im zapovjedi Isus; i ostaviše ih.

⁷ I dovedoše magare k Isusu, i metnuše na nj haljine svoje; i usjede na nj.

⁸ A mnogi prostriješe haljine svoje po putu; a jedni rezahu granje od drveta, i prostirahu po putu.

⁹ A koji iđahu pred njim i za njim, vikahu govoreæi: Osana! blagosloven koji ide u ime Gospodnje!

¹⁰ Blagosloveno carstvo oca našega Davida koje ide u ime Gospodnje! Osana na visini!

¹¹ I uđe Isus u Jerusalem, i u crkvu; i promotrivši sve, kad bi uveèe, iziđe u Vitaniju s dvanaesticom.

¹² I sjutra dan kad iziđoše iz Vitanije, ogladnje.

¹³ I vidjevši izdaleka smokvu s lišæem dođe ne bi li što našao na njoj; i došavši k njoj ništa ne nađe osim lišæa; jer još ne bješe vrijeme smokvama.

¹⁴ I odgovarajuæi Isus reèe joj: da otsad od tebe niko ne jede roda dovijeka. I slušahu uèenici njegovi.

¹⁵ I dođoše opet u Jerusalem; i ušavši Isus u crkvu stade izgoniti one koji prodavahu i kupovahu po crkvi; i ispremeta trpeze onijeh što mijenjahu novce, i klupe onijeh što prodavahu golubove.

¹⁶ I ne dadijaše da ko pronese

suda kroz crkvu.

¹⁷ I uèaše govoreæi im: nije li pisano: dom moj neka se zove dom molitve svima narodima? A vi naèinite od njega hajduèku peæinu.

¹⁸ I èuše književnici i glavari sveštenieki, i tražahu kako bi ga pogubili; jer ga se bojahu; jer se sav narod èuđaše nauci njegovoj.

¹⁹ I kad bi uveèe iziđe napolje iz grada.

²⁰ I ujutru prolazeæi vidješe smokvu gdje se posušila iz korijena.

²¹ I opomenuvši se Petar reèe mu: Ravi! gle, smokva što si je prokleo posušila se.

²² I odgovarajuæi Isus reèe im:

²³ Imajte vjeru Božiju; jer vam zaista kažem: ako ko reèe gori ovoj: digni se i baci se u more, i ne posumnja u srcu svojem, nego uzvjeruje da æe biti kao što govori: biæe mu što god reèe.

²⁴ Zato vam kažem: sve što ištete u svojoj molitvi vjerujte da æete primiti; i biæe vam.

²⁵ I kad stojite na molitvi, praštajte ako što imate na koga: da i otac vaš koji je na nebesima oprosti vama pogriješke vaše.

²⁶ Ako li pak vi ne opraštate, ni otac vaš koji je na nebesima neæe oprostiti vama pogriješka vašijeh.

²⁷ I dođoše opet u Jerusalem; i kad hođaše po crkvi dođoše k njemu glavari sveštenieki i književnici i starješine,

²⁸ I rekoše mu: kakvom vlasti to èiniš? i ko ti daje vlast tu, da to èiniš?

²⁹ A Isus odgovarajuæi reèe im: i ja æu vas da upitam jednu rijeè, i odgovorite mi; pa æu vam kazati kakvom vlasti ovo èinim.

³⁰ Krštenje Jovanovo ili bi s neba ili od ljudi? odgovorite mi.

³¹ I mišljahu u sebi govoreæi: ako reèemo: s neba; reæi æe:

zašto mu dakle ne vjerovaste?

³² Ako li reèemo: od ljudi; bojimo se naroda; jer svi mišljahu za Jovana da zaista prorok bješe.

³³ I odgovarajuæi rekoše Isusu: ne znamo. I Isus odgovarajuæi reèe njima: ni ja vama neæu kazati kakvom vlasti ovo èinim.

12

¹ I poèe im govoriti u prièama: posadi èovjek vinograd, i ogradi plotom, i iskopa pivnicu, i naèini kulu, i dade ga vinogradarima, pa otide.

² I kad dođe vrijeme, posla k vinogradarima slugu da primi od vinogradara od roda vinogradskog.

³ A oni uhvativši slugu izbiše ga, i poslaše prazna.

⁴ I opet posla k njima drugoga slugu; i onoga biše kamenjem i razbiše mu glavu, i poslaše ga sramotna.

⁵ I opet posla drugoga; i onoga ubiše; i mnoge druge, jedne izbiše a jedne pobiše.

⁶ Još dakle imaše jedinoga svojega milog sina, posla i njega najposlije k njima govoreæi: postidjeæe se sina mojega.

⁷ A vinogradari rekoše u sebi: ovo je našljednik, hodite da ga ubijemo, i nama æe ostati oèevina njegov.

⁸ I uhvatiše ga, i ubiše, i izbaciše ga napolje iz vinograda.

⁹ Šta æe dakle uèiniti gospodar od vinograda? Doæi æe i pogubiæe vinogradare, i daæe vinograd drugima.

¹⁰ Zar nijeste èitali u pismu ovo: kamen koji odbaciše zidari, onaj posta glava od ugla;

¹¹ To bi od Gospoda i divno je u našijem oèima?

¹² I gledahu da ga uhvate, ali se pobojaše naroda; jer razumješe da za njih govori prièu; i ostavivši ga otidoše.

¹³ I poslaše k njemu neke od fariseja i Irodovaca da bi ga uhvatili u rijeèi.

¹⁴ A oni došavši rekoše mu: uèitelju! znamo da si istinit, i da ne mariš ni za koga; jer ne gledaš ko je ko, nego zaista putu Božijemu uèiš; treba li æesaru davati haraè ili ne? Hoæemo li dati ili da ne damo?

¹⁵ A on znajuæi njihovo licemjerje reèe im: što me kušate? Donesite mi novac da vidim.

¹⁶ A oni donesoše. I reèe im: èij je obraz ovaj i natpis? A oni mu rekoše: æesarev.

¹⁷ I odgovarajuæi Isus reèe im: podajte æesarevo æesaru, i Božije Bogu. I èudiše mu se.

¹⁸ I dođoše k njemu sadukeji koji kažu da nema vaskrsenija, i zapitaše ga govoreæi:

¹⁹ Uèitelju! Mojsije nam napisa: ako kome brat umre i ostavi ženu a djece ne ostavi, da brat njegov uzme ženu njegovu i da podigne sjeme bratu svojemu.

²⁰ Sedam braæe bješe: i prvi uze ženu, i umrije bez poroda.

²¹ I drugi uze je, i umrije, i ni on ne ostavi poroda; tako i treæi.

²² I uzeše je sedmorica, i ne ostaviše poroda. A poslije sviju umrije i žena.

²³ O vaskrseniju dakle kad ustanu koga æe od njih biti žena? jer je za sedmoricom bila.

²⁴ I odgovarajuæi Isus reèe im: zato li se vi varate što ne znate pisma ni sile Božije?

²⁵ Jer kad iz mrtvijeh ustanu, niti æe se ženiti ni udavati, nego su kao anđeli na nebesima.

²⁶ A za mrtve da ustaju nijeste li èitali u knjigama Mojsijevijem kako mu reèe Bog kod kupine govoreæi: ja sam Bog Avraamov, i Bog Isakov, i Bog Jakovljevi?

²⁷ Nije Bog Bog mrtvijeh, nego Bog živijeh. Vi se dakle vrlo varate.

28 I pristupi jedan od književnika koji ih slušaše kako se prepiru, i vidje da im dobro odgovara, i zapita ga: koja je prva zapovijest od sviju?

29 A Isus odgovori mu: prva je zapovijest od sviju: èuj Izrailju, Gospod je Bog naš Gospod jedini;

30 I ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem i svom dušom svojom i svijem umom svojijem i svom snagom svojom. Ovo je prva zapovijest.

31 I druga je kao i ova: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. Druge zapovijesti veæe od ovijeh nema.

32 I reèe mu književnik: dobro, uèitelju! pravo si kazao da je jedan Bog, i nema drugoga osim njega;

33 I ljubiti ga svijem srcem i svijem razumom i svom dušom i svom snagom, i ljubiti bližnjega kao samoga sebe, veæe je od sviju žrtava i priloga.

34 A Isus vidjevši kako pametno odgovori reèe mu: nijesi daleko od carstva Božijega. I niko više ne smijaše da ga zapita.

35 I odgovori Isus i reèe uèeæi u crkvi: kako govore književnici da je Hristos sin Davidov?

36 Jer sam David kaza Duhom svetijem: reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima.

37 Sam dakle David naziva ga Gospodom, i otkuda mu je sin? I mnogi narod slušaše ga s radošæu.

38 I govoraše im u nauci svojoj: èuvajte se književnika koji idu u dugaèkijem haljinama, i traže da im se klanja po ulicama,

39 I prvijeh mjesta po zbornicama, i zaèelja na gozbama.

40 Ovi što jedu kuæe udovièke, i lažno se mole Bogu dugo, biæe još

veæema osuðeni.

41 I sjedavši Isus prema Božijoj hazni gledaše kako narod meæe novce u Božiju haznu. I mnogi bogati metahu mnogo.

42 I došavši jedna siromašna udovica metnu dvije leptre, koje èini jedan kodrant.

43 I dozvavši uèenike svoje reèe im: zaista vam kažem: ova siromašna udovica metnu više od sviju koji meæu u Božiju haznu.

44 Jer svi metnuše od suviška svojega; a ona od sirotinje svoje metnu sve što imaše, svu hranu svoju.

13

1 I kad izlažaše iz crkve reèe mu jedan od uèenika njegovijeh: uèitelju! gle kakvo je kamenje, i kakva graðevina!

2 I odgovarajuæi Isus reèe mu: vidiš li ove velike graðevine? ni kamen na kamenu neæe ovdje ostati koji se neæe razmetnuti.

3 I kad sjeðaše na gori Maslinskoj prema crkvi, pitahu ga sama Petar i Jakov i Jovan i Andrija:

4 Kaži nam kad æe to biti? i kakav æe znak biti kad æe se to sve svršiti?

5 A Isus odgovarajuæi im poèe govoriti: èuvajte se da vas ko ne prevari.

6 Jer æe mnogi doæi na moje ime govoreæi: ja sam; i mnoge æe prevariti.

7 A kad èujete ratove i glasove o ratovima, ne plašite se; jer treba da to bude; ali to još nije pošljedak.

8 Ustaæe narod na narod i carstvo na carstvo; i zemlja æe se tresti po svijetu; i biæe gladi i bune. To je poèetak stradanju.

9 A vi se èuvajte; jer æe vas predavati u sudove i po zbornicama biæe vas, i pred kraljeve i careve izvodiæe vas mene radi za svjedoèanstvo njima.

¹⁰ I u svima narodima treba da se najprije propovjedi jevanđelje.

¹¹ A kad vas povedu da predaju, ne brinite se naprijed šta æete govoriti, niti mislite; nego što vam se da u onaj èas ono govorite; jer vi neæete govoriti nego Duh sveti.

¹² I predaæe brat brata na smrt i otac sina, i ustaæe djeca na roditelje i pobiaæ ih.

¹³ I svi æe omrznuti na vas imena mojega radi. Ali koji pretrpi do kraja blago njemu.

¹⁴ A kad vidite mrzost opušæenja, za koju govori prorok Danilo, da stoji gdje ne treba koji èita da razumije): tada koji budu u Judeji neka bježe u gore;

¹⁵ I koji bude na krovu da ne silazi u kuæu, niti da ulazi da uzme što iz kuæe svoje;

¹⁶ I koji bude u polju da se ne vraæa natrag da uzme haljinu svoju.

¹⁷ Ali teško trudnima i dojilicama u te dane!

¹⁸ Nego se molite Bogu da ne bude bježan vaša u zimu.

¹⁹ Jer æe u dane te biti nevolja kakova nije bila od poèetka stvorenja koje je Bog stvorio dosad, i neæe ni biti.

²⁰ I da Gospod ne skрати dane niko ne bi ostao; ali izbranih radi, koje izbra, skratio je dane.

²¹ Tada ako vam ko reèe: evo ovdje je Hristos; ili: eno ondje; ne vjerujte.

²² Jer æe iziaæi lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaæe znake i èudesu da bi prevarili, ako bude moguæe, i izbrane.

²³ Ali vi se èuvajte: eto vam sve kazah naprijed.

²⁴ Ali u te dane, poslije te nevolje, sunce æe pomrèati, i mjesec svoju svjetlost izgubiti.

²⁵ I zvijezde æe spadati s neba i sile neske pokrenuti se.

²⁶ I tada æe ugledati sina èovjeèijega gdje ide na oblacima

sa silom i slavom velikom.

²⁷ I tada æe poslati anđele svoje i sabraæe izbrane svoje od èetiri vjetra, od kraja zemlje do kraja neba.

²⁸ A od smokve nauèite se prièi: kad se veæ njezina grana pomladi i stane listati, znate da je blizu ljeto.

²⁹ Tako i vi kad vidite ovo da se zbiva, znajte da je blizu kod vrata.

³⁰ Zaista vam kažem da ovaj naraštaj neæe proæi dok se ovo sve ne zbude.

³¹ Nebo i zemlja proæi æe, ali rijeèi moje neæe proæi.

³² A o danu tome ili o èasu niko ne zna, ni anđeli koji su na nebesima, ni sin, do otac.

³³ Pazite, stražite i molite se Bogu; jer ne znate kad æe vrijeme nastati.

³⁴ Kao što èovjek odlazeæi ostavi kuæu svoju, i da slugama svojim vlast, i svakome svoj posao; i vrataru zapovjedi da straži.

³⁵ Stražite dakle; jer ne znate kad æe doæi gospodar od kuæe, ili uveèe ili u ponoæi ili u pijetle ili ujutru;

³⁶ Da ne dođe iznenada i da vas ne nađe a vi spavate.

³⁷ A što vam kažem, svima kažem: stražite.

14

¹ Bijahu pak još dva dana do pashe i do dana prijesnih hljebova; i tražahu glavari sveštenieki i književnici kako bi ga iz prijekare uhvatili i ubili.

² Ali govorahu: ne o prazniku, da se ne bi narod pobunio.

³ I kad bijaše on u Vitaciji u kuæi Simona gubavoga i sjedaše za trpezom, dođe žena sa sklenicom mnogocjenoga mira èistoga nardova, i razbivši sklenicu ljevaše mu na glavu.

⁴ A neki se srđahu govoreæi: zašto se to miro prosipa tako?

⁵ Jer se mogaše za nj uzeti više od trista groša i dati siromasima. I vikahu na nju.

⁶ A Isus reèe: ostavite je; šta joj smetate? ona uèini dobro djelo na meni.

⁷ Jer siromahe imate svagda sa sobom, i kad god hoæete možete im dobro èiniti; a mene nemate svagda.

⁸ Ona što može, uèini: ona pomaza naprijed tijelo moje za ukop.

⁹ Zaista vam kaæem: gdje se god uspropovijeda jevanðelje ovo po svemu svijetu, kazaæe se i to za spomen njezin.

¹⁰ I Juda Iskariotski, jedan od dvanaestorice, otide ka glavarima sveštenikijem da im ga izda.

¹¹ A oni èuvši obradovaše se, i obrekoše mu novce dati: i traæaše zgodu da ga izda.

¹² I u prvi dan prijesnijeh hljebova, kad klahu pashu, rekoše mu uèenici njegovi: gdje æeš da idemo da ti zgotovimo pashu da jedeš?

¹³ I posla dvojicu od uèenika svojijeh i reèe im: idite u grad, i srešæe vas èovjek koji nosi vodu u krèagu; idite za njim,

¹⁴ I gdje uðe kaæite gospodaru od one kuæe: uèitelj veli: gdje je gostionica gdje æu jesti pashu s uèenicima svojijem?

¹⁵ I on æe vam pokazati veliku sobu prostrtu gotovu: ondje nam zgotovite.

¹⁶ I iziðoše uèenici njegovi, i doðoše u grad, i naðoše kao što im kaza, i ugotoviše pashu.

¹⁷ I kad bi uveèe, doðe sa dvanaestoricom.

¹⁸ I kad sjeðahu za trpezom i jeðahu reèe Isus: zaista vam kaæem: jedan od vas, koji jede sa mnom, izdaæe me.

¹⁹ A oni se zabrinuše, i stadoše govoriti jedan za drugim: da ne ja? i drugi: da ne ja?

²⁰ A on odgovarajuæi reèe im: jedan od dvanaestorice koji umoèi sa mnom u zdjelu.

²¹ Sin èovjeèij dakle ide kao što je pisano za njega; ali teško onome èovjeku koji izda sina èovjeèijega; bolje bi mu bilo da se nije rodio onaj èovjek.

²² I kad jeðahu uze Isus hljeb i blagoslovivši prelomi ga, i dade im, i reèe: uzmite, jedite; ovo je tijelo moje.

²³ I uze èašu i davši hvalu dade im; i piše iz nje svi.

²⁴ I reèe im: ovo je krv moja novoga zavjeta koja æe se proliti za mnoge.

²⁵ Zaista vam kaæem: više neæu piti od roda vinogradskoga do onoga dana kad æu ga piti novoga u carstvu Boæijemu.

²⁶ I otpojavši hvalu iziðoše na goru Maslinsku.

²⁷ I reèe im Isus: svi æete se vi sablazniti o mene ovu noæ; jer je pisano: udariæu pastira i ovce æe se razbjeæi.

²⁸ Ali po vaskrseniju svojemu ja idem pred vama u Galileju.

²⁹ A Petar mu reèe: ako se i svi sablazne, ali ja neæu.

³⁰ I reèe mu Isus: zaista ti kaæem: noæas dok dvaput pijetao ne zapjeva tri puta æeš me se odreæi.

³¹ A on još veæma govoraše: da bih znao s tobom i umrijeti neæu te se odreæi. Tako i svi govorahu.

³² I doðoše u selo koje se zove Getsimanija, i reèe uèenicima svojijem: sjedite ovdje dok ja idem da se pomolim Bogu.

³³ I uze sa sobom Petra i Jakova i Jovana, i zabrinu se i poèe tuæiti.

³⁴ I reèe im: æalosna je duša moja do smrti; poèekajte ovdje, i traæite.

³⁵ I otišavši malo pade na zemlju, i moljaše se da bi ga mimoišao èas ako je moguæe.

³⁶ I govoraše: Ava oèe! sve je

moguæe tebi; pronesi æašu ovu mimo mene; ali opet ne kako ja hoæu nego kako ti.

³⁷ I doðe i naðe ih gdje spavaju, i reèe Petru: Simone! Zar spavaš? Ne može li jednoga æasa pos-tražiti?

³⁸ Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srèan ali je tijelo slabo.

³⁹ I opet otišavši pomoli se Bogu one iste rijeði govoreæi.

⁴⁰ I vrativši se naðe ih opet gdje spavaju; jer im bijahu oèi otežale; i ne znadijahu šta bi mu odgovorili.

⁴¹ I doðe treæi put, i reèe im: jednako spavate i poèivate; dosta je; doðe æas; evo se predaje sin èovjeèij u ruke grješnicima.

⁴² Ustanite da idemo; evo izda-jnik se moj približi.

⁴³ I odmah dok on još gov-oraše, doðe Juda, jedan od dvanaestorice, i s njim ljudi mnogi s noževima i s koljem od glavara sveštenikijeh i od književnika i starješina.

⁴⁴ I izdajnik njegov dade im znak govoreæi: koga ja cjelivam onaj je: držite ga, i vodite ga èuvajuæi.

⁴⁵ I došavši odmah pristupi k njemu, i reèe: Ravi! ravi! i cjeliva ga.

⁴⁶ A oni metnuše ruke svoje na nj i uhvatiše ga.

⁴⁷ A jedan od onijeh što stajahu ondje izvadi nož te udari slugu poglavara sveštenikoga, i otsi-jeèe mu uho.

⁴⁸ I odgovarajuæi Isus reèe im: kao na hajduka izišli ste s noževima i s koljem da me uh-vatite,

⁴⁹ A svaki dan sam bio kod vas u crkvi i uèio, i ne uhvatiste me. Ali da se zbude pismo.

⁵⁰ I ostavivši ga uèenici svi pob-jegoše.

⁵¹ I za njim iðaše nekakav mladiæ ogrnut platnom po голу tijelu; i uhvatiše onoga mladiæa.

⁵² A on ostavivši platno go pob-ježe od njih.

⁵³ I dovedoše Isusa k poglavaru sveštenikome, i stekoše se k njemu svi glavari svešteniki i književnici i starješine.

⁵⁴ I Petar ide za njim izdaleka do u dvor poglavara sveštenikoga, i sjeðaše sa slugama, i grijaše se kod ognja.

⁵⁵ A glavari svešteniki i sva skupština tražahu na Isusa sv-jedoèanstva da ga ubiju; i ne naðoše;

⁵⁶ Jer mnogi svjedoèahu lažno na njega i svjedoèanstva ne bi-jahu jednaka.

⁵⁷ I jedni ustavši svjedoèahu na njega lažno govoreæi:

⁵⁸ Mi smo èuli gdje on govori: ja æu razvaliti ovu crkvu koja je rukama naèinjena, i za tri dana naèiniæu drugu koja neæe biti rukama naèinjena.

⁵⁹ I ni ovo svjedoèanstvo nji-hovo ne bijaše jednako.

⁶⁰ I ustavši poglavar svešteniki na srijedu zapita Isusa govoreæi: zar ništa ne odgovaraš što ovi na tebe svjedoèe?

⁶¹ A on muèaše i ništa ne odgo-varaše. Opet poglavar svešteniki zapita i reèe: jesi li ti Hristos, sin blagoslovenoga?

⁶² A Isus reèe: jesam; i vid-jeæete sina èovjeèijega gdje sjedi s desne strane sile i ide na oblacima nebeskijem.

⁶³ A poglavar svešteniki raz-drije svoje haljine, i reèe: šta nam trebaju više svjedoci?

⁶⁴ Èuste hulu na Boga; šta mis-lite? A oni svi kazaše da je zaslužio smrt.

⁶⁵ I poèeše jedni pljuvati na nj, i pokrivati mu lice, i æušati ga, i govoriti mu: proreci; i slave ga

bijahu po obrazima.

⁶⁶ I kad bijaše Petar dolje na dvoru, dođe jedna od sluškinja poglavara svešteničkoga,

⁶⁷ I vidjevši Petra gdje se grije pogleda na nj i reče: i ti si bio s Isusom Nazarećaninom.

⁶⁸ A on se odreče govoreći: ne znam niti razumijem šta ti govoriš. I iziđe napolje pred dvor: i pijetao zapjeva.

⁶⁹ I opet kad ga vidje sluškinja, poče govoriti onima što stajahu ondje: ovaj je od njih.

⁷⁰ A on se opet odričao. I malo zatijem opet oni što stajahu ondje rekoše Petru: vaistinu si od njih: jer si Galilejac, i govor ti je onakovi.

⁷¹ A on se počeo kleti i preklinjati: ne znam toga čovjeka za koga vi govorite.

⁷² I drugi put zapjeva pijetao. I opomenu se Petar riječi što mu reče Isus: dok pijetao dvaput ne zapjeva odreći ćeš me se triput. I stade plakati.

15

¹ I odmah ujutru učiniše vijeću glavari sveštenički sa starješinama i književnicima, i sav sabor, i svezavši Isusa odvedoše ga i predadoše Pilatu.

² I upita ga Pilat: jesi li ti car Judejski? A on odgovarajući reče mu: ti kažeš.

³ I tužahu ga glavari sveštenički vrlo.

⁴ A Pilat opet upita ga govoreći: zar ništa ne odgovaraš? Gledaj šta svjedoče na tebe.

⁵ Ali Isus više ne odgovori ništa tako da se divljaše Pilat.

⁶ A o svakom prazniku puštaše im po jednoga sužnja koga iskahu.

⁷ A bijaše jedan zatvoren, po imenu Varava, sa svojijem drugarima koji su u buni učinili krv.

⁸ I povikavši narod stade iskati što im svagda činjaše.

⁹ A Pilat im odgovori govoreći: hoćete li da vam pustim cara Judejskoga?

¹⁰ Jer znadijaše da su ga iz zavisti predali glavari sveštenički.

¹¹ Ali glavari sveštenički odgovoriše narod bolje Varavu da istu da im pusti.

¹² A Pilat opet odgovarajući reče im: a šta hoćete da činim s tijem što ga zovete carem Judejskim?

¹³ A oni opet povikaše: raspni ga.

¹⁴ A Pilat im reče: a kakvo je zlo učinio? A oni iza glasa vikahu: raspni ga.

¹⁵ A Pilat želeći ugoditi narodu pusti im Varavu, a Isusa šibavši predade da ga razapnu.

¹⁶ A vojnici ga odvedoše u sudnicu, i sazvaše svu četu vojnika,

¹⁷ I obukoše mu skerletnu kabanicu, i opletavši vijenac od trnja metnuše na nj.

¹⁸ I stadoše ga pozdravljati govoreći: zdravo, care Judejski!

¹⁹ I bijahu ga po glavi trskom, i pljuvahu na nj, i padajućim koljena poklanjahu mu se.

²⁰ I kad mu se narugaše, svukoše s njega skerletnu kabanicu, i obukoše ga u njegove haljine i izvedoše ga da ga razapnu.

²¹ I natjeraše nekoga Simona iz Kirine, oca Aleksandrova i Rufova, koji išaše iz polja, da mu ponese krst.

²² I dovedoše ga na mjesto Golgotu, koje će reći: košturnica.

²³ I davahu mu da pije vino sa smirnom, a on ne uze.

²⁴ I kad ga razapeše, razdijeliše haljine njegove bacajući kocke za njih ko će šta uzeti.

²⁵ A bijaše sahat treći kad ga razapeše.

²⁶ I bijaše natpis njegove krivice natpisan: car Judejski.

²⁷ I s njim raspeše dva hajduka, jednoga s desne a jednoga s lijeve

strane njemu.

²⁸ I izvrši se pismo koje govori: i metnuše ga među zloèince.

²⁹ I koji prolažahu huljahu na nj mašuaèi glavama svojim i govoreæi: aha! ti što crkvu razvaljuješ i za tri dana naèinjaš,

³⁰ Pomozi sam sebi i siði s krsta.

³¹ Tako i glavari sveštenieki s književnicima rugahu se govoreæi jedan drugome: drugima pomože, a sebi ne može pomoæi.

³² Hristos car Izrailjev neka siđe sad s krsta da vidimo, pa æemo mu vjerovati. I oni što bijahu s njim razapeti rugahu mu se.

³³ A u šestome sahatu bi tama po svoj zemlji do sahata devetoga.

³⁴ I u devetome sahatu povika Isus iza glasa govoreæi: Eloi! Eloi! lama savahtani? koje znaèi: Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?

³⁵ I neki od onijeh što stajahu ondje èuvši to govorahu: eno zove Iliju.

³⁶ A jedan otrèa te napuni sunðer octa, pa nataknuvši na trsku pojaše ga govoreæi: stanite da vidimo hoæe li doæi Ilija da ga skine.

³⁷ A Isus povika iza glasa, i izdahnu.

³⁸ I zavjes crkveni razdrije se nadvoje s vrha do na dno.

³⁹ A kad vidje kapetan koji stajaše prema njemu da s takom vikom izdahnu, reèe: zaista èovjek ovaj sin Božij bješe.

⁴⁰ A bijahu i žene koje gledahu izdaleka, među kojima bješe i Marija Magdalina i Marija Jakova maloga i Josije mati, i Solomija,

⁴¹ Koje iðahu za njim i kad bješe u Galileji, i služahu mu; i druge mnoge koje bijahu došle s njim u Jerusalim.

⁴² I kad bi uveèe jer bijaše petak, to jest uoèi subote

⁴³ Dođe Josif iz Arimateje, pošten savjetnik, koji i sam

carstva Božijega èekaše, i usudi se te uèe k Pilatu i zaiska tijelo Isusovo.

⁴⁴ A Pilat se zaèudi da je veæ umro; i dozvavši kapetana zapita ga: je li davno umro?

⁴⁵ I doznavši od kapetana, dade tijelo Josifu.

⁴⁶ I kupivši platno, i skinuvši ga, obavi platnom, i metnu ga u grob koji bješe isjeèen u kamenu, i navali kamen na vrata od groba.

⁴⁷ A Marija Magdalina i Marija Josijna gledahu gdje ga metahu.

16

¹ I pošto prođe subota, Marija Magdalina i Marija Jakovljeva i Solomija kupiše mirisa da doðu i da pomažu Isusa.

² I vrlo rano u prvi dan nedjelje doðoše na grob oko sunèanoga roðaja.

³ I govorahu među sobom: ko æe nam odvaliti kamen od vrata grobnijeh?

⁴ I pogledavši vidješe da kamen bješe odvaljen: jer bješe vrlo veliki.

⁵ I ušavši u grob vidješe mladiaæa obuèena u bijelu haljinu gdje sjedi s desne strane; i uplašise se.

⁶ A on im reèe: ne plašite se, Isusa tražite Nazareæanina raspetoga; usta, nije ovdje, evo mjesto gdje ga metnuše.

⁷ Nego idite kažite uèenicima njegovijem i Petru da pred vama otide u Galileju: tamo æete ga vidjeti, kao što vam reèe.

⁸ I izišavši pobjegoše od groba; jer ih uhvati drhat i strah; i nikom ništa ne kazaše, jer se bojahu.

⁹ A Isus ustavši rano u prvi dan nedjelje javi se najprije Mariji Magdalini, iz koje je istjerao sedam ðavola.

¹⁰ A ona otide te javi onima što su bili s njim, koji plakahu i ridahu.

¹¹ I oni èuvši da je živ i da ga je ona vidjela ne vjerovali.

¹² A potom javi se na putu dvojici od njih u drugome oblièju, kad su išli u selo.

¹³ I oni otišavši javiše ostalima; i ni njima ne vjerovali.

¹⁴ A najposlije javi se kad njih jedanaestorica bijahu za trpezom, i prekori ih za njihovo nevjerje i tvrðu srca što ne vjerovali onima koji su ga vidjeli da je ustao;

¹⁵ I reèe im: idite po svemu svijetu i propovjedite èevanðelje svakome stvorenju.

¹⁶ Koji uzvjeruje i pokrsti se, spašæ se; a ko ne vjeruje osuðiæ se.

¹⁷ A znaci onima koji vjeruju biæ ovi: imenom mojijem izgoniæ ðavole; govoriæ novijem jezicima;

¹⁸ Uzimaæ zmije u ruke, ako i smrtno što popiju, neæ im nauditi; na bolesnike metaæ ruke, i ozdravljaæ.

¹⁹ A Gospod pošto im izgovori uze se na nebo, i sjede Bogu s desne strane.

²⁰ A oni iziðoše i propovijedaše svuda, i Gospod ih potpomaga, i rijeè potvrðiva znacima koji su se potom pokazivali. Amin.

Jevanđelje po Luki

¹ Buduæi da mnogi poèeše opisivati događaje koji se ispuniše među nama,

² Kao što nam predaše koji isprva sami vidješe i sluge rijeèi biše:

³ Namislih i ja, ispitavši sve od poèetka, po redu pisati tebi, èestiti Teofile,

⁴ Da poznaš temelj onijeh rijeèi kojima si se nauèio.

⁵ U vrijeme Iroda cara Judejskoga bijaše neki sveštenik od reda Avijna, po imenu Zarija, i žena njegova od plemena Aronova, po imenu Jelisaveta.

⁶ A bijahu oboje pravedni pred Bogom, i življahu u svemu po zapovijestima i uredbama Gospodnjim bez mane.

⁷ I ne imadijahu djece; jer Jelisaveta bješe nerotkinja, i bijahu oboje veæ stari.

⁸ I dogodi se, kad on služaše po svome redu pred Bogom,

⁹ Da po obièaju sveštenstva dođe na njega da iziđe u crkvu Gospodnju da kadi.

¹⁰ I sve mnoštvo naroda bijaše napolju i moljaše se Bogu u vrijeme kađenja.

¹¹ A njemu se pokaza anđeo Gospodnji koji stajaše s desne strane oltara kadionoga.

¹² I kad ga vidje Zarija uplaši se i strah napade na nj.

¹³ A anđeo reèe mu: ne boj se, Zarija; jer je uslišena tvoja molitva: i žena tvoja Jelisaveta rodiæe ti sina, i nadjeni mu ime Jovan.

¹⁴ I biæe tebi radost i veselje, i mnogi æe se obradovati njegovu rođenju.

¹⁵ Jer æe biti veliki pred Bogom, i neæe piti vina i sikera; i

napuniæe se Duha svetoga još u utrobi matere svoje;

¹⁶ I mnoge æe sinove Izraeljeve obratiti ka Gospodu Bogu njihovome;

¹⁷ I on æe naprijed doæi pred njim u duhu i sili Ilijnoj da obrati srca otaca k djeci, i nevjernike k mudrosti pravednika, i da pripravi Gospodu narod gotov.

¹⁸ I reèe Zarija anđelu: po èemu æu ja to poznati? jer sam ja star i žena je moja vremenita.

¹⁹ I odgovarajuæi anđeo reèe mu: ja sam Gavrilo što stojim pred Bogom, i poslan sam da govorim s tobom i da ti javim ovu radost.

²⁰ I evo, onijemiæeš i neæeš moæi govoriti do onoga dana dok se to ne zhude; jer nijesi vjerovao mojim rijeèima koje æe se zbiti u svoje vrijeme.

²¹ I narod èekaše Zariju, i èuðahu se što se zabavi u crkvi.

²² A izišavši ne mogaše da im govori; i razumješe da mu se nešto utvorilo u crkvi; i on namigivaše im; i osta nijem.

²³ I kad se navršiše dani njegove službe otide kuæi svojoj.

²⁴ A poslije ovijeh dana zatrudnje Jelisaveta žena njegova, i krijaše se pet mjeseci govoreæi:

²⁵ Tako mi uèini Gospod u dane ove u koje pogleda na me da me izbavi od ukora među ljudima.

²⁶ A u šesti mjesec posla Bog anđela Gavrila u grad Galilejski po imenu Nazaret

²⁷ K djevojci isprošenoj za muža, po imenu Josifa iz doma Davidova; i djevojci bješe ime Marija.

²⁸ I ušavši k njoj anđeo reèe: raduj se, blagodatna! Gospod je s tobom, blagoslovena si ti među ženama.

²⁹ A ona vidjevši ga poplaši se od rijeèi njegove i pomisli: kakav bi ovo bio pozdrav?

30 I reèe joj anđeo: ne boj se, Marija! Jer si našla milost u Boga.

31 I evo zatrudnjeæeš, i rodiæeš sina, i nadjeni mu ime Isus.

32 On æe biti veliki, i nazvaæe se sin najvišega, i daæe mu Gospod Bog prijesto Davida oca njegova;

33 I carovaæe u domu Jakovljevu vavijek, i carstvu njegovom neæe biti kraja.

34 A Marija reèe anđelu: kako æe to biti kad ja ne znam za muža?

35 I odgovarajuæi anđeo reèe joj: duh sveti doæi æe na tebe, i sila najvišega osjeniaæe te; zato i ono što æe se roditi biaæe sveto, i nazvaæe se sin Božij.

36 I evo Jelisaveta tvoja tetka, i ona zatrudnje sinom u starosti svojoj, i ovo je šesti mjesec njojzi, koju zovu nerotkinjom.

37 Jer u Boga sve je moguæe što reèe.

38 A Marija reèe: evo sluškinje Gospodnje; neka mi bude po rijeèi tvojoj. I anđeo otide od nje.

39 A Marija ustavši onijeh dana otide brzo u gornju zemlju u grad Judin.

40 I uðe u kuæu Zarijinu, i pozdravi se s Jelisavetom.

41 I kad Jelisaveta èu èestitanje Marijino, zaigra dijete u utrobi njezinoj, i Jelisaveta se napuni Duha svetoga,

42 I povika zdravo i reèe: blagoslovena si ti meðu ženama, i blagosloven je plod utrobe tvoje.

43 I otkud meni ovo da dođe mati Gospoda mojega k meni?

44 Jer gle, kad dođe glas èestitanja tvojega u uši moje, zaigra dijete radosno u utrobi mojoj.

45 I blago onoj koja vjerova; jer æe se izvršiti što joj kaza Gospod.

46 I reèe Marija: velièa duša moja Gospoda;

47 I obradova se duh moj Bogu spasu mojemu,

48 Što pogleda na poniženje sluškinje svoje; jer gle, otsad æe me zvati blaženom svi naraštaji;

49 Što mi uèini velièinu silni, i sveto ime njegovo;

50 I milost je njegova od koljena na koljeno onima koji ga se boje.

51 Pokaza silu rukom svojom; razasu ponosite u mislima srca njihova.

52 Zbaci silne s prijestola, i podiže ponižene.

53 Gladne napuni blaga, i bogate otpusti prazne.

54 Primi Izrailja slugu svojega da se opomene milosti;

55 Kao što govori ocima našijem, Avraamu i sjemenu njegovu dovikajeka.

56 Marija pak sjedi s njom oko tri mjeseca, i vrati se kuæi svojoj.

57 A Jelisaveti dođe vrijeme da rodi, i rodi sina.

58 I èuše njezini susjedi i rodbina da je Gospod pokazao veliku milost svoju na njoj, i radovahu se s njom.

59 I u osmi dan doðoše da obrežu dijete, i šæadijahu da mu nadjenu ime oca njegova, Zarija.

60 I odgovarajuæi mati njegova reèe: ne, nego da bude Jovan.

61 I rekoše joj: nikoga nema u rodbini tvojoj da mu je tako ime.

62 I namigivahu ocu njegovu kako bi on htio da mu nadjenu ime.

63 I zaikavši dašèicu, napisa govoreæi: Jovan mu je ime. I zaèudiše se svi.

64 I odmah mu se otvoriše usta i jezik njegov, i govoraše hvaleæi Boga.

65 I uðe strah u sve susjede njihove; i po svoj gornjoj Judeji razglasi se ovaj sav događaj.

66 I svi koji èuše metnuše u srce svoje govoreæi: šta æe biti iz ovoga djeteta? I ruka Gospodnja bješe s njim.

⁶⁷ I Zarija otac njegov napuni se Duha svetoga, i prorokova govoreæi:

⁶⁸ Blagosloven Gospod Bog Jakovljevi što pohodi i izbavi narod svoj,

⁶⁹ I podiže nam rog spasenija u domu Davida sluge svojega,

⁷⁰ Kao što govori ustima svetijeh proroka svojijeh od vijeka

⁷¹ Da æe nas izbaviti od našijeh neprijatelja i iz ruku sviju koji mrže na nas;

⁷² Uèiniti milost ocima našijem, i opomenuti se svetoga zavjeta svojega,

⁷³ Kletve kojom se kleo Avraamu ocu našem da æe nam dati

⁷⁴ Da se izbavimo iz ruku neprijatelja svojijeh, i da mu služimo bez straha,

⁷⁵ I u svetosti i u pravdi pred njim dok smo god živi.

⁷⁶ I ti, dijete, nazvaæeš se prorok najvišega; jer æeš iæi naprijed pred licem Gospodnjim da mu pripraviš put;

⁷⁷ Da daš razum spasenija narodu njegovu za oproštenje grijeha njihovijeh,

⁷⁸ Po dubokoj milosti Boga našega, po kojoj nas je pohodio istok s visine;

⁷⁹ Da obasjaš one koji sjede u tami i u sjenu smrtnome; da uputiš noge naše na put mira.

⁸⁰ A dijete rastijaše i jaæaše duhom, i bijaše u pustinji dotle dok se ne pokaza Izrailju.

2

¹ U to vrijeme pak iziðe zapovijest od æesara Avgusta da se prepíše sav svijet.

² Ovo je bio prvi prijepis za vladanja Kirinova Sirijom.

³ I poðoše svi da se prepisu svaki u svoj grad.

⁴ Tada poðe i Josif iz Galileje iz grada Nazareta u Judeju u grad Davidov koji se zvaše Vitlejem,

jer on bijaše iz doma i plemena Davidova,

⁵ Da se prepíše s Marijom, isprošenom za njega ženom, koja bješe trudna.

⁶ I kad onamo bijahu, doðe vrijeme da ona rodi.

⁷ I rodi sina svojega prvenca, i povi ga, i metnu ga u jaslji; jer im ne bijaše mjesta u gostionici.

⁸ I bijahu pastiri u onome kraju koji èuvahu noænu stražu kod stada svojega.

⁹ I gle, anðeo Gospodnji stade meðu njima, i slava Gospodnja obasja ih; i uplašiše se vrlo.

¹⁰ I reèe im anðeo: ne bojte se; jer gle, javljam vam veliku radost koja æe biti svemu narodu.

¹¹ Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos Gospod, u gradu Davidovu.

¹² I eto vam znaka: naæi æete dijete povito gdje leži u jasljima.

¹³ I ujedanput postade s anðelom mnoštvo vojnika nebeskijeh, koji hvaljahu Boga govoreæi:

¹⁴ Slava na visini Bogu, i na zemlji mir, meðu ljudima dobra volja.

¹⁵ I kad anðeli otidoše od njih na nebo, pastiri govorahu jedan drugome: hajdemo do Vitlejema, da vidimo to što se tamo dogodilo što nam kaza Gospod.

¹⁶ I doðoše brzo, i naðoše Mariju i Josifa i dijete gdje leži u jasljima.

¹⁷ A kad vidješe, kazaše sve što im je kazano za to dijete.

¹⁸ I svi koji èuše diviše se tome što im kazaše pastiri.

¹⁹ A Marija èuvaše sve rijeèi ove i sлагаše ih u srcu svojemu.

²⁰ I vratiše se pastiri slaveæi i hvaleæi Boga za sve što èuše i vidješe kao što im bi kazano.

²¹ I kad se navršu osam dana da ga obrežu, nadjenuše mu ime

Isus, kao što je anđeo rekao dok se još nije bio ni zametnuo u utrobi.

²² I kad dođe vrijeme da idu na molitvu po zakonu Mojsijevu, doniješe ga u Jerusolim da ga metnu pred Gospoda,

²³ Kao što je napisano u zakonu Gospodnjemu: da se svako dijete muško koje najprije otvori matericu posveti Gospodu;)

²⁴ I da prinesu prilog, kao što je rečeno u zakonu Gospodnjemu, dvije grlice, ili dva golubija.

²⁵ I gle, bijaše u Jerusolimu čovjek po imenu Simeun, i taj čovjek bješe pravedan i pobožan, koji čekaše utjehe Izrailjeve, i Duh sveti bijaše u njemu.

²⁶ I njemu bješe sveti Duh kazao da neće vidjeti smrti dok ne vidi Hrista Gospodnjega.

²⁷ I kaza mu Duh te dođe u crkvu; i kad donesoše roditelji dijete Isusa da svrše za njega zakon po običaju,

²⁸ I on ga uze na ruke svoje, i hvali Boga i reče:

²⁹ Sad otpuštaš s mirom slugu svojega, Gospode, po riječi tvojoj;

³⁰ Jer vidješe oči moje spasenije tvoje,

³¹ Koje si ugotovio pred licem sviju naroda,

³² Vidjelo, da obasja neznaošće, i slavu naroda tvojega Izrailja.

³³ I Josif i mati njegova čuđahu se tome što se govoraše za njega.

³⁴ I blagoslovi ih Simeun, i reče Mariji materi njegovoj: gle, ovaj leži da mnoge obori i podigne u Izrailju, i da bude znak protiv koga će se govoriti

³⁵ A i tebi samoj probošće nož dušu da se otkriju misli mnogijeh srca.

³⁶ I bješe Ana proročica, kći Fanuilova, od koljena Asirova; ona je ostarjela, a sedam je godina življela s mužem od djevojaštva svojega,

³⁷ I udova oko osamdeset i četiri godine, koja ne odlažaše od crkve, i služaše Bogu dan i noć postom i molitvama.

³⁸ I ona u taj čas dođe, i hvaljaše Gospoda i govoraše za njega svima koji čekahu spasenija u Jerusolimu.

³⁹ I kad svršiše sve po zakonu Gospodnjemu, vratiše se u Galileju u grad svoj Nazaret.

⁴⁰ A dijete rastijaše i jačaše u duhu, i punjaše se premudrosti, i blagodat Božija bješe na njemu.

⁴¹ I roditelji njegovi išahu svake godine u Jerusolim o prazniku pashe.

⁴² I kad mu bi dvanaest godina, dođoše oni u Jerusolim po običaju praznika;

⁴³ I kad dane provedoše i oni se vratiše, osta dijete Isus u Jerusolimu; i ne znade Josif i mati njegova;

⁴⁴ Nego misleći da je s društvom, otidoše dan hoda, i stadoše ga tražiti po rodbini i po znancima.

⁴⁵ I ne našavši ga vratiše se u Jerusolim da ga traže.

⁴⁶ I poslije tri dana nađoše ga u crkvi gdje sjedi među učiteljima, i sluša ih, i pita ih,

⁴⁷ I svi koji ga slušahu divljahu se njegovu razumu i odgovorima.

⁴⁸ I vidjevši ga začudiše se, i mati njegova reče mu: sine! šta učini nama tako? Evo otac tvoj i ja sa strahom tražismo te.

⁴⁹ I reče im: zašto ste me tražili? Zar ne znate da meni treba u onom biti što je oca mojega?

⁵⁰ I oni ne razumješe riječi što im reče.

⁵¹ I siđe s njima i dođe u Nazaret; i bijaše im poslušan. I mati njegova čuvažše sve riječi ove u srcu svojemu.

⁵² I Isus napredovaše u premudrosti i u rastu i u milosti kod Boga i kod ljudi.

3

¹ U petnaestoj godini vladanja æesara Tiverija, kad bješe Pontije Pilat sudija u Judeji, i Irod èetverovlasnik u Galileji, a Filip brat njegov èetverovlasnik u Itureji i u Trahonitskoj, i Lisanija èetverovlasnik u Avilini,

² Za poglavara sveštenìekijeh Ane i Kajafe, reèe Bog Jovanu sinu Zarijnu u pustinji,

³ I doèe u svu okolinu Jordansku propovijedajuæi krštenje pokaranja za oproštenje grijeha;

⁴ Kao što je napisano u knjizi rijeèi proroka Isaije koji govori: glas onoga što vièe u pustinji: pripravite put Gospodnji; poravnite staze njegove;

⁵ Sve doline neka se ispune, i sve gore i bregovi neka se slegnu; i što je krivo neka bude pravo, i hrapavi putovi neka budu glatki;

⁶ I svako æe tijelo vidjeti spasenije Božije.

⁷ Jovan pak govoraše ljudima koji izlažahu da ih krsti: porodi aspidini! ko vam kaza da bježite od gnjeva koji ide?

⁸ Rodite dakle rodove dostojne pokaranja, i ne govorite u sebi: oca imamo Avraama; jer vam kažem da Bog može i od ovoga kamenja podignuti djecu Avraamu.

⁹ Jer veæ i sjekira stoji drvetu kod korijena; i svako drvo koje dobra roda ne raða sijeèe se i u oganj se baca.

¹⁰ I pitahu ga ljudi govoreæi: šta æemo dakle èiniti?

¹¹ On pak odgovarajuæi reèe im: koji ima dvije haljine neka da jednu onome koji nema; i ko ima hrane neka èini tako.

¹² Doðoše pak i carinici da ih krsti, i rekoše mu: uèitelju! šta æemo èiniti?

¹³ A on im reèe: ne ištite više nego što vam je reèeno.

¹⁴ Pitahu ga pak i vojnici govoreæi: a mi šta æemo èiniti? I

reèe im: nikome da ne èinite sile niti koga da opadate, i budite zadovoljni svojom platom.

¹⁵ A kad narod bješe u sumnji i pomišljahu svi u srcima svojijem za Jovana: da nije on Hristos?

¹⁶ Odgovaraše Jovan svima govoreæi: ja vas krstim vodom; ali ide za mnom jaèi od mene, kome ja nijesam dostojan odriješiti remena na obuæi njegovoj; on æe vas krstiti Duhom svetijem i ognjem.

¹⁷ On ima lopatu u ruci svojoj, i oèistiaæe gumno svoje, i skupiaæe pšenicu svoju, a pljevu æe sažeaæi ognjem vjeènijem.

¹⁸ I drugo mnogo koješta javlja narodu i napominja.

¹⁹ Iroda pak èetverovlasnika koraše Jovan za Irodijadu, ženu brata njegova, i za sva zla što uèini Irod;

²⁰ I svrh svega uèini i to te zatvori Jovana u tamnicu.

²¹ A kad se krsti sav narod, i Isus pošto se krsti i moljaše se Bogu, otvori se nebo,

²² I siðe na nj Duh sveti u tjelesnome obliku kao golub, i èu se glas s neba govoreæi: ti si sin moj ljubazni, ti si po mojoj volji.

²³ I taj Isus imaše oko trideset godina kad poèe; i bješe, kao što se mišljaše, sin Josifa sina Ilijna,

²⁴ Sina Matatova, sina Levijna, sina Melhijna, sina Janejeva, sina Josifova,

²⁵ Sina Matatijna, sina Amosova, sina Naumova, sina Eslijna, sina Nangejeva,

²⁶ Sina Maatova, sina Matatijna, sina Semejina, sina Josifova, sina Judina,

²⁷ Sina Joanina, sina Risina, sina Zorovavelova, sina Salatilova, sina Nirijna,

²⁸ Sina Melhijna, sina Adijna, sina Kosamova, sina Irova,

²⁹ Sina Josijna, sina Eliezerova, sina Jorimova, sina Matatova, sina

Levijna,

³⁰ Sina Simeunova, sina Judina, sina Josifova, sina Jonanova, sina Eliakimova,

³¹ Sina Melejina, sina Mainanova, sina Matatina, sina Natanova, sina Davidova,

³² Sina Jesejeva, sina Ovidova, sina Voozova, sina Salmonova, sina Naasonova,

³³ Sina Aminadavova, sina Aramova, sina Esromova, sina Faresova, sina Judina,

³⁴ Sina Jakovljeva, sina Isakova, sina Avraamova, sina Tarina, sina Nahorova,

³⁵ Sina Seruhova, sina Ragavova, sina Falekova, sina Everova, sina Salina,

³⁶ Sina Kainanova, sina Arfaksadova, sina Simova, sina Nojeva, sina Lamehova,

³⁷ Sina Matusalina, sina Enohova, sina Jaredova, sina Maleleilova, sina Kainanova,

³⁸ Sina Enosova, sina Sitova, sina Adamova, sina Božijega.

4

¹ Isus pak pun Duha svetoga vrati se od Jordana, i odvede ga Duh u pustinju,

² I èetrdeset dana kuša ga đavo, i ne jede ništa za to dana; i kad se oni navršiše, onda ogladnje,

³ I reèe mu đavo: ako si sin Božij, reci ovome kamenu da postane hljeb.

⁴ I odgovori mu Isus govoreæi: u pismu stoji: neæe živiljeti èovjek o samom hljebu, nego o svakoj rijeèi Božijoj.

⁵ I izvedavši ga đavo na goru visoku pokaza mu sva carstva ovoga svijeta u trenuæu oka,

⁶ I reèe mu đavo: tebi æu dati svu vlast ovu i slavu njihovu, jer je meni predana, i kome ja hoæu dææu je;

⁷ Ti dakle ako se pokloniš preda mnom biæe sve tvoje.

⁸ I odgovarajuæi Isus reèe mu: idi od mene, sotono; u pismu stoji: poklanjaj se Gospodu Bogu svojemu, i njemu jedinome služi.

⁹ I odvede ga u Jerusolim, i postavi ga navrh crkve, i reèe mu: ako si sin Božij, skoèi odavde dolje;

¹⁰ Jer u pismu stoji da æe anđelima svojijem zapovjediti za tebe da te saèuvaju,

¹¹ I uzeæe te na ruke da gdje ne zapneš za kamen nogom svojom.

¹² I odgovarajuæi Isus reèe mu: kazano je: ne kušaj Gospoda Boga svojega.

¹³ I kad svrši đavo sve kušanje, otide od njega za neko vrijeme.

¹⁴ I vrati se Isus u sili duhovnoj u Galileju; i otide glas o njemu po svemu onom kraju.

¹⁵ I on uèaše po zbornicama njihovijem, i svi ga hvaljahu.

¹⁶ I dođe u Nazaret gdje bješe odrastao, i uđe po obièaju svome u dan subotni u zbornicu, i ustade da èita.

¹⁷ I daše mu knjigu proroka Isaije, i otvorivši knjigu nađe mjesto gdje bješe napisano:

¹⁸ Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovjedim zarobljenima da æe se otpustiti, i slijepima da æe progledati; da otpustim sužnje;

¹⁹ I da propovijedam prijatnu godinu Gospodnju.

²⁰ I zatvorivši knjigu dade sluzi, pa sjede: i svi u zbornici gledahu na nj.

²¹ I poèe im govoriti: danas se izvrši ovo pismo u ušima vašima.

²² I svi mu svjedoèahu, i divljahu se rijeèima blagodati koje izlažahu iz usta njegovijeh, i govorahtu: nije li ovo sin Josifov?

²³ I reèe im: vi æete meni bez sumnje kazati ovu prièu: ljekaru!

izlijeèi se sam; što smo èuli da si èinio u Kapernaumu uèini i ovdje na svojoj postojbini.

²⁴ Reèe pak: zaista vam kaæem: nikakav prorok nije mio na svojoj postojbini.

²⁵ A zaista vam kaæem: mnoge udovice bijahu u Izrailju u vrijeme Ilijno kad se nebo zatvori tri godine i šest mjeseci i bi velika glad po svoj zemlji;

²⁶ I ni k jednoj od njih ne bi poslan Ilija do u Sareptu Sidonsku k æeni udovici.

²⁷ I mnogi bijahu gubavi u Izrailju za proroka Jelisija; i nijedan se od njih ne oèisti do Neemana Sirijanina.

²⁸ I svi se u zbornici napuniše gnjeva kad èuše ovo.

²⁹ I ustavši istjeraše ga napolje iz grada, i odvedoše ga navrh gore gdje bijaše njihov grad sazidan da bi ga bacili odozgo.

³⁰ Ali on proðe između njih, i otide.

³¹ I doðe u Kapernaum grad Galilejski, i uèaše ih u subote.

³² I èuðahu se nauci njegovoj; jer njegova besjeda bješe silna.

³³ I u zbornici bješe èovjek u kome bješe neèisti duh ðavolski, i povika iza glasa

³⁴ Govoreæi: proði se, šta je tebi do nas, Isuse Nazareæanine? Došao si da nas pogubiš? Znam te ko si, svetac Boæij.

³⁵ I zaprijeti mu Isus govoreæi: umukni, i iziði iz njega. I oborivši ga ðavo na srijedu, iziðe iz njega, i nimalo mu ne naudi.

³⁶ I u sve uðe strah, i govorahu jedan drugome govoreæi: kakva je to rijeè, da vlašæu i silom zapovijeda neèistijem duhovima, i izlaze?

³⁷ I otide glas o njemu po svima okolnijem mjestima.

³⁸ Ustavši pak iz zbornice doðe u kuæu Simonovu; a taštu Simonovu bješe uhvatila velika

groznica, i moliše ga za nju.

³⁹ I stavši više nje zaprijeti groznici, i pusti je. I odmah ustade i sluæaše im.

⁴⁰ A kad zahoðaše sunce, svi koji imadijahu bolesnike od razliènijeh bolesti dovoðahu ih k njemu; a on na svakoga od njih metaše ruke, i iscjeljivaše ih.

⁴¹ A i ðavoli izlaæahu iz mnogijeh vièuæi i govoreæi: ti si Hristos sin Boæij. I zapreæivaše im da ne govore da znadu da je on Hristos.

⁴² A kad nasto dan, iziðe i otide u pusto mjesto; i narod ga traæaše, i doðe k njemu, i zadržavahu ga da ne ide od njih.

⁴³ A on im reèe: i drugijem gradovima treba mi propovjediti jevanðelje o carstvu Boæijemu; jer sam na to poslan.

⁴⁴ I propovijedaše po zbornicama Galilejskijem.

5

¹ Jedanput pak kad narod naleæe k njemu da slušaju rijeè Boæiju on stajaše kod jezera Genisaretskoga,

² I vidje dvije laðe gdje stoje u kraju, a ribari bijahu izišli iz njih i ispirahu mreæe:

³ I uljeze u jednu od laði koja bješe Simonova, i zamoli ga da malo odmakne od kraja; i sjedavši uèaše narod iz laðe.

⁴ A kad presta govoriti, reèe Simonu: hajde na dubinu, i bacite mreæe svoje te lovite.

⁵ I odgovarajuæi Simon reèe mu: uèitelju! svu noæ smo se trudili, i ništa ne uhvatismo: ali po tvojoj rijeèi baciaæu mreæu.

⁶ I uèinivši to uhvatiše veliko mnoštvo riba, i mreæe im se prodriješe.

⁷ I namagoše na društvo koje bješe na drugoj laði da doðu da im pomognu; i doðoše, i napuniše obje laðe tako da se gotovo popo-
tope.

8 A kad vidje Simon Petar, pripade ka koljenima Isusovijem govoreæi: iziði od mene, Gospode! ja sam òovjek griješan.

9 Jer bijaše ušao strah u njega i u sve koji bijahu s njim od mnoštva riba koje uhvatiše;

10 A tako i u Jakova i Jovana, sinove Zevedejeve, koji bijahu drugovi Simonovi. I reèe Isus Simonu: ne boj se; otsele æeš ljude loviti.

11 I izvukavši obje laðe na zemlju ostaviše sve, i otidoše za njim.

12 I kad bješe Isus u jednom gradu, i gle, òovjek sav u gubi: i vidjevši Isusa pade nièice moleæi mu se i govoreæi: Gospode! ako hoæeš moæeš me oèistiti.

13 I pruživši ruku dohvati ga se, i reèe: hoæu, oèisti se. I odmah guba spade s njega.

14 I on mu zapovjedi da nikom ne kazuje: nego idi i pokaži se svešteniku, i prinesi dar za oèišæenje svoje, kako je zapovjedio Mojsije za svjedoèanstvo njima.

15 Ali se glas o njemu još veæma razlaæaše, i mnoštvo naroda stjeçaše se da ga slušaju i da ih iscjeljuje od njihovijeh bolesti.

16 A on odlæaše u pustinju i moljaše se Bogu.

17 I jedan dan uæaše on, i ondje sjeðahu fariseji i zakonici koji bijahu došli iz sviju sela Galilejskijeh i Judejskijeh i iz Jerusalima; i sila Gospodnja iscjeljivaše ih.

18 I gle, ljudi donesoše na odru òovjeka koji bješe uzet, i traæahu da ga unesu i metnu preda nj;

19 I ne našavši kuda æe ga unijeti od naroda, popeše se na kuæu i kroz krov spustiše ga s odrom na srijedu pred Isusa.

20 I vidjevši vjeru njihovu reèe mu: òovjeèe! opraštaju ti se grijesi tvoji.

21 I poèeše pomišljati knjiæevnici i fariseji govoreæi: ko je ovaj što huli na Boga? Ko moæe opraštati grijeha osim jednoga Boga?

22 A kad razumje Isus pomisli njihove, odgovarajuæi reèe im: šta mislite u srcima svojijem?

23 Šta je lakše reæi: opraštaju ti se grijesi tvoji? ili reæi: ustani i hodi?

24 Nego da znate da vlast ima sin òovjeèij na zemlji opraštati grijeha, reèe uzetome:) tebi govorim: ustani i uzmi odar svoj i idi kuæi svojoj.

25 I odmah ustade pred njima, i uze na òemu leæaše, i otide kuæi svojoj hvaleæi Boga.

26 I svi se upropastiše, i hvaljahu Boga, i napunivši se straha govorahu: èuda se nagledasmo danas!

27 I potom iziðe, i vidje carinika po imenu Levija gdje sjedi na carini, i reèe mu: hajde za mnom.

28 I ostavivši sve, ustade i poðe za njim.

29 I zgotovi mu Levije kod kuæe svoje veliku èast; i bješe mnogo carinika i drugijeh koji sjeðahu s njim za trpezom.

30 I vikahu na njega knjiæevnici i fariseji govoreæi uèenicima njegovijem: zašto s carinicima i grješnicima jedete i pijete?

31 I odgovarajuæi Isus reèe im: ne trebaju zdravi ljekara nego bolesni.

32 Ja nijesam došao da dozovem pravednike nego grješnike na pokajanje.

33 A oni mu rekoše: zašto uèenici Jovanovi poste èesto i mole se Bogu, tako i farisejski; a tvoji jedu i piju?

34 A on im reèe: moæete li svatove natjerati da poste dok je æenik s njima?

35 Nego æe doæi dani kad æe se oteti od njih æenik, i onda æe

postiti u one dane.

³⁶ Kaza im pak i prièu: niko ne maèe zakrpe od nove haljine na staru haljinu, inaèe æe i novu razdrijeti, i staroj ne lièi što je od novoga.

³⁷ I niko ne ljeva vina novoga u mjehove stare; inaèe prodre novo vino mjehove i ono se prolije, i mjehovi propadnu;

³⁸ Nego vino novo u mjehove nove treba ljevati, i oboje æe se saèuvati.

³⁹ I niko pivši staro neæe odmah novoga; jer veli: staro je bolje.

6

¹ Dogodi mu se pak u prvu subotu po drugome danu pashe da iðaše kroz usjeve, i uèenici njegovi trgahu klasje, i satirahu rukama te jeðahu.

² A neki od fariseja rekoše im: zašto èinite što ne valja èiniti u subotu?

³ I odgovarajuæi Isus reèe im: zar nijeste èitali ono što uèini David kad ogladnje, on i koji bijahu s njim?

⁴ Kako uèe u kuæu Božiju, i uze hljebove postavljene i izjede, i dade ih onima što bijahu s njim, kojijeh nikome ne valjaše jesti osim jedinijeh sveštenika.

⁵ I reèe im: sin je èovjeèij gospodar i od subote.

⁶ A dogodi se u drugu subotu da on uèe u zbornicu i uèaše, i bješe ondje èovjek kome desna ruka bješe suha.

⁷ Književnici pak i fariseji gledahu za njim neæe li u subotu iscijeliti, da ga okrive.

⁸ A on znadijaše pomisli njihove, i reèe èovjeku koji imaše suhu ruku: ustani i stani na srijedu. A on ustade i stade.

⁹ A Isus reèe im: da vas zapitam: šta valja u subotu èiniti, dobro ili zlo? održati dušu ili pogubiti? A oni muèahu.

¹⁰ I pogledavši na sve njih reèe mu: pruži ruku svoju. A on uèini tako; i ruka posta zdrava kao i druga.

¹¹ A oni se svi napuniše bezumlja, i govorahu jedan drugome šta bi uèinili Isusu.

¹² Tijeh pak dana iziðe na goru da se pomoli Bogu; i provede svu noæ na molitvi Božijoj.

¹³ I kad bi dan, dozva uèenike svoje, i izbra iz njih dvanaesticu, koje i apostolima nazva:

¹⁴ Simona, koga nazva Petrom, i Andriju brata njegova, Jakova i Jovana, Filipa i Vartolomija,

¹⁵ Mateja i Tomu, Jakova Alfejeva i Simona prozvanoga Zilota,

¹⁶ Judu Jakovljeva, i Judu Iskariotskoga, koji ga i izdade.

¹⁷ I iziðavši s njima stade na mjestu ravnom, i gomila uèenika njegovijeh; i mnoštvo naroda iz sve Judeje i iz Jerusalima, i iz primorja Tirskoga i Sidonskoga,

¹⁸ Koji doðoše da ga slušaju i da se iscjeljuju od svojijeh bolesti, i koje muèahu duhovi neèisti; i iscjeljivahu se.

¹⁹ I sav narod tražaše da ga se dotaknu; jer iz njega izlažaše sila i iscjeljivaše ih sve.

²⁰ I on podignuvši oèi na uèenike svoje govoraše: blago vama koji ste siromašni duhom; jer je vaše carstvo Božije.

²¹ Blago vama koji ste gladni sad; jer æete se nasititi. Blago vama koji plaèete sad; jer æete se nasmijati.

²² Blago vama kad na vas ljudi omrznu i kad vas rastave i osramote, i razglase ime vaše kao zlo sina radi èovjeèijega.

²³ Radujte se u onaj dan i igrajte, jer gle, vaša je velika plata na nebu. Jer su tako èinili prorocima ocevi njihovi.

²⁴ Ali teško vama bogati; jer ste veæ primili utjehu svoju.

25 Teško vama siti sad; jer æete ogladnjeti. Teško vama koji se smijete sad; jer æete zaplakati i zaridati.

26 Teško vama kad stanu svi dobro govoriti za vama; jer su tako èinili i lažnijem prorocima ocevi njihovi.

27 Ali vama kažem koji slušate: ljubite neprijatelje svoje, dobro èinite onima koji na vas mrze;

28 Blagosiljajte one koji vas kunu, i molite se Bogu za one koji vas vrijeđaju.

29 Koji te udari po obrazu, okreni mu i drugi; i koji hoæe da ti uzme kabanicu, podaj mu i košulju.

30 A svakome koji ište u tebe, podaj; i koji tvoje uzme, ne išti.

31 I kako hoæete da èine vama ljudi èinite i vi njima onako.

32 I ako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je hvala? Jer i grješnici ljube one koji njih ljube.

33 I ako èinite dobro onima koji vama dobro èine, kakva vam je hvala? Jer i grješnici èine tako.

34 I ako dajete u zajam onima od kojijeh se nadate da æete uzeti, kakva vam je hvala? Jer i grješnici grješnicima daju u zajam da uzmu opet onoliko.

35 Ali ljubite neprijatelje svoje, i èinite dobro, i dajite u zajam ne nadajuæi se nièemu; i biæe vam velika plata, i biæete sinovi najvišega, jer je on blag i neblagodarnima i zlima.

36 Budite dakle milostivi kao i otac vaš što je milostiv.

37 I ne sudite, i neæe vam suditi; i ne osuđujte, i neæete biti osuđeni; opraštajte, i oprostiaæe vam se.

38 Dajite, i daæe vam se: mjeru dobru i nabijenu i stresenu i preopunu daæe vam u naruæje vaše. Jer kakvom mjerom dajete onakom æe vam se vratiti.

39 I kaza im priðu: može li slijepac slijepca voditi? Neæe li

obadva pasti u jamu?

40 Nema uèenika nad uèitelja svojega, nego i sasvijem kad se izuèi, biæe kao i uèitelj njegov.

41 A zašto vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u svojem oku ne osjeæaš?

42 Ili kako možeš reæi bratu svojemu: brate! stani da izvadim trun koji je u oku tvojemu, kad sam ne vidiš brvna u svojem oku? Licemjere! izvadi najprije brvno iz oka svojega, pa æeš onda vidjeti izvaditi trun iz oka brata svojega.

43 Jer nema drveta dobra da raða zao rod; niti drveta zla da raða dobar rod.

44 Jer se svako drvo po rodu svome poznaje: jer se smokve ne beru s trnja, niti se grožđe bere s kupine.

45 Dobar èovjek iz dobre klijeti srca svojega iznosi dobro, a zao èovjek iz zle klijeti srca svojega iznosi zlo, jer usta njegova govore od suviška srca.

46 A što me zovete: Gospode! Gospode! a ne izvršujete što vam govorim?

47 Svaki koji ide za mnom i sluša rijeçi moje i izvršuje ih, kazaæu vam kakav je:

48 On je kao èovjek koji gradi kuæu, pa iskopa i udubi i udari temelj na kamenu; a kad doðoše vode, navali rijeka na onu kuæu i ne može je pokrenuti, jer joj je temelj na kamenu.

49 A koji sluša i ne izvršuje on je kao èovjek koji naèini kuæu na zemlji bez temelja, na koju navali rijeka i odmah je obori, i raspade se kuæa ona strašno.

7

1 A kad svrši sve rijeçi svoje pred narodom, dođe u Kaper-naum.

2 U kapetana pak jednoga bijaše sluga bolestan na umoru koji mu bješe mio.

³ A kad èu za Isusa, posla k njemu starješine Judejske moleæi ga da bi došao da mu iscijeli slugu.

⁴ A oni došavši k Isusu moljahu ga lijepo govoreæi: dostojan je da mu to uèiniš;

⁵ Jer ljubi narod naš, i naèini nam zbornicu.

⁶ A Isus iðaše s njima. I kad veæ bijahu blizu kuæe, posla kapetan k njemu prijatelje govoreæi mu: Gospode! ne trudi se, jer nijesam dostojan da udeš pod moju strehu;

⁷ Zato i ne držah sebe dostojna da ti doðem, nego samo reci rijeè, i ozdraviæe sluga moj.

⁸ Jer i ja sam èovjek pod vlasti, i imam pod sobom vojnike, pa reèem jednome: idi, i ide; i drugome: doði, i doðe; i služi svojemu: uèini to, i uèini.

⁹ A kad to èu Isus, zaèudi mu se, i okrenuvši se narodu koji iðaše za njim reèe: kažem vam: ni u Izrailju tolike vjere ne naðoh.

¹⁰ I vrativši se poslani naðoše bolesnoga slugu zdrava.

¹¹ I potom iðaše u grad koji se zove Nain, i s njim iðahu mnogi uèenici njegovi i mnoštvo naroda.

¹² Kad se približiše k vratima gradskijem, i gle, iznošahu mrtvaca, jedinca sina matere njegove, i ona bješe udovica i naroda iz grada mnogo iðaše s njom.

¹³ I vidjevši je Gospod sažali mu se za njom, i reèe joj: ne plaèi.

¹⁴ I pristupivši prihvati za sanduk; a nosioci stadoše, i reèe: momèe! tebi govorim, ustani.

¹⁵ I sjede mrtvac i stade govoriti; i dade ga materi njegovoj.

¹⁶ A strah obuze sve, i hvaljahu Boga govoreæi: veliki prorok iziðe meðu nama, i Bog pohodi narod svoj.

¹⁷ I otide glas ovaj o njemu po svoj Judeji i po svoj okolini.

¹⁸ I javiše Jovanu uèenici njegovi za sve ovo.

¹⁹ I dozvavši Jovan dva od uèenika svojijeh posla ih k Isusu govoreæi: jesi li ti onaj što æe doæi, ili drugoga da èekamo?

²⁰ Došavši pak ljudi k njemu rekoše: Jovan krstitelj posla nas k tebi govoreæi: jesi li ti onaj što æe doæi, ili drugoga da èekamo?

²¹ A u taj èas iscijeli mnoge od bolesti i od muka i od zlijeħ duhova, i mnogima slijepijem darova vid.

²² I odgovarajuæi Isus reèe im: idite i kažite Jovanu što vidjeste i èuste: slijepi progledaju, hromi hode, gubavi èiste se, gluhi èuju, mrtvi ustaju, siromašnima propovijeda se jevanðelje.

²³ I blago onome koji se ne sablazni o mene.

²⁴ A kad otidoše uèenici Jovanovi, poèe narodu govoriti za Jovana: šta ste izišli u pustinji da vidite? Trsku, koju ljulja vjetar?

²⁵ Šta ste dakle izišli da vidite? Èovjeka u meke haljine obuèena? Eto, koji gospodske haljine nose i u slastima žive po carskijem su dvorovima.

²⁶ Šta ste dakle izišli da vidite? Proroka? Da, ja vam kažem, i više od proroka;

²⁷ Jer je ovo onaj za koga je pisano: eto ja šaljem anðela svojega pred licem tvojjem koji æe pripravit put tvoj pred tobom.

²⁸ Jer vam kažem: nijedan između roðenijeh od žena nije veæi prorok od Jovana krstitelja; a najmanji u carstvu Božijemu veæi je od njega.

²⁹ I svi ljudi koji slušahu i carinici opravdaše Boga, i krstiše se krštenjem Jovanovijem;

³⁰ A fariseji i književnici odbaciše svjet Božij za njih, i ne htješe da ih on krsti.

³¹ A Gospod reèe: kakvi æu kazati da su ljudi ovoga roda? I kakvi su?

³² Oni su kao djeca koja sjede

po ulicama i dozivaju jedno drugo i govore: svirasmo vam, i ne igraste, žalismo vam se, i ne plakaste.

³³ Jer dođe Jovan krstitelj koji ni jede hljeba ni pije vina, a vi kažete: đavo je u njemu;

³⁴ Dođe sin èovjeèij koji i jede i pije, a vi kažete: gle èovjeka izjelice i pijanice, druga carinicima i grješnicima.

³⁵ I opravdaše premudrost sva djeca njezina.

³⁶ Moljaše ga pak jedan od fariseja da bi objedovao u njega; i ušavši u kuæu farisejevu sjede za trpezu.

³⁷ I gle, žena u gradu koja bješe grješnica doznavši da je Isus za trpezom u kuæi farisejevoj, donese sklenicu mira;

³⁸ I stavši sastrag kod nogu njegovijeh plakaše, i stade prati noge njegove suzama, i kosom od svoje glave otiraše, i cjelivaše noge njegove, i mazaše mirom.

³⁹ A kad vidje farisej koji ga je dozvao, reèe u sebi govoreæi: da je on prorok, znao bi ko i kakva ga se žena dotie: jer je grješnica.

⁴⁰ I odgovarajuæi Isus reèe mu: Simone! imam ti nešto kazati. A on reèe: uèitelju! kaži.

⁴¹ A Isus reèe: dvojica bijahu dužni jednome dužniku, jedan bješe dužan pet stotina dinara a drugi pedeset.

⁴² A kad oni ne imadoše da mu vrate, pokloni obojici. Kaži koji æe ga od njih dvojice veæma ljubiti.

⁴³ A Simon odgovarajuæi reèe: mislim onaj kome najviše pokloni. A on mu reèe: pravo si sudio.

⁴⁴ I okrenuvši se k ženi reèe Simonu: vidiš li ovu ženu? Ja uđoh u tvoju kuæu, ni vode mi na noge nijesi dao; a ona suzama obli mi noge, i kosom od glave svoje otr.

⁴⁵ Cjeliva mi nijesi dao; a ona

otkako uđoh ne presta cjelivati mi nogu.

⁴⁶ Uljem nijesi pomazao glave moje; a ona mirom pomaza mi noge.

⁴⁷ Zato kažem ti: opraštaju joj se grijesi mnogi, jer je veliku ljubav imala; a kome se malo oprašta ima malu ljubav.

⁴⁸ A njoj reèe: opraštaju ti se grijesi.

⁴⁹ I stadoše u sebi govoriti oni što sjeđahu s njim za trpezom: ko je ovaj što i grijehe oprašta?

⁵⁰ A ženi reèe: vjera tvoja pomože ti; idi s mirom.

8

¹ Poslije toga iđaoše on po gradovima i po selima uèeæi i propovijedajuæi jevanđelje o carstvu Božijemu, i dvanaestorica s njim.

² I neke žene koje bijahu iscijeljene od zlijeh duhova i bolesti: Marija, koja se zvaše Magdalena, iz koje sedam đavola iziđe,

³ I Jovana, žena Huze pristava Irodova, i Susana, i druge mnoge koje služahu njemu imanjem svojijem.

⁴ A kad se sabra naroda mnogo, i iz sviju gradova dolazahu k njemu, kaza u prièi:

⁵ Iziđe sijaè da sije sjeme svoje; i kad sijaše, jedno pade kraj puta, i pogazi se, i ptice nebeske pozobaše ga.

⁶ A drugo pade na kamen, i iznikavši osuši se, jer nemaše vlage.

⁷ I drugo pade u trnje, i uzraste trnje, i udavi ga.

⁸ A drugo pade na zemlju dobru, i iznikavši donese rod sto puta onoliko. Govoreæi ovo povika: ko ima uši da èuje neka èuje.

⁹ A uèenici njegovi pitahu ga govoreæi: šta znaèi prièa ova?

¹⁰ A on reèe: vama je dano da znate tajne carstva Božijega; a

ostalima u prièama, da gledajuæi ne vide, i èujuæi ne razumiju.

¹¹ A prièa ova znaèi: sjeme je rijeè Božija.

¹² A koje je kraj puta to su oni koji slušaju, ali potom dolazi đavo, i uzima rijeè iz srca njihovoga, da ne vjeruju i da se ne spasu.

¹³ A koje je na kamenu to su oni koji kad èuju s radosti primaju rijeè; i ovi korijena nemaju koji za neko vrijeme vjeruju, a kad dođe vrijeme kušanja otpadnu.

¹⁴ A koje u trnje pade to su oni koji slušaju, i otišavši od brige i bogatstva i slasti ovoga života zaguše se, i rod ne sazri.

¹⁵ A koje je na dobroj zemlji to su oni koji rijeè slušaju, i u dobrome i èistom srcu drže, i rod donose u trpljenju. Ovo govoreæi povika: ko ima uši da èuje neka èuje.

¹⁶ Niko pak svijeæe ne poklapa sudom kad je zapali, niti meæe pod odar, nego je metne na svijeænjak da vide svjetlost koji ulaze.

¹⁷ Jer nema ništa tajno što neæe biti javno, ni sakriveno što se neæe doznati i na vidjelo iziæi.

¹⁸ Gledajte dakle kako slušate; jer ko ima, daæe mu se, a ko nema, uzeæe se od njega i ono što misli da ima.

¹⁹ Dođoše pak k njemu mati i braæa njegova, i ne mogahu od naroda da govore s njim.

²⁰ I javiše mu govoreæi: mati tvoja i braæa tvoja stoje napolju, hoæe da te vide.

²¹ A on odgovarajuæi reèe im: mati moja i braæa moja oni su koji slušaju rijeè Božiju i izvršuju je.

²² I dogodi se u jedan dan on uljeze s uèenicima svojijem u lađu, i reèe im: da prijeđemo na onu stranu jezera. I pođoše.

²³ A kad iđahu oni on zaspa. I podiže se oluja na jezeru, i topl-

jahu se, i bijahu u velikoj nevolji.

²⁴ I pristupivši probudiše ga govoreæi: uèitelju! uèitelju! izgibosmo. A on ustade, i zaprijeti vjetru i valovima; i prestadoše i posta tišina.

²⁵ A njima reèe: gdje je vjera vaša? A oni se poplašise, i èuđahu se govoreæi jedan drugome: ko je ovaj što i vjetrovima i vodi zapovijeda, i slušaju ga?

²⁶ I dođoše u okolinu Gadarinsku koja je prema Galileji.

²⁷ A kad iziđe on na zemlju, srete ga jedan èovjek iz grada u kome bijahu đavoli od mnogo godina, i u haljine ne oblaèaše se, i ne življaše u kuæi, nego u grobovima.

²⁸ A kad vidje Isusa, povika i pripade k njemu i reèe zdravo: što je tebi do mene, Isuse, sine Boga najvišega? Molim te, ne muèi me.

²⁹ Jer Isus zapovjedi duhu neèistome da iziđe iz èovjeka; jer ga muèaše odavno, i metahu ga u verige i u puta da ga èuvaju, i iskida sveze, i tjeraše ga đavo po pustinji.

³⁰ A Isus ga zapita govoreæi: kako ti je ime? A on reèe: legeon; jer mnogi đavoli bijahu ušli u nj.

³¹ I moljahu ga da im ne zapovjedi da idu u bezdan.

³² A ondje pasijaše po gori veliki krd svinja, i moljahu ga da im dopusti da u njih uđu. I dopusti im.

³³ Tada iziđoše đavoli iz èovjeka i uđoše u svinje; i navali krd s brijega u jezero, i utopi se.

³⁴ A kad vidješe svinjari što bi, pobjgoše i javiše u gradu i po selima.

³⁵ I iziđoše ljudi da vide šta je bilo, i dođoše k Isusu, i nađoše èovjeka iz koga đavoli bijahu izišli a on sjedi obuèen i pametan kod nogu Isusovijeh; i uplašise se.

³⁶ A oni što su vidjeli kazaše im kako se iscijeli bijesni.

³⁷ I moli ga sav narod iz okoline Gadarinske da ide od njih; jer se bijahu vrlo uplašili. A on uljeze u lađu i otide natrag.

³⁸ Èovjek pak iz koga iziđoše đavoli moljaše da bi s njim bio; ali ga Isus otpusti govoreæi:

³⁹ Vрати se kuæi svojoj, i kazuj šta ti uèini Bog. I otide propovijedajuæi po svemu gradu šta mu Isus uèini.

⁴⁰ A kad se vrati Isus, srete ga narod, jer ga svi oèekivahu.

⁴¹ I gle, dođe èovjek po imenu Jair, koji bješe starješina u zbornici, i pade pred noge Isusove, i moljaše ga da uđe u kuæu njegovu;

⁴² Jer u njega bješe jedinica kæi od dvanaest godina, i ona umiraše. A kad iđашe Isus, turkaše ga narod.

⁴³ I bješe jedna bolesna žena od teèenja krvi dvanaest godina, koja je sve svoje imanje potrošila na ljekare i nijedan je nije mogao izlijeèiti,

⁴⁴ I pristupivši sastrag dotaèe se skuta od haljine njegove, i odmah stade teèenje krvi njezine.

⁴⁵ I reèe Isus: ko je to što se dotaèe mene? A kad se svi odgovarahu, reèe Petar i koji bijahu s njim: uèitelju! narod te opkolio i turka te, a ti kažeš: ko je to što se dotaèe mene?

⁴⁶ A Isus reèe: neko se dotaèe mene; jer ja osjetih silu koja iziđe iz mene.

⁴⁷ A kad vidje žena da se nije sakrila, pristupi drkæuæi, i pade pred njim, i kaza mu pred svijem narodom zašto ga se dotaèe i kako odmah ozdravi.

⁴⁸ A on joj reèe: ne boj se, kæeri! vjera tvoja pomože ti; idi s mirom.

⁴⁹ Dok on još govoraše dođe neko od kuæe starješine

zbornièkoga govoreæi mu: umrije kæi tvoja, ne trudi uèitelja.

⁵⁰ A kad èu Isus, odgovori mu govoreæi: ne boj se, samo vjeruj, i oživljeæe.

⁵¹ A kad dođe u kuæu, ne dade nijednome uæi osim Petra i Jovana i Jakova, i djevojeina oca i matere.

⁵² A svi plakahu i jaukahu za njom; a on reèe: ne plaèite, nije umrla nego spava.

⁵³ I potsmijevahu mu se znajuæi da je umrla.

⁵⁴ A on izagnavši sve uze je za ruku, i zovnu govoreæi: djevojko! ustani!

⁵⁵ I povрати se duh njezin, i ustade odmah; i zapovjedi da joj dadu neka jede.

⁵⁶ I diviše se roditelji njezini. A on im zapovjedi da nikome ne kazuju šta je bilo.

9

¹ Sazvavši pak dvanaesticu dade im silu i vlast nad svijem đavolima, i da iscjeljuju od bolesti.

² I posla ih da propovijedaju carstvo Božije, i da iscjeljuju bolesnike.

³ I reèe im: ništa ne uzimajte na put, ni štapa ni torbe ni hljeba ni novaca, niti po dvije haljine da imate.

⁴ U koju kuæu uđete ondje budite i odande polazite.

⁵ I gdje vas ne prime izlazeæi iz grada onoga otresite i prah s nogu svojijeh, za svjedoèanstvo na njih.

⁶ A kad iziđoše, iđahu po selima propovijedajuæi jevanđelje i iscjeljujuæi svuda.

⁷ A kad èu Irod èetverovlasnik šta on èini, ne mogaše se naèuditi, jer neki govorahu da je Jovan ustao iz mrtvijeh,

⁸ A jedni da se Ilija pojavio, a jedni da je ustao koji od starijeh proroka.

⁹ I reèe Irod: Jovana ja posjekoh; ali ko je to o kome ja takova eudesa slušam? I željaše ga vidjeti.

¹⁰ I vrativši se apostoli kazaše mu šta su poèinili. I uzevši ih otide nasamo u pustinju kod grada koji se zvaše Vitsaida.

¹¹ A narod razumjevši pođe za njim, i primivši ih govoraše im o carstvu Božijemu i iscjeljivaše koji trebahu iscjeljivanja.

¹² A dan stade naginjati. Tada pristupiše dvanaestorica i rekoše mu: otpusti narod, neka idu na konak u okolna sela i palanke, i nek nađu jela, jer smo ovdje u pustinji.

¹³ A on im reèe: podajte im vi neka jedu. A oni rekoše: u nas nema više od pet hljebova i dvije ribe; veæ ako da idemo mi da kupimo na sve ove ljude jela?

¹⁴ Jer bijaše ljudi oko pet hiljada. Ali on reèe uèenicima svojijem: posadite ih na gomile po pedeset.

¹⁵ I uèiniše tako, i posadiše ih sve.

¹⁶ A on uze onijeh pet hljebova i obje ribe, i pogledavši na nebo blagoslovi ih i prelomi, i davaše uèenicima da razdadu narodu.

¹⁷ I jedoše i nasitiše se svi, i nakupiše komada dvanaest kotarica što im preteèe.

¹⁸ I kad se jedanput moljaše Bogu nasamo, s njim bijahu uèenici, i zapita ih govoreæi: ko govore ljudi da sam ja?

¹⁹ A oni odgovarajuæi rekoše: jedni vele da si Jovan krstitelj, a drugi da si Ilija; a drugi da je koji ustao od starijih proroka.

²⁰ A on im reèe: a vi šta mislite ko sam ja? A Petar odgovarajuæi reèe: Hristos Božij.

²¹ A on im zaprijeti i zapovjedi da nikome ne kazuju toga

²² Govoreæi da sinu èovjeèijemu treba mnogo postradati, i da æe ga starješine i glavari sveštenieki

i književnici okriviti, i da æe ga ubiti, i treæi dan da æe ustati.

²³ A svima govoraše: ko hoæe da ide za mnom neka se odreèe sebe i uzme krst svoj i ide za mnom.

²⁴ Jer ko hoæe dušu svoju da saèuva, izgubiæe je; a ko izgubi dušu svoju mene radi onaj æe je saèuvati.

²⁵ Jer kaku æe korist imati èovjek ako sav svijet pridobije a sebe izgubi ili sebi naudi?

²⁶ Jer ko se postidi mene i mojih rijeèi njega æe se sin èovjeèij postidjeti kad dođe u slavi svojoj i oèinoj i svetijeh anđela.

²⁷ A zaista vam kažem: imaju neki među ovima što stoje ovdje koji neæe okusiti smrti dok ne vide carstva Božijega.

²⁸ A kad prođe osam dana poslije onijeh rijeèi, uze Petra i Jovana i Jakova i iziđe na goru da se pomoli Bogu.

²⁹ I kad se moljaše postade lice njegovo drukèije, i odijelo njegovo bijelo i sjajno.

³⁰ I gle, dva èovjeka govorahu s njim, koji bijahu Mojsije i Ilija.

³¹ Pokazaše se u slavi, i govorahu o izlasku njegovu koji mu je trebalo svršiti u Jerusalimu.

³² A Petar i koji bijahu s njim bijahu zaspali; ali probudivši se vidješe slavu njegovu i dva èovjeka koji s njim stajahu.

³³ I kad se odvojiše od njega reèe Petar Isusu: uèitelju! dobro nam je ovdje biti; i da naèinimo tri sjenice: jednu tebi, i jednu Mojsiju, i jednu Iliji: ne znajuæi šta govoraše.

³⁴ A dok on to govoraše dođe oblak i zakloni ih; i uplašiše se kad zađoše u oblak.

³⁵ I èu se glas iz oblaka govoreæi: ovo je sin moj ljubazni, njega poslušajte.

³⁶ I kad se èujaše glas nađe se Isus sam. I oni umuèaše, i nikom

ne javiše ništa u one dane od onoga šta vidješe.

³⁷ A dogodi se drugi dan kad siđoše s gore srete ga mnoštvo naroda.

³⁸ I gle, èovjek iz naroda povika govoreæi: uèitelju! molim ti se, pogledaj na sina mojega, jer mi je jedinac:

³⁹ I gle, hvata ga duh, i ujedanput vièe, i lomì ga s pjenom, i jedva otide od njega kad ga izlomì;

⁴⁰ I molih uèenike tvoje da ga istjeraju, pa ne mogoše.

⁴¹ I odgovarajuæi Isus reèe: o rode nevjerni i pokvareni! dokle æu biti s vama i trpljeti vas? Dovedi mi sina svojega amo.

⁴² A dok još iðaše k njemu obori ga ðavo, i stade ga lomiti. A Isus zaprijeti duhu neèistome, i iscijeli momèe, i dade ga ocu njegovu.

⁴³ I svi se divljahu velièini Božijoj. A kad se svi èuðahu svemu što èinjaše Isus, reèe uèenicima svojijem:

⁴⁴ Metnite vi u uši svoje ove rijeèi: jer sin èovjeèij treba da se preda u ruke èovjeèije.

⁴⁵ A oni ne razumješe rijeèi ove; jer bješe sakrivena od njih da je ne mogoše razumjeti; i bojahu se da ga zapitaju za ovu rijeè.

⁴⁶ A uèe misao u njih ko bi najvæei bio meðu njima.

⁴⁷ A Isus znajuæi pomisli srca njihovijeh uze dijete i metnu ga preda se,

⁴⁸ I reèe im: koji primi ovo dijete u ime moje, mene prima; i koji mene prima, prima onoga koji me je poslao; jer koji je najmanji meðu vama on je veliki.

⁴⁹ A Jovan odgovarajuæi reèe: uèitelju! vidjesmo jednoga gdje imenom tvojijem izgoni ðavole, i zabranismo mu, jer ne ide s nama za tobom.

⁵⁰ I reèe mu Isus: ne branite; jer ko nije protiv vas s vama je.

⁵¹ A kad se navršiše dani uzeæa njegovga, on namjeri da ide pravo u Jerusolim.

⁵² I posla glasnike pred licem svojijem; i oni otidoše i dođoše u selo Samarjansko da mu ugotove gdje æe noæiti.

⁵³ I ne primiše ga; jer vidješe da ide u Jerusolim.

⁵⁴ A kad vidješe uèenici njegovi Jakov i Jovan, rekoše: Gospode! hoæeš li da reèemo da oganj siđe s neba i da ih istrijebi kao i Ilija što uèini?

⁵⁵ A on okrenuvši se zaprijeti im i reèe: ne znate kakvoga ste vi duha;

⁵⁶ Jer sin èovjeèij nije došao da pogubi duše èovjeèije nego da saèuva. I otidoše u drugo selo.

⁵⁷ A kad iðahu putem reèe mu neko: Gospode! ja idem za tobom kud god ti poðeš.

⁵⁸ I reèe mu Isus: lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda: a sin èovjeèij nema gdje zakloniti glave.

⁵⁹ A drugome reèe: hajde za mnom. A on reèe: Gospode! dopusti mi da idem najprije da ukopam oca svojega.

⁶⁰ A Isus reèe mu: ostavi neka mrtvi ukopavaju svoje mrtvace; a ti hajde te javljaj carstvo Božije.

⁶¹ A drugi reèe: Gospode! ja idem za tobom; ali dopusti mi najprije da idem da se oprostim s domašnjima svojijem.

⁶² A Isus reèe mu: nijedan nije pripravan za carstvo Božije koji metne ruku svoju na plug pa se obzire natrag.

10

¹ A potom izabra Gospod i drugih sedamdeseticu, i posla ih po dva i dva pred licem svojijem u svaki grad i u mjesto kuda šæae sam doæi.

² A reèe im: žetva je dakle velika a poslenika malo; nego

se molite gospodaru od žetve da izvede poslenike na žetvu svoju.

³ Idite; eto ja vas šaljem kao jaganjce među vukove.

⁴ Ne nosite kese ni torbe ni obuæe, i nikoga ne pozdravljajte na putu.

⁵ U koju god kuæu uđete najprije govorite: mir kuæi ovoj.

⁶ I ako dakle bude ondje sin mira, ostaae na njemu mir vaš; ako li ne bude, vratiaæe se k vama.

⁷ A u onoj kuæi budite, i jedite i pijte što u njih ima; jer je poslenik dostojan svoje plate; ne prelazite iz kuæe u kuæu.

⁸ I u koji god grad dođete i prime vas, jedite što se donese pred vas.

⁹ I iscjeljujte bolesnike koji su u njemu, i govorite im: približi se k vama carstvo Božije.

¹⁰ I u koji god grad dođete i ne prime vas, izišavši na ulice njegove recite:

¹¹ I prah od grada vašega koji je prionuo za nas otresamo vam; ali ovo znajte da se približi k vama carstvo Božije.

¹² Kažem vam da æe Sodomu biti lakše u onaj dan negoli gradu onome.

¹³ Teško tebi, Horazine! teško tebi, Vitsaido! Jer da su u Tiru i u Sidonu bila èudesas što su bila u vama, davno bi se u vreæi i u pepelu sjedeæi pokajali.

¹⁴ Ali Tiru i Sidonu biaæ lakše na sudu nego vama.

¹⁵ I ti, Kapernaume! koji si se do nebesa podigao do pakla æeš propasti.

¹⁶ Ko vas sluša mene sluša; i ko se vas odriæe mene se odriæe; a ko se mene odriæe, odriæe se onoga koji je mene poslao.

¹⁷ Vratiaæe se pak sedamdesetorica s radosti govoreæi: Gospode! i ðavoli nam se pokoravaju u ime tvoje.

¹⁸ A on im reæe: ja vidjeh sotonu gdje spade s neba kao munja.

¹⁹ Evo vam dajem vlast da stajete na zmije i na skorpije i na svaku silu neprijateljsku, i ništa vam neæe nauditi.

²⁰ Ali se tome ne radujte što vam se duhovi pokoravaju, nego se radujte što su vaša imena napisana na nebesima.

²¹ U taj èas obradova se Isus u duhu i reæe: hvalim te, oèe, Gospode neba i zemlje, što si ovo sakrio od premudrijuh i razumnijeh a kazao si prostima. Da, oèe, jer je tako bila volja tvoja.

²² I okrenuvši se k uèenicima reæe: sve je meni predao otac moj, i niko ne zna ko je sin osim oca, ni ko je otac osim sina, i ako sin hoæe kome kazati.

²³ I okrenuvši se k uèenicima nasamo reæe: blago oèima koje vide što vi vidite.

²⁴ Jer vam kažem da su mnogi proroci i carevi željeli vidjeti što vi vidite, i ne vidješe; i èuti što vi èujete, i ne èuše.

²⁵ I gle, ustade jedan zakonik i kušajuæi ga reæe: uèitelju! šta æu èiniti da dobijem život vjeèni?

²⁶ A on mu reæe: šta je napisano u zakonu? kako èitaš?

²⁷ A on odgovarajuæi reæe: ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom; i bližnjega svojega kao samoga sebe.

²⁸ Reæe mu pak: pravo si odgovorio; to èini i biaæs živ.

²⁹ A on šæadijaše da se opravda, pa reæe Isusu: a ko je bližnji moj?

³⁰ A Isus odgovarajuæi reæe: jedan èovjek silažaše iz Jerusalema u Jerihon, pa ga uhvatiše hajduci, koji ga svukoše i izraniše, pa otidoše, ostavivši ga pola mrtva.

³¹ A iznenada silažaše onijem putem nekakav sveštenik, i vidjevši ga prođe.

³² A tako i Levit kad je bio na onome mjestu, pristupi, i vidjevši

ga prođe.

³³ A Samarjanin nekakav prolazeæi dođe nad njega, i vidjevši ga sažali mu se;

³⁴ I pristupivši zavi mu rane i zali uljem i vinom; i posadivši ga na svoje kljuse dovede u gostionicu, i ustade oko njega.

³⁵ I sjutradan polazeæi izvadi dva groša te dade krèmaru, i reèe mu: gledaj ga, i što više potrošiš ja æu ti platiti kad se vratim.

³⁶ Šta misliš dakle, koji je od one trojice bio bližnji onome što su ga bili uhvatili hajduci?

³⁷ A on reèe: onaj koji se smilovao na njega. A Isus mu reèe: idi, i ti èini tako.

³⁸ A kad iđahu putem i on uđe u jedno selo, a žena neka, po imenu Marta, primi ga u svoju kuæu.

³⁹ I u nje bješe sestra, po imenu Marija, koja i sjede kod nogu Isusovijeh i slušaše besjedu njegovu.

⁴⁰ A Marta se bješe zabunila kako æe ga doèekati, i prikuèivši se reèe: Gospode! zar ti ne mariš što me sestra moja ostavi samu da služim? reci joj dakle da mi pomože.

⁴¹ A Isus odgovarajuæi reèe joj: Marta! Marta! brineš se i trudiš za mnogo,

⁴² A samo je jedno potrebno. Ali je Marija dobri dijel izabrala, koji se neæe uzeti od nje.

11

¹ I kad se moljaše Bogu na jednom mjestu pa presta, reèe mu neki od uèenika njegovijeh: Gospode! nauèi nas moliti se Bogu, kao što i Jovan nauèi svoje uèenike.

² A on im reèe: kad se molite Bogu govorite: oèe naš koji si na nebesima, da se sveti ime tvoje; da dođe carstvo tvoje; da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu;

³ Hljev naš potrebni daji nam svaki dan;

⁴ I oprosti nam grijehе naše, jer i mi opraštamo svakome dužniku svojemu; i ne navedi nas u napast; nego nas izbavi oda zla.

⁵ I reèe im: koji od vas ima prijatelja, i otide mu u ponoæi i reèe mu: prijatelju! daj mi tri hljeba u zajam;

⁶ Jer mi dođe prijatelj s puta, i nemam mu šta postaviti;

⁷ A on iznutra odgovarajuæi da reèe: ne uznemiruj me; veæ su vrata zatvorena i djeca su moja sa mnom u postelji, i ne mogu ustati da ti dam.

⁸ I kažem vam: ako i ne ustane da mu da zato što mu je prijatelj, ali za njegovo bezobrazno iskanje ustaæe i daæe mu koliko treba.

⁹ I ja vama kažem: ištite i daæe vam se: tražite i naæi æete; kucajte i otvoriae vam se.

¹⁰ Jer svaki koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i koji kuca, otvora mu se.

¹¹ Koji je među vama otac u koga ako sin zaište hljeba da mu da kamen? Ili ako zaište ribe da mu da mjesto ribe zmiju?

¹² Ili ako zaište jaje da mu da skorpiju?

¹³ Kad dakle vi, zli buduæi, umijete dobre dare davati djeci svojoj, koliko æe više otac nebeski dati Duha svetoga onima koji ištu u njega?

¹⁴ I jednom izgna đavola koji bješe nijem; kad đavo iziđe progovori nijemi; i diviše se ljudi.

¹⁵ A neki od njih rekoše: pomoæu Veelzevula kneza đavolskoga izgoni đavole.

¹⁶ A drugi kušajuæi ga iskahu od njega znak s neba.

¹⁷ A on znajuæi pomisli njihove reèe im: svako carstvo koje se razdijeli samo po sebi, opustjeæe, i dom koji se razdijeli sam po sebi, propašaæe.

18 Tako i sotona ako se razdi-
jeli sam po sebi, kako æe ostati
njegovo carstvo? kao što kažete
da pomoæu Veelzevula izgonim
ðavole.

19 Ako li ja pomoæu Veelzevula
izgonim ðavole, sinovi vaši èijom
pomoæu izgone? Zato æe vam oni
biti sudije.

20 A ako li ja prstom Božijim
izgonim ðavole, dakle je došlo k
vama carstvo Božije.

21 Kad se jaki naoruža i èuva
svoj dvor, imanje je njegovo na
miru;

22 A kad dođe jaèi od njega
i nadvlada ga, uzme sve oružje
njegovo u koje se uzdao, i razdijeli
što otme od njega.

23 Koji nije sa mnom, protiv
mene je; i koji sa mnom ne sabira,
prosipa.

24 Kad neèisti duh iziđe iz
èovjeka, ide kroz bezvodna
mjesta tražeæi pokoja, i ne
našavši reèe: da se vratim u dom
svoj otkuda sam izišao;

25 I došavši nađe pometen i
ukrašen.

26 Tada otide i uzme sedam
drugijeh duhova gorijeh od sebe,
i ušavši žive ondje; i bude potonje
èovjeku onome gore od prvoga.

27 A kad to govoraše, podiže glas
jedna žena iz naroda i reèe mu:
blago utrobi koja te je nosila, i
sisama koje si sao!

28 A on reèe: blago i onima koji
slušaju rijeè Božiju, i drže je.

29 A narodu koji se skupljaše
stade govoriti: rod je ovaj zao; ište
znak, i neæe mu se dati znak osim
znaka Jone proroka;

30 Jer kako što Jona bi znak
Ninevljanima, tako æe i sin
èovjeèij biti rodu ovome.

31 Carica južna iziæi æe na sud
s ljudima roda ovoga, i osudiæe
ih; jer ona dođe s kraja zemlje da
sluša premudrost Solomunu: a
gle, ovdje je veæi od Solomuna.

32 Ninevljani iziæi æe na sud s
rodom ovijem, i osudiæe ga; jer se
pokajaše pouèenjem Joninijem: a
gle, ovdje je veæi od Jone.

33 Niko ne meæe zapaljene svi-
jeæe na sakriveno mjesto, niti pod
sud, nego na svijeænjak da vide
svjetlost koji ulaze.

34 Svijeæa je tijelu oko. Ako
dakle oko tvoje bude zdravo, sve
æe tijelo tvoje biti svijetlo; ako li
oko tvoje bude kvarno, i tijelo je
tvoje tamno.

35 Gledaj dakle da vidjelo koje je
u tebi ne bude tama.

36 Jer ako je sve tijelo tvoje
svijetlo da nema nikakvoga uda
tamna, biæe svijetlo kao kad te
svijeæa obasjava svjetloæu.

37 A kad govoraše, moljaše ga
nekakav farisej da objeduje u
njega. A on ušavši sjede za trpezu.

38 A farisej se zaèudi kad vidje
da se najprije ne umi prije objeda.

39 A Gospod reèe mu: sad vi
fariseji spolja èistite èašu i zdjelu,
a iznutra vam je puno grabeža i
zlobe.

40 Bezumni! nije li onaj naèinio
i iznutra koji je spolja naèinio?

41 Ali dajte milostinju od onoga
što je unutra; i gle, sve æe vam
biti èisto.

42 Ali teško vama farisejima što
dajete desetak od metvice i od
rute i od svakoga povræa, a pro-
lazite pravdu i ljubav Božiju: ovo
je trebalo èiniti, i ono ne ostavl-
jati.

43 Teško vama farisejima što
tražite zaèelja po zbornicama i da
vam se klanja po ulicama.

44 Teško vama književnici i
fariseji, licemjeri, što ste kao
sakriveni grobovi po kojima ljudi
idu i ne znadu ih.

45 A neki od zakonika odgovara-
juæi reèe: uèitelju! govoreæi to i
naš sramotiš.

46 A on reèe: teško i vama
zakonicima što tovarite na ljude

bremena preteška za nošenje, a vi jednjem prstom svojijem neæete da ih prihvatite.

⁴⁷ Teško vama što zidate grobove prorocima, a vaši su ih ocevi pobili.

⁴⁸ Vi dakle svjedoèite i odobravate djela otaca svojijeh; jer ih oni pobiše, a vi im grobove zidate.

⁴⁹ Zato i premudrost Božija reèe: poslaæu im proroke i apostole, i od njih æe jedne pobiti, a druge protjerati;

⁵⁰ Da se ište od roda ovoga krv sviju proroka koja je prolivena od postanja svijeta,

⁵¹ Od krvi Aveljeve tja do krvi Zarijne, koji pogibe meðu oltarom i crkvom. Da, kaŕem vam, iskaæe se od roda ovoga.

⁵² Teško vama zakonici što uzeste kljuè od znanja: sami ne uðoste, a koji šæadijahu da uðu, zabraniste im.

⁵³ A kad im on ovo govoraše, poèeše knjiŕevnici i fariseji vrlo navaljivati k njemu i mnogijem pitanjem zabunjivati ga,

⁵⁴ Vrebajuæi i pazeæi na njega ne bi li što ulovili iz usta njegovijeh da ga okrive.

12

¹ Kad se na njih skupiše hiljade naroda da stadoše gaziti jedan drugoga, onda poèe najprije govoriti uèenicima svojijem: èuvajte se kvasca farisejskoga, koji je licemjerje.

² Jer ništa nije sakriveno što se neæe otkriti, ni tajno što se neæe doznati;

³ Jer što u mraku rekoste, èuæe se na vidjelu; i što na uho šaptaste u kljetima, propovijedaæe se na krovovima.

⁴ Ali vam kaŕem, prijateljima svojijem: ne bojte se od onijeh koji ubijaju tijelo i potom ne mogu ništa više uèiniti.

⁵ Nego æu vam kazati koga da se bojite: bojte se onoga koji ima vlast pošara ubije baciti u pakao; da, kaŕem vam, onoga se bojte.

⁶ Ne prodaje li se pet vrabaca za dva dinara? i nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom.

⁷ A u vas je i kosa na glavi izbrojena. Ne bojte se dakle; vi ste bolji od mnogo vrabaca.

⁸ Nego vam kaŕem: koji god prizna mene pred ljudima priznaæe i sin èovjeèij njega pred anđelima Božijim;

⁹ A koji se odreèe mene pred ljudima njega æe se odreæi pred anđelima Božijim.

¹⁰ I svaki koji reèe rijeè na sina èovjeèijega oprostiaæe mu se, a koji huli na svetoga Duha neæe mu se oprostiti.

¹¹ A kad vas dovedu u zbornice i na sudove i pred poglavare, ne brinite se kako æete ili šta odgovoriti, ili šta æete kazati;

¹² Jer æe vas sveti Duh nauèiti u onaj èas šta treba reæi.

¹³ Reèe mu pak neki iz naroda: uèitelju! reci bratu mojemu da podijeli sa mnom dostojanje.

¹⁴ A on mu reèe: èovjeèe! ko je mene postavio sudijom ili kmetom nad vama?

¹⁵ A njima reèe: gledajte i èuvajte se od lakomstva; jer niko ne ŕivi onijem što je suviše bogat.

¹⁶ Kaza im pak prièu govoreæi: u jednoga bogatog èovjeka rodi njiva.

¹⁷ I mišljaše u sebi govoreæi: šta æu èiniti? nemam u što sabrati svoje ljetine.

¹⁸ I reèe: evo ovo æu èiniti: pokvariaæu ŕitnice svoje i naèiniaæu veæe; i ondje æu sabrati sva svoja ŕita i dobro svoje;

¹⁹ I kazaæu duši svojoj: dušo! imaš mnogo imanje na mnogo godina; poèivaj, jedi, pij, veseli se.

20 A Bog njemu reèe: bezumnièe! ovu noæ uzeæe dušu tvoju od tebe; a što si pripravio èije æe biti?

21 Tako biva onome koji sebi teèe blago a ne bogati se u Boga.

22 A uèenicima svojijem reèe: zašto vam kažem: ne brinite se dušom svojom šta æete jesti; ni tijelom u što æete se obuæi:

23 Duša je pretežnija od jela i tijelo od odijela.

24 Pogledajte gavrane kako ne siju, ni žanju, koji nemaju podruma ni žitnica, i Bog ih hrani: a koliko ste vi pretežniji od ptica?

25 A ko od vas brinuæi se može primaknuti rastu svojem lakat jedan?

26 A kad ni najmanje što ne možete, zašto se brinete za ostalo?

27 Pogledajte ljiljane kako rastu: ne trude se, niti predju; ali ja vam kažem da ni Solomun u svoj slavi svojoj ne obuèe se kao jedan od njih.

28 A kad travu po polju, koja danas jest a sutra se u peæ baca, Bog tako odijeva, akamoli vas, malovjerni!

29 I vi ne ištite šta æete jesti ili šta æete piti, i ne brinite se;

30 Jer ovo sve ištu i neznabošci ovoga svijeta; a otac vaš zna da vama treba ovo.

31 Nego ištite carstva Božijega, i ovo æe vam se sve dodati.

32 Ne boj se, malo stado! jer bi volja vašega oca da vam da carstvo.

33 Prodajte što imate i dajte milostinju; naèinite sebi torbe koje neæe ovetšati, haznu koja se nikad neæe isprazniti, na nebesima, gdje se lupež ne prikuèuje niti moljac jede.

34 Jer gdje je vaše blago ondje æe biti i srce vaše.

35 Neka budu vaša bedra zapregnuta i svijeæe zapaljene;

36 I vi kao ljudi koji èekaju

gospodara svojega kad se vrati sa svadbe da mu odmah otvore kako dođe i kucne.

37 Blago onijem slugama koje nađe gospodar kad dođe a oni straže. Zaista vam kažem da æe se zapregnuti, i posadiæe ih, i pristupiæe te æe im služiti.

38 I ako dođe u drugu stražu, i u treæu stražu dođe, i nađe ih tako, blago onijem slugama.

39 Ali ovo znajte: kad bi znao domaèin u koji æe èas doæi lupež, èuvao bi i ne bi dao potkopati kuæe svoje.

40 I vi dakle budite gotovi; jer u koji èas ne mislite doæi æe sin èovjeèij.

41 A Petar mu reèe: Gospode! govoriš li nama ovu prièu ili svima?

42 A Gospod reèe: ko je dakle taj vjerni i mudri pristav kojega postavi gospodar nad èeljadi svojom da im daje hranu na obrok?

43 Blago tome sluzi kojega došavši gospodar njegov nađe da izvršuje tako.

44 Zaista vam kažem: nad svijem svojijem imanjem postaviæe ga.

45 Ako li reèe sluga u srcu svojem: neæe moj gospodar još zadugo doæi; i stane biti sluge i sluškinje, i jesti i piti, i opijati se;

46 Doæi æe gospodar toga sluge u dan kad se ne nada, i u eas kad ne misli, i rasjeæi æe ga, i dijel njegov metnuæe s nevjernima.

47 A onaj sluga koji zna volju gospodara svojega, i nije se pripravio, niti uèinio po volji njegovoj, biæe vrlo bijen;

48 A koji ne zna pa zasluži boj, biæe malo bijen. Kome je god mnogo dano mnogo æe se iskati od njega; a kome predaše najviše najviše æe iskati od njega.

49 Ja sam došao da bacim oganj na zemlju; i kako bi mi se htjelo da se veæ zapalio!

⁵⁰ Ali se meni valja krstiti krštenjem, i kako mi je teško dok se ne svrši!

⁵¹ Mislite li da sam ja došao da dam mir na zemlju? Ne, kažem vam, nego razdor.

⁵² Jer æe otsele pet u jednoj kuæi biti razdijeljeni, ustaæe tri na dva, i dva na tri.

⁵³ Ustaæe otac na sina i sin na oca; mati na kæer i kæi na mater; svekrva na snahu svoju i snaha na svekrvu svoju.

⁵⁴ A narodu govoraše: kad vidite oblak gdje se diže od zapada odmah kažete: biæe dažd; i biva tako.

⁵⁵ I kad vidite jug gdje duva kažete: biæe vruæina; i biva.

⁵⁶ Licemjeri! lice neba i zemlje umijete poznavati, a vremena ovoga kako ne poznajete?

⁵⁷ Zašto pak i sami od sebe ne sudite pravedno?

⁵⁸ Jer kad ideš sa svojijem suparnikom knezu, gledaj ne bi li se na putu s njim poravnao da te ne pritegne sudiji, i sudija da te ne preda sluzi, i sluga da te ne baci u tamnicu.

⁵⁹ Kažem ti: neæeš odande iziæi dok ne daš i pošljednjega dinara.

13

¹ U to vrijeme pak dođoše neki i kazaše za Galilejce kojijeh krv pomiješa Pilat sa žrtvama njihovijem.

² I odgovarajuæi Isus reèe im: mislite li da su ti Galilejci bili najgrješniji od sviju Galilejaca, jer tako postradaše?

³ Ne, kažem vam, nego ako se ne pokajete, svi æete tako izginuti.

⁴ Ili oni osamnaest što na njih pade kula Siloamska i pobi ih, mislite li da su oni najkrivlji bili od sviju Jerusallimljana?

⁵ Ne, kažem vam, nego ako se ne pokajete, svi æete tako izginuti.

⁶ Kaza im pak ovu prièu: jedan èovjek imadijaše smokvu usaðenu u svome vinogradu, i dođe da traži roda na njoj, i ne nađe.

⁷ Onda reèe vinogradaru: evo treæa godina kako dolazim i tražim roda na ovoj smokvi, i ne nalazim; posijeci je dakle, zašto zemlji da smeta?

⁸ A on odgovarajuæi reèe mu: gospodaru! ostavi je i za ovu godinu dok okopam oko nje i obaspem gnojem;

⁹ Pa da ako rodi: ako li ne, posjeæi æeš je na godinu.

¹⁰ A kad uèeše u jednoj zbornici u subotu,

¹¹ I gle, bješe ondje žena bolesna od duha osamnaest godina, i bješe zgrèena, i ne mogaše se ispraviti.

¹² A kad je vidje, dozva je Isus i reèe joj: ženo! oproštena si od bolesti svoje.

¹³ I metnu na nju ruke, i odmah se ispravi i hvaljaše Boga.

¹⁴ A starješina od zbornice srđoše se što je Isus iscijeli u subotu, i odgovarajuæi reèe narodu: šest je dana u koje treba raditi, u one dakle dolazite te se lijeèite, a ne u dan subotni.

¹⁵ A Gospod mu odgovori i reèe: licemjere! svaki od vas u subotu ne odrješuje li svojega vola ili magarca od jasala, i ne vodi da napoji?

¹⁶ A ovu kæer Avraamovu koju sveza otona evo osamnaesta godina, ne trebaše li je odriješiti iz ove sveze u dan subotni?

¹⁷ I kad on ovo govoraše stiðahu se svi koji mu se protivljahu; i sav narod radovaše se za sva njegova slavna djela.

¹⁸ A on im reèe: kakvo je carstvo Božije? i kakvo æu kazati da je?

¹⁹ Ono je kao zrno gorušièno, koje uzevši èovjek baci u vrt svoj,

i uzraste i posta drvo veliko, i ptice nebeske useliše se u grane njegove.

²⁰ Opet reèe: kakvo æu kazati da je carstvo Božije?

²¹ Ono je kao kvasac koji uzevši žena metnu u tri kopanje brašna, dok ne uskise sve.

²² I prolazaše po gradovima i selima uèeæi i putujuæi u Jerusolim.

²³ Reèe mu pak neko: Gospode! je li malo onijeh koji æe biti spaseni? A on im reèe:

²⁴ Navalite da uđete na tijesna vrata; jer vam kažem: mnogi æe tražiti da uđu i neæe moæi:

²⁵ Kad ustane domaæin i zatvori vrata, i stanete napolju stajati i kucati u vrata govoreæi: Gospode! Gospode! otvori nam; i odgovarajuæi reæi æe vam: ne poznajem vas otkuda ste.

²⁶ Tada æete stati govoriti: mi jedosmo pred tobom i pismo, i po ulicama našijem uèio si.

²⁷ A on æe reæi: kažem vam: ne poznajem vas otkuda ste; otstupite od mene svi koji nepravdu èinite.

²⁸ Ondje æe biti plaè i škrgut zuba, kad vidite Avraama i Isaka i Jakova i sve proroke u carstvu Božijemu, a sebe napolje istjerane.

²⁹ I doæi æe od istoka i zapada i sjevera i juga i sješæe za trpezu u carstvu Božijemu.

³⁰ I gle, ima pošljednijeh koji æe biti prvi, i ima prvijeh koji æe biti pošljednji.

³¹ U taj dan pristupiše neki od fariseja govoreæi mu: iziði i idi odavde, jer Irod hoæe da te ubije.

³² I reèe im: idite te kažite onoj lisici: evo izgonim ðavole i iscjeljujem danas i sutra, a treæi dan svršiaæu.

³³ Ali danas i sutra i prekosjutra treba mi iaæi; jer prorok ne može poginuti izvan Jerusolima.

³⁴ Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamen-

jem poslane k sebi! koliko puta htjeh da skupim èeda tvoja kao kokoš gnijezdo svoje pod krila, i ne htjeste!

³⁵ Eto æe vam se ostaviti kuæa vaša pusta; a ja vam kažem: neæete mene vidjeti dok ne dođe da reèete: blagosloven koji ide u ime Gospodnje.

14

¹ I dogodi mu se da dođe u subotu u kuæu jednoga kneza farisejskoga da jede hljeb; i oni motrahu na njega.

² I gle, bješe pred njim nekakav èovjek na kome bješe debela bolest.

³ I odgovarajuæi Isus reèe zakoncima i farisejima govoreæi: je li slobodno u subotu iscjeljivati?

⁴ A oni oæutješe. I dohvativši ga se iscijeli ga i otpusti.

⁵ I odgovarajuæi reèe im: koji od vas ne bi svojega magarca ili vola da mu padne u bunar odmah izvadio u dan subotni?

⁶ I ne mogoše mu odgovoriti na to.

⁷ A gostima kaza prièu, kad opazi kako izbirahu zaèelja, i reèe im:

⁸ Kad te ko pozove na svadbu, ne sjedaj u zaèelje, da ne bude meðu gostima ko stariji od tebe;

⁹ I da ne bi došao onaj koji je pozvao tebe i njega, i rekao ti: podaj mjesto ovome: i onda æeš sa stidom sjesti na niže mjesto.

¹⁰ Nego kad te ko pozove, došavši sjedi na pošljednje mjesto, da ti reèe kad dođe onaj koji te pozva: prijatelju! pomakni se više; tada æe tebi biti èast pred onima koji sjede s tobom za trpezom.

¹¹ Jer svaki koji se podiže, poniziæe se; a koji se ponižuje, podignuæe se.

¹² A i onome što ih je pozvao reèe: kad daješ objed ili veèeru, ne zovi prijatelja svojijeh,

ni braæe svoje, ni rođaka svojijeh, ni susjeda bogatijeh, da ne bi i oni tebe kad pozvali i vratili ti;

¹³ Nego kad èiniš gozbu, zovi siromahe, kljaste, hrome, slijepe;

¹⁴ I blago æe ti biti što ti oni ne mogu vratiti; nego æe ti se vratiti o vaskrseniju pravednijeh.

¹⁵ A kad èu to neki od onijeh što sjedahu s njim za trpezom reèe mu: blago onome koji jede hljeba u carstvu Božijemu!

¹⁶ A on mu reèe: jedan èovjek zgotovi veliku veèeru, i pozva mnoge;

¹⁷ I kad bi vrijeme veèeri, posla slugu svojega da kaže zvanima: hajdete, jer je veæ sve gotovo.

¹⁸ I poèeše se izgovarati svi redom; prvi mu reèe: kupih njivu, i valja mi iæi da je vidim; molim te izgovori me.

¹⁹ I drugi reèe: kupih pet jarmova volova, i idem da ih ogledam; molim te, izgovori me.

²⁰ I treæi reèe: oženih se, i zato ne mogu doæi.

²¹ I došavši sluga taj kaza ovo gospodaru svome. Tada se rasrði domaèin i reèe sluzi svome: idi brzo na raskršæa i ulice gradske, i dovedi amo siromahe, i kljaste, i bogaljaste, i slijepe.

²² I reèe sluga: gospodaru, uèinio sam kako si zapovjedio, i još mjesta ima.

²³ I reèe gospodar sluzi: iziði na putove i meðu ograde, te natjeraj da doðu da mi se napuni kuæa.

²⁴ Jer vam kažem da nijedan od onijeh zvanijeh ljudi neæe okusiti moje veèere. Jer je mnogo zvanijeh, ali je malo izbranijeh.

²⁵ Iðaše pak s njim mnoštvo naroda, i obazrevši se reèe im:

²⁶ Ako ko dođe k meni a ne mrzi na svojega oca, i na mater, i na ženu, i na djecu, i na braæu, i na sestre i na samu dušu svoju, ne može biti moj uèenik.

²⁷ I ko ne nosi krsta svojega i za mnom ne ide, ne može biti moj uèenik.

²⁸ I koji od vas kad hoæe da zida kulu ne sjede najprije i ne proraèuni šta æe ga stati, da vidi ima li da može dovršiti?

²⁹ Da ne bi, kad postavi temelj i ne uzmože dovršiti, svi koji gledaju stali mu se rugati

³⁰ Govoreæi: ovaj èovjek poèe zidati, i ne može da dovrši.

³¹ Ili koji car kad pođe s vojskom da se pobije s drugimem carem ne sjede najprije i ne drži vijeæu može li s deset hiljada sresti onoga što ide na njega sa dvadeset hiljada?

³² Ako li ne može, a on pošlje poslanike dok je onaj još daleko i moli da se pomire.

³³ Tako dakle svaki od vas koji se ne odreèe svega što ima ne može biti moj uèenik.

³⁴ So je dobra, ali ako so oblju-tavi, èim æe se osoliti?

³⁵ Niti je potrebna u zemlju ni u gnoj; nego je prospu napolje. Ko ima uši da èuje neka èuje.

15

¹ I približavahu se k njemu svi carinici i grješnici da ga èuju.

² I vikahu na njega fariseji i književnici govoreæi: ovaj prima grješnike i jede s njima.

³ A on im kaza prièu ovu govoreæi:

⁴ Koji èovjek od vas imajuæi sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe?

⁵ I našavši digne je na ramo svoje radujuæi se,

⁶ I došavši kuæi sazove prijatelje i susjede govoreæi im: radujte se sa mnom: ja nađoh svoju ovcu izgubljenju.

⁷ Kažem vam da æe tako biti veæa radost na nebu za jednoga

grješnika koji se kaje, negoli za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje.

⁸ Ili koja žena imajuæi deset dinara, ako izgubi jedan dinar, ne zapali svijeaæe, i ne pomete kuæe, i ne traži dobro dok ne naðe?

⁹ I našavši sazove drugarice i susjede govoreæi: radujte se sa mnom: ja naðoh dinar izgubljeni.

¹⁰ Tako, kaæem vam, biva radost pred anðelima Božijima za jednoga grješnika koji se kaje.

¹¹ I reæe: jedan èovjek imaše dva sina,

¹² I reæe mlaði od njih ocu: oèe! daj mi dio od imanja što pripada meni. I otac im podijeli imanje.

¹³ I potom do nekoliko dana pokupi mlaði sin sve svoje, i otide u daljnu zemlju; i onamo prosu imanje svoje živeæi besputno.

¹⁴ A kad potroši sve, postade velika glad u onoj zemlji, i on se naðe u nevolji.

¹⁵ I otišavši pribi se kod jednoga èovjeka u onoj zemlji; i on ga posla u polje svoje da èuva svinje.

¹⁶ I željaše napuniti trbuh svoj rošèiæima koje svinje jeðahu, i niko mu ih ne davaše.

¹⁷ A kad doðe k sebi, reæe: koliko najamnika u oca mojega imaju hljeba i suviše, a ja umirem od gladi!

¹⁸ Ustaæu i idem ocu svojemu, pa æu mu reæi: oèe! sagriješih nebu i tebi,

¹⁹ I veæ nijesam dostojan nazvati se sin tvoj: primi me kao jednoga od svojijeh najamnika.

²⁰ I ustavši otide ocu svojemu. A kad je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i saæzali mu se, i potrèavši zagrlji ga i cjeliva ga.

²¹ A sin mu reæe: oèe, sagriješih nebu i tebi, i veæ nijesam dostojan nazvati se sin tvoj.

²² A otac reæe slugama svojijem: iznesite najljepšu haljinu i obucite

ga, i podajte mu prsten na ruku i obuæu na noge.

²³ I dovedite tele ugojeno te zakoljite, da jedemo i da se veselimo.

²⁴ Jer ovaj moj sin bješe mrtav, i oživlje; i izgubljen bješe, i naðe se. I stadoše se veseliti.

²⁵ A sin njegov stariji bijaše u polju, i dolazeæi kad se približi kuæi èu pjevanje i podvikivanje.

²⁶ I dozvavši jednoga od slugu zapita: šta je to?

²⁷ A on mu reæe: brat tvoj doðe; i otac tvoj zakla tele ugojeno, što ga je zdrava vidio.

²⁸ A on se rasrdi i ne šæadijaše da uðe. Tada iziðe otac njegov i moljaše ga.

²⁹ A on odgovarajuæi reæe ocu: eto te sluæim toliko godina, i nikad ne prestupih tvoje zapovijesti, pa meni nikad nijesi dao jareta da bih se proveselio sa svojijem društvom;

³⁰ A kad doðe taj tvoj sin koji ti je imanje prosuo s kurvama, zaklao si mu tele ugojeno.

³¹ A on mu reæe: sine! ti si svagda sa mnom, i sve je moje tvoje.

³² Trebalo se razveseliti i obradovati, jer ovaj brat tvoj mrtav bješe, i oživlje; i izgubljen bješe i naðe se.

16

¹ A uèenicima svojijem govoraše: bijaše jedan èovjek bogat koji imaše pristava, i toga oblaæaše kod njega da mu prosipa imanje.

² I dozvavši ga reæe mu: šta ova ja èujem za tebe? Daj raèun kako si kuæio kuæu: jer više ne moæeš kuæom upravljati.

³ A pristav od kuæe reæe u sebi: šta æu èiniti? gospodar moj uzima od mene upravljanje kuæe: kopati ne mogu, prositi stidim se.

⁴ Znam šta æu èiniti da bi me primili u kuæe svoje kad mi se oduzme upravljanje kuæe.

⁵ I dozvavši redom dužnike gospodara svojega reèe prvome: koliko si dužan gospodaru momu?

⁶ A on reèe: sto oka ulja. I reèe mu: uzmi pismo svoje i sjedi brzo te napiši pedeset.

⁷ A potom reèe drugome: a ti koliko si dužan? A on reèe: sto oka pšenice. I reèe mu: uzmi pismo svoje i napiši osamdeset.

⁸ I pohvali gospodar nevjernoga pristava što mudro uèini; jer su sinovi ovoga vijeka mudriji od sinova vidjela u svojem naraštaju.

⁹ I ja vama kažem: naèinite sebi prijatelje nepravednijem bogatstvom, da bi vas kad osiromašite primili u vjeène kuæe.

¹⁰ Koji je vjeran u malom i u mnogom je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.

¹¹ Ako dakle u nepravednom bogatstvu vjerni ne biste, ko æe vam u istinom vjerovati?

¹² I ako u tuðem ne biste vjerni, ko æe vam dati vaše?

¹³ Nikakav pak sluga ne može dva gospodara služiti; jer ili æe na jednoga mrziti a drugoga ljubiti, ili æe jednome voljeti a za drugoga ne mariti. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu.

¹⁴ A ovo sve slušahu i fariseji, koji bijahu srebroljupci, i rugahu mu se.

¹⁵ I reèe im: vi ste oni koji se gradite pravedni pred ljudima; ali Bog zna srca vaša; jer što je u ljudi visoko ono je mrzost pred Bogom.

¹⁶ Zakon i proroci su do Jovana; otsele se carstvo Božije propovijeda jevanđeljem, i svaki navaljuje da uđe u njega.

¹⁷ Lašnje je pak nebu i zemlji proæi negoli jednoj titli iz zakona

propasti.

¹⁸ Svaki koji pušta ženu svoju i uzima drugu, preljubu èini; i koji se ženi puštenicom, preljubu èini.

¹⁹ Èovjek neki pak bješe bogat, koji se oblaèaše u skerlet i u svilu, i življaše svaki dan gospodski i veseljaše se.

²⁰ A bijaše jedan siromah, po imenu Lazar, koji ležaše pred njegovijem vratima gnojav,

²¹ I željaše da se nasiti mrvama koje padahu s trpeze bogatoga; još i psi dolazahu i lizahu gnoj njegov.

²² A kad umrije siromah, odnesoše ga anđeli u naruèje Avraamovo; a umrije i bogati, i zakopaše ga.

²³ I u paklu kad bješe u mukama podiže oèi svoje i ugleda izdaleka Avraama i Lazara u naruèju njegovu,

²⁴ I povikavši reèe: oèe Avraame! smiluj se na me i pošlji mi Lazara neka umoèi u vodu vrh od prsta svojega, i da mi rashladi jezik; jer se muèim u ovome plamenu.

²⁵ A Avraam reèe: sinko! opomeni se da si ti primio dobra svoja u životu svome, i Lazar opet zla; a sad se on tješi, a ti se muèiš.

²⁶ I preko svega toga postavljena je meðu nama i vama velika propast, da oni koji bi htjeli odovud k vama prijeæi, ne mogu, niti oni otuda k nama da prelaze.

²⁷ Tada reèe: molim te dakle, oèe, da ga pošalješ kuæi oca mogega,

²⁸ Jer imam pet braæe: neka im posvjedoèi da ne bi i oni došli na ovo mjesto muèenja.

²⁹ Reèe mu Avraam: oni imaju Mojsija i proroke, neka njih slušaju.

³⁰ A on reèe: ne, oèe Avraame! nego ako im dođe ko iz mrtvih pokazajæe se.

³¹ A Avraam mu reèe: ako ne slušaju Mojsija i proroka, da ko i iz mrtvih ustane neæe vjerovati.

17

¹ A uèenicima reèe: nije moguæe da ne doðu sablazni; ali teško onome s koga dolaze;

² Bolje bi mu bilo da mu se vodenieni kamen objesi o vratu, i da ga bace u more, nego da sablazni jednoga od ovijeh malijeh.

³ Èuvajte se. Ako ti sagriješi brat tvoji, nakaraj ga; pa ako se pokaje, oprosti mu.

⁴ I ako ti sedam puta na dan sagriješi, i sedam puta na dan dođe k tebi i reèe: kajem se, oprosti mu.

⁵ I rekoše apostoli Gospodu: dometni nam vjere.

⁶ A Gospod reèe: kad biste imali vjere koliko zrno gorušieno, i rekli biste ovome dubu: išeupaj se i usadi se u more, i poslušao bi vas.

⁷ Koji pak od vas kad ima slugu koji ore ili èuva stoku pa kad dođe iz polja, reèe mu: hodi brzo i sjedi za trpezu?

⁸ Nego ne kaže li mu: ugotovi mi da veèeram, i zapregni se te mi služi dok jedem i pijem, pa onda i ti jedi i pij?

⁹ Eda li æe on zahvaliti sluzi tome kad svrši što mu se zapovjedi? Ne vjerujem.

¹⁰ Tako i vi kad svršite sve što vam je zapovjeđeno, govorite: mi smo zaludne sluge, jer uèinismo što smo bili dužni èiniti.

¹¹ I kad iðaše u Jerusolim, on prolazaše između Samarije i Galileje.

¹² I kad ulažaše u jedno selo sretoše ga deset gubavijeh ljudi, koji staše izdaleka,

¹³ I podigoše glas govoreæi: Isuse uèitelju! pomiluj nas.

¹⁴ I vidjevši ih reèe im: idite i pokažite se svešenicima. I oni iduæi oèistiše se.

¹⁵ A jedan od njih vidjevši da se iscijeli povrati se hvaleæi Boga iza glasa,

¹⁶ I pade nièice pred noge njegove, i zahvali mu. I to bješe Samarjanin.

¹⁷ A Isus odgovarajuæi reèe: ne iscijeliše li se desetorica? Gdje su dakle devetorica?

¹⁸ Kako se među njima koji ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?

¹⁹ I reèe mu: ustani, idi; vjera tvoja pomože ti.

²⁰ A kad ga upitaše fariseji: kad æe doæi carstvo Božije? odgovarajuæi reèe im: carstvo Božije neæe doæi da se vidi;

²¹ Niti æe se kazati: evo ga ovdje ili ondje; jer gle, carstvo je Božije unutra u vama.

²² A uèenicima reèe: doæi æe vrijeme kad æete zaželjeti da vidite jedan dan sina èovjeèijega, i neæete vidjeti.

²³ I reæi æe vam: evo ovdje je, ili: eno ondje; ali ne izlazite, niti tražite.

²⁴ Jer kako što munja sine s neba, i zasvijetli se preko svega što je pod nebom, tako æe biti i sin èovjeèij u svoj dan.

²⁵ Ali mu najprije treba mnogo postradati, i okrivljenu biti od roda ovoga.

²⁶ I kako je bilo u vrijeme Nojevo onako æe biti u dane sina èovjeèijega:

²⁷ Jeđahu, pijahu, ženjahu se, udavahu se do onoga dana kad Noje uđe u kovèeg, i dođe potop i pogubi sve.

²⁸ Tako kao što bi u dane Lotove: jeđahu, pijahu, kupovahu, prodavahu, sađahu, zidahu;

²⁹ A u dan kad iziđe Lot iz Sodoma, udari oganj i sumpor iz neba i pogubi sve.

³⁰ Tako æe biti i u onaj dan kad æe se javiti sin èovjeèij.

³¹ U onaj dan koji se desi na

krovu a pokuæstvo njegovo u kuæi, neka ne silazi da ga uzme; i koji se desi u polju, tako neka se ne vraæa natrag.

³² Opominjite se žene Lotove.

³³ Koji pođe da saèuva dušu svoju, izgubiæe je; a koji je izgubi, oživljeæe je.

³⁴ Kažem vam: u onu noæ biæe dva na jednome odru, jedan æe se uzeti a drugi æe se ostaviti;

³⁵ Dvije æe mljeti zajedno, jedna æe se uzeti a druga æe se ostaviti;

³⁶ Dva æe biti na njivi, jedan æe se uzeti a drugi æe se ostaviti.

³⁷ I odgovarajuæi rekoše mu: gdje, Gospode? A on im reèe: gdje je strvina onamo æe se i orlovi skupiti.

18

¹ Kaza im pak i prièu kako se treba svagda moliti Bogu, i ne dati da dotuži,

² Govoreæi: u jednome gradu bijaše jedan sudija koji se Boga ne bojaše i ljudi ne stiðaše.

³ A u onome gradu bijaše jedna udovica i dolazaše k njemu govoreæi: ne daj me mojemu suparniku.

⁴ I ne šæadijaše zadugo. A najposlije reèe u sebi: ako se i ne bojim Boga i ljudi ne sramim,

⁵ No buduæi da mi dosađuje ova udovica, odbraniæu je, da mi jednako ne dolazi i ne dosađuje.

⁶ Tada reèe Gospod: èujte šta govori nepravedni sudija.

⁷ Akamoli Bog neæe odbraniti izbranih svojijeh koji ga mole dan i noæ?

⁸ Kažem vam da æe ih odbraniti brzo. Ali sin èovjeèij kad dođe hoæe li naæi vjeru na zemlji?

⁹ A i drugima koji mišljahu za sebe da su pravednici i druge uništavahu kaza prièu ovu:

¹⁰ Dva èovjeka udoše u crkvu da se mole Bogu, jedan farisej a drugi carinik.

¹¹ Farisej stade i moljaše se u sebi ovako: Bože! hvalim te što ja nijesam kao ostali ljudi: hajduci, nepravednici, preljuboèinci, ili kao ovaj carinik.

¹² Postim dvaput u nedjelji; dajem desetak od svega što imam.

¹³ A carinik izdaleka stajaše, i ne šæaše ni oèiju podignuti na nebo, nego bijaše prsi svoje govoreæi: Bože! milostiv budi meni grješnome.

¹⁴ Kažem vam da ovaj otide opravdan kuæi svojoj, a ne onaj. Jer svaki koji se sam podiže poniziae se; a koji se sam ponižuje podignuæe se.

¹⁵ Donošahu k njemu i djecu da ih se dotakne; a kad vidješe uèenici, zaprijetiše im.

¹⁶ A Isus dozvavši ih reèe: pustite djecu neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takovijeh carstvo Božije.

¹⁷ I kažem vam zaista: koji ne primi carstva Božijega kao dijete, neæe uæi u njega.

¹⁸ I zapita ga jedan knez govoreæi: uèitelju blagi! šta da uèinim da naslijedim život vjeèni?

¹⁹ A Isus reèe mu: što me zoveš blagijem? niko nije blag osim jednoga Boga.

²⁰ Zapovijesti znaš: ne èini preljube; ne ubij; ne ukradi; ne svjedoèi lažno; poštuj oca svojega i mater svoju.

²¹ A on reèe: sve sam ovo saèuvao od mladosti svoje.

²² A kad to èu Isus reèe mu: još ti jedno nedostaje: prodaj sve što imaš i razdaj siromasima; i imaæeš blago na nebu; i hajde za mnom.

²³ A kad on èu to postade žalostan, jer bješe vrlo bogat.

²⁴ A kad ga vidje Isus gdje postade žalostan, reèe: kako je teško uæi u carstvo Božije onima koji imaju bogatstvo!

²⁵ Lakše je kamili proæi kroz iglene uši negoli bogatome uæi u carstvo Božije.

²⁶ A oni koji slušahu rekoše: ko se dakle može spasti?

²⁷ A on reèe: što je u ljudi nemoguæe u Boga je moguæe.

²⁸ A Petar reèe: eto mi smo ostavili sve i za tobom idemo.

²⁹ A on im reèe: zaista vam kažem: nema nijednoga koji bi ostavio kuæu, ili roditelje, ili braæu, ili sestre, ili ženu, ili djecu carstva radi Božijega,

³⁰ Koji neæe primiti više u ovo vrijeme, i na onome svijetu život vjeèni.

³¹ Uze pak dvanaesticu i reèe im: evo idemo gore u Jerusolim, i sve æe se svršiti što su proroci pisali za sina èovjeèijega.

³² Jer æe ga predati neznabošcima, i narugaæe mu se, i ružiæe ga, i popljuvaæe ga,

³³ I biæe ga, i ubiæe ga; i treæi dan ustaæe.

³⁴ I oni ništa od toga ne razumješe, i besjeda ova bješe od njih sakrivena, i ne razumješe što im se kaza.

³⁵ A kad se približi k Jerihonu, jedan slijepac sjeðaše kraj puta proseæi.

³⁶ A kad èu narod gdje prolazi zapita: šta je to?

³⁷ I kazaše mu da Isus Nazareæanin prolazi.

³⁸ I povika govoreæi: Isuse, sine Davidov! pomiluj me.

³⁹ I prijæahu mu oni što iðaahu naprijed da uæuti; a on još više vikaše: sine Davidov! pomiluj me.

⁴⁰ I Isus stade i zapovjedi da mu ga dovedu; a kad mu se približi, zapita ga

⁴¹ Govoreæi: šta hoæeš da ti uèinim? A on reèe: Gospode! da progledam.

⁴² A Isus reèe: progledaj; vjera tvoja pomože ti.

⁴³ I odmah progleda, i pođe za njim hvaleæi Boga. I svi ljudi koji vidješe hvaljahu Boga.

19

¹ I kad uđe u Jerihon i prolazaše kroza nj,

² I gle, èovjek po imenu Zakhej, koji bješe starješina carinièki, i bješe bogat,

³ I iskaše da vidi Isusa da ga pozna; i ne mogaše od naroda, jer bješe maloga rasta;

⁴ I potrèavši naprijed, pope se na dud da ga vidi; jer mu je onuda trebalo proæi.

⁵ I kad dođe Isus na ono mjesto, pogledavši gore vidje ga, i reèe mu: Zakheju! siði brzo; jer mi danas valja biti u tvojoj kuæi.

⁶ I siđe brzo; i primi ga radujuæi se.

⁷ I svi, kad vidješe, vikahu na njega govoreæi da grješnome èovjeku dođe u kuæu.

⁸ A Zakhej stade i reèe Gospodu: Gospode! evo pola imanja svojega daæu siromasima, i ako sam koga zanio vratiaæu onoliko èetvoro.

⁹ A Isus mu reèe: danas dođe spasenije kuæi ovoj; jer je i ovo sin Avraamov.

¹⁰ Jer je sin èovjeèij došao da nađe i spase što je izgubljeno.

¹¹ A kad oni to slušahu nastavi kazivati prièu; jer bješe blizu Jerusalisa, i mišljahu da æe se odmah javiti carstvo Božije.

¹² Reèe dakle: jedan èovjek od dobra roda otide u daljnu zemlju da primi sebi carstvo, i da se vrati.

¹³ Dozvavši pak deset svojijeh sluga dade im deset kesa, i reèe im: trgujte dok se ja vratim.

¹⁴ I građani njegovi mržahu na njega, i poslaše za njim poslanike govoreæi: neæemo da on caruje nad nama.

¹⁵ I kad se on vrati, pošto primi carstvo, reèe da dozovu one slugu kojima dade srebro, da vidi šta je koji dobio.

16 Tada dođe prvi govoreæi: gospodaru! kesa tvoja donese deset kesa.

17 I reèe mu: dobro, dobri slugo; kad si mi u malom bio vjeran evo ti vlast nad deset gradova.

18 I dođe drugi govoreæi: gospodaru! kesa tvoja donese pet kesa.

19 A on reèe i onome: i ti budi nad pet gradova.

20 I treæi dođe govoreæi: gospodaru! evo tvoja kesa koju sam zavezao u ubrus i èuvao.

21 Jer sam se bojao tebe: jer si èovjek tvrd: uzimaš što nijesi ostavio, i žnješ što nijesi sijao.

22 A gospodar mu reèe: po tvoji-jem æu ti rijeèima suditi, zli slugo! znao si da sam ja tvrd èovjek, uzimam što nijesam ostavio, i žnjem što nijesam sijao:

23 Pa zašto nijesi dao mojega srebra trgovcima, i ja došavši primio bih ga s dobitkom?

24 I reèe onima što stajahu pred njim: uzmite od njega kesu i podajte onome što ima deset kesa.

25 I rekoše mu: gospodaru! on ima deset kesa.

26 A on im odgovori: jer vam kaŕem da æe se svakome koji ima dati; a od onoga koji nema uzeæe se od njega i ono što ima.

27 A one moje neprijatelje koji nijesu htjeli da ja budem car nad njima, dovedite amo, i isijecite preda mnom.

28 I kazavši ovo pođe naprijed, i iðaše gore u Jerusolim.

29 I kad se pribliŕi Vitfazi i Vitaniji kod gore koja se zvaše Maslinska, posla dva od uèenika svojijeh

30 Govoreæi: idite u to selo prema vama, i kad uèete u njega naæi æete magare privezano na koje nikakav èovjek nikad nije usjedao; odriješite ga i dovedite.

31 I ako vas ko upita: zašto driješite? ovako mu kaŕite: ono Gospodu treba.

32 A kad otidoše poslani, naðoše kao što im kaza.

33 A kad oni driješahu magare rekoše im gospodari od njega: zašto driješite magare?

34 A oni rekoše: ono Gospodu treba.

35 I dovedoše ga k Isusu, i baciše haljine svoje na magare, i posadiše Isusa.

36 A kad iðaše, prostirahu haljine svoje po putu.

37 A kad se pribliŕi veæ da siđe s gore Maslinske, poèe sve mnoštvo uèenika u radosti hvaliti Boga iza glasa za sva èudesa što su vidjeli,

38 Govoreæi: blagosloven car koji ide u ime Gospodnje! mir na nebu i slava na visini!

39 I neki fariseji iz naroda rekoše mu: uèitelju! zaprijeti uèenicima svojijem.

40 I odgovarajuæi reèe im: kaŕem vam: ako oni uæute, kamenje æe povikati.

41 I kad se pribliŕi, ugleda grad i zaplaka za njim

42 Govoreæi: kad bi i ti znao u ovaj tvoj dan što je za mir tvoj! ali je sad sakriveno od oèiju tvojijeh.

43 Jer æe doæi dani na tebe, i okruŕiæe te neprijatelji tvoji opkopima, i opkoliæe te, i obuzeæe te sa sviju strana;

44 I razbiæe tebe i djecu tvoju u tebi, i neæe ostaviti u tebi kamena na kamenu, zato što nijesi poznao vremena u kojemu si pohoðen.

45 I ušavši u crkvu stade izgoniti one što prodavahu u njoj i kupovahu,

46 Govoreæi im: u pismu stoji: dom moj dom je molitve, a vi naèiniste od njega peæinu hajduèku.

47 I uèaše svaki dan u crkvi. A glavari svešteniki i knjiŕevnici i starješine narodne gledahu da ga pogube.

48 I ne nalaŕahu šta bi mu uèinili; jer sav narod iðaše za njim, i slušahu ga.

20

¹ I kad on u jedan od onih dana uèaše narod u crkvi i propovijedaše jevanđelje, dođoše glavari svešteniki i književnici sa starješinama,

² I rekoše mu govoreæi: kaži nam kakvom vlasti to èiniš? Ili ko ti je dao vlast tu?

³ A on odgovarajuæi reèe im: i ja æu vas upitati jednu rijeè, i kažite mi:

⁴ Krštenje Jovanovo ili bi s neba ili od ljudi?

⁵ A oni pomišljahu u sebi govoreæi: ako reèemo s neba, reæi æe: zašto mu dakle ne vjerovaste?

⁶ Ako li reèemo: od ljudi, sav æe nas narod pobiti kamenjem; jer svi vjerovahu da Jovan bješe prorok.

⁷ I odgovoriše: ne znamo otkuda.

⁸ A Isus im reèe: ni ja vama neæu kazati kakvom vlasti ovo èinim.

⁹ A narodu poèe kazivati prièu ovu: jedan èovjek posadi vinograd, i dade ga vinogradarima pa otide na podugo vremena.

¹⁰ I u vrijeme posla k vinogradarima slugu da mu dadu od roda vinogradskoga; ali vinogradari izbiše ga, i poslaše prazna.

¹¹ I posla opet drugoga slugu; a oni i onoga izbiše i osramotivši poslaše prazna.

¹² I posla opet treæega; a oni i onoga raniše, i istjeraše.

¹³ Onda reèe gospodar od vinograda: šta æu èiniti? Da pošljem sina svojega ljubaznoga: eda se kako zastide kad vide njega.

¹⁴ A vinogradari vidjevši njega mišljahu u sebi govoreæi: ovo je našljednik; hodite da ga ubijemo da naše bude dostojanje.

¹⁵ I izvedoše ga napolje iz vinograda i ubiše. Šta æe

dakle uèiniti njima gospodar od vinograda?

¹⁶ Doæi æe i pogubiæe ove vinogradare, i daæe vinograd drugima. A oni što slušahu rekoše: ne dao Bog!

¹⁷ A on pogledavši na njih reèe: šta znaèi dakle ono u pismu: kamen koji odbaciše zidari onaj posta glava od ugla?

¹⁸ Svaki koji padne na taj kamen razbiæe se; a na koga on padne satræe ga.

¹⁹ I gledahu glavari svešteniki i književnici u onaj èas da dignu ruke na nj; ali se pobojaše naroda, jer razumješe da njima ovu prièu kaza.

²⁰ I pažahu na njega, i poslaše vrebaèe, koji se građahu kao da su pobožni: ne bi li ga uhvatili u rijeèi da ga predadu poglavarima i vlasti sudijnoj.

²¹ I upitaše ga govoreæi: uèitelju! znamo da pravo govoriš i uèiš, i ne gledaš ko je ko, nego zaista uèiš putu Božijemu:

²² Treba li nam æesaru davati haraè, ili ne?

²³ A on razumjevši njihovo lukavstvo reèe im: šta me kušate?

²⁴ Pokažite mi dinar; èij je na njemu obraz i natpis? A oni odgovarajuæi rekoše: æesarev.

²⁵ A on im reèe: podajte dakle što je æesarevo æesaru, a što je Božije Bogu.

²⁶ I ne mogoše rijeèi njegove pokuditi pred narodom; i diviše se odgovoru njegovu, i umukoše.

²⁷ A pristupiše neki od sadukeja koji kažu da nema vaskrsenija, i pitahu ga

²⁸ Govoreæi: uèitelju! Mojsije nam napisu: ako kome umre brat koji ima ženu, i umre bez djece, da brat njegov uzme ženu, i da podigne sjeme bratu svojemu.

²⁹ Bijaše sedam braæe, i prvi uze ženu, i umrije bez djece;

21

³⁰ I uze drugi ženu, i on umrije bez djece;

³¹ I treæi je uze; a tako i svi sedam; i ne ostaviše djece, i pomriješe;

³² A poslije sviju umrije i žena.

³³ O vaskrseniju dakle koga æe od njih biti žena? jer je ona sedmorici bila žena.

³⁴ I odgovarajuæi Isus reèe im: djeca ovoga svijeta žene se i udaju;

³⁵ A koji se udostoje dobiti onaj svijet i vaskrsenije iz mrtvijenih niti æe se ženiti ni udavati;

³⁶ Jer više ne mogu umrijeti; jer su kao anđeli; i sinovi su Božiji kad su sinovi vaskrsenija.

³⁷ A da mrtvi ustaju, i Mojsije pokaza kod kupine gdje naziva Gospoda Boga Avraamova i Boga Isakova i Boga Jakovljeva.

³⁸ A Bog nije Bog mrtvijenih nego živijenih; jer su njemu svi živi.

³⁹ A neki od književnika odgovarajuæi rekoše: uèitelju! dobro si kazao.

⁴⁰ I veæ ne smijahu ništa da ga zapitaju. A on im reèe:

⁴¹ Kako govore da je Hristos sin Davidov?

⁴² Kad sam David govori u psaltiru: reèe Gospod Gospodu momu: sjedi meni s desne strane,

⁴³ Dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima.

⁴⁴ David dakle njega naziva Gospodom; pa kako mu je sin?

⁴⁵ A kad sav narod slušaše, reèe uèenicima svojijem:

⁴⁶ Èuvajte se od književnika, koji hoæe da idu u dugaèkijem haljinama, i traže da im se klanja po ulicama, i prvijenh mjesta po zbornicama, i zaèelja na gozbama;

⁴⁷ Koji jedu kuæe udovièke, i lažno se mole Bogu dugo. Oni æe još veæma biti osuđeni.

¹ Pogledavši pak gore vidje bogate gdje meæu priloge svoje u haznu Božiju;

² A vidje i jednu siromašnu udovicu koja metaše ondje dvije leptje;

³ I reèe: zaista vam kažem; ova siromašna udovica metnu više od sviju;

⁴ Jer svi ovi metnuše u prilog Bogu od suviška svojega, a ona od sirotinje svoje metnu svu hranu svoju što imaše.

⁵ I kad neki govorahu za crkvu da je ukrašena lijepijem kamenjem i zakladima, reèe:

⁶ Doæi æe dani u koje od svega što vidite neæe ostati ni kamen na kamenu koji se neæe razmetnuti.

⁷ Zapitaše ga pak govoreæi: uèitelju! a kad æe to biti? i kakav je znak kad æe se to dogoditi?

⁸ A on reèe: èuvajte se da vas ne prevare, jer æe mnogi doæi na ime moje govoreæi: ja sam, i vrijeme se približi. Ne idite dakle za njima.

⁹ A kad èujete ratove i bune, ne plašite se; jer to sve treba najprije da bude; ali još nije tada pošljedak.

¹⁰ Tada im reèe: ustaæe narod na narod i carstvo na carstvo;

¹¹ I zemlja æe se tresti vrlo po svijetu, i biæe gladi i pomori i strahote i veliki znaci biæe na nebu.

¹² A prije svega ovoga metnuæe na vas ruke svoje i goniaæe vas i predavati u zbornice i u tamnice; vodiæe vas pred careve i kraljeve imena mojega radi.

¹³ A to æe vam se dogoditi za svjedoèanstvo.

¹⁴ Metnite dakle u srca svoja, da se prije ne pripravljate kako æete odgovarati:

¹⁵ Jer æu vam ja dati usta i premudrost kojoj se neæe moæi

protiviti ni odgovoriti svi vaši protivnici.

¹⁶ A predavaæe vas i roditelji i braæa i roðaci i prijatelji; i pobiaæe neke od vas.

¹⁷ I svi æe omrznuti na vas imena mojega radi.

¹⁸ I dlaka s glave vaše neæe poginuti.

¹⁹ Trpljenjem svojijem spasavajte duæe svoje.

²⁰ A kad vidite da Jerusalem opkoli vojska onda znajte da se pribliæilo vrijeme da opusti.

²¹ Tada koji budu u Judeji neka bjeæe u gore, i koji budu u gradu neka izlaze napolje; i koji su napolju neka ne ulaze u njega:

²² Jer su ovo dani osvete, da se izvrûi sve što je napisano.

²³ Ali teûko trudnima i dojilicama u te dane! Jer æe biti velika nevolja na zemlji, i gnjev na ovom narodu.

²⁴ I paûæe od oûtrica maèa, i odveûæe se u ropstvo po svijem narodima; i Jerusalem æe gaziti neznaboûci dok se ne izvrûe vremena neznaboûaca.

²⁵ I biaæe znaci u suncu i u mjesecu i u zvijezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova.

²⁶ Ljudi æe umirati od straha i od èekanja onoga što ide na zemlju; jer æe se i sile nebeske pokrenuti.

²⁷ I tada æe ugledati sina èovjeèijega gdje ide na oblacima sa silom i slavom velikom.

²⁸ A kad se poène ovo zbivati, gledajte i podignite glave svoje; jer se pribliæuje izbavljenje vaše.

²⁹ I kaza im prièu: gledajte na smokvu i na sva drveta;

³⁰ Kad vidite da veæ potjeraju, sami znate da je blizu ljeto.

³¹ Tako i vi kad vidite ovo da se zbiva, znajte da je blizu carstvo Boæije.

³² Zaista vam kaæem da ovaj naraûtaj neæe proæi dok se ovo

sve ne zbude.

³³ Nebo i zemlja proæi æe, a rijeèi moje neæe proæi.

³⁴ Ali se èuvajte da kako vaûa srca ne oteæaju æderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne doæe iznenada.

³⁵ Jer æe doæi kao zamka na sve koji æive po svoj zemlji.

³⁶ Straæite dakle jednako i molite se Bogu da biste se udostojili uteæi od svega ovoga što æe se zbiti, i stati pred sinom èovjeèijim.

³⁷ I danju uèaûe u crkvi, a noæu izlaæaûe i noæivaûe na gori koja se zove Maslinska.

³⁸ I sav narod dolaæaûe izjutra k njemu u crkvu da ga sluûaju.

22

¹ Pribliæavaûe se pak praznik prijesnijeh hljebova koji se zove pasha.

² I gledahu glavari sveûtenièki i knjiæevnici kako bi ga ubili; ali se bojahu naroda.

³ A sotona uæe u Judu, koji se zvaûe Iskariot, i koji bjeûe jedan od dvanaestorice.

⁴ I otiûavûi govori s glavarima sveûtenièkijem i sa starjeûinama kako æe im ga izdati.

⁵ I oni se obradovaûe, i ugovoriûe da mu dadu novce.

⁶ I on se obreèe, i traæaûe zgodna vremena da im ga preda tajno od naroda.

⁷ A doæe dan prijesnijeh hljebova u koji trebaûe klati pashu;

⁸ I posla Petra i Jovana rekavûi: idite ugotovite nam pashu da jedemo.

⁹ A oni mu rekoûe: gdje hoæeû da ugotovimo?

¹⁰ A on im reèe: eto kad uæete u grad, sreûæe vas èovjek koji nosi vodu u krèagu; idite za njim u kuæu u koju on uæe,

11 I kažite domaæinu: uèitelj veli: gdje je gostionica gdje æu jesti pashu s uèenicima svojijem?

12 I on æe vam pokazati veliku sobu prostrtu; ondje ugotovite.

13 A oni otidoše i naðoše kao što im каза; i ugotoviše pashu.

14 I kad dođe èas, sjede za trpezu, i dvanaest apostola s njim.

15 I reèe im: vrlo sam željeo da ovu pashu jedem s vama prije nego postradam;

16 Jer vam kaæem da je otsele neæu jesti dok se ne svrši u carstvu Boæijemu.

17 I uzevši èašu dade hvalu, i reèe: uzmite je i razdijelite meðu sobom;

18 Jer vam kaæem da neæu piti od roda vinogradskoga dok ne dođe carstvo Boæije.

19 I uzevši hljeb dade hvalu, i prelomivši ga dade im govoreæi: ovo je tijelo moje koje se daje za vas; ovo èinite za moj spomen.

20 A tako i èašu po veèeri, govoreæi: ova je èaša novi zavjet mom krvi koja se za vas proljeva.

21 Ali evo ruka izdajnika mojega sa mnom je na trpezi.

22 I sin èovjeèij dakle ide kao što je ureðeno; ali teško èovjeku onome koji ga izdaje!

23 I oni staše traæiti meðu sobom koji bi dakle od njih bio koji æe to uèiniti.

24 A posta i prepiranje meðu njima koji bi se dræao meðu njima da je najveæi.

25 A on im reèe: carevi narodni vladaju narodom, a koji njim upravljaju, zovu se dobrotvori.

26 Ali vi nemojte tako; nego koji je najveæi meðu vama neka bude kao najmanji, i koji je starješina neka bude kao sluga.

27 Jer koji je veæi, koji sjedi za trpezom ili koji sluæi? Nije li onaj koji sjedi za trpezom? A ja sam meðu vama kao sluga.

28 A vi ste oni koji ste se odræali sa mnom u mojijem napastima.

29 I ja ostavljam vama carstvo kao što je otac moj meni ostavio:

30 Da jedete i pijete za trpezom mojom u carstvu mojemu, i da sjedite na prijestolima i sudite nad dvanaest koljena Izrailjevijeh.

31 Reèe pak Gospod: Simone! Simone! evo vas ište sotona da bi vas èinio kao pšenicu.

32 A ja se molih za tebe da tvoja vjera ne prestane; i ti kadgod obrativši se utvrdi braæu svoju.

33 A on mu reèe: Gospode! s tobom gotov sam i u tamnicu i na smrt iæi.

34 A on reèe: kaæem ti, Petre! danas neæe zapjevati pijetao dok se triput ne odreèeš da me poznaješ.

35 I reèe im: kad vas poslah bez kese i bez torbe i bez obuæe, eda vam što nedostade? A oni rekoše: ništa.

36 A on im reèe: ali sad koji ima kesu neka je uzme, tako i torbu; a koji nema neka proda haljinu svoju i kupi noæ.

37 Jer vam kaæem da još i ovo treæa na meni da se izvrši što stoji u pismu: i meðu zloèince metnuše ga. Jer što je pisano za mene, svršuje se.

38 A oni rekoše: Gospode! evo ovdje dva noæa. A on im reèe: dosta je.

39 I iziævši otide po obièaju na goru Maslinsku; a za njim otidoše uèenici njegovi.

40 A kad dođe na mjesto reèe im: molite se Bogu da ne padnete u napast.

41 I sam otstupi od njih kako se moæe kamenom dobaciti, i kleknuvši na koljena moljaše se Bogu

42 Govoreæi: oèe! kad bi htio da proneseš ovu èašu mimo mene! ali ne moja volja nego tvoja da bude.

43 A anđeo mu se javi s neba, i krijepi ga.

44 I buduæi u borenju, moljaše se bolje; znoj pak njegov bijaše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju.

45 I ustavši od molitve dođe k uèenicima svojijem, i nađe ih a oni spavaju od žalosti,

46 I reèe im: što spavate? ustanite, molite se Bogu da ne padnete u napast.

47 Dok on pak još govoraše, gle, narod i jedan od dvanaestorice, koji se zvaše Juda, iđашe pred njima, i pristupi k Isusu da ga cjeliva. Jer im ovo bijaše dao znak: koga cjelivam onaj je.

48 A Isus mu reèe: Juda! zar cjelivom izdaješ sina èovjeèijega?

49 A kad oni što bijahu s njim vidješe šta æe biti, rekoše mu: Gospode! da bijemo nožem?

50 I udari jedan od njih slugu poglavara sveštenikoga, i otsijèe mu desno uho.

51 A Isus odgovarajuæi reèe: ostavite to. I dohvativši se do uha njegova iscijeli ga.

52 A glavarima sveštenikijem i vojvodama crkvenijem i starješinama koji bijahu došli na nj reèe Isus: zar kao na hajduka iziđoste s noževima i koljem da me uhvatite?

53 Svaki dan bio sam s vama u crkvi i ne digoste ruku na mene; ali je sad vaš èas i oblast tame.

54 A kad ga uhvatiše, odvedoše ga i uvedoše u dvor poglavara sveštenikoga. A Petar iđашe za njim izdaleka.

55 A kad oni naložiše oganj nasred dvora i sjeđahu zajedno, i Petar sjeđашe među njima.

56 Vidjevši ga pak jedna sluškinja gdje sjedi kod ognja, i pogledavši na nj reèe: i ovaj bješe s njim.

57 A on ga se odreèe govoreæi: ženo! ne poznajem ga.

58 I malo zatijem vidje ga drugi i reèe: i ti si od njih. A Petar reèe: èovjeèe! nijesam.

59 I pošto prođe oko jednoga sahata drugi neko potvrđivaše govoreæi: zaista i ovaj bješe s njim; jer je Galilejac.

60 A Petar reèe: èovjeèe! ne znam šta govoriš. I odmah dok on još govoraše zapjeva pijetao.

61 I obazrevši se Gospod pogleda na Petra, i Petar se opomenu rijeèi Gospodnje kako mu reèe: prije nego pijetao zapjeva odreæi æeš me se triput.

62 I izišavši napolje plaka gorko.

63 A ljudi koji držahu Isusa rugahu mu se, i bijahu ga.

64 I pokrivši ga bijahu ga po obrazu i pitahu ga govoreæi: proroci ko te udari?

65 I druge mnoge hule govorahu na nj.

66 I kad svanu, sabraše se starješine narodne i glavari sveštenieki i književnici, i odvedoše ga u svoj sud

67 Govoreæi: jesi li ti Hristos? kaži nam. A on im reèe: ako vam i kažem, neæete vjerovati.

68 A ako vas i zapitam, neæete mi odgovoriti, niti æete me pustiti.

69 Otsele æe sin èovjeèij sjediti s desne strane sile Božije.

70 Svi pak rekoše: ti li si dakle sin Božij? A on im reèe: vi kažete da sam ja.

71 A oni rekoše: šta nam trebaju više svjedoèanstva? jer sami èusmo iz usta njegovijeh.

23

1 I ustavši njih sve mnoštvo odvedoše ga k Pilatu.

2 I poèeše ga tužiti govoreæi: ovoga nađosmo da otpađuje narod naš, i zabranjuje davati æesaru danak, i govori da je on Hristos car.

³ A Pilat ga zapita: ti li si car Judejski? A on odgovarajuæi reèe mu: ti kažeš.

⁴ A Pilat reèe glavarama sveštenikijem i narodu: ja ne nalazim nikakve krivice na ovom èovjeku.

⁵ A oni navaljivahu govoreæi: on buni ljude uèeæi po svoj Judeji poèevši od Galileje dovde.

⁶ A Pilat èuvši za Galileju zapita: zar je on Galilejac?

⁷ I razumjevši da je iz područja Irodova posla ga Irodu, koji također bijaše u Jerusalmu onijeh dana.

⁸ A Irod vidjevši Isusa bi mu vrlo milo; jer je odavno željeo da ga vidi, jer je mnogo slušao za njega, i nadaše se da æe vidjeti od njega kako èudo.

⁹ I pita ga mnogo koje za što; ali mu on ništa ne odgovori.

¹⁰ A glavari svešteniki i književnici stajahu, i jednako tužahu ga.

¹¹ A Irod osramotivši ga sa svojijem vojnicima, i narugavši mu se, obuèe mu bijelu haljinu, i posla ga natrag Pilatu.

¹² I u taj se dan pomiriše Pilat i Irod među sobom; jer prije bijahu u zavadi.

¹³ A Pilat saznavši glavare sveštenike i knezove i narod

¹⁴ Reèe im: dovedoste mi ovoga èovjeka kao koji narod otpađuje, i eto ja ga pred vama ispitah, i ne nalazim na ovom èovjeku nijedne krivice što vi na njega govorite;

¹⁵ A ni Irod, jer sam ga slao k njemu; i eto se ne nalazi ništa da je uèinio što bi zasluživalo smrt.

¹⁶ Daklem da ga izbijem pa da pustim.

¹⁷ A trebaše o svakom prazniku pashe da im pusti po jednoga suznja.

¹⁸ Ali narod sav povika govoreæi: uzmi ovoga, a pusti nam Varavu;

¹⁹ Koji bijaše baèen u tamnicu za nekakvu bunu uèinjenu u gradu i za krv.

²⁰ A Pilat opet reèe da bi on htio pustiti Isusa.

²¹ A oni vikahu govoreæi: raspni ga, raspni.

²² A on im treæi put reèe: kakvo je dakle on zlo uèinio? ja ništa na njemu ne nađoh što bi zasluživalo smrt; daklem da ga izbijem pa da pustim.

²³ A oni jednako navaljivahu s velikom vikom, i iskahu da se on razapne; i nadvlada vika njihova i glavara sveštenikijeh.

²⁴ I Pilat presudi da bude kao što oni ištu.

²⁵ I pusti onoga što iskahu, koji bješe baèen u tamnicu za bunu i za krv; a Isusa ostavi na njihovu volju.

²⁶ I kad ga povedoše, uhvatiše nekoga Simona Kirinca koji iđaše iz polja, i metnuše na njega krst da nosi za Isusom.

²⁷ A za njim iđaše mnoštvo naroda i žena, koje plakahu i naricahu za njim.

²⁸ A Isus obazrevši se na njih reèe: kæeri Jerusalmiske! ne plaèite za mnom, nego plaèite za sobom i za djecom svojom.

²⁹ Jer gle, idu dani u koje æe se reæi: blago nerotkinjama, i utrobama koje ne rodiše, i sisama koje ne dojiše.

³⁰ Tada æe poèeti govoriti gorama: padnite na nas; i bregovima: pokrijte nas.

³¹ Jer kad se ovako radi od sirova drveta, šta æe biti od suha?

³² Vođahu pak i druga dva zloèinca da pogube s njim.

³³ I kad dođoše na mjesto koje se zvaše koštarnica, ondje razapeše njega i zloèince, jednoga s desne strane a drugoga s lijeve.

³⁴ A Isus govoraše: oèe! oprosti im; jer ne znadu šta èine. A

dijeleæi njegove haljine bacahu kocke.

³⁵ I narod stajaše te gledaše, a i knezovi s njima rugahu mu se govoreæi: drugima pomože, neka pomože i sebi, ako je on Hristos, izbranik Božij.

³⁶ A i vojnici mu se rugahu, i pristupahu k njemu i davahu mu ocat,

³⁷ I govorahu: ako si ti car Judejski pomози sam sebi.

³⁸ A bijaše nad njim i natpis napisan slovima Grèkijem i Latinskijem i Jevrejskijem: ovo je car Judejski.

³⁹ A jedan od obješenijeh zloèinaca huljaše na njega govoreæi: ako si ti Hristos pomози sebi i nama.

⁴⁰ A drugi odgovarajuæi šutkaše ga i govoraše: zar se ti ne bojiš Boga, kad si i sam osuđen tako?

⁴¹ I mi smo još pravedno osuđeni; jer primamo po svojijem djelima kao što smo zaslužili; ali on nikakva zla nije uèinio.

⁴² I reèe Isusu: opomeni me se, Gospode! kad dođeš u carstvo svoje.

⁴³ I reèe mu Isus: zaista ti kažem: danas æeš biti sa mnom u raju.

⁴⁴ A bijaše oko šestoga sahata, i tama bi po svoj zemlji do sahata devetoga.

⁴⁵ I pomrèa sunce, i zavjes crkveni razdrije se napola.

⁴⁶ I povikavši Isus iza glasa reèe: oèe! u ruke tvoje predajem duh svoj. I rekavši ovo izdahnu.

⁴⁷ A kad vidje kapetan šta bi, stade hvaliti Boga govoreæi: zaista ovaj èovjek bješe pravednik.

⁴⁸ I sav narod koji se bijaše skupio da gleda ovo, kad vidje šta biva, vrati se bijuæi se u prsi svoje.

⁴⁹ A svi njegovi znanci stajahu izdaleka, i žene koje bijahu išle za njim iz Galileje, i gledahu ovo.

⁵⁰ I gle, èovjek, po imenu Josif, savjetnik, èovjek dobar i pravedan,

⁵¹ On ne bijaše pristao na njihov savjet i na posao) iz Arimateje grada Judejskoga, koji i sam èekaše carstva Božijega,

⁵² On pristupivši k Pilatu zaiska tijelo Isusovo.

⁵³ I skide ga, i obavi platnom, i metnu ga u grob isjeèen, u kome niko ne bijaše nikad metnut.

⁵⁴ I dan bijaše petak, i subota osvitaše.

⁵⁵ A žene koje bijahu došle s Isusom iz Galileje, idoše za Josifom, i vidješe grob i kako se tijelo metnu.

⁵⁶ Vrativši se pak pripraviše mirise i miro; i u subotu dakle ostaše na miru po zakonu.

24

¹ A u prvi dan nedjeljni dođoše vrlo rano na grob, i donesoše mirise što pripraviše, i neke druge žene s njima;

² Ali nađoše kamen odvaljen od groba.

³ I ušavši ne nađoše tijela Gospoda Isusa.

⁴ I kad se one èuðahu tome, gle, dva èovjeka staše pred njima u sjajnijem haljinama;

⁵ A kad se one uplašiše i oboriše lica k zemlji, rekoše im: što tražite živoga među mrtvima?

⁶ Nije ovdje; nego ustade; opomenite se kako vam kaza kad bješe još u Galileji,

⁷ Govoreæi da sin èovjeèij treba da se preda u ruke ljudi grješnika i da se razapne i treæi dan da ustane.

⁸ I opomenuše se rijeèi njegovijeh.

⁹ I vrativši se od groba javiše sve ovo jedanaestorici i svima ostalijem.

¹⁰ A to bijaše Magdalina Marija i Jovana i Marija Jakovljeva

i ostale s njima koje kazaše ovo apostolima.

11 I njima se uèiniše njihove rijeèi kao laž, i ne vjerovaše im.

12 A Petar ustavi otrèa ka grobu, i natkuèivši se vidje same haljine gdje leže, i otide èudeæi se u sebi šta bi.

13 I gle, dvojica od njih iðahu u onaj dan u selo koje bijaše daleko od Jerusalima šeset potkališta i zvaše se Emaus.

14 A oni govoraše meðu sobom o svima ovijem dogaðajima.

15 I kad se oni razgovarahu i zapitivahu jedan drugoga, i Isus približi se, i iðaðe s njima.

16 A oèi im se držahu da ga ne poznaše.

17 A on im reèe: kakav je to razgovor koji imate meðu sobom iduæi, i što ste neveseli?

18 A jedan po imenu Kleopa, odgovarajuæi reèe mu: zar si ti jedan od crkvara u Jerusalmu koji nijesi èuo šta je u njemu bilo ovijeh dana?

19 I reèe im: šta? A oni mu rekoše: za Isusa Nazareæanina, koji bješe prorok, silan u djelu i u rijeèi pred Bogom i pred svijem narodom;

20 Kako ga predadoše glavari sveštenieki i knezovi naši te se osudi na smrt, i razapeše ga?

21 A mi se nadasmo da je on onaj koji æe izbaviti Izrailja; ali svrh svega toga ovo je danas treæi dan kako to bi.

22 A uplašiše nas i žene neke od našijeh koje su bile rano na grobu,

23 I ne našavši tijela njegovoga doðoše govoreæi da su im se anđeli javili koji su kazali da je on živ.

24 I idoše jedni od našijeh na grob, i naðoše tako kao što i žene kazaše, ali njega ne vidješe.

25 I on im reèe: o bezumni i sporoga srca za vjerovanje svega što govoriše proroci!

26 Nije li to trebalo da Hristos pretrpi i da uđe u slavu svoju?

27 I poèevši od Mojsija i od sviju proroka kazivaše im što je za njega u svemu pismu.

28 I približiše se k selu u koje iðahu, i on èinjaše se da hoæe dalje da ide.

29 I oni ga ustavljahu govoreæi: ostani s nama, jer je dan nagao, i blizu je noæ. I uđe s njima da noæi.

30 I kad sjeðaše s njima za trpezom, uze hljeb i blagoslovivši prelomi ga i dade im.

31 Tada se njima otvoriše oèi i poznaše ga. I njega nestade.

32 I oni govoraše jedan drugome: ne goraše li naše srce u nama kad nam govoraše putem i kad nam kazivaše pismo?

33 I ustavši onaj èas, vratiše se u Jerusalm, i naðoše u skupu jedanaestoricu i koji bijahu s njima,

34 Koji govoraše: zaista ustade Gospod, i javi se Simonu.

35 I oni kazaše što bi na putu, i kako ga poznaše kad prelomi hljeb.

36 A kad oni ovo govoraše, i sam Isus stade meðu njima, i reèe im: mir vam.

37 A oni se uplašiše, i poplašeni buduæi, mišljahu da vide duha.

38 I reèe im: šta se plašite? I zašto takove misli ulaze u srca vaša?

39 Vidite ruke moje i noge moje: ja sam glavom; opipajte me i vidite; jer duh tijela i kostiju nema kao što vidite da ja imam.

40 I ovo rekavši pokaza im ruke i noge.

41 A dok oni još ne vjerovahu od radosti i èuðahu se reèe im: imate li ovdje što za jelo?

42 A oni mu daše komad ribe peèene, i meda u satu.

43 I uzevši izjede pred njima.

⁴⁴ I reèe im: ovo su rijeèi koje sam vam govorio još dok sam bio s vama, da sve treba da se svrši što je za mene napisano u zakonu Mojsijevu i u prorocima i u psalmima.

⁴⁵ Tada im otvori um da razumiju pismo.

⁴⁶ I reèe im: tako je pisano, i tako je trebalo da Hristos postrada i da ustane iz mrtvijenih treæi dan;

⁴⁷ I da se propovijeda pokajanje u ime njegovo i oproštenje grijeha po svijem narodima poèevši od Jerusalima.

⁴⁸ A vi ste svjedoci ovome.

⁴⁹ I gle, ja æu poslati obeæanje oca svojega na vas; a vi sjedite u gradu Jerusalimskome dok se ne obuèete u silu s visine.

⁵⁰ I izvede ih napolje do Vitanije, i podignuvši ruke svoje blagoslovi ih.

⁵¹ I kad ih blagosiljaše, otstupi od njih, i uznošaše se na nebo.

⁵² I oni mu se pokloniše, i vratiliše se u Jerusolim s velikom radošæu.

⁵³ I bijahu jednako u crkvi hvaleæi i blagosiljajuæi Boga. Amin.

Jevanđelje po Jovanu

¹ U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i Bog bješe riječ.

² Ona bješe u početku u Boga.

³ Sve je kroz nju postalo, i bez nje ništa nije postalo što je postalo.

⁴ U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima.

⁵ I vidjelo se svijetli u tami, i tama ga ne obuze.

⁶ Posla Bog čovjeka po imenu Jovana.

⁷ Ovaj dođe za svjedočanstvo da svjedoči za vidjelo da svi vjeruju kroza nj.

⁸ On ne bješe vidjelo, nego da svjedoči za vidjelo.

⁹ Bješe vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet.

¹⁰ Na svijetu bješe, i svijet kroza nj posta, i svijet ga ne pozna.

¹¹ K svojim dođe, i svoji ga ne primiše.

¹² A koji ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji vjeruju u ime njegovo,

¹³ Koji se ne rodiše od krvi, ni od volje tjelesne, ni od volje muževlje, nego od Boga.

¹⁴ I riječ postade tijelo i useli se u nas puno blagodati i istine; i vidjesmo slavu njegovu, slavu, kao jednorodnoga od oca.

¹⁵ Jovan svjedoči za njega i više govoreći: ovaj bješe za koga rekoh: koji za mnom ide preda mnom postade, jer prije mene bješe.

¹⁶ I od punosti njegove mi svi uzemo blagodat za blagodaću.

¹⁷ Jer se zakon dade preko Mojsija, a blagodat i istina postade od Isusa Hrista.

¹⁸ Boga niko nije vidio nikad: jednorodni sin koji je u naručju očinom, on ga javi.

¹⁹ I ovo je svjedočanstvo Jovanovo kad poslaše Jevreji iz Jerusalima sveštenike i Levite da ga zapitaju: ko si ti?

²⁰ I on prizna, i ne zataja, i prizna: ja nijesam Hristos.

²¹ I zapitaše ga: ko si dakle? Jesi li Ilija? I reče: nijesam. Jesi li prorok? I odgovori: nijesam.

²² A oni mu rekoše: ko si? da možemo kazati onima što su nas poslali: šta kažeš za sebe?

²³ Reče: ja sam glas onoga što više u pustinji: poravnite put Gospodnji; kao što kaza Isaija prorok.

²⁴ I bijahu poslanici od fariseja,

²⁵ I zapitaše ga govoreći mu: zašto dakle kršćavaš kad ti nijesi Hristos ni Ilija ni prorok?

²⁶ Odgovori im Jovan govoreći: ja kršćavam vodom, a među vama stoji koga vi ne znate.

²⁷ On je onaj što će doći za mnom, koji bješe preda mnom; kome ja nijesam dostojan odriješiti remena na obući njegovoj.

²⁸ Ovo bi u Vitavari preko Jordana gdje Jovan kršćavaše.

²⁹ A sutradan vidje Jovan Isusa gdje ide k njemu, i reče: gle, jagnje Božije koje uze na se grijehe svijeta.

³⁰ Ovo je onaj za koga ja rekoh: za mnom ide čovjek koji preda mnom postade, jer prije mene bješe.

³¹ I ja ga ne znadoh: nego da se javi Izrailju zato ja dođoh da krstim vodom.

³² I svjedoči Jovan govoreći: vidjeh Duha gdje silazi s neba kao golub i stade na njemu.

³³ I ja ga ne znadoh; nego onaj koji me posla da krstim vodom on mi reče: na koga vidiš da silazi Duh i stoji na njemu to je onaj koji će krstiti Duhom svetijem.

³⁴ I ja vidjeh i zasvjedoèih da je ovaj sin Božij.

³⁵ A sjutra dan opet stajaše Jovan i dvojica od uèenika njegovijeh,

³⁶ I vidjevši Isusa gdje ide, reèe: gle, jagnje Božije.

³⁷ I èuše ga oba uèenika kad govoraše, i otidoše za Isusom.

³⁸ A Isus obazrevši se i vidjevši ih gdje idu za njim, reèe im: šta æete? A oni mu rekoše: Ravi! koje znaèi: uèitelju) gdje stojiš?

³⁹ I reèe im: dođite i vidite. I otidoše, i vidješe gdje stajaše; i ostaše u njega onaj dan. A bijaše oko devetoga sahata.

⁴⁰ A jedan od dvojice koji èuše od Jovana i iðahu za njim bijaše Andrija brat Simona Petra;

⁴¹ On nađe najprije brata svojega Simona, i reèe mu: mi nađosmo Mesiju, koje znaèi Hristos.

⁴² I dovede ga k Isusu. A Isus pogledavši na nj reèe: ti si Simon, sin Jonin; ti æeš se zvati Kifa, koje znaèi Petar.

⁴³ A sjutra dan namisli iziæi u Galileju, i nađe Filipa, i reèe mu: hajde za mnom.

⁴⁴ A Filip bješe iz Vitsaide iz grada Andrijna i Petrova.

⁴⁵ Filip nađe Natanaila, i reèe mu: za koga Mojsije u zakonu pisa i proroci, nađosmo ga, Isusa sina Josifova iz Nazareta.

⁴⁶ I reèe mu Natanailo: iz Nazareta može li biti što dobro? Reèe mu Filip: dođi i vidi.

⁴⁷ A Isus vidjevši Natanaila gdje ide k njemu reèe za njega: evo pravoga Izrailjca u kome nema lukavstva.

⁴⁸ Reèe mu Natanailo: kako me poznaješ? Odgovori Isus i reèe mu: prije nego te pozva Filip vidjeh te kad bijaše pod smokvom.

⁴⁹ Odgovori Natanailo i reèe mu: Ravi! ti si sin Božij, ti si car Izrailjev.

⁵⁰ Odgovori Isus i reèe mu: što ti kazah da te vidjeh pod smokvom

zato vjeruješ; vidjeæeš više od ovoga.

⁵¹ I reèe mu: zaista, zaista vam kažem: otsele æete vidjeti nebo otvoreno i anđele Božije gdje se penju i silaze k sinu èovjeèijemu.

2

¹ I u treæi dan bi svadba u Kani Galilejskoj, i ondje bješe mati Isusova.

² A pozvan bješe i Isus i uèenici njegovi na svadbu.

³ I kad nesta vina, reèe mati Isusova njemu: nemaju vina.

⁴ Isus joj reèe: što je meni do tebe ženo? Još nije došao moj čas.

⁵ Reèe mati njegova slugama: što god vam reèe uèinite.

⁶ A ondje bijaše šest vodenijeh sudova od kamena, postavljenijeh po obièaju Jevrejskoga èišæenja, koji uzimahu po dva ili po tri vedra.

⁷ Reèe im Isus: napunite sudove vode. I napuniše ih do vrha.

⁸ I reèe im: zahvatite sad i nosite kumu. I odnesoše.

⁹ A kad okusi kum od vina koje je postalo od vode, i ne znadijaše otkuda je a sluge znadijahu koje su zahvatile vodu zovnu kum ženika,

¹⁰ I reèe mu: svaki èovjek najprije dobro vino iznosi, a kad se opiju onda rðavije; a ti si èuvao dobro vino doslije.

¹¹ Ovo uèini Isus poèetak èudesima u Kani Galilejskoj, i pokaza slavu svoju; i uèenici njegovi vjerovalaše ga.

¹² Potom siđe u Kapernaum, on i mati njegova, i braæa njegova, i uèenici njegovi, i ondje stajaše ne mnogo dana.

¹³ I blizu bješe pasha Jevrejska, i iziđe Isus u Jerusalem.

¹⁴ I nađe u crkvi gdje sjede oni što prodavahu volove i ovce i golubove, i koji novce mijenjahu.

¹⁵ I naèinivši biè od uzica, izгна sve iz crkve, i ovce i volove; i

mjenjaèima prosu novce i stolove ispremeta;

¹⁶ I reèe onima što prodavahu golubove: nosite lo odavde, i ne èinite od doma oca mojega doma trgovaèkoga.

¹⁷ A uèenici se njegovi opomenuše da u pismu stoji: revnost za kuæu tvoju izjede me.

¹⁸ A Jevreji odgovarajuæi rekoše mu: kakav nam znak pokazuješ, da to možeš èiniti?

¹⁹ Isus odgovori i reèe im: razvalite ovu crkvu, i za tri dana æu je podignuti.

²⁰ A Jevreji rekoše: èetrdeset i šest godina graðena je ova crkva, i ti za tri dana da je podigneš?

²¹ A on govoraše za crkvu tijela svojega.

²² A kad usta iz mrtvijenih, opomenuše se uèenici njegovi da ovo govoraše, i vjerovaše pismu i rijeèi koju reèe Isus.

²³ A kad bješe u Jerusalimu na praznik pashe, mnogi vjerovaše u ime njegovo, videæi èudesa njegova koja èinjaše.

²⁴ Ali Isus ne povjeravaše im sebe; jer ih sve znadijaše,

²⁵ I ne trebaše mu da ko svjedoèi za èovjeka; jer sam znadijaše šta bješe u èovjeku.

3

¹ Bijaše pak èovjek meðu farisejima, po imenu Nikodim, knez Jevrejski.

² Ovaj dođe k Isusu noæu i reèe mu: Ravi! znamo da si ti uèitelj od Boga došao; jer niko ne može èudesa ovijeh èiniti koja ti èiniš ako nije Bog s njim.

³ Odgovori Isus i reèe mu: zaista, zaista ti kaæem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može vidjeti carstva Boæijega.

⁴ Reèe Nikodim njemu: kako se može èovjek roditi kad je star? eda li može po drugi put uæi u utrobu matere svoje i roditi se?

⁵ Odgovori Isus: zaista, zaista ti kaæem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može uæi u carstvo Boæije.

⁶ Što je roðeno od tijela, tijelo je; a što je roðeno od Duha, duh je.

⁷ Ne èudi se što ti rekoh: valja vam se nanovo roditi.

⁸ Duh diše gdje hoæe, i glas njegov èuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki èovjek koji je roðen od Duha.

⁹ Odgovori Nikodim i reèe mu: kako može to biti?

¹⁰ Isus odgovori i reèe mu: ti si uèitelj Izrailjev, i to li ne znaš?

¹¹ Zaista, zaista ti kaæem da mi govorimo što znamo, i svjedoèimo što vidjesmo, i svjedoèanstva našega ne primete.

¹² Kad vam kazah zemaljsko pa ne vjerujete, kako æete vjerovati ako vam kaæem nebesko?

¹³ I niko se ne pope na nebo osim koji siðe s neba, sin èovjeèij koji je na nebu.

¹⁴ I kao što Mojsije podiæe zmiju u pustinji, tako treba sin èovjeèij da se podigne,

¹⁵ Da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vjeèni:

¹⁶ Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vjeèni.

¹⁷ Jer Bog ne posla sina svojega na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spase kroza nj.

¹⁸ Koji njega vjeruje ne sudi mu se, a koji ne vjeruje veæ je osuðen, jer ne vjerovala u ime jedinorodnoga sina Boæijega.

¹⁹ A sud je ovaj što vidjelo dođe na svijet, i ljudima omilje veæama tama negoli vidjelo; jer njihova djela bijahu zla.

²⁰ Jer svaki koji zlo èini mrzi na vidjelo i ne ide k vidjelu da ne pokaraju djela njegovijenih, jer su zla.

21 A ko istinu èini ide k vidjelu, da se vide djela njegova, jer su u Bogu uèinjena.

22 A potom dođe Isus i uèenici njegovi u Judejsku zemlju, i ondje življaše s njima i kršæavaše.

23 A Jovan kršæavaše u Enonu blizu Salima, jer ondje bješe mnogo vode; i dolazahu te ih kršæavaše.

24 Jer još ne bijaše Jovan baèen u tamnicu.

25 Tada postade raspra meðu uèenicima Jovanovijem i Jevrejima oko èišæenja.

26 I dođoše k Jovanu i rekoše mu: Ravi! onaj što bješe s tobom preko Jordana, za koga si ti svjedoèio, evo on kršæava, i svi idu k njemu.

27 Jovan odgovori i reèe: ne može èovjek ništa primati ako mu ne bude dano s neba.

28 Vi sami meni svjedoèite da rekoh: ja nijesam Hristos, nego sam poslan pred njim.

29 Ko ima nevjestu ženik je, a prijatelj ženikov stoji i sluša ga, i radošæu raduje se glasu ženikovu. Ova dakle radost moja ispuni se.

30 Onaj treba da raste, a ja da se umaljujem.

31 Koji odozgo dolazi nad svima je; koji je sa zemlje od zemlje je, i govori od zemlje; koji dolazi s neba nad svima je.

32 I što vidje i èu ono svjedoèi; i svjedoèanstva njegova niko ne prima.

33 Koji primi njegovo svjedoèanstvo, potvrdi da je Bog istinit.

34 Jer koga Bog posla, onaj rijeèi Božije govori: jer Bog Duha ne daje na mjeru.

35 Jer otac ljubi sina, i sve daje u ruke njegove.

36 Ko vjeruje sina, ima život vjeèni; a ko ne vjeruje sina, neæe

vidjeti života, nego gnjev Božij ostaje na njemu.

4

1 Kad razumje dakle Gospod da su èuli fariseji da Isus više uèenika dobija i kršæava nego Jovan

2 Isus pak sam ne kršæavaše nego uèenici njegovi

3 Ostavi Judeju, i otide opet u Galileju.

4 A valjalo mu je proæi kroz Samariju.

5 Tako dođe u grad Samarijski koji se zove Sihar, blizu sela koje daje Jakov Josifu sinu svojemu.

6 A ondje bijaše izvor Jakovljevi; i Isus umoran od puta sjedaše na izvoru; a bješe oko šestoga sahata.

7 Dođe žena Samarjanka da zahvati vode; reèe joj Isus: daj mi da pijem.

8 Jer uèenici njegovi bijahu otišli u grad da kupe jela.)

9 Reèe mu žena Samarjanka: kako ti, Jevrejin buduæi, možeš iskati od mene žene Samarjanke da piješ? Jer se Jevreji ne miješaju sa Samarjanima.

10 Odgovori Isus i reèe joj: da ti znaš dar Božij, i ko je taj koji ti govori: daj mi da pijem, ti bi iskala u njega i dao bi ti vodu živu.

11 Reèe mu žena: Gospode! ni zahvatiti nemaš èim, a studenac je dubok; odakle æeš dakle uzeti vodu živu?

12 Eda li si ti veæi od našega oca Jakova, koji nam daje ovaj studenac, i on iz njega pijaše i sinovi njegovi i stoka njegova?

13 Odgovori Isus i reèe joj: svaki koji pije od ove vode opet æe ožednjeti;

14 A koji pije od vode koju æe mu ja dati neæe ožednjeti do vijeka; nego voda što æe mu ja dati biæe u njemu izvor vode koja teèe u život vjeèni.

15 Reèe mu žena: Gospode! daj mi te vode da ne žednim niti da dolazim ovamo na vodu.

16 Reèe joj Isus: idi zovni muža svojega, i dođi ovamo.

17 Odgovori žena i reèe mu: nemam muža. Reèe joj Isus: dobro si kazala: nemam muža;

18 Jer si pet muževa imala, i sad koga imaš nije ti muž; to si pravo kazala.

19 Reèe mu žena: Gospode! vidim da si ti prorok.

20 Oci naši moliše se Bogu na ovoj gori, a vi kažete da je u Jerusalimu mjesto gdje se treba moliti.

21 Reèe joj Isus: ženo! vjeruj mi da ide vrijeme kad se neæete moliti ocu ni na ovoj gori ni u Jerusalimu.

22 Vi ne znate èemu se molite; a mi znamo èemu se molimo: jer je spasenije od Jevreja.

23 Ali ide vrijeme, i veæ je nastalo, kad æe se pravi bogomoljci moliti ocu duhom i istinom, jer otac hoæe takovijeh bogomoljaca.

24 Bog je duh; i koji mu se mole, duhom i istinom treba da se mole.

25 Reèe mu žena: znam da æe doæi Mesija koji se zove Hristos, kad on dođe kazaæe nam sve.

26 Reèe joj Isus: ja sam koji s tobom govorim.

27 I tada dođoše uèenici njegovi, i èuðahu se gdje govoraše sa ženom; ali nijedan ne reèe: šta hoæeš? ili šta govoriš s njom?

28 A žena ostavi sudove svoje i otide u grad i reèe ljudima:

29 Hodite da vidite èovjeka koji mi kaza sve što sam uèinila: da nije to Hristos?

30 Iziðoše dakle iz grada i poðoše k njemu.

31 A uèenici njegovi moljahu ga meðu tijekom govoreæi: Ravi! jedi.

32 A on im reèe: ja imam jelo da jedem za koje vi ne znate.

33 Tada uèenici govorahu meðu sobom: veæ ako mu ko donese da jede?

34 A on im reèe: jelo je moje da izvršim volju onoga koji me je poslao, i da svršim njegov posao.

35 Ne kažete li vi da su još èetiri mjeseca pa æe žetva prispjeti? Eto, velim vam: podignite oèi svoje i vidite njive kako su veæ žute za žetvu.

36 I koji žnje prima platu, i sabira rod za život vjeèni, da se raduju zajedno i koji sije i koji žnje;

37 Jer je u tom istinita besjeda da je drugi koji sije a drugi koji žnje.

38 Ja vas poslah da žnjete gdje se vi ne trudiste; drugi se trudiše, a vi u posao njihov uðoste.

39 I iz grada onoga mnogi od Samarjana vjerovaše ga za besjedu žene koja svjedoèaše: kaza mi sve što sam uèinila.

40 Kad doðoše dakle Samarjani k njemu, moljahu ga da bi ostao kod njih; i ondje osta dva dana.

41 I mnogo ih više vjerova za njegovu besjedu.

42 A ženi govorahu: sad ne vjerujemo više za tvoju besjedu, jer sami èusmo i poznamo da je ovaj zaista spas svijetu, Hristos.

43 A poslije dva dana iziðe odande, i otide u Galileju:

44 Jer sam Isus svjedoèaše da prorok na svojoj postojbini nema èasti.

45 A kad dođe u Galileju, primiše ga Galilejci koji bijahu vidjeli sve što uèini u Jerusalimu na praznik; jer i oni idoše na praznik.

46 Dođe pak Isus opet u Kanu Galilejsku, gdje pretvori vodu u vino. I bješe neki carev èovjek kojega sin bolovaše u Kapernaumu.

47 Ovaj èuvši da Isus dođe iz Judeje u Galileju, dođe k njemu i moljaše ga da siðe i da mu iscijeli sina; jer bijaše na smrti.

48 I reèe mu Isus: ako ne vidite znaka i èudesa, ne vjerujete.

49 Reèe mu carev èovjek: Gospode! siði dok nije umrlo dijete moje.

50 Reèe mu Isus: idi, sin je tvoj zdrav. I vjerova èovjek rijeèi koju mu reèe Isus, i poðe.

51 I odmah kad on silažaše, gle, sretoše ga sluge njegove i javiše mu govoreæi: sin je tvoj zdrav.

52 Tada pitaše za sahat u koji mu lakše bi; i kazaše mu: juèe u sedmom sahatu pusti ga groznica.

53 Tada razumje otac da bješe onaj sahat u koji mu reèe Isus: sin je tvoj zdrav. I vjerova on i sva kuæa njegova.

54 Ovo opet drugo èudo uèini Isus kad doðe iz Judeje u Galileju.

5

1 A potom bješe praznik Jevrejski, i iziðe Isus u Jerusalim.

2 U Jerusalimu pak kod Ovèijeh vrata ima banja, koja se zove Jevrejski Vitezda, i oko nje pet pokrivenijeh trijemova,

3 U kojima ležaše mnoštvo bolesnika, slijepijeh, hromijeh, suhijeh, koji èekahu da se zaljulja voda;

4 Jer anðeo Gospodnji silažaše u odreðeno vrijeme u banju i muæaše vodu; i koji najprije ulažaše pošto se zamuti voda, ozdravljaše, makar kakva bolest da je na njemu.

5 A ondje bijaše jedan èovjek koji trideset i osam godina bješe bolestan.

6 Kad vidje Isus ovoga gdje leži, i razumje da je veæ odavno bolestan, reèe mu: hoæeš li da budeš zdrav?

7 Odgovori mu bolesni: da, Gospode; ali nemam èovjeka da me spusti u banju kad se zamuti voda; a dok ja doðem drugi siðe prije mene.

8 Reèe mu Isus: ustani, uzmi odar svoj i hodi.

9 I odmah ozdravi èovjek, i uzevši odar svoj hoðaše. A taj dan bješe subota.

10 Tada govorahu Jevreji onome što ozdravi: danas je subota i ne valja ti odra nositi.

11 A on im odgovori: koji me iscijeli on mi reèe: uzmi odar svoj i hodi.

12 A oni ga zapitaše: ko je taj èovjek koji ti reèe: uzmi odar svoj i hodi?

13 A iscijeljeni ne znadijaše ko je; jer se Isus ukloni, jer ljudstva mnogo bješe na mjestu.

14 A potom ga naðe Isus u crkvi i reèe mu: eto si zdrav, više ne griješi, da ti ne bude gore.

15 A èovjek otide i kaza Jevrejima da je ono Isus koji ga iscijeli.

16 I zato gonjahu Jevreji Isusa, i gledahu da ga ubiju, jer èinjaše to u subotu.

17 A Isus im odgovaraše: otac moj doslije èini, i ja èinim.

18 I zato još više gledahu Jevreji da ga ubiju što ne samo kvaraše subotu nego i ocem svojijem nazivaše Boga i graðaše se jednak Bogu.

19 A Isus odgovarajuæi reèe im: zaista, zaista vam kaæem: sin ne može ništa èiniti sam od sebe nego što vidi da otac èini; jer što on èini ono i sin èini onako;

20 Jer otac sina ljubi, i sve mu pokazuje što sam èini; i pokazaæe mu veæa djela od ovijeh da se vi èudite.

21 Jer kako što otac podiæe mrtve i oživljuje, tako i sin koje hoæe oživljuje.

22 Jer otac ne sudi nikome, nego sav sud daje sinu,

23 Da svi poštuju sina kao što oca poštuju. Ko ne poštuje sina ne poštuje oca koji ga je poslao.

24 Zaista, zaista vam kaæem: ko moju rijeè sluša i vjeruje onome

koji je mene poslao, ima život vjeèni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.

²⁵ Zaista, zaista vam kaŕem: ide èas, i veæ je nastao, kad æe mrtvi èuti glas sina Boŕijega, i èuvši oŕivljjeti.

²⁶ Jer kako što otac ima život u sebi, tako daje i sinu da ima život u sebi;

²⁷ I daje mu vlast da i sud èini, jer je sin èovjeèij.

²⁸ Ne divite se ovome, jer ide èas u koji æe svi koji su u grobovima èuti glas sina Boŕijega,

²⁹ I iziæi æe koji su èinili dobro u vaskrsenije života, a koji su èinili zlo u vaskrsenije suda.

³⁰ Ja ne mogu ništa èiniti sam od sebe; kako èujem onako sudim, i sud je moj pravedan; jer ne traŕim volje svoje nego volju oca koji me je poslao.

³¹ Ako ja svjedoèim za sebe, svjedoèanstvo moje nije istinito.

³² Ima drugi koji svjedoèi za mene; i znam da je istinito svjedoèanstvo što svjedoèi za mene.

³³ Vi poslaste k Jovanu, i posvjedoèi vam za istinu;

³⁴ A ja ne primam svjedoèanstva od èovjeka, nego ovo govorim da se vi spasete.

³⁵ On bješe vidjelo koje goraše i svijetljaše, a vi se htjeste malo vremena radovati njegovu svijetljenju.

³⁶ Ali ja imam svjedoèanstvo veæe od Jovanova; jer poslovi koje mi daje otac da ih svršim, ovi poslovi koje ja radim svjedoèe za mene da me otac posla.

³⁷ I otac koji me posla sam svjedoèi za mene. Ni glasa njegova kad èuste ni lica njegova vidjeste.

³⁸ I rijeèi njegove nemate u sebi da stoji; jer vi ne vjerujete onome koga on posla.

³⁹ Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život vjeèni;

i ona svjedoèe za mene.

⁴⁰ I neæete da doèete k meni da imate život.

⁴¹ Ja ne primam slave od ljudi.

⁴² Nego vas poznajem da ljubavi Boŕije nemate u sebi.

⁴³ Ja doдох u ime oca svojega i ne primam me; ako drugi dođe u ime svoje, njega æete primiti.

⁴⁴ Kako vi možete vjerovati kad primam slavu jedan od drugoga, a slave koja je od jedinoga Boga ne traŕite?

⁴⁵ Ne mislite da æu vas tuŕiti ocu; ima koji vas tuŕi, Mojsije, u koga se vi uzdate.

⁴⁶ Jer da ste vjerovali Mojsiju tako biste vjerovali i meni; jer on pisa za mene.

⁴⁷ A kad njegovijem pismima ne vjerujete kako æete vjerovati mojijem rijeèima?

6

¹ Potom otide Isus preko mora Galilejskoga kod Tiverijade.

² I za njim iðaše mnoštvo naroda, jer viðahu èudesa njegova koja èinjaše na bolesnicima.

³ A Isus iziđe na goru, i ondje sjedaše s uèenicima svojijem.

⁴ A bijaše blizu pasha praznik Jevrejski.

⁵ Podignuvši dakle Isus oèi, i vidjevši da mnoštvo naroda ide k njemu, reèe Filipu: gdje æemo kupiti hljeba da ovi jedu?

⁶ A ovo govoraše kušajuæi ga, jer sam znadijaše šta æe èiniti.

⁷ Odgovori mu Filip: dvjesta groša hljeba nije dosta da svakome od njih po malo dopadne.

⁸ Reèe mu jedan od uèenika njegovijeh, Andrija, brat Simona Petra:

⁹ Ovdje ima jedno momèe koje ima pet hljebova jeèmenijeh i dvije ribe; ali šta je to na toliko svijet!

¹⁰ A Isus reèe: posadite ljude. A bješe trave mnogo na onome mjestu. Posadi se dakle ljudi na broj oko pet hiljada.

¹¹ A Isus uzevši one hljebove, i davši hvalu, dade uèenicima, a uèenici onima koji bijahu posađeni; tako i od riba koliko htješe.

¹² I kad se nasitiše, reèe uèenicima svojijem: skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne.

¹³ I skupiše, i napuniše dvanaest kotarica komada od pet hljebova jeèmenijeh što preteèe iza onijeh što su jeli.

¹⁴ A ljudi vidjevši èudo koje uèini Isus govorahu: ovo je zaista onaj prorok koji treba da dođe na svijet.

¹⁵ A kad razumje Isus da hoæe da dođu da ga uhvate i da ga uèine carem, otide opet u goru sam.

¹⁶ A kad bi uveèe siđoše uèenici njegovi na more,

¹⁷ I uđoše u lađu, i pođoše preko mora u Kapernaum. I veæ se bijaše smrklo, a Isus ne bješe došao k njima.

¹⁸ A more se podizaše od velikoga vjetra.

¹⁹ Vozivši pak oko dvadeset i pet ili trideset potrkališta ugledaše Isusa gdje ide po moru i došao blizu do lađe, i uplašiše se.

²⁰ A on im reèe: ja sam; ne bojte se.

²¹ Onda ga s radošæu uzeše u lađu; i odmah lađa bi na zemlji u koju iđahu.

²² Sjutradan pak narod koji stajaše preko mora kad vidje da lađe druge ne bješe ondje osim one jedne što u nju uđoše uèenici njegovi, i da ne uđe Isus s uèenicima svojijem u lađu nego sami uèenici njegovi otidoše,

²³ A druge lađe iz Tiverijade dođoše blizu onog mjesta gdje

jedoše hljeb kad Gospod dade hvalu,

²⁴ Kad vidje narod da Isusa ne bješe ondje ni uèenika njegovijeh, uđoše i oni u lađe, i dođoše u Kapernaum da traže Isusa.

²⁵ I našavši ga preko mora rekoše mu: Ravi! kad si došao ovamo?

²⁶ Isus im odgovori i reèe: zaista, zaista vam kažem: ne tražite me što èudesa vidjeste, nego što jedoste hljeba i nasitiste se.

²⁷ Starajte se ne za jelo koje prolazi, nego za jelo koje ostaje za vjeèni život, koje æe vam dati sin èovjeèij, jer ovoga potvrdi otac Bog.

²⁸ A oni mu rekoše: šta æemo èiniti da radimo djela Božija?

²⁹ Odgovori Isus i reèe im: ovo je djelo Božije da vjerujete onoga koga on posla.

³⁰ A oni mu rekoše: kakav dakle ti pokazuješ znak da vidimo i da vjerujemo? šta radiš ti?

³¹ Ocevi naši jedoše manu u pustinji, kao što je napisano: hljeb s neba dade im da jedu.

³² Tada im reèe Isus: zaista, zaista vam kažem: Mojsije ne dade vama hljeba s neba, nego vam otac moj daje hljeb istiniti s neba;

³³ Jer je hljeb Božij onaj koji silazi s neba i daje život svijetu.

³⁴ Tada mu rekoše: Gospode! daj nam svagda taj hljeb.

³⁵ A Isus im reèe: ja sam hljeb života: koji meni dolazi neæe ogladnjeti, i koji mene vjeruje neæe nikad ožednjeti.

³⁶ Nego vam kazah da me i vidjeste i ne vjerujete.

³⁷ Sve što meni daje otac k meni æe doæi; i koji dolazi k meni neæu ga istjerati napolje.

³⁸ Jer siđoh s neba ne da èinim volju svoju, nego volju oca koji me posla.

³⁹ A ovo je volja oca koji me

posla da od onoga što mi dade ništa ne izgubim, nego da ga vaskrsnem u posljednji dan.

⁴⁰ A ovo je volja onoga koji me posla da svaki koji vidi sina i vjeruje ga ima život vječni; i ja æu ga vaskrsnuti u posljednji dan.

⁴¹ Tada vikahu Jevreji na njega što reèe: ja sam hljeb koji siðe s neba.

⁴² I govorahu: nije li ovo Isus sin Josifov kojemu mi znamo oca i mater? kako dakle on govori: ja siðoh s neba?

⁴³ Onda Isus odgovori i reèe im: ne vièite meðu sobom.

⁴⁴ Niko ne može doæi k meni ako ga ne dovuèe otac koji me posla; i ja æu ga vaskrsnuti u posljednji dan.

⁴⁵ U prorocima stoji napisano: i biæe svi nauèeni od Boga. Svaki koji èuje od oca i nauèi, doæi æe k meni.

⁴⁶ Ne da je ko vidio oca osim onoga koji je od Boga: on vidje oca.

⁴⁷ Zaista, zaista vam kaæem: koji vjeruje mene ima život vječni.

⁴⁸ Ja sam hljeb života.

⁴⁹ Ocevi vaši jedoše manu u pustinji, i pomriješe.

⁵⁰ Ovo je hljeb koji silazi s neba: da koji od njega jede ne umre.

⁵¹ Ja sam hljeb živi koji siðe s neba; koji jede od ovoga hljeba življeæe vavijek; i hljeb koji æu ja dati tijelo je moje, koje æu dati za život svijeta.

⁵² A Jevreji se prepirahu meðu sobom govoreæi: kako može ovaj dati nama tijelo svoje da jedemo?

⁵³ A Isus im reèe: zaista, zaista vam kaæem: ako ne jedete tijela sina èovjeèijega i ne pijete krvi njegove, neæete imati života u sebi.

⁵⁴ Koji jede moje tijelo i pije moju krv ima život vječni, i ja æu ga vaskrsnuti u posljednji dan:

⁵⁵ Jer je tijelo moje pravo jelo i krv moja pravo piæe.

⁵⁶ Koji jede moje tijelo i pije moju krv stoji u meni i ja u njemu.

⁵⁷ Kao što me posla živi otac, i ja živim oca radi; i koji jede mene i on æe živjeti mene radi.

⁵⁸ Ovo je hljeb koji siðe s neba: ne kao što vaši ocevi jedoše manu, i pomriješe; koji jede hljeb ovaj življeæe vavijek.

⁵⁹ Ovo reèe u zbornici kad uèaše u Kapernaumu.

⁶⁰ Tada mnogi od uèenika njegovijeh koji slušahu rekoše: ovo je tvrda besjeda! ko je može slušati?

⁶¹ A Isus znajuæi u sebi da uèenici njegovi vièu na to, reèe im: zar vas ovo sablažnja?

⁶² A kad vidite sina èovjeèijega da odlazi gore gdje je prije bio?

⁶³ Duh je ono što oživljava; tijelo ne pomaæe ništa. Rijeèi koje vam ja rekoh duh su i život su.

⁶⁴ Ali imaju neki meðu vama koji ne vjeruju. Jer znadijaše Isus od poèetka koji su što ne vjeruju, i ko æe ga izdati.

⁶⁵ I reèe: zato vam rekoh da niko ne može doæi k meni ako mu ne bude dano od oca mojega.

⁶⁶ Od tada mnogi od uèenika njegovijeh otiðoše natrag, i više ne iðahu s njim.

⁶⁷ A Isus reèe dvanaestorici: da neæete i vi otiæi?

⁶⁸ Tada mu odgovori Simon Petar: Gospode! kome æemo iæi? Ti imaš rijeèi vjeènoga života.

⁶⁹ I mi vjerasmo i poznasmo da si ti Hristos, sin Boga živoga.

⁷⁰ Isus im odgovori: ne izbrah li ja vas dvanaestoricu, i jedan je od vas ðavo?

⁷¹ A govoraše za Judu Simonova Iskariota, jer ga on šæaše izdati, i bijaše jedan od dvanaestorice.

7

¹ I potom hoðaše Isus po Galileji; jer po Judeji ne šæadijaše da hodi,

jer gledahu Jevreji da ga ubiju.

² Bijaše pak blizu praznik Jevrejski građenje sjenica.

³ Tada mu rekoše braæa njegova: iziði odavde i idi u Judeju, da i uèenici tvoji vide djela tvoja koja èiniš;

⁴ Jer niko ne èini što tajno a sam traži da je poznat. Ako to èiniš javi sebe svijetu.

⁵ Jer ni braæa njegova ne vjerovahu ga.

⁶ Tada im reèe Isus: vrijeme moje još nije došlo, a vrijeme je vaše svagda gotovo.

⁷ Ne može svijet mrziti na vas: a na mene mrzi, jer ja svjedoèim za nj da su djela njegova zla.

⁸ Vi iziðite na praznik ovaj: ja još neæu iziæi na praznik ovaj, jer se moje vrijeme još nije navršilo.

⁹ Rekavši im ovo osta u Galileji.

¹⁰ A kad iziðoše braæa njegova na praznik, tada i sam iziðe, ne javno nego kao tajno.

¹¹ A Jevreji ga tražahu na praznik i govorahu: gdje je on?

¹² I bijahu za nj mnoge raspre u narodu: jedni govorahu da je dobar, a drugi: nije, nego vara narod.

¹³ Ali niko ne govoraše javno za nj od straha Jevrejskoga.

¹⁴ Ali odmah u polovini praznika iziðe Isus u crkvu i uèaše.

¹⁵ I divljahu se Jevreji govoreæi: kako ovaj zna knjige a nije se uèio?

¹⁶ Tada im odgovori Isus i reèe: moja nauka nije moja, nego onoga koji me je poslao.

¹⁷ Ko hoæe njegovu volju tvoriti, razumjeæe je li ova nauka od Boga ili ja sam od sebe govorim.

¹⁸ Koji govori sam od sebe, slavu svoju traži; a ko traži slavu onoga koji ga je poslao, on je istinit i nema u njemu nepravde.

¹⁹ Ne dade li Mojsije vama zakon i niko od vas ne živi po zakonu?

Zašto tražite da me ubijete?

²⁰ Odgovori narod i reèe: je li ðavo u tebi? ko traži da te ubije?

²¹ Odgovori Isus i reèe im: jedno djelo uèinih i svi se divite tome.

²² Mojsije vam dade da se obrezujete ne kao da je od Mojsija nego od otaca i u subotu obrezujete èovjeka.

²³ Ako se èovjek u subotu obrezuje da se ne pokvari zakon Mojsijev, srdite li se na mene što svega èovjeka iscijelih u subotu?

²⁴ Ne gledajte ko je ko kad sudite, nego pravedan sud sudite.

²⁵ Tada govorahu neki od Jerusalimljana: nije li to onaj kojega traže da ubiju?

²⁶ I gle, kako govori slobodno i ništa mu ne vele: da ne doznaše naši knezovi da je on zaista Hristos?

²⁷ Ali ovoga znamo otkuda je; a Hristos kad dođe, niko neæe znati otkuda je.

²⁸ Tada Isus povika u crkvi uèeæi i reèe: i mene poznajete i znate otkuda sam; i sam od sebe ne dođoh, nego ima istiniti koji me posla, kojega vi ne znate.

²⁹ Ja ga znam, jer sam od njega i on me posla.

³⁰ Tada gledahu da ga uhvate; i niko ne metnu na nj ruke, jer još ne bješe došao èas njegov.

³¹ A od naroda mnogi ga vjerovali, i govorahu: kad dođe Hristos eda li æe više èudesu èiniti nego ovaj što èini?

³² Èuše fariseji od naroda takovi govor za njega, i poslaše fariseji i glavari sveštenieki sluge da ga uhvate.

³³ Tada reèe Isus: još sam malo vremena s vama, pa idem k onome koji me posla.

³⁴ Tražiæete me i neæete me naæi; i gdje sam ja vi ne možete doæi.

³⁵ A Jevreji rekoše meðu sobom: kuda æe ovaj iæi da ga mi ne

nađemo? Neæe li iæi meðu ras-trkane Grke, i Grke uëiti?

³⁶ Šta znaèi ova rijeè što reèe: tražiæete me i neæete me naæi; i gdje sam ja vi ne možete doæi?

³⁷ A u posljednji veliki dan praznika stajaše Isus i vikaše gov-oreæi: ko je žedan neka dođe k meni i pije.

³⁸ Koji me vjeruje, kao što pismo reèe, iz njegova tijela poteæi æe rijeke žive vode.

³⁹ A ovo reèe za Duha kojega poslije primiše oni koji vjeruju u ime njegovo: jer Duh sveti još ne bješe na njima, jer Isus još ne bješe proslavljen.

⁴⁰ A mnogi od naroda èuvši ove rijeçi govorahu: ovo je zaista prorok.

⁴¹ Drugi govorahu: ovo je Hris-tos. A jedni govorahu: zar æe Hristos iz Galileje doæi?

⁴² Ne kaza li pismo da æe Hris-tos doæi od sjemena Davidova, i iz sela Vitlejema odakle bješe David?

⁴³ Tako raspra postade u narodu njega radi.

⁴⁴ A neki od njih šæadijahu da ga uhvate; ali niko ne metnu ruku na nj.

⁴⁵ Dođoše pak sluge ka glavarima sveštenikijem i farise-jima; i oni im rekoše: zašto ga ne dovedoste?

⁴⁶ A sluge odgovoriše: nikad èovjek nije tako govorio kao ovaj èovjek.

⁴⁷ Tada im odgovoriše fariseji: zar se i vi prevariste?

⁴⁸ Vjerova li ga ko od knezova ili od fariseja?

⁴⁹ Nego narod ovaj, koji ne zna zakona, proklet je.

⁵⁰ Reèe im Nikodim što dolazi k njemu noæu, koji bješe jedan od njih:

⁵¹ Eda li zakon naš sudi èovjeku dokle ga najprije ne sasluša i dozna šta èini?

⁵² Odgovoriše mu i rekoše: ni-jesi li i ti iz Galileje? Razgledaj i viði da prorok iz Galileje ne dolazi.

⁵³ I otidoše svaki svojoj kuæi.

8

¹ A Isus otide na goru Maslinsku.

² A ujutru opet dođe u crkvu, i sav narod iðaše k njemu; i sjedavši uèaše ih.

³ A književnici i fariseji dove-doše k njemu ženu uhvaæenu u prelubi, i postavivši je na srijedu

⁴ Rekoše mu: uèitelju! ova je žena uhvaæena sad u prelubi;

⁵ A Mojsije nam u zakonu za-povjedi da takove kamenjem ubi-jamo; a ti šta veliš?

⁶ Ovo pak rekoše kušajuæi ga da bi ga imali za što okriviti. A Isus saže se dolje i pisaše prstom po zemlji ne gledajuæi na njih.

⁷ A kad ga jednako pitahu, is-pravi se i reèe im: koji je meðu vama bez grijeha neka najprije baci kamen na nju.

⁸ Pa se opet saže dolje i pisaše po zemlji.

⁹ A kad oni to èuše, i pokarani buduæi od svoje savjesti izlažahu jedan za drugim poèevši od star-ješina do posljednjih; i osta Isus sam i žena stojeæi na srijedi.

¹⁰ A kad se Isus ispravi, i ne vidjevši nijednoga do samu ženu, reèe joj: ženo! gdje su oni što te tužahu? Nijedan te ne osudi?

¹¹ A ona reèe: nijedan, Gospode! A Isus joj reèe: ni ja te ne osuđujem, idi, i otsele više ne griješi.

¹² Isus im pak opet reèe: ja sam vidjelo svijetu: ko ide za mnom neæe hoditi po tami, nego æe imati vidjelo života.

¹³ Tada mu rekoše fariseji: ti sam za sebe svjedoèiš: svje-doèanstvo tvoje nije istinito.

14 Isus odgovori i reèe im: ako ja svjedoèim sam za sebe istinito je svjedoèanstvo moje: jer znam otkuda doдох i kuda idem; a vi ne znate otkuda dolazim i kuda idem.

15 Vi sudite po tijelu, ja ne sudim nikome.

16 I ako sudim ja, sud je moj prav: jer nijesam sam, nego ja i otac koji me posla.

17 A i u zakonu vašemu stoji napisano da je svjedoèanstvo dvojice ljudi istinito.

18 Ja sam koji svjedoèim sam za sebe, i svjedoèi za mene otac koji me posla.

19 Tada mu govorahu: gdje je otac tvoj? Isus odgovori: ni mene znate ni oca mojega; kad biste znali mene, znali biste i oca mojega.

20 Ove rijeèi reèe Isus kod hazne Božije kad uèaše u crkvi; i niko ga ne uhvati, jer još ne bješe došao èas njegov.

21 A Isus im opet reèe: ja idem, i tražiate me; i pomrijeæete u svojemu grijehu; kud ja idem vi ne možete doæi.

22 Tada rekoše Jevreji: da se neæe sam ubiti, što govori: kud ja idem vi ne možete doæi?

23 I reèe im: vi ste od nižijeh, ja sam od višijeh; vi ste od ovoga svijeta, ja nijesam od ovoga svijeta.

24 Tako vam kazah da æete pomrijeti u grijesima svojim; jer ako ne uzvjerujete da sam ja, pomrijeæete u grijesima svojim.

25 Tada mu govorahu: ko si ti? I reèe im Isus: poèetak, kako vam i kažem.

26 Mnogo imam za vas govoriti i suditi; ali onaj koji me posla istinit je, i ja ono govorim svijetu što èuh od njega.

27 Ne razumješe dakle da im govoraše za oca.

28 A Isus im reèe: kad podignete sina èovjeèijega, onda æete doznati da sam ja, i da ništa sam

od sebe ne èinim; nego kako me nauèi otac moj onako govorim.

29 I onaj koji me posla sa mnom je. Ne ostavi otac mene sama; jer ja svagda èinim što je njemu ugodno.

30 Kad ovo govoraše, mnogi ga vjerovaše.

31 Tada Isus govoraše onijem Jevrejima koji mu vjerovaše: ako vi ostanete na mojoj besjedi, zaista æete biti uèenici moji,

32 I poznaæete istinu, i istina æe vas izbaviti.

33 Odgovoriše i rekoše mu: mi smo sjeme Avraamovo, i nikome nijesmo robovali nikad; kako ti govoriš da æemo se izbaviti?

34 Isus im odgovori: zaista, zaista vam kažem da je svaki koji èini grijeh rob grijehu.

35 A rob ne ostaje u kuæi vavijek, sin ostaje vavijek.

36 Ako vas dakle sin izbavi, zaista æete biti izbavljeni.

37 Znam da ste sjeme Avraamovo; ali gledate da me ubijete, jer moja besjeda ne može u vas da stane.

38 Ja govorim što vidjeh od oca svojega; i vi tako èinite što vidjeste od oca svojega.

39 Odgovoriše i rekoše mu: otac je naš Avraam. Isus im reèe: kad biste vi bili djeca Avraamova, èinili biste djela Avraamova.

40 A sad gledate mene da ubijete, èovjeka koji vam istinu kazah koju èuh od Boga: tako Avraam nije èinio.

41 Vi èinite djela oca svojega. Tada mu rekoše: mi nijesmo rođeni od kurvarstva: jednoga oca imamo Boga.

42 A Isus im reèe: kad bi Bog bio vaš otac, ljubili biste mene; jer ja od Boga iziдох i doдох; jer ne doдох sam od sebe, nego me on posla.

43 Zašto ne razumijete govora

mojega? Jer ne možete riješi mojih da slušate.

⁴⁴ Vaš je otac đavo; i slasti oca svojega hoæete da èinite: on je krvnik ljudski od poèetka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži.

⁴⁵ A meni ne vjerujete, jer ja istinu govorim.

⁴⁶ Koji me od vas kori za grijeh? Ako li istinu govorim, zašto mi vi ne vjerujete?

⁴⁷ Ko je od Boga riješi Božije sluša; zato vi ne slušate, jer nijeste od Boga.

⁴⁸ Tada odgovoriše Jevreji i rekoše mu: ne govorimo li mi pravo da si ti Samarjanin, i da je đavo u tebi.

⁴⁹ Isus odgovori: u meni đavola nema, nego poštujem oca svojega; a vi mene sramotite.

⁵⁰ A ja ne tražim slave svoje; ima koji traži i sudi.

⁵¹ Zaista, zaista vam kažem: ko održi riješ moju neæe vidjeti smrti dovijeka.

⁵² Tada mu rekoše Jevreji: sad vidjesmo da je đavo u tebi: Avraam umrije i proroci, a ti govoriš: ko održi riješ moju neæe okusiti smrti dovijeka.

⁵³ Eda li si ti veæi od oca našega Avraama, koji umrije? I proroci pomriješe: ko se ti sam gradiš?

⁵⁴ Isus odgovori: ako se ja sam slavim, slava je moja ništa: otac je moj koji me slavi, za kojega vi govorite da je vaš Bog.

⁵⁵ I ne poznajete ga, a ja ga znam; i ako reæem da ga ne znam biæu laža kao vi. Nego ga znam, i riješ njegovu držim.

⁵⁶ Avraam, otac vaš, bio je rad da vidi dan moj; i vidje, i obradova se.

⁵⁷ Tada mu rekoše Jevreji: još ti nema pedeset godina, i Avraama li si vidio?

⁵⁸ A Isus im reèe: zaista, zaista vam kažem: ja sam prije nego se Avraam rodio.

⁵⁹ Tada uzeše kamenje da bace na nj; a Isus se sakri, i iziðe iz crkve prošavši između njih i otide tako.

9

¹ I prolazeæi vidje èovjeka slijepa od roðenja.

² I zapitaše ga uèenici njegovi govoreæi: Ravi! ko sagriješi, ili ovaj ili roditelji njegovi, te se rodi slijep?

³ Isus odgovori: ni on sagriješi ni roditelji njegovi, nego da se jave djela Božija na njemu.

⁴ Meni valja raditi djela onoga koji me posla dok je dan: doæi æe noæ kad niko ne može raditi.

⁵ Dok sam na svijetu vidjelo sam svijetu.

⁶ Rekavši ovo pljunu na zemlju i naèini kao od pljuvanke, i pomaza kalom oèi slijepome,

⁷ I reèe: idi umij se u banji Siloamskoj koje znaèi poslan). Otide dakle i umi se, i doðe gledajuæi.

⁸ A susjedi i koji ga bijahu vidjeli prije da bješe slijep govorahu: nije li ovo onaj što sjeðaše i prošaše?

⁹ Jedni govorahu: on je; a drugi: nalik je na nj. A on govoraše: ja sam.

¹⁰ Tada mu govorahu: kako ti se otvoriše oèi?

¹¹ On odgovori i reèe: èovjek koji se zove Isus naèini kao, i pomaza oèi moje, i reèe mi: idi u banju Siloamsku i umij se. A kad otidoh i umih se, progledah.

¹² Tada mu rekoše: gdje je on? Reèe: ne znam.

¹³ Tada ga povedoše k farisejima, onoga što bješe nekad slijep.

¹⁴ A bješe subota kad naèini Isus kao i otvori mu oèi.

¹⁵ Tada ga opet pitahu i fariseji kako progleda. A on im reèe:

kao metnu mi na oèi, i umih se, i vidim.

¹⁶ Tada govorahu neki od fariseja: nije ovaj èovjek od Boga, jer ne svetkuje subote. Drugi govorahu: kako može èovjek grješan takova èudesa èiniti? I posta raspra među njima.

¹⁷ Rekoše dakle opet slijepcu: šta veliš ti za njega što ti otvori oèi tvoje? A on reèe: prorok je.

¹⁸ Tada Jevreji ne vjerovalaše za njega da bješe slijep i progleda, dok ne dozvaše roditelje onoga što je progledao,

¹⁹ I zapitalaše ih govoreæi: je li ovo vaš sin za koga vi govorite da se rodi slijep? kako dakle sad vidi?

²⁰ A roditelji njegovi odgovoriše im i rekoše: znamo da je ovo sin naš i da se rodi slijep;

²¹ A kako sad vidi ne znamo; ili ko mu otvori oèi mi ne znamo; on je veliki, pitajte njega neka sam kaže za sebe.

²² Ovo rekoše roditelji njegovi, jer se bojahu Jevreja; jer se Jevreji bijahu dogovorili da bude odluèen od zbornice ko ga prizna za Hrista.

²³ Zato rekoše roditelji njegovi: on je veliki, pitajte njega.

²⁴ Tada po drugi put dozvaše èovjeka koji je bio slijep, i rekoše mu: podaj Bogu slavu; mi znamo da je èovjek ovaj grješan.

²⁵ A on odgovori i reèe: je li grješan ne znam; samo znam da ja bijah slijep, a sad vidim.

²⁶ Tada mu opet rekoše: šta ti uèini? kako otvori oèi tvoje?

²⁷ Odgovori im: ja vam veæ kazah, i ne slušaste; šta æete opet slušati? Veæ ako i vi hoæete uèenici njegovi da budete?

²⁸ A oni ga ukoriše, i rekoše mu: ti si uèenik njegov, a mi smo uèenici Mojsijevi.

²⁹ Mi znamo da s Mojsijem govori Bog; a ovoga ne znamo otkuda je.

³⁰ Èovjek odgovori i reèe im: to i jest za èudo, što vi ne znate otkuda je a on otvori oèi moje.

³¹ A znamo da Bog ne sluša grješnika; nego ako ko poštuje Boga i volju njegovu tvori onoga sluša.

³² Otkako je svijeta nije èuveno da ko otvori oèi rođenom slijepcu.

³³ Kad on ne bi bio od Boga ne bi mogao ništa èiniti.

³⁴ Odgovoriše i rekoše mu: ti si se rodio sav u grijesima, pa zar ti nas da uèiš? I istjeraše ga napolje.

³⁵ Èu Isus da ga istjeraše napolje; i našavši ga reèe mu: vjeruješ li ti sina Božijega?

³⁶ On odgovori i reèe: a koje je, Gospode, da ga vjerujem?

³⁷ A Isus mu reèe: i vidio si ga, i koji govori s tobom on je.

³⁸ A on reèe: vjerujem, Gospode! I pokloni mu se.

³⁹ I reèe Isus: ja dođoh na sud na ovaj svijet, da vide koji ne vide, i koji vide da postanu slijepi.

⁴⁰ I èuše ovo neki od fariseja koji bijahu s njim, i rekoše mu: eda li smo i mi slijepi?

⁴¹ Reèe im Isus: kad biste bili slijepi, ne biste imali grijeha, a sad govorite da vidite, tako vaš grijeh ostaje.

10

¹ Zaista, zaista vam kažem: ko ne ulazi na vrata u tor ovèij nego prelazi na drugom mjestu on je lupež i hajduk;

² A koji ulazi na vrata jest pastir ovcama;

³ Njemu vratar otvora, i ovce glas njegov slušaju, i svoje ovce zove po imenu, i izgoni ih;

⁴ I kad svoje ovce istjera, ide pred njima, i ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov.

⁵ A za tuđinom neæe da idu, nego bježe od njega, jer ne poznaju glasa tuðega.

⁶ Ovu prièu kaza im Isus, ali oni ne razumješe šta to bijaše što im kaza.

⁷ Tada im reèe Isus opet: zaista, zaista vam kaŕem: ja sam vrata k ovcima.

⁸ Svi koliko ih god dođe prije mene lupeŕi su i hajduci; ali ih ovce ne poslušaše.

⁹ Ja sam vrata; ko uđe kroza me spašæe se, i uæi æe i iziæi æe, i pašu æe naæi.

¹⁰ Lupeŕ ne dolazi ni za što drugo nego da ukrade i ubije i pogubi; ja dođoh da imaju ŕivot i izobilje.

¹¹ Ja sam pastir dobri; pastir dobri dušu svoju polaŕe za ovce,

¹² A najamnik, koji nije pastir, kome nijesu ovce svoje, vidi vuka gdje ide, i ostavlja ovce, i bjeŕi: i vuk razgrabi ovce i raspudi ih;

¹³ A najamnik bjeŕi, jer je najamnik i ne mari za ovce.

¹⁴ Ja sam pastir dobri i znam svoje, i moje mene znaju.

¹⁵ Kao što mene zna otac i ja znam oca; i dušu svoju polaŕem za ovce.

¹⁶ I druge ovce imam koje nijesu iz ovoga tora, i one mi valja dovesti; i èuæe glas moj, i biæe jedno stado i jedan pastir.

¹⁷ Zato me otac ljubi, jer ja dušu svoju polaŕem da je opet uzmem.

¹⁸ Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polaŕem. Vlast imam poloŕiti je i vlast imam uzeti je opet. Ovu sam zapovijest primio od oca svojega.

¹⁹ Tada opet postade raspra među Jevrejima za ove rijeèi.

²⁰ Mnogi od njih govorahu: u njemu je đavo, i poludio je; šta ga slušate?

²¹ Drugi govorahu: ove rijeèi nijesu ludoga; zar moŕe đavo slijepima oèi otvorati?

²² A bijaše tada praznik obnovljenja u Jerusalmu, i bješe zima.

²³ I hodaše Isus u crkvi po trijemu Solomunovu.

²⁴ A Jevreji ga opkoliše, i govoraŕu mu: dokle æeš muèiti duše naše? Ako si ti Hristos kaŕi nam slobodno.

²⁵ Isus im odgovori: ja vam kazah, pa ne vjerujete. Djela koja tvorim ja u ime oca svojega ona svjedoèe za me.

²⁶ Ali vi ne vjerujete; jer nijeste od mojjih ovaca, kao što vam kazah.

²⁷ Ovce moje slušaju glas moj, i ja poznajem njih, i za mnogom idu.

²⁸ I ja æu im dati ŕivot vjeèni, i nikad neæe izginuti, i niko ih neæe oteti iz ruke moje.

²⁹ Otac moj koji mi ih dade veæi je od svijui; i niko ih ne moŕe oteti iz ruke oca mojega.

³⁰ Ja i otac jedno smo.

³¹ A Jevreji opet uzeše kamenje da ga ubiju.

³² Isus im odgovori: mnoga vam dobra djela javih od oca svojega; za koje od onijeh djela bacate kamenje na me?

³³ Odgovoriše mu Jevreji govoreæi: za dobro djelo ne bacamo kamenja na te, nego za hulu na Boga, što ti, èovjek buduæi, gradiš se Bog.

³⁴ Isus im odgovori: ne stoji li napisano u zakonu vašemui: ja rekoh: bogovi ste?

³⁵ Ako one nazva bogovima kojima rijeè Boŕija bi, i pismo se ne moŕe pokvariti;

³⁶ Kako vi govorite onome kojega otac posveti i posla na svijet: hulu na Boga govoriš, što rekoh: ja sam sin Boŕij?

³⁷ Ako ne tvorim djela oca svojega ne vjerujte mi.

³⁸ Ako li tvorim, ako meni i ne vjerujete, djelima mojima vjerujte, da poznate i vjerujete da je otac u meni i ja u njemu.

³⁹ Tada opet gledahu da ga uhvate; ali im se izmaèe iz ruku.

⁴⁰ I otide opet preko Jordana na ono mjesto gdje Jovan prije kršæavaše; i osta ondje.

⁴¹ I mnogi doðoše k njemu i gov-orahu: Jovan ne uèini nijednoga èuda, ali sve što kaza Jovan za ovoga istina bješe.

⁴² I mnogi vjerovali su ga ondje.

11

¹ Bijaše pak jedan bolesnik, Lazar iz Vitanije iz sela Marije i Marte sestre njezine.

² A Marija, koje brat Lazar bolovao, bješe ona što pomaza Gospoda mirom i otr noge njegove svojom kosom.)

³ Onda poslao sestre k njemu govoreæi: Gospode! gle, onaj koji ti je mio bolestan je.

⁴ A kad èu Isus, reèe: ova bolest nije na smrt, nego na slavu Božiju, da se proslavi sin Božij s nje.

⁵ A Isus ljubljao je Martu i sestru njezinu i Lazara.

⁶ A kad èu da je bolestan, tada osta dva dana na onom mjestu gdje bješe.

⁷ A potom reèe uèenicima: hajdemo opet u Judeju.

⁸ Uèenici mu rekoše: Ravi! sad Judejci šæadijahu da te ubiju kamenjem, pa opet hoæeš da ideš onamo?

⁹ Isus odgovori: nije li dvanaest sahatu u danu? ko danju ide ne spotièe se, jer vidi vidjelo ovoga svijeta;

¹⁰ A ko ide noæu spotièe se, jer nema vidjela u njemu.

¹¹ Ovo kaza, i potom reèe im: Lazar, naš prijatelj, zaspao; nego idem da ga probudim.

¹² Onda mu rekoše uèenici njegovi: Gospode! ako je zaspao, ustaoæe.

¹³ A Isus im reèe za smrt njegovu, a oni mišljahu da govori za spavanje sna.

¹⁴ Tada im Isus kaza upravo: Lazar umrije.

¹⁵ I milo mi je vas radi što nijesam bio onamo da vjerujete; nego hajdemo k njemu.

¹⁶ Onda Toma, koji se zvaše Blizanac, reèe uèenicima: hajdemo i mi da pomremo s njim.

¹⁷ A kad doðe Isus, naðe ga a on veæ èetiri dana u grobu.

¹⁸ A Vitanija bješe blizu Jerusalima oko petnaest potkališta.)

¹⁹ I mnogi od Judejaca bijahu došli k Marti i Mariji da ih tješe za bratom njihovijem.

²⁰ Kad Marta dakle èu da Isus ide, iziðe preda nj, a Marija sjedala doma.

²¹ Onda reèe Marta Isusu: Gospode! da si ti bio ovdje ne bi moj brat umro.

²² A i sad znam da što zaišteš u Boga daæe ti Bog.

²³ Isus joj reèe: brat æ tvoji ustati.

²⁴ Marta mu reèe: znam da æ ustati o vaskrseniju, u pošlijedni dan.

²⁵ A Isus joj reèe: ja sam vaskrsenje i život; koji vjeruje mene ako i umre življeæe.

²⁶ I nijedan koji živi i vjeruje mene neæe umrijeti vavijek. Vjeruješ li ovo?

²⁷ Reèe mu: da, Gospode! ja vjerovao sam da si ti Hristos sin Božij koji je trebalo da doðe na svijet.

²⁸ I ovo rekavši otide te zovnu tajno Mariju sestru svoju govoreæi: uèitelj je došao, i zove te.

²⁹ A ona kako èu, usta brzo i otide k njemu.

³⁰ Jer Isus još ne bješe došao u selo, nego bijaše na onom mjestu gdje ga sretno Marta.

³¹ A Judejci onda koji bijahu s njom u kuæi i tješahu je, kad vidješe Mariju da brzo usta i iziðe, poðoše za njom govoreæi da ide na grob da plaèe onamo.

³² A Marija kako doðe gdje bješe Isus, i vidje ga, pade na noge njegove govoreæi mu: Gospode!

da si ti bio ovdje, ne bi umro moj brat.

³³ Onda Isus kad je vidje gdje plaèe, i gdje plaèu Judejci koji dođoše s njom, zgrozi se u duhu, i sam postade žalostan.

³⁴ I reèe: gdje ste ga metnuli? Rekoše mu: Gospode! hajde da vidiš.

³⁵ Udariše suze Isusu.

³⁶ Onda Judejci govorahu: gledaj kako ga ljubljaše.

³⁷ A neki od njih rekoše: ne moгаše li ovaj koji otvori oèi slijepcu uèiniti da i ovaj ne umre?

³⁸ A Isus opet se zgrozi u sebi, i dođe na grob; a bijaše peæina, i kamen ležашe na njoj.

³⁹ Isus reèe: uzmite kamen. Reèe mu Marta, sestra onoga što je umro: Gospode! veæ smrdi; jer su èetiri dana kako je umro.

⁴⁰ Isus joj reèe: ne rekoh li ti da ako vjeruješ vidjeæeš slavu Božiju?

⁴¹ Uzeše dakle kamen gdje ležашe mrtvac; a Isus podiže oèi gore, i reèe: oèe! hvala ti što si me uslišio.

⁴² A ja znadoh da me svagda slušaš; nego rekoh naroda radi koji ovdje stoji, da vjeruju da si me ti poslao.

⁴³ I ovo rekavši zovnu iza glasa: Lazare! iziði napolje.

⁴⁴ I iziđe mrtvac obaviv platnom po rukama i po nogama, i lice njegovo ubrusom povezano. Isus im reèe: razdriješite ga i pustite nek ide.

⁴⁵ Onda mnogi od Judejaca koji bijahu došli k Mariji i vidješe šta uèini Isus, vjerovaše ga.

⁴⁶ A neki od njih otidoše k farisejima i kazaše im šta uèini Isus.

⁴⁷ Onda glavari sveštenieki i fariseji sabraše skupštinu, i govorahu: šta æemo èiniti? Èovjek ovaj èini mnoga èudesa.

⁴⁸ Ako ga ostavimo tako, svi æe ga vjerovati; pa æe doæi Rimljani

i uzeti nam zemlju i narod.

⁴⁹ A jedan od njih, po imenu Kajafa, koji one godine bješe poglavar sveštenieki, reèe im: vi ne znate ništa;

⁵⁰ I ne mislite da je nama bolje da jedan èovjek umre za narod, negoli da narod sav propadne.

⁵¹ A ovo ne reèe sam od sebe, nego, buduæi poglavar sveštenieki one godine, prореèe da Isusu valja umrijeti za narod;

⁵² I ne samo za narod, nego da i rasijanu djecu Božiju skupi ujedno.

⁵³ Od toga dakle dana dogovoriše se da ga ubiju.

⁵⁴ A Isus više ne hođашe javno po Judejcima, nego odande otide u kraj blizu pustinje u grad po imenu Jefrem, i ondje hođашe s uèenicima svojima.

⁵⁵ A bješe blizu pasha Jevrejska, i mnogi iz onoga kraja dođoše u Jerusolim prije pashe da se oèiste.

⁵⁶ Tada tražahu Isusa, i stojeæi u crkvi govorahu meðu sobom: šta mislite vi zašto ne dolazi na praznik?

⁵⁷ A glavari sveštenieki i fariseji izdaše zapovijest ako ga ko opazi gdje je, da javi da ga uhvate.

12

¹ A Isus prije pashe na šest dana dođe u Vitaniu gdje bješe Lazar što umrije, koga podiže iz mrtvih.

² Ondje mu pak zgotoviše veèeru, i Marta služашe, a i Lazar sjeđашe s njim za trpezom;

³ A Marija uzevši litru pravoga nardova mnogocjenoga mira pomaza noge Isusove, i otr kosom svojom noge njegove; a kuæa se napuni mirisa od mira.

⁴ Onda reèe jedan od uèenika njegovijeh, Juda Simonov Iskariotski, koji ga poslije izdade:

5 Zašto se ovo miro ne prodade za trista groša i ne dade siromasima?

6 A ovo ne reèe što se staraše za siromahe, nego što bješe lupež, i imaše kovèežiæ, i nošaše što se metaše u nj.

7 A Isus reèe: ne dirajte u nju; ona je to dohranila za dan mojega pogreba;

8 Jer siromahe svagda imate sa sobom, a mene nemate svagda.

9 Razumje pak mnogi narod iz Judeje da je ondje i dođoše ne samo Isusa radi nego i da vide Lazara kojega podiže iz mrtvih.

10 A glavari sveštenički dogovoriše se da i Lazara ubiju;

11 Jer mnogi njega radi išahu iz Judeje i vjerovahu Isusa.

12 A sjutradan mnogi od naroda koji bješe došao na praznik, èuvši da Isus ide u Jerusolim

13 Uzeše grane od finika i iziđoše mu na susret, i vikahu govoreæi: osana! blagosloven koji ide u ime Gospodnje, car Izrailjev.

14 A Isus našavši magare usjede na nj, kao što je pisano:

15 Ne boj se kæeri Sionova, evo car tvoj ide sjedeæi na magaretu.

16 Ali ovo uèenici njegovi ne razumješe prije: nego kad se proslavi Isus onda se opomenuše da ovo bješe za njega pisano, i ovo mu uèiniše.

17 A narod svjedoèaše koji bješe prije s njim kad Lazara izazva iz groba i podiže ga iz mrtvih.

18 Zato ga i srete narod, jer èuše da on uèini ovo èudo.

19 A fariseji govorahu meðu sobom: vidite da ništa ne pomaže? gle, svijet ide za njim.

20 A bijahu neki Grci meðu onima koji bijahu došli na praznik da se mole Bogu.

21 Oni dakle pristupiše k Filipu, koji bješe iz Vitsaide Galilejske, i moljahu ga govoreæi: gospodine! mi bismo htjeli da vidimo Isusa.

22 Dođe Filip i kaza Andriji, a Andrija i Filip opet kazaše Isusu.

23 A Isus odgovori im govoreæi: dođe èas da se proslavi sin èovjeèij.

24 Zaista, zaista vam kažem: ako zrno pšenièno padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre mnogo roda rodi:

25 Koji ljubi dušu svoju izgubiæe je, a ko mrzi na dušu svoju na ovom svijetu, saèuvaæe je za život vjeèni.

26 Ko meni služi, za mnom nek ide, i gdje sam ja ondje i sluga moj neka bude; i ko meni služi onoga æe poštovati otac moj.

27 Sad je duša moja žalosna; i šta da kažem? Oèe! saèuvaj me od ovoga èasa; ali zato dođoh na èas ovaj.

28 Oèe! proslavi ime svoje! Tada glas dođe s neba: i proslavio sam, i opet æu proslaviti.

29 A kad èu narod koji stajaše, govorahu: grom zagrmi; a drugi govorahu: anđeo mu govori.

30 Isus odgovori i reèe: ovaj glas ne bi mene radi nego naroda radi.

31 Sad je sud ovome svijetu; sad æe biti istjeran knez ovoga svijeta napolje.

32 I kad ja budem podignut od zemlje, sve æu privuæi k sebi.

33 A ovo govoraše da pokaže kakvom æe smrti umrijeti.

34 Narod mu odgovori: mi èusmo iz zakona da æe Hristos ostati vavijek; kako ti govoriš da se sinu èovjeèijemu valja podignuti? Ko je taj sin èovjeèij?

35 A Isus im reèe: još je malo vremena vidjelo s vama; hodite dok vidjelo imate da vas tama ne obuzme; jer ko hodi po tami ne zna kuda ide.

36 Dok vidjelo imate vjerujte vidjelo, da budete sinovi vidjela. Rekavši ovo Isus otide i sakri se od njih.

37 Ako je i èinio tolika èudesa pred njima, opet ga ne vjerovahu;

38 Da se zbude rijeè Isaije pro-roka koji reèe: Gospode! ko vjerova govorenju našemu? i ruka Gospodnja kome se otkri?

39 Zato ne mogahu vjerovati, jer opet reèe Isaija:

40 Zasljepio je oèi njihove i okamenio srca njihova, da ne vide oèima ni srcem razumiju, i ne obrate se da ih iscijelim.

41 Ovo reèe Isaija kad vidje slavu njegovu i govori za njega.

42 Ali opet i od knezova mnogi ga vjerovaše; nego radi fariseja ne priznavahu, da ne bi bili izgnani iz zbornice;

43 Jer im veæma omilje slava ljudska nego slava Božija.

44 A Isus povika i reèe: ko mene vjeruje ne vjeruje mene, nego onoga koji me posla;

45 I ko vidi mene vidi onoga koji me posla.

46 Ja doдох vidjelo na svijet, da nijedan koji me vjeruje ne ostane u tami.

47 I ko èuje moje rijeèi i ne vjeruje, ja mu neæu suditi; jer ja ne doдох da sudim svijetu, nego da spasem svijet.

48 Koji se odrièe mene, i ne prima rijeèi mojijeh, ima sebi sudiju: rijeè koju ja govorih ona æe mu suditi u pošljednji dan;

49 Jer ja od sebe ne govorih, nego otac koji me posla on mi daje zapovijest šta æu kazati i šta æu govoriti.

50 I znam da je zapovijest njegova život vjeèni. Što ja dakle govorim onako govorim kao što mi reèe otac.

13

1 A pred praznik pashe, znajuæi Isus da mu dođe èas da prijeđe iz ovoga svijeta k ocu, kako je ljubio svoje koji bijahu na svijetu, do kraja ih ljubi.

2 I po veèeri kad veæ ðavo bješe metnuo u srce Judi Simonovu Iskariotskome da ga izda,

3 Znajuaei Isus da mu sve otac dade u ruke, i da od Boga iziđe, i k Bogu ide,

4 Ustade od veèere, i skide svoje haljine, i uze ubrus te se zapreže;

5 Potom usu vodu u umivaon-icu, i poèe prati noge uèenicima i otirati ubrusom kojijem bješe zapregnut.

6 Onda dođe k Simonu Petru, i on mu reèe: Gospode! zar ti moje noge da operesh?

7 Isus odgovori i reèe mu: što ja èinim ti sad ne znaš, ali æeš poslije doznati.

8 Reèe mu Petar: nikad ti neæeš oprati mojijeh nogu. Isus mu odgovori: ako te ne operem nemaš dijela sa mnom.

9 Reèe mu Simon Petar: Gospode! ne samo noge moje, nego i ruke i glavu.

10 Isus mu reèe: opranome ne treba do samo noge oprati, jer je sav èist; i vi ste èisti, ali ne svi.

11 Jer znadijaše izdajnika svojega, zato reèe: nijeste svi èisti.

12 A kad im opra noge, uze haljine svoje, i sjedavši opet za trpezu reèe im: znate li što ja uèinih vama?

13 Vi zovete mene uèiteljem i Gospodom; i pravo velite: jer jesam.

14 Kad dakle ja oprah vama noge Gospod i uèitelj, i vi ste dužni jedan drugome prati noge.

15 Jer ja vam dadoh ugled da i vi tako èinite kao što ja vama uèinih.

16 Zaista, zaista vam kažem: nije sluga veæi od gospodara svojega, niti je poslanik veæi od onoga koji ga je poslao.

17 Kad ovo znate, blago vama ako ga izvršujete.

18 Ne govorim za sve vas, jer ja znam koje izbrah; nego da se

zbude pismo: koji sa mnom hljeb jede podiže petu svoju na me.

¹⁹ Sad vam kažem prije nego se zbude, da, kad se zbude, vjerujete da sam ja.

²⁰ Zaista, zaista vam kažem: koji prima onoga koga pošljem mene prima; a ko prima mene prima onoga koji me posla.

²¹ Rekavši ovo Isus posta žalostan u duhu, i posvjedoèi i reèe: zaista, zaista vam kažem: jedan između vas izdaæe me.

²² Onda se uèenici zgliedahu među sobom, i èuðahu se za koga govori.

²³ A jedan od uèenika njegovih, kojega Isus ljubljaše, sjeðaše za trpezom na krilu Isusovu.

²⁴ Onda namaže na njega Simon Petar da zapita ko bi to bio za koga govori.

²⁵ A on leže na prsi Isusove i reèe mu: Gospode! ko je to?

²⁶ Isus odgovori: onaj je kome ja umoèivši zalogaj dam. I umoèivši zalogaj dade Judi Simonovu Iskarjotskome.

²⁷ I po zalogaju tada uđe u njega sotoña. Onda mu reèe Isus: šta èiniš èini brže.

²⁸ A ovo ne razumje niko od onih što sjeðahu za trpezom zašto mu reèe.

²⁹ A neki mišljahu, buduæi da u Jude bješe kesa, da mu Isus reèe: kupi što treba za praznik; ili da da što siromašnima.

³⁰ A on uzevši zalogaj odmah iziðe; a bješe noæ.

³¹ Kad on iziðe, onda Isus reèe: sad se proslavi sin èovjeèij, i Bog se proslavi u njemu.

³² Ako se Bog proslavi u njemu, i Bog æe njega proslaviti u sebi, i odmah æe ga proslaviti.

³³ Djeèice! još sam malo s vama; tražiæete me, i kao što rekoh Judejcima: kuda ja idem vi ne možete doæi, i vama govorim sad.

³⁴ Novu vam zapovijest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom.

³⁵ Po tom æe svi poznati da ste moji uèenici ako uzimate ljubav među sobom.

³⁶ Reèe mu Simon Petar: Gospode! kuda ideš? Isus mu odgovori: kuda ja idem ne možeš sad iæi za mnom, ali æeš poslije poæi za mnom.

³⁷ Petar mu reèe: Gospode! zašto sad ne mogu iæi za tobom? dušu æu svoju položiti za te.

³⁸ Odgovori mu Isus: dušu li æeš svoju položiti za me? Zaista, zaista ti kažem: neæe pijetao zapjevati dok me se tripot ne odreèeš.

14

¹ Da se ne plaši srce vaše, vjerujte Boga, i mene vjerujte.

² Mnogi su stanovi u kuæi oca mojega. A da nije tako, kazao bih vam: idem da vam pripravim mjesto.

³ I kad otidem i pripravim vam mjesto, opet æu doæi, i uzeæu vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.

⁴ I kuda ja idem znate, i put znate.

⁵ Reèe mu Toma: Gospode! ne znamo kuda ideš; i kako možemo put znati?

⁶ Isus mu reèe: ja sam put i istina i život; niko neæe doæi k ocu do kroza me.

⁷ Kad biste mene znali onda biste znali i oca mojega; i otsele poznajete ga, i vidjeste ga.

⁸ Reèe mu Filip: Gospode! pokaži nam oca, i biæe nam dosta.

⁹ Isus mu reèe: toliko sam vrijeme s vama i nijesi me poznao, Filipe? koji vidje mene, vidje oca; pa kako ti govoriš: pokaži nam oca?

¹⁰ Zar ne vjeruješ da sam ja u ocu i otac u meni? Rijeèi koje vam ja govorim ne govorim od sebe;

nego otac koji stoji u meni on tvori djela.

¹¹ Vjerujte meni da sam ja u ocu i otac u meni; ako li meni ne vjerujete, vjerujte mi po tijem djelima.

¹² Zaista, zaista vam kažem: koji vjeruje mene, djela koja ja tvorim i on æe tvoriti, i veæa æe od ovijeh tvoriti: jer ja idem k ocu svojemu;

¹³ I šta god zaištete u oca u ime moje, ono æu vam uèiniti, da se proslavi otac u sinu.

¹⁴ I ako što zaištete u ime moje, ja æu uèiniti.

¹⁵ Ako imate ljubav k meni, zapovijesti moje držite.

¹⁶ I ja æu umoliti oca, i daæe vam drugoga utješitelja da bude s vama vavijek:

¹⁷ Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama æe biti.

¹⁸ Neæu vas ostaviti sirotne; doæi æu k vama.

¹⁹ Još malo i svijet mene više neæe vidjeti; a vi æete me vidjeti; jer ja živim, i vi æete živjeti.

²⁰ U onaj æete vi dan doznati da sam ja u ocu svojemu, i vi u meni, i ja u vama.

²¹ Ko ima zapovijesti moje i drži ih on je onaj što ima ljubav k meni; a koji ima ljubav k meni imaæe k njemu ljubav otac moj; i ja æu imati ljubav k njemu, i javiæu mu se sam.

²² Reèe mu Juda, ne Iskariotski: Gospode! šta je to da æeš se nama javiti a ne svijetu?

²³ Isus odgovori i reèe mu: ko ima ljubav k meni, držaæe rijeè moju; i otac moj imaæe ljubav k njemu: i k njemu æemo doæi, i u njega æemo se staniti.

²⁴ Koji nema ljubavi k meni ne drži mojijeh rijeèi; a rijeè što èujete nije moja nego oca koji me posla.

²⁵ Ovo vam kazah dok sam s vama.

²⁶ A utješitelj Duh sveti, kojega æe otac poslati u ime moje, on æe vas nauèiti svemu i napomenuæe vam sve što vam rekoh.

²⁷ Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam: ne dajem vam ga kao što svijet daje, da se ne plaši srce vaše, i da se ne boji.

²⁸ Èuste da vam ja kazah: idem, i doæi æu k vama. Kad biste imali ljubav k meni, onda biste se obradovali što rekoh: idem k ocu; jer je otac moj veæi od mene.

²⁹ I sad vam kazah, prije dok se nije zbililo, da vjerujete kad se zbude.

³⁰ Veæ neæu mnogo govoriti s vama; jer ide knez ovoga svijeta, i u meni nema ništa.

³¹ Nego da vidi svijet da imam ljubav k ocu, i kao što mi zapovjedi otac onako tvorim. Ustanite, hajdemo odavde.

15

¹ Ja sam pravi èokot, i otac je moj vinogradar;

² Svaku lozu na meni koja ne raða roda otsjeæi æe je; i svaku koja raða rod oèištiaæe je da više roda rodi.

³ Vi ste veæ oèišæeni rijeèju koju vam govorih.

⁴ Budite u meni i ja æu u vama. Kao što loza ne može roda roditi sama od sebe ako ne bude na èokotu, tako i vi ako u meni ne budete.

⁵ Ja sam èokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on æe roditi mnogi rod: jer bez mene ne možete èiniti ništa.

⁶ Ko u meni ne ostane izbaciaæe se napolje kao loza, i osušiæe se, i skupiæe je, i u oganj baciti, i spaliti.

⁷ Ako ostanete u meni i rijeèi moje u vama ostanu, šta god hoæete ištite, i biaæe vam.

⁸ Tijem æe se otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i biæete moji uèenici.

⁹ Kao što otac ima ljubav k meni, i ja imam ljubav k vama; budite u ljubavi mojoj.

¹⁰ Ako zapovijesti moje uzdržite ostæete u ljubavi mojoj, kao što ja održah zapovijesti oca svojega i ostajem u ljubavi njegovoj.

¹¹ Ovo vam kazah, da radost moja u vama ostane i radost vaša se ispuni.

¹² Ovo je zapovijest moja da imate ljubav među sobom, kao što ja imadoh ljubav k vama.

¹³ Od ove ljubavi niko veæe nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje.

¹⁴ Vi ste prijatelji moji ako tvorite što vam ja zapovijedam.

¹⁵ Više vas ne nazivam slugama; jer sluga ne zna šta radi gospodar njegov: nego vas nazvah prijateljima; jer vam sve kazah što èuh od oca svojega.

¹⁶ Vi mene ne izbraste, nego ja vas izbrah, i postavih vas da vi idete i rod rodite; i da vaš rod ostane, da što god zaištete u oca u ime moje da vam da.

¹⁷ Ovo vam zapovijedam da imate ljubav među sobom.

¹⁸ Ako svijet na vas uzmrzi, znajte da na mene omrznu prije vas.

¹⁹ Kad biste bili od svijeta, onda bi svijet svoje ljubio: a kako nijeste od svijeta, nego vas ja od svijeta izbrah, zato mrzi na vas svijet.

²⁰ Opominjite se rijeèi koju vam ja rekoh: nije sluga veæi od gospodara svojega. Ako mene izgnaše, i vas æe izgnati; ako moju rijeè održaše, i vašu æe održati.

²¹ Ali sve æe vam ovo èiniti za ime moje, jer ne poznaju onoga koji me posla.

²² Da nijesam bio došao i govorio im ne bi grijeha imali; a

sad izgovora neæe imati za grijeh svoj.

²³ Koji mrzi na mene i na oca mojega mrzi.

²⁴ Da nijesam bio djela tvorio među njima kojijeh niko drugi ne tvori, ne bi grijeha imali: a sad i vidješe, i omrznuše na mene i na oca mojega.

²⁵ Ali da se zbude rijeè napisana u zakonu njihovom: omrznuše na mene ni za što.

²⁶ A kad dođe utješitelj, koga æu vam poslati od oca, Duh istine, koji od oca izlazi, on æe svjedoèiti za mene.

²⁷ A i vi æete svjedoèiti, jer ste od poèetka sa mnom.

16

¹ Ovo vam kazah da se ne sablaznite.

² Izgoniæe vas iz zbornica; a doæi æe vrijeme kad æe svaki koji vas ubije misliti da Bogu službu èini.

³ I ovo æe èiniti, jer ne poznaše oca ni mene.

⁴ Nego vam ovo kazah kad dođe vrijeme da se opomenete ovoga da vam ja kazah; a isprva ne kazah vam ovo, jer bijah s vama.

⁵ A sad idem k onome koji me posla, i niko me od vas ne pita: kuda ideš?

⁶ Nego što vam ovo kazah žalosti napuni se srce vaše.

⁷ Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem: jer ako ja ne idem, utješitelj neæe doæi k vama; ako li idem, poslaæu ga k vama.

⁸ I kad on dođe pokaraæe svijet za grijeh, i za pravdu, i za sud:

⁹ Za grijeh dakle što ne vjeruju mene;

¹⁰ A za pravdu što idem k ocu svojemu; i više me neæete vidjeti;

¹¹ A za sud što je knez ovoga svijeta osuđen.

¹² Još vam mnogo imam kazati; ali sad ne možete nositi.

13 A kad dođe on, Duh istine, uputiæe vas na svaku istinu; jer neæe od sebe govoriti, nego æe govoriti što èuje, i javiæe vam što æe biti unapredak.

14 On æe me proslaviti, jer æe od mojega uzeti, i javiæe vam:

15 Sve što ima otac moje je: zato rekoh da æe od mojega uzeti, i javiti vam.

16 Još malo, i neæete me vidjeti, i opet malo, pa æete me vidjeti: jer idem k ocu.

17 A neki od uèenika njegovijeh rekoše meðu sobom: šta je to što nam kaæe: još malo, i neæete me vidjeti; i opet malo pa æete me vidjeti; i: ja idem k ocu?

18 Govorahu dakle: šta je to što govori: malo? ne znamo šta govori.

19 A Isus razumje da šæadijahu da ga zapitaju, pa im reèe: zato li se zapitujete meðu sobom što rekoh: još malo i neæete me vidjeti, i opet malo pa æete me vidjeti?

20 Zaista, zaista vam kaæem da æete vi zaplakati i zaridati, a svijet æe se radovati; i vi æete žalosni biti, ali æe se vaša žalost okrenuti na radost.

21 Žena kad raða trpi muku; jer dođe èas njezin: ali kad rodi dijete, više se ne opominje žalosti od radosti, jer se rodi èovjek na svijet.

22 Tako i vi dakle imate sad žalost; ali æu vas opet vidjeti, i radovaæe se srce vaæe, i vaæe radosti niko neæe uzeti od vas;

23 I u onaj dan neæete me pitati ni za što. Zaista, zaista vam kaæem da što god uzištete u oca u ime moje, daæe vam.

24 Doslije ne iskaste ništa u ime moje; ištite i primiæete, da radost vaæa bude ispunjena.

25 Ovo vam govorih u prièama; ali æe doæi vrijeme kad vam više neæu govoriti u prièama, nego

æu vam upravo javiti za oca.

26 U onaj æete dan u ime moje zaiskati, i ne velim vam da æu ja umoliti oca za vas;

27 Jer sam otac ima ljubav k vama kao što vi imaste ljubav k meni, i vjerovaste da ja od Boga iziðoh.

28 Iziðoh od oca, i doðoh na svijet; i opet ostavljam svijet, i idem k ocu.

29 Rekoše mu uèenici njegovi: eto sad upravo govoriš, a prièe nikakve ne govoriš.

30 Sad znamo da sve znaš, i ne treba ti da te ko pita. Po tome vjerujemo da si od Boga izišao.

31 Isus im odgovori: zar sad vjerujete?

32 Evo ide èas, i veæ je nastao, da se razbjegnute svaki na svoju stranu i mene sama ostavite; ali nijesam sam, jer je otac sa mnom.

33 Ovo vam kazah, da u meni mir imate. U svijetu æete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svijet.

17

1 Ovo govori Isus, pa podiæe oèi svoje na nebo i reèe: oèe! dođe èas, proslavi sina svojega, da i sin tvoj proslavi tebe;

2 Kao što si mu dao vlast nad svakijem tijelom da svemu što si mu dao da život vjeèni.

3 A ovo je život vjeèni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.

4 Ja tebe proslavih na zemlji: posao svrših koji si mi dao da radim.

5 I sad proslavi ti mene, oèe, u tebe samoga slavom koju imadoh u tebe prije nego svijet postade.

6 Ja javih ime tvoje ljudima koje si mi dao od svijeta; tvoji bijahu pa si ih meni dao, i tvoju rijeè odræaše.

7 Sad razumjeæe da je sve što si mi dao od tebe.

⁸ Jer rijeèi koje si dao meni dadoh im; i oni primiše, i poznadoše istinito da od tebe iziđoh, i vjerovaše da si me ti poslao.

⁹ Ja se za njih molim: ne molim se za sav) svijet, nego za one koje si mi dao, jer su tvoji.

¹⁰ I moje sve je tvoje, i tvoje moje; i ja se proslavih u njima.

¹¹ I više nijesam na svijetu, a oni su na svijetu, a ja idem k tebi. Oèe sveti! saèuvaj ih u ime svoje, one koje si mi dao, da budu jedno kao i mi.

¹² Dok bijah s njima na svijetu, ja ih èuvah u ime tvoje; one koje si mi dao saèuvah, i niko od njih ne pogibe osim sina pogibli, da se zbude pismo.

¹³ A sad k tebi idem, i ovo gov-orim na svijetu, da imaju radost moju ispunjenu u sebi.

¹⁴ Ja im dadoh rijeè tvoju; i svijet omrznu na njih, jer nijesu od svijeta, kao ni ja što nijesam od svijeta.

¹⁵ Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih saèuvaš oda zla.

¹⁶ Od svijeta nijesu, kao ni ja što nijesam od svijeta.

¹⁷ Osveti ih istinom svojom: rijeè je tvoja istina.

¹⁸ Kao što si ti mene poslao u svijet, i ja njih poslao u svijet.

¹⁹ Ja posveæujem sebe za njih, da i oni budu osveæeni istinom.

²⁰ Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove rijeèi radi;

²¹ Da svi jedno budu, kao ti, oèe, što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me ti poslao.

²² I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno.

²³ Ja u njima i ti u meni: da budu sasvijem ujedno, i da pozna svijet da si me ti poslao i da si imao

ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao.

²⁴ Oèe! hoæu da i oni koje si mi dao budu sa mnom gdje sam ja; da vide slavu moju koju si mi dao, jer si imao ljubav k meni prije postanja svijeta.

²⁵ Oèe pravedni! svijet tebe ne pozna, a ja te poznah, i ovi poznaše da si me ti poslao.

²⁶ I pokazah im ime tvoje, i pokazaeu: da ljubav kojom si mene ljubio u njima bude, i ja u njima.

18

¹ I rekavši ovo Isus iziđe s uèenicima svojijem preko potoka Kedrona gdje bješe vrt, u koji uđe on i uèenici njegovi.

² A Juda izdajnik njegov znadijaše ono mjesto; jer se Isus èesto skupljaše ondje s uèenicima svojijem.

³ Onda Juda uze èetu i od glavara sveštenikijeh i fariseja momke, i dođe onamo s fenjerima i sa svijeæama i s oružjem.

⁴ A Isus znajuæi sve što æe biti od njega iziđe i reèe im: koga tražite?

⁵ Odgovoriše mu: Isusa Nazareæanina. Isus im reèe: ja sam. A s njima stajaše i Juda koji ga izdavaše.

⁶ A kad im reèe: ja sam; izmakoše se natrag i popadaše na zemlju.

⁷ Onda ih opet zapita Isus: koga tražite? A oni rekoše: Isusa Nazareæanina.

⁸ Isus im odgovori: kazah vam da sam ja. Ako dakle mene tražite, ostavite ove nek idu.

⁹ Da se izvrši rijeè što reèe: ne izgubih nijednoga od onijeh koje si mi dao.

¹⁰ A Simon Petar imaše nož, pa ga izvad i udari slugu poglavara sveštenikoga, i otsijeèe mu

desno uho. A služi bješe ime Malho.

¹¹ Onda reče Isus Petru: zadjeni nož u nožnice. Èašu koju mi dade otac zar da je ne pijem?

¹² A èeta i vojvoda i momci Jevrejski uhvatiše Isusa i svezашe ga,

¹³ I odvedoše ga najpre Ani, jer bješe tast Kajafi, koji bješe poglavar sveštenički one godine.

¹⁴ A Kajafa bješe onaj što dade svjet Judejcima da je bolje da umre jedan èovjek nego narod da propadne.

¹⁵ Za Isusom pak iđашe Simon Petar i drugi uèenik; a uèenik onaj bješe poznat kod poglavara svešteničkoga, i uđe s Isusom u dvor poglavara svešteničkoga;

¹⁶ A Petar stajaše napolju kod vrata. Onda iziđe onaj uèenik što bješe poznat kod poglavara svešteničkoga i reče vratarici te uvede Petra.

¹⁷ Onda reče sluškinja vratarica Petru: da nijesi i ti uèenik ovoga èovjeka? On reče: nijesam.

¹⁸ A sluge i momci bijahu naložili oganj i stajahu te se grijahu, jer bješe zima; a i Petar stajaše s njima i grijaše se.

¹⁹ Poglavar pak sveštenički zapita Isusa za uèenike njegove i za njegovu nauku.

²⁰ Isus mu odgovori: ja govorih javno svijetu, ja svagda uèih u zbornici i u crkvi, gdje se svagda skupljaju Judejci, i ništa tajno ne govorih.

²¹ Što pitaš mene? Pitaj one koji su slušali šta sam im govorio; evo ovi znadu šta sam ja govorio.

²² A kad on ovo reče, jedan od momaka koji stajahu ondje udari Isusa po obrazu, i reče: zar tako odgovaraš poglavaru svešteničkome?

²³ Isus mu odgovori: ako zlo rekoh, dokaži da je zlo; ako li dobro, zašto me biješ?

²⁴ I Ana posla ga svezana Kajafi poglavaru svešteničkome.

²⁵ A Simon Petar stajaše i grijaše se. Onda mu rekoše: da nijesi i ti od uèenika njegovijeh? A on se odreče i reče: nijesam.

²⁶ Reče jedan od slugu poglavara svešteničkoga koji bješe rođak onome što mu Petar otsijeèe uho: ne vidjeh li ja tebe u vrtu s njim?

²⁷ Onda se Petar opet odreče; i odmah pijetao zapjeva.

²⁸ A Isusa povedoše od Kajafe u sudnicu. Ali bješe jutro, i oni ne uđoše u sudnicu da se ne bi opoganili, nego da bi mogli jesti pashu.

²⁹ Onda Pilat iziđe k njima napolje i reče: kakovu krivicu iznosite na ovoga èovjeka?

³⁰ Odgovoriše mu i rekoše: kad on ne bi bio zloèinac ne bismo ga predali tebi.

³¹ A Pilat im reče: uzmite ga vi i po zakonu svojemu sudite mu. A Jevreji mu rekoše: mi ne smijemo nikoga pogubiti.

³² Da se zbude rijeèe Isusova koju reče kazujuèi kakvom æe smrti umrijeti.

³³ Onda uđe Pilat opet u sudnicu, i dozva Isusa, i reče mu: ti si car Judejski?

³⁴ Isus mu odgovori: govoriš li ti to sam od sebe, ili ti drugi kazaše za mene?

³⁵ Pilat odgovori: zar sam ja Jevrejin? Rod tvoj i glavari sveštenički predaše te meni; šta si uèinio?

³⁶ Isus odgovori: carstvo moje nije od ovoga svijeta; kad bi bilo od ovoga svijeta carstvo moje, onda bi sluge moje branile da ne bih bio predan Jevrejima; ali carstvo moje nije odavde.

³⁷ Onda mu reče Pilat: daklem si ti car? Isus odgovori: ti govoriš da sam ja car. Ja sam za to rođen, i zato dođoh na svijet da svjedoèim

istinu. I svaki koji je od istine sluša glas moj.

³⁸ Reèe mu Pilat: šta je istina? I ovo rekavši iziđe opet k Jevrejima, i reèe im: ja nikakve krivice ne nalazim na njemu.

³⁹ A u vas je obièaj da vam jednoga pustim na pashu, hoæete li dakle da vam pustim cara Judejskoga?

⁴⁰ Onda svi povikaše opet govoreæi: ne ovoga, nego Varavu. A Varava bješe hajduk.

19

¹ Tada dakle Pilat uze Isusa i šiba ga.

² I vojnici spletavši vijenac od trnja metnuše mu na glavu, i obukoše mu skerletnu haljinu,

³ I govorahu: zdravo, care Judejski! i bijahu ga po obrazima.

⁴ Onda Pilat iziđe opet napolje, i reèe im: evo ga izvodim k vama napolje, da vidite da na njemu ne nalazim nikakve krivice.

⁵ A Isus iziđe napolje pod vijencem od trnja i u skerletnoj haljini. I reèe im Pilat: evo èovjeka!

⁶ A kad ga vidješe glavari sveštenieki i momci, povikaše govoreæi: raspni ga, raspni. Pilat im reèe: uzmite ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim na njemu krivice.

⁷ Odgovoriše mu Jevreji: mi imamo zakon i po zakonu našem valja da umre, jer naèini sebe sinom Božijim.

⁸ Kad dakle Pilat èu ovu rijeè, poboja se veæma.

⁹ I opet uđe u sudnicu, i reèe Isusu: odakle si ti? A Isus mu ne dade odgovora.

¹⁰ A Pilat mu reèe: zar meni ne govoriš? ne znaš li da imam vlast raspeti te, i vlast imam pustiti te?

¹¹ Isus odgovori: ne bi imao vlasti nikakve nada mnom kad ti ne bi bilo dano odozgo; zato onaj

ima veæi grijeh koji me predade tebi.

¹² Od tada gledaše Pilat da ga pusti. Ali Jevreji vikahu govoreæi: ako ovoga pustiš nijesi prijatelj æesaru. Svaki koji sebe carem gradi protivi se æesaru.

¹³ Pilat dakle èuvši ovu rijeè izvede Isusa napolje, i sjede na sudijnsku stolicu na mjestu koje se zove kaldrma a Jevrejski Gavata.

¹⁴ A bješe petak uoèi pashe oko šestoga sahata; i Pilat reèe Jevrejima: evo car vaš.

¹⁵ A oni vikahu: uzmi, uzmi, raspni ga. Pilat im reèe: zar cara vašega da razapnem? Odgovoriše glavari sveštenieki: mi nemamo cara osim æesara.

¹⁶ Tada im ga dakle predade da se razapne. A oni uzeše Isusa i odvedoše.

¹⁷ I noseæi krst svoj iziđe na mjesto koje se zove košturnica a Jevrejski Golgota.

¹⁸ Ondje ga razapeše, i s njim drugu dvojicu s jedne i s druge strane, a Isusa u srijedi.

¹⁹ Pilat pak napisao i natpis i metnu na krst; i bješe napisano: Isus Nazareæanin car Judejski.

²⁰ I onaj natpis èitaše mnogi od Jevreja; jer mjesto bješe blizu grada gdje razapeše Isusa; i bješe napisano Jevrejski, Grèki, Latinski.

²¹ A Jevrejski glavari sveštenieki govorahu Pilatu: ne piši: car Judejski, nego da sam reèe: ja sam car Judejski.

²² Pilat odgovori: što pisah pisah.

²³ A vojnici kad razapeše Isusa uzeše njegove haljine i naèiniše èetiri dijela, svakome vojniku po dijel, i dolamu; a dolama ne bješe šivena nego izatkana sva s vrha do dna.

²⁴ Onda rekoše meðu sobom; da je ne deremo, nego da bacimo kocke za nju kome æe dopasti. Da

se zbude pismo koje govori: razdi-jeliše haljine moje među sobom, i za dolamu moju baciše kocke. Vojnici dakle tako uèiniše.

²⁵ A stajahu kod krsta Isusova mati njegova, i sestra matere njegove Marija Kleopova, i Marija Magdalina.

²⁶ A Isus vidjevši mater i uèenika koga ljubljашe gdje stoji reèe materi svojoj: ženo! eto ti sina!

²⁷ Potom reèe uèeniku: eto ti matere! I od onoga èasa uze je uèenik k sebi.

²⁸ Potom znajuæi Isus da se veæ sve svrši, da se zbude pismo reèe: žedan sam.

²⁹ Ondje stajaše sud pun octa; a oni napuniše sunđer octa, i nataknuvši na trsku, prinesoše k ustima njegovijem.

³⁰ A kad primi Isus ocat reèe: svrši se. I preklonivši glavu predade duh.

³¹ A buduæi da bješe petak, pa da ne bi tijela ostala na krstu u subotu jer bijaše veliki dan ona subota Jevreji moliše Pilata da im prebiju golijeni pa da ih skinu.

³² Onda dođoše vojnici, i prvome dakle prebiše golijeni i drugome raspetome s njim.

³³ A došavši na Isusa, kad ga vidješe da je veæ umro, ne prebiše mu golijeni;

³⁴ Nego jedan od vojnika probode mu rebra kopljem; i odmah iziđe krv i voda.

³⁵ I onaj što vidje posvjedoèi, i svjedoèanstvo je njegovo istinito; i on zna da istinu govori da vi vjerujete.

³⁶ Jer se ovo dogodi da se zbude pismo: kost njegova da se ne prelomi.

³⁷ I opet drugo pismo govori: pogledaæe onoga koga probodoše.

³⁸ A potom Josif iz Arimateje, koji bješe uèenik Isusov ali

kradom od straha Jevrejskoga, moli Pilata da uzme tijelo Isusovo, i dopusti Pilat. Onda dođe i uze tijelo Isusovo.

³⁹ A dođe i Nikodim, koji prije dolazi k Isusu noæu, i donese pomiješane smirne i aloja oko sto litara.

⁴⁰ I uzeše tijelo Isusovo, i obaviše ga platnom s mirisima, kao što je obièaj u Jevreja da ukopavaju.

⁴¹ A bijaše blizu onoga mjesta gdje bješe razapet, vrt, i u vrtu grob nov, u koji niko nikad ne bješe metnut.

⁴² Ondje dakle petka radi Jevrejskoga, jer bješe blizu grob, metnuše Isusa.

20

¹ A u prvi dan nedjelje dođe Marija Magdalina na grob rano, još dok se ne bješe rasvanulo, i vidje da je kamen odvaljen od groba.

² Onda otrèa, i dođe k Simonu Petru i k drugom uèeniku koga ljubljашe Isus, i reèe im: uzeše Gospoda iz groba; i ne znamo gdje ga metnuše.

³ A Petar iziđe i drugi uèenik, i pođoše ka grobu.

⁴ Trèahu pak oba zajedno, i drugi uèenik trèaše brže od Petra, i dođe prije ka grobu.

⁵ I nadvirivši se vidje haljine gdje leže; ali ne uđe.

⁶ Dođe pak Simon Petar za njim, i uđe u grob, i vidje haljine same gdje leže,

⁷ I ubrus koji bješe na glavi njegovoj ne s haljinama da leži nego osobito savit na jednom mjestu.

⁸ Tada dakle uđe i drugi uèenik koji najprije dođe ka grobu, i vidje i vjerova.

⁹ Jer još ne znadijahu pisma da njemu valja ustati iz mrtvih.

¹⁰ Onda otidoše opet uèenici doma.

11 A Marija stajaše napolju kod groba i plakaše. I kad plakaše nadviri se nad grob,

12 I vidje dva anđela u bijelijem haljinama gdje sjede jedan èelo glave a jedan èelo nogu gdje bješe ležalo tijelo Isusovo.

13 I rekoše joj oni: ženo! što plaèeš? Reèe im: uzeše Gospoda mojega, i ne znam gdje ga metnuše.

14 I ovo rekavši obazre se na trag, i vidje Isusa gdje stoji, i ne znadijaše da je Isus.

15 Isus joj reèe: ženo! što plaèeš? koga tražiš? A ona misleæi da je vrtar reèe mu: gospodine! ako si ga ti uzeo kaži mi gdje si ga metnuo, i ja æu ga uzeti.

16 Isus joj reèe: Marija! A ona obazrevši se reèe mu: Ravuni! koje znaèi uèitelju.

17 Reèe joj Isus: ne dohvataj se do mene, jer se još ne vratih k ocu svojemu; nego idi k braæi mojoj, i kaži im: vraæam se k ocu svojemu i ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu.

18 A Marija Magdalina otide, i javi uèenicima da vidje Gospoda i kaza joj ovo.

19 A kad bi uveèe onaj prvi dan nedjelje, i vrata bijahu zatvorena gdje se bijahu uèenici njegovi skupili od straha Jevrejskoga, dođe Isus i stade na srijedu i reèe im: mir vam.

20 I ovo rekavši pokaza im ruke i rebra svoja. Onda se uèenici obradovaše vidjevši Gospoda.

21 A Isus im reèe opet: mir vam; kao što otac posla mene, i ja šaljem vas.

22 I ovo rekavši dunu, i reèe im: primite Duh sveti.

23 Kojima oprostite grijehæ, oprostiaæe im se; i kojima zadržite, zadržaaæe se.

24 A Toma koji se zove Blizanac, jedan od dvanaestorice, ne bješe ondje s njima kad dođe Isus.

25 A drugi mu uèenici govorahu: vidjesmo Gospoda. A on im reèe: dok ne vidim na rukama njegovijem prsta svojega u rane od klina, i ne metnem prsta svoje u rebra njegova; neæu vjerovati.

26 I poslije osam dana opet bijahu uèenici njegovi unutra, i Toma s njima. Dođe Isus kad bijahu vrata zatvorena, i stade meðu njima i reèe: mir vam.

27 Potom reèe Tomi: pruži prst svoj amo i viði ruke moje; i pruži ruku svoju i metni u rebra moja, i ne budi nevjeran nego vjeran.

28 I odgovori Toma i reèe mu: Gospod moj i Bog moj.

29 Isus mu reèe: pošto me vidje vjerovao si; blago onima koji ne vidješe i vjerovaše.

30 A i mnoga druga èudesa uèini Isus pred uèenicima svojijem koja nijesu pisana u knjizi ovoj.

31 A ova se napisaše, da vjerujete da Isus jest Hristos sin Božij, i da vjerujuæi imate život u ime njegovo.

21

1 Poslije toga opet se javi Isus uèenicima svojijem na moru Tiverijadskom. A javi se ovako:

2 Bijahu zajedno Simon Petar i Toma koji se zvaše Blizanac, i Natanailo iz Kane Galilejske, i sinovi Zevedejevi, i druga dvojica od uèenika njegovijeh.

3 Reèe im Simon Petar: idem da lovim ribu. Rekoše mu: idemo i mi s tobom. Onda iziðoše i odmah sjedoše u laðu, i onu noæ ne uhvatiše ništa.

4 A kad bi jutro, stade Isus na brijegu; ali uèenici ne poznaše da je Isus.

5 A Isus im reèe: djeco! eda što imate za jelo? Odgovoriše mu: nemamo.

6 A on im reèe: bacite mrežu s desne strane laðe, i naæi æete.

Onda baciše, i veæ ne mogahu izvuæi je od mnoštva ribe.

⁷ Onda uèenik onaj koga ljubljaje Isus reèe Petru: to je Gospod. A Simon Petar kad èu da je Gospod, zapreže se košuljom, jer bješe go, i skoèi u more.

⁸ A drugi uèenici dođoše na laði, jer ne bješe daleko od zemlje nego oko dvjesta lakata, vukuæi mrežu s ribom.

⁹ Kad dakle izljezoše na zemlju, vidješe oganj naložen, i na njemu metnutu ribu i hljeb.

¹⁰ Isus im reèe: prinesite od ribe što sad uhvatiste.

¹¹ A Simon Petar uøe i izvuèe mrežu na zemlju punu velikijeh riba sto i pedeset i tri; i od tolikoga mnoštva ne prodrije se mreža.

¹² Isus im reèe: hodite objeđujte. A nijedan od uèenika ne smedijaje da ga pita: ko si ti? videæi da je Gospod.

¹³ A doøe i Isus, i uze hljeb, i dade im, tako i ribu.

¹⁴ Ovo se veæ treæi put javi Isus uèenicima svojijem pošto ustade iz mrtvijeh.

¹⁵ A kad objedovaše, reèe Isus Simonu Petru: Simone Jonin! ljubiš li me veæma nego ovi? Reèe mu: da, Gospode! ti znaš da te ljubim. Reèe mu Isus: pasi jaganjce moje.

¹⁶ Reèe mu opet drugom: Simone Jonin! ljubiš li me? Reèe mu: da, Gospode! ti znaš da te ljubim. Reèe mu Isus: pasi ovce moje.

¹⁷ Reèe mu treæom: Simone Jonin! ljubiš li me? A Petar posta žalostan što mu reèe treæom: ljubiš li me? i reèe mu: Gospode! ti sve znaš, ti znaš da te ljubim. Reèe mu Isus: pasi ovce moje.

¹⁸ Zaista, zaista ti kažem: kad si bio mlad, opasivao si se sam i hodio si kuda si htio; a kad ostariš, širiaeš ruke svoje i drugi æe te opasati i odvesti kuda neæeš.

¹⁹ A ovo reèe pokazujuæi kakom æe smrti proslaviti Boga. I rekavši ovo reèe mu: hajde za mnom.

²⁰ A Petar obazrevši se vidje gdje za njim ide onaj uèenik koga Isus ljubljaje, koji i na veèeri leže na prsi njegove i reèe: Gospode! ko je taj koji æe te izdati?

²¹ Vidjevši Petar ovoga reèe Isusu: Gospode! a šta æe ovaj?

²² Isus mu reèe: ako hoæu da on ostane dok ja ne doðem, šta je tebi do toga? Ti hajde za mnom.

²³ Onda iziøe ova rijeè meðu braæom da onaj uèenik neæe umrijeti; ali Isus ne reèe njemu da neæe umrijeti, nego: ako hoæu da ostane dok ja ne doðem, što je tebi do toga?

²⁴ Ovo je onaj uèenik koji svjedoèi za ovo, koji i napisao ovo: i znamo da je svjedoèanstvo njegovo istinito.

²⁵ A ima i drugo mnogo što uèini Isus, koje kad bi se redom popisalo, ni u sami svijet, mislim, ne bi mogle stati napisane knjige. Amin.

Dela apostolska

¹ Prvu sam ti knjigu napisao o svemu, o Teofile, što poèe Isus i tvoriti i uèiti

² Do dana kad se uznese, pošto Duhom svetijem zapovjedi apostolima koje izabra,

³ Pred kojima i po stradanju svome pokaza sebe živa mnogijem i istinitijem znacima, i javlja im se èetrdeset dana, i govori o carstvu Božijemu.

⁴ I sabravši ih zapovjedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da èekaju obeæanje oèino, koje èuste, reèe, od mene;

⁵ Jer je Jovan krstio vodom, a vi æete se krstiti Duhom svetijem ne dugo posle ovijeh dana.

⁶ A oni onda koji zajedno bijahu, pitahu ga govoreæi: Gospode! hoæeš li sad naèiniti carstvo Izrailjevo?

⁷ A on im reèe: nije vaše znati vremena i ljeta koje otac zadržu u svojoj vlasti;

⁸ Nego æete primiti silu kad siðe Duh sveti na vas; i biæete mi svjedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.

⁹ I ovo rekavši vidješe oni gdje se podiže i odnese ga oblak iz oèiju njihovijeh.

¹⁰ I kad gledahu za njim gdje ide na nebo, gle, dva èovjeka stadoše pred njima u bijelijem haljinama,

¹¹ Koji i rekoše: ljudi Galilejci! šta stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako æe doæi kao što vidjeste da ide na nebo.

¹² Tada se vratiše u Jerusalem s gore koja se zove Maslinska, koja je blizu Jerusalima jedan subotni dan hoda.

¹³ I kad udoše, popeše se u sobu gdje stajahu Petar i Jakov i Jovan i

Andrija, Filip i Toma, Vartolomije i Matej, Jakov Alfejev i Simon Zilot, i Juda Jakovljevi.

¹⁴ Ovi svi jednodušno bijahu jednako na molitvi i u moljenju sa ženama, i s Marijom materom Isusovom i braæom njegovom.

¹⁵ I u dane one ustavši Petar između uèenika reèe a bijaše naroda zajedno oko sto i dvadeset imena):

¹⁶ Ljudi braæo! trebalo je da se izvrši ono pismo što proreèe Duh sveti ustima Davidovijem za Judu koji bješe pred onima što uhvatiše Isusa;

¹⁷ Jer se brojaše s nama, i bijaše primio dijel ove službe.

¹⁸ On dakle steèe njivu od plate nepravedne, i objesivši se puèe po srijedi, i izasu se sva utroba njegova.

¹⁹ I postade znano svima koji žive u Jerusalimu da æe se ta njiva prozvati njihovijem jezikom Akeldama, koje znaèi njiva krvna.

²⁰ Jer se piše u knjizi psaltiru: da bude dvor njegov pust, i da ne bude nikoga ko bi življeo u njemu, i: vladieanstvo njegovo da primi drugi.

²¹ Treba dakle od ovijeh ljudi koji su bili s nama za sve vrijeme kako među nas uðe i iziðe Gospod Isus,

²² Poèevši od krštenja Jovanova do dana kad se uze od nas, da bude s nama svjedok njegova vaskrsenija jedan od ovijeh.

²³ I postaviše dvojicu, Josifa koji se zvaše Varsava prezimenom Just, i Matija.

²⁴ I pomolivši se Bogu rekoše: ti, Gospode! koji poznaješ srca sviju, pokaži jednoga od ove dvojice koga si izabrao,

²⁵ Da primi dijel ove službe i apostolstva, iz koga ispade Juda da ide na mjesto svoje.

²⁶ I baciše kocke za njih, i pade kocka na Matija i primiše ga među

jedanaest apostola.

2

¹ I kad se navrši pedeset dana bijahu zajedno svi apostoli jednodušno.

² I ujedanput postade huka s neba kao duhanje silnoga vjetra, i napuni svu kuæu gdje sjedahu;

³ I pokazaše im se razdijeljeni jezici kao ognjeni; i sjede po jedan na svakoga od njih.

⁴ I napuniše se svi Duha svetoga, i stadoše govoriti drugim jezicima, kao što im Duh davaše te govorahtu.

⁵ A u Jerusalmu stajahu Jevreji ljudi pobožni iz svakoga naroda koji je pod nebom.

⁶ A kad postade ovaj glas, skupi se narod, i smete se: jer svaki od njih slušaše gdje oni govore njegovijem jezikom.

⁷ I divljahu se i èuðahu se govoreæi jedan drugome: nijesu li ovo sve Galilejci što govore?

⁸ Pa kako mi èujemo svaki svoj jezik u kome smo se rodili?

⁹ Paræani, i Miðani, i Elamljani, i koji smo iz Mesopotamije, i iz Judeje i Kapadokije, i iz Ponta i Azije,

¹⁰ I iz Frigije i Pamfilije, iz Misira i krajeva Livijskih kod Kirine, i putnici iz Rima, i Judejci i došljaci,

¹¹ Kriæani i Arapi, èujemo gdje oni govore našijem jezicima velièine Božije.

¹² I divljahu se svi i ne mogahu se naèuditi govoreæi jedan drugome: šta æe dakle ovo biti?

¹³ A drugi potsmijevajuæi se govorahtu: nakitili su se vina.

¹⁴ A Petar stade sa jedanaestoricom i podiže glas svoj i reèe im: ljudi Judejci i vi svi koji živite u Jerusalmu! ovo da vam je na znanje, i èujte rijeèi moje.

¹⁵ Jer ovi nijesu pijani kao što vi mislite, jer je tek treæi sahat dana;

¹⁶ Nego je ovo ono što kaza prorok Joilo:

¹⁷ I biæe u pošljednje dane, govori Gospod, izliæu od Duha svojega na svako tijelo, i prorææi æe sinovi vaši i kæeri vaše, i mladiæi vaši vidjeæe utvare i starci vaši sniæe snove;

¹⁸ Jer æu na sluge svoje i na sluškinje svoje u te dane izliti od Duha svojega, i prorææi æe.

¹⁹ I daæu èudesu gore na nebu i znake dolje na zemlji: krv i oganj i pušenje dima.

²⁰ Sunce æe se pretvoriti u tamu i mjesec u krv prije nego dođe veliki i slavni dan Gospodnji.

²¹ I biæe da æe se svaki spasti koji prizove ime Gospodnje.

²² Ljudi Izrailjci! poslušajte rijeèi ove: Isusa Nazareæanina, èovjeka od Boga potvrðena meðu vama silama i èudesima i znacima koje uèini Bog preko njega meðu vama, kao što i sami znate,

²³ Ovoga odreðenijem savjetom i promislom Božijim predana primivši, preko ruku bezakonika prikovaste i ubiste;

²⁴ Kojeega Bog podiže, razdriješivši sveze smrtne, kao što ne bijaše moguæe da ga one drže.

²⁵ Jer David govori za njega: Gospoda jednako gledah pred sobom: jer je s desne strane mene, da se ne pomaknem;

²⁶ Zato se razveseli srce moje, i obradova se jezik moj, pa još i tijelo moje poèivaæe u nadu;

²⁷ Jer neæeš ostaviti duše moje u paklu, niti æeš dati da svetac tvoj vidi truhljenja.

²⁸ Pokazao si mi putove života: napuniaeš me veselja s licem svojijem.

²⁹ Ljudi braæo! neka je slobodno kazati vam upravo za starješinu Davida da i umrije, i ukopan bi, i grob je njegov meðu nama do ovoga dana.

³⁰ Prorok dakle buduæi, i zna-juæi da mu se Bog kletvom kle od roda bedara njegovijeh po tijelu podignuti Hrista, i posaditi ga na prijestolu njegovu,

³¹ Predvidjevši govori za vaskrsenije Hristovo da se ne ostavi duša njegova u paklu, ni tijelo njegovo vidje truhljenja.

³² Ovoga Isusa vaskrse Bog, èemu smo mi svi svjedoci.

³³ Desnicom dakle Božijom podiže se, i obeæanje svetoga Duha primivši od oca, izli ovo što vi sad vidite i èujete.

³⁴ Jer David ne iziđe na nebesa, nego sam govori: reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane,

³⁵ Dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima.

³⁶ Tvrdo dakle neka zna sav dom Izrailjev da je i Gospodom i Hristom Bog uèinio ovoga Isusa koga vi raspeste.

³⁷ A kad èuše, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalijem apostolima: šta æemo èiniti, ljudi braæo?

³⁸ A Petar im reèe: pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje grijeha; i primiaete dar svetoga Duha;

³⁹ Jer je za vas obeæanje i za djecu vašu, i za sve daljne koje æe god dozvati Gospod Bog naš.

⁴⁰ I drugijem mnogijem rijeèima svjedoèaše, i moljaše ih govoreæi: spasite se od ovoga pokvarenoga roda.

⁴¹ Koji dakle rado primiše rijeè njegovu krstiše se; i pristade u taj dan oko tri hiljade duša.

⁴² I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hljeba, i u molitvama.

⁴³ I uđe strah u svaku dušu; jer apostoli èiniše mnoga èudesa i znake u Jerusalimu.

⁴⁴ A svi koji vjerovaše bijahu zajedno, i imahu sve zajedno.

⁴⁵ I teèevinu i imanje pro-davahu i razdavahu svima kao što ko trebaše.

⁴⁶ I svaki dan bijahu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu hljeb po kuæama, i primahu hranu s radosti i u prostoti srca,

⁴⁷ Hvaleæi Boga, i imajuæi milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onijeh koji se spasavahu.

3

¹ A Petar i Jovan iđahu zajedno gore u crkvu na molitvu u deveti sahat.

² I bijaše jedan èovjek hrom od utrobe matere svoje, kojega nošahu i svaki dan metahu pred vrata crkvena koja se zovu Krasna da prosi milostinju od ljudi koji ulaze u crkvu;

³ Koji vidjevši Petra i Jovana da hoæe da uđu u crkvu prošaše milostinju.

⁴ A Petar pogledavši na nj s Jovanom, reèe: pogledaj na nas.

⁵ A on gledaše u njih misleæi da æe mu oni što dati.

⁶ A Petar reèe: srebra i zlata nema u mene, nego što imam ovo ti dajem: u ime Isusa Hrista Nazareæanina ustanj i hodi.

⁷ I uze ga za desnicu i podiže. I odmah se utvrdiše njegova stopala i gležnji.

⁸ I skoèivši ustade, i hođaše, i uđe s njima u crkvu iduæi i skaèuæi i hvaleæi Boga.

⁹ I vidješe ga svi ljudi gdje ide i hvali Boga.

¹⁰ A znadijahu ga da onaj bješe što milostinje radi sjeðaše kod Krasnijeh vrata crkvenijeh, i napuniše se èuda i straha za to što bi od njega.

¹¹ A kad se iscijeljeni hromi držaše Petra i Jovana, navališe k njima svi ljudi u trijem, koji se zvaše Solomunov, i èuđahu se.

¹² A kad vidje Petar, odgovaraše ljudima: ljudi Izrailjci! što se

èudite ovome? Ili šta gledate na nas, kao da smo svojom silom ili pobožnošæu uèinili da on ide?

¹³ Bog Avraamov i Isakov i Jakovljevi, Bog otaca našijeh, proslavi sina svojega Isusa, kojega vi predadoste i odrekoste ga se pred licem Pilatovijem kad on sudi da ga pusti.

¹⁴ A vi sveca i pravednika odrekoste se, i isprosiste èovjeka krvnika da vam pokloni;

¹⁵ A naèelnika života ubiste, kojega Bog vaskrse iz mrtvijeh, èemu smo mi svjedoci.

¹⁶ I za vjeru imena njegova ovoga, koga vidite i poznajete, utvrdi ime njegovo; i vjera koja je kroza nj dade mu cijelo zdravlje ovo pred svima vama.

¹⁷ I sad, braæo, znam da iz neznanja ono uèiniste, kao i knezovi vaši.

¹⁸ A Bog kako naprijed javi ustima sviju proroka svojijeh da æe Hristos postradati, izvrši tako.

¹⁹ Pokajte se dakle, i obratite se da se oèistite od grijeha svojijeh, da doðu vremena odmaranja od lica Gospodnjega,

²⁰ I da pošlje naprijed nareèenoga vam Hrista Isusa,

²¹ Kojega valja dakle nebo da primi do onoga vremena kad se sve popravi, što Bog govori ustima sviju svetijeh proroka svojijeh od postanja svijeta.

²² Mojsije dakle ocevima našijem reèe: Gospod Bog vaš podignuæe vam proroka iz vaše braæe, kao mene; njega poslušajte u svemu što vam kaže.

²³ I biæe da æe se svaka duša koja ne poslušatoga proroka istrijebiti iz naroda.

²⁴ A i svi proroci od Samuila i potom koliko ih god govori, i za ove dane javljaše.

²⁵ Vi ste sinovi proroka i zavjeta koji uèini Bog s ocevima vašijem govoreæi Avraamu: i u sjemenu

tvojemu blagosloviæe se svi narodi na zemlji.

²⁶ Vama najprije Bog podiže sina svojega Isusa, i posla ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojijeh.

4

¹ A kad oni govorahu narodu, naiðoše na njih sveštenici i vojvoda crkveni i sadukeji;

² I rasrdiše se, što oni uèe ljude i javljaju u Isusu vaskrsenije iz mrtvijeh.

³ I digoše na njih ruke, i metnuše ih u zatvor do ujutru: jer veæ bješe veèe.

⁴ A od onijeh koji slušahu rijeè mnogi vjerovali, i postade broj ljudi oko pet hiljada.

⁵ A kad bi ujutru, skupiše se knezovi njihovi i starješine i književnici u Jerusolim,

⁶ I Ana poglavar sveštenički i Kajafa i Jovan i Aleksandar i koliko ih god bješe od roda svešteničkoga;

⁷ I metnuvši ih na srijedu pitahu: kakom silom ili u èije ime uèiniste vi ovo?

⁸ Tada Petar napunivši se Duha svetoga reèe im: knezovi narodni i starješine Izrailjeve!

⁹ Ako nas danas pitate za dobro djelo koje uèinismo bolesnu èovjeku te on ozdravi:

¹⁰ Da je na znanje svima vama i svemu narodu Izrailjevu da u ime Isusa Hrista Nazareæanina, kojega vi raspeste, kojega Bog podiže iz mrtvijeh, stoji ovaj pred vama zdrav.

¹¹ Ovo je kamen koji vi zidari odbaciste, a postade glava od ugla: i nema ni u jednome drugom spasenija;

¹² Jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojijem bi se mi mogli spasti.

¹³ A kad vidješe slobodu Petrovu i Jovanovu, i znajuæi da su ljudi

neknjiževni i prosti, divljahu se, a znadijahu ih da bijahu s Isusom.

¹⁴ A videæi iscijeljenoga èovjeka gdje s njima stoji ne mogahu ništa protivu reæi.

¹⁵ Onda im zapovjediše da iziðu napolje iz savjeta, pa pitahu jedan drugoga

¹⁶ Govoreæi: šta æete èiniti ovijem ljudima? Jer veliki znak što uèiniše oni poznat je svima koji žive u Jerusalmu, i ne možemo odreæi;

¹⁷ Ali da se dalje ne razilazi po narodu, da im oštro zaprijetimo da više ne govore za ime ovo nikome.

¹⁸ I dozvavši ih zapovjediše im da ništa ne spominju niti uèe u ime Isusovo.

¹⁹ Petar i Jovan odgovarajuæi rekoše im: sudite je li pravo pred Bogom da vas veæma slušamo negoli Boga?

²⁰ Jer mi ne možemo ne govoriti što vidjesmo i èusmo.

²¹ A oni zaprijetivši im pustiše ih, ne našavši ništa kako bi ih muèili, naroda radi; jer svi hvaljahu Boga za ono što se bješe dogodilo.

²² Jer onome èovjeku bješe više od èetrdeset godina na kom se dogodi ovo èudo zdravlja.

²³ A kad ih otpustiše, doðoše k svojim, i javiše šta im rekoše glavari sveštenieki i starješine.

²⁴ A oni kad èuše, jednodušno podigoše glas k Bogu i rekoše: Gospode Bože, ti koji si stvorio nebo i zemlju i more i sve što je u njima;

²⁵ Koji ustima Davida sluge svojega reèe: zašto se bune neznabošci, i narodi izmišljavaju prazne rijeèi?

²⁶ Sastaše se carevi zemaljski, i knezovi se sabraše ujedno na Gospoda i na Hrista njegova.

²⁷ Zaista se sabraše u ovome gradu na svetoga sina tvojega Is-

usa, kojega si pomazao, Irod i Pontijski Pilat s neznabošcima i s narodom Izrailjevijem,

²⁸ Da uèine što ruka tvoja i savjet tvoj naprijed odredi da bude.

²⁹ I sad Gospode! pogledaj na njihove prijetnje, i daj slugama svojim da govore sa svakom slobodom rijeè tvoju;

³⁰ I pružaj ruku svoju na iscjeljivanje i da znaci i èudesu bivaju imenom svetoga sina tvojega Isusa.

³¹ I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mjesto gdje bijahu sabrani, i napuniše se svi Duha svetoga, i govorahu rijeè Božiju sa slobodom.

³² A u naroda koji vjerova bješe jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve bješe zajednieko.

³³ I apostoli s velikom silom svjedodaše da vaskrsenije Gospoda Isusa Hrista; i blagodat velika bješe na svima njima:

³⁴ Jer nijedan među njima ne bješe siromašan, jer koliko ih god bijaše koji imadijahu njive ili kuæe, prodavahu i donošahu novce što uzimahu za to,

³⁵ I metahu pred noge apostolima; i davaše se svakome kao što ko trebaše.

³⁶ A Josija, prozvani od apostola Varnava, koje znaèi sin utjehe, Levit rodnom iz Kipra,

³⁷ On imadijaše njivu, i prodavši je donese novce i metnu apostolima pred noge.

5

¹ A jedan èovjek, po imenu Ananija, sa ženom svojom Sapiroffrom prodade njivu,

² I sakri od novaca sa znanjem i žene svoje, i donesavši jedan dijel metnu apostolima pred noge.

³ A Petar reèe: Ananija! zašto napuni sotona srce tvoje da slažeš

Duha svetome i sakriješ od novaca što uze za njivu?

⁴ Kad je bila u tebe ne bješe li tvoja? I kad je prodade ne bješe li u tvojoj vlasti? Zašto si dakle takovu stvar metnuo u srce svoje? Ljudima nijesi slagao nego Bogu.

⁵ A kad èu Ananija rijeèi ove, pade i izdahnu; i uõe veliki strah u sve koji slušahu ovo.

⁶ A momci ušavši uzeše ga i iznesoše te zakopaše.

⁷ A kad prođe oko tri sahata, uõe i žena njegova ne znajuæi šta je bilo.

⁸ A Petar joj odgovori: kaži mi jeste li za toliko dali njivu? A ona reèe: da, za toliko.

⁹ A Petar joj reèe: zašto se dogovoriste da iskušate Duha Gospodnjega? Gle, noge onijeh koji tvoga muža zakopaše pred vratima su, i iznijeæe te.

¹⁰ I odmah padnu pred nogama njegovijem i izdahnu. A momci ušavši nađoše je mrtvu i iznesoše je i zakopaše kod muža njezina.

¹¹ I uõe veliki strah u svu crkvu i u sve koji èuše ovo.

¹² A rukama apostolskima uèiniše se mnogi znaci i èudesa među ljudima; i bijahu svi jednodušno u trijemu Solomunovu.

¹³ A od ostalih niko ne smijaše pristupiti k njima; nego ih hvaljaše narod.

¹⁴ A sve više pristajahu oni koji vjerovahu Gospoda, mnoštvo ljudi i žena,

¹⁵ Tako da i po ulicama iznošahu bolesnike i metahu na posteljama i na nosilima, da bi kad prođe Petar barem sjenka njegova osjnila koga od njih.

¹⁶ A dolažahu mnogi i iz okolnijeh gradova u Jerusalem, i donošahu bolesnike i koje muèahu neèisti duhovi; i svi ozdravljahu.

¹⁷ Ali ustade poglavar

sveštenieki i svi koji bijahu s njim, od jeresi sadukejske, i napuniše se zavisti,

¹⁸ I digoše ruke svoje na apostole, i metnuše ih u opšti zatvor.

¹⁹ A anđeo Gospodnji otvori noæu vrata tamnieka, i izvedavši ih reèe:

²⁰ Idite i stanite u crkvi te govorite narodu sve rijeèi ovoga života.

²¹ A kad oni èuše, uđoše ujutru u crkvu, i uèahu. A kad dođe poglavar sveštenieki i koji bijahu s njim, sazvaše sabor i sve stariješine od sinova Izrailjevijeh, i poslaše u tamnicu da ih dovedu.

²² A kad sluge otidoše, ne nađoše ih u tamnici; onda se vratije i javiše im

²³ Govoreæi: tamnicu nađosmo zaključèanu sa svakom tvrđom i èuvare gdje stoje pred vratima; ali kad otvorismo, unutra nijednoga ne nađosmo.

²⁴ A kad èuše ove rijeèi poglavar sveštenieki i vojvoda crkveni i ostali glavari sveštenieki, ne mogahu im se naèuditi šta bi to sad bilo.

²⁵ A neko dođe i javi im govoreæi: eno oni ljudi što ih baciste u tamnicu, stoje u crkvi i uèe narod.

²⁶ Tada otide vojvoda s momcima i dovede ih ne na silu: jer se bojahu naroda da ih ne pobije kamenjem.

²⁷ A kad ih dovedoše, postaviše ih pred sabor, i zapita ih poglavar sveštenieki govoreæi:

²⁸ Ne zaprijetismo li vam oštro da ne uèite u ovo ime? i gle, napuniste Jerusalem svojom naukom, i hoæete da bacite na nas krv ovoga èovjeka.

²⁹ A Petar i apostoli odgovarajuæi rekoše: veæma se treba Bogu pokoravati negoli ljudima.

³⁰ Bog otaca našijeh podiže Isusa, kojega vi ubiste objesivši na drvo.

³¹ Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da da Izrailju pokajanje i oprostjenje grijeha.

³² I mi smo njegovi svjedoci ovijeh rijeèi i Duh sveti kojega Bog dade onima koji se njemu pokoravaju.

³³ A kad oni èuše vrlo se rasrdiše, i mišljahu da ih pobiju.

³⁴ Ali onda ustade u skupštini jedan farisej, po imenu Gamaliilo, zakonik, poštovan od svega naroda, i zapovjedi da apostoli malo iziðu napolje,

³⁵ Pa reèe njima: ljudi Izrailjci! gledajte dobro za ove ljude šta æete èiniti;

³⁶ Jer prije ovijeh dana usta Tevda, govoreæi da je on nešto, za kojijem pristade ljudi na broj oko èetiri stotine; on bi ubijen, i svi koji ga slušahu razidoše se i propadoše.

³⁷ Potom usta Juda Galilejac, u dane prijepisa, i odvuèe dosta ljudi za sobom; i on pogibe, i svi koji ga slušahu razasuše se.

³⁸ I sad vam kaæem: proðite se ovijeh ljudi i ostavite ih; jer ako bude od ljudi ovaj savjet ili ovo djelo, pokvariæe se.

³⁹ Ako li je od Boga, ne možete ga pokvariti, da se kako ne naðete kao goborci.

⁴⁰ Onda ga poslušашe, i dozvavši apostole izbiše ih, i zaprijetiše im da ne govore u ime Isusovo, i otpustiše ih.

⁴¹ A oni onda otidoše od sabora radujuæi se što se udostojiše primiti sramotu za ime Gospoda Isusa.

⁴² A svaki dan u crkvi i po kuæama ne prestajahu uèiti i propovijedati jevanðelje o Isusu Hristu.

6

¹ A u ove dane, kad se umnoæiše uèenici, podigoše Grci viku na

Jevreje što se njihove udovice zabravljahu kad se dijeljaše hrana svaki dan.

² Onda dvanaestorica dozvavši mnoštvo uèenika, rekoše: nije prilièno nama da ostavimo rijeè Boæiju pa da sluæimo oko trpeza.

³ Naðite dakle, braæo, meðu sobom sedam poštenijeh ljudi, punijeh Duha svetoga i premudrosti, koje æemo postaviti nad ovijem poslom.

⁴ A mi æemo u molitvi i u službi rijeèi ostati.

⁵ I ova rijeè bi ugodna svemu narodu. I izbraše Stefana, èovjeka napunjena vjere i Duha svetoga, i Filipa, i Prohora, i Nikanora, i Timona, i Parmena, i Nikolu pokrštenjaka iz Antiohije.

⁶ Ove postaviše pred apostole, i oni pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih.

⁷ I rijeè Boæija rastijaše, i mnoæaše se vrlo broj uèenika u Jerusalimu. I sveštenici mnogi pokoravahu se vjeri.

⁸ A Stefan pun vjere i sile èinjaše znake i èudesu velika meðu ljudima.

⁹ Tada ustaše neki iz zbornice koja se zove Liveræanska i Kirinaèka i Aleksandrijaèka i onijeh koji bijahu iz Kilikije i Azije, i prepirahu se sa Stefanom.

¹⁰ I ne mogahu protivu stati premudrosti i Duhu kojijem govoraše.

¹¹ Tada podgovoriše ljude te kazaše: èusmo ga gdje huli na Mojsija i na Boga.

¹² I pobuniše narod i starješine i knjiæevnike, i napadoše i uhvatiše ga, i dovedoše ga na sabor.

¹³ I izvedoše laæne svjedoke koji govorahu: ovaj èovjek ne prestaje huliti na ovo sveto mjesto i na zakon.

¹⁴ Jer ga èusmo gdje govori: ovaj Isus Nazareæanin razvaliæe ovo mjesto, i izmijeniaæ obiæaje

koje nam ostavi Mojsije.

¹⁵ I pogledavši na nj svi koji sjeđahu na saboru vidješe lice njegovo kao lice anđela.

7

¹ A poglavar sveštenički reèe: je li dakle tako?

² A on reèe: ljudi braæo i oci! poslušajte. Bog slave javi se ocu našem Avraamu kad bješe u Mesopotamiji, prije nego se doseli u Haran,

³ I reèe mu: iziđi iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega, i dođi u zemlju koju æu ti ja pokazati.

⁴ Tada iziđe iz zemlje Haldejske, i doseli se u Haran; i odande, po smrti oca njegova, preseli ga u ovu zemlju u kojoj vi sad živite.

⁵ I ne dade mu našljedstva u njoj ni stope; i obreèe mu je dati u držanje i sjemenu njegovu poslije njega, dok on još nemaše djeteta.

⁶ Ali Bog reèe ovako: sjeme tvoje biæe došljaci u zemlji tuđoj, i natjeraæe ga da služi, i muèiæe ga èetiri stotine godina.

⁷ I narodu kome æe služiti ja æu suditi, reèe Bog; i potom æe iziæi, i služiaæe meni na ovome mjestu.

⁸ I dade mu zavjet obrezanja, i tako rodi Isaka, i obreza ga u osmi dan; i Isak Jakova, i Jakov dvanaest starješina.

⁹ I starješine zaviđahu Josifu, i prodadoše ga u Misir; i Bog bješe s njim.

¹⁰ I izbavi ga od sviju njegovijeh nevolja, i dade mu milost i premudrost pred Faraonom carem Misirskim, i postavi ga poglavarom nad Misirom i nad svijem domom svojijem.

¹¹ A dođe glad na svu zemlju Misirsku i Hanaansku i nevolja velika, i ne nalažahu hrane oci naši.

¹² A Jakov èuvši da ima pšenice u Misiru poslala najprije oce naše.

¹³ I kad dođoše drugi put, poznaše Josifa braæa njegova, i rod Josifov posta poznat Faraonu.

¹⁴ A Josif poslala i dozva oca svojega Jakova i svu rodbinu svoju, sedamdeset i pet duša.

¹⁵ I Jakov siđe u Misir, i umrije, on i ocevi naši.

¹⁶ I prenesoše ih u Sihem, i metnuše u grob koji kupi Avraam za novce od sinova Emorovijeh u Sihemu.

¹⁷ I kad se približi vrijeme obeæanja za koje se Bog zakle Avraamu, narod se narodi i umnoži u Misiru,

¹⁸ Dok nastala drugi car u Misiru, koji ne znaše Josifa.

¹⁹ Ovaj namisli zlo za naš rod, izmuèi oce naše da svoju djecu bacahu da ne žive.

²⁰ U to se vrijeme rodi Mojsije, i bješe Bogu ugodan, i bi tri mjeseca hranjen u kuæi oca svojega.

²¹ A kad ga izbaciše, uze ga kæi Faraonova, i odgaji ga sebi za sina.

²² I nauèi se Mojsije svoj premudrosti Misirskoj, i bješe silan u rijeèima i u djelima.

²³ A kad mu se navršivaše èetrdeset godina, dođe mu na um da obiđe braæu svoju, sinove Izrailjeve.

²⁴ I vidjevši jednome gdje se èini nepravda, pomože, i pokaja onoga što mu se èinjaše nepravda, i ubi Misirca.

²⁵ Mišljaše pak da braæa njegova razumiju da Bog njegovom rukom njima spasenije dade: ali oni ne razumješe.

²⁶ A sutradan dođe među takove koji se bijahu svadili, i miraše ih govoreæi: ljudi, vi ste braæa, zašto èinite nepravdu jedan drugome?

²⁷ A onaj što èinjaše nepravdu bližnjemu oturi ga govoreæi: ko je tebe postavio knezom i sudijom nad nama?

28 Ili i mene hoæeš da ubiješ kao što si juèe ubio Misirca?

29 A Mojsije pobježe od ove rijeèi, i posta došljak u zemlji Madijamskoj, gdje rodi dva sina.

30 I kad se navršì èetrdeset godina, javi mu se u pustinji gore Sinajske anđeo Gospodnji u plamenu ognjenom u kupini.

31 A kad Mojsije vidje, divljaše se utvari. A kad on pristupi da vidi, bi glas Gospodnji k njemu:

32 Ja sam Bog otaca tvojijeh, Bog Avraamov i Bog Isakov i Bog Jakovljev. A Mojsije se bješe uzdrktao i ne smijaše da pogleda.

33 A Gospod mu reèe: izuj obuæu sa svojijeh nogu: jer je mjesto na kome stojiš sveta zemlja.

34 Ja dobro vidjeh muku svojega naroda koji je u Misiru, i èuh njihovo uzdisanje, i siđoh da ih izbavim: i sad hodi da te pošljem u Misir.

35 Ovoga Mojsija, kojega oturiše rekavši: ko te postavi knezom i sudijom? ovoga Bog za kneza i izbavitelja posla rukom anđela koji mu se javi u kupini.

36 Ovaj ih izvede uèinivši èudesu i znake u zemlji Misirskoj i u Crvenom Moru i u pustinji èetrdeset godina.

37 Ovo je Mojsije koji kaza sinovima Izrailjevijem: Gospod Bog vaš podignuæe vam proroka iz vaše braæe, kao mene: njega poslušajte.

38 Ovo je onaj što bješe u crkvi u pustinji s anđelom, koji mu govori na gori Sinajskoj, i s ocima našijem; koji primi rijeèi žive da ih nama da;

39 Kojega ne htješe poslušati oci naši, nego ga odbaciše, i okrenuše se srcem svojijem u Misir;

40 Rekavši Aronu: naèini nam bogove koji æe iæi pred nama, jer ovome Mojsiju, koji nas izvede iz zemlje Misirske, ne znamo šta bi.

41 I tada naèiniše tele, i prinesoše žrtvu idolu, i radovahu se rukotvorini svojoj.

42 A Bog se okrenu od njih, i predade ih da služe vojnicima nebeskijem, kao što je pisano u knjizi proroka: eda zaklanja i žrtve prinesoste mi za èetrdeset godina u pustinji, dome Izrailjev?

43 I primiste èador Molohov, i zvijezdu boga svojega Remfana, kipove koje naèiniste da im se molite; i preseliæu vas dalje od Vavilona.

44 Ocevi naši imahu èador svjedoèanstva u pustinji, kao što zapovjedi onaj koji govori Mojsiju da ga naèini po onoj prilici kao što ga vidje;

45 Koji i primiše ocevi naši i donesoše s Isusom Navinom u zemlju neznabožaca, koje oturi Bog ispred lica našijeh otaca, tja do Davida,

46 Koji nađe milost u Boga, i izmoli da nađe mjesto Bogu Jakovljevu.

47 A Solomun mu naèini kuæu.

48 Ali najviši ne živi u rukotvorenijem crkvama, kao što govori prorok:

49 Nebo je meni prijestol a zemlja podnožje nogama mojima: kako æete mi kuæu sazidati? govori Gospod; ili koje je mjesto za moje poèivanje?

50 Ne stvori li ruka moja sve ovo?

51 Tvrdovrati i neobrezanijeh srca i ušiju! vi se jednako protivite Duhu svetome; kako vaši oci, tako i vi.

52 Kojega od proroka ne protjeraše oci vaši? I pobiše one koji naprijed javiše za dolazak pravednika, kojega vi sad izdajnici i krvnici postadoste;

53 Koji primiste zakon naredbom anđelskom, i ne održaste.

54 Kad ovo èuše, rasrdiše se vrlo u srcima svojima, i škrgutahu zubima na nj.

⁵⁵ A Stefan buduæi pun Duha svetoga pogleda na nebo i vidje slavu Božiju i Isusa gdje stoji s desne strane Bogu;

⁵⁶ I reèe: evo vidim nebesa otvorena i sina èovjeèijega gdje stoji s desne strane Bogu.

⁵⁷ A oni povikavši iza glasa zatiskivahu uši svoje, i navališe jednodušno na nj.

⁵⁸ I izvedavši ga iz grada stadoše ga zasipati kamenjem, i svjedoci haljine svoje metnuše kod nogu mladiæa po imenu Savla.

⁵⁹ I zasipahu kamenjem Stefana, koji se moljaše Bogu i govoraše: Gospode Isuse! primi duh moj.

⁶⁰ Onda kleèe na koljena i povika iza glasa: Gospode! ne primi im ovo za grijeh. I ovo rekavši umrije.

8

¹ Savle pak bješe pristao na njegovu smrt. A u taj dan postade veliko gonjenje na crkvu Jerusalmisku, i svi se rasijaše po krajevima Judejskijem i Samarijskijem osim apostola.

² A ljudi pobožni ukopaše Stefana i veliki plaè uèiniše nad njim.

³ A Savle dosađivaše crkvi, jer iðaše po kuæama, i vucijaše ljude i žene te predavaše u tamnicu.

⁴ A oni što se bijahu rasijali prolažahu propovijedajuæi rijeè.

⁵ A Filip sišavši u grad Samarijski propovijedaše im Hrista.

⁶ A narod pažaše jednodušno na ono što govoraše Filip, slušajuæi i gledajuæi znake koje einjaše;

⁷ Jer duhovi neèisti s velikom vikom izlažahu iz mnogijeh u kojima bijahu, i mnogi uzeti i hromi ozdraviše.

⁸ I bi velika radost u gradu onome.

⁹ A bješe jedan èovjek, po imenu Simon, koji prije èaraše u gradu i dovoðaše u èudo narod

Samarijski, govoreæi da je on nešto veliko;

¹⁰ Na kojega gledahu svi, i malo i veliko, govoreæi: ovo je velika sila Božija.

¹¹ A zato gledahu na njega što ih mnogo vremena èinima udivljavaše.

¹² Kad pak vjerovaše Filipu koji propovijedaše jevanđelje o carstvu Božijemu i o imenu Isusa Hrista, kršæavahu se i ljudi i žene.

¹³ Tada i Simon vjerova, i krstivši se osta kod Filipa; i videæi djela i znake velike koji se einjahu divljaše se vrlo.

¹⁴ A kad èuše apostoli koji bijahu u Jerusalmu da Samarija primi rijeè Božiju, poslaše k njima Petra i Jovana.

¹⁵ Koji sišavši pomoliše se Bogu za njih da prime Duha svetoga;

¹⁶ Jer još ni na jednoga ne bješe došao, nego bijahu samo kršteni u ime Gospoda Isusa.

¹⁷ Tada apostoli metnuše ruke na njih, i oni primiše Duha svetoga.

¹⁸ A kad vidje Simon da se daje Duh sveti kad apostoli metnu ruke, donese im novce

¹⁹ Govoreæi: dajte i meni ovu vlast da kad metnem ruke na koga primi Duha svetoga.

²⁰ A Petar mu reèe: novci tvoji s tobom da budu u pogibao, što si pomislio da se dar Božij može dobiti za novce.

²¹ Nema tebi dijela ni iseta u ovoj rijeèi; jer srce tvoje nije pravo pred Bogom.

²² Pokaj se dakle od ove svoje pakosti, i moli se Bogu da bi ti se oprostila pomisao srca tvoga.

²³ Jer te vidim da si u grkoj žuèi i u svezi nepravde.

²⁴ A Simon odgovarajuæi reèe: pomolite se vi Gospodu za mene da ne naiđe na mene ništa od ovoga što rekoste.

²⁵ Tako oni posvjedoèivši i govorièivši rijeè Gospodnju vratiše se u Jerusolim, i mnogijem selima Samarijskijem propovjediše jevanðelje.

²⁶ A anðeo Gospodnji reèe Filipu govoreæi: ustani i idi na podne na put koji silazi od Jerusolima u Gazu i pust je.

²⁷ I ustavši poðe. I gle, èovjek Arapin, uškopljenik, vlastelin Kandakije carice Arapske, što bješe nad svima njezinijem riznicama, koji bješe došao u Jerusolim da se moli Bogu,

²⁸ Pa se vraæaše, i sjedeæi na kolima svojijem èitaše proroka Isaiju.

²⁹ A Duh reèe Filipu: pristupi i prilijepi se tijem kolima.

³⁰ A Filip pritrèavši èu ga gdje èita proroka Isaiju, i reèe: a razumiješ li što èitaš?

³¹ A on reèe: kako bih mogao ako me ko ne uputi? I umoli Filipa te se pope i sjede s njim.

³² A mjesto iz pisma koje èitaše bješe ovo: kao ovca na zaklanje odvede se, i nijem kao jagnje pred onijem koji ga striže, tako ne otvori usta svojijeh.

³³ U njegovom poniženju ukide se sud njegov. A rod njegov ko æe iskazati? Jer se njegov život uzima od zemlje.

³⁴ Onda uškopljenik odgovori Filipu i reèe: molim te, za koga ovo govori prorok? ili za sebe ili za koga drugoga?

³⁵ A Filip otvorivši usta svoja, i poèevši od pisma ovoga, propovjedi mu jevanðelje Isusovo.

³⁶ Kako iðahu putem doðoše na nekaku vodu; i reèe uškopljenik: evo vode, šta brani meni da se krstim?

³⁷ A Filip mu reèe: ako vjeruješ od svega srca svojega, možeš. A on odgovarajuæi reèe: vjerujem da je Isus Hristos sin Božij.

³⁸ I zapovjedi da stanu kola, i siðoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga.

³⁹ A kad iziðoše iz vode, Duh sveti pade na uškopljenika, a anðeo Gospodnji uze Filipa, i više ga ne vidje uškopljenik; nego otide putem svojijem radujuæi se.

⁴⁰ A Filip se obrete u Azotu; i prolazeæi propovijedaše jevanðelje svima gradovima, dok ne doðe u Æesariju.

9

¹ A Savle još dišuæi prijetnjom i smræu na uèenike Gospodnje pristupi k poglavaru svešteniekome,

² I izmoli u njega poslanice u Damask na zbornice, ako koga naðe od ovoga puta, i ljude i žene svezane da dovede u Jerusolim.

³ A kad bješe na putu i doðe blizu Damaska, ujedanput obasja ga svjetlost s neba,

⁴ I padnuvši na zemlju èu glas gdje mu govori: Savle! Savle! zašto me goniš?

⁵ A on reèe: ko si ti, Gospode? A Gospod reèe: ja sam Isus, kojega ti goniš: teško ti je protivu bodila praæati se.

⁶ A on drkæuæi od straha reèe: Gospode! šta hoæeš da èinim? I Gospod mu reèe: ustani i uði u grad, pa æe ti se kazati šta ti treba èiniti.

⁷ A ljudi koji iðahu s njim stajahu i èuðahu se, jer èujahu glas a ne viðahu nikoga.

⁸ A Savle usta od zemlje, i otvorenijem oèima svojijem nikoga ne viðaše. A oni ga uzeše za ruku i uvedoše u Damask.

⁹ I bješe tri dana slijep, i ne jede, niti pi.

¹⁰ A u Damasku bješe jedan uèenik, po imenu Ananija, i reèe mu Gospod u utvari: Ananija! A on reèe: evo me, Gospode!

11 A Gospod mu reèe: ustani i idi u ulicu koja se zove Prava, i traži u domu Judinom po imenu Savla Taršanina; jer gle, on se moli Bogu,

12 I vidje u utvari èovjeka, po imenu Ananiju, gdje uèe i metnu ruku na nj da progleda.

13 A Ananija odgovori: Gospode! ja èuh od mnogijeh za toga èovjeka kolika zla poèini svetima tvojima u Jerusalmu;

14 I ovdje ima vlast od glavara sveštenikijeh da veže sve koji prizivaju ime tvoje.

15 A Gospod mu reèe: idi, jer mi je on sud izbrani da iznese ime moje pred neznabošce i careve i sinove Izrailjeve.

16 A ja æu mu pokazati koliko mu valja postradati za ime moje.

17 I poèe Ananija, i uèe u kuæu, i metnuvši ruke na nj reèe: Savle, brate! Gospod Isus, koji ti se javi na putu kojijem si išao, posla me da progledaš i da se napuniš Duha svetoga.

18 I odmah otpade od oèiju njegovijeh kao krljušt, i odmah progleda, i ustavši krsti se.

19 I pošto pojede okrijepi se; i bi Savle nekoliko dana s uèenicima koji bijahu u Damasku.

20 I odmah po zbornicama propovijedaše Isusa da je on sin Božij.

21 A svi koji slušahu divljahu se i govorahu: nije li ovo onaj što gonjaše u Jerusalmu one koji spominjahu ime ovo, i ovdje zato doèe da ih povezane vodi glavarima sveštenikijem.

22 A Savle se veæma siljaše i zabunjivaše Jevreje koji žive u Damasku, dokazujuæi da je ovo Hristos.

23 A kad se navršì podosta dana, dogovoriše se Jevreji da ga ubiju.

24 Ali Savle doznade njihov dogovor; a oni èuvahu vrata dan i noæ da bi ga ubili;

25 A uèenici ga uzeše noæu i spustiše preko zida u kotarici.

26 A kad doèe Savle u Jerusalm, ogledaše da se pribije uz uèenike; i svi ga se bojahu, jer ne vjerovahu da je uèenik.

27 A Varnava ga uze i dovede k apostolima, i kaza im kako na putu vidje Gospoda, i kako mu govori, i kako u Damasku slobodno propovijeda ime Isusovo.

28 I bijaše s njima i ulazi u Jerusalm i izlazi i slobodno propovijedaše ime Gospoda Isusa.

29 I govoraše i prepiraše se s Grcima; a oni gledahu da ga ubiju.

30 A kad razumješe braæa, sve-doše ga u Æesariju, i otpustiše ga u Tarsu.

31 A crkve po svoj Judeji i Galileji i Samariji bijahu na miru, i napredovahu, i hoðahu u strahu Gospodnjem, i umnožavahu se utjehom svetoga Duha.

32 I dogodi se kad Petar obilažaše sve, da doèe i k svetima koji življahu u Lidi.

33 I naèe tamo jednoga èovjeka po imenu Eneju, koji veæ osam godina ležaše na odru, jer bješe uzet.

34 I reèe mu Petar: Eneja! iscjeljuje te Isus Hristos, ustani i prostri sam sebi. I odmah usta.

35 I vidješe ga svi koji življahu u Lidi i u Asaronu, i obratiše se ka Gospodu.

36 A u Jopi bješe jedna uèenica, po imenu Tavita, koje znaèi srna, i ona bješe puna dobrijeh djela i milostinje što èinjaše.

37 I dogodi se u te dane da se ona razbolje i umrije; onda je okupaše i metnuše u gornju sobu.

38 A buduæi da je Lida blizu Jope, onda uèenici èuvši da je Petar u njoj poslaše dva èovjeka moleæi ga da ne požali truda doæi do njih.

39 A Petar ustavši otide s njima, i kad doèe, izvedoše ga u gornju

sobu i skupiše se oko njega sve udovice plaèuæi i pokazujuæi suknje i haljine što je radila Srna dok je bila s njima.

⁴⁰ A Petar izgnavši sve napolje kleèe na koljena i pomoli se Bogu, i okrenuvši se k tijelu reèe: Tavito! ustani. A ona otvori oèi svoje, i vidjevši Petra sjede.

⁴¹ Petar pak pruživši joj ruku podiže je; i dozvavši svete i udovice pokaza je živu.

⁴² I ovo se razglasi po svoj Jopi, i mnogi vjerovaše Gospoda.

⁴³ I dogodi se da on osta mnogo dana u Jopi u nekoga Simona kožara.

10

¹ A u Æesariji bješe jedan èovjek po imenu Kornilije, kapetan od èete koja se zvaše Talijanska.

² Pobožan i bogobožan sa cijelijem domom svojijem, koji davaše milostinju mnogijem ljudima i moljaše se Bogu bez prestanka;

³ On vidje na javi u utvari oko devetoga sahata dnevi anđela Božijega gdje siđe k njemu i reèe mu: Kornilije!

⁴ A on pogledavši na nj i uplašivši se reèe: što je Gospode? A on mu reèe: molitve tvoje i milostinje iziđoše na pamet Bogu;

⁵ I sad pošlji u Jopu ljude i dozovi Simona prozvanoga Petra:

⁶ On stoji u nekoga Simona kožara, kojega je kuæa kod mora: on æe ti kazati rijeèi kojima æeš se spasti ti i sav dom tvoj.

⁷ I kad otide anđeo koji govori Korniliju, dozvavši dvojicu od svojijeh slugu i jednoga pobožna vojnika od onijeh koji mu služahu,

⁸ I kazavši im sve posla ih u Jopu.

⁹ A sjutradan kad oni iđahu putem i približiše se ka gradu,

iziđe Petar u gornju sobu da se pomoli Bogu u šesti sahat.

¹⁰ I ogladnje, i šæaše da jede; a kad mu oni gotovljahu, dođe izvan sebe,

¹¹ I vidje nebo otvoreno i sud nekakav gdje silazi na njega, kao veliko platno, zavezan na èetiri roglja i spušta se na zemlju;

¹² U kome bijahu sva èetvoronožna na zemlji, i zvjerinje i bubine i ptice nebeske.

¹³ I postade glas k njemu: ustani, Petre! pokolji i pojedj.

¹⁴ A Petar reèe: nipošto, Gospode! jer nikad ne jedoh što pogano ili neèisto.

¹⁵ I gle, glas opet k njemu drugom: što je Bog oèistio ti ne pogani.

¹⁶ I ovo bi tripud, i sud se opet uze na nebo.

¹⁷ A kad se Petar u sebi divljaše šta bi bila utvara koju vidje, i gle, ljudi poslani od Kornilija, napitavši i našavši dom Simonov stadoše pred vratima,

¹⁸ I zovnuvši pitahu: stoji li ovdje Simon prozvani Petar?

¹⁹ A dok Petar razmišljavaše o utvari, reèe mu Duh: evo tri èovjeka traže te;

²⁰ Nego ustani i siđi i idi s njima ne premišljajuæi ništa, jer ih ja poslah.

²¹ A Petar sišavši k ljudima poslanijem k sebi od Kornilija reèe: evo ja sam koga tražite; što ste došli?

²² A oni rekoše: Kornilije kapetan, èovjek pravedan i bogobožan, poznat kod svega naroda Jevrejskoga, primio je zapovijest od anđela svetoga da dozove tebe u svoj dom i da èuje rijeèi od tebe.

²³ Onda ih dozva unutra i ugosti. A sjutradan ustavši Petar pođe s njima, i neki od braæe koja bješe u Jopi pođoše s njim.

²⁴ I sjutradan uđoše u Æesariju.

A Kornilije èekaše ih sazavši rodbinu svoju i ljubazne prijatelje.

²⁵ A kad Petar šæaše da uðe, srete ga Kornilije, i padnuvši na noge njegove pokloni se.

²⁶ I Petar ga podiže govoreæi: ustani, i ja sam èovjek.

²⁷ I s njim govoreæi uðe, i naðe mnoge koji se bijahu sabrali.

²⁸ I reèe im: vi znate kako je neprilièno èovjeku Jevrejinu druæiti se ili dolaziti k tuðinu; ali Bog meni pokaza da nijednoga èovjeka ne zovem pogana ili neèista;

²⁹ Zato i bez sumnje doðoh pozvan. Pitam vas dakle zašto poslaste po mene?

³⁰ I Kornilije reèe: od èetvrtoga dana do ovoga èasa ja postih, i u deveti sahat moljah se Bogu u svojoj kuæi; i gle, èovjek stade preda mnom u haljini sjajnoj,

³¹ I reèe: Kornilije! uslišena bi molitva tvoja i milostinje tvoje pomenuše se pred Bogom.

³² Pošlji dakle u Jopu i dozovi Simona koji se zove Petar: on stoji u kuæi Simona koæara kod mora, koji kad doðe kazaæe ti.

³³ Onda ja odmah poslah k tebi; i ti si dobro uèinio što si došao. Sad dakle mi svi stojimo pred Bogom da èujemo sve što je tebi od Boga zapovjedenno.

³⁴ A Petar otvorivši usta reèe: zaista vidim da Bog ne gleda ko je ko;

³⁵ Nego u svakom narodu koji se boji njega i tvori pravdu mio je njemu.

³⁶ Rijeè što posla sinovima Izrailjevijem, javljajuæi mir po Isusu Hristu, ona je Gospod svima.

³⁷ Vi znate govor koji je bio po svoj Judeji poèevši od Galileje po krštenju koje propovijeda Jovan:

³⁸ Isusa iz Nazareta kako ga pomaza Bog Duhom svetijem i silom, koji proðe èineæi dobro i iscjeljujuæi sve koje ðavo bješe

nadvladao; jer Bog bijaše s njim.

³⁹ I mi smo svjedoci svemu što uèini u zemlji Judejskoj i Jerusalmu; kojega i ubiše objesivši na drvo.

⁴⁰ Ovoga Bog vaskrse treæi dan, i dade mu da se pokaže,

⁴¹ Ne svemu narodu nego nama svjedocima naprijed izbranima od Boga, koji s njim jedosmo i pismo po vaskrseniju njegovom iz mrtvih.

⁴² I zapovjedi nam da propovjedamo narodu i da svjedoèimo da je on nareèeni od Boga sudija živijem i mrtvijem.

⁴³ Za ovo svjedoèe svi proroci da æe imenom njegovijem primiti oprostjenje grijeha svi koji ga vjeruju.

⁴⁴ A dok još Petar govoraše ove rijeèi, siðe Duh sveti na sve koji slušahu rijeè.

⁴⁵ I udiviše se vjerni iz obrezanja koji bijahu došli s Petrom, videæi da se i na neznabošce izli dar Duha svetoga.

⁴⁶ Jer ih slušahu gdje govorahu jezike, i velièahu Boga. Tada odgovori Petar:

⁴⁷ Eda može ko vodu zabraniti da se ne krste oni koji primiše Duha svetoga kao i mi?

⁴⁸ I zapovjedi im da se krste u ime Isusa Hrista. Tada ga moliše da ostane kod njih nekoliko dana.

11

¹ A èuše i apostoli i braæa koji bijahu u Judeji da i neznabošci primiše rijeè Boæiju.

² I kad iziðe Petar u Jerusalem, prepirahu se s njim koji bijahu iz obrezanja,

³ Govoreæi: ušao si k ljudima koji nijesu obrezani, i jeo si s njima.

⁴ A Petar poèevši kazivaše im redom govoreæi:

⁵ Ja bijah u gradu Jopi na molitvi, i došavši izvan sebe

vidjeh utvaru, gdje silazi sud nekakav kao veliko platno na četiri rogla i spušta se s neba, i dođe do preda me.

⁶ Pogledavši u nj opazih i vidjeh četvoronožna zemaljska, i zvjerinje i bubine i ptice nebeske.

⁷ A euh glas koji mi govori: ustani, Petre! pokolji i pojed.

⁸ A ja rekoh: nipošto, Gospode! jer ništa pogano i nečisto nikad ne uđe u usta moja.

⁹ A glas mi odgovori drugom s neba govoreći: što je Bog očitio ti ne pogani.

¹⁰ A ovo bi triput; i uze se opet sve na nebo.

¹¹ I gle, odmah tri čovjeka stashe pred kućom u kojoj bijah, poslani iz Āesarije k meni.

¹² A Duh mi reče da idem s njima ne promišljajući ništa. A dođoše sa mnom i ovo šest braće, i učosmo u kuću čovjekovu.

¹³ I kaza nam kako vidje anđela u kući svojoj koji je stao i kazao mu: pošlji ljude u Jopu i dozovi Simona prozvanoga Petra,

¹⁴ Koji će ti kazati riječi kojima ćeš se spasti ti i sav dom tvoj.

¹⁵ A kad ja počeh govoriti, siđe Duh sveti na njih, kao i na nas u početku.

¹⁶ Onda se opomenuh riječi Gospodnje kako govoraše: Jovan je krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom svetijem.

¹⁷ Kad im dakle Bog dade jednak dar kao i nama koji vjerujemo Gospoda svojega Isusa Hrista: ja ko bijah da bih mogao zabraniti Bogu?

¹⁸ A kad čuše ovo, umukoše, i hvaljahu Boga govoreći: dakle i neznabošcima Bog dade pokazanje za život.

¹⁹ A oni što se rasijaše od nevolje koja posta za Stefana, prođoše tja do Finikije i Kipra i Antiohije, nikomu ne govoreći riječi do samijem Jevrejima.

²⁰ A neki od njih bijahu Kiprani i Kirinci, koji ušavši u Antiohiju govoraahu Grcima propovjedajući jevanđelje o Gospodu Isusu.

²¹ I bješe ruka Božija s njima; i mnogo ih vjerovaše i obratiše se ka Gospodu.

²² A dođe riječ o njima do ušiju crkve koja bješe u Jerusalimu; i poslaše Varnavu da ide tja do Antiohije;

²³ Koji došavši i vidjevši blagodat Božiju, obradova se, i moljaše sve da tvrdijem srcem ostanu u Gospodu;

²⁴ Jer bješe čovjek blag i pun Duha svetoga i vjere. I obrati se mnogi narod ka Gospodu.

²⁵ Varnava pak iziđe u Tars da traži Savla; i kad ga nađe, dovede ga u Antiohiju.

²⁶ I oni se cijelu godinu sastajahu ondje s crkvom, i učiše mnogi narod; i najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.

²⁷ A u te dane siđoše iz Jerusalima proroci u Antiohiju.

²⁸ I ustavši jedan od njih, po imenu Agav, objavi glad veliki koji će biti po vasionom svijetu; koji i bi za Klaudija cesara.

²⁹ A od učenika odredi svaki koliko koji mogaše da pošlju u pomoć braći koja življahu u Judeji.

³⁰ Koje i učiniše poslavši starješinama preko ruke Varnavine i Savlove.

12

¹ U ono pak vrijeme podiže Irod car ruke da muči neke od crkve.

² I pogubi Jakova brata Jovanova mačem.

³ I vidjevši da je to po volji Jevrejima nastavi da uhvati i Petra a bijahu dani prijesnijeh hljebova

⁴ Kojega i uhvati i baci u tamnicu, i predade ga četvorici četvrtnika vojničkih da ga čuvaju, i mišljaše ga po pashi izvesti pred narod.

⁵ I tako Petra èuvahu u tamnici; a crkva moljaše se za njega Bogu bez prestanka.

⁶ A kad šæaše Irod da ga izvede, onu noæ spavaše Petar meðu dvojicom vojnika, okovan u dvoje verige, a stražari pred vratima èuvahu tamnicu.

⁷ I gle, anđeo Gospodnji pristupi, i svjetlost obasja po sobi, i kucnuvši Petra u rebra probudi ga govoreæi: ustani brže. I spadoše mu verige s ruku.

⁸ A anđeo mu reèe: opaši se, i obuj opanke svoje. I uèini tako. I reèe mu anđeo: obuci haljinu svoju, pa hajde za mnom.

⁹ I izišavši iðaše za njim, i ne znadijaše da je to istina što anđeo èinjaše, nego mišljaše da vidi utvaru.

¹⁰ A kad proðoše prvu stražu i drugu i doðoše k vratima gvozdenijem koja voðahu u grad, ona im se sama otvoriše; i izišavši proðoše jednu ulicu, i anđeo odmah otstupi od njega.

¹¹ I kad dođe Petar k sebi reèe: sad zaista vidim da Bog posla anđela svojega te me izbavi iz ruku Irodovijeh i od svega èekanja naroda Jevrejskoga.

¹² I razmislivši dođe kuæi Marije matere Jovana koji se zvaše Marko, gdje bijahu mnogi sabrani i moljahu se Bogu.

¹³ A kad kucnu Petar u vrata od dvora, pristupi djevojka po imenu Roda, da èuje.

¹⁴ I poznavši glas Petrov od radosti ne otvori vrata, nego utrèa i kaza da Petar stoji pred vratima.

¹⁵ A oni joj rekoše: jesi li ti luda? A ona potvrðivaše da je tako. A oni govorahu: anđeo je njegov.

¹⁶ A Petar jednako kucaše. A kad otvoriše, vidješe ga, i udiviše se.

¹⁷ A on mahnuvši na njih rukom da æute, kaza im kako ga Gospod izvede iz tamnice; i reèe: javite ovo Jakovu i braæi. I izišavši otide

na drugo mjesto.

¹⁸ A kad bi dan, bješe ne mala buna meðu vojnicima, šta to bi od Petra.

¹⁹ A kad ga Irod zaiska i ne nađe, onda ispita stražare, i zapovjedi da ih odvedu; i izišavši iz Judeje u Æesariju onamo življaše.

²⁰ Jer se Irod srðaše na Tirce i Sidonce. Ali oni jednodušno doðoše k njemu, i uzevši na svoju ruku Vlasta, posteljnika careva, iskahu mira, jer se njihove zemlje hranjahu od njegova carstva.

²¹ A u odreðeni dan obuèe se Irod u carsku haljinu, i sjedavši na prijesto govoraše im;

²² A narod vikaše: ovo je glas Božij, a ne èovjeèij.

²³ Ali ujedanput udari ga anđeo Gospodnji; jer ne dade slave Bogu; i buduæi izjedan od crvi izdahnu.

²⁴ A rijeè Božija rastijaše i množaše se.

²⁵ A Varnava i Savle predavši pomoæ vratiše se iz Jerusalima u Antiohiju, uzevši sa sobom i Jovana koji se zvaše Marko.

13

¹ A u crkvi koja bješe u Antiohiji bijahu neki proroci i uèitelji, to jest: Varnava i Simeun koji se zvaše Nigar, i Lukije Kirinac, i Manail odgajeni s Irododom èetverovlasnikom, i Savle.

² A kad oni služahu Gospodu i pošæahu, reèe Duh sveti: odvojte mi Varnavu i Savla na djelo na koje ih pozvah.

³ Tada postivši i pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih, i otpustiše ih.

⁴ Ovi dakle poslani od Duha svetoga siðoše u Seleukiju, i odande otploviše u Kipar.

⁵ I došavši u Salamin javiše rijeè Božiju u zbornicama Jevrejskima; a imahu i Jovana slugu.

⁶ A kad proðoše ostrvo tja do Pafa, naðoše nekakvoga èovjeka

vraèara i lažna proroka, Jevrejina, kome bješe ime Varisus,

⁷ Koji bješe s namjesnikom Srđem Pavlom, èovjekom razumnijem. Ovaj dozvavši Varnavu i Savla zaiska da èuje rijeè Božiju.

⁸ A Elima vraèar jer to znaèi ime njegovo) stade im se suprotiti, gledajuæi da odvrati namjesnika od vjere.

⁹ A Savle koji se zvaše i Pavle, pun Duha svetoga pogledavši na nj

¹⁰ Reèe: o napunjeni svakoga lukavstva i svake pakosti, sine đavolji! neprijatelju svake pravde! zar ne prestaješ kvariti pravijeh putova Gospodnjih?

¹¹ I sad eto ruke Gospodnje na te, i da budeš slijep da ne vidiš sunca za neko vrijeme. I ujedanput napade na nj mrak i tama, i pipajuæi tražaše vođa.

¹² Tada namjesnik, kad vidje šta bi, vjerova, diveæi se nauci Gospodnjoj.

¹³ A kad se Pavle sa svojijem društvom odveze iz Pafa, dođoše u Pergu Pamfilijsku; a Jovan se odvoji od njih, i vrati se u Jerusalmim.

¹⁴ A oni otišavši iz Perge dođoše u Antiohiju Pisidijsku, i ušavši u zbornicu u dan subotni sjedoše.

¹⁵ A po èitanju zakona i proroka poslaše starješine zbornièke k njima govoreæi: ljudi braæo! ako je u vama rijeè utjehe za narod, govorite.

¹⁶ A Pavle ustavši i mahnuvši rukom reèe: ljudi Izrailjci i koji se Boga bojite! èujte.

¹⁷ Bog naroda ovoga izabra oce naše, i podiže narod kad bijahu došljaci u zemlji Misirskoj, i rukom visokom izvede ih iz nje.

¹⁸ I do èetrdeset godina prehrani ih u pustinji.

¹⁹ I zatrvši sedam naroda u zemlji Hanaanskoj na kocke razdi-

jeli im zemlju njihovu.

²⁰ I potom na èetiri stotine i pedeset godina dade im sudije do Samuila proroka.

²¹ I od tada iskaše cara, i dade im Bog Saula, sina Kisova, èovjeka od koljena Venijaminova, za èetrdeset godina.

²² I uklonivši njega podiže im Davida za cara, kome i reèe svjedoèeæi: nađoh Davida sina Jesejeva, èovjeka po srcu mojemu, koji æe ispuniti sve volje moje.

²³ Od njegova sjemena podiže Bog po obeæanju Izrailju spasa Isusa;

²⁴ Kad Jovan pred njegovijem dolaskom propovijeda krštenje pokajanja svemu narodu Izrailjevu.

²⁵ I kad svršivaše Jovan teèenje svoje, govoraše: ko mislite da sam ja nijesam ja; nego evo ide za mnom, kome ja nijesam dostojan razdriješiti remena na obuæi njegovoj.

²⁶ Ljudi braæo! sinovi roda Avraamova, i koji se među vama Boga boje! vama se posla rijeè ovoga spasenija.

²⁷ Jer oni što žive u Jerusalmimu, i knezovi njihovi, ne poznaše ovoga i glasove proroèke koji se èitaju svake subote osudivši ga izvršiše.

²⁸ I ne našavši ni jedne krivice smrtne moliše Pilata da ga pogubi.

²⁹ I kad svršiše sve što je pisano za njega, skinuše ga s drveta i metnuše u grob.

³⁰ A Bog vaskrse ga iz mrtvih.

³¹ I pokaziva se mnogo dana onima što izlaziše s njim iz Galileje u Jerusalmim, koji su sad svjedoci njegovi pred narodom.

³² I mi vam javljamo obeæanje koje bi ocevima našima da je ovo Bog ispunio nama, djeci njihovoj, podignuvši Isusa;

³³ Kao što je napisano i u drugom psalmu: ti si moj sin, ja te

danas rodih.

³⁴ A da ga iz mrtvih vaskrse da se više ne vrati u truhljenje ovako reče: daæu vam svetinju Davidovu vjernu.

³⁵ Zato i na drugom mjestu govori: neæeš dati da tvoj svetac vidi truhljenja.

³⁶ Jer David posluživši rodu svomemu po volji Božijoj umrije, i metnuše ga kod otaca njegovih, i vidje truhljenje.

³⁷ A kojega Bog podiže ne vidje truhljenja.

³⁸ Tako da vam je na znanje, ljudi braæo! da se kroza nj vama propovijeda oprostjenje grijeha.

³⁹ I od svega, oda šta se ne mogoste opravdati u zakonu Mojsijevu, opravdaæe se u njemu svaki koji vjeruje.

⁴⁰ Gledajte dakle da ne dođe na vas ono što je kazano u pro-crocima:

⁴¹ Vidite, nemarljivi! i èudite se, i nek vas nestane; jer ja èinim djelo u dane vaše, djelo koje neæete vjerovati ako vam ko uskazuje.

⁴² A kad izlažahu iz zbornice Jevrejske, moljahu neznabošci da im se ove rijeèi u drugu subotu govore.

⁴³ A kad se sabor raziđe, pođoše za Pavlom i za Varnavom mnogi od Jevreja i pobožnijih došljaka; a oni govoreæi im svjetovahu ih da ostanu u blagodat Božijoj.

⁴⁴ A u drugu subotu sabra se gotovo sav grad da èuju rijeèi Božije.

⁴⁵ A kad vidješe Jevreji narod, napuniše se zavisti, i govorahu protivno rijeèima Pavlovijem nasuprot govoreæi i huleæi.

⁴⁶ A Pavle i Varnava oslobodivši se rekoše: vama je najprije trebalo da se govori rijeè Božija; ali kad je odbacujete, i sami se pokazujete da nijeste dostojni vjeënoga života, evo se obraæemo

k neznabošcima.

⁴⁷ Jer nam tako zapovjedi Gospod: postavih te za vidjelo neznabošcima, da budeš spasenije do samoga kraja zemlje.

⁴⁸ A kad èuše neznabošci, radovahu se i slavljahu rijeè Božiju, i vjerovaše koliko ih bješe pripravljeno za život vjeëni.

⁴⁹ I rijeè se Božija raznošaše po svoj okolini.

⁵⁰ Ali Jevreji podgovoriše pobožne i poštene žene i starješine gradske te podigoše gonjenje na Pavla i Varnavu, i istjeraše ih iz svoje zemlje.

⁵¹ A oni otesavši na njih prah sa svojijeh nogu dođoše u Ikoniju.

⁵² A uèenici punjahu se radosti i Duha svetoga.

14

¹ U Ikoniji pak dogodi se da oni zajedno uđoše u zbornicu Jevrejsku, i govorahu tako da vjerova veliko mnoštvo Jevreja i Grka.

² A Jevreji koji ne vjerovahu podbuniše i razdražiše duše neznabožaca na braæu.

³ Ali oni ostaše dosta vremena govoreæi slobodno u Gospodu koji svjedoæaše rijeè blagodat svoje i davaše te se tvorašu znaci i èudesna rukama njihovijem.

⁴ A mnoštvo gradsko razdijeli se, i jedni bijahu s Jevrejima, a jedni s apostolima.

⁵ A kad navališe i neznabošci i Jevreji sa svojijem poglavarima da im dosade i kamenjem da ih pobiju,

⁶ Oni doznavši pobjgoše u gradove Likaonske, u Listru i u Dervu i u okolinu njihovu.

⁷ I onamo propovijedahu jevanðelje.

⁸ I jedan èovjek u Listri sjeðaše nemoæan u nogama, i bješe hrom od utrobe matere svoje, i ne bješe nikad hodio.

⁹ Ovaj slušaše Pavla gdje govori. Pavle pogledavši na nj i vidjevši da vjeruje da æe ozdraviti,

¹⁰ Reæe velikijem glasom: tebi govorim u ime Gospoda Isusa Hrista, ustani na svoje noge upravno. I skoèi, i hoðaše.

¹¹ A kad vidje narod šta uèini Pavle, podigoše glas svoj govoreæi Likaonski: bogovi naèiniše se kao ljudi, i siðoše k nama.

¹² I nazivahu Varnavu Jupiterom, a Pavla Merkurijem, jer on upravljaše rijeèju.

¹³ A sveštenik Jupitera koji bješe pred gradom njihovijem dovede junce, i donese vijence pred vrata, i s narodom šæadijaše da prinosi žrtvu.

¹⁴ A kad èuše apostoli, Varnava i Pavle, razdriješè haljine svoje, i skoèiše meðu narod vièuæi i govoreæi:

¹⁵ Ljudi! šta to èinite? I mi smo kao i vi smrtni ljudi, koji vam propovijedamo jevanðelje da se od ovijeh lažnijeh stvari obratite k Bogu živome, koji stvori nebo i zemlju i more i sve što je u njima;

¹⁶ Koji u prošavšijem naraštajima bješe pustio sve narode da idu svojijem putovima:

¹⁷ I opet ne ostavi sebe neposvjedoèena, èineæi dobro, dajuæi nam s neba dažd i godine rodne, puneæi srca naša jelom i veseljem.

¹⁸ I ovo govoreæi jedva ustaviše narod da im ne prinose žrtve, nego da ide svaki svojoj kuæi. A dok oni življahu ondje i uèahu,

¹⁹ Doðoše iz Antiohije i iz Ikonije nekaki Jevreji, i kad se oni prepirahu slobodno, podgovoriše narod da ih odustanu, govoreæi da ništa pravo ne govore, nego sve lažu. I podgovorivši narod zasuše Pavla kamenjem i izvukoše ga iz grada misleæi da je mrtav.

²⁰ A kad ga opkoliše uèenici njegovi, ustade i uðe u grad, i sju-

tradan iziðe s Varnavom u Dervu.

²¹ I propovjediavši jevanðelje gradu onome i nauèivši mnoge vratiše se u Listru i Ikoniju i Antiohiju

²² Utvrðujuæi duše uèenika i svjetujuæi ih da ostanu u vjeri, i da nam kroz mnoge nevolje valja uæi u carstvo Božije.

²³ I postavivši im starješine po svijem crkvama, i pomolivši se Bogu s postom, predadoše ih Gospodu koga vjerovaše.

²⁴ I prošavši Pisidiju doðoše u Pamfiliju.

²⁵ I govorivši rijeè Gospodnju u Perzi siðoše u Ataliju.

²⁶ I odande otploviše u Antiohiju, odakle bijahu predani blagodat Božijoj na djelo koje svršišè.

²⁷ A kad doðoše i sabraše crkvu, kazaše sve šta uèini Bog s njima, i kako otvori neznabošcima vrata vjere.

²⁸ I ostaše ondje ne malo vremena s uèenicima.

15

¹ I neki sišavši iz Judeje uèahu braæu: ako se ne obrežete po obièaju Mojsijevu, ne možete se spasti.

² A kad posta raspra, i Pavle i Varnava ne malo se prepiraše s njima, odrediše da Pavle i Varnava i drugi neki od njih idu gore k apostolima i starješinama u Jerusolim za ovo pitanje.

³ A oni onda spremljeni od crkve, prolazahu kroz Finikiju i Samariju kazujuæi obraæanje neznabožaca, i èinjahu veliku radost svoj braæi.

⁴ A kad doðoše u Jerusolim, primi ih crkva i apostoli i starješine, i kazaše sve što uèini Bog s njima, i kako otvori neznabošcima vrata vjere.

⁵ Onda ustaše neki od jeresi farisejske koji bijahu vjerovali, i

govorahu da ih valja obrezati, i zapovjediti da drže zakon Mojsijev.

⁶ A apostoli i starješine sabraše se da izvide ovu riječ.

⁷ I po mnogom vijećanju usta Petar i reče: ljudi braćo! vi znate da Bog od prvijeh dana izabra između nas da iz mojijeh usta èuju neznabošci riječ jevanđelja i da vjeruju.

⁸ I Bog, koji poznaje srca, posvjedoèi im i dade im Duha svetoga kao i nama,

⁹ I ne postavi nikakve razlike među nama i njima, oèistivši vjerom srca njihova.

¹⁰ Sad dakle šta kušate Boga, i hoæete da metnete uèenicima jaram na vrat, kojega ni ocevi naši ni mi mogosmo ponijeti?

¹¹ Nego vjerujemo da æemo se spasti blagodaæu Gospoda Isusa Hrista kao i oni.

¹² Onda umuèe sve mnoštvo, i slušahu Varnavu i Pavla koji pripovijedahu kolike znake i èudesu uèini Bog u neznabošcima preko njih.

¹³ A kad oni umukoše, odgovori Jakov govoreæi: ljudi braćo! poslušajte mene.

¹⁴ Simon kaza kako Bog najprije pohodi i primi iz neznabožaca narod k imenu svojemu.

¹⁵ I s ovijem se udaraju rijeçi proroka, kao što je napisano:

¹⁶ Potom æu se vratiti, i sazidaæu dom Davidov, koji je pao, i njegove razvaline popriæu, i podignuæu ga,

¹⁷ Da potraže Gospoda ostali ljudi i svi narodi u kojima se ime moje spomenu, govori Gospod koji tvori sve ovo.

¹⁸ Bogu su poznata od postanja svijeta sva djela njegova;

¹⁹ Zato ja velim da se ne dira u neznabošce koji se obraæaju k Bogu;

²⁰ Nego da im se zapovjedi da se èuvaju od priloga idolskijeh i od

kurvarstva i od udavljenoga i od krvi, i što njima nije milo drugima da ne èine.

²¹ Jer Mojsije ima od starijeh vremena u svijem gradovima koji ga propovijedaju, i po zbornicama èita se svake subote.

²² Tada naðoše za dobro apostoli i starješine sa svom crkvom da izberu između sebe dvojicu i da pošlju u Antiohiju s Pavlom i Varnavom, Judu koji se zvaše Varsava, i Silu, ljude znamenite među braæom.

²³ I napisashe rukama svojima ovo: Apostoli i starješine i braæa pozdravljaju braæu koja su po Antiohiji i Siriji i Kilikiji što su od neznabožaca.

²⁴ Buduæi da mi èusmo da neki od nas izišavši smetoše vas rijeçima, i raslabiše duše vaše govoreæi vam da se obrezujete i da držite zakon, kojima mi ne zapovjedismo;

²⁵ Zato naðosmo za dobro mi jednodušno sabrani izbrane ljude poslati vama s ljubaznijem našijem Varnavom i Pavlom,

²⁶ S ljudima koji su predali duše svoje za ime Gospoda našega Isusa Hrista.

²⁷ Poslasmo dakle Judu i Silu, koji æe to i rijeçima kazati.

²⁸ Jer naðe za dobro sveti Duh i mi da nikakvijeh tegoba više ne meæemo na vas osim ovijeh potrebnijeh:

²⁹ Da se èuvate od priloga idolskijeh i od krvi i od udavljenoga i od kurvarstva, i što neæete da se èini vama ne èinite drugima; od èega ako se èuvate, dobro æete èiniti. Budite zdravi.

³⁰ A kad ih opremiše, doðoše u Antiohiju, i sabravši narod predaše poslanicu.

³¹ A kad proèitaše, obradovaše se utjesi.

³² A Juda i Sila, koji i proroci bijahu, mnogijem rijeçima utješise braæu i utvrdiše.

³³ I pošto biše onamo neko vrijeme, otpustiše ih braæa s mirom k apostolima.

³⁴ No Sila nađe za dobro da ostane onamo, a Juda se vrati u Jerusolim.

³⁵ A Pavle i Varnava življahu u Antiohiji i uèahu i propovijedahu rijeè Gospodnju s mnogima drugijem.

³⁶ A poslije nekoliko dana reèe Pavle Varnavi: hajde da se vratimo i da obiðemo braæu po svijem gradovima po kojima propovijedasmo rijeè Gospodnju kako žive.

³⁷ A Varnava šæaše da uzmu sa sobom Jovana prozvanoga Marka.

³⁸ Pavle pak govoraše: onoga koji nas je odustao u Pamfiliji i nije išao s nama na djelo na koje smo bili određeni, da ne uzimamo sa sobom.

³⁹ Tako postade raspra da se oni razdvojiše, i Varnava uzevši Marka otplovi u Kipar.

⁴⁰ A Pavle izbravši Silu iziðe predan blagodati Božijoj od braæe.

⁴¹ I prolazaše kroz Siriju i Kilikiju utvrðujuæi crkve.

16

¹ Dođe pak u Dervu i u Listru, i gle, ondje bješe neki uèenik, po imenu Timotije, sin neke žene Jevrejke koja vjerovalaše, a oca Grka;

² Za njega dobro svjedoèahu braæa koja bijahu u Listri i u Ikoniji.

³ Ovoga namisli Pavle da uzme sa sobom; i uze ga, i obreza Jevreja radi koji bijahu u onijem mjestima: jer svi znadijahu oca njegova da bješe Grk.

⁴ I kad prolazahu po gradovima, predavaše im da drže uredbe koje urediše apostoli i starješine u Jerusalimu.

⁵ A crkve se utvrðivahu u vjeri, i svaki dan bivaše ih više.

⁶ A kad proðoše Frigiju i Galatijsku zemlju, zabrani im Duh sveti govoriti rijeè u Aziji.

⁷ A kad doðoše u Misiju šæadijahu da idu u Vitiniju, i Duh ne dade.

⁸ A kad proðoše Misiju, siðoše u Troadu.

⁹ I Pavlu se javi utvara noæu: bješe jedan èovjek iz Maæedonije, i stajalaše moleæi ga i govoreæi: doði u Maæedoniju i pomozì nam.

¹⁰ A kad vidje utvaru, odmah gledasmo da iziðemo u Maæedoniju, doznavši da nas Gospod pozva da im propovijedamo jevanðelje.

¹¹ A kad se odvezosmo iz Troade, doðosmo u Samotrak, i sjutradan u Neapolj,

¹² A odande u Filibu, koje je prvi grad zemlje Maæedonije, naselje Rimsko; i u onom gradu ostasmo nekoliko dana.

¹³ A u dan subotni iziðosmo iz grada k vodi gdje bješe bogomolja; i sjedavši govorismo k ženama koje se bijahu sabrale.

¹⁴ I jedna bogobojazna žena, po imenu Lidija, iz grada Tijatirskoga, koja prodavaše skerlet, slušaše: i Gospod otvori srce njezino da pazi na rijeèi Pavlove.

¹⁵ A kad se krsti ona i kuæa njezina, moljaše nas govoreæi: ako mislite da ja vjerujem Gospoda, uðite u moju kuæu i živite. I natjera nas.

¹⁶ A dogodi se kad iðasmo na molitvu da nas srete jedna robinja koja imalaše duh pogaðaèki i vraèajuæi donošaše veliki dobitak svojijem gospodarima.

¹⁷ Ova pođe za Pavlom i za nama, i vikaše govoreæi: ovi su ljudi sluge Boga najvišega, koji javljaju nama put spasenija.

¹⁸ I ovako èinjaše mnogo dana. A kad se Pavlu dosadi, okrenu se i reèe duhu: zapovijedam ti

imenom Isusa Hrista, iziđi iz nje. I iziđe u taj čas.

¹⁹ A kad vidješe njezini gospodari da iziđe nad njihova dobitka, uzeše Pavla i Silu i odvukoše ih na pazar ka knezovima.

²⁰ I dovedavši ih k vojvodama, rekoše: ovi su ljudi Jevreji, i mute po našem gradu,

²¹ I propovijedaju obièaje kojijeh nama ne valja primati ni tvoriti, jer smo Rimljani.

²² I sleže se narod na njih, i vojvode izdriješe im haljine, i zapovjediše da ih šibaju.

²³ I pošto ih zdravo izbiše baciše ih u tamnicu, i zapovjediše tamničaru da ih dobro èuva.

²⁴ Primivši takovu zapovijest on ih baci u najdonju tamnicu i noge im metnu u klade.

²⁵ A u ponoći bijahu Pavle i Sila na molitvi i hvaljahu Boga; a sužnji ih slušahu.

²⁶ A ujedanput tako se vrlo zatrese zemlja da se pomjesti temelj tamnièki; i odmah se otvoriše sva vrata i svima spadoše okovi.

²⁷ A kad se probudi tamničar i vidje otvorena vrata tamnièka, izvadi nož i šæaše da se ubije, misleæi da su pobjegli sužnji.

²⁸ A Pavle povika zdravo govoreæi: ne èini sebi zla nikakva, jer smo mi svi ovdje.

²⁹ A on zaiskavši svijeæu uletje i drkæuæi pripade k Pavlu i Sili;

³⁰ I izvedavši ih napolje reèe: gospodo! šta mi treba èiniti da se spasem?

³¹ A oni rekoše: vjeruj Gospoda Isusa Hrista i spašæeš se ti i sav dom tvoj.

³² I kazaše mu rijeè Gospodnju, i svima koji su u domu njegovu.

³³ I uze ih u onaj sahat noæi i opra im rane; i krsti se on i svi njegovim odmah.

³⁴ I uvedavši ih u svoj dom postavili trpezu, i radovaše se

sa svijem domom svojijem što vjerova Boga.

³⁵ A kad bi dan, poslaše vojvode pandure govoreæi: pustite ova dva èovjeka.

³⁶ A tamničar kaza rijeèi ove Pavlu: poslaše vojvode da se pustite; sad dakle iziđite i idite s mirom.

³⁷ A Pavle reèe njima: izbivši nas pred narodom bez suda, ljude Rimljane, baciše u tamnicu; i sad hoæe tajno da nas puste? Nije tako, nego sami neka dođu i izvedu nas.

³⁸ A panduri kazaše vojvodama ove rijeèi; i uplašise se kad èuše da su Rimljani;

³⁹ I došavši umoliše ih, i izvedoše moleæi da iziđu iz grada.

⁴⁰ A kad iziđoše iz tamnice, dođoše k Lidiji, i vidjevši braæu utješiše ih, i otidoše.

17

¹ Prošavši pak Amfipolj i Apoloniju dođoše u Solun, gdje bješe zbornica Jevrejska.

² I Pavle po obièaju svome uđe k njima, i tri subote razgovara se s njima iz pisma,

³ Pokazujuæi i dokazujuæi im da je trebalo Hristos da postrada i vaskrsne iz mrtvih, i da ovaj Isus kojega ja, reèe, propovijedam vama, jest Hristos.

⁴ I neki od njih vjerovaše, i pristaše s Pavlom i sa Silom, i od pobožnijeh Grka mnoštvo veliko, i od žena gospodskijeh ne malo.

⁵ Ali tvrdovrati Jevreji zavidoahu, i uzevši neke zle ljude od prostoga naroda, i sabravši èetu, uzbuniše po gradu, i napadoše na kuæu Jasonovu, i tražahu ih da izvedu pred narod.

⁶ A kad njih ne nađoše, povukoše Jasona i neke od braæe pred starješine gradske vièuæi: ovi što zamutiše vasioni svijet dođoše i ovdje,

⁷ Koje Jason primi; i ovi svi rade protiv aesarovijeh zapovijesti, govoreæi da ima drugi car, Isus.

⁸ I smutiše narod i starješine gradske koji ovo èuše.

⁹ Ali kad ih Jason i ostali zadovoljiše odgovorom, pustiše ih.

¹⁰ A braæa odmah noæu opraviše Pavla i Silu u Veriju. Došavši onamo udoše u zbornicu Jevrejsku.

¹¹ Ovi pak bijahu plemenitiji od onijeh što žive u Solunu; oni primiše rijeè sa svijem srcem, i svaki dan istraživahu po pismu je li to tako.

¹² Tako vjerovalaše mnogi od njih, i od poštenijeh Grèkijeh žena i od ljudi ne malo.

¹³ A kad razabraše Jevreji Solunski da Pavle u Veriji propovjedi rijeè Božiju, dođoše i onamo te uzdigoše i pobuniše narod.

¹⁴ A braæa onda odmah opraviše Pavla da ide u primorje; a Sila i Timotije ostaše ondje.

¹⁵ A pratioci dovedoše Pavla do Atine; i primivši zapovijest na Silu i Timotija da dođu k njemu što brže, vratiliše se.

¹⁶ A kad ih Pavle èekaše u Atini, razdraži se duh njegov u njemu gledajuæi grad pun idola;

¹⁷ I prepiraše se s Jevrejima i bogobožnima u zbornici, i na pazaru svaki dan s onima s kojima se udešavalaše.

¹⁸ A neki od Epikurovaca i od Stojièkijeh mudaraca prepirahu se s njim; i jedni govorahu: šta hoæe ovaj besposlica? A drugi: vidi se kao da hoæe nove bogove da propovijeda. Jer im propovijedaše jevanðelje o Isusu i o vaskrseniju.

¹⁹ Pa ga uzeše i odvedoše na Areopag govoreæi: možemo li razumjeti kakva je ta nova nauka što ti kazuješ?

²⁰ Jer nešto novo meæeš u naše uši; hoæemo dakle da vidimo šta

æe to biti.

²¹ A Atinjani svi i putnici iz drugih zemalja ne bijahu ni za što drugo nego da što novo kazuju ili slušaju.

²² A Pavle stavši nasred Areopaga reèe: ljudi Atinjani! po svemu vas vidim da ste vrlo pobožni;

²³ Jer prolazeæi i motreæi vaše svetinje nađoh i oltar na kome bješe napisano: Bogu nepoznatome. Koje ga dakle ne znajuæi poštujete onoga vam ja propovijedam.

²⁴ Bog koji je stvorio svijet i sve što je u njemu, on buduæi gospodar neba i zemlje, ne živi u rukotvorenijem crkvama,

²⁵ Niti prima ugaðanja od ruku èovjeèijih, kao da bi onome trebalo što koji sam daje svima život i dihanje i sve.

²⁶ I uèinio je da od jedne krvi sav rod èovjeèij živi po svemu licu zemaljskome, i postavio je naprijed odreðena vremena i meðe njihovoga življenja:

²⁷ Da traže Gospoda, ne bi li ga barem opipali i našli, premda nije daleko ni od jednoga nas;

²⁸ Jer kroz njega živimo, i mièemo se, i jesmo; kao što i neki od vašijeh pjevaèa rekoše: jer smo i rod njegov.

²⁹ Kad smo dakle rod Božij, ne treba da mislimo da je Božanstvo kao ikone zlatne ili srebrne ili kamene, koje su ljudi majstorski naèinili po smišljanju svome.

³⁰ Ne gledajuæi dakle Bog na vremena neznanja, sad zapovijeda svima ljudima svuda da se pokaju;

³¹ Jer je postavio dan u koji æe suditi vasionome svijetu po pravdi preko èovjeka koga odredi, i dade svima vjeru vaskrsnuvši ga iz mrtvijeh.

³² A kad èuše vaskrsenije iz mrtvijeh, onda se jedni rugahu; a

jedni rekoše: da te èujemo opet o tom.

³³ Tako Pavle otide između njih.

³⁴ A neki ljudi pristaše uza nj i vjerovaše; među kojima bješe i Đonisije Areopagitski, i žena po imenu Damara, i drugi s njima.

18

¹ A potom se odluei Pavle od Atine i dođe u Korint,

² I nađe jednoga Jevrejina, po imenu Akilu, rodom iz Ponta, koji bješe skoro došao iz Talijanske sa ženom svojom Priskilom jer bješe zapovjedio Klaudije da svi Jevreji idu iz Rima i dođe k njima.

³ I buduæi da bješe onoga istog zanata, osta kod njih i rađaše, jer bijahu æilimarskog zanata.

⁴ A prepiraše se u zbornicama svake subote, i nadgovaraše Jevreje i Grke.

⁵ I kad siđoše iz Maædonije Sila i Timotije, navali Duh na Pavla da svjedoèi Jevrejima da je Isus Hristos.

⁶ A kad se oni protivljahu i huljahu, otrese haljine svoje i reèe im: krv vaša na vaše glave; ja sam èist, otsad idem u neznabošce.

⁷ I otišavši odande dođe u kuæu nekoga po imenu Justa, koji poštovaše Boga, i kojega kuæa bješe kraj zbornice.

⁸ A Krisp, starješina zbornièki, vjerova Gospoda sa svijem domom svojijem; i od Korinæana mnogi koji slušahu vjerovaše i krstiše se.

⁹ A Gospod reèe Pavlu noæu u utvari: ne boj se, nego govori, i da ne uæutiš;

¹⁰ Jer sam ja s tobom, i niko se neæe usuditi da ti što uèini; jer ja imam veliki narod u ovome gradu.

¹¹ I on sjedi ondje godinu i šest mjeseci uèeæi ih rijeèi Božijoj.

¹² A kad bješe Galion namjesnik u Ahaji, napadoše Jevreji jednodušno na Pavla i dovedoše ga na sud

¹³ Govoreæi: ovaj nagovara ljude da poštuju Boga protiv zakona.

¹⁴ A kad Pavle šæaše da otvori usta, reèe Galion Jevrejima: da je kakva nepravda bila ili zlo djelo, po dužnosti poslušao bih vas, o Jevreji!

¹⁵ Ali kad su prepiranja za rijeèi i za imena i za zakon vaš, gledajte sami; jer ja sudija tome neæu da budem.

¹⁶ I izagna ih iz sudnice.

¹⁷ Onda svi Grci uhvatiše Sostena, starješinu zbornièkoga, i biše ga pred sudnicom; i Galion nije za to ništa mario.

¹⁸ A Pavle osta još pozadugo, i oprostivši se s braæom otplovi u Siriju i s njime Priskila i Akila, i ostriže glavu u Kenhreji, jer se bješe zavjetovao.

¹⁹ I dođe u Efes; i njih ostavi ondje, a on uđe u zbornicu, i prepiraše se s Jevrejima.

²⁰ A kad ga oni moliše da ostane kod njih više vremena, ne htjede,

²¹ Nego se oprostí s njima govoreæi: valja mi, makar kako bilo, ovaj praznik što ide provesti u Jerusalmu; nego, ako Bog htjedbude, vratiaæu se opet k vama. I odveze se iz Efesa; a Akila i Priskila ostaše u Efesu.

²² I došavši u Æesariju, iziđe i pozdravi se s crkvom, i siđe u Antiohiju.

²³ I provedavši nekoliko vremena iziđe i prođe redom Galatijsku zemlju i Frigiju utvrđujuæi sve uèenike.

²⁴ A dođe u Efes jedan Jevrejin, po imenu Apolos, rodom iz Aleksandrije, èovjek rjeèit i silan u knjigama.

²⁵ Ovaj bješe upuæen na put Gospodnji, i goreæi duhom, govoraše i uèaše pravo o Gospodu, a znadijaše samo krštenje Jovanovo.

²⁶ I ovaj poèe slobodno propovjedati po zbornicama. A kad ga

èuše Akila i Priskila, primiše ga i još mu bolje pokazāše put Gospodnji.

²⁷ A kad on šæaše da prijeđe u Ahaju, poslaše braæa naprijed i pišaše uèenicima da ga prime. I on došavši onamo pomože mnogo onima koji vjerovahu blagodaæu;

²⁸ Jer zdravo nadvlađivaše Jevreje jednako pred narodom dokazujuæi iz pisma da je Isus Hristos.

19

¹ Dogodi se pak, kad bješe Apolos u Korintu, da Pavle prolāzaše gornje zemlje, i dođe u Efes, i našavši neke uèenike

² Reèe im: jeste li primili Duha svetoga kad ste vjerovali? A oni mu rekoše: nijesmo ni èuli da ima Duh sveti.

³ A on im reèe: na što se dakle krstiste? A oni rekoše: na krštenje Jovanovo.

⁴ A Pavle reèe: Jovan krsti krštenjem pokajanja, govoreæi narodu da vjeruju onoga koji æe za njim doæi, to jest, Hrista Isusa.

⁵ A kad to èuše, krstiše se u ime Gospoda Isusa.

⁶ A kad Pavle metnu ruke na njih, siđe Duh sveti na njih, i govorahu jezike i proricaahu.

⁷ A bijaše ljudi svega oko dvanaest.

⁸ I ušavši u zbornicu govoraše slobodno tri mjeseca uèeæi i uvjeravajuæi za carstvo Božije.

⁹ I kad neki bijahu otvrdnuli i svađahu se huleæi na put Gospodnji pred narodom, ostupi od njih i odluèi uèenike, pa se prepiraše svaki dan u školi nekoga Tirana.

¹⁰ I ovo je bivalo dvije godine, tako da svi koji življahu u Aziji, i Jevreji i Grci, èuše rijeè Gospoda Isusa.

¹¹ I Bog èinjaše ne mala èudesa rukama Pavlovijem,

¹² Tako da su i èalme i ubrušeiæe znojave od tijela

njegova nosili na bolesnike, i oni se iscjeljivahu od bolesti, i duhovi zli izlažahu iz njih.

¹³ I poèeše neki od Jevreja, koji se skitahu i zaklinjahu ðavole, spominjati nad onima u kojima bijahu zli duhovi ime Gospoda Isusa govoreæi: zaklinjemo vas Isusom koga Pavle propovijeda.

¹⁴ A bijahu nekijeh sedam sinova Skeve Jevrejina, poglavara sveštenikoga, koji ovo èinjahu.

¹⁵ A duh zli odgovarajuæi reèe: Isusa poznajem, i Pavla znam; ali vi ko ste?

¹⁶ I skoèivši na njih èovjek u kome bješe zli duh nadvlada ih, i pritište ih poda se tako da goli i izranjeni utekoše iz one kuæe.

¹⁷ I ovo doznadoše svi koji življahu u Efesu, i Jevreji i Grci; i uđe strah u sve njih, i velièaše se ime Gospoda Isusa.

¹⁸ I mnogi od onijeh što vjerovahu, dolažahu te se ispovjedahu i kazivahu šta su uèinili.

¹⁹ A mnogi od onijeh koji èarahu, sabravši knjige svoje spaljivahu ih pred svima; i pro-raèuniše i naðoše da su vrijedele pedeset hiljada groša.

²⁰ Tako zdravo rastijaše i nadvlađivaše rijeè Gospodnja.

²¹ I kad se ovo svršī, namisli Pavle da prođe preko Maæedonije i Ahaje, i da ide u Jerusalem, i reèe: pošto budem tamo, valja mi i Rim vidjeti.

²² I posla u Maæedoniju dvojicu od onijeh koji ga služahu, Timotija i Erasta; a on osta neko vrijeme u Aziji.

²³ A u ono vrijeme podiže se ne mala buna puta radi Gospodnjega,

²⁴ Jer nekakav zlatar, po imenu Dimitrije, koji graðaše Dijani srebrne crkvice i davaše majstorima ne mali posao,

²⁵ On skupi ove i drugihè ovakovijeh stvari majstore, i reèe:

ljudi! vi znate da od ovoga posla mi imamo dobitak za svoje življenje;

²⁶ I vidite i èujete da ne samo u Efesu nego gotovo po svoj Aziji ovaj Pavle odvrati narod mnogi, govoreæi: to nijesu bogovi što se rukama èovjeèijim grade.

²⁷ I ne samo što æe ova nesreæa doæi na naš zanat da ne prolazi, nego se neæe mariti ni za crkvu velike boginje Dijane, i propašæe velièanstvo one koju sva Azija i vasioni svijet poštuje.

²⁸ A kad oni ovo èuše, napuniše se gnjeva, i vikahu govoreæi: velika je Dijana Efeska!

²⁹ I sav se grad napuni bune: i navalivši jednodušno na zborište uhvatiše Gaja i Aristarha iz Maæedonije, drugove Pavlove.

³⁰ A kad Pavle šæaše da ide meðu narod, ne dadoše mu uèenici.

³¹ A neki i od Azijskijeh poglavara koji mu bijahu prijatelji, poslaše k njemu svjetujuæi ga da ne izlazi na zborište.

³² Jedni pak vikahu jedno a drugi drugo; jer bijaše sabor smuæen, i najviše ih ne znadijahu zašto su se skupili.

³³ A jedni od naroda izvukoše Aleksandra, kad ga Jevreji izvedoše. A Aleksandar mahnuvši rukom šæaše da odgovori narodu.

³⁴ A kad ga poznaše da je Jevrejin, povikaše svi u glas, i vikahu oko dva sahata: velika je Dijana Efeska.

³⁵ A pisar utišavši narod reèe: ljudi Efesci! Ko je taj èovjek koji ne zna da grad Efes slavi veliku boginju Dijanu i njezin kip nebeski?

³⁶ Kad dakle to ne može niko odreæi, valja vi da budete mirni, i ništa naglo da ne èinite;

³⁷ Jer dovedoste ove ljude koji niti su crkvu Dijaninu pokrali, niti hule na vašu boginju.

³⁸ A Dimitrije i majstori koji su s njim ako imaju kakvu tužbu, imaju sudovi, i imaju namjesnici, neka tuže jedan drugoga.

³⁹ Ako li što drugo ištete, neka se izvidi na pravoj skupštini.

⁴⁰ Jer se bojimo da ne budemo tuženi za današnju bunu; a nijednoga uzroka nema kojijem bismo se mogli opravdati za ovu bunu. I ovo rekavši raspusti narod koji se bješe sabrao.

20

¹ A pošto se utiša buna, dozva Pavle uèenike, i utješivši ih oprosti se s njima, i iziđe da ide u Maæedoniju.

² I prošavši one zemlje, i svjetovavši ih mnogijem rijeèima, dođe u Grèku.

³ Poživljevši pak onamo tri mjeseca stadoše mu Jevreji raditi o glavi kad šæaše da se odveze u Siriju, i namisli da se vrati preko Maæedonije.

⁴ I poče s njim do Azije Sospatar Pirov iz Verije, i Aristarh i Sekund iz Soluna, i Gaj iz Derve i Timotije, i Tihik i Trofim iz Azije.

⁵ Ovi otišavši naprijed èekahu naš u Troadi.

⁶ A mi se odvezosmo poslije dana prijesnijeh hljebova iz Filibe, i doðosmo k njima u Troadu za pet dana, i ondje ostasmo sedam dana.

⁷ A u prvi dan nedjelje, kad se sabraše uèenici da lome hljeb, govoraše im Pavle, jer šæaše sju-tradan da pođe, i proteže besjedu do ponoæi.

⁸ I bijahu mnoge svijeæe gore u sobi gdje se bijasmo sabrali.

⁹ A sjeðaše na prozoru jedno momèe, po imenu Evtih, nadvladano od tvrdoga sna, i kad Pavle govoraše mnogo, naže se u snu i pade dolje s treæega poda, i digoše ga mrtva.

¹⁰ A Pavle sišavši pade na nj, i zagrlivši ga reèe: ne bunitè se, jer je duša njegova u njemu.

¹¹ Onda iziđe gore, i prelomivši hljeb okusi, i dovoljno govori do same zore, i tako otide.

¹² A momèe dovedoše živo, i utješise se ne malo.

¹³ A mi došavši u lađu odvezosmo se u As, i odande šæasmo da uzmemo Pavla; jer tako bješe zapovjedio, hoteæi sam da ide pješice.

¹⁴ A kad se sasta s nama u Asu, uzemosmo ga, i dođosmo u Mitilinu.

¹⁵ I odande odvezavši se dođosmo sjutradan prema Hiju; a drugi dan odvezosmo se u Sam, i noæismo u Trigiliju; i sjutradan dođosmo u Milit.

¹⁶ Jer Pavle namisli da prođemo mimo Efes da se ne bi zadržao u Aziji; jer hiæaše, ako bude moguæe, da bude o Trojièinu dne u Jerusalimu.

¹⁷ Ali iz Milita posla u Efes i dozva starješine crkvene.

¹⁸ I kad dođoše k njemu, reèe im: vi znate od prvoga dana kad dođoh u Aziju kako s vama jednako bih

¹⁹ Služeæi Gospodu sa svakom poniznosti i mnogijem suzama i napastima koje mi se dogodiše od Jevreja koji mi raðahu o glavi;

²⁰ Kako ništa korisno ne izostavih da vam ne kažem i da vas nauèim pred narodom i po kuæama,

²¹ Svjedoèeæi i Jevrejima i Grcima pokajanje k Bogu i vjeru u Gospoda našega Isusa Hrista.

²² I sad evo ja svezan Duhom idem u Jerusalim ne znajuæi šta æe mi se u njemu dogoditi;

²³ Osim da Duh sveti po svijem gradovima svjedoèi, govoreæi da me okovi i nevolje èekaju.

²⁴ Ali se ni za što ne brinem, niti marim za svoj život, nego da svršim teèenje svoje s radošæu i službu koju primih od Gospoda

Isusa: da posvjedoèim jevanðelje blagodatì Božije.

²⁵ I evo sad znam da više neæete vidjeti mojega lica, vi svi po kojima prolazih propovijedajuæi carstvo Božije.

²⁶ Zato vam svjedoèim u današnji dan da sam ja èist od krvi sviju;

²⁷ Jer ne izostavih da pokažem volju Božiju.

²⁸ Pazite dakle na sebe i na sve stado u kome vas Duh sveti postavi vladikama da pasete crkvu Gospoda i Boga koju steèe krvlju svojom;

²⁹ Jer ja ovo znam da æe po odlasku mome uæi meðu vas teški vuci koji neæe štedjeti stada;

³⁰ I između vas samijeh postaaèe ljudi koji æe govoriti izvrnutu nauku da odvræaju uèenike za sobom.

³¹ Zato gledajte i opominjite se da tri godine dan i noæ ne prestajah uèeæi sa suzama svakoga od vas.

³² I sad vas, braæo, predajem Bogu i rijeèi blagodatì njegove, koji može nazidati i dati vam našljedstvo meðu svima osveæenima.

³³ Srebra, ili zlata, ili ruha ni u jednoga ne zaiskah.

³⁴ Sami znate da potrebi mojoj i onijeh koji su sa mnom bili poslužiše ove ruke moje.

³⁵ Sve vam pokazah da se tako valja truditi i pomagati nemoænima, i opominjati se rijeèi Gospoda Isusa koju on reèe: mnogo je blaženije davati negoli uzimati.

³⁶ I ovo rekavši kleèe na koljena svoja sa svima njima i pomoli se Bogu.

³⁷ A sviju stade veliki plaè i zagrlivši Pavla cjelivahu ga,

³⁸ Žalosni najviše za rijeè koju reèe da više neæe vidjeti lica njegova; i otpratiše ga u lađu.

21

¹ I kađ bi te se odvezosmo otrgnuvši se od njih, iduæi pravo dođosmo u Ko, i drugi dan u Rod i odande u Pataru.

² I našavši lađu koja polazi u Finikiju, uđosmo i odvezosmo se.

³ A kad nam se ukaza Kipar, ostavismo ga nalijevo, i plovljasmu u Siriju, i stadosmo u Tiru; jer ondje valjaše da se istovari lađa.

⁴ I našavši uèenike ostasmo ondje sedam dana: oni Pavlu govoraĥu Duhom da ne ide gore u Jerusolim.

⁵ A kad bi te mi dane navršismo, izišavši iđasmo, i praæahu nas svi sa ženama i djecom do iza grada, i kleknuvši na brijegu pomolismo se Bogu.

⁶ I oprostivši se jedan s drugim uđosmo u lađu; a oni se vratiše svojim kuæama.

⁷ A mi poèevši plovljenje od Tira, dođosmo u Ptolemaidu; i pozdravivši se s braæom ostasmo kod njih jedan dan.

⁸ A sjutra dan pošavši Pavle i koji bijasmo s njim dođosmo u Æesariju; i ušavši u kuæu Filipa jevanđelista, koji bjеше jedan od sedam đakona, ostasmo u njega.

⁹ I ovaj imaše èetiri kæeri djevojke koje proricahu.

¹⁰ Stojæi mi pak ondje mnogo dana, dođe odozgo iz Judeje jedan prorok, po imenu Agav;

¹¹ I došavši k nama uze pojas Pavlov i svezavši svoje ruke i noge reèe: tako veli Duh sveti: èovjeka kojega je ovaj pojas, ovako æe ga svezati u Jerusalimu Jevreji, i predaæe ga u ruke neznabožaca.

¹² I kad èusmo ovo, molismo i mi i ondašnji da ne ide gore u Jerusolim.

¹³ A Pavle odgovori i reèe: šta èinite te plaèete i cijepate mi srce? Jer ja ne samo svezan biti hoæu, nego i umrijeti u Jerusalimu gotov sam za ime Gospoda

Isusa.

¹⁴ A kad ga ne mogasmo odvratiti, umukosmo rekavši: volja Božija neka bude.

¹⁵ A poslije ovijeh dana spremivši se iziđosmo u Jerusolim.

¹⁶ A dođoše s nama i neki uèenici iz Æesarije vodeæi sa sobom nekoga Mnasona iz Kipra, staroga uèenika, u kojega bismo mi stajali.

¹⁷ I kad dođosmo u Jerusolim, primiše nas braæa ljubazno.

¹⁸ A sjutra dan otide Pavle s nama k Jakovu, i dođoše sve stariješine.

¹⁹ I pozdravivši se s njima kazivaše sve ređom šta uèini Bog u neznabošcima njegovom službom.

²⁰ A oni èuvši hvaljahu Boga i rekoše mu: vidiš li, brate! koliko je hiljada Jevreja koji vjrovaše, i svi teže na stari zakon.

²¹ A doznali su za tebe da uèiš otpadanju od zakona Mojsijeva sve Jevreje koji žive među neznabošcima, kazujuæi da im ne treba obrezivati djece svoje, niti držati obièaja otaèkijeh.

²² Šta æemo dakle sad? narod æe se sabrati jamaèno; jer æe èuti da si došao.

²³ Ovo dakle uèini što ti reèemo: u nas imaju èetiri èovjeka koji su se zavjetovali Bogu;

²⁴ Ove uzmi i oèisti se s njima, i potroši na njih neka ostrigu glave svoje, i svi æe doznati da ono što su èuli za tebe ništa nije, nego da i sam držiš zakon i živiš po njemu.

²⁵ A za neznabošce koji vjrovaše mi poslasmo presudivši da oni takovo ništa ne drže osim da se èuvaju od priloga idolskijeh, i od krvi, i od udavljenoga, i od kurvarstva.

²⁶ Tada Pavle uze one ljude, i sjutra dan oèistivši se s njima, uđe u crkvu, i pokaza kako izvršuje dane oèišæenja dokle se ne pri-

nese žrtva za svakoga njih.

²⁷ A kad šæaše da se navrší sedam dana, vidjevši ga u crkvi oni Jevreji što bijahu iz Azije, pobuniše sav narod, i metnuše ruke na nj

²⁸ Vièuæi: pomagajte, ljudi Izrailjci! ovo je èovjek koji protiv naroda i zakona i protiv ovoga mjesta uèi sve svuda; pa još i Grke uvede u crkvu i opogani sveto mjesto ovo.

²⁹ Jer bijahu vidjeli s njim u gradu Trofima iz Efesa, kojega mišljahu da je uveo Pavle u crkvu.

³⁰ I sav se grad podiže, i navali narod sa sviju strana, i uhvativši Pavla vucijahu ga napolje iz crkve; i odmah se zatvoriše vrata.

³¹ A kad šæahu da ga ubiju, dođe glas gore k vojvodi od èete da se pobuni sav Jerusalem.

³² A on odmah uzevši vojnike i kapetane dotrèa na njih. A oni vidjevši vojvodu i vojnike prestaše biti Pavla.

³³ A vojvoda pristupivši uze ga, i zapovjedi da ga metnu u dvoje verige, i pitaše ko je i šta je uèinio.

³⁴ A jedan vikaše jedno, a drugi drugo po narodu. A kad ne može od bune ništa da razumije upravo, zapovjedi da ga odvedu u oko.

³⁵ A kad bi na basamacima, moraše ga vojnici nositi sile radi naroda.

³⁶ Jer za njim prista mnoštvo naroda koji vikahu: pogubi ga.

³⁷ A kad šæaše Pavle da uđe u oko, reèe vojvodi: je li mi slobodno govoriti što tebi? A on reèe: zar umiješ Grèki?

³⁸ Nijesi li ti Misirac koji prije ovijeh dana podbuni i izvede u pustinju èetiri hiljade hajduka?

³⁹ A Pavle reèe: ja sam èovjek Jevrejin iz Tarsa, graðanin poznatoga grada u Kilikiji: nego te molim dopusti mi da govorim k narodu.

⁴⁰ A kad mu dopusti, stade Pavle na basamacima i mahnu rukom na narod; i kad posta velika tišina progovori Jevrejskim jezikom govoreæi:

22

¹ Ljudi, braæo i ocevi! èujte sad moj odgovor k vama.

² A kad èuše da im Jevrejskijem jezikom progovori, još veæa tišina posta. I reèe:

³ Ja sam èovjek Jevrejin, koji sam roðen u Tarsu Kilikijskome, i odgajen u ovome gradu kod nogu Gamaliilovijeh, nauèen upravo otaèkom zakonu, i bijah revnitelj Božij kao što ste vi svi danas.

⁴ Ja ovaj put gonih do same smrti, vežuæi i predajuæi u tamnicu i ljude i žene,

⁵ Kao što mi svjedoèi i poglavar sveštenieki i sve starješine; od kojijeh i poslanice primih na braæu koja žive u Damasku; i iðah da dovedem one što bijahu onamo svezane u Jerusalem da se muèe.

⁶ A kad iðah i približih se k Damasku, dogodi mi se oko podne da me ujedanput obasja velika svjetlost s neba.

⁷ I padoh na zemlju, i èuh glas, koji mi govori: Savle! Savle! zašto me goniš?

⁸ A ja odgovorih: ko si ti, Gospode? A on mi reèe: ja sam Isus Nazareæanin, kojega ti goniš.

⁹ A koji bijahu sa mnom vidješe svjetlost i uplašiše se; ali ne èuše glasa koji mi govoraše.

¹⁰ A ja rekoh: šta æu èiniti, Gospode? A Gospod mi reèe: ustani i idi u Damask, i tamo æe ti se kazati za sve šta ti je odreðeno da èiniš.

¹¹ I kad obnevidjeh od silne svjetlosti one, voðahu me za ruku oni koji bijahu sa mnom, i doðoh u Damask.

12 A neki Ananija èovjek pobožan po zakonu, posvjedoèen od sviju Jevreja koji žive u Damasku,

13 Došavši k meni stade i reèe mi: Savle brate! progledaj. I ja u taj èas pogledah na nj.

14 A on mi reèe: Bog otaca našijeh izabra te da poznaš volju njegovu, i da vidiš pravednika, i da èuješ glas iz usta njegovijeh:

15 Da mu budeš svjedok pred svijem ljudima za ovo što si vidio i èuo.

16 I sad šta oklijevaš? Ustani i krsti se, i operi se od grijeha svojijeh, prizvavši ime Gospoda Isusa.

17 A dogodi se, kad se vratih u Jerusolim i moljah se u crkvi Bogu, da postadoh izvan sebe,

18 I vidjeh ga gdje mi govori: po-hiti te iziđi iz Jerusolima, jer neæe primiti svjedoèanstva tvojega za mene.

19 I ja rekoh: Gospode! sami znadu da sam ja metao u tamnice i bio po zbornicama one koji te vjeruju.

20 I kad se proljevaše krv Stefana svjedoka tvojega, i ja stajah i pristajah na smrt njegovu, i èuvah haljine onijeh koji ga ubijahu.

21 I reèe mi: idi; jer æu ja daleko da te pošljem u neznabošce.

22 A oni ga slušahu do ove rijeèi, pa podigoše glas svoj govoreæi: uzmi sa zemlje takovoga; jer ne treba da živi.

23 A kad oni vikahu i zbacivahu haljine i bacahu prah u nebo,

24 Zapovjedi vojvoda da ga odvedu u oko, i reèe da ga bojem ispituju da dozna za kakvu krivicu tako vikahu na nj.

25 I kad ga pritegoše uzicama, reèe Pavle kapetanu, koji stajaše ondje: zar vi možete biti èovjeka Rimljanina, i još bez suda?

26 A kad èu kapetan, pristupi k vojvodi, i kaza govoreæi: gledaj

šta æeš èiniti; jer je ovaj èovjek Rimljanin.

27 A vojvoda pristupivši reèe mu: kaži mi jesi li ti Rimljanin? A on reèe: da.

28 A vojvoda odgovori: ja sam za veliku cijenu ime ovoga građanstva dobio. A Pavle reèe: a ja sam se i rodio s njime.

29 Onda otstupiše odmah od njega oni što šæadijahu da ga ispituju; a vojvoda se uplaši kad razumje da je Rimljanin i što ga bješe svezao.

30 A sjutradan, želeæi doznati istinu zašto ga tuže Jevreji, pusti ga iz okova, i zapovjedi da dođu glavari sveštenieki i sav sabor njihov; i svedavši Pavla postavi ga pred njima.

23

1 A Pavle pogledavši na skupštinu reèe: ljudi braæo! ja sa svom dobrom savjesti življeh pred Bogom do samoga ovog dana.

2 A poglavar sveštenieki Ananija zapovjedi onima što stajahu kod njega da ga biju po ustima.

3 Tada mu reèe Pavle: tebe æe Bog biti, zide okreèeni! I ti sjediš te mi sudiš po zakonu, a prestupajuæi zakon zapovijedaš da me biju.

4 A oni što stajahu naokolo rekoše: zar psuješ Božijeg poglavara svešteniekoga?

5 A Pavle reèe: ne znadoh, braæo, da je poglavar sveštenieki, jer stoji napisano: starješini naroda svojega da ne govoriš ružno.

6 A znajuæi Pavle da je jedan dio sadukeja a drugi fariseja, povika na skupštini: ljudi braæo! ja sam farisej i sin farisejev: za nad i za vaskrsenije iz mrtvijeh doveden sam na sud.

7 A kad on ovo reèe, postade raspra među sadukejima i farisejima, i razdijeli se narod.

8 Jer sadukeji govore da nema vaskrsenija, ni anđela ni duha; a fariseji priznaju oboje.

9 I postade velika vika, i ustavši književnici od strane farisejske prepirahu se među sobom govoreæi: nikakvo zlo ne nalazimo na ovome èovjeku; ako li mu govori duh ili anđeo, da se ne suprotimo Bogu.

10 A kad posta raspra velika, pobojavši se vojvoda da Pavla ne raskinu, zapovjedi da siđu vojnici i da ga otmu između njih, i da ga odvedu u oko.

11 A onu noæ stade Gospod predanija i reèe: ne boj se, Pavle, jer kao što si svjedoèio za mene u Jerusalmu, tako ti valja i u Rimu svjedoèiti.

12 A kad bi dan, uèiniše neki od Jevreja vijeæu i zakleše se govoreæi da neæe ni jesti ni piti dokle ne ubiju Pavla.

13 A bješe ih više od èetrdeset koji ovu kletvu uèiniše.

14 Ovi pristupivši ka glavarima sveštenikijem i starješinama, rekoše: kletvom zaklesmo se da neæemo ništa okusiti dok ne ubijemo Pavla;

15 Sad dakle vi sa saborom kažite vojvodi da ga sjutra svede k vama, kao da biste htjeli doznati bolje za njega; a mi smo gotovi da ga ubijemo prije nego se on približi.

16 A sin sestre Pavlove èuvši ovu zasjedu dođe i uđe u oko i kaza Pavlu.

17 A Pavle dozvavši jednoga od kapetana reèe: ovo momèe odvedi k vojvodi, jer ima nešto da mu kaže.

18 A on ga uze i dovede k vojvodi, i reèe: sužanj Pavle dozva me i zamoli da ovo momèe dovedem k tebi koje ima nešto da ti govori.

19 A vojvoda uzevši ga za ruku, i otišavši nasamo, pitaše ga: šta je što imaš da mi kažeš?

20 A ono reèe: Jevreji dogovoriše se da te zamole da sjutra svedeš Pavla k njima na skupštinu, kao da bi htjeli bolje ispitati za njega;

21 Ali ti ih nemoj poslušati, jer ga èekaju od njih više od èetrdeset ljudi koji su se zakleli da neæe ni jesti ni piti dokle ga ne ubiju; i sad su gotovi, i èekaju tvoje obeæanje.

22 A vojvoda onda otpusti momèe zapovjedivši mu: nikom ne kazuj da si mi ovo javio.

23 I dozvavši dvojicu od kapetana reèe: pripravite mi dvjesta vojnika da idu do Æesarije, i sedamdeset konjika i dvjesta strijelaca, po treæemu sahatu noæi.

24 I neka dovedu konje da posade Pavla, i da ga prate do Filiksa sudije.

25 I napisala poslanicu u kojoj ovako govoraše:

26 Od Klaudija Lisije èestitome Filiksu pozdravlje.

27 Èovjeka ovoga uhvatiše Jevreji i šæahu da ga ubiju; ja pak dođoh s vojnicima i oteh ga doznavši da je Rimljanin.

28 I želeæi doznati uzrok za koji ga krive svedoh ga na njihovu skupštinu.

29 Tada nađoh da ga krive za pitanja zakona njihova, a da nema nikakve krivice koja zaslužuje smrt ili okove.

30 I doznavši ja ugovor Jevrejski o glavi ovoga èovjeka odmah ga poslaha k tebi zapovjedivši i suparnicima njegovijem da pred tobom kažu što imaju na nj. Zdrav budi!

31 A vojnici onda, kao što im se zapovjedi, uzeše Pavla i odvedoše ga noæu u Antipatridu.

32 A sjutradan ostavivši konjike da idu s njim, vratiše se u oko.

33 A oni došavši u Æesariju, predaše poslanicu sudiji i izve-

doše Pavla preda nj.

³⁴ A sudija proèitavši poslanicu zapita odakle je; i doznavši da je iz Kilikije

³⁵ Reèe: ispitaæu te kad suparnici tvoji doðu. I zapovjedi da ga èuvaju u dvoru Irodovom.

24

¹ A poslije pet dana siðe poglavar svešteniki Ananija sa starješinama i s ritorom nekijem Tertulom, koji iziðoše pred sudiju protiv Pavla.

² A kad njega dozvaše, poèe Tertul tužiti ga govoreæi: što živimo pod tobom u velikom miru, i pravice koje se ovome narodu èine tvojijem promišljanjem,

³ U svakom dogaðaju i svuda, èestiti Filikse! primamo sa svakom zahvalnošæu.

⁴ Ali da ti mnogo ne dosaðujem, molim te da nas ukratko poslušas sa svojom krotošæu.

⁵ Jer naðosmo ovoga èovjeka da je kuga, i podiže bunu protiv sviju Jevreja po vasionom svijetu, i da je kolovoða jeresi Nazaretskoj;

⁶ Koji se usudi i crkvu poganiti; koga mi i uhvatismo, i šæasmo da mu sudimo po zakonu svojemu.

⁷ Ali dođe Lisija vojvoda, i ote ga iz našijeh ruku na veliku silu, i posla k tebi,

⁸ Zapovjedivši i nama, koji ga tužimo, da idemo k tebi; a od njega možeš sam ispitavši doznati za sve ovo za što ga mi tužimo.

⁹ A i Jevreji se složiše govoreæi da je ovo tako.

¹⁰ A Pavle odgovori kad mu namaže sudija da govori: znajuæi od mnogo godina da si ti pravedni sudija ovome narodu, slobodno odgovoram za sebe:

¹¹ Ti možeš doznati da nema više od dvanaest dana kako ja iziðoh u Jerusalem da se pomolim Bogu,

¹² I niti me u crkvi naðoše da kome govorim, ili bunu da èinim u narodu, ni po zbornicama, ni u gradu,

¹³ Niti oni mogu posvjedoèiti šta tebi sad na mene govore.

¹⁴ Ovo ti pak priznajem da u putu, koji ovi nazivaju jeres, tako služim Bogu otaèkome, vjerujuæi sve što je napisano u zakonu i u prorocima,

¹⁵ I imajuæi nadanje na Boga da æe biti vaskrsenije mrtvima, i pravednicima i grješnicima, koje i sami ovi èekaju.

¹⁶ A za ovo se i ja trudim da imam èistu savjest svagda i pred Bogom i pred ljudima.

¹⁷ I poslije mnogo godina doðoh i donesoh milostinju narodu svome i prinose.

¹⁸ U tome me naðoše oèišæena u crkvi, ni s narodom, ni s vikom.

¹⁹ A imaju i Jevreji neki iz Azije kojima je trebalo da doðu preda te, i da se tuže ako imaju što na me.

²⁰ Ili ovi sami neka kažu, ako su našli na meni kakvu krivicu, kad sam stajao na skupštini,

²¹ Osim jednoga ovoga glasa kojijem povikah stojeæi meðu njima: za vaskrsenije mrtvijeh dovedoste me danas na sud.

²² A kad Filiks èu ovo, odgodi im znajuæi vrlo dobro za ovaj put i reèe: kad dođe Lisija vojvoda, izvidjeæu vašu stvar.

²³ A kapetanu zapovjedi da se èuva Pavle, i da mu se oblakša, i nijednome od njegovijeh da se ne zabranjuje posluživati ga ili dolaziti k njemu.

²⁴ A poslije nekoliko dana dođe Filiks sa Drusilom ženom svojom, koja bješe Jevrejka, i dozva Pavla da èuje od njega vjeru u Hrista Isusa.

²⁵ A kad Pavle govoraše o pravdi i o èistoti i o sudu koji æe biti, uplaši se Filiks i odgovori: idi zasad; a kad uzimam kad, dozvaæu te.

²⁶ A uz to se i nadaše da æe mu Pavle dati novaca da bi ga pustio; zato ga i èesto dozivaše i razgovaraše se s njim.

²⁷ A kad se navršiše dvije godine, izmijeni Filiksa Porkije Fist. A Filiks, hoteæi Jevrejima uèiniti na volju, ostavi Pavla u sužanjstvu.

25

¹ A Fist onda primivši vlast poslije tri dana iziđe iz Æesarije u Jerusolim.

² Onda glavari sveštenieki i starješine Jevrejske tužiše mu se na Pavla, i moljahu ga,

³ Ištuæi milosti protiv njega, da ga pošlje u Jerusolim; i naređivahu zasjedu da ga ubiju na putu.

⁴ A Fist odgovori da se Pavle èuva u Æesariji, a i on æe sam skoro onamo da ide:

⁵ Koji dakle mogu od vas, reèe, neka idu sa mnom, i ako ima kakva krivica na tom èovjeku neka ga tuže.

⁶ A pošto bi u njih ne više od deset dana, siđe u Æesariju, i sjutradan sjedavši na sudijnsku stolicu zapovjedi da dovedu Pavla.

⁷ A kad ga dovedoše, stadoše unaokolo Jevreji koji bijahu došli iz Jerusalima, i mnoge i teške krivice iznošahu na Pavla, kojijeh ne mogahu posvjedoèiti,

⁸ Kad se on odgovaraše: niti zakonu Jevrejskome, ni crkvi, ni æesaru što sagriješih.

⁹ Ali Fist, hoteæi Jevrejima uèiniti na volju, odgovori Pavlu i reèe: hoæeš da ideš gore u Jerusolim i ondje da ti sudim za to?

¹⁰ A Pavle reèe: ja stojim na sudu æesarevu, ovdje treba da mi se sudi: Jevrejima ništa nijesam skrivio, kao što i ti najbolje znaš.

¹¹ Ako li sam skrivio, ili uèinio što što zaslužuje smrt, ne marim

umrijeti; ako li pak ništa nema na meni šta ovi na mene potvoraju, niko me ne može njima predati. Æesaru idem.

¹² Tada Fist, pogovorivši sa savjetnicima, odgovori: æesaru reèe da hoæeš: æesaru æeš poæi.

¹³ A pošto prođe nekoliko dana, Agripa car i Vernikija siđoše u Æesariju da pohode Fista.

¹⁴ I buduæi da ondje mnogo dana ostaše, kaza Fist caru za Pavla govoreæi: èovjeka jednoga ostavio je Filiks u tamnici,

¹⁵ Za kojega, kad ja bijah u Jerusalimu, iziđoše preda me glavari sveštenieki i starješine Jevrejske moleæi da ga osudim.

¹⁶ Ja im odgovorih da nije obièaj u Rimljana da se prije pokloni kakav èovjek na smrt dok se optuženi ne suoèi s onima koji ga tuže, i ne primi mjesto da odgovara za svoju krivicu.

¹⁷ A kad se oni ovdje sastase, nikakvoga odlaganja ne uèinih, i sjutradan sjedavši na sudijnsku stolicu zapovjedih da dovedu èovjeka.

¹⁸ A oko njega stavši suparnici ni jedne krivice koje ja mišljah ne iznesoše.

¹⁹ Nego imahu protiv njega nekakva pitanja o svojemu sujeverju, i o nekakvom Isusu, koji je umro pa Pavle govoraše da je živ.

²⁰ A ja ne znajuæi u ovome poslu šta æu èiniti, rekoah bi li htio iæi u Jerusolim i onamo da mu se sudi za ovo.

²¹ A kad Pavle reèe da ga èuvamo do suda Avgustova, zapovjedih da ga èuvaju dokle ga pošljem k æesaru.

²² A Agripa reèe Fistu: i ja bih rad èuti toga èovjeka. A on reèe: sjutra æeš ga èuti.

²³ Sjutradan pak, kad Agripa i Vernikija dođoše s velikijem ponosom, i uđoše u sudnicu s vojvodama i sa starješinama onoga

grada, i kad zapovjedi Fist, dove-
doše Pavla.

²⁴ I reče Fist: Agripa care! i
svi koji ste s nama! Vidite ovoga
za kojega mi sve mnoštvo Jevreja
dosađivaše i u Jerusalimu i ovdje,
vièuæi da ne valja da on više živi.

²⁵ A ja doznajući da on ništa
nije učinio što zaslužuje smrt, a
i on sam reče da æe da ide k
svijetlome æesaru, namislih da ga
pošljem.

²⁶ Za kojega nemam šta upravo
pisati gospodaru. Zato ga i dove-
doh pred vas, a osobito preda te,
Agripa care, da bih, pošto bude
ispitivanje, imao šta pisati.

²⁷ Jer mi se èini ludo sužnja
poslati, a krivice njegove ne javiti.

26

¹ A Agripa reče Pavlu: dopušta
ti se da govoriš sam za se. Onda
Pavle pruživši ruku odgovaraše:

² Za sreæu svoju držim, care
Agripa! što se danas pred tobom
odgovaram za sve što me potvo-
raju Jevreji,

³ A najviše što znam da ti
poznaješ sve Jevrejske obièaje i
prepiranja. Zato te molim da me
poslušajš milostivo.

⁴ Moje dakle življenje od mla-
dosti, koje je isprva bilo među
narodom mojijem u Jerusalimu,
znadu svi Jevreji.

⁵ Kako me znadu isprva, ako
hoæe posvjedoèiti, da po poznatoj
jeresi naše vjere življeh farisejski.

⁶ I sad stojim pred sudom
za nadanje obeæanja koje Bog
obreèe ocevima našijem,

⁷ Kome se svi dvanaest kol-
jena našijeh jednako dan i noæ
služeæi nadaju da æe doæi. Za
ovo nadanje optužen sam, care
Agripa, od Jevreja.

⁸ Šta? zar vi mislite da se
ne može vjerovati da Bog mrtve
podiže?

⁹ Tako i ja mišljah da mi valja
mnoga zla èiniti protiv imena Is-
usa Nazareæanina,

¹⁰ Kao što i uèinih u Jerusalimu;
i mnoge od svetijeh ja zatvorah u
tamnice, primivši vlast od glavara
sveštenikijeh; i kad ih ubijahu,
pristajah na sud.

¹¹ I po svijem zbornicama
muèeæi ih èesto, nagonjah da
hule na Isusa; i odviše mrzeæi
na njih gonjah ih tja i do tuđijeh
gradova.

¹² Za koje iduæi u Damask s
vlašæu i zapoviješæu od glavara
sveštenikijeh,

¹³ U podne, care, vidjeh na putu
s neba svjetlost veæu od sijanja
sunèanoga, koja obasja mene i
one što iðahu sa mnom.

¹⁴ A kad mi svi padosmo na
zemlju, èuh glas gdje govori meni
i kazuje Jevrejskijem jezikom:
Savle! Savle! zašto me goniš?
Teško ti je protivu bodila praæati
se.

¹⁵ A ja rekoh: ko si ti, Gospode?
A on reče: ja sam Isus, kojega ti
goniš;

¹⁶ Nego ustani i stani na noge
svoje; jer ti se za to javih da
te učinim slugom i svjedokom
ovome što si vidio i što æu ti
pokazati,

¹⁷ Izbavljajuæi te od naroda
Jevrejskoga i od neznabožaca, ko-
jima æu te poslati,

¹⁸ Da im otvoriš oèi da se obrate
od tame k vidjelu i od oblasti soto-
nine k Bogu, da prime oproštenje
grijeha i dostojanje među os-
veæenima vjerom mojom.

¹⁹ Zato, care Agripa! ne bih
nepokoran nebeskoj utvari;

²⁰ Nego najprije onima koji su
u Damasku i u Jerusalimu, po-
tom i po svoj zemlji Jevrejskoj,
i neznabošcima propovijedah da
se pokaju, i da se obrate k Bogu
èineæi djela dostojna pokajanja.

²¹ Zato me Jevreji uhvatiše u

crkvi i šæahu da me raskinu.

²² Ali dobivši pomoæ Božiju stojim do samoga ovog dana, i svjedoèim i malom i velikom, ne kazujuæi ništa osim što proroci kazaše da æe biti, i Mojsije:

²³ Da æe Hristos postradati, i da æe biti prvi iz vaskrsenija mrtvih i propovijedati vidjelo narodu Jevrejskome i neznabošcima.

²⁴ A kad on ovo odgovaraše, reèe Fist velikijem glasom: zar luduješ, Pavle? Mnoge te knjige izvode iz pameti.

²⁵ A on reèe: ne ludujem, èestiti Fiste, nego rijeèi istine i razuma kazujem.

²⁶ Jer za ovo zna car, kojemu i govorim slobodno; jer ne vjerujem da mu je što od ovoga nepoznato; jer ovo nije bilo u uglu.

²⁷ Vjeruješ li, care Agripa, prorocima? Znam da vjeruješ.

²⁸ A Agripa reèe Pavlu: još malo pa æeš me nagovoriti da budem hrišæanin.

²⁹ A Pavle reèe: molio bih Boga i za malo i za mnogo da bi ne samo ti nego i svi koji me slušaju danas bili takovi kao i ja što sam, osim okova ovijeh.

³⁰ I kad on ovo reèe, usta car i sudija i Vernikija, i koji sjeðahu s njima,

³¹ I otišavši razgovarahu se meðu sobom govoreæi: ovaj èovjek nije uèinio ništa što za služuje smrt ili okove.

³² A Agripa reèe Fistu: ovaj èovjek mogaše biti pušten da ne reèe da hoæe k æesaru. I tako sudija namisli da ga pošlje k æesaru.

27

¹ I kao što bi odreðeno da idemo u Talijansku, predaše i Pavla i druge neke sužnje kapetanu, po imenu Juliju, od æesareve èete.

² A kad uðosmo u laðu Adramitsku da plovimo u Azijska mjesta,

otiskosmo se; i s nama bješe Aristarh Maæedonac iz Soluna.

³ I drugi dan doðosmo u Sidon. I Julije držaše Pavla lijepo, i dopusti mu da odlazi k svojijem prijateljima i da ga poslužuju.

⁴ I odande odvezavši se doplovismo u Kipar, jer vjetrovi bijahu protivni.

⁵ I preplovivši puèinu Kilikijsku i Pamflijsku doðosmo u Miru Likijsku.

⁶ I ondje našavši kapetan laðu Aleksandrijsku koja plovi u Talijansku, metnu nas u nju.

⁷ I plovivši mnogo dana sporo, i jedva došavši prema Knidu, jer nam vjetar ne dadijaše, doplovismo pod Krit kod Salmone.

⁸ I jedva se vozeæi pored kraja, doðosmo na jedno mjesto koje se zove Dobra Pristaništa, kod kojega blizu bješe grad Laseja.

⁹ A pošto proðe mnogo vremena, i veæ plovljenje ne bijaše bez straha, jer i post veæ bješe prošao, svjetovaše Pavle

¹⁰ Govoreæi im: ljudi! vidim da æe plovljenje biti s mukom i velikom štetom ne samo tovara i laðe nego i duša našijeh.

¹¹ Ali kapetan posluša veæma kormanoša i gospodara od laðe negoli Pavlove rijeèi.

¹² A ne buduæi pristanište zgodno za zimovnik, svjetovahu mnogi da se odvezu odande, ne bi li kako mogli doæi do Finika, i ondje da zimuju u pristaništu Kritskom, koje gleda k jugu i k zapadu.

¹³ I kad dunu jug, mišljahu da im se volja ispuni, i podignuvši jedra plovljahu pokraj Krita.

¹⁴ Ali ne zadugo potom dunu nasuprot njemu buran vjetar koji se zove Evroklidon.

¹⁵ A kad se laða ote, i ne mogaše se vjetru protiviti, predadosmo je valovima i nošahu nas.

16 A kad prođosmo mimo jedno ostrvo koje se zove Klauda, jedva mogosmo održati èamac,

17 Koji izvukavši, svakojako pomagahu, te ga privezasm odozdo za lađu; a bojeæi se da ne udari na prud, spustismo jedra, i tako se plavljasmo.

18 A kad nam veoma dosađivaše bura sjutradan izbacivahu toware.

19 I u treæi dan svojima rukama izbacismo alat lađarski.

20 A kad se ni sunce ni zvijezde za mnogo dana ne pokazaše, i bura ne mala navalila, bijaše propao sav nad da æemo se izbaviti.

21 I kad se zadugo nije jelo, onda Pavle stavši preda njih reèe: trebaše dakle, o ljudi! poslušati mene, i ne otiskivati se od Krita, i ne imati ove muke i štete.

22 I evo sad vas molim da budete dobre volje: jer nijedna duša od vas neæe propasti osim lađe;

23 Jer u ovu noæ stade preda me anđeo Boga kojega sam ja i kome služim,

24 Govoreæi: ne boj se, Pavle! valja ti doæi pred æesara; i evo ti darova Bog sve koji se voze s tobom.

25 Zato ne bojte se, ljudi; jer vjerujem Bogu da æe tako biti kao što mi bi reèeno.

26 Ali valja nam doæi na jedno ostrvo.

27 A kad bi èetрнаesta noæ, i mi se u ponoæi plavljasmo po Adrijanskoj puèini, pomisliše lađari da se približuju k nekakvoj zemlji.

28 I izmjerivši dubinu nađoše dvadeset hvati; i prošavši malo opet izmjeriše, i nađoše petnaest hvati.

29 Onda bojeæi se da kako ne udare na prudovita mjesta baciše sa stražnjega kraja lađe èetiri lengera, pa se moljasm o Bogu da svane.

30 A kad lađari gledahu da pobjegn u iz lađe, i spustiše èamac u more izgovarajuæi se kao da

hoæe s prednjega kraja da spuste lengere,

31 Reèe Pavle kapetanu i vojnicima: ako ovi ne ostanu u laði, vi ne možete živi ostati.

32 Tada vojnici odrezaše uža na èamcu i pustiše ga te pade.

33 A kad šæaše da svane, moljaše Pavle sve da jedu, govoreæi: èetрнаesti je dan danas kako èekate i ne jeduæi živite ništa ne okusivši.

34 Zato vas molim da jedete: jer je to za vaše zdravlje. A ni jednome od vas dlaka s glave neæe otpasti.

35 I rekavši ovo uze hljeb, i dade hvalu Bogu pred svima, i prelomivši stade jesti.

36 Onda se svi razveselivši i oni jedoše.

37 A u laði bijaše nas duša svega dvjesta i sedamdeset i šest.

38 I nasitivši se jela, oblakšaše lađu izbacivši pšenicu u more.

39 A kad bi dan ne poznavahu zemlje; nego ugledaše nekakav zaliv s pijeskom, na koji se dogovoriše, ako bude moguæe, da izvuku lađu.

40 I podignuvši lengere vožahu se po moru, i odriješivši uža na krmama, i raširivši malo jedro prema vjetriæu koji duhaše, vožasm o se kraju.

41 A kad dođosmo kao na jedan jezik, gdje se more kao razdjeljuje, nasadi se lađa; i prednji kraj, koji se nasadi, osta tvrd da se ne može pomaknuti, a krma se razbijaše od sile valova.

42 A vojnici se dogovoriše da pobiju sužnje, da koji ne ispliva i ne uteèe.

43 Ali kapetan želeæi saèuvati Pavla zabrani njihov dogovor, i zapovjedi onima koji znadu plivati da iskoèe najprije, i da iziđu na zemlju;

44 A ostali jedni na daskama a jedni na èemu od lađe. I tako

iziđoše svi živi na zemlju.

28

¹ I kad iziđoše sređeno iz lađe, tada razumješe da se ostrvo zove Melit.

² A divljaci èinjahu nam ne malu ljubav, jer naložiše oganj i primiše nas sve zbog dažda koji iđoše, i zbog zime.

³ A Pavle zgrabivši gomilu granja naloži na oganj, i izišavši zmija od vručine skoèi mu na ruku.

⁴ I kad vidješe divljaci zmiju gdje visi o ruci njegovoj, govorahu jedan drugome: jamaèno je ovaj èovjek krvnik, kojega izbavljena od mora sud Božij ne ostavi da živi.

⁵ A on oteresavši zmiju u oganj ne bi mu ništa zlo.

⁶ A oni èekahu da on oteèe ili ujedanput da padne mrtav. A kad zadugo èekaše, i vidješe da mu ništa zlo ne bi, promijeniše se, i govorahu da je on Bog.

⁷ A naokolo oko onoga mjesta bijahu sela poglavara od ostrva po imenu Poplija, koji nas primi i ugosti ljubazno tri dana.

⁸ A dogodi se da otac Poplijev ležaoše od groznice i od srdobolje, kojemu ušavši Pavle pomoli se Bogu i metnu ruke svoje na nj i iscijeli ga.

⁹ A kad to bi, dolazahu i drugi koji bijahu bolesni na ostrvu onome, i iscjeljivahu se.

¹⁰ I poštovahu nas velikim èastima; i kad pođosmo, spremiše nam što je od potrebe.

¹¹ A poslije tri mjeseca odvezosmo se na lađi Aleksandrijskoj, koja je bila prezimila na ostrvu, i bijahu na njoj napisani Dioskuri.

¹² I doplovivši u Sirakuzu ostasmo ondje tri dana.

¹³ A odande otplovivši dođosmo u Rigiju; i poslije jednoga dana

kad dunu jug, dođosmo drugi dan u Potiole.

¹⁴ Ondje nađemo braću, i oni nas zamole te ostanemo kod njih sedam dana; i tako pođosmo u Rim.

¹⁵ I odande èuvši braća za nas iziđoše nam na susret tja do Apijeva pazara i tri krème. I kad ih vidje Pavle, dade hvalu Bogu, i oslobodi se.

¹⁶ A kad dođosmo u Rim, kapetan predade sužnje vojvodi. Ali se Pavlu dopusti da živi gdje hoće s vojnikom koji ga èuvaše.

¹⁷ A poslije tri dana Pavle sazva starješine Jevrejske. I kad se oni skupiše, govoraše im: ljudi braćo! ja ništa ne uèinim protivno narodu ili obièajima otaèkijem; i Jerusalimljani predaše me kao sužnja u ruke Rimljanima,

¹⁸ Koji izvidjevši za mene šeaahu da me puste, jer se ne nađe na meni nijedna smrtna krivica.

¹⁹ Ali kad Judejci govorahu nasuprot, natjera me nevolja da se ište pred æesara, ne kao da bih svoj narod imao što tužiti.

²⁰ Toga radi uzroka zamolih vas da se vidimo i da se razgovorimo; jer nada radi Izrailjeva okovan sam u ovo gvoždèe.

²¹ A oni mu rekoše: mi niti primismo pisma za te iz Judeje; niti dođe ko od braće da javi ili da govori što zlo za tebe.

²² Nego molimo da èujemo od tebe šta misliš; jer nam je poznato za ovu jeres da joj se svuda nasuprot govori.

²³ I odredivši mu dan dođoše k njemu u gostionicu mnogi; kojima kazivaše svjedoèeæi carstvo Božije i uvjeravajuæi ih za Isusa iz zakona Mojsijeva i iz proroka od jutra do samoga mraka.

²⁴ I jedni vjerovahu onome što govoraše a jedni ne vjerovahu.

²⁵ A buduæi nesložni među

sobom, odlažahu kad reèe Pavle jednu rijeè: dobro kaza Duh sveti preko proroka Isaije ocevima našijem

²⁶ Govoreæi: idi k narodu ovome i kaži: ušima æete èuti i neæete razumjeti; i oèima æete gledati i neæete vidjeti.

²⁷ Jer odrveni srce ovoga naroda, i ušima teško èuju, i oèima svojijem zažmuriše da kako ne vide oèima, i ušima ne èuju, i srcem ne razumiju, i da se ne obrate da ih iscijelim.

²⁸ Da vam je dakle na znanje da se neznabošcima posla spasenije Božije, oni æe i èuti.

²⁹ I kad on ovo reèe, otidoše Jevreji prepiruæi se meðu sobom.

³⁰ A Pavle ostade pune dvije godine o svome trošku, i doèekivaše sve koji mu dolažahu,

³¹ Propovijedajuæi carstvo Božije, i uèeæi o Gospodu našem Isusu Hristu slobodno, i niko mu ne branjaše.

Poslanica Rimljanima

¹ Od Pavla, sluge Isusa Hrista, pozvanoga apostola izabranoga za jevanđelje Božije,

² Koje Bog naprijed obeæa preko proroka svojijeh u svetijem pismima

³ O sinu svojem, koji je po tijelu rođen od sjemena Davidova,

⁴ A posvjedošen silno za sina Božijega Duhom svetinje po vaskrseniju iz mrtvijeh, Isusu Hristu Gospodu našem,

⁵ Preko kojega primismo blagodat i apostolstvo, da pokorimo sve neznabošce vjeri imena njegovoga;

⁶ Među kojima ste i vi pozvani Isusu Hristu,

⁷ Svima koji su u Rimu, ljubaznima Bogu, i pozvanima svetima: blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.

⁸ Prvo dakle zahvaljujem Bogu svojem kroz Isusa Hrista za sve vas što se vjera vaša glasi po svemu svijetu.

⁹ Jer mi je svjedok Bog, kojemu služim duhom svojijem u jevanđelju sina njegova, da vas se opominjem bez prestanka,

¹⁰ Moleæi se svagda Bogu u molitvama svojijem da bi mi kad Božija volja pomogla da dođem k vama;

¹¹ Jer želim vidjeti vas, da vam dam kakav duhovni dar za vaše utvrđenje,

¹² To jest, da se s vama utješim vjerom opštom, i vašom i mojom.

¹³ Ali vam neæu zatajiti, braæo, da sam mnogo puta htio da vam dođem, pa bih zadržan doslije, da i među vama imam kakav plod, kao i među ostalijem neznabošcima.

¹⁴ Dužan sam i Grcima i divljacima, i mudrima i nerazumnima.

¹⁵ Zato, od moje strane, gotov sam i vama u Rimu propovjediti jevanđelje.

¹⁶ Jer se ne stidim jevanđelja Hristova; jer je sila Božija na spasenije svakome koji vjeruje, a najprije Jevrejinu i Grku.

¹⁷ Jer se u njemu javlja pravda Božija iz vjere u vjeru, kao što je napisano: pravednik æe od vjere živ biti.

¹⁸ Jer se otkriva gnjev Božij s neba na svaku bezbožnost i nepravdu ljudi koji drže istinu u nepravdi.

¹⁹ Jer što se može doznati za Boga poznato je njima: jer im je Bog javio;

²⁰ Jer što se na njemu ne može vidjeti, od postanja svijeta moglo se poznati i vidjeti na stvorenjima, i njegova vjeena sila i božanstvo, da nemaju izgovora.

²¹ Jer kad poznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga niti mu zahvališe, nego zaludješe u svojijem mislima, i potamnje nerazumno srce njihovo.

²² Kad se građahu mudri, poludješe,

²³ I pretvoriše slavu vjeenoga Boga u oblijeje smrtnoga èovjeka i ptica i èetvoronožnijeh životinja i gadova.

²⁴ Zato ih predade Bog u željama njihovijeh srca u neèistotu, da se pogane tjelesa njihova među njima samima;

²⁵ Koji pretvoriše istinu Božiju u laž, i veæma poštovaše i poslužiše tvar nego tvorca, koji je blagosloven vavijek. Amin.

²⁶ Zato ih predade Bog u sramne slasti; jer žene njihove pretvoriše putno upotrebljavanje u besputno.

²⁷ Tako i ljudi ostavivši putno upotrebljavanje ženskoga roda,

raspališe se željom svojom jedan na drugoga, i ljudi s ljudima einjahu sram, i platu koja trebaše za prijevaru njihovu primahu na sebi.

²⁸ I kao što ne marahu da poznadu Boga, zato ih Bog predade u pokvaren um da èine što ne valja,

²⁹ Da budu napunjeni svake nepravde, kurvarstva, zloæe, lakomstva, pakosti; puni zavisti, ubistva, svaðe, lukavstva, zloæudnosti;

³⁰ Šaptaèi, opadaèi, bogomrsci, siledžije, hvališe, ponositi, izmišljaèi zala, nepokorni roditeljima,

³¹ Nerazumni, nevjere, neljubavni, neprimirljivi, nemilostivi.

³² A neki i pravdu Božiju poznavši da koji to èine zaslužuju smrt, ne samo to èine, nego pristaju na to i onima koji èine.

2

¹ Zato se ne možeš izgovoriti, o èovjeèe koji god sudiš! jer kojim sudom sudiš drugome, sebe osuđuješ; jer to èiniš sudeæi.

² A znamo da je sud Božij prav na one koji to èine.

³ Nego pomišljaš li, o èovjeèe koji sudiš onima koji to èine, i sam èiniš to! da æeš ti pobjeæi od suda Božijega?

⁴ Ili ne mariš za bogatstvo njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajuæi da te dobrota Božija na pokajanje vodi?

⁵ Nego svojom drvenosti i nepokajanim srcem sabiraš sebi gnjev za dan gnjeva u koji æe se pokazati pravedni sud Boga,

⁶ Koji æe dati svakome po djelima njegovijem:

⁷ Onima dakle koji su trpljenjem djela dobroga tražili slavu i èast i neraspadljivost, život vjeèni;

⁸ A onima koji se uz prkos suprote istini a pokoravaju se nepravdi, nemilost i gnjev.

⁹ Nevolja i tuga na svaku dušu èovjeka koji èini zlo, a najprije Jevrejina i Grka;

¹⁰ A slava i èast i mir svakome koji èini dobro, a najprije Jevrejinu i Grku;

¹¹ Jer Bog ne gleda ko je ko.

¹² Jer koji bez zakona sagriješiše, bez zakona æe i izginuti; i koji u zakonu sagriješiše, po zakonu æe se osuditi

¹³ Jer pred Bogom nijesu pravedni oni koji slušaju zakon, nego æe se oni opravdati koji ga tvore;

¹⁴ Jer kad neznabošci ne imajuæi zakona sami od sebe èine što je po zakonu, oni zakona ne imajuæi sami su sebi zakon:

¹⁵ Oni dokazuju da je ono napisano u srcima njihovijem što se èini po zakonu, buduæi da im savjest svjedoèi, i misli meðu sobom tuže se ili pravdaju)

¹⁶ Na dan kad Bog uzasudi tajne ljudske po jevanðelju momu preko Isusa Hrista.

¹⁷ Gle, ti se zoveš Jevrejin, a oslanjaš se na zakon i hvališ se Bogom,

¹⁸ I poznaješ volju, i izbiraš što je bolje, jer si nauèen od zakona;

¹⁹ I misliš da si voð slijepima, vidjelo onima koji su u mraku,

²⁰ Nakazatelj bezumnima, uèitelj djeci, koji imaš ugled razuma i istine u zakonu.

²¹ Uèeæi dakle drugoga sebe ne uèiš;

²² Propovijedajuæi da se ne krade, kradeš; govoreæi: ne èini preljube, èiniš preljubu; gadeæi se na idole, kradeš svetinju;

²³ Koji se hvališ zakonom, a prijestupom zakona sramotiš Boga.

²⁴ Jer se ime Božije zbog vas huli u neznabošcima, kao što stoji napisano.

²⁵ Obrezanje pomaže ako zakon držiš; ako li si prestupnik zakona, obrezanje je tvoje neobrezanje postalo.

²⁶ Ako dakle neobrezanje pravdu zakona drži, zašto se ne bi njegovo neobrezanje za obrezanje uzelo?

²⁷ I onaj koji je od roda neobrezan i izvršuje zakon, osudiae tebe koji si sa slovima i obrezanjem prestupnik zakona.

²⁸ Jer ono nije Jevrejin koji je spolja Jevrejin, niti je ono obrezanje koje je spolja na tijelu;

²⁹ Nego je ono Jevrejin koji je iznutra, i obrezanje srca duhom a ne slovima, to je obrezanje; kome je hvala ne od ljudi nego od Boga.

3

¹ Šta je dakle bolji Jevrejin od drugih ljudi? Ili šta pomaže obrezanje?

² Mnogo svakojako; prvo što su im povjerene riječi Božije.

³ A što neki ne vjerovaše, šta je za to? Eda æe njihovo nevjerstvo vjeru Božiju ukinuti?

⁴ Bože saèuvaj! nego Bog neka bude istinit, a èovjek svaki laža, kao što stoji napisano: da se opravdaš u svojijem rijeèima, i da pobijediš kad ti stanu suditi.

⁵ Ako li nepravda naša Božiju pravdu podiže, šta æemo reæi? Eda li je Bog nepravedan kad se srdi? Po èovjeku govorim:

⁶ Bože saèuvaj! Jer kako bi mogao Bog suditi svijetu?

⁷ Jer ako istina Božija u mojoj laži veæa postane na slavu njegovu, zašto još i ja kao grješnik da budem osuđen?

⁸ Zašto dakle kao što vièu na nas, i kao što kažu neki da mi govorimo) da ne èinimo zla da dođe dobro? Njima æe sud biti pvedan.

⁹ Šta dakle? Jesmo li bolji od njih? Nipošto! Jer gore

dokazasmo da su i Jevreji i Grci svi pod grijehom,

¹⁰ Kao što stoji napisano: ni jednoga nema pravedna;

¹¹ Ni jednoga nema razumna, i ni jednoga koji traži Boga;

¹² Svi se ukloniše i zajedno nevaljali postaše: nema ga koji èini dobro, nema ni jednoga ciglog.

¹³ Njihovo je grlo grob otvoren, jezicima svojim varaju, i jed je aspidin pod usnama njihovima.

¹⁴ Njihova su usta puna kletve i grèine.

¹⁵ Njihove su noge brze da projevaju krv.

¹⁶ Na putovima je njihovima raskopavanje i nevolja;

¹⁷ I puta mirnoga ne poznaše.

¹⁸ Nema straha Božijega pred oèima njihovima.

¹⁹ A znamo da ono što zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svijet da bude kriv Bogu;

²⁰ Jer se djelima zakona nijedno tijelo neæe opravdati pred njim; jer kroz zakon dolazi poznanje grijeha.

²¹ A sad se bez zakona javi pravda Božija, posvjedoèena od zakona i od proroka;

²² A pravda Božija vjerom Isusa Hrista u sve i na sve koji vjeruju; jer nema razlike.

²³ Jer svi sagriješiše i izgubili su slavu Božiju,

²⁴ I opravdaæe se zabadava blagodaæu njegovom, otkupom Isusa Hrista.

²⁵ Kojega postavi Bog oèišæenje vjerom u krvi njegovoj da pokaže svoju pravdu oproštenjem predašnjijeh grijeha;

²⁶ U podnošenju Božijemu, da pokaže pravdu svoju u sadašnje vrijeme da je on pravedan i da pravda onoga koji je od vjere Isusove.

27 Gdje je dakle hvala? Prođe. Kakijem zakonom? je li zakonom djela? Ne, nego zakonom vjere.

28 Mislimo dakle da æe se èovjek opravdati vjerom bez djela zakona.

29 Ili je samo Jevrejski Bog, a ne i neznabožaèki? Da, i neznabožaèki.

30 Jer je jedan Bog koji æe opravdati obrezanje iz vjere i neobrezanje vjerom.

31 Kvarimo li dakle zakon vjerom? Bože saèuvaj! nego ga još utvrđujemo.

4

1 Šta æemo dakle reæi za Avraama, oca svojega, da je po tijelu našao?

2 Jer ako se Avraam djelima opravda, ima hvalu, ali ne u Boga.

3 Jer šta govori pismo? Vjerova Avraam Bogu, i primi mu se u pravdu.

4 A onome koji radi ne broji se plata po milosti nego po dugu.

5 A onome koji ne radi a vjeruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vjera njegova u pravdu.

6 Kao što i David govori da je blago èovjeku kome Bog prima pravdu bez djela zakona:

7 Blago onima kojima se oprostiše bezakonja, i kojima se grijesi prikrise.

8 Blago èovjeku kome Gospod ne prima grijeha.

9 Ovo dakle blaženstvo ili je u obrezanju ili u neobrezanju? Jer govorimo da se Avraamu primi vjera u pravdu.

10 Kako mu se dakle primi? ili kad je bio u obrezanju ili neobrezanju? Ne u obrezanju nego u neobrezanju.

11 I primi znak obrezanja kao peèat pravde vjere koju imaše u neobrezanju, da bi bio otac svijui koji vjeruju u neobrezanju; da se i njima primi u pravdu;

12 I da bi bio otac obrezanja ne samo onima koji su od obrezanja, nego i onima koji hode po stopama vjere koja bješe u neobrezanju oca našega Avraama.

13 Jer obeæanje Avraamu ili sjemenu njegovu da bude našljednik svijetu ne bi zakonom nego pravdom vjere.

14 Jer ako su našljednici oni koji su od zakona, propade vjera, i pokvari se obeæanje.

15 Jer zakon gradi gnjev; jer gdje nema zakona nema ni prijestupa.

16 Zato od vjere da bude po milosti da obeæanje tvrdo ostane svemu sjemenu, ne samo koje je od zakona nego i koje je od vjere Avraama, koji je otac svima nama,

17 Kao što stoji napisano: postavih te oca mnogijem narodima) pred Bogom kome vjerova, koji oživljuje mrtve, i zove ono što nije kao ono što jest:

18 On vjerova na nad kad se nije bilo nièemu nadati da æe on biti otac mnogijem narodima, kao što mu bješe reèeno: tako æe biti sjeme tvoje.

19 I ne oslabivši vjerom ne pogleda ni na svoje veæ umoreno tijelo, jer mu bješe negdje oko sto godina, ni na mrtvost Sarine materice.

20 I za obeæanje Božije ne posumnja se nevjerovanjem, nego ojaèa u vjeri, i dade slavu Bogu.

21 I znadijaše jamaèno da što obeæa kadar je i uèiniti.

22 Zato se i primi njemu u pravdu.

23 Ali nije pisano za njega jednoga samo da mu se primi,

24 Nego i za nas, kojima æe se primiti ako vjerujemo onoga koji vaskrse Isusa Hrista Gospoda našega iz mrtvih,

25 Koji se predade za grijehæe naše, i ustade za opravdanje naše.

5

¹ Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista,

² Kroz kojega i pristup nađosmo vjerom u ovu blagodat u kojoj stojimo, i hvalimo se nadanjem slave Božije.

³ Ne samo pak to, nego se hvalimo i nevoljama, znajuæi da nevolja trpljenje gradi;

⁴ A trpljenje iskustvo, a iskustvo nadanje;

⁵ A nadanje neæe se osramotiti, jer se ljubav Božija izli u srca naša Duhom svetijem koji je dat nama.

⁶ Jer Hristos još kad slabi bjesmo umrije u vrijeme svoje za bezbožnike.

⁷ Jer jedva ko umre za pravednika; za dobroga može biti da bi se ko usudio umrijeti.

⁸ Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bijasmo grješnici umrije za nas.

⁹ Mnogo æemo dakle veæma biti kroza nj spaseni od gnjeva kad smo se sad opravdali krvlju njegovom.

¹⁰ Jer kad smo se pomirili s Bogom smræu sina njegova dok smo još bili neprijatelji, mnogo æemo se veæma spasti u životu njegovu kad smo se pomirili.

¹¹ Ne samo pak to, nego se hvalimo i Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista, kroz kojega sad primismo pomirenje.

¹² Zato kao što kroz jednoga òovjeka dođe na svijet grijeh, i kroz grijeh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagriješiše.

¹³ Jer grijeh bješe na svijetu do zakona; ali se grijeh ne primaše kad ne bješe zakona;

¹⁴ Nego carova smrt od Adama tja do Mojsija i nad onima koji nijesu sagriješili prestupivši kao Adam, koji je prilika onoga koji šæadijaše doæi.

¹⁵ Ali dar nije tako kao grijeh; jer kad kroz grijeh jednoga pomriješe mnogi, mnogo se veæa blagodat Božija i dar izli izobilno na mnoge blagodaæu jednoga òovjeka Isusa Hrista.

¹⁶ I dar nije kao grijeh jednoga: jer za grijeh jednoga bi osuđenje, a dar od mnogijeh grijehova opravdanje.

¹⁷ Jer kad za grijeh jednoga carova smrt kroz jednoga, koliko æe veæma oni koji primaju izobilje blagodati i dar pravde u životu carovati kroz jednoga Isusa Hrista!

¹⁸ Zato dakle kao što za grijeh jednoga dođe osuđenje na sve ljude, tako i pravdom jednoga dođe na sve ljude opravdanje života.

¹⁹ Jer kao što neposlušanjem jednoga òovjeka postaje mnogi grješni, tako æe i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.

²⁰ A zakon dođe uz to da se umnoži grijeh; jer gdje se umnoži grijeh ondje se još veæma umnoži blagodat,

²¹ Da kao što carova grijeh za smrt, tako i blagodat da caruje pravdom za život vjeèni, kroz Isusa Hrista Gospoda našega.

6

¹ Šta æemo dakle reæi? Hoæemo li ostati u grijehu da se blagodat umnoži? Bože saæuvaj!

² Jer koji umrijesmo grijehu kako æemo još živjeti u njemu?

³ Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt njegovu krstismo se?

⁴ Tako se s njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvijen slavom oèinom, tako i mi u novom životu da hodimo.

⁵ Jer kad smo jednaki s njim jednakom smræu, biæemo i vaskrsenijem;

⁶ Znajuæi ovo da se stari naš òovjek razape s njime, da bi se tijelo grješno pokvarilo, da više ne bismo služili grijehu.

⁷ Jer koji umrije oprost se od grijeha.

⁸ A ako umrijesmo s Hristom, vjerujemo da æemo i živjeti s njim,

⁹ Znajuæi da Hristos usta iz mrtvih, veæ više ne umire; smrt više neæe obladati njime.

¹⁰ Jer što umrije, grijehu umrije jedanput; a što živi, Bogu živi.

¹¹ Tako i vi dakle držite sebe da ste mrtvi grijehu a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem.

¹² Da ne caruje dakle grijeh u vašemu smrtnom tijelu, da ga slušate u slastima njegovijem;

¹³ Niti dajite udova svojijeh grijehu za oružje nepravde; nego dajite sebe Bogu, kao koji ste živi iz mrtvih, i ude svoje Bogu za oružje pravde.

¹⁴ Jer grijeh neæe vama obladati, jer niste pod zakonom nego pod blagodaæu.

¹⁵ Šta dakle? Hoæemo li griješiti kad nijesmo pod zakonom nego pod blagodaæu? Bože saøvuj!

¹⁶ Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili grijeha za smrt, ili poslušanja za pravdu?

¹⁷ Hvala dakle Bogu što bivši robovi grijehu poslušaste od srca tu nauku kojoj se i predadoste.

¹⁸ Oprostivši se pak od grijeha postaste sluge pravdi.

¹⁹ Kao òovjek govorim, za slabost vašega tijela. Jer kao što dadoste ude svoje za robove neèistoti i bezakonju na bezakonje, tako sad dajite ude svoje za sluge pravdi na posveæenje.

²⁰ Jer kad bijaste robovi grijehu, prosti bijaste od pravde.

²¹ Kakav dakle onda imadoste

plod za koji se sad stidite? Jer je onoga kraj smrt.

²² A sad oprostivši se od grijeha, i postavši sluge Božije, imate plod svoj na posveæenje, a kraj život vjeèni.

²³ Jer je plata za grijeh smrt, a dar Božij je život vjeèni u Hristu Isusu Gospodu našem.

7

¹ Ili ne znate, braæo jer govorim onima koji znadu zakon da zakon vlada nad òovjekom dokle je živ?

² Jer je udata žena privezana zakonom za muža dokle god on živi; a ako li muž njezin umre, razdriješi se od zakona muževljega.

³ Zato dakle dok joj je muž živ biva preljuboèinica ako pođe za drugog muža; a ako joj umre muž prosta je od zakona da ne bude preljuboèinica ako pođe za drugoga.

⁴ Zato, braæo moja, i vi umri-jeste zakonu tijelom Hristovijem, da budete drugoga, onoga što usta iz mrtvih, da plod donesemo Bogu.

⁵ Jer kad bijasmo u tijelu, bijahu slasti grjehovne, koje zakon raðahu u udimã našima da se smrti plod donosi.

⁶ A sad umrvši izbavismo se od zakona koji nas držaše, da služimo Bogu) u obnovljenju Duha a ne u starini slova.

⁷ Šta æemo dakle reæi? Je li zakon grijeh? Bože saøvuj! nego ja grijeha ne poznah osim kroz zakon; jer ne znadoh za želju da zakon ne kaza: ne zaželi.

⁸ A grijeh uze poèetak kroz zapovijest, i naèini u meni svaku želju; jer je grijeh bez zakona mrtav.

⁹ A ja življah nekad bez zakona; a kad dođe zapovijest, onda grijeh oživlje,

¹⁰ A ja umrijev, i nađe se da mi zapovijest bi za smrt koja bješe data za život.

¹¹ Jer grijeh uzevši početak kroz zapovijest prevari me, i ubi me njome.

¹² Tako je dakle zakon svet i zapovijest sveta i pravedna i dobra.

¹³ Dobro li dakle bi meni smrt? Bože sačuvaj! nego grijeh, da se pokaže grijeh dobrom èineæi mi smrt, da bude grijeh odviše grješan zapoviješæu.

¹⁴ Jer znamo da je zakon duhovan; a ja sam tjelesan, prodan pod grijeh:

¹⁵ Jer ne znam šta èinim, jer ne èinim ono šta hoæu, nego na što mrzim ono èinim.

¹⁶ Ako li ono èinim šta neæu, hvalim zakon da je dobar.

¹⁷ A ovo više ja ne èinim nego grijeh koji živi u meni.

¹⁸ Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u tijelu mojemu. Jer htjeti imam u sebi, ali uèiniti dobro ne nalazim.

¹⁹ Jer dobro šta hoæu ne èinim, nego zlo što neæu ono èinim.

²⁰ A kad èinim ono što neæu, veæ ja to ne èinim nego grijeh koji živi u meni.

²¹ Nalazim dakle zakon, kad hoæu dobro da èinim, da me na zlo nagoni.

²² Jer imam radost u zakonu Božijemu po unutrašnjemu èovjeku;

²³ Ali vidim drugi zakon u udima svojima, koji se suproti zakonu uma mojega, i zarobljava me zakonom grjehovnijem koji je u udima mojima.

²⁴ Ja nesreæni èovjek! Ko æe me izbaviti od tijela smrti ove?

²⁵ Zahvaljujem Bogu svojemu kroz Isusa Hrista Gospoda našega. Tako dakle ja sam umom svojijem služim zakonu Božijemu a tijelom zakonu grjehovnome.

8

¹ Nikakva dakle sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po tijelu nego po Duhu.

² Jer zakon duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grjehovnoga i smrti.

³ Jer što zakonu bješe nemoguæe, jer bješe oslabljen tijelom, poslao Bog sina svojega u oblièju tijela grjehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu,

⁴ Da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu nego po duhu;

⁵ Jer koji su po tijelu tjelesno misle, a koji su po duhu duhovno misle.

⁶ Jer tjelesno mudrovanje smrt je, a duhovno mudrovanje život je i mir.

⁷ Jer tjelesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijemu niti može.

⁸ A koji su u tijelu ne mogu Bogu ugoditi.

⁹ A vi nijeste u tijelu nego u duhu; jer Duh Božij u vama živi. A ako ko nema Duha Hristova, on nije njegov.

¹⁰ A ako je Hristos u vama, onda je tijelo mrtvo grijeha radi a Duh živ pravde radi.

¹¹ A ako li živi u vama Duh onoga koji je vaskrsao Isusa iz mrtvih, onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih oživljeæe i vaša smrtna tjelesa Duhom svojijem koji živi u vama.

¹² Tako dakle, braæo, nijesmo dužni tijelu da po tijelu živimo.

¹³ Jer ako živite po tijelu, pomrijeæete; ako li duhom poslove tjelesne morite, živiljeæete.

¹⁴ Jer koji se vladaju po duhu Božijemu oni su sinovi Božiji.

¹⁵ Jer ne primiste duha ropstva, opet da se bojite; nego primiste Duha posinaèkoga, kojijem vièemo: Ava, oèe!

16 Ovaj Duh svjedoèi našem duhu da smo djeca Božija.

17 A kad smo djeca i našljednici smo: našljednici dakle Božiji, a sunašljednici Hristovi: jer s njim stradamo da se s njim i proslavimo.

18 Jer mislim da stradanja sadašnjega vremena nijesu ništa prema slavi koja æe nam se javiti.

19 Jer èekanje stvari èeka da se jave sinovi Božiji.

20 Jer se tvar pokori propadljivosti ne od svoje volje nego za volju onoga koji je pokori) na nad,

21 Da æe se i sama tvar oprostiti od ropstva raspadljivosti na slobodu slave djece Božije.

22 Jer znamo da sva tvar uzdiše i tuži s nama dosad.

23 A ne samo ona, nego i mi koji novinu duha imamo, i mi sami u sebi uzdišemo èekajuæi posinjenja i izbavljenja tijelu svojemu.

24 Jer se nadom spasosmo. A nad koji se vidi nije nad; jer kad ko vidi što, kako æe mu se nadati?

25 Ako li se nadamo onome što ne vidimo, èekamo s trpljenjem.

26 A tako i Duh pomaže nam u našijem slabostima: jer ne znamo za što æemo se moliti kao što treba, nego sam Duh moli se za nas uzdisanjem neiskazanijem.

27 A onaj što ispituje srca zna što je misao Duha, jer po volji Božijoj moli se za svete.

28 A znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namjerenju.

29 Jer koje naprijed pozna one i odredi da budu jednaki oblièju sina njegovog, da bi on bio prvorodeni meðu mnogom braæom.

30 A koje odredi one i dozva; a koje dozva one i opravda; a koje opravda one i proslavi.

31 Šta æemo dakle reæi na ovo? Ako je Bog s nama, ko æe na nas?

32 Koji dakle svoga sina ne

poštedje, nego ga predade za sve nas, kako dakle da nam s njim sve ne daruje?

33 Ko æe optužiti izbrane Božije? Bog koji pravda?

34 Ko æe osuditi? Hristos Isus, koji umrije, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i moli za nas?

35 Ko æe nas rastaviti od ljubavi Božije? Nevolja li ili tuga? ili gonjenje? ili glad? ili golotinja? ili strah? ili maè? kao što stoji napisano:

36 Za tebe nas ubijaju vas dan, drže nas kao ovce koje su za klanje.

37 Ali u svemu ovome pobjeđujemo onoga radi koji nas je ljubio.

38 Jer znam jamaèno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduæe,

39 Ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.

9

1 Istinu govorim tako mi Hrista, ne lažem, to mi svjedoèi savjest moja Duhom svetijem:

2 Da mi je vrlo žao i srce me moje boli bez prestanka;

3 Jer bih željeo da ja sam budem odluèen od Hrista za braæu svoju koja su mi rod po tijelu,

4 Koja su Izrailjci, kojijeh je posinaštvo i slava, i zavjet i zakon, i bogomoljstvo, i obeæanja;

5 Kojijeh su i oci, i od kojijeh je Hristos po tijelu, koji je nad svima Bog blagosloven vavijek. Amin.

6 A nije moguæe da rijeè Božija prođe: jer nijesu svi Izrailjci koji su od Izrailja;

7 Niti su svi djeca koji su sjeme Avraamovo, nego u Isaku, reèe, nazvaæe ti se sjeme.

⁸ To jest, nijesu ono djeca Božija što su po tijelu djeca, nego djeca obeæanja primaju se za sjeme.

⁹ Jer je ovo rijeè obeæanja: u ovo vrijeme doæi æu i u Sare æe biti sin.

¹⁰ Ne samo pak ona nego i Reveka, kad zatrudnje od samoga Isaka oca našega.

¹¹ Jer još dok se djeca ne bijahu rodila, ni uèinila dobra ni zla, da ostane Božija naredba po izboru,

¹² Ne za djela, nego onoga radi koji poziva reèe joj se: veæi æe služiti manjemu,

¹³ Kao što stoji napisano: Jakov mi omilje, a na Isava omrzoh.

¹⁴ Šta æemo dakle na to reæi? Eda li je nepravda u Boga? Bože saèuvaj!

¹⁵ Jer Mojsiju govori: koga æu pomilovati, pomilovaæu, i na koga æu se smilovati, smilovaæu se.

¹⁶ Tako dakle niti stoji do onoga koji hoæe, ni do onoga koji trèi, nego do Boga koji pomiluje.

¹⁷ Jer pismo govori Faraonu: za to te isto podigoh da na tebi pokažem silu svoju, i da se razglasi ime moje po svoj zemlji.

¹⁸ Tako dakle koga hoæe miluje, a koga hoæe otvrdo glavi.

¹⁹ Reæi æeš mi: zašto nas još krivi? jer ko se može suprotiti volji njegovoj?

²⁰ A ko si ti, o èovjeèe! da protivno odgovaraš Bogu? Eda li rukotvorina govori majstoru svome: zašto si me tako naèinio?

²¹ Ili zar lonèar nema vlasti nad kalom da od jedne guke naèini jedan sud za èast a drugi za sramotu?

²² A kad šæaše Bog da pokaže gnjev svoj i da objavi silu svoju, podnese s velikijem trpljenjem sudove gnjeva koji su pripravljeni za pogibao.

²³ I da pokaže bogatstvo slave svoje na sudima milosti koje

pripravi za slavu;

²⁴ Koje nas i dozva ne samo od Jevreja nego i od neznabožaca,

²⁵ Kao što i u Josiji govori: nazvaæu narod svojijem koji nije moj narod, i neljubaznicu ljubaznicom.

²⁶ I biæe na mjestu, gdje im se reèe: vi nijeste moj narod; tamo æe se nazvati sinovi Boga živoga.

²⁷ A Isaija vièe za Izrailja: ako bude broj sinova Izrailjevijeh kao pijesak morskog, ostatak æe se spasti.

²⁸ Jer æe on izvršiti rijeè svoju, i naskoro æe izvršiti po pravdi, da, ispuniæe Gospod naskoro rijeè svoju na zemlji.

²⁹ I kao što proreèe Isaija: da nam nije Gospod Savaot ostavio sjemena, onda bismo bili kao Sodom i Gomor.

³⁰ Šta æemo dakle reæi? Da neznabošci koji ne tražiše pravde dokuèiše pravdu, ali pravdu od vjere.

³¹ A Izrailj tražeæi zakon pravde ne dokuèi zakona pravde.

³² Zašto? Jer ne traži iz vjere nego iz djela zakona; jer se spotakoše na kamen spoticanja,

³³ Kao što stoji napisano: evo meæem u Sionu kamen spoticanja i stijenu sablazni; i koji ga god vjeruje neæe se postidjeti.

10

¹ Braæo! želja je mogega srca i molitva k Bogu za spasenje Izrailja.

² Jer im svjedoèim da imaju revnost za Boga, ali ne po razumu.

³ Jer ne poznajuæi pravde Božije i gledajuæi da svoju pravdu utvrde ne pokoravaju se pravdi Božijoj.

⁴ Jer je Hristos svršetak zakona: koji ga god vjeruje opravdan je.

⁵ Jer Mojsije piše za pravdu koja je od zakona: koji èovjek to èini življeæe u tom.

⁶ A pravda koja je od vjere ovako govori: da ne reeš u srcu svojemu: ko æe iziaæi na nebo? to jest da svede Hrista;

⁷ Ili: ko æe siaæi u bezdan? to jest da izvede Hrista iz mrtvih.

⁸ Ali šta govori pismo? Blizu ti je rijeè u ustima tvojima i u srcu tvojemu, to jest rijeè vjere koju propovijedamo.

⁹ Jer ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod, i vjeruješ u srcu svojemu da ga Bog podiže iz mrtvih, biæeš spasen.

¹⁰ Jer se srcem vjeruje za pravdu a ustima se priznaje za spasenje.

¹¹ Jer pismo govori: koji ga god vjeruje neæe se postidjeti.

¹² Jer nema razlike meðu Jevrejinom i Grkom: jer je on Bog sviju, i bogat za sve koji ga prizivlju.

¹³ Jer koji god prizove ime Gospodnje spašæe se.

¹⁴ Kako æe dakle prizvati koga ne vjerovaše? A kako æe vjerovati koga ne èuše? A kako æe èuti bez propovjednika?

¹⁵ A kako æe propovijedati ako ne budu poslani? Kao što stoji napisano: kako su krasne noge onijeh koji donose glas za mir, koji donose glas za dobro!

¹⁶ Ali svi ne poslušaše jevanđelja: jer Isaija govori: Gospode! ko vjerova našem propovijedanju?

¹⁷ Tako dakle vjera biva od propovijedanja, a propovijedanje rijeèju Božijom.

¹⁸ Nego velim: zar ne èuše? Još otide po svoj zemlji glas njihov, i po krajevima vasionoga svijeta rijeèi njihove.

¹⁹ Nego velim: zar ne razumje Izrailj? Prvi Mojsije govori: ja æu vas razdražiti, ne svojijem narodom, nerazumnijem narodom rasrdiaæu vas.

²⁰ A Isaija govori slobodno: nađoše me koji me ne traže; i

javih se onima koji za me ne pitaju.

²¹ A k Izrailju govori: vas dan pružah ruke svoje k narodu koji ne da da mu se kaže i odgovara nasuprot.

11

¹ Govorim dakle: eda li Bog odbaci narod svoj? Bože saèuvaj! Jer sam i ja Izrailjac od sjemena Avraamova od koljena Venjaminova.

² Ne odbaci Bog naroda svojega, koji naprijed pozna. Ili ne znate šta govori pismo za Iliju kako se tuži Bogu na Izrailja govoreæi:

³ Gospode! proroke tvoje pobiše i oltare tvoje raskopaše, a ja ostah jedan i traže dušu moju da je izvade.

⁴ A šta mu govori Božij odgovor? Ostavih sebi sedam hiljada ljudi koji ne prekloniše koljena pred Vaalom.

⁵ Tako dakle i u sadašnje vrijeme ostatak bi po izboru blagodati.

⁶ Ako li je po blagodati, onda nije od djela, jer blagodat veæ ne bi bila blagodat; ako li je od djela nije više blagodat, jer djelo veæ ne bi bilo djelo.

⁷ Šta dakle? Šta iskaše Izrailj ono ne dobi; a izbor dobi; ostali pak zaslijepiše.

⁸ Kao što je napisano: dade im Bog duha neosjetljivoga, oèi da ne vide, i uši da ne èuju do samoga današnjega dana.

⁹ I David govori: da bude trepeza njihova zamka i gvožđa, i sablazan i plata njima;

¹⁰ Da se njihove oèi zaslijepu da ne vide, i leđa njihova jednako da su pognuta.

¹¹ Govorim dakle: eda li se spotakoše da padnu? Bože saèuvaj! Nego je njihova pogreška spasenje neznabošcima, da bi se i oni razdražili.

12 A kad je pogriješka njihova bogatstvo svijetu i šteta njihova bogatstvo neznabošcima, akamoli da se ispune?

13 Jer vama govorim neznabošcima; jer, buduæi da sam ja apostol neznabožaca, hoæu da hvalim svoju službu;

14 Ne bih li kako razdražio svoj rod, i spasao koga od njih.

15 Jer kad je odmet njihov primirenje svijetu, šta bi bilo primljenje, osim život iz mrtvih?

16 Ako je kvasac svet, to je i tijesto; i ako je korijen svet, to su i grane.

17 Ako li se neke od grana odlomiše, i ti, koji si divlja maslina, pricijepio si se na njih, i postao si zajedničar u korijenu i u masti od masline;

18 Ne hvali se granama; ako li se pak hvališ, ne nosiš ti korijena nego korijen tebe.

19 A reæi æeš: odlomiše se grane da se ja pricijepim.

20 Dobro! nevjerstvom odlomiše se, a ti vjerom stojiš; ne ponosi se, nego se boj.

21 Jer kad Bog rođenijeh grana ne poštedje, da i tebe kako ne nepoštedi.

22 Gledaj dakle dobrotu i nepoštedenje Božije: nepoštedenje na onima što otpadoše, a na sebi dobrotu Božiju, ako ostaneš u dobroti; ako li pak ne, i ti æeš biti otsjeæn.

23 A i oni, ako ne ostanu u nevjerstvu, pricijepiæe se; jer ih je Bog kadar opet pricijepiti.

24 Jer kad si ti otsjeæn od rođene divlje masline, i pricijepio se na nerođenu pitomu maslinu; akamoli ovi koji æe se pricijepiti na rođenu svoju maslinu!

25 Jer vam, braæo, neæu zatajiti tajne ove da ne budete ponositi da šljepota Izrailju pade u dijel dokle ne uđe neznabožaca koliko treba.

26 I tako æe se spasti sav Izrailj, kao što je napisano: doæi æe od Siona izbavitelj i odvratiaæ bezbožnost od Jakova.

27 I ovo im je moj zavjet kad otmem njihove grijeha.

28 Po jevanđelju dakle neprijatelji su vas radi; a po izboru ljubazni su otaca radi.

29 Jer se Bog neæe raskajati za svoje darove i zvanje.

30 Jer kao i vi što se nekad suproæaste Bogu a sad biste pomilovani njihovoga radi suproæenja,

31 Tako i oni sad ne htješe da vjeruju vašega radi pomilovanja da bi i oni bili pomilovani.

32 Jer Bog zatvori sve u nevjerstvo, da sve pomiluje.

33 O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božijega! kako su neispitljivi njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putovi!

34 Jer ko pozna misao Gospodnju?

35 Ili ko mu bi savjetnik? Ili ko mu naprijed dade što, da mu se vrati?

36 Jer je od njega i kroz njega i u njemu sve. Njemu slava vavijek. Amin.

12

1 Molim vas dakle, braæo, milosti Božije radi, da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.

2 I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.

3 Jer kroz blagodat koja je meni data kaŕem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smjernosti kao što je kome Bog udijelio mjeru vjere.

⁴ Jer kao u jednom tijelu što imamo mnoge ude a udi svi nemaju jedan posao,

⁵ Tako smo mnogi jedno tijelo u Hristu, a po sebi smo udi jedan drugome.

⁶ A imamo različite darove po blagodati koja nam je dana: ako proroštvo, neka bude po mjeri vjere;

⁷ Ako li službu, neka služi; ako je učitelj, neka uči;

⁸ Ako je tješitelj, neka tješi; koji daje neka daje prosto; koji upravlja neka se brine; koji èini milost neka èini s dobrom voljom.

⁹ Ljubav da ne bude lažna.

¹⁰ Bratskom ljubavi budite jedan k drugome ljubazni. Èašæu jedan drugoga veæeg èinite.

¹¹ Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu.

¹² Nadanjem veselite se, u nevolji trpite, u molitvi budite jednako.

¹³ Dijelite potrebe sa svetima; primajte rado putnike.

¹⁴ Blagosiljajte one koji vas gone: blagosiljajte, a ne kunite.

¹⁵ Radujte se s radosnima, i plaèite s plaèenima.

¹⁶ Budite jedne misli meðu sobom. Ne mislite o visokijem stvarima, nego se držite niskijeh. Ne mislite za sebe da ste mudri.

¹⁷ A nikome ne vraæajte zla za zlo; promišljajte o tom što je dobro pred svijem ljudima.

¹⁸ Ako je moguæe, koliko do vas stoji, imajte mir sa svijem ljudima.

¹⁹ Ne osveæujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mjesto gnjevu, jer stoji napisano: moja je osveta, ja æu vratiti, govori Gospod.

²⁰ Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer èineæi

to ugljevlje ognjeno skupljaš na glavu njegovu.

²¹ Ne daj se zlu nadvladati, nego nadvladaj zlo dobrom.

13

¹ Svaka duša da se pokorava vlastima koje vladaju; jer nema vlasti da nije od Boga, a što su vlasti, od Boga su postavljene.

² Tako koji se suproti vlasti suproti se naredbi Božijoj; a koji se suprote primiaæe grijeh na sebe.

³ Jer knezovi nijesu strah dobrijem djelima nego zlijem. Hoæeš li pak da se ne bojiš vlasti, èini dobro, i imaaæeš hvalu od nje;

⁴ Jer je sluga Božij tebi za dobro. Ako li zlo èiniš, boj se; jer uzalud ne nosi maèa, jer je Božij sluga, osvetnik na gnjev onome koji zlo èini.

⁵ Tako se valja pokoravati ne samo od straha nego i po savjesti.

⁶ Jer zato i poreze dajete; jer su sluge Božije koje su za to isto postavljene.

⁷ Podajte dakle svakome šta ste dužni: kome dakle porezu, porezu; a kome carinu, carinu; a kome strah, strah; a kome èast, èast.

⁸ I ne budite nikome ništa dužni osim da ljubite jedan drugoga; jer koji ljubi drugoga zakon ispuni.

⁹ Jer ovo: ne èini preljube, ne ubij, ne ukradi, ne svjedoèi lažno, ne zaželi, i ako ima još kakva druga zapovijest, u ovoj se rijeèi izvršuje, to jest: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.

¹⁰ Ljubav ne èini zla bližnjemu; daklem je ljubav izvršenje zakona.

¹¹ I znajuæi ovo vrijeme da je veæ èas došao da ustanemo od sna; jer nam je sad bliže spasenje negoli kad vjerovamo.

¹² Noæ proèe a dan se približi: da odbacimo dakle sva djela

tamna, i da se obuèemo u oružje vidjela.

¹³ Da hodimo pošteno kao po danu: ne u žderanju i pijanstvu, ne u kurvarstvu i neèistoti, ne u svaðanju i zavisti;

¹⁴ Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista; i tijelu ne ugaðajte po željama.

14

¹ A slaboga u vjeri primajte lijepo, da se ne smeta savjest.

² Jer jedan vjeruje da smije svašta jesti, a koji je slab jede zelje.

³ Koji jede neka ne ukorava onoga koji ne jede; i koji ne jede neka ne osuðuje onoga koji jede; jer ga Bog primi.

⁴ Ko si ti koji sudiš tuðemu služi? On svojemu gospodaru stoji ili pada. Ali æe ustati; jer je Bog kadar podignuti ga.

⁵ Tako jedan razlikuje dan od dana, a drugi drži sve dane da su jednaki: svaki da bude uvjeren za svoju misao.

⁶ Koji razlikuje dane, Gospodu razlikuje; i koji ne razlikuje dana, Gospodu ne razlikuje. Koji jede, Gospodu jede: jer hvali Boga; i koji ne jede, Gospodu ne jede, i hvali Boga.

⁷ Jer nijedan od nas ne živi sebi, i nijedan ne umire sebi.

⁸ Jer ako živimo, Gospodu živimo; a ako umiremo, Gospodu umiremo. Ako dakle živimo, ako umiremo, Gospodnji smo.

⁹ Jer zato Hristos i umrije i vaskrse i oživlje da oblada i mrtvima i živima.

¹⁰ A ti zašto osuðuješ brata svojega? Ili ti zašto ukoravaš brata svojega? Jer æemo svi iziæi na sud pred Hrista.

¹¹ Jer je pisano: tako mi života, govori Gospod, pokloniæe mi se svako koljeno, i svaki jezik slavieæe Boga.

¹² Tako æe dakle svaki od nas dati Bogu odgovor za sebe.

¹³ Zato da ne osuðujemo više jedan drugoga, nego mjesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni.

¹⁴ Znam i uvjeren sam u Hristu Isusu da ništa nije pogano po sebi, osim kad ko misli da je što pogano, onome je pogano.

¹⁵ A ako je brat tvoj jela radi žalostan, veæ se ne vladaš po ljubavi: ne gubi jelom svojijem onoga za kojega Hristos umrije.

¹⁶ Gledajte dakle da se ne huli na vaše dobro.

¹⁷ Jer carstvo Božije nije jelo i piæe, nego pravda i mir i radost u Duhu svetome.

¹⁸ Jer koji ovijem služi Hristu ugodan je Bogu i mio ljudima.

¹⁹ Tako dakle da se staramo za mir i za ono èim vodimo na bolje jedan drugoga.

²⁰ Ne raskopavaj djela Božijega jela radi; jer je sve èisto; nego je pogano za èovjeka koji jede sa spoticanjem.

²¹ Dobro je ne jesti mesa, i vina ne piti, i ono ne èiniti na što se tvoj brat spotiee, ili oda šta gori postaje ili slabi.

²² Ti imaš vjeru? Imaj je sam u sebi pred Bogom. Blago onome koji ne osuðuje sebe za ono šta naðe za dobro.

²³ A koji se sumnja osuðen je ako jede, jer ne èini po vjeri: a šta god nije po vjeri grijeh je.

15

¹ Dužni smo dakle mi jaki slabosti slabijih nositi, i ne sebi ugaðati.

² I svaki od vas da ugaða bližnjemu na dobro za dobar ugled.

³ Jer i Hristos ne ugodi sebi, nego kao što je pisano: ruženja onijeh koji tebe ruže padoše na me.

⁴ Jer što se naprijed napisa za našu se nauku napisa, da trpljenjem i utjehom pisma nad imamo.

⁵ A Bog trpljenja i utjehe da vam da da složno mislite među sobom po Hristu Isusu,

⁶ Da jednodušno jednijem ustima slavite Boga i oca Gospoda našega Isusa Hrista.

⁷ Zato primajte jedan drugoga kao što i Hristos primi vas na slavu Božiju.

⁸ Ali kažem da je Isus Hristos bio sluga obrezanja istine radi Božije, da utvrdi obećanje ocevima,

⁹ A neznabošci po milosti da proslave Boga, kao što stoji napisano: zato æu te hvaliti među neznabošcima, Gospode, i pjevaæu ime tvoje.

¹⁰ I opet govori: veselite se neznabošci s narodom njegovijem.

¹¹ I opet: hvalite Gospoda svi neznabošci, i slavite ga svi narodi.

¹² I opet Isaija govori: biæe korijen Jesejev, i koji ustane da vlada nad neznabošcima u onoga æe se uzdati neznabošci.

¹³ A Bog nada da ispuni vas svake radosti i mira u vjeri, da imate izobilje u nadu silom Duha svetoga.

¹⁴ A ja sam i sam uvjeren za vas, braæo, da ste i vi sami puni blagodati, napunjeni svakoga razuma, da možete druge nauèiti.

¹⁵ Ali vam opet, braæo, slobodno pisah nekoliko da vam napomenem radi blagodati koja mi je dana od Boga,

¹⁶ Da budem sluga Isusa Hrista u neznabošcima, da služim jevanðelju Božijemu, da budu neznabošci prinos povoljan i osveæen Duhom svetijem.

¹⁷ Imam dakle hvalu u Hristu Isusu kod Boga.

¹⁸ Jer ne smijem govoriti što koje Hristos ne uèini kroza me za

poslušanje neznabožaca rijeðu i djelom,

¹⁹ U sili znaka i èudesa silom Duha Božijega; tako da od Jerusalima i naokolo tja do Ilirika napunih jevanðeljem Hristovijem.

²⁰ I tako se potrudih da propovjedim jevanðelje ne gdje se spominjaše Hristos, da na tuðoj zakopini ne zidam;

²¹ Nego kao što je pisano: kojima se ne javi za njega, vidjeæe; i koji ne èuše razumjeæe.

²² To me i zadržu mnogo puta da ne doðem k vama.

²³ A sad više ne imajuæi mjesta u ovijem zemljama, a imajuæi želju od mnogo godina da doðem k vama,

²⁴ Ako poðem u Španjolsku, doæi æu vam; jer se nadam da æu tuda proæi i vas vidjeti, i vi æete me otpratiti onamo kad se najprije nekoliko nasitim vas.

²⁵ A sad idem u Jerusalem služuæi svetima.

²⁶ Jer Maædonija i Ahaja uèiniše dragovoljno neku porezu za siromahe svete koji žive u Jerusalmu.

²⁷ Oni uèiniše dragovoljno, a i dužni su im; jer kad neznabošci dobiše dijel u njihovijem duhovnijem imanijama, dužni su i oni njima u tjelesnima poslužiti.

²⁸ Kad ovo dakle svršim, i ovaj im plod zapeæatim, poæi æu preko vas u Španjolsku.

²⁹ A znam da kad doðem k vama, doæi æu s obilnijem blagoslovom jevanðelja Hristova.

³⁰ Ali vas molim, braæo, zaradi Gospoda našega Isusa Hrista, i zaradi ljubavi Duha, pomozite mi u molitvama za me k Bogu;

³¹ Da se izbavim od onijeh koji se protive u Judeji, i da služba moja za Jerusalem bude po volji svetima;

³² Da s radošæu doðem k vama, s voljom Božijom, i da se razvese-

lim s vama.

³³ A Bog mira sa svima vama. Amin.

16

¹ Preporučujem vam pak Fivu sestru našu, koja je sluškinja kod crkve u Kenhreji,

² Da je primite u Gospodu kao što prilikuje svetima, i da joj budete u pomoći u svakoj stvari koju od vas zatreba; jer je ona mnogima pomogla, i samome meni.

³ Pozdravite Priskilu i Akilu, pomoćnike moje u Hristu Isusu,

⁴ Koji za dušu svoju vratove položiše, kojima ne ja jedan zahvaljujem, nego i sve crkve neznabožake, i domašnju crkvu njihovu.

⁵ Pozdravite Epeneta, meni ljubaznoga, koji je novina iz Ahaje u Hrista.

⁶ Pozdravite Mariju, koja se mnogo trudila za nas.

⁷ Pozdravite Andronika i Juniju, rodbinu moju, i moje drugare u sužanjstvu, koji su znameniti među apostolima, koji i prije mene vjerovali su Hrista.

⁸ Pozdravite Amplija, meni ljubaznoga u Gospodu.

⁹ Pozdravite Urbana, pomoćnika našega u Hristu, i Stahija, meni ljubaznoga.

¹⁰ Pozdravite Apelija, okušanoga u Hristu. Pozdravite domaće Aristovulove.

¹¹ Pozdravite Irodijona, rođaka mojega. Pozdravite domaće Narkisove, koji su u Gospodu.

¹² Pozdravite Trifenu i Trifosu, koje se trude u Gospodu. Pozdravite Persidu ljubaznu, koja se mnogo trudila u Gospodu.

¹³ Pozdravite Rufa izbranoga u Gospodu, i mater njegovu i moju.

¹⁴ Pozdravite Asinkrita, Flegonta, Erma, Patrova, Ermija, i braću koja su s njima.

¹⁵ Pozdravite Filologa i Juliju, Nireja i sestru njegovu, i Olimpana, i sve svete koji su s njima.

¹⁶ Pozdravite jedan drugoga cjeplivom svetijem. Pozdravljaju vas sve crkve Hristove.

¹⁷ Molim vas pak, braćo, čuvajte se od onijeh koji čine raspre i razdore na štetu nauke koju vi naučiste, i uklonite se od njih;

¹⁸ Jer takovi ne služe Gospodu našem Isusu Hristu nego svomemu trbuhu, i blagijem riječima i blagoslovima prelaćuju srca bezazlenijeh.

¹⁹ Jer vaše slušanje razglasi se svuda. I radujem se za vas; ali hoću da ste vi mudri na dobro a prosti na zlo.

²⁰ A Bog mira da satre sotonu pod noge vaše skoro. Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista s vama. Amin.

²¹ Pozdravlja vas Timotije, pomoćnik moj, i Lukije i Jason i Sosipatar, rođaci moji.

²² Pozdravljam vas i ja Tertije, koji napisah ovu poslanicu u Gospodu.

²³ Pozdravlja vas Gaj, domaćin moj i cijele crkve. Pozdravlja vas Erast, haznadar gradski, i brat Kvart.

²⁴ Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa svima vama. Amin.

²⁵ A onome koji vas može utvrditi po jevanđelju mojemu i propovijedanju Isusa Hrista, po otkrivenju tajne koja je bila sakrivena od postanja svijeta,

²⁶ A sad se javila i obznanila kroz pisma proroka, po zapovijesti vječnoga Boga, za poslušanje vjere među svima neznabošcima,

²⁷ Jedinome premudrome Bogu, kroz Isusa Hrista, slava vavijek. Amin.

1. Korinæanima Poslanica

¹ Od Pavla, voljom Božijom pozvanoga apostola Isusa Hrista, i od Sostena brata,

² Crkvi Božijoj koja je u Korintu, osveæenima u Hristu Isusu, pozvanima svetima, sa svima koji prizivlju ime Gospoda našega Isusa Hrista na svakome mjestu i njihovome i našem:

³ Blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.

⁴ Zahvaljujem svagda Bogu svome za vas što vam je dana blagodat Božija u Hristu Isusu,

⁵ Te se u svemu obogatiste kroza nj, u svakoj rijeèi i svakom razumu,

⁶ Kao što se svjedoèanstvo Hristovo utvrdi meðu vama;

⁷ Tako da nemate nedostatka ni u jednome daru, vi koji èekate otkrivenja Gospoda našega Isusa Hrista,

⁸ Koji æe vas i utvrditi do samoga kraja da budete pravi na dan Gospoda našega Isusa Hrista.

⁹ Vjeran je Bog koji vas pozva u zajednicu sina svojega Isusa Hrista Gospoda našega.

¹⁰ Molim vas pak, braæo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista da svi jedno govorite, i da ne budu meðu vama raspre, nego da budete utvrðeni u jednom razumu i u jednoj misli.

¹¹ Jer sam èuo za vas, braæo moja, od Hlojinijeh domašnjijeh da su svaðe meðu vama,

¹² A to kaæem da jedan od vas govori: ja sam Pavlov; a drugi: ja sam Apolov; a treæi: ja sam Kifin; a èetvrti: ja sam Hristov.

¹³ Eda li se Hristos razdijeli? Eda li se Pavle razape za vas? ili se u ime Pavlovo krstiste?

¹⁴ Hvala Bogu što ja nijednoga od vas ne krstih osim Krispa i Gaja;

¹⁵ Da ne reèe ko da u svoje ime krstih.

¹⁶ A krstih i Stefanin dom: dalje ne znam jesam li koga drugog krstio.

¹⁷ Jer Hristos ne posla mene da krstim, nego da propovijedam jevanðelje, ne premudrijem rijeèima, da ne izgubi silu krst Hristov.

¹⁸ Jer je rijeè krstova ludost onima koji ginu; a nama je koji se spasavamo sila Božija.

¹⁹ Jer je pisano: pogubiaæu premudrost premudrijeh, i razum razumnijeh odbaciaæu.

²⁰ Gdje je premudri? Gdje je knjiæevnik? Gdje je prepiraè ovoga vijeka? Ne pretvori li Bog mudrost ovoga svijeta u ludost?

²¹ Jer buduæi da u premudrosti Božijoj ne pozna svijet premudrošæu Boga, bila je Božija volja da ludošæu pouèenja spase one koji vjeruju.

²² Jer i Jevreji znake ištu, i Grci premudrosti traæe.

²³ A mi propovijedamo Hrista razapeta, Jevrejima dakle sablazan a Grcima bezumlje;

²⁴ Onima pak koji su pozvani, i Jevrejima i Grcima, Hrista, Božiju silu i Božiju premudrost.

²⁵ Jer je ludost Božija mudrija od ljudi, i slabost je Božija jaèa od ljudi.

²⁶ Jer pogledajte znanje svoje, braæo, da nema ni mnogo premudrijeh po tijelu, ni mnogo silnijeh ni mnogo plemenitijeh;

²⁷ Nego što je ludo pred svijetom ono izabra Bog da posrami premudre; i što je slabo pred svijetom ono izabra Bog da posrami jako;

²⁸ I što je neplemenito pred svijetom i uništeno izabra Bog, i što nije, da uništi ono što jest,

²⁹ Da se ne pohvali nijedno tijelo pred Bogom.

³⁰ Iz kojega ste vi u Hristu Isusu, koji nam posta premudrost od Boga i pravda i osveæenje i izbavljenje.

³¹ Da kao što se piše) ko se hvali, Gospodom da se hvali.

2

¹ I ja došavši k vama, braæo, ne dođoh s visokom rijeèi ili premudrosti da vam javljam svjedoèanstvo Božije.

² Jer nijesam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i toga raspeta.

³ I ja bijah među vama u slabosti, i u strahu i u velikom drknanju.

⁴ I rijeè moja, i pouèenje moje ne bijaše u nadgovorljivijem rijeèima ljudske premudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile.

⁵ Da vjera vaša ne bude u mudrosti ljudskoj nego u sili Božijoj.

⁶ Ali premudrost govorimo koja je u savršenima, a ne premudrost vijeka ovoga ni knezova vijeka ovoga koji prolaze.

⁷ Nego govorimo premudrost Božiju u tajnosti sakrivenu, koju odredi Bog prije svijeta za slavu našu;

⁸ Koje nijedan od knezova vijeka ovoga ne pozna; jer da su je poznali, ne bi Gospoda slave razapeli.

⁹ Nego kao što je pisano: što oko ne vidje, i uho ne èu, i u srce èovjeku ne dođe, ono ugotovi Bog onima, koji ga ljube.

¹⁰ A nama je Bog otkrio Duhom svojijem; jer Duh sve ispituje, i dubine Božije.

¹¹ Jer ko od ljudi zna šta je u èovjeku osim duha èovjeèijega koji živi u njemu? Tako i u Bogu što je niko ne zna osim Duha Božijega.

¹² A mi ne primismo duha ovoga svijeta, nego Duha koji je iz Boga,

da znamo što nam je darovano od Boga;

¹³ Koje i govorimo ne rijeèima što je nauèila èovjeèija premudrost, nego što uèi Duh sveti; i duhovne stvari duhovno radimo.

¹⁴ A tjelesni èovjek ne razumije što je od Duha Božijega; jer mu se èini ludost i ne može da razumije, jer treba duhovno da se razgleda.

¹⁵ Duhovni pak sve razgleda, a njega sama niko ne razgleda.

¹⁶ Jer ko pozna um Gospodnji da ga pouèi? A mi um Hristov imamo.

3

¹ I ja, braæo, ne mogoh s vama govoriti kao s duhovnima nego kao s tjelesnima, kao s malom djecom u Hristu.

² Mlijekom vas napojih a ne jelom, jer još ne mogaste, i ni sad još ne možete,

³ Jer ste još tjelesni. Jer gdje su među vama zavisti i svađe i nesloge, nijeste li tjelesni, i ne živite li po èovjeku?

⁴ Jer kad govori ko: ja sam Pavlov; a drugi: ja sam Apolov; nijeste li tjelesni?

⁵ Ko je dakle Pavle a ko li Apolo do samo sluge kroz koje vjerovaste, kao što i svakome Gospod dade?

⁶ Ja posadih, Apolo zali, a Bog dade te uzraste.

⁷ Tako niti je onaj što koji sadi, ni onaj koji zaljeva, nego Bog koji daje te raste.

⁸ A onaj koji sadi i koji zaljeva jednaki su; i svaki æe primiti svoju platu po svojemu trudu.

⁹ Jer mi smo Bogu pomagaèi, a vi ste Božija njiva, Božija graðevina.

¹⁰ Po blagodati Božijoj koja mi je dana ja kao premudri neimar postavih temelj, a drugi zida u visinu; ali svaki neka gleda kako zida.

11 Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos.

12 Ako li ko zida na ovome temelju zlato, srebro, drago kamenje, drva, sijeno, slamu,

13 Svakoga æe djelo iziæi na vidjelo; jer æe dan pokazati, jer æe se ognjem otkriti, i svako djelo pokazæe oganj kao što jest.

14 I ako ostane èije djelo što je nazidao, primiæe platu.

15 A èije djelo izgori, otiaæi æe u štetu: a sam æe se spasti tako kao kroz oganj.

16 Ne znate li da ste vi crkva Božija, i Duh Božij živi u vama?

17 Ako pokvari ko crkvu Božiju, pokvariæe njega Bog: jer je crkva Božija sveta, a to ste vi.

18 Niko neka se ne vara: ako ko među vama misli da je mudar na ovome svijetu, neka bude lud da bude mudar.

19 Jer je premudrost ovoga svijeta ludost pred Bogom, jer je pisano: hvata premudre u njihovu lukavstvu.

20 I opet: Gospod zna pomisli mudrijeh da su ništa.

21 Zato niko da se ne hvali èovjekom, jer je sve vaše.

22 Bio Pavle, ili Apolo, ili Kifa, ili svijet, ili život ili smrt, ili sadašnje, ili buduæe: sve je vaše;

23 A vi ste Hristovi a Hristos Božij.

4

1 Tako da nas drže ljudi kao sluge Hristove i pristave tajna Božijeh.

2 A od pristava se ne traži više ništa, nego da se ko vjeran nađe.

3 A ja malo marim što me sudite vi ili èovjeèij dan; a ni sam sebe ne sudim.

4 Jer ne znam ništa na sebi; no za to nijesam opravdan, ali onaj koji mene sudi Gospod je.

5 Zato ne sudite ništa prije vremena, dokle Gospod ne dođe,

koji æe iznijeti na vidjelo što je sakriveno u tami i objaviæe savjete srdaène, i tada æe pohvala biti svakome od Boga.

6 A ovo, braæo moja, prigovorih sebi i Apolu vas radi, da se od nas nauèite da ne mislite za sebe više nego što je napisano, i da se koga radi ne nadimate jedan na drugoga.

7 Jer ko tebe povišuje? Šta li imaš što nijesi primio? A ako si primio, što se hvališ kao da nijesi primio?

8 Eto ste siti, eto se obogatiste, bez nas carujete. O da biste carovali, da bismo i mi s vama carovali!

9 Jer mislim da Bog nas apostole najstražnje postavi, kao one koji su na smrt osuđeni; jer bismo gledanje i svijetu i anđelima i ljudima.

10 Mi smo budale Hrista radi, a vi ste mudri u Hristu; mi slabi, a vi jaki; vi slavni, a mi sramotni.

11 Do ovoga èasa i gladujemo, i trpimo žeđu, i golotinju, i muke, i potucamo se,

12 I trudimo se radeæi svojijem rukama. Kad nas psuju, blagosiljamo; kad nas gone, trpimo;

13 Kad hule na nas, molimo; postasmo kao smetlište svijeta, po kojemu svi gaze dosad.

14 Ne pišem ja ovo da posramim vas, nego vas uèim kao svoju ljubaznu djecu.

15 Jer ako imate i trista uèitelja u Hristu, ali nemate mnogo otaca. Jer vas ja u Hristu Isusu rodih jevanđeljem.

16 Nego vas molim, ugledajte se na mene kao i ja na Hrista.

17 Zato poslah k vama Timotija, koji mi je sin ljubazni i vjerni u Gospodu; on æe vam opomenuti putove moje koji su u Hristu Isusu, kao što svuda i u svakoj crkvi uèim.

¹⁸ Neki se naduše kao da ja neæu doæi k vama.

¹⁹ Ali æu vam doæi skoro, ako Bog da, i neæu gledati na rijeèi onijeh što su se naduli, nego na silu.

²⁰ Jer carstvo Božije nije u rijeèi nego u sili.

²¹ Šta hoæete? da doðem k vama s prutom ili s ljubavi i duhom krotosti?

5

¹ Vrlo se glasi da je kurvarstvo meðu vama, i takovo kurvarstvo kakovo se ni meðu neznabošcima ne euje, da nekakav ima ženu oèinu.

² I vi se još nadimate, mjesto da plaæete, da se izvadi izmeðu vas onaj koji je uèinio to djelo.

³ Jer ja, koji ako nijesam kod vas tijelom ali duhom tu živim, veæ otsudih kao da sam tamo, da se onaj koji je to tako uèinio,

⁴ U ime Gospoda našega Isusa Hrista kad se saberete vi i moj duh, sa silom Gospoda našega Isusa Hrista,

⁵ Da se on preda sotoni na muèenje tijela, da bi se duh spasao u dan Gospoda našega Isusa Hrista.

⁶ Nije dobra hvala vaša. Ne znate li da malo kvasca sve tijesto ukiseli?

⁷ Oèistite dakle stari kvasac, da budete novo tijesto, kao što ste prijesni; jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos.

⁸ Zato da praznujemo ne u starome kvascu, ni u kvascu pakosti i lukavstva, nego u prijesnome hljebu èistote i istine.

⁹ Pisah vam u poslanici da se ne miješate s kurvarima;

¹⁰ I to ja ne rekoh za kurvare ovoga svijeta, ili tvrđice, ili hajduke, ili idolopoklonike; jer biste morali iziæi iz svijeta.

¹¹ A sad vam pisah da se ne miješate ako koji koji se brat

zove, postane kurvar, ili tvrđica, ili idolopoklonik, ili kavgadžija, ili pijanica, ili hajduk; s takovima da i ne jedete.

¹² Jer šta je meni stalo da sudim i one koji su napolju? Ne sudite li vi one koji su unutra?

¹³ A one koji su napolju sudiaæ Bog. Izvadite zloga izmeðu sebe.

6

¹ Smije li koji od vas, kad ima tužbu na drugoga, iæi na sud nepravednima, a ne svetima?

² Ne znate li da æe sveti suditi svijetu? Kad æete dakle vi svijetu suditi nijeste li vrijedni suditi manjim stvarima?

³ Ne znate li da æemo anđelima suditi, akamoli stvarima ovoga svijeta?

⁴ A vi kad imate tužbe za stvari ovoga svijeta, uzmete za sudije one koje u crkvi ne broji niko ni u što!

⁵ Na sramotu vašu govorim: zar nema meðu vama nijednoga mudra koji može rasuditi meðu braæom svojom?

⁶ Nego se brat s bratom sudi, i to pred nevjernima!

⁷ I to je veæ vrlo sramno za vas da imate tužbe meðu sobom. Zašto radije ne trpите nepravdu? Zašto radije ne pregorite štetu?

⁸ Nego vi sami èinite nepravdu i štetu, pa još braæi!

⁹ Ili ne znate da nepravednici neæe naslijediti carstva Božijega? Ne varajte se: ni kurvari, ni idolopoklonici, ni preljuboèinci, ni adžuvani, ni muželožnici,

¹⁰ Ni lupeži, ni lakomci, ni pijanice, ni kavgadžije, ni hajduci, carstva Božijega neæe naslijediti.

¹¹ I ovakovi bijaste neki; nego se opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našega Isusa Hrista i Duhom Boga našega.

¹² Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali neæu da što oblada mnome.

¹³ Jela su za trbuh, i trbuh je za jela; ali æe Bog i ova i onoga pokvariti. A tijelo nije za kurvarstvo, nego za Gospoda, i Gospod za tijelo.

¹⁴ A Bog i Gospoda podiže, i nas æe podiæi silom svojom.

¹⁵ Ne znate li da su tjelesa vaša udi Hristovi? Hoæu li dakle uzeti ude Hristove i od njih naèiniti ude kurvine? Bože saèuvaj!

¹⁶ Ili ne znate da ko se s kurvom sveže jedno tijelo s njom postane? Jer, reæe, biaæ dvoje jedno tijelo.

¹⁷ A ko se Gospoda drži jedan je duh s Gospodom.

¹⁸ Bježite od kurvarstva; jer svaki grijeh koji èovjek èini osim tijela je; a koji se kurva on griješi svome tijelu.

¹⁹ Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i nijeste svoji?

²⁰ Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem i u dušama svojijem, što je Božije.

7

¹ A za ono što mi pisaste: dobro je èovjeku da se ne dohvata do žene:

² Ali zbog kurvarstva svaki da ima svoju ženu, i svaka žena da ima svojega muža;

³ Muž da èini ženi dužnu ljubav, tako i žena mužu.

⁴ Žena nije gospodar od svojega tijela, nego muž; tako i muž nije gospodar od svojega tijela, nego žena.

⁵ Ne zabranjujte se jedno od drugoga, veæ ako u dogovoru za vrijeme, da se postite i molite Bogu; i opet da se sastanete, da vas sotona ne iskuša vašijem neuzdržanjem.

⁶ Ali ovo govorim po svjetu a ne po zapovijesti;

⁷ Jer hoæu da svi ljudi budu kao i ja; ali svaki ima svoj dar od Boga: ovaj dakle ovako a onaj onako.

⁸ A neoženjenijem i udovicama velim: dobro im je ako ostanu kao i ja što sam.

⁹ Ako li se ne uzdrže, neka se žene i udaju; jer je bolje ženiti se negoli upaljivati se.

¹⁰ A oženjenijem zapovijedam, ne ja nego Gospod, da se žena od muža ne razdvaja

¹¹ Ako li se pak i razdvoji, da se više ne udaje, ili da se pomiri sa svojijem mužem i muž da ne pušæa žene.

¹² A ostalima govorim ja a ne Gospod: ako koji brat ima ženu nekrštenu i ona se privoli življeti s njim, da je ne ostavlja.

¹³ I žena ako ima muža nekrštena i on se privoli življeti s njom, da ga ne ostavlja.

¹⁴ Jer se posveti muž nekršten ženom krštenom, i posveti se žena nekrštena od muža krštenoga; jer inaèe djeca vaša bila bi neèista, a sad su sveta.

¹⁵ Ako li se nekršteni razdvaja, neka se razdvoji; jer se brat ili sestra u takovom događaju ne zarobi; jer nas na mir dozva Gospod Bog.

¹⁶ Jer šta znaš, ženo, da ako muža spaseš? ili šta znaš, mužu, da ako ženu spaseš?

¹⁷ Samo kao što je Bog razdijelio svakome, i kao što je svakoga pozvao Gospod onako neka živi. I tako zapovijedam po svijem crkvama.

¹⁸ Je li ko pozvat obrezan, neka se ne gradi neobrezan; ako li je ko pozvat neobrezan, neka se ne obrezuje.

¹⁹ Obrezanje je ništa, i neobrezanje je ništa; nego držanje zapovijesti Božijeh.

²⁰ Svaki neka ostane u onome zvanju u kome je pozvan.

²¹ Jesi li pozvan rob, ne brini se; nego ako i možeš svoj biti, još radije budi.

²² Jer koji je pozvan u Gospodu rob, slobodnjak je Gospodnji, tako i koji je pozvan slobodnjak, rob je Hristov.

²³ Kupljeni ste skupo, ne budite robovi ljudima.

²⁴ Svaki, braæo, u èemu je ko pozvan u onome neka ostane pred Gospodom.

²⁵ A za djevojke nemam zapovijesti Gospodnje, nego dajem svjet, kao koji sam pomilovan od Gospoda, da budem vjeran.

²⁶ Mislim dakle ovo da æe biti dobro za sadašnju nevolju da je èovjeku dobro tako biti.

²⁷ Jesi li se privezao za ženu, ne traži da se razdriješ; jesi li se odriješio od žene, ne traži žene.

²⁸ A ako li se i oženiš, nisi sagriješio; i djevojka ako se uda, nije sagriješila: ali æe imati takovi nevolje tjelesne; a ja vas žalim.

²⁹ A ovo govorim, braæo, jer je ostalo vrijeme prekraæeno, da æe i oni koji imaju žene biti kao oni koji nemaju;

³⁰ I koji plaèu kao koji ne plaèu; i koji se raduju kao koji se ne raduju; i koji kupuju kao koji nemaju;

³¹ I koji ovaj svijet upotrebljavaju kao da ga ne upotrebljavaju: jer prolazi oblièje ovoga svijeta.

³² A ja hoæu da ste vi bezbrižni. Ko je neoženjen brine se za Gospodnje, kako æe ugoditi Gospodu;

³³ A koji je oženjen brine se za svjetsko, kako æe ugoditi ženi. Drugo je žena, a drugo je djevojka.

³⁴ Koja je neudata brine se za Gospodnje, kako æe ugoditi Gospodu, da bude sveta i tijelom i

duhom; a koja je udata brine se za svjetsko, kako æe ugoditi mužu.

³⁵ A ovo govorim na korist vama samijem, ne da vam nametnem zamku na vrat, nego za lijepu i pristojnu službu Gospodu bez smetnje.

³⁶ Ako li pak ko misli da je sramota za njegovu djevojku kad ostane usidjelica, i ne može drukèije biti, neka èini šta hoæe, ne griješio ako se uda.

³⁷ A koji stoji tvrdo u srcu, i nema nevolje, a ima vlast nad svojom voljom, i ovo je rasudio u srcu svojem da zadrži djevojku, dobro èini.

³⁸ Tako i onaj koji udaje svoju djevojku dobro èini; ali koji ne udaje bolje èini.

³⁹ Žena je privezana zakonom dokle joj god živi muž; a ako joj umre muž, slobodna je za koga hoæe da se uda, samo u Gospodu.

⁴⁰ Ali je blaženija ako ostane tako po mojemu svijetu; jer mislim da i ja imam Duha Božijega.

8

¹ A za meso što je klato idolima znamo, jer svi razum imamo. Razum dakle nadima, a ljubav popravlja.

² Ako li ko misli da što zna, ne zna još ništa kao što treba znati.

³ A ako ko ljubi Boga, Bog ga je nauèio.

⁴ A za jelo idolskih žrtava, znamo da idol nije ništa na svijetu, i da nema drugoga Boga osim jedinoga.

⁵ Jer ako i ima koji se bogovi zovu, ili na nebu ili na zemlji, kao što ima mnogo bogova i mnogo gospoda:

⁶ Ali mi imamo samo jednoga Boga oca, od kojega je sve, i mi u njemu, i jednoga Gospoda Isusa Hrista, kroz kojega je sve, i mi kroza nj.

⁷ Ali nema svatko razuma; jer neki koji još i sad misle da su idoli nešto, kao idolske žrtve jedu, i savjest njihova, slaba buduæi, pogani se.

⁸ Ali jelo nas ne postavlja pred Bogom: jer niti æemo biti veæi ako jedemo, ni manji ako ne jedemo.

⁹ Ali se ÷uvajte da kako ova slaboda vaša ne postane spoticanje slabima.

¹⁰ Jer ako tebe, koji imaš razum, vidi ko u idolskoj crkvi gdje sjediš za trpezom, neæe li njegova savjest, slaba buduæi, osloboditi se da jede idolske žrtve?

¹¹ I s tvoga razuma poginuæe slabi brat, za kojega Hristos umrije.

¹² Tako kad se griješite o braæu, i bijete njihovu slabu savjest, o Hrista se griješite.

¹³ Zato ako jelo sablažnjava brata mojega, neæu jesti mesa dovijeka, da ne sablaznim brata svojega.

9

¹ Nijesam li ja apostol? Nijesam li sam svoj? Ne vidjeh li ja Isusa Hrista, Gospoda našega? Nijeste li vi djelo moje u Gospodu?

² Ako drugima i nijesam apostol, ali vama jesam, jer ste vi peæat mojega apostolstva u Gospodu.

³ Moj odgovor onima koji me uspitaju ovo je:

⁴ Eda li nemamo vlasti jesti i piti?

⁵ Eda li nemamo vlasti sestru ženu voditi, kao i ostali apostoli, i braæa Gospodnja, i Kifa?

⁶ Ili jedan ja i Varnava nemamo vlasti ovo ÷initi?

⁷ Ko vojuje kad o svome trošku? Ili ko sadi vinograd i od rodova njegovijeh da ne jede? Ili ko pase stado i od mlijeka stada da ne jede?

⁸ Eda li ovo govorim po ÷ovjeku? Ne govori li ovo i zakon?

⁹ Jer je u Mojsijevu zakonu napisano: da ne zavežeš usta volu koji vrše. Eda li se Bog brine za volove?

¹⁰ Ili govori jamaèno za nas? Jer se za nas napisa: koji ore treba u nadanju da ore; i koji vrše u nadanju da æe dobiti od onoga što vrše.

¹¹ Kada mi vama duhovna sijasmo, je li to što veliko ako mi vama tjelesna poŹnjemo?

¹² Kad se drugi miješaju u vašu vlast, akamoli da ne bi mi? Ali ne uèinismo po vlasti ovoj nego sve trpimo da ne uèinimo kake smetnje jevanðelju Hristovu.

¹³ Ne znate li da oni koji èine svetu službu od svetinje se hrane? i koji oltaru služe s oltarom dijele?

¹⁴ Tako i Gospod zapovjedi da oni koji jevanðelje propovijedaju od jevanðelja žive.

¹⁵ A ja to nijedno ne uèinim. I ne pišem ovo da tako bude za mene; jer bih voljeo umrijeti nego da ko slavu moju uništi.

¹⁶ Jer ako propovijedam jevanðelje, nema mi hvale: jer mi je za nevolju; i teško meni ako jevanðelja ne propovijedam.

¹⁷ Ako dakle ovo èinim od svoje volje, platu imam; a ako li èinim za nevolju, služba mi je predana.

¹⁸ Kakva mi je dakle plata? Da propovijedajuæi jevanðelje uèinim bez plate jevanðelje Hristovo, da ne èinim po svojoj vlasti u propovijedanju jevanðelja.

¹⁹ Jer premda sam slobodan od sviju, svima sebe uèinim robom, da ih više pridobijem.

²⁰ Jevrejima sam bio kao Jevrej in da Jevreje pridobijem; onima koji su pod zakonom bio sam kao pod zakonom, da pridobijem one koji su pod zakonom;

²¹ Onima koji su bez zakona bio sam kao bez zakona, premda ni-

jesam Bogu bez zakona nego sam u zakonu Hristovu, da pridobijem one koji su bez zakona.

²² Slabima bio sam kao slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da kakogod spasem koga.

²³ A ovo èinim za jevanðelje, da bih imao dijel u njemu.

²⁴ Ne znate li da oni što trèe na trku, svi trèe, a jedan dobije dar? Tako trèite da dobijete.

²⁵ Svaki pak koji se bori od svega se uzdržava: oni dakle da dobiju raspadljiv vijenac, a mi neraspadljiv.

²⁶ Ja dakle tako trèim, ne kao na nepouzđano; tako se borim, ne kao onaj koji bje vjetar;

²⁷ Nego morim tijelo svoje i trudim da kako sam drugima propovijedajuèi izbaèen ne budem.

10

¹ Ali neæu vam zatajiti, braæo, da ocevi naši svi pod oblakom biše, i svi kroz more proðoše;

² I svi se u Mojsija krstiše u oblaku i moru;

³ I svi jedno jelo duhovno jeðoše;

⁴ I svi jedno piæe duhovno piše; jer pijahu od duhovne stijene koja iðaše za njima: a stijena bješe Hristos.

⁵ Ali mnogi od njih ne bijahu po Božijoj volji, jer biše pobijeni u pustinji.

⁶ A ovo biše ugledi nama, da mi ne želimo zala, kao i oni što želješe.

⁷ Niti bivajte idolopoklonici, kao neki od njih, kao što stoji napisano: sjedoše ljudi da jeđu i da piju, i ustaše da igraju.

⁸ Niti da se kurvamo, kao neki od njih što se kurvaše, i pade ih u jedan dan dvadeset i tri hiljade.

⁹ Niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih kušaše, i od zmiija izgiboše.

¹⁰ Niti da vièemo na Boga, kao neki od njih što vikaše, i izgiboše od krvnika.

¹¹ Ovo se pak sve dogaðaše ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje pošnjedak svijeta dođe.

¹² Jer koji misli da stoji neka se èuva da ne padne.

¹³ Drugo iskušenje ne dođe na vas osim èovjeèijega; ali je vjeran Bog koji vas neæe pustiti da se iskušate veæma nego što možete, nego æe uèiniti s iskušanjem i kraj, da možete podnijeti.

¹⁴ Zato, ljubazna braæo moja, bjegajte od idolopoklonstva.

¹⁵ Kao mudrima govorim; sudite vi šta govorim.

¹⁶ Èaša blagoslova koju blagosiljamo nije li zajednica krvi Hristove? Hljeb koji lomimo nije li zajednica tijela Hristova?

¹⁷ Jer smo jedan hljeb, jedno tijelo mnogi; jer svi u jednome hljebu imamo zajednicu.

¹⁸ Gledajte Izrailja po tijelu: koji jeđu žrtve nijesu li zajednièari oltara?

¹⁹ Šta dakle govorim? da je idol što? ili idolska žrtva da je što?

²⁰ Nije; nego što žrtvuju neznabošci, da ðavolima žrtvuju, a ne Bogu; a ja neæu da ste vi zajednièari s ðavolima.

²¹ Ne možete piti èaše Gospodnje i èaše ðavolske; ne možete imati zajednice u trpezi Gospodnjoj i u trpezi ðavolskoj.

²² Ili da prkosimo Gospodu? Eda li smo mi jaèi od njega?

²³ Sve mi je slobodno, ali nije sve na korist; sve mi je slobodno, ali sve ne ide na dobro.

²⁴ Niko da ne gleda što je njegovo, nego svaki da gleda što je drugoga.

²⁵ Sve što se prodaje na mesarnici, jedite, i ništa ne ispitujte savjesti radi;

26 Jer je Gospodnja zemlja i što je na njoj.

27 Ako li vas ko od nevjernika pozove, i hoæete iæi, jedite sve što se pred vas donese, i ne pre-mišljajte ništa savjesti radi.

28 Ako li vam pak ko reèe: ovo je idolska ærtva, ne jedite radi onoga koji vam kaæe, i radi savjesti; jer je Gospodnja zemlja i što je na njoj.

29 Ali ne govorim za savjest tvoju, nego drugoga; jer zašto da moju slobodu sudi savjest drugoga?

30 Ako ja s blagodaæu uæivam, zašto da se huli na mene za ono za što ja zahvaljujem?

31 Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li što drugo èinite, sve na slavu Boæiju èinite.

32 Ne budite na sablazan ni Jevrejima, ni Grcima, ni crkvi Boæijoj,

33 Kao što i ja u svaèemu svima ugaðam, ne traæeæi svoje koristi nego mnogijeh, da se spasu.

11

1 Ugladajte se na mene, kao i ja na Hrista.

2 Hvalim vas pak, braæo, što sve moje pamтите i dræite zapovijesti kao što vam predadoh.

3 Ali hoæu da znate da je svakome muæu glava Hristos; a muæ je glava æeni; a Bog je glava Hristu.

4 Svaki muæ koji se s pokrivenom glavom moli Bogu ili prorokuje, sramoti glavu svoju.

5 I svaka æena koja se gologlava moli Bogu ili prorokuje, sramoti glavu svoju; jer je sve jedno kao da je obrijana.

6 Ako se dakle ne pokriva æena, neka se striæe; ako li je ruæno æeni striæi se ili brijati se, neka se pokriva.

7 Ali muæ da ne pokriva glave, jer je obliæje i slava Boæija; a æena je slava muæevlja.

8 Jer nije muæ od æene nego æena od muæa.

9 Jer muæ nije sazdan æene radi nego æena muæa radi.

10 Zato æena treba da ima vlast na glavi, anðela radi.

11 Ali niti je muæ bez æene ni æena bez muæa u Gospodu.

12 Jer kako je æena od muæa, tako je i muæ iz æene; a sve je od Boga.

13 Sami meðu sobom sudite je li lijepo da se æena gologlava moli Bogu?

14 Ili ne uèi li vas i sama priroda da je muæu sramota ako gaji dugaèku kosu;

15 A æeni je slava ako gaji dugaèku kosu? Jer joj je kosa dana mjesto pokrivala.

16 Ako li je ko svadljiv, mi takovoga obièaja nemamo, niti crkve Boæije.

17 Ali ovo zapovijedajuæi ne hvalim da se ne na bolje nego na gore sabirate.

18 Prvo dakle kað se sabirate u crkvu, èujem da imaju raspree meðu vama; i neæto vjerujem od ovoga.

19 Jer treba i jeresi da budu meðu vama, da se pokaæu poæteni koji su meðu vama.

20 A kað se skupite na jedno mjesto, ne jede se veèera Gospodnja.

21 Jer svaki svoju veèeru uzme najprije i jede, i tako jedan gladuje a drugi se opija.

22 Eða li dakle nemate kuæa da jedete i pijete? Ili ne marite za crkvu Boæiju, i sramotite one koji nemaju? Šta æu vam reæi? Hoæu li vas pohvaliti za to? Neæu.

23 Jer ja primih od Gospoda što vam i predadoh, da Gospod Isus onu noæ u koju bivaæe predan uæe hljeb,

24 I zahvalivši prelomi i reèe: uzмите, jedite, ovo je tijelo moje,

koje se za vas lomi; ovo èinite meni za spomen.

²⁵ Tako i èašu, po veèeri, govoreæi: ova je èaša novi zavjet u mojoj krvi; ovo èinite, kad god pijete, meni za spomen.

²⁶ Jer kad god jedete ovaj hljeb i èašu ovu pijete, smrt Gospodnju obznanjujete, dokle ne doðe.

²⁷ Tako koji nedostojno jede ovaj hljeb ili pije èašu Gospodnju, kriv je tijelu i krvi Gospodnjoj.

²⁸ Ali èovjek da ispituje sebe, pa onda od hljeba da jede i od èaše da pije;

²⁹ Jer koji nedostojno jede i pije, sud sebi jede i pije, ne razlikujuæi tijela Gospodnjega.

³⁰ Zato su meðu vama mnogi slabi i bolesni, i dovoljno ih spavaju.

³¹ Jer kad bismo sebe rasuðivali, ne bismo osuðeni bili.

³² Ali kad smo suðeni, nakazuje nas Gospod, da se ne osudimo sa svijetom.

³³ Zato, braæo moja, kad se sastajete da jedete, išèekujte jedan drugoga.

³⁴ Ako li je ko gladan, neka jede kod kuæe, da se na grijeh ne sastajete. A za ostalo urediæu kad doðem.

12

¹ A za duhovne darove neæu vam, braæo, zatajiti.

² Znate da kad bijaste nezna-bošci idoste k idolima bezglas-nima, kako vas voðahu.

³ Zato vam dajem na znanje da niko ko duhom Božijim govori neæe reæi: anatemate Isusa; i niko ne može Isusa Gospodom nazvati osim Duhom svetijem.

⁴ Darovi su razlièni, ali je Duh jedan.

⁵ I razliène su sluþbe, ali je jedan Gospod.

⁶ I razliène su sile, ali je jedan Bog koji èini sve u svemu.

⁷ A u svakome se pojavljuje Duh na korist;

⁸ Jer jednome se daje Duhom rijeè premudrosti; a drugome rijeè razuma po istome Duhu;

⁹ A drugome vjera, tijekom istijem Duhom; a drugome dar iscjeljivanja, po tome istom Duhu;

¹⁰ A drugome da èini èudesa, a drugome proroštvo, a drugome da razlikuje duhove, a drugome razlièni jezici, a drugome da kazuje jezike.

¹¹ A ovo sve èini jedan i taj isti Duh razdjeljujuæi po svojoj vlasti svakome kako hoæe.

¹² Jer kao što je tijelo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednoga tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo: tako i Hristos.

¹³ Jer jednijem Duhom mi se svi krstismo u jedno tijelo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednijem Duhom napojismo.

¹⁴ Jer tijelo nije jedan ud, nego mnogi.

¹⁵ Ako reèe noga: ja nijesam ruka, nijesam od tijela; eda li zato nije od tijela?

¹⁶ I ako reèe uho: ja nijesam oko, nijesam od tijela; eda li zato nije od tijela? Kad bi sve tijelo bilo oko, gdje je èuvenje?

¹⁷ A kad bi sve bilo èuvenje, gdje je mirisanje?

¹⁸ Ali Bog postavi sve ude u tijelu kako je koga htio.

¹⁹ A kad bi svi bili jedan ud, gdje je tijelo?

²⁰ Sad su pak mnogi udi a jedno tijelo.

²¹ Ali oko ne može reæi ruci: ne trebaš mi; ili opet glava nogama: ne trebate mi.

²² Nego još koji se udi tijela èine da su najslabiji najpotrebniji su.

²³ I koji nam se èine da su najsramojniji na tijelu, na one udaramo najveæu èast;

²⁴ I nepoštenu našu udi najveæe poštenje imaju; a poštenu udi ne

trebaju. Ali Bog složi tijelo i najjuđemu udu dade najveæu èast,

²⁵ Da ne bude raspre u tijelu, nego da se udi jednako brinu jedan za drugoga.

²⁶ I ako strada jedan ud, s njim stradaju svi udi; a ako li se jedan ud slavi, s njim se raduju svi udi.

²⁷ A vi ste tijelo Hristovo, i udi među sobom.

²⁸ I jedne dakle postavi Bog u crkvi prvo apostole, drugo proroke, treæe uèitelje, a potom èudotvorce, onda darove iscjeljivanja, pomaganja, upravljanja, razliène jezike.

²⁹ Eda li su svi apostoli? Eda li su svi proroci? Eda li su svi uèitelji? Eda li su svi èudotvorci?

³⁰ Eda li svi imaju darove iscjeljivanja? Eda li svi govore jezike? Eda li svi kazuju?

³¹ Starajte se pak za veæe darove; pa æu vam još bolji put pokazati.

13

¹ Ako jezike èovjeèije i anđelske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvono koje zvoni, ili praporac koji zveèi.

² I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam svu vjeru da i gore premještam, a ljubavi nemam, ništa sam.

³ I ako razdam sve imanje svoje, i ako predam tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže.

⁴ Ljubav dugo trpi, milokrvna je; ljubav ne zavidi; ljubav se ne velièa, ne nadima se,

⁵ Ne èini što ne valja, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu,

⁶ Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini,

⁷ Sve snosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi.

⁸ Ljubav nikad ne prestaje, a proroštvo ako æe i prestati, jezici

ako æe umuknuti, razuma ako æe nestati.

⁹ Jer nešto znamo i nešto prorokujemo;

¹⁰ A kad dođe savršeno, onda æe prestati što je nešto.

¹¹ Kad ja bijah malo dijete kao dijete govorah, kao dijete mišljah, kao dijete razmišljavah; a kad postadoh èovjek, odbacih djetinjstvo.

¹² Tako sad vidimo kao kroz staklo u zagonetki, a onda æemo licem k licu; sad poznajem nešto, a onda æu poznati kao što sam poznat.

¹³ A sad ostaje vjera, nad, ljubav, ovo troje; ali je ljubav najveæa među njima.

14

¹ Držite se ljubavi, a starajte se za duhovne dare, a osobito da prorokujete.

² Jer koji govori jezike, ne govori ljudima nego Bogu: jer niko ne sluša, a on duhom govori tajne.

³ A koji prorokuje govori ljudima za popravlanje i utjehu i utvrđenje.

⁴ Jer koji govori jezike sebe popravlja, a koji prorokuje crkvu popravlja.

⁵ Ali ja bih htio da vi svi govorite jezike, a još više da prorokujete: jer je veæi onaj koji prorokuje negoli koji govori jezike, veæ ako ko kazuje, da se crkva popravlja.

⁶ A sad, braæo, ako dođem k vama jezike govoreæi, kaku æu korist uèiniti ako vam ne govorim ili u otkrivenju, ili u razumu, ili u proroštvu, ili u nauci?

⁷ Kao neke stvari bezdušne koje daju glas, bila svirala ili gusle, ako razlièna glasa ne daju, kako æe se razumjeti šta se svira ili gudi?

⁸ Jer ako truba da nerazgovijetan glas, ko æe se pripravititi na boj?

⁹ Tako i vi ako nerazumljivu rijeè reèete jezikom, kako æe se razumjeti šta govorite? Jer æete govoriti u vjetar.

¹⁰ Ima na svijetu Bog zna koliko razliènijeh glasova, ali nijedan nije bez znaèenja.

¹¹ Ako dakle ne znam sile glasa, biæu nijemac onome kome govorim, i onaj koji govori biæe meni nijemac.

¹² Tako i vi, buduæi da se starate za duhovne darove, gledajte da budete onima bogati koji su na popravljanje crkve.

¹³ Zato koji govori jezikom neka se moli Bogu da kazuje.

¹⁴ Jer ako se jezikom molim Bogu, moj se duh moli, a um je moj bez ploda.

¹⁵ Šta æe se dakle èiniti? Moliæu se Bogu duhom, a moliæu se i umom; hvaliæu Boga duhom, a hvaliæu i umom.

¹⁶ Jer kad blagosloviš duhom kako æe onaj koji stoji mjesto prostaka reæi amin po tvome blagoslovu, kad ne zna šta govoriš?

¹⁷ Ti dobro zahvaljuješ, ali se drugi ne popravlja.

¹⁸ Hvala Bogu mojemu što govorim jezike veæma od sviju vas.

¹⁹ Ali u crkvi volim pet rijeèi umom svojijem reæi, da se i drugi pomognu, negoli hiljadu rijeèi jezikom.

²⁰ Braæo! ne budite djeca umom, nego pakošæu djetinjite, a umom budite savršeni.

²¹ U zakonu piše: drugijem jezicima i drugijem usnama govoræu narodu ovome, i ni tako me neæe poslušati, govori Gospod.

²² Zato su jezici za znak ne onima koji vjeruju, nego koji ne vjeruju; a proroštvo ne onima koji ne vjeruju, nego koji vjeruju.

²³ Ako se dakle skupi crkva sva na jedno mjesto, i svi uzgovorite jezicima, a doðu i prostaci, ili

nevjernici, neæe li reæi da ste poludjeli?

²⁴ A ako svi prorokuju, i dođe kakav nevjernik ili prostak, bude pokaran od sviju i suđen od sviju.

²⁵ I tako tajne srca njegova bivaju javljene, i tako padnuvši nièice pokloniæe se Bogu, i kazaæe da je zaista Bog s vama.

²⁶ Šta æe se dakle èiniti, braæo? Kad se sabirate svaki od vas ima psalam, ima nauku, ima jezik, ima otkrivenje, ima kazivanje; a sve da biva na popravljanje.

²⁷ Ako govori ko jezikom, ili po dvojica, ili najviše po trojica, i to poredom; a jedan da kazuje.

²⁸ Ako li ne bude nikoga da kazuje, neka æuti u crkvi, a sebi neka govori i Bogu.

²⁹ A proroci dva ili tri neka govore, i drugi neka rasuðuju.

³⁰ Ako li se otkrije što drugome koji sjedi, neka èeka dok prvi uæuti.

³¹ Jer možete prorokovati svi, jedan po jedan, da se svi uèe, i svi da se tješe.

³² I duhovi proroèki pokoravaju se prorocima;

³³ Jer Bog nije Bog bune, nego mira, kao po svima crkvama svetijeh.

³⁴ Žene vaše da æute u crkvama; jer se njima ne dopusti da govore, nego da slušaju, kao što i zakon govori.

³⁵ Ako li hoæe èemu da se nauèe, kod kuæe muževe svoje neka pitaju; jer je ružno ženi da govori u crkvi.

³⁶ Eda li od vas rijeè Božija iziđe? ili samijem vama dođe?

³⁷ Ako ko misli da je prorok ili duhovan, neka razumije što vam pišem, jer su Gospodnje zapovijesti.

³⁸ Ako li ko ne razumije, neka ne razumije.

³⁹ Zato, braæo moja, starajte se da prorokujete, i ne zabranjujete

govoriti jezicima.

⁴⁰ A sve neka biva pošteno i uredno.

15

¹ Ali vam napominjem, braæo, jevanðelje, koje vam objavih, koje i primiste, u kome i stojite,

² Kojijem se i spasavate, ako držite kako vam objavih; veæ ako da uzalud vjerovaste.

³ Jer vam najprije predadoh što i primih da Hristos umrije za grijehe naše, po pismu,

⁴ I da bi ukopan, i da usta treæi dan, po pismu,

⁵ I da se javi Kifi, potom jedanaestorici apostola;

⁶ A potom ga vidješe jednom više od pet stotina braæe, od kojijeh mnogi žive i sad, a neki i pomriješe;

⁷ A potom se javi Jakovu, pa onda svima apostolima;

⁸ A poslije sviju javi se i meni, kao kakvom nedonošetu.

⁹ Jer sam ja najmlaði meðu apostolima, koji nijesam dostojan nazvati se apostol, jer gonih crkvu Božiju.

¹⁰ Ali po blagodati Božijoj jesam što jesam, i blagodat njegova što je u meni ne osta prazna, nego se potrudih više od sviju njih, ali ne ja nego blagodat Božija koja je sa mnom.

¹¹ Bio dakle ja ili oni, tako propovijedamo, i tako vjerovaste.

¹² A ako se Hristos propovijeda da ustade iz mrtvijeh, kako govore neki meðu vama da nema vaskrsenija mrtvijeh?

¹³ I ako nema vaskrsenija mrtvijeh, to ni Hristos ne usta.

¹⁴ A ako Hristos ne usta, uzalud dakle propovijedanje naše, a uzalud i vjera vaša.

¹⁵ A nalazimo se i lažni svjedoci Božiji što svjedoèimo na Boga da vaskrse Hrista, kojega ne vaskrse kad mrtvi ne ustaju.

¹⁶ Jer ako mrtvi ne ustaju, ni Hristos ne usta.

¹⁷ A ako Hristos ne usta, uzalud vjera vaša: još ste u grijesima svojijem.

¹⁸ Dakle i oni koji pomriješe u Hristu, izgiboše.

¹⁹ I ako se samo u ovom životu uzdamo u Hrista, najnesreæeniji smo od sviju ljudi.

²⁰ Ali Hristos usta iz mrtvijeh, i bi novina onima koji umriješe.

²¹ Jer buduæi da kroz èovjeka bi smrt, kroz èovjeka i vaskrsenije mrtvijeh.

²² Jer kako po Adamu svi umiru, tako æe i po Hristu svi oživljati.

²³ Ali svaki u svom redu; novina Hristos; a potom oni koji vjerovali su Hristu o njegovu dolasku;

²⁴ Onda kraj, kad preda carstvo Bogu i ocu, i kad ukine svako poglavarstvo i svaku vlast i silu.

²⁵ Jer njemu valja carovati dokle ne položi sve neprijatelje svoje pod noge svoje.

²⁶ A pošljednji æe se neprijatelj ukinuti smrt.

²⁷ Jer sve pokori pod noge njegove. Ali kad veli da je sve njemu pokoreno, pokazuje se da je osim onoga koji mu pokori sve.

²⁸ A kad mu sve pokori, onda æe se i sam sin pokoriti onome koji mu sve pokori, da bude Bog sve u svemu.

²⁹ Šta dakle èine oni koji se krste mrtvijeh radi? Kad mrtvi jamaèno ne ustaju, što se i kršæavaju mrtvijeh radi?

³⁰ I mi zašto podnosimo muke i nevolje svaki èas?

³¹ Svaki dan umirem, tako mi, braæo, vaše slave, koju imam u Hristu Isusu Gospodu našem.

³² Jer ako sam se po èovjeku borio sa zvjerovima u Efesu, kaka mi je korist ako mrtvi ne ustaju? Da jedemo i pijemo, jer æemo sutra umrijeti.

33 Ne varajte se: zli razgovori kvare dobre obièaje.

34 Otrijeznite se jedanput kao što treba, i ne griješite; jer neki ne znadu za Boga, na sramotu vama kažem.

35 Ali æe reæi ko: kako æe ustati mrtvi? i u kakom æe tijelu doæi?

36 Bezumnièe! ti što siješ neæe oživljati ako ne umre.

37 I što siješ ne siješ tijelo koje æe biti, nego golo zrno, bilo pšenièno ili drugo kako.

38 A Bog mu daje tijelo kako hoæe, i svakom sjemenu svoje tijelo.

39 Nije svako tijelo jedno tijelo, nego je drugo tijelo èovjeèije, a drugo skotsko, a drugo riblje, a drugo ptièije.

40 I imaju tjelesa nebeska i tjelesa zemaljska: ali je druga slava nebeskima, a druga zemaljskima.

41 Druga je slava suncu, a druga slava mjesecu, i druga slava zvijezdama; jer se zvijezda od zvijezde razlikuje u slavi.

42 Tako i vaskrsenije mrtvih: sije se za raspadljivost, a ustaje za neraspadljivost;

43 Sije se u sramoti, a ustaje u slavi; sije se u slabosti, a ustaje u sili;

44 Sije se tijelo tjelesno, a ustaje tijelo duhovno. Ima tijelo tjelesno, i ima tijelo duhovno.

45 Tako je i pisano: prvi èovjek Adam postade u tjelesnom životu, a posljednji Adam u duhu koji oživljuje.

46 Ali duhovno tijelo nije prvo, nego tjelesno, pa onda duhovno.

47 Prvi je èovjek od zemlje, zemljan; drugi je èovjek Gospod s neba.

48 Kakav je zemljani taki su i zemljani; i kakav je nebeski taki su i nebeski.

49 I kako nosimo oblièje zemljanoga tako æemo nositi i oblièje nebeskoga.

50 A ovo govorim, braæo, da tijelo i krv ne mogu naslijediti carstva Božijega, niti raspadljivost neraspadljivosti našljeðuje.

51 Evo vam kazujem tajnu: jer svi neæemo pomrijeti, a svi æemo se pretvoriti,

52 Ujedanput, u trenuæu oka u posljednjoj trubi; jer æe zatrubiti i mrtvi æe ustati neraspadljivi, i mi æemo se pretvoriti.

53 Jer ovo raspadljivo treba da se obuèe u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuèe u besmrtnost.

54 A kad se ovo raspadljivo obuèe u neraspadljivost i ovo se smrtno obuèe u besmrtnost, onda æe se zbiti ona rijeè što je napisana: pobjeda proždrije smrt.

55 Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, pakle, pobjeda?

56 A žalac je smrti grijeh, a sila je grijeha zakon.

57 A Bogu hvala koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista.

58 Zato, braæo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u djelu Gospodnjemu znajuæi da trud vaš nije uzalud pred Gospodom.

16

1 A za milostinju svetima, kao što uredih po crkvama Galatijskim onako i vi èinite.

2 Svaki prvi dan nedjelje neka svaki od vas ostavlja kod sebe i skuplja koliko može, da ne bivaju zbiranja kad doðem.

3 A kad doðem, koje naðete za vrijedne one æu s poslanicama poslati u Jerusolim neka odnesu vašu pomoæ.

4 A ako bude vrijedno da i ja idem, poæi æe sa mnom.

5 A k vama æu doæi kad proðem Maæedoniju, jer æu proæi kroz Maæedoniju.

6 A u vas može biti da æu se zabaviti, ili i zimovati, da me vi pratite kud poðem.

7 Sad vas u prolaženju neæu vidjeti, a nadam se neko vrijeme ostati kod vas, ako Gospod dopusti.

8 A u Efesu æu ostati do Trojièina dne;

9 Jer mi se otvoriše velika i bogata vrata, i protivnika ima mnogo.

10 A ako dođe Timotije, gledajte da bude kod vas bez straha; jer on radi djelo Gospodnje kao i ja.

11 Da ga niko dakle ne prezre, nego ga ispratite s mirom da dođe k meni; jer ga èekam s braæom.

12 A za brata Apola, mnogo ga molih da dođe k vama s braæom: i nikako ne bješe mu volja da sad dođe; ali æe doæi kad imadbude kad.

13 Pazite, stojte u vjeri, muški se držite, utvrðujte se.

14 Sve da vam biva u ljubavi.

15 Molim vas pak, braæo, znate dom Stefanin da je novina od Ahaje, i na služenje svetima odredi se;

16 Da ste i vi pokorni takovima, i svakome koji pomaže i trudi se.

17 Ali se obradovah dolasku Stefaninu i Fortunatovu i Ahajikovu, jer mi oni naknadiše što sam bio bez vas;

18 Jer umiriše duh moj i vaš. Pripoznajte dakle takove.

19 Pozdravljaju vas crkve Azijske. Pozdravljaju vas u Gospodu mnogo Akila i Priskila s domašnjom svojom crkvom.

20 Pozdravljaju vas braæa sva. Pozdravite jedan drugoga cjelivom svetijem.

21 Pozdravljam vas ja Pavle svojom rukom.

22 Ako ko ne ljubi Gospoda Isusa Hrista da bude proklet, maran ata.

23 Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista s vama;

24 I ljubav moja sa svima vama u Hristu Isusu. Amin.

2. Korinæanima Poslanica

¹ Od Pavla, apostola Isusa Hrista po volji Božijoj i brata Timotija crkvi Božijoj u Korintu, sa svima svetima koji su u svoj Ahaji:

² Blagodat vam i mir od Boga oca našega, i Gospoda Isusa Hrista.

³ Blagosloven Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, otac milosti i Bog svake utjehe,

⁴ Koji nas utješava u svakoj nevolji našoj, da bismo mogli utješiti one koji su u svakoj nevolji utjehom kojom nas same Bog utješava.

⁵ Jer kako se stradanja Hristova umnožavaju na nama tako se i utjeha naša umnožava kroz Hrista.

⁶ Ako li smo pak u nevolji, za vašu je utjehu i spasenije, koje postaje u trpljenju tih istijeh stradanja koja i mi podnosimo.

⁷ I nadanje naše tvrdo je za vas. Ako li se utješavamo, za vašu je utjehu i spasenije, znajuæi da kao što ste zajedniæari u našem stradanju tako i u utjesi.

⁸ Jer vam neæemo, braæo, zatajiti nevolje naše koja nam se dogodi u Aziji kad nam je bilo preteško i preko sile tako da se nijesmo nadali ni živjeti;

⁹ Nego sami u sebi osudismo da nam valja pomrijeti da se veæ ne uzdamo u sebe nego u Boga koji podiže mrtve.

¹⁰ Koji nas je od tolike smrti izbavio, i izbavlja; i u njega se uzdamo da æe nas i još izbaviti,

¹¹ S pomoæu i vaše molitve za nas; da mnogi ljudi mnogu hvalu daju Bogu za dare koji su nama dati vas radi.

¹² Jer je naša slava ovo: svje-doæanstvo savjesti naše da smo u prostoti i èistoti Božijoj a ne u

mudrosti tjelesnoj nego po blagodat Božijoj življeli na svijetu, a osobito meðu vama.

¹³ Jer vam drugo ne pišemo nego što èitate i razumijevate. A nadam se da æete i do kraja razumjeti.

¹⁴ Kao što neki i razumjeste da smo vam slava kao i vi nama za dan Gospoda našega Isusa Hrista.

¹⁵ I u ovom pouzdanju šæadijah da vam doðem prije, da drugu blagodat imate;

¹⁶ I kroz vas da doðem u Maæedoniju, i opet iz Maæedonije da doðem k vama, i vi da me pratite u Judeju.

¹⁷ Ali kad sam ovo htio, eda li sam dakle što nepostojano èinio? Ili što se nakanjujem, da se po tijelu nakanjujem, da bude u mene da da, a ne ne?

¹⁸ Ali je Bog vjeran, te rijeè naša k vama ne bi da i ne.

¹⁹ Jer sin Božij Isus Hristos, kojega mi vama propovijedasmo ja i Silvan i Timotije, ne bi da i ne, nego u njemu bi da.

²⁰ Jer koliko je obeæanja Božijeh, u njemu su da, i u njemu amin, Bogu na slavu kroz nas.

²¹ A Bog je koji nas utvrdi s vama u Hristu, i pomaza nas,

²² Koji nas i zapeèati, i dade zalog Duha u srca naša.

²³ A ja za svjedoka Boga prizivam na svoju dušu da štedæei vas ne doдох više u Korint.

²⁴ Ne kao da mi vladamo vjerom vašom, nego smo pomagaæi vaše radosti; jer u vjeri stojite.

2

¹ Ovo pak sudih u sebi da opet ne doðem k vama u žalosti.

² Jer ako ja èinim žalost vama, ko je koji æe mene veseliti osim onoga koji prima žalost od mene?

³ I pisah vam ovo isto, da kad doðem ne primim žalost na žalost, a za koje bi valjalo da se

veselim nadajuæi se na sve vas da je moja radost sviju vas.

⁴ Jer od brige mnoge i tuge srca napisah vam s mnogijem suzama, ne da biste se ožalostili nego da biste poznali ljubav koju imam izobilno k vama.

⁵ Ako li je ko mene ražalio, ne ražali mene, do nekoliko, da ne otežam svima vama.

⁶ Jer je dovoljno takovome kar ovaj od mnogijeh.

⁷ Zato vi nasuprot veæma da opraštate i tješite, da takovi kako ne padne u preveliku žalost.

⁸ Zato vas molim, utvrdite k njemu ljubav.

⁹ Jer vam zato i pisah, da poznam poštenje vaše jeste li u svaèemu poslušni.

¹⁰ A kome vi što oprostite onome opraštam i ja; jer ja ako što kome oprostih, oprostih mu vas radi mjesto Isusa Hrista,

¹¹ Da nas ne prevari sotona; jer znamo šta on misli.

¹² A kad dođoh u Troadu da propovijedam jevanđelje Hristovo, i otvoriše mi se vrata u Gospodu,

¹³ Ne imadoh mira u duhu svojemu, ne našavši Tita, brata svojega; nego oprostivši se s njima iziđoh u Maædoniju.

¹⁴ Ali hvala Bogu koji svagda nama daje pobjedu u Hristu Isusu, i kroz nas javlja miris poznanja svojega na svakom mjestu.

¹⁵ Jer smo mi Hristov miris Bogu i među onima koji se spasavaju i koji ginu:

¹⁶ Jednima dakle miris smrtni za smrt, a drugima miris životni za život. I za ovo ko je vrijedan?

¹⁷ Jer mi nijesmo kao mnogi koji neèisto propovijedaju rijeè Božiju, nego iz èistote, i kao iz Boga, pred Bogom, u Hristu govrimo.

iti vama? Ili trebamo kao neki preporuèenijeh poslanica na vas ili od vas?

² Jer ste vi naša poslanica napisana u srcima našima, koju poznaju i èitaju svi ljudi;

³ Koji ste se pokazali da ste poslanica Hristova, koju smo mi služeæi napisali ne mastilom nego Duhom Boga živoga, ne na kamenijem daskama nego na mesanijem daskama srca.

⁴ A takovo pouzdanje imamo kroz Hrista u Boga,

⁵ Ne da smo vrsni od sebe pomisliti što, kao od sebe, nego je naša vrsnoæa od Boga;

⁶ Koji i uèini nas vrsne da budemo sluge novom zavjetu, ne po slovu nego po duhu; jer slovo ubija, a duh oživljuje.

⁷ Ako li služba smrti koja je u kamenju izrezana slovima, bi u slavi da sinovi Izrailjevi ne mogoše pogledati na lice Mojsijevo od slave lica njegova koja prestaje:

⁸ Akamoli neæe mnogo veæma služba duha biti u slavi?

⁹ Jer kad je služba osuđenja slava, mnogo veæma izobiluje služba pravde u slavi.

¹⁰ Jer i nije slavno što se proslavi s ove strane prema prevelikoj slavi.

¹¹ Jer kad je slavno ono što prestaje, mnogo æe veæma biti u slavi ono što ostaje.

¹² Imajuæi dakle takovi nad s velikom slobodom radimo;

¹³ I ne kao što Mojsije metaše pokrivalo na lice svoje, da ne bi mogli sinovi Izrailjevi gledati svršetka onome što prestaje.

¹⁴ No zasljepiše pomisli njihove; jer do samoga ovog dana stoji ono pokrivalo neotkriveno u èitanju starog zavjeta, jer u Hristu prestaje.

¹⁵ Nego do danas kad se èita Mojsije, pokrivalo na srcu njihovom

3

¹ Poèinjemo li se opet sami hval-

stoji.

¹⁶ A kad se obrate ka Gospodu, uzeæe se pokrivalo.

¹⁷ A Gospod je Duh: a gdje je Duh ondje je sloboda.

¹⁸ Mi pak svi koji otkrivenijem licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto oblièje iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha.

4

¹ Zato imajuæi ovu službu kao što bismo pomilovani, ne dosađuje nam se;

² Nego se odrekosmo tajnoga srama da ne živimo u lukavstvu, niti da izvræemo rijeè Božiju, nego javljanjem istine da se pokažemo svakoj savjesti èovjeèijoj pred Bogom.

³ Ako li je pak pokriveno jevanðelje naše, u onima je pokriveno koji ginu,

⁴ U kojima Bog svijeta ovoga oslijepi razume nevjernika, da im ne zasvijetli vidjelo jevanðelja slave Hristove, koji je oblièje Boga, koji se ne vidi.

⁵ Jer sebe ne propovijedamo nego Hrista Isusa Gospoda, a sebe same vaše sluge Isusa Gospoda radi.

⁶ Jer Bog koji reèe da iz tame zasvijetli vidjelo, zasvijetli u srcima našima na svjetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista.

⁷ Ali ovo blago imamo u zemljanijem sudovima, da premnoštvo sile bude od Boga a ne od nas.

⁸ U svemu imamo nevolje, ali nam se ne dosađuje; zbunjeni smo, ali ne gubimo nada;

⁹ Progone nas, ali nijesmo ostavljeni; obaljuju nas, ali ne ginemo.

¹⁰ I jednako nosimo na tijelu smrt Gospoda Isusa, da se i život Isusov na tijelu našem pokaže.

¹¹ Jer mi živi jednako se predajemo na smrt za Isusa, da se i život Isusov javi na smrtnome tijelu našem.

¹² Zato dakle smrt vlada u nama, a život u vama.

¹³ Imajuæi pak onaj isti duh vjere kao što je napisano: vjerovah, zato govorih; mi vjerujemo, zato i govorimo.

¹⁴ Znajuæi da æe onaj koji podiže Isusa, i nas podignuti s Isusom, i postaviti s vama.

¹⁵ Jer je sve vas radi, da blagodat umnožena izobiluje hvalama na slavu Božiju.

¹⁶ Zato nam se ne dosađuje; no ako se naš spoljašnji èovjek i raspada, ali se unutrašnji obnavlja svaki dan.

¹⁷ Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vjeènu i od svega pretežniju slavu,

¹⁸ Nama koji ne gledamo na ovo što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi, za vrijeme, a ono što se ne vidi, vjeèno.

5

¹ Jer znamo da kad se zemaljska naša kuæa tijela raskopa, imamo zgradu od Boga, kuæu nerukotvorenu, vjeènu na nebesima.

² Jer za tijem uzdišemo, želeæi obuæi se u svoj nebeski stan.

³ I da se obuèeni, ne goli naðemo!

⁴ Jer buduæi u ovome tijelu, uzdišemo otežali; jer neæemo da se svuèemo, nego da se preobuèemo, da život proždere smrtno.

⁵ A onaj koji nas za ovo isto stvori, Bog je, koji nam i daje zalog Duha.

⁶ Dobre smo dakle volje jednako, jer znamo da putujemo u tijelu, daleko od Gospoda.

⁷ Jer po vjeri živimo a ne po gledanju.

⁸ Ali se ne bojimo, i mnogo volimo otiæi od tijela, i iæi ka Gospodu.

⁹ Zato se i staramo, ili ulazili ili odlazili, da budemo njemu ugodni.

¹⁰ Jer nam se svima valja javiti na sudu Hristovu, da primimo svaki što je koji u tijelu èinio, ili dobro ili zlo;

¹¹ Znajuæi dakle strah Gospodnji ljude svjetujemo; a Bogu smo poznati, a nadamo se da smo i u vašijem savjestima poznati.

¹² Jer se ne hvalimo opet pred vama, nego vama dajemo uzrok da se hvalite nama, da imate što odgovoriti onima koji se hvale onijem što je spolja a ne što je u srcu.

¹³ Jer ako se odviše hvalimo, Bogu se hvalimo; ako li smo smjerni, vama smo.

¹⁴ Jer ljubav Božija nagoni nas, kad mislimo ovo: ako jedan za sve umrije, to dakle svi umriješe.

¹⁵ Hristos za sve umrije, da oni koji žive ne žive više sebi, nego onome koji za njih umrije i vaskrse.

¹⁶ Zato i mi otsad nikoga ne poznajemo po tijelu; i ako Hrista poznasmo po tijelu, ali ga sad više ne poznajemo.

¹⁷ Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar: staro proðe, gle, sve novo postade.

¹⁸ Ali je sve od Boga, koji pomiri nas sa sobom kroz Isusa Hrista, i dade nam službu pomirenja.

¹⁹ Jer Bog bješe u Hristu, i svijet pomiri sa sobom ne primivši im grijeha njihovijeh, i metnuvši u nas rijeè pomirenja.

²⁰ Tako smo mi poslani mjesto Hrista, kao da Bog govori kroz nas; molimo vas u ime Hristovo, pomirite se s Bogom.

²¹ Jer onoga koji ne znadijaše grijeha nas radi uèini grijehom, da mi budemo pravda Božija u

njemu.

6

¹ Molimo vas pak kao pomagaèi da ne primite uzalud blagodat Božiju.

² Jer on govori: u vrijeme najbolje poslušah te, i u dan spasenija pomogoh ti. Evo sad je vrijeme najbolje, evo sad je dan spasenija!

³ Nikakvo ni u èemu ne dajte spoticanje, da se služba ne kudi;

⁴ Nego u svemu pokažite se kao sluge Božije, u trpljenju mnogom, u nevoljama, u bijedama, u tjesnotama,

⁵ U ranama, u tamnicama, u bunama, u trudovima, u nespavanju, u postu,

⁶ U èistoti, u razumu, u podnošenju, u dobroti, u Duhu svetom, u ljubavi istinitoj,

⁷ U rijeèi istine, u sili Božijoj, s oružjem pravde i nadesno i nalijevo,

⁸ Slavom i sramotom, kuðenjem i pohvalom, kao varalice i istiniti,

⁹ Kao neznani i poznati, kao oni koji umiru i evo smo živi, kao nakaženi a ne umoreni,

¹⁰ Kao žalosni a koji se jednako vesele, kao siromašni, a koji mnoge obogaævavaju, kao oni koji ništa nemaju a sve imaju.

¹¹ Usta naša otvoriše se k vama, Korinæani, i srce naše rasprostrani se.

¹² Vama nije tijesno mjesto u nama, ali vam je tijesno u srcima vašijem.

¹³ A da mi vratite kao djeci govorim rasprostranite se i vi.

¹⁴ Ne vucite u tuðemu jarmu nevjernika; jer šta ima pravda s bezakonjem? ili kakvu zajednicu ima vidjelo s tamom?

¹⁵ Kako li se slaže Hristos s Velijarom? ili kakav dijel ima vjerni s nevjernikom?

¹⁶ Ili kako se udara crkva Božija s idolima? Jer ste vi crkve Boga živoga, kao što reèe Bog: useliæu se u njih, i živiljeæu u njima, i biæu im Bog, i oni æe biti moj narod.

¹⁷ Zato iziðite izmeðu njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do neèistote, i ja æu vas primiti,

¹⁸ I biæu vam otac, i vi æete biti moji sinovi i kæeri, govori Gospod svedržitelj.

7

¹ Imajuæi dakle ovaka obeæanja, o ljubazni! da oèistimo sebe od svake poganštine tijela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božijemu.

² Primate nas, nikome ne uèinismo nažao, nikoga ne pokvarismo, nikoga ne zanesosmo.

³ Ne govorim na osuðenje, jer prije rekoh da ste u srcima našijem, da bih s vama i umro i življeo.

⁴ Vrlo slobodno govorim k vama, mnogo se hvalim vama, napunio sam se utjehe, izobilan sam radošæu pored sviju briga našijeh.

⁵ Jer kad doðosmo u Maæedoniju, nikaka mira nemaše tijelo naše, nego u svemu bijaše u nevolji: spolja borbe, iznutra strah.

⁶ Ali Bog, koji tješi ponižene, utješi nas dolaskom Titovijem.

⁷ A ne samo dolaskom njegovijem, nego i utjehom kojom se on utješi za vas kazujuæi vašu želju, vaše plakanje, vaše staranje za mene, tako da se još veæma obradovah.

⁸ Jer ako sam vas i ražalio poslanicom, ne kajem se, ako se i bijah raskajao: jer vidim da ona poslanica, ako i za malo, ražali vas.

⁹ Ali se sad radujem, ne što biste žalosni, nego što se ožalostiste na pokajanje: jer se ožalostiste po Bogu, da od nas ni u èemu ne štetujete.

¹⁰ Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenije pokajanje, za koje se nigda ne kaje; a žalost ovoga svijeta smrt donosi.

¹¹ Jer, gle, ovo samo što se po Bogu ožalostiste, koliko uèini staranje meðu vama? kakovo pravdanje, kaku nepovoljnost, kakav strah, kaku želju, kaku revnost, kaku osvetu? U svemu pokazaste se da ste èisti u djelu.

¹² Jer ako vam i pisah, ne onoga radi koji je skrivio, niti onoga radi kome je krivo uèinjeno, nego da se pokaže meðu vama staranje naše za vas pred Bogom.

¹³ Zato se utješismo utjehom vašom; a još se veæma obradovasmo radosti Titovoj, jer vi svi umiriste duh njegov.

¹⁴ Jer što sam mu se za vas pohvalio, nijesam se posramio; nego kako je sve istina što govorismo vama, tako i pohvala naša k Titu istinita bi.

¹⁵ I srce je njegovo puno ljubavi k vama kad se opominje poslušanja sviju vas, kako ste ga sa strahom i drktanjem primili.

¹⁶ Radujem se dakle što se u svemu smijem osloniti na vas.

8

¹ Dajemo vam pak na znanje, braæo, blagodat Božiju koja je dana u crkvama Maæedonskima,

² Da u mnogome kušanju nevolja suvišak radosti njihove i puko siromaštvo njihovo izobilova u bogatstvu prostote njihove.

³ Jer po moguæstvu njihovu ja sam svjedok) i preko moguæstva dobrovoljni bijahu,

⁴ I s mnogijem moljenjem moliše nas da primimo blagodat i zajednicu službe k svetima.

⁵ I ne kao što se nadasmo nego najprije sebe predaše Gospodu i nama, po volji Božijoj,

⁶ Da mi umolismo Tita da kao što je počeo onako i svrši i među vama blagodat ovu.

⁷ A vi kako ste u svemu izobilni, u vjeri, i u riječi, i u razumu, i u svakom staranju, i u ljubavi svojoj k nama, da i u ovoj blagodati izobilujete.

⁸ Ne govorim po zapovijesti, nego kad se drugi staraju, i vašu ljubav kušam je li istinita.

⁹ Jer znate blagodat Gospoda našega Isusa Hrista da, bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovijem siromaštvom obogatite.

¹⁰ I svjet dajem u tom; jer je ovo na korist vama, koji ne samo èiniti nego i htjeti počeste još od lanjske godine.

¹¹ A sad dovršite to i èiniti, da kao što bi dobra volja htjeti tako da bude i uèiniti, od toga što imate.

¹² Jer ako ima ko dobru volju, mio je po onome što ima, a ne po onome što nema.

¹³ Jer se ne želi da drugima bude radost a vama žalost, nego jednako.

¹⁴ Da u sadašnje vrijeme vaš suvišak bude za njihov nedostatak, da i njihov suvišak bude za vaš nedostatak; da bude jednakost,

¹⁵ Kao što je pisano: ko je mnogo skupio, nije mu preteklo; i ko je malo skupio, nije mu nedostalo.

¹⁶ A hvala Bogu, koji je dao takovo staranje za vas u srce Titovo.

¹⁷ Jer primi moljenje; a budući da se tako vrlo stara, svojevolutno otide k vama.

¹⁸ Poslasmo pak s njim i brata, kojega je pohvala u jevanđelju po

svijem crkvama.

¹⁹ A ne samo to, nego je i izabran od crkava da ide s nama u ovu blagodat u kojoj mi služimo za samoga Gospoda slavu i vašu dobru volju:

²⁰ Èuvajući se toga da nas ko ne pokudi za ovo obilje u kome mi služimo,

²¹ I promišljajući za dobro ne samo pred Bogom nego i pred ljudima.

²² A poslasmo s njima i brata svojega, kojega mnogo puta poznasmo u mnogijem stvarima da je ustalac, a sad mnogo veći zbog velikoga nadanja na vas.

²³ A za Tita, on je moj drug i pomagaè među vama; a za braću našu, oni su poslanici crkveni i slava Hristova.

²⁴ Pokažite dakle na njima svjedoèanstvo svoje ljubavi i naše hvale vama i pred crkvama.

9

¹ Jer za takovu porezu koja se kupi svetima nije mi trijebe pisati vam;

² Jer poznajem vašu dobru volju, za koju se o vama hvalim Maædoncima da se Ahaja prigotovi od lanjske godine, i vaša revnost razdraži mnoge.

³ A braću poslah da se hvala naša vama ne isprazni u ovoj stvari, nego da budete prigotovljeni, kao što sam govorio;

⁴ Da se, ako dođu sa mnom Maædonci i nađu vas neprigotovljene, ne osramotimo mi da ne reèem vi) u toj hvali.

⁵ Tako nađoh da je potrebno umoliti braću da naprijed idu k vama, i da pripreve ovaj naprijed obreèeni vaš blagoslov da bude gotov tako kakono ti blagoslov, a ne kao lakomstvo.

⁶ Ovo pak velim: koji s tvrđom sije, s tvrđom æe i požnjeti; a

koji blagoslov sije, blagoslov æe i poŋnjeti.

⁷ Svaki po volji svojega srca, a ne sa ŋaloŝæu ili od nevolje; jer Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje.

⁸ A Bog je kadar uèiniti da je meðu vama izobilna svaka blagodan, da u svemu svagda svako dovoljstvo imajuæi izobilujete za svako dobro djelo;

⁹ Kao ŝto je pisano: prosu, dade siromasima; pravda njegova ostaje vavijek.

¹⁰ A koji daje sjeme sijaèu, daæe i hljeb za jelo: i umnoŝiæe sjeme vaŝe, i daæe da uzrastu ųita pravde vaŝe;

¹¹ Da se u svemu obogatite za svaku prostotu koja kroz nas èini hvalu Bogu.

¹² Jer sluųba ove poreze ne ispunjuje samo nedostatak svetijeh, nego èini te se i mnoge hvale daju Bogu,

¹³ Ogleđom poreze ove hvaleæi Boga za vaŝe pokorno priznanje jevanđelja Hristova, i za prostotu podjele k njima i k svima,

¹⁴ I da se mole Bogu za vas i da èeznu za vama za premnogu blagodan Boųiju na vama.

¹⁵ A hvala Bogu na njegovu neiskazanome daru.

10

¹ A sam ja Pavle molim vas krotosti radi i tiŝine Hristove, koji sam pred vama poniųen prema vama, a kad nijesam kod vas, slobodan sam prema vama.

² Molim pak da mi ne bude trijebe kad budem kod vas, onako slobodan biti kao ŝto mislim da smijem protiv nekijeh koji misle za nas da po tijelu ųivimo;

³ Jer ako i ųivimo u tijelu, ne borimo se po tijelu.

⁴ Jer oruųje naŝega vojevanja nije tjelesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli

⁵ I svaku visinu koja se podiųe na poznanje Boųije, i robimo svaki razum za pokornost Hristu,

⁶ I u pripravnosti imamo osvetu za svaku nepokornost, kad se izvrŝi vaŝa pokornost.

⁷ Gleđate li na ono ŝto vam je pred oèima? Ako se ko uzda da je Hristov neka misli opet u sebi da kako je on Hristov tako smo i mi Hristovi.

⁸ Jer ako se ŝto i viŝe pohvalim vlašæu naŝom koju nam dade Gospod na popravljanje, a ne na kvarenje vaŝe, neæu se postidjeti.

⁹ Ali da se ne pokaųem kao da vas plaŝim poslanicama;

¹⁰ Jer su poslanice, veli, teŝke i jake, a kad je tijelom pred nama, slab je, i rijeè njegova ne valja niŝta.

¹¹ Ovo neka pomisli takovi da kaki smo u rijeèi po poslanicama kad nijesmo kod vas, taki smo i u djelu kad smo tu.

¹² Jer ne smijemo sebe mijeŝati ili se porediti s drugima koji hvale sami sebe; ali kad sami po sebi sebe mjere i poređe sami sebe sa sobom, ne razumijevaju.

¹³ A mi se neæemo hvaliti preko mjere, nego po mjeri pravila kojega nam Bog mjeru razdijeli da dopremo i do vas.

¹⁴ Jer se mi daleko ne prostiremo, kao da ne doseųemo do vas; jer doprijesmo i do vas s jevanđeljem Hristovijem,

¹⁵ Ne hvaleæi se preko mjere u tuđijem poslovima, imajuæi pak nad kad uzraste vjera vaŝa da æemo se u vama velièati po pravilu svojemu izobilno,

¹⁶ Da i u daljnijem stranama od vas propovjedimo jevanđelje, i da se ne pohvalimo onijem ŝto je po tuđemu pravilu uređeno.

¹⁷ A koji se hvali, Gospodom neka se hvali.

¹⁸ Jer onaj nije valjan koji se sam hvali, nego kojega Gospod hvali.

11

¹ O da biste malo potrpjeli moje bezumlje! no i potrpite me.

² Jer revnujem za vas Božijom revnosti, jer vas obrekoh mužu jednome, da djevojku èistu izvedem pred Hrista.

³ Ali se bojim da kako kao što zmija Evu prevari lukavstvom svojijem tako i razumi vaši da se ne odvrate od prostote koja je u Hristu.

⁴ Jer ako onaj koji dolazi drugoga Isusa propovijeda kojega mi ne propovijedasmo, ili drugoga Duha primite kojega ne primiste, ili drugo jevanđelje koje ne primiste, dobro biste potrpjeli.

⁵ Jer mislim da ni u èemu nijesam manji od prevelikijeh apostola.

⁶ Jer ako sam i prostak u rijeèi, ali u razumu nijesam. No u svemu smo poznati među vama.

⁷ Ili grijeh uèinih ponižujuæi sebe da se vi povisite? Jer vam zabadava Božije jevanđelje propovjedih.

⁸ Od drugijeh crkava oteh uzevši platu za služenje vama; i došavši k vama, i bivši u sirotinji, ne dosadih nikome.

⁹ Jer moju sirotinju potpuniše braæa koja dođoše iz Maæedonije, i u svemu bez došade vama sebe držah i držaæu.

¹⁰ Kao što je istina Hristova u meni tako se hvala ova neæe uzeti od mene u Ahajskim krajevima.

¹¹ Zašto? Što vas ne ljubim? Bog zna. A što èinim i èiniau,

¹² Da otsijeèem uzrok onima koji traže uzrok, da bi u onome èim se hvale našli se kao i mi.

¹³ Jer takovi lažni apostoli i prevarljivi poslenici pretvaraju se u apostole Hristove.

¹⁴ I nije èudo, jer se sam sotona pretvara u anđela svijetla.

¹⁵ Nije dakle ništa veliko ako se i sluge njegove pretvaraju kao

sluge pravde, kojima æe svršetak biti po djelima njihovijem.

¹⁶ Opet velim da niko ne pomisli da sam ja bezuman; ako li ne, a ono barem kao bezumna primite me, da se i ja što pohvalim.

¹⁷ A što govorim ne govorim po Gospodu, nego kao u bezumlju, u ovoj struci hvale.

¹⁸ Buduæi da se mnogi hvale po tijelu, i ja æu da se hvalim.

¹⁹ Jer ljubazno primite bezumne kad ste sami mudri.

²⁰ Jer primite ako vas ko natjera da budete sluge, ako vas ko jede, ako ko uzme, ako vas ko po obrazu bije, ako se ko veliæa.

²¹ Na sramotu govorim, jer kao da mi oslabismo. Na što je ko slobodan po bezumlju govorim i ja sam slobodan.

²² Jesu li Jevreji? i ja sam; jesu li Izrailjci? i ja sam; jesu li sjeme Avraamovo? i ja sam;

²³ Jesu li sluge Hristove? ne govorim po mudrosti) ja sam još više. Više sam se trudio, više sam boja podnio, više puta sam bio u tamnici, mnogo puta sam dolazio do straha smrtnoga;

²⁴ Od Jevreja primio sam pet puta èetrdeset manje jedan udarac;

²⁵ Triput sam bio šiban, jednom su kamenje bacali na me, tri puta se laða sa mnogom razbijala, noæ i dan proveo sam u dubini morskoj.

²⁶ Mnogo puta sam putovao, bio sam u strahu na vodama, u strahu od hajduka, u strahu od rodbine, u strahu od neznabožaca, u strahu u gradovima, u strahu u pustinji, u strahu na moru, u strahu među lažnom braæom;

²⁷ U trudu i poslu, u mnogom nespavanju, u gladovanju i žeði, u mnogom pošæenju, u zimi i golotinji;

²⁸ Osim što je spolja, navaljivanje ljudi svaki dan, i briga za sve crkve.

²⁹ Ko oslabi, i ja da ne oslabim? Ko se sablazni, i ja da se ne raspalim?

³⁰ Ako mi se valja hvaliti, svojom æu se slabošæu hvaliti.

³¹ Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji je blagosloven vavijek, zna da ne lažem.

³² U Damasku neznabožaèki knez cara Arete èuvaše grad Damask i šæaše da me uhvati; i kroz prozor spustiše me u kotarici preko zida, i izbjegoh iz njegovijeh ruku.

12

¹ Ali mi se ne pomaže hvaliti, jer æu doæi na viđenja i otkrivenja Gospodnja.

² Znam èovjeka u Hristu koji prije èetnaest godina ili u tijelu, ne znam; ili osim tijela, ne znam: Bog zna) bi odnesen do treæega neba.

³ I znam za takovog èovjeka ili u tijelu, ili osim tijela, ne znam: Bog zna)

⁴ Da bi odnesen u raj, i èu neiskazane rijeèi kojijeh èovjeku nije slobodno govoriti.

⁵ Tijem æu se hvaliti, a sobom se neæu hvaliti, veæ ako slabostima svojima.

⁶ Jer kad bih se i htio hvaliti, ne bih bio bezuman, jer bih istinu kazao; ali štedim da ne bi ko više pomislio za mene nego što me vidi ili èuje što od mene.

⁷ I da se ne bih ponio za premnoga otkrivenja, dade mi se žalac u meso, anðeo sotonin, da me æuša da se ne ponosim.

⁸ Zato triput Gospoda molih da odstupi od mene.

⁹ I reèe mi: dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvijem. Daklem æe se najslaðe hvaliti svojijem slabostima, da se useli u mene sila Hristova.

¹⁰ Zato sam dobre volje u slabostima, u ruženju, u nevoljama,

u progonjenjima, u tugama za Hrista: jer kad sam slab onda sam silan.

¹¹ Postadoh bezuman hvaleæi se: vi me natjeraste: jer je trebalo da me vi hvalite; jer ni u èemu nijesam manji od prevelikijeh apostola, ako i jesam ništa.

¹² Jer znaci apostolovi uèiniše se meðu vama u svakom trpljenju, u znacima i èudesima i silama.

¹³ Jer šta je u èemu ste manji od ostalijeh crkava, osim samo što vam ja sam ne dosadih? Bacite na mene ovu krivicu.

¹⁴ Evo sam gotov treæi put da vam doðem, i ne dosaðujem vam; jer ne tražim što je vaše nego vas. Jer djeca nijesu dužna roditeljima imanja teæi nego roditelji djeci.

¹⁵ A ja dragovoljno potrošæu i biæu potrošen za duše vaše, ako i ljubim ja vas odviše, a vi mene manje ljubite.

¹⁶ Ali neka bude, ja ne dosadih vama, nego lukav buduæi dobih vas prijevarom.

¹⁷ Eda li vas što zakidoh preko koga od onijeh koje slah k vama?

¹⁸ Umolih Tita, i s njim poslaha brata: eda li vas Tit što zakide? Ne hodismo li jednijem duhom? ne jednijem li stopama?

¹⁹ Mislite li opet da vam se odgovaramo? Pred Bogom u Hristu govorimo, a sve je, ljubazni, za vaše popravljanje.

²⁰ Jer se bojim da kad po èem doðem neæu vas naæi kakove hoæu, i ja æu se naæi vama kakova me neæete: da kako ne budu svaðe, zavisti, srdnje, prkosi, opadanja, šaptanja, nadi-manja, bune:

²¹ Da me opet kad doðem ne ponizi Bog moj u vas, i ne usplaèem za mnogima koji su prije sagriješili i nijesu se pokajali za neèistotu i kurvarstvo i sramotu, što poèiniše.

13

¹ Ovo treæi put idem k vama; u ustima dva ili tri svjedoka ostae svaka rijeè.

² Naprijed kazah i naprijed govorim kako u vas bivši drugi put, i sad ne buduæi kod vas pišem onima koji su prije sagriješili i svima ostalima da ako doðem opet neæu poštedjeti.

³ Jer tražite da iskušate Hrista što u meni govori, koji meðu vama nije slab, nego je silan meðu vama.

⁴ Jer ako i raspet bi po slabosti, ali je živ po sili Božijoj; jer smo i mi slabi u njemu, ali æemo biti živi s njim silom Božijom meðu vama.

⁵ Sami sebe okušajte jeste li u vjeri, sami sebe ogledajte. Ili ne poznajete sebe da je Isus Hristos u vama? veæ ako da u èemu nijeste valjani.

⁶ A nadam se da æete poznati da mi nijesmo nevaljani.

⁷ A molimo se Bogu da vi ne èinite nikakva zla, ne da se mi valjani pokažemo, nego da vi dobro èinite, a mi kao nevaljani da budemo.

⁸ Jer ništa ne možemo na istinu nego za istinu.

⁹ Jer se radujemo kad mi slabimo a vi jaæate. A zato se i molimo Bogu, za vaše savršenstvo.

¹⁰ Zato, ne buduæi kod vas, pišem ovo da kad doðem ne uèinim bez šteðenja po vlasti koju mi je Gospod dao na popravljanje a ne na raskopavanje.

¹¹ A dalje, braæo, radujte se, savršujte se, utješavajte se, jednako mislite, mir imajte: i Bog ljubavi i mira biæe s vama.

¹² Pozdravite jedan drugoga cjelivom svetijem. Pozdravljaju vas svi sveti.

¹³ Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista i ljubav Boga i oca i

zajednica svetoga Duha sa svima vama. Amin.

Poslanica Galatæanima

¹ Pavle apostol, ni od ljudi, ni kroz èovjeka, nego kroz Isusa Hrista i Boga oca, koji ga vaskrse iz mrtvih,

² I sva braæa koja su sa mnom, crkvama Galatijskijem:

³ Blagodat vam i mir od Boga oca i Gospoda našega Isusa Hrista,

⁴ Koji dade sebe za grijehе naše da izbavi nas od sadašnjega svijeta zloga, po volji Boga i oca našega,

⁵ Kojemu slava vavijek vijeka. Amin.

⁶ Èudim se da se tako odmah odvraæate na drugo jevanðelje od onoga koji vas pozva blagodaæu Hristovom,

⁷ Koje nije drugo, samo što neki smetaju vas, i hoæe da izvrnu jevanðelje Hristovo.

⁸ Ali ako i mi, ili anðeo s neba javi vam jevanðelje drukèije nego što vam javismo, proklet da bude!

⁹ Kao što prije rekosmo i sad opet velim: ako vam ko javi jevanðelje drukèije nego što primiste, proklet da bude!

¹⁰ Zar ja sad ljude nagovaram ili Boga? Ili tražim ljudima da ugaðam? Jer kad bih ja još ljudima ugaðao, onda ne bih bio sluga Hristov.

¹¹ Ali vam dajem na znanje, braæo, da ono jevanðelje koje sam ja javio, nije po èovjeku.

¹² Jer ga ja ne primih od èovjeka, niti nauèih, nego otkrivenjem Isusa Hrista.

¹³ Jer ste èuli moje življenje nekad u Jevrejstvu, da sam odviše gonio crkvu Božiju i raskopavao je.

¹⁴ I napredovah u Jevrejstvu veæma od mnogijeh vrsnika svojih u rodu svome, i odviše revnovah za otaèke svoje obièaje.

¹⁵ A kad bi ugodno Bogu, koji me izabra od utrobe matere moje i prizva blagodaæu svojom,

¹⁶ Da javi sina svojega u meni, da ga jevanðeljem objavim meðu neznabošcima; odmah ne pitah tijela i krvi,

¹⁷ Niti iziðoh u Jerusalem k starijim apostolima od sebe, nego otiðoh u Arapsku, i opet se vratih u Damask.

¹⁸ A poslije toga na tri godine iziðoh u Jerusalem da vidim Petra, i ostadoh u njega petnaest dana.

¹⁹ Ali drugoga od apostola ne vidjeh, osim Jakova brata Gospodnjega.

²⁰ A što vam pišem evo Bog vidi da ne lažem.

²¹ A potom doðoh u zemlje Sirske i Kilikijske.

²² A bijah licem nepoznat Hristovijem crkvama Judejskima;

²³ Nego samo bijahu èuli da onaj koji nas nekad goni sad propovijeda vjeru koju nekad raskopavaše.

²⁴ I slavljahu Boga za mene.

2

¹ A potom na èetrnaest godina opet iziðoh u Jerusalem s Varnavom, uzevši sa sobom i Tita.

² Ali iziðoh po otkrivenju, i razgovorih se s njima za jevanðelje koje propovijedam u neznabošcima, ali nasamo s onima koji se brojahu kao najstariji, da uzalud ne trèim ili ne bih trèao.

³ Ali ni Tit, koji bješe sa mnom, i bješe Grk, ne bi natjeran da se obreže.

⁴ I za lažnu braæu koja doðoše i privukoše se da uhode slobodu našu koju imamo u Hristu Isusu, da nas zarobe;

⁵ Kojima se ni sahat ne podasmo u pokornost, da istina jevanđelja ostane među nama.

⁶ A za one koji se brojahu da su nešto, kakovi bili da bili, ja ne marim ništa; jer Bog ne gleda ko je ko; jer oni koji se brojahu kao najstariji, meni ništa ne dodaše;

⁷ Nego nasuprot doznajući da je meni povjereno jevanđelje u neobrezanima, kao Petru u obrezanima

⁸ Jer onaj koji pomaže Petru u apostolstvu među obrezanima onaj pomaže i meni među neznabošcima

⁹ I poznajući blagodat koja je meni dana, Jakov i Kifa i Jovan, koji se brojahu da su stubovi, dadoše desnice meni i Varnavi, i pristadoše da mi propovijedamo u neznabošcima, a oni u obrezanima;

¹⁰ Samo da se opominjemo siromašnijih, za koje sam se i starao tako èiniti.

¹¹ A kad dođe Petar u Antiohiju, u oèi njemu protiv stadoh; jer bješe zazoran.

¹² Jer prije dok ne dođoše neki od Jakova, jeđaše s neznabošcima, a kad dođoše, ustruèavaše se i odvajao bojeæi se onijeh koji su iz obrezanja.

¹³ I dvolièahu s njim i ostali Judejci, tako da i Varnava prista u njihovo dvolièenje.

¹⁴ A kad ja vidjeh da ne idu pravo k istini jevanđelja, rekoh Petru pred svima: kad ti koji si Jevrejin, neznabožaèki a ne Jevrejski živiš, zašto neznabošce nagoniš da žive Jevrejski?

¹⁵ Mi koji smo rođeni Jevreji, a ne grješnici iz neznabožaca,

¹⁶ Pa doznajući da se èovjek neæe opravdati djelima zakona, nego samo vjerom Isusa Hrista, i mi vjerovasmo Hrista Isusa da se opravdamo vjerom Hristovom, a ne djelima zakona: jer se djelima

zakona nikakvo tijelo neæe opravdati.

¹⁷ Ako li se mi koji tražimo da se opravdamo Hristom, nađosmo i sami grješnici, dakle je Hristos grijehu sluga? Bože saèuvaj!

¹⁸ Jer ako opet zidam ono što razvalih, pokazujem se da sam prestupnik.

¹⁹ Jer ja zakonom zakonu umrijevah da Bogu živim; s Hristom se razapeh.

²⁰ A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u tijelu, živim vjerom sina Božijega, kojemu omiljevah, i predade sebe za mene.

²¹ Ne odbacujem blagodati Božije; jer ako pravda kroz zakon dolazi, to Hristos uzalud umrije.

3

¹ O nerazumni Galati! ko vas je opèinio da se ne pokoravate istini? Vi, kojima pred oèima bješe napisan Isus Hristos, a sad se među vama razape.

² Ovo jedno hoæu od vas da doznam, ili Duha primiste kroz djela zakona ili kroz èuvenje vjere?

³ Tako li ste nerazumni? Poèevši Duhom, sad tijelom svršujete?

⁴ Tako li uzalud postradaste? Kad bi bilo samo uzalud!

⁵ Koji vam dakle daje Duha i èini èudesa među vama, èini li djelima zakona ili èuvenjem vjere?

⁶ Kao što Avraam vjerova Bogu, i primi mu se u pravdu.

⁷ Poznajte dakle da su oni sinovi Avraamovi koji su od vjere.

⁸ A pismo vidjevši unapredak da Bog vjerom neznabošce pravda, naprijed objavi Avraamu: u tebi æe se blagosloviti svi neznabošci.

⁹ Tako koji su od vjere, blagosloviæe se s vjernijem Avraamom.

¹⁰ Jer koji su god od djela zakona pod kletvom su, jer je pisano: proklet svaki koji ne ostane u

svemu što je napisano u knjizi zakonskoj da èini.

¹¹ A da se zakonom niko ne opravdava pred Bogom, poznato je: jer pravednik od vjere življeæe.

¹² A zakon nije od vjere; nego èovjek koji to tvori življeæe u tome.

¹³ Hristos je nas iskupio od kletve zakonske postavši za nas kletva, jer je pisano: proklet svaki koji visi na drvetu:

¹⁴ Da meðu neznaošcima bude blagoslov Avraamov u Hristu Isusu, da obeæanje Duha primimo kroz vjeru.

¹⁵ Braæo, po èovjeku govorim, niko èovjeèijega potvrðena zavjeta ne odbacuje niti mu što domeæe.

¹⁶ A Avraamu i sjemenu njegovu reèena biše obeæanja. A ne veli: i sjemenima, kao za mnoga, nego kao za jedno: i sjemenu tvojemu, koje je Hristos.

¹⁷ Ovo pak velim: zavjeta, koji je od Boga potvrðen za Hrista, ne odbacuje zakon, koji je postao poslije èetiri stotine i trideset godina, da ukine obeæanje.

¹⁸ Jer ako je našljedstvo od zakona, onda veæ nije od obeæanja, a Avraamu obeæanjem darova Bog.

¹⁹ Šta æe dakle zakon? Radi grijeha dodade se dokle dođe sjeme kojemu se obeæa, i postavili su ga anđeli rukom posrednika.

²⁰ Ali posrednik nije jednoga; a Bog je jedan.

²¹ Eda li je dakle zakon protivan obeæanjima Božijim? Bože saèuvaj! Jer da je dan zakon koji može oživjeti, zaista bi od zakona bila pravda.

²² Ali pismo zatvori sve pod grijeh, da se obeæanje dade kroz vjeru Isusa Hrista onima koji vjeruju.

²³ A prije dolaska vjere bismo

pod zakonom èuvani i zatvoreni za vjeru koja se htjela pokazati.

²⁴ Tako nam zakon bi èuvar do Hrista, da se vjerom opravdamo.

²⁵ A kad dođe vjera, veæ nijesmo pod èuvarom.

²⁶ Jer ste vi svi sinovi Božiji vjerom Hrista Isusa;

²⁷ Jer koji se god u Hrista krstiste, u Hrista se obukoste.

²⁸ Nema tu Jevrejina ni Grka, nema roba ni gospodara, nema muškoga roda ni ženskoga; jer ste vi svi jedno u Hristu Isusu.

²⁹ A kad ste vi Hristovi, onda ste sjeme Avraamovo, i po obeæanju našljednici.

4

¹ Ali velim: dok je našljednik mlad ništa nije bolji od roba, ako i jest gospodar od svega;

² Nego je pod zapovjednicima i èuvarima tja do roka oèina.

³ Tako i mi kad bijasmo mladi, bijasmo pod stihijama svijeta zarobljeni;

⁴ A kad se navršì vrijeme, posla Bog sina svojega jedinorodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu,

⁵ Da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo.

⁶ I buduæi da ste sinovi, posla Bog Duha sina svojega u srca vaša, koji vièe: Ava oèe!

⁷ Tako veæ nijesi rob, nego sin; a ako si sin, i našljednik si Božij kroz Isusa Hrista.

⁸ Ali tada ne znajuæi Boga služiste onima koji po sebi nijesu bogovi.

⁹ A sad poznavši Boga, i još poznati bivši od Boga, kako se vraæate opet na slabe i rðave stihije, kojima opet iznova hoæete da služite?

¹⁰ Gledate na dane i mjesece, i vremena i godine.

¹¹ Bojim se za vas da se ne budem uzalud trudio oko vas.

12 Budite kao ja što sam; jer sam ja kao vi što ste. Braæo! molim vas, ništa mi ne uèiniste naæao.

13 A znate da vam u slabosti tijela najprije propovjedih jevanðelje;

14 I napasti moje, koja bijaše tijelu mome, ne prezreste, ni popljuvaste, nego me primiste kao anðela Božijega, kao Hrista Isusa.

15 Kakovo bijaše onda vaše blaženstvo? Jer vam svjedoèim da biste, kad bi moguæe bilo, izvadili oèi svoje i dali meni.

16 Tijem li vam postadoh neprijatelj istinu vam govoreæi?

17 Oni ne revnuju dobro za vas, nego hoæe da vas odvoje, da im revnujete.

18 A dobro je revnovati svagda u dobru, i ne samo kad sam ja kod vas.

19 Djeèice moja, koju opet s mukom raðam, dokle Hristovo oblièje ne postane u vama;

20 Ali bih htio sad da sam kod vas, i da izmijenim glas svoj, jer ne mogu da se naèuðim za vas.

21 Kažite mi, vi koji hoæete pod zakonom da budete, ne slušate li zakona?

22 Jer je pisano da Avraam dva sina imade, jednoga od robinje, a drugoga od slobodne.

23 Ali koji bješe od robinje, po tijelu se rodi; a koji od slobodne, po obeæanju.

24 Koje znaèi drugo: jer su ovo dva zavjeta: jedan dakle od gore Sinajske, koja raða za robovanje, i to je Agar.

25 Jer Agar znaèi Sinaj gora u Arapskoj, i poredi se sa sadašnjijem Jerusolimom, i služi sa djecom svojom.

26 A gornji Jerusolim slobodna je, koji je mati svima nama.

27 Jer je pisano: razveseli se, nerotkinjo koja ne raðaš; prokini i povièi, ti koja ne trpiš muke poroðaja; jer pusta ima mnogo

više djece negoli ona koja ima muža.

28 A mi smo, braæo, po Isaku djeca obeæanja.

29 No kako onda onaj što se rodi po tijelu gonjaše duhovnoga, tako i sad.

30 Ali šta govori pismo? Istjeraj robinju i sina njezina; jer sin robinjin neæe naslijediti sa sinom slobodne.

31 Tako, braæo, nijesmo djeca robinjina nego slobodne.

5

1 Stojte dakle u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.

2 Evo ja Pavle kaæem vam da ako se obreæete Hristos vam ništa neæe pomoæi.

3 A opet svjedoèim svakome èovjeku koji se obrezuje da je duæan sav zakon tvoriti.

4 Izgubiste Hrista, vi koji hoæete zakonom da se opravdate, i otpadoste od blagodati.

5 Jer mi duhom èekamo od vjere nad pravde.

6 Jer u Hristu Isusu niti što pomaæe obrezanje ni neobrezanje, nego vjera, koja kroz ljubav radi.

7 Dobro trèaste; ko vam zabrani da se ne pokoravate istini?

8 To odvræanje nije od onoga koji vas pozva.

9 Malo kvasca ukiseli sve tijesto.

10 Ja se za vas nadam u Gospodu da ništa drugo neæete misliti. A koji vas smeta ponijeæe grijeh, makar ko bio.

11 A ja, braæo, ako još obrezanje propovijedam, zašto me gone? Tako se ukide sablazan krstova.

12 O da bi otsjeèeni bili oni koji vas kvare!

13 Jer ste vi, braæo, na slobodu pozvani: samo da vaša sloboda ne bude na želju tjelesnu, nego iz ljubavi sluæite jedan drugome.

14 Jer se sav zakon izvršuje u jednoj riječi, to jest: ljubi bližnjega svojega kao sebe.

15 Ali ako se među sobom koljete i jedete, gledajte da jedan drugoga ne istrijebite.

16 Velim pak: po duhu hodite, i želja tjelesnih ne izvršujte.

17 Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne èinite ono šta hoæete.

18 Ako li vas duh vodi, nijeste pod zakonom.

19 A poznata su djela tjelesna, koja su preljuboèinstvo, kurvarstvo, neèistota, besramnost,

20 Idolopoklonstvo, èaranja, neprijateljstva, svaðe, pakosti, srdnje, prkosi, raspre, sablazni, jeresi,

21 Zavisti, ubistva, pijanstva, žderanja, i ostala ovakova, za koja vam naprijed kazujem, kao što i kazah naprijed, da oni koji takova èine neæe naslijediti carstva Božijega.

22 A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vjera,

23 Krotost, uzdržanje; na to nema zakona.

24 A koji su Hristovi, raspeše tijelo sa slastima i željama.

25 Ako u duhu živimo, po duhu i da hodimo,

26 Da ne tražimo lažne slave razdražujuæi jedan drugoga, i zavideæi jedan drugome.

6

1 Braæo! ako i upadne èovjek u kakav grijeh, vi duhovni ispravljajte takovoga duhom krotosti, èuvajuæi sebe da i ti ne budeš iskušan.

2 Nosite bremena jedan drugoga, i tako æete ispuniti zakon Hristov.

3 Jer ako ko misli da je što a nije ništa, umom vara sebe.

4 A svaki da ispita svoje djelo, i tada æe sam u sebi imati slavu, a ne u drugome.

5 Jer æe svaki svoje breme nositi.

6 A koji se uèi rijeçi neka daje dijel od svakoga dobra onome koji ga uèi.

7 Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta èovjek posije ono æe i požnjeti.

8 Jer koji sije u tijelo svoje, od tijela æe požnjeti pogibao; a koji sije u duh, od duha æe požnjeti život vjeèni.

9 A dobro èiniti da nam se ne dosadi; jer æemo u svoje vrijeme požnjeti ako se ne umorimo.

10 Zato dakle dok imamo vremena da èinimo dobro svakome, a osobito onima koji su s nama u vjeri.

11 Vidite koliko vam napisah rukom svojom!

12 Koji hoæe da se hvale po tijelu oni vas nagone da se obrezujete, samo da ne budu gonjeni za krst Hristov.

13 Jer ni oni sami koji se obrezuju ne drže zakona, nego hoæe da se vi obrezujete da se vašijem tijelom hvale.

14 A ja Bože saèuvaj da se èim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svijet, i ja svijetu.

15 Jer u Hristu Isusu niti što pomaže obrezanje ni neobrezanje, nego nova tvar.

16 I koliko ih god po ovome pravilu žive, na njima biæe mir i milost, i na Izrailju Božijemu.

17 Više da mi niko ne dosađuje, jer ja rane Gospoda Isusa na tijelu svojemu nosim.

18 Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa duhom vašijem, braæo. Amin.

Poslanica Efežanima

¹ Od Pavla, po volji Božijoj apostola Isusa Hrista, svetima koji su u Efesu, i vjernima u Hristu Isusu:

² Blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.

³ Blagosloven Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakijem blagoslovom duhovnijem na nebesima kroz Hrista;

⁴ Kao što nas izabra kroz njega prije postanja svijeta, da budemo sveti i pravedni pred njim u ljubavi,

⁵ Odredivši nas naprijed kroz Isusa Hrista sebi na posinaštvo, po ugodnosti volje svoje,

⁶ Na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u ljubaznome,

⁷ U kome imamo izbavljenje krvlju njegovom, i oprostjenje grijeha, po bogatstvu blagodati njegove,

⁸ Koju je preumnožio u nama u svakoj premudrosti i razumu,

⁹ Pokazavši nam tajnu volje svoje, po ugodnosti svojoj koju naprijed pokaza u njemu,

¹⁰ Za uredbu izvršetka vremena, da se sve sastavi u Hristu što je na nebesima i na zemlji; u njemu,

¹¹ Kroz kojega i našljednici postasmo, naprijed određeni bivši po naredbi Boga koji sve èini po savjetu volje svoje,

¹² Da bismo bili na hvalu slave njegove, mi koji smo se naprijed uzdali u Hrista,

¹³ Kroz kojega i vi, èuvši rijeè istine, jevanđelje spasenija svojega, u kojemu i vjerovavši zapeèatiste se svetijem duhom obeæanja,

¹⁴ Koji je zalog našljedstva našega za izbavljenje teèevine na hvalu slave njegove.

¹⁵ Zato i ja èuvši vašu vjeru u Hrista Isusa, i ljubav k svima svetima,

¹⁶ Ne prestajem zahvaljivati za vas, i spominjati vas u svojijem molitvama,

¹⁷ Da Bog Gospoda našega Isusa Hrista, otac slave, dade vam Duha premudrosti i otkrivenja da ga poznate,

¹⁸ I bistre oèi srca vašega da biste mogli vidjeti koje je nad njegova zvanja, i koje je bogatstvo slave našljedstva njegova u svetima,

¹⁹ I kakva je izobilna velièina sile njegove na nama koji vjerujemo po èinjenju prevelike sile njegove,

²⁰ Koju uèini u Hristu, kad ga podiže iz mrtvih i posadi sebi s desne strane na nebesima,

²¹ Nad svijem poglavarstvima, i vlastima, i silama, i gospodstvima, i nad svakijem imenom što se može nazvati, ne samo na ovome svijetu nego i na onome koji ide.

²² I sve pokori pod noge njegove, i njega dade za glavu crkvi, nad svima,

²³ Koja je tijelo njegovo, punina onoga koji sve ispunjava u svemu.

2

¹ I vas koji bijaste mrtvi za prestupljenja i grijeha svoje,

² U kojima nekad hodiste po vijeku ovoga svijeta, po knezu koji vlada u vjetru, po duhu koji sad radi u sinovima protivljenja;

³ U kojima i mi svi življesimo negda po željama tijela svojega, èineæi volju tijela i pomisli, i bijasmo rođena djeca gnjeva, kao i ostali;

⁴ Ali Bog, koji je bogat u milosti, za premnogu ljubav svoju, koju ima k nama,

⁵ I nas koji bijasmo mrtvi od grijehova oživlje s Hristom blagodaæu ste spaseni

⁶ I s njim vaskrse i posadi na nebesima u Hristu Isusu.

⁷ Da pokaže u vijekovima koji idu preveliko bogatstvo blagodati svoje dobrotom na nama u Hristu Isusu.

⁸ Jer ste blagodaæu spaseni kroz vjeru; i to nije od vas, dar je Božij.

⁹ Ne od djela, da se niko ne pohvali.

¹⁰ Jer smo njegov posao, sazdana u Hristu Isusu za djela dobra, koja Bog naprijed pripravi da u njima hodimo.

¹¹ Zato se opominjite da vi koji ste negda po tijelu neznabošci bili i nazivani neobrezanje od onijeh koji su se zvali po tijelu obrezanje, koje se rukom radilo,

¹² Da bijaste u ono vrijeme bez Hrista, odvojeni od društva Izrailjeva, i bez dijela u zavjetima obeæanja, nada ne imajuæi, i bezbožni na svijetu:

¹³ A sad u Hristu Isusu, vi koji ste negda bili daleko, blizu postadoste krvlju Hristovom.

¹⁴ Jer je on mir naš, koji oboje sastavi u jedno, i razvali plot koji je rastavljao, neprijateljstvo, tijelom svojijem.

¹⁵ Zakon zapovijesti naukama ukinuvs; da iz oboga naèini sobom jednoga novog èovjeka, èineæi mir;

¹⁶ I da pomiri s Bogom oboje u jednom tijelu krstom, ubivši neprijateljstvo na njemu.

¹⁷ I došavši propovjedi u jevanðelju mir vama daljnima i onima koji su blizu.

¹⁸ Jer on dovede k ocu oboje u jednom duhu.

¹⁹ Tako dakle više nijeste tuđi i došljaci, nego živite sa svetima i domaæi ste Bogu,

²⁰ Nazidani na temelju apostola i proroka, gdje je kamen od ugla

sam Isus Hristos,

²¹ Na kome sva graðevina sastavljena raste za crkvu svetu u Gospodu;

²² Na kome æete se i vi sazidati za stan Božij u duhu.

3

¹ Toga sam radi ja Pavle sužanj Isusa Hrista za vas neznabošce,

² Buduæi da èuste službu blagodati Božije koja je meni dana meðu vama,

³ Da se meni po otkrivenju kaza tajna; kao što gore napisah ukratko,

⁴ Odakle možete èitajuæi poznati moj razum u tajni Hristovoj,

⁵ Koja se u drugijem naraštajima ne kaza sinovima èovjeèijim, kako se sad otkri svetijem njegovijem apostolima i prorocima Duhom svetijem;

⁶ Da neznabošci kroz jevanðelje postanu sunašljednici i sutjelesnici i zajednièari u obeæanju njegovom u Hristu Isusu,

⁷ Kojemu postadoh sluga po daru blagodati Božije, koja mi je dana po èinjenju sile njegove.

⁸ Meni najmanjemu od sviju svetijeh dade se ova blagodat da objavim meðu neznabošcima neiskazano bogatstvo Hristovo,

⁹ I da otkrijem svima što je služba tajne od postanja svijeta sakrivene u Bogu, koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista;

¹⁰ Da se kroz crkvu sad obznani poglavarstvima i vlastima na nebu mnogorazlièna premudrost Božija,

¹¹ Po naredbi vijekova, koju uèini u Hristu Isusu Gospodu našem,

¹² U kome imamo slobodu i pristup u nadu vjerom njegovom.

¹³ Zato vas molim da se ne oslabite zbog nevolja mojijeh za vas, koje su slava vaša.

14 Toga radi preklanjam koljena svoja pred ocem Gospoda našega Isusa Hrista,

15 Po kome se sva èeljad i na nebesima i na zemlji zovu,

16 Da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom njegovijem za unutrašnjeg èovjeka,

17 Da se Hristos useli vjerom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni;

18 Da biste mogli razumjeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina,

19 I poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom.

20 A onome koji može još izobilnije sve èiniti što ištemo ili mislimo, po sili koja èini u nama,

21 Onome slava u crkvi po Hristu Isusu u sve naraštaje va vijek vijeka. Amin.

4

1 Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani,

2 Sa svakom poniznošæu i krotošæu, s trpljenjem, trpeæi jedan drugoga u ljubavi,

3 Starajuæi se držati jedinstvo Duha u svezi mira;

4 Jedno tijelo, jedan duh, kao što ste i pozvani u jednom nadu zvanja svojega.

5 Jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje,

6 Jedan Bog i otac sviju, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama.

7 A svakome se od nas dade blagodat po mjeri dara Hristova.

8 Zato govori: izišavši na visinu zaplijenio si plijen, i dade dare ljudima.

9 A što iziđe, šta je, osim da i siđe u najdonja mjesta zemlje?

10 Koji siđe to je onaj koji i iziđe više sviju nebesa da ispuni sve.

11 I on je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanðeliste, a jedne pastire i uèitelje,

12 Da se sveti priprave za djelo službe, na sazidanje tijela Hristova;

13 Dokle dostignemo svi u jedinstvo vjere i poznanje sina Božijega, u èovjeka savršena, u mjeru rasta visine Hristove;

14 Da ne budemo više mala djeca, koju ljulja i zanosi svaki vjetar nauke, u laži èovjeèijoj, putem prijevare;

15 Nego vladajuæi se po istini u ljubavi da u svemu uzrastemo u onome koji je glava, Hristos.

16 Iz kojega je sve tijelo sastavljeno i sklopljeno svakijem zglavkom, da jedno drugome pomaže dobro po mjeri svakoga uda, i èini da raste tijelo na popravljanje samoga sebe u ljubavi.

17 Ovo dakle govorim i svjedoèim u Gospodu da više ne hodite kao što hode i ostali neznabošci u praznosti uma svojega,

18 Koji imaju smisao tamom pokriven, i udaljeni su od života Božijega za neznanje koje je u njima, za okamenjenje srca svojih;

19 Koji ostavivši poštenje predadoše se besramnosti, na èinjenje svake neèistote i lakomstva.

20 Ali vi tako ne poznaste Hrista;

21 Jer ga èuste i u njemu se nauèiste, kao što je istina u Isusu,

22 Da odbacite, po prvome življenju, staroga èovjeka, koji se raspada u željama prevarljivijem;

23 I da se obnovite duhom uma svojega,

24 I obuèete u novoga èovjeka, koji je sazdan po Bogu u pravdi i u svetinji istine.

25 Zato odbacite laž, i gov-
orite istinu svaki sa svojim
bližnjijem; jer smo udi jedan dru-
gome.

26 Gnjevite se i ne griješite;
sunce da ne zađe u gnjevu
vašemu.

27 Niti dajte mjesta đavolu.

28 Koji je krao više da ne krade,
nego još da se trudi, èineæi dobro
rukama svojima da ima šta davati
potrebnome.

29 Nikakva rđava rijeè da ne
izlazi iz usta vašijeh, nego samo
što je dobro za napredovanje
vjere, da da blagodat onima koji
slušaju.

30 I ne ožalošæavajte svetoga
Duha Božijega, kojijem ste za-
peæaæeni za dan izbavljenja.

31 Svaka gorèina, i gnjev, i
ljutina, i vika i hula, da se uzme
od vas, sa svakom pakošæu.

32 A budite jedan drugome blagi,
milostivi, praštajuæi jedan dru-
gome, kao što je i Bog u Hristu
oprostio vama.

5

1 Ugladajte se dakle na Boga, kao
ljubazna djeca,

2 I živite u ljubavi, kao što je i
Hristos ljubio nas, i predade sebe
za nas u prilog i žrtvu Bogu na
slatki miris.

3 A kurvarstvo i svaka neèistoća
i lakomstvo da se i ne spominje
među vama, kao što se pristoji
svetima;

4 Tako i sramotne i lude rijeèi,
ili šale, što se ne pristoji; nego još
zahvaljivanje.

5 Jer ovo da znate da nijedan
kurvar, ili neèist, ili tvrdica koji je
idolopoklonik neæe imati dijela u
carstvu Hrista i Boga.

6 Niko da vas ne vara praznijem
rijeèima; jer ovijeh radi ide gnjev
Božij na sinove nepokornosti.

7 Ne bivajte dakle zajedniæari
njihovi.

8 Jer bijaste negda tama, a sad
ste vidjelo u Gospodu: kao djeca
vidjela živite;

9 Jer je rod duhovni u svakoj
dobroti i pravdi i istini.

10 Istražujte što je Bogu ugodno.

11 I ne pristajte na bezrodna
djela tame, nego još karajte.

12 Jer je sramno i govoriti šta oni
tajno èine.

13 A sve za što se kara, vid-
jelo objavljuje; jer sve što se ob-
javljuje, vidjelo je;

14 Zato govori: ustani ti koji
spavaš i vaskrsni iz mrtvijeh, i
obasjaæe te Hristos.

15 Gledajte dakle da uredno
živite, ne kao nemudri, nego kao
mudri;

16 Pazite na vrijeme, jer su dani
zli.

17 Toga radi ne budite ner-
azumni, nego poznajte što je volja
Božija.

18 I ne opijajte se vinom, u
kome je kurvarstvo, nego se još
ispunjavajte duhom,

19 Govoreæi meðu sobom u
psalmima i pojanju i pjesmama
duhovnijem, pjevajuæi i prip-
ijevajuæi u srcima svojijem
Gospodu;

20 Zahvaljujuæi za svašto u
ime Gospoda našega Isusa Hrista
Bogu i ocu;

21 Slušajuæi se meðu sobom u
strahu Božijemu.

22 Žene! slušajte svoje muževe
kao Gospoda.

23 Jer je muž glava ženi kao što
je i Hristos glava crkvi, i on je
spasitelj tijela.

24 No kao što crkva sluša Hrista
tako i žene svoje muževe u
svemu.

25 Muževi! ljubite svoje žene
kao što i Hristos ljubi crkvu, i sebe
predade za nju,

26 Da je osveti oèistivši je kupan-
jem vodenijem u rijeèi;

27 Da je metne preda se slavnu crkvu, koja nema mane ni mrštine, ili takoga èega, nego da bude sveta i bez mane.

28 Tako su dužni muževi ljubiti svoje žene kao svoja tjelesa; jer koji ljubi svoju ženu, sebe samoga ljubi.

29 Jer niko ne omrznu kad na svoje tijelo, nego ga hrani i grije, kao i Gospod crkvu.

30 Jer smo udi tijela njegova, od mesa njegova, i od kostiju njegovih.

31 Toga radi ostaviæe èovjek oca svojega i mater; i prilijepiæe se k ženi svojoj, i biæe dvoje jedno tijelo.

32 Tajna je ovo velika; a ja govorim za Hrista i za crkvu.

33 Ali i vi svaki da ljubi onako svoju ženu kao i sebe samoga; a žena da se boji svojega muža.

6

1 Djeco! slušajte svoje roditelje u Gospodu: jer je ovo pravo.

2 Poštuj oca svojega i mater; ovo je prva zapovijest s obeæanjem:

3 Da ti blago bude, i da živiš dugo na zemlji.

4 I vi ocevi! ne razdražujte djece svoje, nego ih gajite u nauci i u strahu Gospodnjemu.

5 Sluge! slušajte gospodare svoje po tijelu, sa strahom i drktnjem, u prostoti srca svojega, kao i Hrista;

6 Ne samo pred oèima radeæi kao ljudima da ugaðate, nego kao sluge Hristove, tvoreæi volju Božiju od srca.

7 Dragovoljno služite, kao Gospodu a ne kao ljudima,

8 Znajuæi da svaki što uèini dobro ono æe i primiti od Gospoda, bio rob ili slobodnjak.

9 I vi gospodari, tako èinite njima ostavljajuæi prijjetnje, znajuæi da je i vama samijem i njima

gospodar na nebesima, i on ne gleda ko je ko.

10 A dalje, braæo moja, jaèajte u Gospodu i u sili jaèine njegove.

11 Obucite se u sve oružje Božije, da biste se mogli održati protiv lukavstva ðavolskoga:

12 Jer naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba.

13 Toga radi uzmite sve oružje Božije, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve održati se.

14 Stanite dakle opasavši bedra svoja istinom i obukavši se u oklop pravde,

15 I obuvši noge u pripravu jevanðelja mira;

16 A svrh svega uzmite štit vjere o koji æete moæi pogasiti sve raspaljene strijele neæastivoga;

17 I kacigu spasenija uzmite, i maè duhovni koji je rijeè Božija.

18 I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakijem trpljenjem i molitvom za sve svete,

19 I za mene, da mi se da rijeè kad otvorim usta svoja, da obznanim sa slobodom tajnu jevanðelja,

20 Za koje sam poslanik u okovima, da u njemu govorim slobodno, kao što mi se pristoji.

21 A da i vi znate kako sam ja i šta radim, sve æe vam kazati Tihik, ljubazni brat i vjerni sluga u Gospodu,

22 Kojega poslah k vama za to isto da znate kako smo mi, i da utješi srca vaša.

23 Mir braæi i ljubav s vjerom od Boga oca i Gospoda Isusa Hrista.

24 Blagodat sa svima koji ljube Gospoda našega Isusa Hrista jednako. Amin.

Poslanica Filipljanima

¹ Od Pavla i Timotija, slugu Isusa Hrista, svima svetima u Hristu Isusu koji su u Filibi, s vladikama i đakonima:

² Blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.

³ Zahvaljujem Bogu svojemu kad se god opomenem vas,

⁴ Svagda u svakoj molitvi svojoj za sve vas s radošæu moleæi se,

⁵ Što vi postadoste zajednièari u jevanđelju, od prvoga dana i do danas;

⁶ Uzdajuæi se u ovo isto da æe onaj koji je poèeo dobro djelo u vama dovršiti ga tja do dana Isusa Hrista.

⁷ Kao što je pravo da ja ovo mislim za sve vas, jer vas imam u srcu u okovima svojima i u odgovoru i potvrđivanju jevanđelja, kao sve zajednièare sa mnom u blagodati.

⁸ Jer Bog mi je svjedok da vas ljubim ljubavlju Isusa Hrista,

⁹ I zato se molim Bogu da ljubav vaša još više i više izobiluje u razumu i svakoj volji,

¹⁰ Da kušate šta je bolje, da budete èisti i bez spoticanja na dan Hristov,

¹¹ Napunjeni plodova pravde kroz Isusa Hrista, na slavu i hvalu Božiju.

¹² Hoæu pak da znate, braæo, da ovo što se radi sa mnom iziđe za napredak jevanđelja,

¹³ Tako da se razglasi u svoj sudnici i kod sviju ostalih da su moji okovi za Hrista.

¹⁴ I mnoga braæa u Gospodu oslobodivši se okovima mojima veæma smiju govoriti rijeè Božiju bez straha.

¹⁵ Istina, jedni iz zavisti i svađe, a jedni od dobre volje Hrista propovijedaju.

¹⁶ Tako ovi uz prkos Hrista objavljuju neèisto, misleæi da æe nanijeti žalost mojim okovima;

¹⁷ A ovi iz ljubavi, znajuæi da za obranu jevanđelja ležim u tamnici.

¹⁸ Šta dakle? Bilo kako mu drago, dvolièenjem ili istinom, Hristos se propovijeda; i zato se radujem, a i radovaæu se;

¹⁹ Jer znam da æe mi se ovo zbiti na spasenije vašom molitvom i pomoæu Duha Isusa Hrista.

²⁰ Kao što èekam i nadam se da se ni u èemu neæu postidjeti, nego da æe se i sad kao svagda sa svakom slobodom Hristos velièati u tijelu mojemu, bilo životom ili smræu.

²¹ Jer je meni život Hristos a smrt dobitak.

²² A kad mi življenje u tijelu plod donosi, to ne znam šta æu izabrati.

²³ A oboje mi je milo, imajuæi želju otiaèi i s Hristom biti, koje bi mnogo bolje bilo;

²⁴ Ali ostati u tijelu potrebnije je vas radi.

²⁵ I ovo znam jamaèno da æu biti i ostati kod sviju vas na vaš napredak i radost vjere,

²⁶ Da hvala vaša mnome izobiluje u Hristu Isusu kad vam opet doðem.

²⁷ Samo živite kao što se pristoji jevanđelju Hristovu, da vas vidim kad doðem ili ako vam ne doðem da èujem za vas da stojite u jednome duhu i jednodušno borite se za vjeru jevanđelja,

²⁸ I ni u èem da se ne plašite od protivnika; koje je njima znak pogibli a vama spasenija, i to od Boga;

²⁹ Jer se vama darova Hrista radi ne samo da ga vjerujete nego i da stradate za nj,

³⁰ Imajuæi onu istu borbu

kakovu u meni vidjeste i sad èujete za mene.

2

¹ Ako ima dakle koje pouèenje u Hristu, ili ako ima koja utjeha ljubavi, ako ima koja zajednica duha, ako ima koje srce žalostivo i milost,

² Ispunite moju radost, da jedno mislite, jednu ljubav imate, jedinoðušni i jedinomisljeni:

³ Ništa ne èinite uz prkos ili za praznu slavu; nego poniznošæu èinite jedan drugoga veæeg od sebe.

⁴ Ne gledajte svaki za svoje, nego i za drugih.

⁵ Jer ovo da se misli meðu vama što je i u Hristu Isusu,

⁶ Koji, ako je i bio u oblièju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom;

⁷ Nego je ponizio sam sebe uzevši oblièje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oèi naðe se kao èovjek,

⁸ Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove.

⁹ Zato i Bog njega povisi, i darova mu ime koje je veæe od svakoga imena.

¹⁰ Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onijeh koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom;

¹¹ I svaki jezik da prizna da je Gospod Isus Hristos na slavu Boga oca.

¹² Tako, ljubazni moji, kao što me svagda slušaste, ne samo kad sam kod vas, nego i sad mnogo veæama kad nijesam kod vas, gradite spasenije svoje sa strahom i drktanjem.

¹³ Jer je Bog što èini u vama da hoæete i uèinite kao što mu je ugodno.

¹⁴ Sve èinite bez vike i pre-mišljanja,

¹⁵ Da budete pravi i cijeli, djeca Božija bez mane usred roda nevaljaloga i pokvarenoga, u kojemu svijetlite kao vidjela na svijetu,

¹⁶ Pridržavajuæi rijeè života, na moju hvalu za dan Hristov, da mi ne bude uzalud trèanje i trud.

¹⁷ No ako i žrtvovan budem na žrtvu i službu vjere vaše, radujem se, i radujem se s vama svima.

¹⁸ Tako i vi radujte se i budite sa mnom radosni.

¹⁹ A nadam se u Gospoda Isusa da æu skoro poslati k vama Timotija, da se i ja razveselim razabravši kako ste vi.

²⁰ Jer nijednoga nemam jednake misli sa sobom koji se upravo brine za vas.

²¹ Jer svi traže što je njihovo, a ne što je Hrista Isusa.

²² A njegovo poštenje poznajete, jer kao dijete ocu sa mnom je poslužio u jevanðelju.

²³ Njega dakle nadam se da æu poslati odmah kako razberem šta je za mene.

²⁴ A nadam se u Gospoda da æu i sam skoro doæi k vama.

²⁵ Ali naðoh za potrebno da pošljem k vama brata Epafrodita, svojega pomagaèa i drugara u vojevanju, a vašega poslanika i slugu moje potrebe;

²⁶ Jer željaše od srca vas sve da vidi, i žaljaše što ste èuli da je bolovao.

²⁷ Jer bješe bolestan do smrti; no Bog pomilova ga, ne samo njega, nego i mene, da mi ne dođe žalost na žalost.

²⁸ Zato ga poslah skorije, da se obradujete kad ga opet vidite, i meni da olakša malo.

²⁹ Primite ga dakle u Gospodu sa svakom radosti, i takove poštuju;

³⁰ Jer za djelo Hristovo dođe do same smrti, ne marivši za svoj život da naknadi u službi mojoj što vas nemam.

3

¹ A dalje, braæo moja, radujte se u Gospodu. Jer sve jedno da vam pišem meni nije dosadno, a vama je potrebno.

² Èuvajte se od pasa, èuvajte se od zlijeh poslenika, èuvajte se od sijeèenja.

³ Jer mi smo obrezanje koji duhom Bogu sluþimo i hvalimo se Hristom Isusom, a ne uzdamo se u tijelo.

⁴ Premda bih se i ja mogao uzdati u tijelo. Ako ko drugi misli da se moþe uzdati u tijelo, ja još veæma,

⁵ Koji sam obrezan osmi dan, od roda Izrailjeva, koljena Veniaminova, Jevrejina od Jevreja, po zakonu farisej.

⁶ Po revnosti gonih crkvu Boþiju, po pravdi zakonskoj bih bez mane.

⁷ No što mi bješe dobitak ono primih za štetu Hrista radi.

⁸ Jer sve držim za štetu prema prevaþnome poznanju Hrista Isusa Gospoda svojega, kojega radi sve ostavih, i držim sve da su trice, samo da Hrista dobijem,

⁹ I da se naðem u njemu, ne imajuæi svoje pravde koja je od zakona, nego koja je od vjere Isusa Hrista, pravdu koja je od Boga u vjeri;

¹⁰ Da poznam njega i silu vaskrsenija njegova i zajednicu njegovijeh muka, da budem nalik na smrt njegovu,

¹¹ Da bih kako dostigao u vaskrsenije mrtvijeh;

¹² Ne kao da veæ dostigoh ili se veæ savrših, nego tjeram ne bih li dostigao kao što me dostiþe Hristos Isus.

¹³ Braæo! ja još ne mislim da sam dostigao; jedno pak velim: što je ostrag zaboravljam, a za onijem što je naprijed seþem se,

¹⁴ I trèim k biljezi, k daru gornjega zvanja Boþijega u Hristu Is-

usu.

¹⁵ Koji smo god dakle savršeni ovako da mislimo; ako li što drugo mislite, i ovo æe vam Bog otkriti.

¹⁶ Ali šta dostigosmo u onome jednako da mislimo, i po onome pravilu da živimo.

¹⁷ Ugledajte se na mene, braæo, i gledajte na one koji tako žive kao što nas imate za ugled.

¹⁸ Jer mnogi hode, za koje vam mnogo puta govorih, a sad i plaèuæi govorim, neprijatelji krsta Hristova;

¹⁹ Kojima je svršetak pogibao, kojima je Bog trbuh, i slava u sramu njihovu, koji zemaljski misle.

²⁰ Jer je naše življenje na nebesima, otkuda i spasitelja oèekujemo Gospoda svojega Isusa Hrista,

²¹ Koji æe preobraziti naše poniþeno tijelo da bude jednako tijelu slave njegove, po sili da moþe sve sebi pokoriti.

4

¹ Zato, braæo moja ljubazna i poþeljena, radosti i vijenæe moj! tako stojte u Gospodu, ljubazni.

² Evodiju molim, i Sintihiju molim da jedno misle u Gospodu.

³ Da, molim i tebe, druþe pravi, pomaþi njima koje se u jevanðelju trudiše sa mnom, i Klimentom, i s ostalima pomagaèima mojima, kojijeh su imena u knjizi života.

⁴ Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se.

⁵ Krotost vaša da bude poznata svijem ljudima.

⁶ Gospod je blizu. Ne brinite se ni za što nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša.

⁷ I mir Boþij, koji prevazilazi svaki um, da saèuva srca vaša i misli vaše u Gospodu Isusu.

⁸ A dalje, braæo moja, što je god istinito, što je god pošteno,

što je god pravedno, što je god preèisto, što je god preljubazno, što je god slavno, i još ako ima koja dobrodjetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite.

⁹ Što i nauèiste, i primiste, i èuste, i vidjeste u meni, ono èinite, i Bog mira biæe s vama.

¹⁰ Obradovah se pak vrlo u Gospodu što se opet opomenuste starati se za mene; kao što se i staraste, ali se nezgodnijem vremenom zadržaste.

¹¹ Ne govorim zbog nedostatka, jer se ja navikoh biti dovoljan onijem u èemu sam.

¹² Znam se i poniziti, znam i izobilovati; u svemu i svakojako navikoh, i sit biti, i gladovati, i izobilovati, i nemati.

¹³ Sve mogu u Isusu Hristu, koji mi moæ daje.

¹⁴ Ali dobro uèiniste što se primiste moje nevolje.

¹⁵ A znate i vi, Filibljani, da od poèetka jevanðelja, kad iziðoh iz Maæedonije, nijedna mi crkva ne prista u stvar davanja i uzimanja osim vas jednijeh;

¹⁶ Jer i u Solun i jednom i drugom poslaste mi u potrebu moju.

¹⁷ Ne kao da tražim dara, nego tražim ploda koji se množi na korist vašu.

¹⁸ A ja sam primio sve i imam izobila. Ispunio sam se primivši od Epafrodita što ste mi poslali, slatki miris, prilog prijatan, ugodan Bogu.

¹⁹ A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svomemu u slavi, u Hristu Isusu.

²⁰ A Bogu i ocu našem slava va vijek vijeka. Amin.

²¹ Pozdravite svakoga svetog u Hristu Isusu. Pozdravljaju vas braæa što su sa mnom.

²² Pozdravljaju vas svi sveti, a osobito koji su iz doma Æesareva.

²³ Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa svima vama. Amin.

Poslanica Kološanima

¹ Od Pavla, po volji Božijoj apostola Isusa Hrista i brata Timotija,

² Svetima koji su u Kolosima i vjernoj braći u Hristu Isusu: blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.

³ Zahvaljujemo Bogu i ocu Gospoda svojega Isusa Hrista, moleći se svagda za vas,

⁴ Ćuvši vjeru vašu u Hrista Isusa, i ljubav koju imate k svima svetima,

⁵ Za nad ostavljeni vama na nebesima, za koji naprijed ěuste u riječi istine jevanđelja,

⁶ Koje je u vama, kao i u svemu svijetu, i plodno je i raste, kao i u vama, od onoga dana kako ěuste i razumjeste blagodat Božiju u istini,

⁷ Kao što i doznaste od Epafrasa, ljubaznoga našeg drugara u služenju, koji je za vas vjerni sluga Hristov,

⁸ Koji nam i javi vašu ljubav u duhu.

⁹ Toga radi i mi od onoga dana kako ěusmo ne prestajemo za vas moliti se Bogu i iskati da se ispunite poznanjem volje njegove u svakoj premudrosti i razumu duhovnome,

¹⁰ Da živite pristojno Bogu na svako ugađanje i u svakome dobrom djelu da budete plodni, i da rastete u poznanju Božijemu,

¹¹ Jačajući svakom snagom po sili slave njegove, i u svakom trpljenju i dugom podnošenju s radošću;

¹² Zahvaljujući Bogu i ocu, koji nas prizva u dijel našljedstva svetijeh u vidjelu;

¹³ Koji nas izbavi od vlasti tamne, i premjesti nas u carstvo sina ljubavi svoje,

¹⁴ U kome imamo izbavljenje krvlju njegovom i oprostjenje grijeha;

¹⁵ Koji je obliće Boga što se ne vidi, koji je rođen prije svake stvari.

¹⁶ Jer kroz njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prijestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i za nj sazda.

¹⁷ I on je prije svega, i sve je u njemu.

¹⁸ I on je glava tijelu crkve, koji je početak i prvorođeni iz mrtvih, da bude on u svemu prvi;

¹⁹ Jer bi volja oćina da se u nj useli sva punina,

²⁰ I kroza nj da primiri sve sa sobom, umirivši krvlju krsta njegova, kroza nj sve, bilo na zemlji ili na nebu.

²¹ I vas koji ste nekad bili odlućeni i neprijatelji kroz pomisli u zlijem djelima,

²² A sad vas primiri u tijelu mesa njegova smrću njegovom, da vas svete i bez mane i bez krivice izvede preda se;

²³ Ako samo ostanete u vjeri utemeljeni i tvrdi, i nepokretni od nada jevanđelja, koje ěuste, koje je propovijedano svoj stvari pod nebom, kojemu ja Pavle postadoh sluga.

²⁴ Sad se radujem u svojemu stradanju za vas, i dovršujem nedostatak nevolja Hristovijeh na tijelu svojemu za tijelo njegovo koje je crkva,

²⁵ Kojoj ja postadoh sluga po naredbi Božijoj koja mi je dana među vama da ispunim rijeć Božiju,

²⁶ Tajnu koja je bila sakrivena od postanja svijeta i naraštaja, a sad se javi svetima njegovijem,

²⁷ Kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove

među neznabošcima, koje je Hristos u vama, nad slave;

²⁸ Kojega mi propovijedamo svjetujuæi svakoga èovjeka, i uèeæi svakoj premudrosti, da pokaæemo svakoga èovjeka savršena u Hristu Isusu.

²⁹ Za što se i trudim i borim po njegovoj moæi koja u meni silno èini.

2

¹ Hoæu dakle da vi znate koliku borbu imam za vas i za one što su u Laodikiji i u Jerapolju, i za sve koji ne vidješe lica mojega u tijelu,

² Da se utješe srca njihova, i da se stegnu u ljubavi, i u svakome bogatstvu punoga razuma, na poznanje tajne Boga i oca i Hrista,

³ U kojoj je sve blago premudrosti i razuma sakriveno.

⁴ A ovo govorim, da vas niko ne prevari slatkijem rijeèima.

⁵ Jer ako tijelom i nijesam kod vas, ali sam duhom s vama, radujuæi se i videæi vaš red i tvrðu vaše vjere u Hrista.

⁶ Kako dakle primiste Hrista Isusa Gospoda onako živite u njemu,

⁷ Ukorijenjeni i nazidani u njemu i utvrðeni vjerom kao što nauèiste, izobilujuæi u njoj zahvalnošæu.

⁸ Braæo! èuvajte se da vas ko ne zarobi filozofijom i praznom prijevarom, po kazivanju èovjeèijemu, po nauci svijeta, a ne po Hristu.

⁹ Jer u njemu živi svaka punina Boæanstva tjelesno.

¹⁰ I da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakome poglavarstvu i vlasti;

¹¹ U kome i obrezani biste obrezanjem nerukotvorenijem, odbacivši tijelo grijeha mesnijeh obrezanjem Hristovijem;

¹² Zakopavši se s njim krštenjem, u kojemu s njim i

ustaste vjerom sile Boga koji ga vaskrsnu iz mrtvih.

¹³ I vas koji ste bili mrtvi u grijesima i u neobrezanju tijela svojega, oživljeo je s njim, poklonivši nam sve grijehe,

¹⁴ I izbrisavši pismo uredbe koja bješe protiv nas, i to uzevši sa srijede prikova ga na krstu;

¹⁵ I svukavši poglavarstva i vlasti izvede ih na ugled slobodno, i pobijedi ih na njemu.

¹⁶ Da vas dakle niko ne osuðuje za jelo ili za piæe, ili za kakav praznik, ili za mladine, ili za subote;

¹⁷ Koje je sve bilo sjen od onoga što šæaše da dođe, i tijelo je Hristovo.

¹⁸ Niko da vas ne vara, po svojoj volji izabranom poniznošæu i službom anđela, istraţujuæi i što ne vidje, i uzalud nadimajuæi se umom tijela svojega,

¹⁹ A ne dræeæi se glave, iz koje je sve tijelo s pomoæu zglavaka i sveza sastavljeno, i raste za rast Boæij.

²⁰ Ako dakle umrijeste s Hristom stihijama svijeta, zašto se kao živeæi u svijetu prepirete:

²¹ Ne dohvati se, ne okusi, ne opipaj; koje je sve na pogibao onome koji èini,

²² Po zapovijestima i naukama ljudskima?

²³ Koje je samo po rijeèi premudrost samovoljno izbrane službe i poniznosti i nešteðenja tijela, ne za èast kaku, za punjenje tijela.

3

¹ Ako dakle vaskrsnuste s Hristom, traæite ono što je gore gdje Hristos sjedi s desne strane Boga.

² Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji.

³ Jer umrijeste, i vaš je život sakriven s Hristom u Bogu.

⁴ A kad se javi Hristos, život vaš, onda æete se i vi s njime javiti u slavi.

⁵ Pomorite dakle ude svoje koji su na zemlji: kurvarstvo, neèistotu, slast, zlu želju i lakomstvo, koje je idolopoklonstvo;

⁶ Za koje ide gnjev Božij na sinove protivljenja;

⁷ U kojima i vi negda hoðaste kad življaste meðu njima.

⁸ A sad odbacite i vi to sve: gnjev, ljutinu, pakost, huljenje, sramotne rijeèi iz usta svojijeh.

⁹ Ne lažite jedan na drugoga; svucite staroga èovjeka s djelima njegovijem,

¹⁰ I obucite novoga, koji se obnavlja za poznanje, po oblièju onoga koji ga je sazdao:

¹¹ Gdje nema Grka ni Jevrejina, obrezanja ni neobrezanja, divljaka ni Skita, roba ni slobodnjaka, nego sve i u svemu Hristos.

¹² Obucite se dakle kao izbrani Božiji, sveti i ljubazni, u srdaènu milost, dobrotu, poniznost, krotost, i trpljenje,

¹³ Snoseæi jedan drugoga, i opraštajuæi jedan drugome ako ima ko tužbu na koga: kao što je i Hristos vama oprostio tako i vi.

¹⁴ A svrh svega toga obucite se u ljubav, koja je sveza savršenstva.

¹⁵ I mir Božij da vlada u srcima vašima, na koji ste i pozvani u jednom tijelu, i zahvalni budite.

¹⁶ Rijeè Hristova da se bogato useli meðu vas, u svakoj premudrosti uèeæi i svjetujuæi sami sebe sa psalmima i pojanjem i pjesmama duhovnijem, u blagodati pjevajuæi u srcima svojima Gospodu.

¹⁷ I sve što god èinite rijeèju ili djelom, sve èinite u ime Gospoda Isusa Hrista hvaleæi Boga i oca kroza nj.

¹⁸ Žene! slušajte svoje muževe kao što treba u Gospodu.

¹⁹ Muževi! ljubite žene svoje i ne srdite se na njih.

²⁰ Djeco! slušajte roditelje svoje u svaèemu; jer je ovo ugodno Gospodu.

²¹ Ocevi! ne razdražujte djece svoje, da ne gube volje.

²² Sluge! slušajte u svemu svoje tjelesne gospodare, ne samo pred oèima radeæi kao da ljudima ugaðate, nego u prostoti srca, bojeæi se Boga,

²³ I sve šta god èinite, od srca èinite kao Gospodu a ne kao ljudima;

²⁴ Znajuæi da æete od Gospoda primiti platu našljedstva; jer Gospodu Hristu služite.

²⁵ A koji skrivio: i nema gledanja ko je ko.

4

¹ Gospodari! pravdu i jednakost èinite slugama znajuæi da i vi imate gospodara na nebesima.

² Da vam se ne dosadi molitva; i stražite u njoj sa zahvaljivanjem,

³ Moleæi se i za nas ujedno da nam Bog otvori vrata rijeèi, da propovijedamo tajnu Hristovu, za koju sam i svezan,

⁴ Da je javim kao što mi treba govoriti.

⁵ Mudro živite prema onima koji su napolju, pazeæi na vrijeme.

⁶ Rijeè vaša da biva svagda u blagodati, solju zaèinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.

⁷ Za mene kazaæe vam sve Tihik ljubazni brat i vjerni sluga i drugar u Gospodu,

⁸ Kojeга poslah k vama za to isto da razbere kako ste vi, i da utješi srca vaša,

⁹ S Onisimom vjernijem i ljubaznijem bratom našijem, koji je od vas. Oni æe vam sve kazati kako je ovdje.

¹⁰ Pozdravlja vas Aristarh, koji je sa mnom u sužanjstvu, i Marko neækak Varnavin, za kojega primiste zapovijesti ako dođe k vama, primite ga

¹¹ I Isus prozvani Just, koji su iz obrezanja. Ovo su jedini moji pomagaèi u carstvu Božijemu koji mi biše utjeha.

¹² Pozdravlja vas Epafras, koji je od vas, sluga Isusa Hrista; on se jednako trudi za vas u molitvama da budete savršeni i ispunjeni svakom voljom Božijom.

¹³ Jer ja svjedoèim za njega da ima veliku revnost i brigu za vas i za one koji su u Laodikiji i u Jerapolju.

¹⁴ Pozdravlja vas Luka ljekar ljubazni, i Dimas.

¹⁵ Pozdravite braæu u Laodikiji, i Nimfana i domašnju crkvu njegovu.

¹⁶ I kad se ova poslanica proèita kod vas, uèinite da se proèita i u Laodikijskoj crkvi, i onu što je pisana u Laodikiju da i vi proèitate.

¹⁷ I kažite Arhipu: gledaj na službu koju si primio u Gospodu da je dovršiš.

¹⁸ Pozdrav mojom rukom Pavlovom. Opominjite se mojijeh okova. Blagodat sa svima vama. Amin.

1. Solunjanima Poslanica

¹ Od Pavla i Silvana i Timotija crkvi Solunskoj u Bogu ocu i Gospodu Isusu Hristu: blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.

² Zahvaljujemo Bogu svagda za sve vas spominjuæi vas u molitvama svojima,

³ I spominjuæi bez prestanka vaše djelo vjere, i trud ljubavi, i trpljenje nada Gospoda našega Isusa Hrista, pred Bogom i ocem našijem,

⁴ Znajuæi, braæo ljubazna, od Boga izbor vaš.

⁵ Jer jevanðelje naše ne bi k vama samo u rijeèi nego i u sili i u Duhu svetome, i u velikom priznanju, kao što znate kakovi bismo meðu vama vas radi.

⁶ I vi se ugledaste na nas i na Gospoda primivši rijeè u velikoj nevolji s radošæu Duha svetoga,

⁷ Tako da postadoste ugled svima koji vjeruju u Maæedoniji i u Ahaji.

⁸ Jer se od vas promèe rijeè Gospodnja ne samo u Maæedoniji i Ahaji, nego i u svako mjesto iziðe vjera vaša u Boga tako da nam nije trijebe što govoriti.

⁹ Jer oni obznanjuju za vas kakav ulazak imasmo k vama, i kako se obratiste Bogu od idola, da služite Bogu živu i istinu,

¹⁰ I da èekate sina njegova s nebesa kojega vaskrse iz mrtvih, Isusa, koji nas izbavlja od gnjeva koji æe doæi.

2

¹ Jer sami znate, braæo, ulazak naš k vama da ne bi uzalud;

² Nego postradavši prije i osramoæeni bivši, kao što znate, u Filibi, oslobodismo se u Bogu

svojemu kazivati vama jevanðelje Božije s velikom borbom.

³ Jer utjeha naša nije od prijevare, ni od neèistote, ni u lukavstvu;

⁴ Nego kako nas okuša Bog da smo vjerni da primimo jevanðelje, tako govorimo, ne kao ljudima ugaðajuæi nego Bogu koji kuša srca naša.

⁵ Jer nigda iz laskanja ne govorismo k vama, kao što znate, niti iz uzroka lakomstva: Bog je svjedok;

⁶ Niti tražeæi od ljudi slave, ni od vas, ni od drugih.

⁷ Mogli smo vam biti na dosadu, kao Hristovi apostoli; ali bismo krotki meðu vama, kao što dojilica njeguje svoju djecu.

⁸ Tako smo vas rado imali da smo gotovi bili dati vam ne samo jevanðelje Božije, nego i duše svoje, jer ste nam omiljeli.

⁹ Jer pamтите, braæo, trud naš i posao: jer dan i noæ radeæi da ne dosadimo nijednome od vas, propovijedasmo vam jevanðelje Božije.

¹⁰ Vi ste svjedoci i Bog kako sveti i pravedni i bez krivice bismo vama koji vjerujete,

¹¹ Kao što znate da svakoga vas kao otac djecu svoju

¹² Molismo i utješavasmo, i svjedoèismo vam da živite kao što se pristoji Bogu, koji vas je prizvao u svoje carstvo i slavu.

¹³ Toga radi i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka što vi primivši od nas rijeè èuvenja Božijega primiste ne kao rijeè èovjeèiju, nego kao što zaista jest) rijeè Božiju, koja i èini u vama koji vjerujete.

¹⁴ Jer vi, braæo, proðoste kao crkve Božije koje su u Judeji u Hristu Isusu; jer tako i vi postradaste od svojega roda kao i oni od Jevreja,

¹⁵ Koji ubiše i Gospoda Isusa i proroke njegove, i koji nas istjeraše, i Bogu ne ugodiše, i koji se svijem ljudima protive,

¹⁶ I zabranjuju nam kazivati neznabošcima da se spasu; da ispune grijeha svoje svagda; ali napošljatku dođe gnjev na njih.

¹⁷ A mi, braæo, osirotjevši za vama neko vrijeme licem a ne srcem, veæma hiæasmo da vidimo lice vaše s velikom željom.

¹⁸ Zato šæadijasmo da doðemo k vama, ja Pavle jednom i drugom, i zabrani nam sotona.

¹⁹ Jer ko je naš nad ili radost, ili vijenac slave? Nijeste li i vi pred Gospodom našijem Isusom Hristom o njegovu dolasku?

²⁰ Jer ste vi naša slava i radost.

3

¹ Zato ne moguæi više trpljeti naumismo sami ostati u Atini,

² I poslasmø Timotija, brata svojega i slugu Božijega, i pomagaèa svojega u jevanðelju Hristovu, da vas utvrdi i utješi u vjeri vašoj;

³ Da se niko ne smete u ovijem nevoljama; jer sami znate da smo na to odreðeni.

⁴ Jer kad bijasmo kod vas kazasmo vam naprijed da æemo padati u nevolje, koje i bi, i znate.

⁵ Toga radi i ja ne moguæi više trpljeti poslah da poznam vjeru vašu, da vas kako ne iskuša kušaè, i da uzalud ne bude trud naš.

⁶ A sad kad dođe Timotije k nama od vas i javi nam vašu vjeru i ljubav, i da imate dobar spomen o nama svagda, želeæi nas vidjeti, kao i mi vas,

⁷ Zato se utješismo, braæo, vama u svakoj žalosti i nevolji svojoj vašom vjerom;

⁸ Jer smo mi sad živi kad vi stojite u Gospodu.

⁹ Jer kakvu hvalu možemo dati Bogu za vas, za svaku radost,

kojom se radujemo vas radi pred Bogom svojijem?

¹⁰ Dan i noæ molimo se Bogu preizobilno da vidimo lice vaše, i da ispunimo nedostatak vjere vaše.

¹¹ A sam Bog i otac naš i Gospod naš Isus Hristos da upravi put naš k vama.

¹² A vas Gospod da umnoži, i da imate izobilnu ljubav jedan k drugome i k svima, kao i mi k vama.

¹³ Da bi se utvrdila srca vaša bez krivice u svetinji pred Bogom i ocem našijem, za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista sa svima svetima njegovijem. Amin.

4

¹ Dalje, braæo, molimo vas i svjetujemo u Hristu Isusu, kao što primiste od nas, kako vam treba življeti i ugaðati Bogu, kao što živite, da bivate sve izobilniji.

² Jer znate kakve vam zapovijesti dadasmo kroz Gospoda Isusa.

³ Jer je ovo volja Božija, svetost vaša, da se èuvate od kurvarstva,

⁴ I svaki od vas da zna držati svoj sud u svetinji i u èasti,

⁵ A ne u slasti želja, kao i neznabošci, koji ne poznaju Boga;

⁶ I da ne prestupate i zakidate u stvari brata svojega; jer æe Gospod pokajati sve to, kao što vam i prije kazasmo i posvjedoismo.

⁷ Jer Bog nas ne dozva na neèistotu, nego u svetost.

⁸ Koji dakle odbacuje, ne odbacuje èovjeka nego Boga, koji je dao svetoga Duha svojega u vas.

⁹ A za bratoljublje ne trebate da vam se piše, jer ste sami od Boga nauèeni da se ljubite meðu sobom,

¹⁰ Jer to èinite sa svom braæom po cijeloj Maæedoniji. Ali vas molimo, braæo, da još izobilnije èinite,

¹¹ I da se ljubazno starate da ste mirni, i da gledate svoj posao, i da

radite svojijem rukama, kao što vam zapovjedismo;

¹² Da se vladate pošteno prema onima što su napolju, i da od njih ništa ne trebate.

¹³ Neæu vam pak zatajiti, braæo, za one koji su umrli, da ne žalite kao i ostali koji nemaju nada.

¹⁴ Jer ako vjerujemo da Isus umrije i vaskrse, tako æe Bog i one koji su umrli u Isusu dovesti s njim.

¹⁵ Jer vam ovo kazujemo rijeèu Gospodnjom da mi koji živimo i ostanemo za dolazak Gospodnji, neæemo preteæi onijeh koji su pomrli.

¹⁶ Jer æe sam Gospod sa zapoviješæu, s glasom aranðelovijem, i s trubom Božijom siæi s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuæe naprije;

¹⁷ A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima biæemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako æemo svagda s Gospodom biti.

¹⁸ Tako utješavajte jedan drugoga ovijem rijeèima.

5

¹ A za èase i vremena, braæo, nije vam trijebe pisati;

² Jer sami znate jamaèno da æe dan Gospodnji doæi kao lupež po noæi.

³ Jer kad reku: mir je, i nema se šta bojati, onda æe iznenada napasti na njih pogibao kao bol na trudnu ženu, i neæe uteæi.

⁴ Ali vi, braæo, nijeste u tami da vas dan kao lupež zastane.

⁵ Jer ste vi svi sinovi vidjela i sinovi dana: nijesmo noæi niti tame.

⁶ Tako dakle da ne spavamo kao i ostali, nego da pazimo i da budemo trijezni.

⁷ Jer koji spavaju, u noæi spavaju, i koji se opijaju, u noæi se opijaju.

⁸ Ali mi koji smo sinovi dana da budemo trijezni i obuèeni u oklop vjere i ljubavi, i s kacigom nada spasenija;

⁹ Jer nas Bog ne postavi za gnjev, nego da dobijemo spasenije kroz Gospoda svojega Isusa Hrista,

¹⁰ Koji umrije za nas da mi, stražili ili spavali, zajedno s njim živimo.

¹¹ Toga radi utješavajte jedan drugoga, i popravljajte svaki blišnjega, kao što i èinite.

¹² Molimo vas pak, braæo, pripoznajte one koji se trude meðu vama, i nastojnike svoje u Gospodu, i uèitelje svoje,

¹³ I imajte ih u izobilnoj ljubavi za djelo njihovo. Budite mirni meðu sobom.

¹⁴ Molimo vas pak, braæo, pouèavajte neuredne, utješavajte malodušne, branite slabe, snosite svakoga.

¹⁵ Gledajte da niko ne vraæa kome zla za zlo;

¹⁶ Nego svagda idite za dobrom, i meðu sobom, prema svima.

¹⁷ Radujte se svagda.

¹⁸ Molite se Bogu bez prestanka. Na svaèemu zahvaljajte; jer je ovo volja Božija u Hristu Isusu od vas.

¹⁹ Duha ne gasite. Proroštva ne prezirite.

²⁰ A sve kušajuæi dobro držite.

²¹ Uklanjajte se od svakoga zla.

²² A sam Bog mira da posveti vas cijele u svaèemu;

²³ I cijel vaš duh i duša i tijelo da se saèuva bez krivice za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista.

²⁴ Vjeran je onaj koji vas dozva, koji æe i uèiniti.

²⁵ Braæo! molite se Bogu za nas.

²⁶ Pozdravite braæu svu cijelivom svetijem.

²⁷ Zaklinjem vas Gospodom da proèitate ovu poslanicu pred

svom braæom svetom.

²⁸ Blagodat Gospoda našega Is-
usa Hrista s vama. Amin.

2. Solunjanima Poslanica

¹ Od Pavla i Silvana i Timotija crkvi Solunskoj u Bogu ocu našem i Gospodu Isusu Hristu:

² Blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.

³ Dužni smo svagda zahvaljivati Bogu za vas, braæo, kao što treba; jer raste vrlo vjera vaša, i množi se ljubav svakoga vas među vama,

⁴ Tako da se mi sami hvalimo vama crkvama Božijima, vašijem trpljenjem i vjerom u svima vašijem gonjenjima i nevoljama koje podnosite,

⁵ Za znak pravednoga suda Božijega da se udostojite carstva Božijega, za koje i stradate.

⁶ Jer je pravedno u Boga da vrati muke onima koji vas muæe;

⁷ A vama koje muèe pokoj s nama kad se pokaže Gospod Isus s neba s anđelima sile svoje

⁸ U ognju plamenome, koji æe dati osvetu onima koji ne poznaju Boga i ne slušaju jevanđelja Gospoda našega Isusa Hrista;

⁹ Koji æe primiti muku, pogibao vjeènu od lica Gospodnjega i od slave njegove,

¹⁰ Kad dođe da se proslavi u svetima svojim, i divan da bude u svima koji ga vjerovaše; jer se primi svjedoèanstvo naše među vama u onaj dan.

¹¹ Zato se i molimo svagda za vas da vas udostoji Bog naš zvanja, i ispuni svaku radost do brote i djelo vjere u sili;

¹² Da se proslavi ime Gospoda našega Isusa Hrista u vama i vi u njemu, po blagodati Boga našega i Gospoda Isusa Hrista.

2

¹ Ali vas molimo, braæo, za dolazak Gospoda našega Isusa Hrista, i za naš sastanak u njemu,

² Da se ne date lasno pokrenuti od uma, niti da se plašite, ni duhom ni rijeèju, ni poslanicom, kao da je od nas poslana, da je veæ nastao dan Hristov.

³ Da vas niko ne prevari nikakijem naèinom; jer neæe doæi dok ne dođe najprije otpad, i ne pokaže se èovjek bezakonja, sin pogibli,

⁴ Koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da æe on sjesti u crkvi Božijoj kao Bog pokazujuæi sebe da je Bog.

⁵ Ne pamтите li da sam vam ovo kazivao još kad sam kod vas bio?

⁶ I sad znate što zadržava da se ne javi u svoje vrijeme.

⁷ Jer se veæ radi tajna bezakonja, samo dok se ukloni onaj koji sad zadržava.

⁸ Pa æe se onda javiti bezakonik, kojega æe Gospod Isus ubiti duhom usta svojijeh, i iskorijeniti svjetlošæu dolaska svojega;

⁹ Kojega je dolazak po èinjenju sotoninu sa svakom silom, i znacima i lažnijem èudesima,

¹⁰ I sa svakom prijevarom nepravde među onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli.

¹¹ I zato æe im Bog poslati silu prijevare, da vjeruju laži;

¹² Da prime sud svi koji ne vjerovaše istini, nego volješe nepravdu.

¹³ A mi smo dužni svagda zahvaljivati Bogu za vas, braæo ljubazna Gospodu! što vas je Bog od poèetka izabrao za spasenije u svetinji Duha i vjeri istine.

¹⁴ U koje vas dozva jevanđeljem našijem, da dobijete slavu Gospoda našega Isusa Hrista.

¹⁵ Tako dakle, braæo, stojte i držite uredbe kojima se nauèiste ili rijeèju ili iz poslanice naše.

¹⁶ A sam Gospod naš Isus Hristos, i Bog i otac naš, kojemu omiljesmo i dade nam utjehu vjeènu i nad dobri u blagodati,

¹⁷ Da utješi srca vaša i da vas utvrdi u svakoj rijeèi i djelu dobrome.

3

¹ Dalje, braæo, molite se Bogu za nas da rijeè Gospodnja trèi, i da se slavi kao i meðu vama;

² I da se izbavimo od besputnijeh i zlijeh ljudi; jer vjera nije svijju,

³ A Gospod je vjeran, koji æe vas utvrditi i saèuvati oda zla.

⁴ A uzdamo se u Gospoda za vas da ono što vam zapovijedamo i èinite i èiniæete.

⁵ A Gospod da upravi srca vaša na ljubav Božiju i na trpljenje Hristovo.

⁶ Zapovijedamo vam pak, braæo, u ime Gospoda našega Isusa Hrista, da se odvojite od svakoga brata koji živi neuredno, a ne po uredbi koju primiše od nas.

⁷ Jer sami znate kako treba da se ugledate na nas, jer ne živjesmo neuredno meðu vama,

⁸ Niti zabadava hljeb jedosmo u koga, nego u trudu i u poslu, dan i noæ radeæi, da ne budemo na dosadu nikome od vas.

⁹ Ne kao da nemamo vlasti, nego da sebe damo vama za ugled, da budete kao i mi.

¹⁰ Jer kad bijasmo u vas, ovo vam zapovijedasmo da ako ko neæe da radi da i ne jede.

¹¹ Jer èujemo da neki neuredno žive meðu vama, ništa ne radeæi, nego okrajèe i miješaju se u tuđe poslove.

¹² Takovima zapovijedamo i molimo ih u Gospodu našem

Isusu Hristu da mirno radeæi svoji hljeb jedu.

¹³ A vama, braæo, da ne dotuži dobro èiniti.

¹⁴ A ako ko ne poslušajèi naše, onoga poslanicom naznaèite, i ne miješajte se s njim, da se posrami.

¹⁵ Ali ga ne držite kao neprijatelja, nego ga svjetujte kao brata.

¹⁶ A sam Gospod mira da vam da mir svagda u svakom događaju. Gospod sa svima vama.

¹⁷ Pozdrav mojom rukom Pavlovom, koje je znak u svakoj poslanici, ovako pišem:

¹⁸ Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa svima vama. Amin.

1. Timoteju Poslanica

¹ Od Pavla, apostola Isusa Hrista, po zapovijesti Boga spasa našega i Gospoda Isusa Hrista, nada našega,

² Timotiju, pravome sinu u vjeri, blagodat, milost, mir od Boga oca našega i Hrista Isusa Gospoda našega.

³ Kao što te molih da ostaneš u Efesu, kad idah u Maædoniju, da zapovjediš nekima da ne uæe drukèije,

⁴ Niti da gledaju na laži i na teftere od plemena kojima nema kraja, i koji prije èine prepiranja negoli Božij napredak u vjeri.

⁵ A namjera je zapovijesti ljubav od èista srca i dobre savjesti i vjere nelicemjerne;

⁶ U kojima neki pogriješivši svrnuše u prazne govore,

⁷ I htjeli bi da budu zakonici, a ne razumiju ni šta govore, ni šta utvrðuju.

⁸ A znamo da je zakon dobar ako ga ko drži kao što treba.

⁹ Znajuaei ovo da pravedniku zakon nije postavljen, nego bezakonicima i nepokornima i bezbožnicima i grješnicima, nepravednima i poganima, krvnicima oca i matere, krvnicima ljudskima,

¹⁰ Kurvarima, muželožnicima, ljudokradicama, lažljivcima, kletvoprestupnicima, i ako što drugo ima protivno zdravoj nauci,

¹¹ Po jevanðelju slave blaženoga Boga, koje je meni povjereno.

¹² I zahvaljujem Hristu Isusu Gospodu našem koji mi daje moæ, što me za vjerna primi i postavi me u službu,

¹³ Koji sam prije bio hulnik i gonitelj i siledžija; ali bih pomilovan, jer ne znajuæi uèinih u nevjerstvu.

¹⁴ Ali se još veæma umnoži blagodat Gospoda našega Isusa Hrista s vjerom i ljubavi u Hristu Isusu.

¹⁵ Istinita je rijeè i svakoga primanja dostojna da Hristos Isus dođe na svijet da spase grješnike, od kojih sam prvi ja.

¹⁶ Ali toga radi ja bih pomilovan da na meni prvome pokaže sve trpljenje Isus Hristos za ugled onima koji mu hoæe vjerovati za život vjeèni.

¹⁷ A caru vjeènome, neraspadljivome, koji se ne vidi, jednome premudrome Bogu èast i slava vavijek vijeka. Amin.

¹⁸ Ovu pak zapovijest predajem ti, sine Timotije, po preðašnjijem proroštvima za tebe: da ratuješ u njima dobar rat,

¹⁹ Imajuæi vjeru i dobru savjest, koju neki odbacivši otpadoše od vjere;

²⁰ Meðu kojima su Imenej i Aleksandar koje predadoh sotonu da se nauèe ne huliti.

2

¹ Molim dakle prije svega da se èine iskanja, molitve, moljenja, zahvaljivanja za sve ljude,

² Za careve, i za sve koji su u vlasti, da tihi i mirni život poživimo u svakoj pobožnosti i poštenju.

³ Jer je ovo dobro i prijatno pred spasiteljem našijem Bogom,

⁴ Koji hoæe da se svi ljudi spasu, i da doðu u poznanje istine.

⁵ Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, èovjek Hristos Isus,

⁶ Koji sebe dade u otkup za sve, za svjedoèanstvo u svoje vrijeme,

⁷ Za koje sam postavljen propovjednik i apostol istinu govorim

u Hristu, ne lažem učitelj nezna-
božaca, u vjeri i istini.

⁸ Hoću dakle da molitve
èine ljudi na svakome mjestu,
podizujući svete ruke bez gnjeva
i premišljanja.

⁹ Tako i žene u pristojnom odi-
jelu, sa stidom i poštenjem da
ukrašuju sebe, ne pletenicama, ni
zlatom, ili biserom, ili haljinama
skupocjenima,

¹⁰ Nego dobrijem djelima kao
što se pristoji ženama koje se
obeznaju pobožnosti.

¹¹ Žena na miru da se uči sa
svakom pokornošću.

¹² Ali ženi ne dopuštam da uči
niti da vlada mužem, nego da
bude mirna.

¹³ Jer je Adam najprije sazdan
pa onda Eva;

¹⁴ I Adam se ne prevari, a žena
prevarivši se postade prestupnica;

¹⁵ Ali æe se spasti rađanjem
djece, ako ostane u vjeri i ljubavi
i u svetinji s poštenjem.

3

¹ Istinita je riječ: ako ko
vladièanstva želi dobru stvar želi.

² Ali vladika treba da je bez
mane, jedne žene muž, trijezan,
pametan, pošten, gostoljubiv, vri-
jedan da uči;

³ Ne pijanica, ne bojac, ne
lakom, nego krotak, miran, ne
srebroljubac;

⁴ Koji svojim domom dobro
upravlja, koji ima poslušnu djecu
sa svakijem poštenjem;

⁵ A ako ko ne umije svojim
domom upravljati, kako æe se
moći starati za crkvu Božiju?

⁶ Ne novokršten, da se ne bi
nadao, i upao u sud đavolji.

⁷ A valja da ima i dobro sv-
jedoèanstvo od onijeh koji su
napolju, da ne bi upao u sramotu
i u zamku đavolju.

⁸ Tako i đakoni treba da budu
pošteni, ne dvojeèeni, ne koji

mного vina piju, ne lakomi na
dobitak pogan,

⁹ Koji imaju tajnu vjere u èistoj
savjesti.

¹⁰ A i ovi da se kušaju najprije,
pa onda da služe, ako su bez
mane.

¹¹ Tako i žene treba da su
poštene, ne koje opadaju, tri-
jezne, vjerne u svemu.

¹² Đakoni da bivaju jedinijeh
žena muževi, koji dobro upravlj-
jaju djecom i svojim domovima.

¹³ Jer koji dobro služe oni do-
bivaju sebi dobar postup, i veliku
slobodu u vjeri Isusa Hrista.

¹⁴ Ovo ti pišem nadajući se da
æu skoro doći k tebi.

¹⁵ Ako li se zabavim, da znaš
kako treba živjeti u domu
Božijemu, koji je crkva Boga
živoga, stup i tvrđa istine.

¹⁶ I, kao što je priznato, velika
je tajna pobožnosti: Bog se javi u
tijelu, opravda se u Duhu, pokaza
se anđelima, propovjedi se nezna-
bošcima, vjerova se na svijetu,
uznese se u slavi.

4

¹ A Duh razgovijetno govori da
æe u posljednja vremena odstupati
neki od vjere slušajući lažne
duhove i nauke đavolske,

² U licemjerju laža, žigosanijeh
na svojoj savjesti,

³ Koji zabranjuju ženiti se, i
zapovijedaju uzdržavati se od jela
koja Bog stvori za jelo sa zah-
valnošću vjernima i onima koji
poznaše istinu.

⁴ Jer je svako stvorenje Božije
dobro i ništa nije na odmet kad se
prima sa zahvalnošću.

⁵ Jer se osvećuje riječju
Božijom i molitvom.

⁶ Ovo sve kazujuçi braçi biæeš
dobar sluga Isusa Hrista, odgajen
rijeçima vjere i dobrom naukom
koju si primio.

⁷ A poganijeh i bapskijeh gatalica kloni se; a obuèavaj se u pobožnosti.

⁸ Jer tjelesno obuèavanje malo je korisno, a pobožnost je korisna za svašto, imajuæi obeæanje života sadašnjega i onoga koji ide.

⁹ Ovo je istinita rijeè i dostojna svakoga primanja.

¹⁰ Jer se zato i trudimo i bivamo sramotni, jer se uzdamo u Boga živa, koji je spasitelj svima ljudima, a osobito vjernima.

¹¹ Ovo zapovijedaj i uèi.

¹² Niko da ne postane nemarljiv za tvoju mladost; nego budi ugled vjernima u rijeèi, u življenju, u ljubavi, u duhu, u vjeri, u èistoti.

¹³ Dokle doðem pazi na èitanje, utješavanje i uèenje.

¹⁴ Ne pusti u nemar dar u sebi koji ti je dan po proroštvu metnuvši starješine ruke na tebe.

¹⁵ U ovom se pouèavaj, u ovom stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu.

¹⁶ Pazi na sebe i na nauku, i stoj u tome; jer ovo èineæi spašæeš i samoga sebe i one koji te slušaju.

5

¹ Starca ne karaj, nego mu govori kao ocu; momèadma kao braæi;

² Staricama kao materama; mladima kao sestrama, sa svakom èistotom.

³ Udovice poštuj, koje su prave udovice.

⁴ Ako li koja udovica ima djecu ili unuèad, da se uèe najprije svoj dom poštovati, i zajam vraæati roditeljima; jer je ovo ugodno pred Bogom.

⁵ A prava udovica i usamljena uzda se u Boga, i živi u molitvama i u moljenju dan i noæ.

⁶ A koja živi u sladostima, živa je umrla.

⁷ I ovo zapovijedaj, da budu bez mane.

⁸ Ako li ko za svoje a osobito za domaæe ne promišlja, odrekao se vjere, i gori je od neznabošca.

⁹ A udovica da se ne prima mlaða od šezdeset godina, i koja je bila jednome mužu žena;

¹⁰ I koja ima svjedoèanstvo u dobrijem djelima, ako je djecu odgajila, ako je gostoljubiva bila, ako je svetima noge prala, ako je nevoljnima pomagala, ako je išla za svakijem dobrijem djelom.

¹¹ A mladijeh udovica proði se; jer kad pobjesne protiv Hrista, hoæe da se udaju,

¹² I imaju grijeh što prvu vjeru odbaciše.

¹³ A k tome i besposlene uèe se skitati po kuæama, ne samo pak besposlene, nego i jeziène i sveznale, pa govore što ne treba.

¹⁴ Hoæu dakle da se mlade udovice udaju, djecu raðaju, kuæu kuæe, a nikakva uzroka da ne daju protivniku za huljenje.

¹⁵ Jer se evo neke okrenuše za sotonom.

¹⁶ Ako koji vjerni ili vjerna ima udovice, neka se stara za njih, i da ne dosađuju crkvi da one koje su prave udovice može zadovoljiti.

¹⁷ A sveštenicima koji se dobro staraju da se daje dvoguba èast, a osobito onima koji se trude u rijeèi i u nauci.

¹⁸ Jer pismo govori: volu koji vrše ne zavezuj usta, i: radin je dostojan svoje plate.

¹⁹ Na sveštenika ne primaj tužbe, osim kad imaju dva ili tri svjedoka.

²⁰ A koji griješe pokaraj ih pred svima, da i drugi imaju strah.

²¹ Zaklinjem te pred Bogom i Gospodom Isusom Hristom i izbranima njegovijem anđelima da ovo držiš bez licemjerja, ne èineæi ništa po hateru.

²² Ruku odmah ne meæi ni na koga, niti pristaj u tuđe grijehe. Drži sebe èista.

²³ Više ne pij vode, nego pij po malo vina, želuca radi svojega i èestijeh svojijeh bolesti.

²⁴ A nekijeh su ljudi grijesi poznati koji naprijed vode na sud, a nekijeh idu za njima.

²⁵ Tako su i dobra djela poznata, i koja su drukèija ne mogu se sakriti.

6

¹ Robovi koji su god pod jarmom da pokazuju svaku èast svojijem gospodarima, da se ne huli na ime Božije i na nauku.

² A koji imaju krštene gospodare, da ne postaju nemarljivi za njih što su braæa, nego još bolje da služe, jer su vjerni i ljubazni, zajednièari u blagodati. Ovo uèi i svjetuj.

³ Ako li ko drukèije uèi, i ne pristaje na zdrave rijeèi Gospoda našega Isusa Hrista i na nauku pobožnu,

⁴ Nadu se ne znajuæi ništa, nego bolujuæi od zapitkivanja i praznijeh prepiranja, oda šta postaje zavist, svaða, huljenje, zle misli,

⁵ Zaludna prepiranja onakovijeh ljudi koji imaju um izopaèen i nemaju istine, koji misle da je pobožnost trgovina. Kloni se takovijeh.

⁶ Ali jest velika trgovina pobožnost sa zadovoljstvom.

⁷ Jer ništa ne donesosmo na ovaj svijet, dakle ne možemo ništa ni odnijeti.

⁸ A kad imamo hranu i odjeæu, ovijem da budemo dovoljni.

⁹ A koji hoæe da se obogate oni upadaju u napasti i zamke, i u mnoge lude škodljive želje, koje potapaju èovjeka u propast i pogibao.

¹⁰ Jer je korijen sviju zala srebrljublje kojemu neki predavši se zaðoše od vjere i na sebe navukoše muke velike.

¹¹ A ti, o èovjeèe Božij! bje-gaj od ovoga, a idi za pravdom, pobožnosti, vjerom, ljubavi, tr-pljenjem, krotosti.

¹² Bori se u dobroj borbi vjere, muèi se za vjeèni život na koji si i pozvan, i priznao si dobro priznanje pred mnogijem svjedocima.

¹³ Zapovijedam ti pred Bogom koji sve oživljuje, i Hristom Isusom koji svjedoèi za vladanja Pontija Pilata dobro priznanje,

¹⁴ Da držiš zapovijest èistu i nezazornu do dolaska Gospoda našega Isusa Hrista,

¹⁵ Koji æe u svoje vrijeme pokazati blaženi i jedini silni car nad carevima i gospodar nad gospodarima,

¹⁶ Koji sam ima besmrtnost, i živi u svjetlosti kojoj se ne može pristupiti, kojega niko od ljudi nije vidio, niti može vidjeti, kojemu èast i država vjeèna. Amin.

¹⁷ Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose niti uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga, koji nam sve daje izobilno za užitak;

¹⁸ Neka dobro èine, neka se bogate u dobrijem djelima, neka budu podašni, zajednièni,

¹⁹ Sabirajuæi sebi temelj dobar za unapredak, da prime život vjeèni.

²⁰ O Timotije! saèuvaj što ti je predano, kloni se poganijeh praznijeh razgovora i prepiranja lažno nazvanoga razuma,

²¹ Kojijem se neki hvaleæi otpadoše od vjere. Blagodat s tobom. Amin.

2. Timoteju Poslanica

¹ Od Pavla, apostola Isusa Hrista po volji Božijoj za obećanje života u Isusu Hristu,

² Timotiju, ljubaznome sinu, blagodat, milost, mir od Boga oca i Hrista Isusa Gospoda našega.

³ Zahvaljujem Bogu, kojemu služim od praroditelja èistom savjesti, što bez prestanka imam spomen za tebe u molitvama svojijem dan i noæ,

⁴ Želeæi da te vidim, opominjuæi se suza tvojijeh, da se radosti ispunim;

⁵ Opominjuæi se nelicemjerne u tebi vjere koja se useli najprije u babu tvoju Loidu i u mater tvoju Evnikiju; a uvjeren sam da je i u tebi;

⁶ Zaradi kojega uzroka napominjem ti da pogrijevaš dar Božij koji je u tebi kako sam metnuo ruke svoje na tebe.

⁷ Jer nam Bog ne daje duha straha, nego sile i ljubavi i èistote.

⁸ Ne postidi se dakle svjedoèanstva Gospoda našega Isusa Hrista, ni mene sužnja njegov; nego postradaj s jevanðeljem Hristovijem po sili Boga,

⁹ Koji nas spase i prizva zvanjem svetijem, ne po djelima našima, nego po svojoj naredbi i blagodati, koja nam je dana u Hristu Isusu prije vremena vjeènijeh;

¹⁰ A sad se pokaza u dolasku spasitelja našega Isusa Hrista, koji raskopa smrt, i obasja život i neraspadljivost jevanðeljem;

¹¹ Za koje sam ja postavljen apostol i uèitelj neznabožaca.

¹² Zaradi kojega uzroka i ovo stradam; ali se ne stidim, jer znam kome vjerovah, i uvjeren sam da

je kadar amanet moj saèuvati za dan onaj.

¹³ Imaj u pameti obraz zdravijeh rijeèi koje si èuo od mene, u vjeri i ljubavi Hrista Isusa.

¹⁴ Dobri amanet saèuvaj Duhom svetijem koji živi u nama.

¹⁵ Znaš ovo da se odvратиše od mene svi u Aziji, meðu kojima je Figel i Ermogen.

¹⁶ A Gospod da da milost Onisiforovu domu; jer me mnogo puta utješi, i okova mojijeh ne postidje se;

¹⁷ Nego došavši u Rim potraži me još s veæijem staranjem i naðe.

¹⁸ Da da njemu Gospod da naðe milost od Gospoda u dan onaj. I u Efesu koliko mi posluži, ti znaš dobro.

2

¹ Ti dakle, sine moj, jaèaj u blagodati Isusa Hrista;

² I što si èuo od mene pred mnogijem svjedocima, ono predaj vjernijem ljudima, koji æe biti vrijedni i druge nauèiti.

³ Ti dakle trpi zlo kao dobar vojnik Isusa Hrista;

⁴ Jer se nikakav vojnik ne zapleæe u trgovine ovoga svijeta da ugodi vojvodi.

⁵ Ako i vojuje, ne dobija vijenca ako pravo ne vojuje.

⁶ Radin koji se trudi najprije treba da okusi od roda.

⁷ Razumij što govorim; a Gospod da ti da razum u svemu.

⁸ Opominji se Gospoda Isusa Hrista koji usta iz mrtvijeh, od sjemena Davidova, po jevanðelju mojemu,

⁹ U kojemu trpim zlo do samijeh okova kao zloèinac; ali se rijeè Božija ne veže.

¹⁰ Zato trpim sve izbranih radi da i oni dobiju spasenije u Hristu Isusu sa slavom vjeènom.

¹¹ Istinita je rijeè: ako s njim umrijesmo, to æemo s njim i oživljati.

¹² Ako trpimo, s njim æemo i carovati. Ako se odreæemo, i on æe se nas odreæi.

¹³ Ako ne vjerujemo, on ostaje vjeran; jer se sam sebe ne može odreæi.

¹⁴ Ovo napominji, i posvjedoèi pred Gospodom da se ne prepiru, koje ništa ne pomaže, nego smeta one koji slušaju.

¹⁵ Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stidjeti, i pravo upravlja rijeðu istine.

¹⁶ A poganijeh praznijeh razgovora kloni se; jer najviše pomažu u bezbožnosti,

¹⁷ I rijeè njihova kao živina toèi: meðu kojima je Imenej i Filit,

¹⁸ Koji u istini pogriješise govoreæi da je vaskrsenije veæ bilo; i smetaju vjeru nekijeh.

¹⁹ Tvrdo dakle stoji temelj Božij imajuæi ovaj peæt: pozna Gospod svoje; i: da odstupi od nepravde svaki koji spominje ime Gospodnje.

²⁰ A u velikome domu nijesu sudi samo zlatni i srebrni, nego i drveni i zemljani: i jedni za èast, a jedni za sramotu.

²¹ Ako dakle ko oèisti sebe od ovoga, biæe sud za èast, osveæen, i potreban domaæinu, pripravljen za svako dobro djelo.

²² Bježi od želja mladosti, a drži se pravde, vjere, ljubavi, mira, sa svima koji prizivlju Gospoda od èistoga srca;

²³ A ludijeh i praznijeh zapitkivanja kloni se znajuæi da rađaju svaðe.

²⁴ A sluga Gospodnji ne treba da se svaða, nego da bude krotak k svima, pouèljiv, koji nepravdu može podnositi,

²⁵ I s krotošæu pouèavati one koji se protive: eda bi im kako Bog

dao pokajanje za poznanje istine,

²⁶ I da se iskopaju iz zamke ðavola, koji ih je ulovio žive za svoju volju.

3

¹ Ali ovo znaj da æe u posljednje dane nastati vremena teška.

² Jer æe ljudi postati samoživni, srebroljupci, hvališe, ponositi, hulnici, nepokorni roditeljima, neblagodarni, nepravedni, neljubavni,

³ Neprimirljivi, opadaèi, neuzdržnici, bijesni, nedobrosljubivi,

⁴ Izdajnici, nagli, naduveni, koji više mare za slasti nego za Boga,

⁵ Koji imaju oblièje pobožnosti, a sile su se njezine odrekli. I ovijeh se kloni.

⁶ Jer su od ovijeh oni koji se zavlæe po kuæama, i robe ženice koje su natovarene grijesima i vode ih razliène želje,

⁷ Koje se svagda uèe, i nikad ne mogu da doðu k poznanju istine.

⁸ Kao što se Janije i Jamvrije protiviše Mojsiju, tako se i ovi protive istini, ljudi izopaèenoga uma, nevješti u vjeri.

⁹ Ali neæe dugo napredovati; jer æe njihovo bezumlje postati javno pred svima, kao i onijeh što posta.

¹⁰ A ti si se ugledao na moju nauku, življenje, namjeru, vjeru, snošenje, ljubav, trpljenje,

¹¹ Protjerivanja, stradanja, kakova mi se dogodiše u Antiohiji, i u Ikoniji, i u Listri, kakova protjerivanja podnesoh, i od sviju me izbavi Gospod.

¹² A i svi koji pobožno hoæe da žive u Hristu Isusu, biæe gonjeni.

¹³ A zli ljudi i varalice napredovaæe na gore, varajuæi i varajuæi se.

¹⁴ Ali ti stoj u tome što si nauèio i što ti je povjerenom, znajuæi od koga si se nauèio,

¹⁵ I buduæi da iz malena umiješ sveta pisma, koja te mogu umudriti na spasenije u Hrista Isusa.

¹⁶ Sve je pismo od Boga dano, i korisno za uèenje, za karanje, za popravljanje, za pouèavanje u pravdi,

¹⁷ Da bude savršen èovjek Božij, za svako dobro djelo pripravljen.

4

¹ Zaklinjem te dakle pred Bogom i Gospodom našijem Isusom Hristom, koji æe suditi živima i mrtvima, dolaskom njegovijem i carstvom njegovijem:

² Propovijedaj rijeè, nastoj u dobro vrijeme i u nevrjeme, pokaraj, zaprijeti, umoli sa svakijem snošnjem i uèenjem;

³ Jer æe doæi vrijeme kad zdrave nauke neæe slušati, nego æe po svojijem željama nakupiti sebi uèitelje, kao što ih uši svrbe,

⁴ I odvratiæe uši od istine, i okrenuæe se ka gatalicama.

⁵ A ti budi trijezan u svaèemu, trpi zlo, uèini djelo jevanðelista, službu svoju svrši.

⁶ Jer ja se veæ žrtvujem, i vrijeme mojega odlaska nasta.

⁷ Dobar rat ratovah, trku svrših, vjeru održah.

⁸ Dalje dakle meni je pripravljen vijenac pravde, koji æe mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudija; ali ne samo meni, nego i svima koji se raduju njegovu dolasku.

⁹ Postaraj se da dođeš brzo k meni;

¹⁰ Jer me Dimas ostavi, omiljevši mu sadašnji svijet, i otide u Solun; Kriskent u Galatiju, Tit u Dalmaciju; Luka je sam kod mene.

¹¹ Marka uzmi i dovedi ga sa sobom; jer mi je dobar za službu.

¹² A Tihika poslao sam u Efes.

¹³ Kad dođeš donesi mi kabanicu što sam ostavio u Troadi kod Karpa, i knjige, a osobito kožne.

¹⁴ Aleksandar kovaè mnogo mi zla uèini. Da mu Gospod plati po djelu njegovu.

¹⁵ Èuvaj se i ti od njega; jer se vrlo protivi našijem rijeèima.

¹⁶ U prvi moj odgovor niko ne osta sa mnom, nego me svi ostaviše. Da im se ne primi!

¹⁷ Ali Gospod bi sa mnom i dade mi pomoæ da se kroza me svrši propovijedanje, i da èuju svi neznabošci; i izbavih se od usta lavovijeh.

¹⁸ I Gospod æe me izbaviti od svakoga zla djela, i saèuvaæe me za carstvo svoje nebesko; kojemu slava va vijek vijeka. Amin.

¹⁹ Pozdravi Priskilu i Akilu, i Onisiforov dom.

²⁰ Erast osta u Korintu. A Trofima ostavih u Miletu bolesna.

²¹ Postaraj se da dođeš prije zime. Pozdravlja te Euvul, i Pud, i Lin, i Klaudija, i braæa sva.

²² Gospod Isus Hristos sa duhom tvojjem. Blagodat s vama. Amin.

Poslanica Titu

¹ Od Pavla, sluge Božijega, a apostola Isusa Hrista po vjeri izbranih Božijih, i po poznanju istine pobožnosti,

² Za nad vječnoga života, koji obeća nelažni Bog prije vremena vječnih,

³ A javi u vremena svoja riječ svoju propovijedanjem, koje je meni povjereno po zapovijesti spasitelja našega Boga,

⁴ Titu, pravome sinu po vjeri nas obojice, blagodat, milost, mir od Boga oca i Gospoda Isusa Hrista, spasa našega.

⁵ Zato te ostavih u Kritu da popraviš što je nedovršeno, i da postaviš po svijem gradovima sveštenike, kao što ti ja zapovjedih,

⁶ Ako je ko bez mane, jedne žene muž, i ima vjernu djecu, koju ne kore za kurvarstvo ili za nepokornost.

⁷ Jer vladika treba da je bez mane, kao Božij pristav; ne koji sebi ugađa, ne gnjevljiv, ne pijanica, ne bojac, ne lakom na pogani dobitak;

⁸ Nego gostoljubiv, blag, pošten, pravedan, svet, čist;

⁹ Koji se drži vjerne riječi po nauci, da bude kadar i svjetovati sa zdravom naukom, i pokarati one koji se protive.

¹⁰ Jer ima mnogo neposlušnijih, praznogovorljivijih, i umom prevarenijih, a osobito koji su iz obrezanja,

¹¹ Kojima treba usta zatvoriti; koji cijele kuće izopačuju učeni što ne treba, poganoga dobitka radi.

¹² A reče neko od njih, njihov prorok: Krišani svagda lažljivi, zli zvjerovi, besposleni trbusi.

¹³ Svjedočanstvo je ovo istinito; zaradi toga uzroka karaj ih bez štedjenja, da budu zdravi u vjeri,

¹⁴ Ne slušajući Jevrejskih gatalica ni zapovijesti ljudi koji se odvræaju od istine.

¹⁵ Čistima je sve čisto; a poganima i nevjernima ništa nije čisto, nego je opoganjen njihov i um i savjest.

¹⁶ Govore da poznaju Boga, a djelima ga se odriču; jer su mrski i neposlušni, i ni za kakvo dobro djelo valjani.

2

¹ A ti govori što pristoji zdravoj nauci:

² Starcima da budu trijezni, pošteni, čisti, zdravi u vjeri, u ljubavi, u trpljenju;

³ Staricama također da žive kao što se pristoji svetima, da ne budu opadljive, da se ne predaju vrlo vinu, da uču dobru,

⁴ Da uču mlade da ljube muževe, da ljube djecu,

⁵ Da budu poštene, čiste, dobre kućanice, blage, pokorne svojim muževima, da se ne huli na riječ Božiju.

⁶ Tako i mladiće svjetuj da budu pošteni.

⁷ A u svemu sam sebe podaji za ugled dobrih djela, u nauci cijelost, poštenje,

⁸ Riječ zdravu, nezazornu: da se posrami onaj koji se protivi, ne imajući ništa zlo govoriti za nas.

⁹ Sluge da slušaju svoje gospodare, da budu ugodni u svačemu, da ne odgovaraju,

¹⁰ Da ne kradu, nego u svačemu da pokazuju dobru vjeru, da nauku spasitelja našega Boga ukrašuju u svačemu.

¹¹ Jer se pokaza blagodat Božija koja spasava sve ljude,

¹² Učeni naš da se odrečemo bezbožnosti i želja ovoga svijeta,

i da pošteno i pravedno i pobožno poživimo na ovome svijetu,

¹³ Èekajuæi blažena nada i javljenja slave velikoga Boga i spasa našega Isusa Hrista,

¹⁴ Koji je dao sebe za nas da nas izbavi od svakoga bezakonja, i da oèisti sebi narod izbrani koji èezne za dobrijem djelima.

¹⁵ Ovo govori, i svjetuj, i karaj sa svakom zapoviješæu da te niko ne prezire.

3

¹ Opominji ih da budu pokorni i poslušni gospodarima i zapovjednicima, i gotovi na svako dobro djelo;

² Ni na koga da ne hule, da se ne svađaju, nego da budu mirni, svaku krotost da pokazuju svijem ljudima,

³ Jer i mi bijasmo negda ludi, i nepokorni, i prevareni, služæi razliènijem željama i slastima, u pakosti i zavisti živeæi, mrski buduæi i mrzeæi jedan na drugoga.

⁴ A kad se pokaza blagodat i èovjekoljublje spasa našega Boga,

⁵ Ne za djela pravedna koja mi uèinismo, nego po svojoj milosti spase nas banjom prerođenja i obnovljenjem Duha svetoga,

⁶ Kojega izli na nas obilno kroz Isusa Hrista spasitelja našega,

⁷ Da se opravdamo blagodaæu njegovom, i da budemo našljednici života vjeènoga po nadu.

⁸ Sine Tite! istinita je rijeè, i u ovome hoæu da utvrduješ, da se oni koji vjerovaše Bogu trude i staraju za dobro djelo: ovo je korisno ljudima i dobro.

⁹ A ludijeh zapitkivanja i teftera od plemena, i svađa i prepiranja o zakonu kloni se; jer je to nekorisno i prazno.

¹⁰ Èovjeka jeretika po prvome i drugom svjetovanju kloni se,

¹¹ Znajuæi da se takovi izopaèio, i griješi, i sam je sebe osudio.

¹² Kad pošljem k tebi Artemu ili Tihika, postaraj se da dođeš k meni u Nikopolj, jer sam namislilo da ondje zimujem.

¹³ Zinu zakonika i Apola lijepo opremi da imaju sve što im treba.

¹⁴ Ali i naši neka se uèe napredovati u dobrijem djelima, ako gdje bude od potrebe da ne budu bez roda.

¹⁵ Pozdravljaju te svi koji su sa mnom. Pozdravi sve koji nas ljube u vjeri. Blagodat sa svima vama. Amin.

Poslanica Filemonu

¹ Od Pavla, sužnja Isusa Hrista, i Timotija brata, Filimonu ljubaznome i pomagaèu našem,

² I Apfiji, sestri ljubaznoj, i Arhipu, našem drugaru u vojevanju, i domašnjoj tvojoj crkvi:

³ Blagodat vam i mir od Boga oca našega, i Gospoda Isusa Hrista.

⁴ Zahvaljujem Bogu svojemu spominjuæi te svagda u molitvama svojima,

⁵ Èuvši ljubav tvoju i vjeru koju imaš ka Gospodu Isusu i k svima svetima:

⁶ Da tvoja vjera, koju imamo zajedno, bude silna u poznanju svakoga dobra, koje imate u Hristu Isusu.

⁷ Jer imam veliku radost i utjehu radi ljubavi tvoje, što srca svetijeh poèinuše kroza te, brate!

⁸ Toga radi ako i imam veliku slobodu u Hristu da ti zapovijedam što je potrebno,

⁹ Ali opet molim ljubavi radi, ja koji sam takovi kao starac Pavle, a sad sužanj Isusa Hrista;

¹⁰ Molimo te za svojega sina Onisima, kojega rodih u okovima svojima;

¹¹ Koji je tebi negda bio nepotreban, a sad je i tebi i meni vrlo potreban, kojega poslah tebi natriag;

¹² A ti ga, to jest, moje srce primi.

¹³ Ja ga šæadijah da zadržim kod sebe, da mi mjesto tebe posluži u okovima jevanðelja;

¹⁴ Ali bez tvoje volje ne htjedoh ništa èiniti, da ne bi tvoje dobro bilo kao za nevolju, nego od dobre volje.

¹⁵ Jer može biti da se za to rastade s tobom na neko vrijeme da ga dobiješ vjeèno,

¹⁶ Ne više kao roba, nego više od roba, brata ljubaznoga, a osobito meni, akamoli tebi, i po tijelu i u Gospodu.

¹⁷ Ako dakle držiš mene za svojega drugara, primi njega kao mene.

¹⁸ Ako li ti u èemu skrivi, ili je dužan, to na mene zapiši.

¹⁹ Ja Pavle napisah rukom svojom, ja æu platiti: da ti ne reèem da si i sam sebe meni dužan.

²⁰ Da brate! da imam korist od tebe u Gospodu, razveseli srce moje u Gospodu.

²¹ Uzdajuæi se u tvoju poslušnost napisah ti znajuæi da æeš još više uèiniti nego što govorim.

²² A uz to ugotovi mi i konak; jer se nadam da æu za vaše molitve biti darovan vama.

²³ Pozdravlja te Epafras koji je sa mnom sužanj u Hristu Isusu, Marko, Aristarh, Dimas, Luka, pomagaèi moji.

²⁴ Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa duhom vašijem. Amin.

Poslanica Jevrejima

¹ Bog koji je negda mnogo puta i razliènijem naèinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u pošljedak dana ovijeh preko sina,

² Kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori.

³ Koji buduæi sjajnost slave i oblièje biæa njegova, i noseæi sve u rijeèi sile svoje, uèinivši sobom oèišæenje grijeha našijeh, sjede s desne strane prijestola velièine na visini,

⁴ I toliko bolji posta od anðela koliko preslavnije ime od njihova dobi.

⁵ Jer kome od anðela reèe kad: sin moj ti si, ja te danas rodih? I opet: ja æu mu biti otac, i on æ mi biti sin.

⁶ I opet uvodeæi prvorodnoga u svijet govori: i da mu se poklone svi anðeli Božiji.

⁷ Tako i anðelima govori: koji èini anðele svoje duhove, i sluge svoje plamen ognjeni.

⁸ A sinu: prijestol je tvoj, Bože, va vijek vijeka; palica je pravde palica carstva tvoga.

⁹ Omiljela ti je pravda, i omrzao si na bezakonje: toga radi pomaza te, Bože, Bog tvoj uljem radosti veæma od drugova tvojijeh.

¹⁰ I opet: ti si, Gospode, u poèetku osnovao zemlju, i nebesa su djela ruku tvojijeh:

¹¹ Ona æ proæi, a ti ostaješ: i sva æ ostarjeti kao haljina,

¹² I saviæeš ih kao haljinu, i izmijeniae se: a ti si onaj isti, i tvojijeh godina neæe nestati.

¹³ A kome od anðela reèe kad: sjedi meni s desne strane dok položim neprijatelje tvoje podnože nogama tvojima?

¹⁴ Nijesu li svi službeni duhovi koji su poslani na službu onima koji æ naslijediti spasenije?

2

¹ Toga radi valja nam veæma paziti na rijeèi koje slušamo, da kako ne otpadnemo.

² Jer ako je ono što je govoreno preko anðela utvrðeno, i svaki prestupak i oglušak pravednu platu primio:

³ Kako æemo pobjeæi na marivši za toliko spasenije? koje poèe Gospod propovijedati, i oni koji su èuli potvrdiše meðu nama,

⁴ Kad i Bog posvjedoèi i znacima i èudesima i razliènijem silama, i Duha svetoga razdjeljivanjem po svojoj volji.

⁵ Jer Bog ne pokori anðelima vasionoga svijeta, koji ide i o kome govorimo.

⁶ Ali neko posvjedoèi negdje govoreæi: šta je èovjek da ga se opomeneš, ili sin èovjeèij da ga obiðeš?

⁷ Umalio si ga malijem neèim od anðela, slavom i èasti vjenèao si ga, i postavio si ga nad djelima ruku svojijeh:

⁸ Sve si pokorio pod noge njegove. A kad mu pokori sve, ništa ne ostavi njemu nepokoreno; ali sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno.

⁹ A umaljenoga malijem èim od anðela vidimo Isusa, koji je za smrt što podnese vjenèan slavom i èasti, da bi po blagodati Božijoj za sve okusio smrt.

¹⁰ Jer prilikovaše njemu za kojega je sve i kroz kojega je sve, koji dovede mnoge sinove u slavu, da dovrši poglavara spasenija njihova stradanjem.

¹¹ Jer i onaj koji osveæuje, i oni koji se osveæuju, svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braæom

¹² Govoreæi: objaviæu ime tvoje braæi svojoj, i posred crkve zapjevaæu te.

¹³ I opet: ja æu se u njega uzdati. I opet: evo ja i djeca moja koju mi je dao Bog.

¹⁴ Buduæi pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome, da smræu satre onoga koji ima državu smrti, to jest ðavola;

¹⁵ I da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi.

¹⁶ Jer se zaista ne prima anðela, nego se prima sjemena Avraamova.

¹⁷ Zato bješe dužan u svemu da bude kao braæa, da bude milostiv i vjeran poglavar sveštenieki pred Bogom, da oèisti grijehe narodne.

¹⁸ Jer u èemu postrada i iskušan bi u onome može pomoæi i onima koji se iskušavaju.

3

¹ Zato, braæo sveta, zajednièari zvanja nebeskoga, poznajte poslanika i vladiku, kojega mi priznajemo, Isusa Hrista,

² Koji je vjeran onome koji ga stvorio, kao i Mojsije u svemu domu njegovu.

³ Jer ovaj posta toliko dostojan veæe èasti od Mojsija, koliko veæu od doma èast ima onaj koji ga je naèinio.

⁴ Jer svaki dom treba neko da naèini; a ko je sve stvorio ono je Bog.

⁵ I Mojsije dakle bješe vjeran u svemu domu njegovu, kao sluga, za svjedoèanstvo onoga što je trebalo da se govori.

⁶ Ali je Hristos kao sin u domu svojemu: kojega smo dom mi, ako slobodu i slavu nada do kraja tvrdo održimo.

⁷ Zato, kao što govori Duh sveti: danas ako glas njegov èujete,

⁸ Ne budite drvenastijeh srca, kao kad se prognjeviste u dane napasti u pustinji,

⁹ Gdje me iskušaše ocevi vaši, iskušaše me, i gledaše djela moja èetrdeset godina.

¹⁰ Toga radi rasrdih se na taj rod, i rekoh: jednako se metu u srcima, ali oni ne poznaše putova mojijeh;

¹¹ Zato se zakleh u gnjevu svojemu da neæe uæi u pokoj moj.

¹² Gledajte, braæo, da ne bude kad u kome od vas zlo srce nevjerstva da odstupi od Boga živoga;

¹³ Nego se utješavajte svaki dan, dokle se danas govori, da koji od vas ne odrveni od prijevare grijehovne;

¹⁴ Jer postasmo zajednièari Hristu, samo ako kako smo poèeli u njemu biti do kraja tvrdo održimo;

¹⁵ Dokle se govori: danas, ako glas njegov èujete, ne budite drvenastijeh srca, kao kad se prognjeviste.

¹⁶ Jer neki èuvši prognjeviše se, ali ne svi koji iziðoše iz Misira s Mojsijem.

¹⁷ A na koje mrzi èetrdeset godina? Nije li na one koji sagriješiše, koji ostaviše kosti u pustinji?

¹⁸ A kojima se zakle da neæe uæi u pokoj njegov, nego onima koji ne htješe da vjeruju?

¹⁹ I vidimo da ne mogoše uæi za nevjerstvo.

4

¹ Da se bojimo dakle da kako dok je još ostavljeno obeæanje da se ulazi u pokoj njegov, ne odocni koji od vas.

² Jer je nama objavljeno kao i onima; ali onima ne pomaže èuvena rijeè, jer ne vjerovaše oni koji èuše.

³ Jer mi koji vjerovasmo ulazimo u pokoj, kao što reèe: zato se zakleh u gnjevu svojemu da neæe

5

uæi u pokoj moj, ako su djela i bila gotova od postanja svijeta.

⁴ Jer negdje reæe za sedmi dan ovako: i poèinu Bog u dan sedmi od sviju djela svojijeh.

⁵ I na ovom mjestu opet: neæe uæi u pokoj moj.

⁶ Buduæi pak da neki imaju da uðu u njega, i oni kojima je najprije javljeno ne uðuše za neposlušanje;

⁷ Opet odredi jedan dan, danas, govoreæi u Davidu po tolikom vremenu, kao što se prije kaza: danas ako glas njegov èujete, ne budite drvenastijeh srca.

⁸ Jer da je Isus one doveo u pokoj, ne bi za drugi dan govorio potom.

⁹ Daklem je ostavljeno još poèivanje narodu Božijemu.

¹⁰ Jer koji uđe u pokoj njegov, i on poèiva od djela svojijeh, kao i Bog od svojijeh.

¹¹ Da se postaramo dakle uæi u taj pokoj, da ne upadne ko u onu istu gatku nevjerstva.

¹² Jer je živa rijeè Božija, i jaka, i oštrija od svakoga maèa oštra s obje strane, i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislama srdaènijem.

¹³ I nema tvari nepoznate pred njim, nego je sve golo i otkriveno pred oèima onoga kojemu govorimo.

¹⁴ Imajuæi dakle velikoga poglavara sveštenikoga, koji je prošao nebesa, Isusa sina Božijega, da se držimo priznanja.

¹⁵ Jer nemamo poglavara sveštenikoga koji ne može postradati s našijem slabostima, nego koji je u svaèemu iskušán kao i mi, osim grijeha.

¹⁶ Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodati, da primimo milost i naðemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoæ.

¹ Jer svaki poglavar sveštenikèki koji se iz ljudi uzima, za ljude se postavlja na službu k Bogu, da prinosi dare i žrtve za grijeha,

² Koji može postradati s onima koji ne znadu i zalaze; jer je i on pod slabošæu.

³ I zato je dužán kako za narodne tako i za svoje grijeha prinositi.

⁴ I niko sam sebi ne daje èasti, nego koji je pozvan od Boga, kao i Aron.

⁵ Tako i Hristos ne proslavi sam sebe da bude poglavar sveštenikèki, nego onaj koji mu reèe: ti si moj sin, ja te danas rodih.

⁶ Kao što i na drugome mjestu govori: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu.

⁷ On u dane tijela svojega moljenja i molitve k onome koji ga može izbaviti od smrti s vikom velikom i sa suzama prinošaše, i bi utješén po svojoj pobožnosti.

⁸ Iako i bijaše sin Božij, ali od onoga što postrada nauèi se poslušanju.

⁹ I savršivši se, postade svima koji ga poslušáše uzrok spasenija vjeènoga.

¹⁰ I bi nareèén od Boga poglavar sveštenikèki po redu Melhisedekovu.

¹¹ Za kojega bismo vam imali mnogo govoriti što je teško iskazati; jer ste postali slabi na slušanju.

¹² Jer vi koji bi valjalo da ste uèitelji po godinama, opet trebujete da uèite koje su prva slova rijeèi Božije; i postadoste da trebate mlijeka, a ne jake hrane.

¹³ Jer koji se god hrani mlijekom, ne razumije rijeèi pravde, jer je dijete.

¹⁴ A savršenijeh je tvrda hrana, koji imaju osjeæanja dugijem

uèenjem obuèena za razlikovanje i dobra i zla.

6

¹ Zato da ostavimo poèetak Hristove nauke i da se damo na savršenstvo: da ne postavljamo opet temelja pokajanja od mrtvih djela, i vjere u Boga,

² Nauke krštenja, i metanja ruku, i vaskrsenija mrtvih, i suda vjeènoga.

³ I ovo æemo uèiniti ako Bog dopusti.

⁴ Jer nije moguæe one koji su jednom prosvijetljeni, i okusili dara nebeskoga, postali zajednièari Duha svetoga,

⁵ I okusili dobre rijeèi Božije, i sile onoga svijeta, i otpali,

⁶ Opet obnoviti na pokajanje, jer sami sebi nanovo raspinju i ruže sina Božijega.

⁷ Jer zemlja koja pije dažd što èesto na nju pada, i koja raða povræe dobro onima koji je rade, prima blagoslov od Boga;

⁸ A koja iznosi trnje i èièak, nepotrebna je i kletve blizu, koja se najposlije sažeže.

⁹ Ali od vas, ljubazni, nadamo se boljemu i što se drži spasenija, ako i govorimo tako.

¹⁰ Jer Bog nije nepravedan da zaboravi djelo vaše i trud ljubavi koju pokazaste u ime njegovo, posluživši svetima i služeæi.

¹¹ Ali želimo da svaki od vas pokaže to isto staranje da se nad održi tvrdo do samoga kraja;

¹² Da ne budete ljenivi, nego da se ugledate na one koji vjerom i trpljenjem dobijaju obeæanja.

¹³ Jer kad Bog Avraamu obeæa, ne imajuæi nièim veæijem da se zakune, zakle se sobom,

¹⁴ Govoreæi: zaista blagosiljajuæi blagosloviæu te, i umnožavajuæi umnožiæu te.

¹⁵ I tako trpeæi dugo, dobi obeæanje.

¹⁶ Jer se ljudi veæijem kunu, i svakoj njihovoj svaði svršetak je zakletva za potvrðenje.

¹⁷ Zato i Bog kad šæaše našljednicima obeæanja obilnije da pokaže tvrðu savjeta svojega, uèini posrednika kletvu;

¹⁸ Da bi u dvjema nepokolebljivijem stvarima, u kojima Bogu nije moguæe slagati, imali jaku utjehu mi koji smo pribjegli da se uhvatimo za nad koji nam je dan,

¹⁹ Koji imamo kao tvrd i pouzdan lenger duše, koji ulazi i za najdalje zavjese,

²⁰ Gdje Isus uðe naprijed za nas, postavši poglavar sveštenieki dovijeka po redu Melhisedekovu.

7

¹ Jer ovaj Melhisedek bješe car Salimski, sveštenik Boga najvišega, koji srete Avraama kad se vraæaše s boja careva, i blagoslovi ga;

² Kojemu i Avraam dade desetak od svega. Prvo dakle znaèi car pravde, potom i car Salimski, to jest car mira;

³ Bez oca, bez matere, bez roda, ne imajuæi ni poèetka danima, ni svršetka životu, a isporeðen sa sinom Božijim, i ostaje sveštenik dovijeka.

⁴ Ali pogledajte koliki je ovaj kome je i Avraam patrijarh dao desetak od plijena.

⁵ Istina, i oni od sinova Levijevijeh koji primiše sveštenstvo, imaju zapovijest da uzimaju po zakonu desetak od naroda, to jest braæe svoje, ako su i izišli iz bedara Avraamovijeh.

⁶ Ali onaj koji se ne broji od njihova roda, uze desetak od Avraama, i blagoslovi onoga koji ima obeæanje.

⁷ Ali bez svakoga izgovora manje blagoslovi veæe.

⁸ I tako ovdje uzimaju desetak ljudi koji umiru, a onamo onaj za kojega se posvjedoèi da živi.

⁹ I, da ovako reèem, Levije koji uze desetak, dao je desetak kroz Avraama:

¹⁰ Jer bijaše još u bedrima oèinima kad ga srete Melhisedek.

¹¹ Ako je dakle savršenstvo postalo kroz Levitsko sveštenstvo jer je narod pod njim zakon primio kaka je još potreba bila govoriti da æe drugi sveštenik postati po redu Melhisedekovu a ne po redu Aronovu?

¹² Jer kad se promijeni sveštenstvo, mora se i zakon promijeniti.

¹³ Jer za koga se ovo govori on je od drugoga koljena, od kojega niko ne pristupi k oltaru.

¹⁴ Jer je poznato da Gospod naš od koljena Judina iziðe, za koje koljeno Mojsije ne govori ništa o sveštenstvu.

¹⁵ I još je više poznato da æe po redu Melhisedekovu drugi sveštenik postati,

¹⁶ Koji nije postao po zakonu tjelesne zapovijesti nego po sili života vjeènoga.

¹⁷ Jer svjedoèi: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu.

¹⁸ Tako se ukida preðaðnja zapovijest, što bi slaba i zaludna.

¹⁹ Jer zakon nije ništa savršio; a postavi bolji nad, kroz koji se približujemo k Bogu.

²⁰ I još ne bez zakletve;

²¹ Jer oni bez zakletve postae sveštenici; a ovaj sa zakletvom kroz onoga koji mu govori: zakle se Gospod i neæe se raskajati: ti si sveštenik vavijek po redu Melhisedekovu.

²² Toliko boljega zavjeta posta Isus jamac.

²³ I oni mnogi biše sveštenici, jer im smrt ne daje da ostanu.

²⁴ A ovaj, buduæi da ostaje vavijek, ima vjeèno sveštenstvo.

²⁵ Zato i može vavijek spasti one koji kroza nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih.

²⁶ Jer takov nama trebaše poglavar sveštenieki: svet, bezazlen, èist, odvojen od grješnika, i koji je bio više nebesa;

²⁷ Kojemu nije potrebno svaki dan, kao sveštenicima, najprije za svoje grijehèe žrtve prinostiti, a potom za narodne, jer on ovo uèini jednom, kad sebe prinese.

²⁸ Jer zakon postavlja ljude za sveštenike koji imaju slabost; a rijeè zakletve koja je reèena po zakonu, postavi sina vavijek savršena.

8

¹ A ovo je glava od toga što govorimo: imamo takovoga poglavara svešteniekgoga koji sjede s desne strane prijestola velièine na nebesima;

² Koji je sluga svetinjama i istinitoj skiniji, koju naèini Gospod, a ne èovjek.

³ Jer se svaki poglavar sveštenieki postavlja da prinosi dare i žrtve; zato valja da i ovaj što ima što æe prinijeti.

⁴ Jer da je na zemlji, ne bi bio sveštenik, kad imaju sveštenici koji prinosèe dare po zakonu,

⁵ Koji služe oblièju i sjenu nebeskijeh stvari, kao što bi reèeno Mojsiju kad šæaše skiniju da naèini: gledaj, reèe, da naèiniš sve po prilici koja ti je pokazana na gori.

⁶ A sad dobi bolju službu, kao što je i posrednik boljega zavjeta, koji se na boljjem obeæanjima utvrdi.

⁷ Jer da je onaj prvi bez mane bio, ne bi se drugome tražilo mjesta.

⁸ Jer kudeæi ih govori: evo dani idu, govori Gospod, i naèiniæu s

domom Izrailjevijem i s domom Judinijem nov zavjet;

⁹ Ne po zavjetu koji naèinih s ocevim a njihovima u onaj dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje Misirske; jer oni ne ostaše u zavjetu mome, i ja ne marih za njih, govori Gospod.

¹⁰ Jer je ovo zavjet koji æu naèiniti s domom Izrailjevijem poslije onijeh dana, govori Gospod: daæu zakone svoje u misli njihovih, i na srcima njihovima napisæu ih, i biæu im Bog, i oni æe biti meni narod.

¹¹ I nijedan neæe uèiti svojega blišnjega, i nijedan brata svojega, govoreæi: poznaj Gospoda; jer æe me svi poznati od maloga do velikoga meðu njima.

¹² Jer æu biti milostiv nepravdama njihovima, i grijeha njihovijeh i bezakonja njihovijeh neæu više spominjati.

¹³ A kad veli: nov zavjet, prvi naèini vethijem; a što je vetho i ostarjelo, blizu je kraja.

9

¹ Tako i prvi zavjet imaše pravde bogomoljstva i svetinju zemaljsku.

² Jer skinija bješe naèinjena prva, u kojoj bijaše svijeænjak i trpeza i postavljeni hljebovi, što se zove svetinja.

³ A za drugim zavjesom bijaše skinija, koja se zove svetinja nad svetinjama,

⁴ Koja imaše zlatnu kadionicu, i kovèeg zavjeta okovan svuda zlatom, u kome bijaše zlatan sud s manom, i palica Aronova, koja se bješe omladila, i ploèe zavjeta.

⁵ A više njega bijahu heruvimi slave, koji osjenjavahu oltar; o èemu se ne može sad govoriti redom.

⁶ A kad ovo bijaše tako ureðeno, ulažahu sveštenici svagda u prvu skiniju i savršivahu službu Božiju.

⁷ A u drugu ulažæe jednom u godini sam poglavar sveštenieki, ne bez krvi, koju prinosi za sebe i za narodna neznanja.

⁸ Ovijem pokazivaše Duh sveti da se još nije otvorio put svetijeh, dokle prva skinija stoji;

⁹ Koja ostade prilika za sadašnje vrijeme, u koje se prinose dari i žrtve, i ne mogu da se svrše po savjesti onoga koji služi,

¹⁰ Osim u jelima i piæima, i razliènom umivanju i pravdanju tijela, koje je postavljeno do vremena popravljenja.

¹¹ Ali došavši Hristos, poglavar sveštenieki dobara koja æe doæi, kroz bolju i savršeniju skiniju, koja nije rukom graðena, to jest, nije ovoga stvorenja,

¹² Ni s krvlju jarèijom, niti teleæom, nego kroz svoju krv uðe jednom u svetinju, i naðe vjeèni otkup.

¹³ Jer ako krv junèija i jarèija, i pepeo junièin, pokropivši njom opoganjene, osveæuje na tjelesnu èistotu;

¹⁴ Akamoli neæe krv Hrista, koji Duhom svetijem sebe prinese bez krivice Bogu, oèistiti savjest našu od mrtvijeh djela, da služimo Bogu živome i istinome?

¹⁵ I zato je novome zavjetu posrednik, da kroz smrt, koja bi za otkup od prestupaka u prvome zavjetu, obeæanje vjeènoga našljedstva prime zvani.

¹⁶ Jer gdje je zavjet valja da bude i smrt onoga koji èini zavjet.

¹⁷ Jer je zavjet po smrti potvrðen: buduæi da nema nikakve sile dok je živ onaj koji ga je naèinio.

¹⁸ Jer ni prvi nije utvrðen bez krvi.

¹⁹ Jer kad Mojsije izgovori sve zapovijesti po zakonu svemu narodu, onda uze krvi jarèije i teleæe, s vodom i vunom crvenom

i isopom, te pokropi i knjigu i sav narod

²⁰ Govoreæi: ovo je krv zavjeta koji Bog naèini s vama.

²¹ A tako i skiniju i sve sudove službene pokropi krvlju.

²² I gotovo sve se krvlju èisti po zakonu, i bez proljeva krvi ne biva oproštenje.

²³ Tako je trebalo da se oblièja nebeskijeh ovima èiste, a sama nebeska boljijem žrtvama od ovijeh.

²⁴ Jer Hristos ne uèe u rukotvorenu svetinju, koja je prilika prave, nego u samo nebo, da se pokaže sad pred licem Božijim za nas;

²⁵ Niti da mnogo puta prinosi sebe, kao što poglavar svešteneièki ulazi u svetinju svake godine s krvlju tuðom:

²⁶ Inaèe bi on morao mnogo puta stradati od postanja svijeta; a sad jednom na svršetku vijeka javi se da svojom žrtvom satre grijeh.

²⁷ I kao što je ljudima odreðeno jednom umrijeti, a potom sud:

²⁸ Tako se i Hristos jednom prinese, da uzme mnogijeh grijeha; a drugom æe se javiti bez grijeha na spasenije onima koji ga èekaju.

10

¹ Jer zakon imajuæi sjen dobara koja æe doæi, a ne samo oblièje stvari, ne može nikada savršiti one koji pristupaju svake godine i prinose one iste žrtve.

² Inaèe bi prestale prinostiti se, kad oni koji služe ne bi više imali nikake savjesti za grijeha, kad se jednom oèiste;

³ Nego se njima svake godine èini spomen za grijeha.

⁴ Jer krv junèija i jarèija ne može uzeti grijeha.

⁵ Zato ulazeæi u svijet govori: žrtava i darova nijesi htio, ali si mi tijelo pripravio.

⁶ Žrtve i prilozima za grijeh nijesu ti bili ugodni.

⁷ Tada rekoh: evo doдох, u poèetku knjige pisano je za mene, da uèinim volju tvoju, Bože.

⁸ I više kazavši: priloga i prinosa i žrtava, i žrtava za grijeha nijesi htio, niti su ti bili ugodni, što se po zakonu prinose;

⁹ Tada reèe: evo doдох da uèinim volju tvoju, Bože. Ukida prvo da postavi drugo.

¹⁰ Po kojoj smo volji mi osveæeni prinosom tijela Isusa Hrista jednom.

¹¹ I svaki sveštenik stoji svaki dan služeæi i jedne žrtve mnogo puta prinoseæi koje nikad ne mogu uzeti grijeha.

¹² A on prinesavši jedinu žrtvu za grijeha sjedi svagda s desne strane Bogu,

¹³ Èekajuæi dalje dok se polože neprijatelji njegovi podnožje nogama njegovima.

¹⁴ Jer jednijem prinosom savršio je vavijek one koji bivaju osveæeni.

¹⁵ A svjedoèi nam i Duh sveti; jer kao što je naprijed kazano:

¹⁶ Ovo je zavjet koji æu naèiniti s njima poslije onijeh dana, govori Gospod: daæu zakone svoje u srca njihova, i u mislima njihovijem napisæu ih;

¹⁷ I grijeha njihovijeh i bezakonja njihovijeh neæu više spominjati.

¹⁸ A gdje je oproštenje ovijeh ondje više nema priloga za grijeha.

¹⁹ Imajuæi dakle slobodu, braæo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novijem i živijem,

²⁰ Koji nam je obnovio zavjesom, to jest tijelom svojijem,

²¹ I sveštenika velikoga nad domom Božijim:

²² Da pristupamo s istinitijem

srcem u punoj vjeri, oèišæeni u srcima od zle savjesti, i umiveni po tijelu vodom èistom;

²³ Da se držimo tvrdo priznanja nada: jer je vjeran onaj koji je obeæao;

²⁴ I da razumijevamo jedan drugoga u podbunjivanju k ljubavi i dobrijem djelima,

²⁵ Ne ostavljajuæi skupštine svoje, kao što neki imaju obièaj, nego jedan drugoga svjetujuæi, i toliko veæma koliko vidite da se približuje dan sudni.

²⁶ Jer kad mi griješimo navalice pošto smo primili poznanje istine, nema više žrtve za grijehe;

²⁷ Nego strašno èekanje suda, i revnost ognja koji æe da pojede one koji se suprote.

²⁸ Ko prestupi zakon Mojsijev, bez milosti umire kod dva ili tri svjedoka.

²⁹ Koliko mislite da æe gore muke zaslužiti onaj koji sina Božijega pogazi, i krv zavjeta kojom se osveti za poganu uzdrži, i Duha blagodati naruži?

³⁰ Jer znamo onoga koji reèe: moja je osveta, ja æu vratiti, govori Gospod; i opet: Gospod æe suditi narodu svojemu.

³¹ Strašno je upasti u ruke Boga živoga.

³² Opominjite se pak prvijeh dana svojijeh, u koje se prosvijetliste i mnogu borbu stradanja podnesoste,

³³ Koje postavši gledanje sa sramota i nevolja, a koje postavši drugovi onima koji žive tako.

³⁴ Jer se na okove moje sažaliste, i dadoste s radošæu da se razgrabi vaše imanje, znajuæi da imate sebi imanje bolje i nepropadljivo na nebesima.

³⁵ Ne odbacujte dakle slobode svoje, koja ima veliku platu.

³⁶ Jer vam je trpljenje od potrebe da volju Božiju savršivši primite obeæanje.

³⁷ Jer još malo, vrlo malo, pak æe doæi onaj koji treba da dođe i neæe odocniti.

³⁸ A pravednik življeæe od vjere; ako li odstupi neæe biti po volji moje duše.

³⁹ A mi, braæo, nijesmo od onijeh koji otstupaju na pogibao, nego od onijeh koji vjeruju da spasu duše.

11

¹ Vjera je pak tvrdo èekanje onoga èemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo.

² Jer u njoj stari dobiše svjedoeanstvo.

³ Vjerom poznajemo da je svijet rijeðu Božijom svršen, da je sve što vidimo iz ništa postalo.

⁴ Vjerom prinese Avelj Bogu veæu žrtvu nego Kain, kroz koju dobi svjedoeanstvo da je pravednik, kad Bog posvjedoèi za dare njegove; i kroz nju on mrtav još govori.

⁵ Vjerom bi Enoh prenesen da ne vidi smrti; i ne nađe se, jer ga Bog premjesti, jer prije nego ga premjesti, dobi svjedoeanstvo da ugodi Bogu.

⁶ A bez vjere nije moguæe ugoditi Bogu; jer onaj koji hoæe da dođe k Bogu, valja da vjeruje da ima Bog i da plaæa onima koji ga traže.

⁷ Vjerom Noje primivši zapovijest i pobojavši se onoga šta još ne vidje, naèini kovèeg za spasenije doma svojega, kojijem osudi sav svijet, i posta našljednik pravde po vjeri.

⁸ Vjerom posluša Avraam kad bi pozvan da iziđe u zemlju koju šæaše da primi u našljedstvo, i iziđe ne znajuæi kuda ide.

⁹ Vjerom dođe Avraam u zemlju obeæanu, kao u tuđu, i u kolibama življaše s Isakom i s Jakovom, sunašljednicima obeæanja toga.

10 Jer èekaše grad koji ima temelje, kojemu je zidar i tvorac Bog.

11 Vjerom i sama Sara nerotkinja primi silu da zatrudni, i rodi preko vremena starosti; jer držaše za vjerna onoga koji obeæa.

12 Zato se i rodiše od jednoga, još gotovo mrtvoga, kao zvijezde nebeske mnoštvom, i kao nebrotjeni pijesak pokraj mora.

13 U vjeri pomriješe svi ovi ne primivši obeæanja, nego ga vidjevši izdaleka, i poklonivši mu se, i priznavši da su gosti i došljaci na zemlji.

14 Jer koji tako govore pokazuju da traže otaèanstva.

15 I da bi se oni opomenuli onoga iz kojega iziðoše, imali bi vrijeme da se vrate.

16 Ali sad bolje žele, to jest nebesko. Zato se Bog ne stidi njih nazivati se Bog njihov; jer im pripravi grad.

17 Vjerom privede Avraam Isaka kad bi kušan, i jednorodnoga prinošaše, pošto bješe primio obeæanje,

18 U kojemu bješe kazano: u Isaku nazvaæe ti se sjeme;

19 Pomislivši da je Bog kadar i iz mrtvijenih vaskrsnuti; zato ga i uze za priliku.

20 Vjerom blagoslovi Isak Jakova i Isava u stvarima koje æe doæi.

21 Vjerom blagoslovi Jakov umiruæi svakoga sina Josifova, i pokloni se vrhu palice njegove.

22 Vjerom se opominja Josif umiruæi izlaska sinova Izrailjevitih, i zapovijeda za kosti svoje.

23 Vjerom Mojsija, pošto se rodi, kriše tri mjeseca roditelji njegovi, jer vidješe krasno dijete, i ne pobojaše se zapovijesti careve.

24 Vjerom Mojsije, kad bi veliki, ne htjede da se naziva sin kæeri Faraonove;

25 I volje stradati s narodom Božijim, negoli imati zemaljsku sladost grijeha:

26 Državši sramotu Hristovu za veæe bogatstvo od svega blaga Misirskoga; jer gledaše na platu.

27 Vjerom ostavi Misir, ne pobjavivši se ljutine careve; jer se držaše onoga koji se ne vidi, kao da ga viðaše.

28 Vjerom uèini pashu i proljev krvi, da se onaj koji gubljaše prvoroðene ne dotakne do njih.

29 Vjerom prijeðoše Crveno More kao po suhoj zemlji; koje i Misirci okušavši potopiše se.

30 Vjerom padoše zidovi Jerihonski, kad se obilazi oko njih sedam dana.

31 Vjerom Raav kurva ne pogibe s nevjernicima, primivši uhode s mirom, i izvedavši ih drugim putem.

32 I šta æu još da kažem? Jer mi ne bi dostalo vremena kad bih stao pripovijedati o Gedeonu, i o Varaku i Samsonu i Jeftaju, o Davidu i Samuilu, i o drugim prorocima,

33 Koji vjerom pobijediše carstva, uèiniše pravdu, dobiše obeæanja, zatvoriše usta lavovima,

34 Ugasiše silu ognjenu, utekoše od oštrica maèa, ojaèaše od nemoæi, postaše jaki u bitkama, rastjeraše vojske tuðe;

35 Žene primiše svoje mrtve iz vaskrsenija; a drugi biše pobijeni, ne primivši izbavljenja, da dobiju bolje vaskrsenije;

36 A drugi rujanje i boj podnesoše, pa još i okove i tamnice;

37 Kamenjem pobijeni biše, pretrveni biše, iskušani biše, od maèa pomriješe; idoše u kožusima i u kozijim kožama, u sirotinji, i u nevolji, u sramoti;

38 Kojijeh ne bijaše dostojan svijet, po pustinjama potucaše se, i

po gorama i po peæinama i po rupama zemaljskijem.

³⁹ I ovi svi dobivši svjedoèanstvo vjerom ne primiše obeæanja;

⁴⁰ Jer Bog nešto bolje za nas odredi, da ne prime bez nas savršenstva.

12

¹ Zato dakle i mi imajuæi oko sebe toliku gomilu svjedoka, da odbacimo svako breme i grijeh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem da trèimo u bitku koja nam je odreðena,

² Gledajuæi na naèelnika vjere i svršitelja Isusa, koji mjesto odreðene sebi radosti pretrplje krst, ne mareæi za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božijega.

³ Pomislite dakle na onoga koji je takovo protivljenje protiv sebe od grješnika podnio, da ne oslabe duše vaše i da vam ne dotuži.

⁴ Jer još do krvi ne doðoste boreæi se protiv grijeha,

⁵ I zaboraviste utjehu koju vam govori, kao sinovima: sine moj! ne puštaj u nemar karanja Gospodnja, niti gubi volje kad te on pokara;

⁶ Jer koga ljubi Gospod onoga i kara; a bije svakoga sina kojega prima.

⁷ Ako trpite karanje, kao sinovima pokazuje vam se Bog; jer koji je sin kojega otac ne kara?

⁸ Ako li ste bez karanja, u kojemu svi dijel dobiše, daklem ste kopilad, a ne sinovi.

⁹ Ako su nam dakle tjelesni ocevi naši karaæi, i bojimo ih se, kako da ne slušamo oca duhova, da živimo?

¹⁰ Jer oni za malo dana, kako im ugodno bješe, karahu nas; a ovaj na korist, da dobijemo dijel od njegove svetinje.

¹¹ Jer svako karanje kad biva ne èini se da je radost, nego žalost; ali poslije daæe miran rod pravde onima koji su nauèeni njime.

¹² Zato oslabljene ruke i oslabljena koljena ispravite,

¹³ I staze poravnite nogama svojima, da ne svrne što je hromo, nego još da se iscijeli.

¹⁴ Mir imajte i svetinju sa svima; bez ovoga niko neæe vidjeti Gospoda.

¹⁵ Gledajte da ko ne ostane bez blagodati Božije: da ne uzraste kakav korijen grèine, i ne uèini pakost, i tijekom da se mnogi ne opogane.

¹⁶ Da ne bude ko kurvar ili opoganjen, kao Isav, koji je za jedno jelo dao prvorodstvo svoje.

¹⁷ Jer znate da je i potom, kad šæaše da primi blagoslov, odbaèen; jer pokajanje ne naðe mjesta, ako ga i sa suzama traæaše.

¹⁸ Jer ne pristupiste ka gori koja se može opipati, i ognju razgorjelom, oblaku, i pomrèini, i oluji,

¹⁹ I trubnom glasu, i glasu rijeèi, kojega se odrekoše oni koji èuše, da ne èuju više rijeèi;

²⁰ Jer ne mogahu da podnesu ono što se zapovijedaše: ako se i zvijer dotakne do gore, biæe kamenjem ubijena.

²¹ I tako strašno bješe ono što se vidje da Mojsije reèe: uplaši sam se i drkæem.

²² Nego pristupiste k Sionskoj gori, i ka gradu Boga živoga, Jerusalimu nebeskome, i mnogijem hiljadama anðela,

²³ K saboru i crkvi prvorodnih koji su napisani na nebesima, i Bogu, sudiji sviju, i duhovima savršenijeh pravednika,

²⁴ I k Isusu, posredniku zavjeta novoga, i krvi kropljenja, koja bolje govori negoli Aveljeva.

²⁵ Ali gledajte da se ne odreèete onoga koji govori; jer kad oni

ne utekoše koji se odrekoše onoga koji prorokovaše na zemlji, akamoli mi koji se odrièemo nebeskoga,

²⁶ Kojega glas potrese onda zemlju, a sad obeæa govoreæi: još jednom ja æu potresti ne samo zemlju nego i nebo.

²⁷ A što veli: još jednom, pokazuje da æe se ukinuti ono što se pomièe, kao stvoreno, da ostane ono što se ne pomièe.

²⁸ Zato, primajuæi carstvo nepokolebano, da imamo blagodat kojom sluþimo za ugodnost Bogu, s poštovanjem i sa strahom.

²⁹ Jer je Bog naš oganj koji spaljuje.

13

¹ Ljubav bratinska da ostane meðu vama.

² Gostoljubivosti ne zaboravljajte; jer neki ne znajuæi iz gostoljubivosti primiše anðele na konak.

³ Opominjite se suþanja kao da ste s njima svezani, onijeh kojima se nepravda èini kao da ste i sami u tijelu.

⁴ Źenidbu da drþe svi u èasti, i postelja Źenidbena da bude èista; a kurvarima i preljuboèincima sudiaæ Bog.

⁵ Ne budite srebroljupci; budite zadovoljni onijem što imate. Jer on reèe: neæu te ostaviti, niti æu od tebe oступiti;

⁶ Tako da smijemo govoriti: Gospod je moj pomoænik, i neæu se bojati; šta æe mi uèiniti èovjek?

⁷ Opominjite se svojijeh uèitelja koji vam kazivaše rijeè Boþiju; gledajte na svršetak njihova Źivljenja, i ugledajte se na vjeru njihovu.

⁸ Isus Hristos juèe je i danas onaj isti i vavijek.

⁹ U nauke tuðe i razliène ne pristajte; jer je dobro blagodaæu utvrðivati srca, a ne jelima, od

kojijeh ne imaše koristi oni koji Źivlješe u njima.

¹⁰ Imamo pak oltar od kojega oni ne smiju jesti koji sluþe skiniji.

¹¹ Jer kojijeh Źivotinja krv unosi poglavar svešteniki u svetinju za grijehe, onijeh se tjelesa spaljuju izvan okola.

¹² Zato Isus, da osveti narod krvlju svojom, izvan grada postrada.

¹³ Zato dakle da izlazimo k njemu izvan okola, noseæi njegovu sramotu.

¹⁴ Jer ovdje nemamo grada koji æe ostati, nego traþimo onaj koji æe doæi.

¹⁵ Kroz njega dakle da svagda prinosimo Bogu Źrtvu hvale, to jest, plod usana koje priznaju ime njegovo.

¹⁶ A dobro èiniti i davati milostinju ne zaboravljajte; jer se takovijem Źrtvama ugaða Bogu.

¹⁷ Sluþajte uèitelje svoje i pokoravajte im se, jer se oni staraju za duše vaše, kao koji æe dati odgovor, da to s radošæu èine, a ne uzdišuæi; jer vam ovo ne pomaþe.

¹⁸ Molite se Bogu za nas. Jer se nadamo da imamo dobru savjest, starajuæi se u svemu dobro da Źivimo.

¹⁹ A odviše molim èinite ovo, da bih se prije vratio k vama.

²⁰ A Bog mira, koji izvede iz mrtvijeh velikoga pastira ovcama, krvlju zavjeta vjeènoga, Gospoda našega Isusa Hrista,

²¹ Da vas savrši u svakome djelu dobrom, da uèinite volju njegovu, èineæi u vama što je ugodno pred njim, kroz Isusa Hrista, kojemu slava va vijek vijeka. Amin.

²² Molim vas pak, braæo, primite rijeè pouèenja; jer ukratko napisah i poslaha vam.

²³ Znajte da je otišao naš brat Timotije, s kojijem, ako skoro doðe, vidjeæu vas.

²⁴ Pozdravite sve učitelje svoje
i sve svete. Pozdravljaju vas
braćaa, koja su iz Talijanske.

²⁵ Blagodat sa svima vama.
Amin.

Jakovljeva Poslanica

¹ Od Jakova, Boga i Gospoda Isusa Hrista sluge, svima dvanaest koljena rasijanijem po svijetu pozdravlje.

² Svaku radost imajte, braæo moja, kad padate u razliène nastupi,

³ Znajuæi da kušanje vaše vjere gradi trpljenje;

⁴ A trpljenje neka djelo dovršuje, da budete savršeni i cijeli bez ikake mane.

⁵ Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne koristi nikoga, i daæe mu se;

⁶ Ali neka ište s vjerom, ne sumnjajuæi ništa; jer koji se sumnja on je kao morski valovi, koje vjetrovi podižu i razmeæu.

⁷ Jer takovi èovjek neka ne misli da æe primiti što od Boga.

⁸ Koji dvoumi nepostojan je u svima putovima svojijem.

⁹ A poniženi brat neka se hvali visinom svojom;

¹⁰ A bogati svojom poniznošæu; jer æe proæi kao cvijet travni.

¹¹ Jer sunce ogrija s vruæinom, i osuši travu, i cvijet njezin otpade, i krasota lica njezina pogibe; tako æe i bogati u hođenju svojem uvenuti.

¹² Blago èovjeku koji pretrpi nastup; jer kad bude kušan primiæe vijenac života, koji Bog obreèe onima koji ga ljube.

¹³ Nijedan kad se kuša da ne govori: Bog me kuša; jer se Bog ne može zlom iskušati, i on ne kuša nikoga;

¹⁴ Nego svakoga kuša njegova slast, koja ga vuèe i mami.

¹⁵ Tada zatrudnjevši slast raða grijeh; a grijeh uèinjen raða smrt.

¹⁶ Ne varajte se, ljubazna braæo moja!

¹⁷ Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od oca svjetlosti, u kojega nema promjenjivanja ni mijenjanja vidjela i mraka;

¹⁸ Jer nas dragovoljno porodi rijeèju istine, da budemo novina od njegova stvorenja.

¹⁹ Zato, ljubazna braæo moja, neka bude svaki èovjek brz èuti a spor govoriti i spor srditi se;

²⁰ Jer srdnja èovjeèija ne èini pravde Božije.

²¹ Zato odbacite svaku neèistotu i suvišak zlobe, i s krotošæu primiti usaðenu rijeè koja može spasti duše vaše.

²² Budite pak tvorci rijeèi, a ne samo slušaèi, varajuæi sami sebe.

²³ Jer ako ko sluša rijeè a ne tvori, on je kao èovjek koji gleda lice tijela svojega u ogledalu;

²⁴ Jer se ogleda pa otide, i odmah zaboravi kakav bješe.

²⁵ Ali koji providi u savršeni zakon slobode i ostane u njemu, i ne bude zaboravni slušaè, nego tvorac djela, onaj æe biti blažen u djelu svojem.

²⁶ Ako koji od vas misli da vjeruje, i ne zauzdava jezika svojega, nego vara srce svoje, njegova je vjera uzalud.

²⁷ Jer vjera èista i bez mane pred Bogom i ocem jest ova: obilaziti sirote i udovice u njihovijem nevoljama, i držati sebe neopoganjena od svijeta.

2

¹ Braæo moja! u vjeri Gospoda našega slavnoga Isusa Hrista ne gledajte ko je ko;

² Jer ako dođe u crkvu vašu èovjek sa zlatnijem prstenom i u svijetloj haljini, a dođe i siromah u rðavoj haljini,

³ I pogledate na onoga u svijetloj haljini, i reèete mu: ti sjedi ovdje

lijepo, a siromahu reèete: ti stani tamo, ili sjedi ovdje niže podnožja mojega;

⁴ I ne rasudiste u sebi, nego biste sudije zlijeh pomisli.

⁵ Èujte, ljubazna braæo moja, ne izabra li Bog siromahe ovoga svijeta da budu bogati vjerom, i našljednici carstva koje obreèe onima koji njega ljube?

⁶ A vi osramotiste siromaha. Nijesu li to bogati koji vas muèe i vuku vas na sudove?

⁷ Ne hule li oni na dobro ime vaše kojijem ste se nazvali?

⁸ Ako dakle zakon carski izvršujete po pismu: ljubi blišnjega kao samoga sebe, dobro èinite;

⁹ Ako li gledate ko je ko, grijeh èinite, i biæete pokarani od zakona kao prestupnici;

¹⁰ Jer koji sav zakon održi a sagriješi u jednome, kriv je za sve.

¹¹ Jer onaj koji je rekao: ne èini preljube, rekao je i: ne ubij. Ako dakle ne uèiniš preljube a ubiješ, postao si prestupnik zakona.

¹² Tako govorite i tako tvorite kao oni koji æe zakonom slobode biti suðeni;

¹³ Jer æe onome biti sud bez milosti koji ne èini milosti; i hvali se milost na sudu.

¹⁴ Kakva je korist, braæo moja, ako ko reèe da ima vjeru a djela nema? Zar ga može vjera spasti?

¹⁵ Ako, na priliku, brat ili sestra goli budu, ili nemaju šta da jedu,

¹⁶ I reèe im koji od vas: idite s mirom, grijte se, i nasitite se, a ne da im potrebe tjelesne, šta pomaže?

¹⁷ Tako i vjera ako nema djela, mrtva je po sebi.

¹⁸ No može ko reæi: ti imaš vjeru, a ja imam djela. Pokaži mi vjeru svoju bez djela svojijeh, a ja æu tebi pokazati vjeru svoju iz djela svojijeh.

¹⁹ Ti vjeruješ da je jedan Bog;

dobro èiniš; i ðavoli vjeruju, i drkæu.

²⁰ Ali hoæeš li razumjeti, o èovjeèe sujetni! da je vjera bez djela mrtva?

²¹ Avraam otac naš ne opravda li se djelima kad prinese Isaka sina svojega na oltar?

²² Vidiš li da vjera pomože djelima njegovijem, i kroz djela savršu se vjera?

²³ I izvrši se pismo koje govori: Avraam vjerova Bogu, i primi mu se u pravdu, i prijatelj Božij nazva se.

²⁴ Vidite li dakle da se djelima pravda èovjek, a ne samom vjerom?

²⁵ A tako i Raav kurva ne opravda li se djelima kad primi uhode, i izvede ih drugijem putem?

²⁶ Jer kao što je tijelo bez duha mrtvo, tako je i vjera bez dobrieh djela mrtva.

3

¹ Ne tražite, braæo moja, da budete mnogi uèitelji, znajuæi da æemo veæma biti osuðeni,

² Jer svi pogrješujemo mnogo puta. Ali ko u rijeèi ne pogrješuje, onaj je savršen èovjek, može zauzdati i sve tijelo.

³ Jer gle, i konjma meæemo žvale u usta da nam se pokoravaju, i sve tijelo njihovo okreæemo.

⁴ Gle i laðe, ako su i velike i silni ih vjetrovi gone, okreæu se malom krmicom kuda hoæe onaj koji upravlja.

⁵ A tako je i jezik mali ud, i mnogo èini. Gle, mala vatra, i kolike velike šume sažeže.

⁶ I jezik je vatra, svijet pun nepravde. Tako i jezik živi meðu našijem udima, poganeæi sve tijelo, i paleæi vrijeme života našega, i zapaljujuæi se od pakla.

⁷ Jer sav rod zvjerinja i ptica, i bubina i riba, pripitomljava se i pripitomio se rodu ěovjeěijemu;

⁸ A jezika niko od ljudi ne moŹe pripitomiti, jer je nemirno zlo, puno ijeda smrtonosnoga.

⁹ Njim blagosiljamo Boga i oca, i njim kunemo ljude, koji su stvoreni po obliěju BoŹijemu.

¹⁰ Iz jednijeh usta izlazi blagoslov i kletva. Ne valja, ljubazna braěo moja, da ovo tako biva.

¹¹ Eda li moŹe izvor iz jedne glave toěiti slatko i grko?

¹² MoŹe li, braěo moja, smokva masline raĹati ili vinova loza smokve? Tako nijedan izvor ne daje slane i slatke vode.

¹³ Ko je meĹu vama mudar i pametan neka pokaŹe od dobra Źivljenja djela svoja u krotosti i premudrosti.

¹⁴ Ako li imate grku zavist i svaĹu u srcima svojijem, ne hvalite se, ni laŹite na istinu.

¹⁵ Ovo nije ona premudrost Źto silazi odozgo, nego zemaljska, ljudska, Źavolska.

¹⁶ Jer gdje je zavist i svaĹa ondje je nesloga i svaka zla stvar.

¹⁷ A koja je premudrost odozgo ona je najprije ěista, a potom mirna, krotka, pokorna, puna milosti i dobrijuh plodova, bez hatera, i nelicemjerna.

¹⁸ A plod pravde u miru sije se onima koji mir ěine.

4

¹ Otkuda ratovi i raspore meĹu nama? Ne otuda li, od slasti vaŹijeh, koje se bore u vaŹijem uĹima?

² Źelite i nemate; ubijate i za-vidite, i ne moŹete da dobijete; borite se i vojujete, i nemate, jer ne iŹtete.

³ IŹtete, i ne primate, jer zlo iŹtete, da u slastima svojijem troŹite.

⁴ Preljuboěinci i preljuboěinice! ne znate li da je prijateljstvo ovoga svijeta neprijateljstvo Bogu? Jer koji hoěe svijetu prijatelj da bude, neprijatelj BoŹij postaje.

⁵ Ili mislite da pismo uzalud govori: duh koji u nama Źivi mrzi na zavist?

⁶ A on daje veæu blagodat. Jer govori: Gospod suproti se ponositima, a poniŹenima daje blagodat.

⁷ Pokorite se dakle Bogu, a protivite se Źavolu, i pobjeěi æe od vas.

⁸ PribliŹite se k Bogu, i on æe se pribliŹiti k vama. Oěistite ruke, grjeŹnici, popravite srca svoja, nepostojani.

⁹ Budite Źalosni i plaěite i jauěite: smijeh vaŹ neka se pretvori u plaě, i radost u Źalost.

¹⁰ Ponizite se pred Gospodom, i podignuæe vas.

¹¹ Ne opadajte jedan drugoga, braěo; jer ko opada brata ili osuĹuje brata svojega opada zakon i osuĹuje zakon, a ako zakon osuĹujeŹ, nijesi tvorac zakona, nego sudija.

¹² Jedan je zakonodavac i sudija, koji moŹe spasti i pogubiti; a ti ko si Źto drugoga osuĹujeŹ?

¹³ SluŹajte sad vi koji govorite: danas ili sutra poæi æemo u ovaj ili onaj grad, i sjediæemo ondje jednu godinu, i trgovaæemo i do-bijaæemo.

¹⁴ Vi koji ne znate Źta æe biti sutra. Jer Źta je vaŹ Źivot? On je para, koja se za malo pokaŹe, a potom je nestane.

¹⁵ Mjesto da govorite: ako Gospod htjedbude, i Źivi budemo, uěiniæemo ovo ili ono.

¹⁶ A sad se hvalite svojijem ponosom. Svaka je hvala takova zla.

¹⁷ Jer koji zna dobro ěiniti i ne ěini, grijeh mu je.

5

¹ Hodite vi sad, bogati, plaèite i ridajte za svoje ljute nevolje koje idu na vas.

² Bogatstvo vaše istruhnu, i haljine vaše pojedoste moljci;

³ Zlato vaše i srebro zarða, i rða njihova biæe svjedoèanstvo na vas: izješæe tijelo vaše kao oganj. Stekoste bogatstvo u pošljednje dane.

⁴ Gle, vièe plata vašijeh poslenika koji su radili njive vaše i vi ste im otkinuli; i vika žetelaca dođe do ušiju Gospoda Savaota.

⁵ Veseliste se na zemlji, i nasladiste se; uhraniste srca svoja, kao na dan zaklanja.

⁶ Osudiste, ubiste pravednika, i ne brani vam se.

⁷ Trpite dakle, braæo moja, do dolaska Gospodnjega. Gle, težak èeka plemenitoga roda iz zemlje, i rado trpi dok ne primi dažd rani i pozni.

⁸ Trpite dakle i vi, i utvrdite srca svoja, jer se dolazak Gospodnji približi.

⁹ Ne uzdišite jedan na drugoga, braæo, da ne budete osuđeni: gle, sudija stoji pred vratima.

¹⁰ Uzmite, braæo moja, za ugled stradanja proroke koji govoriše u ime Gospoda.

¹¹ Gle, blažene nazivamo one koji pretrplješe. Trpljenje Jovljevo èuste, i pošljedak Gospodnji vidjeste: jer je Gospod milostiv i smiluje se.

¹² A prije svega, braæo moja, ne kunite se ni nebom ni zemljom, ni drugom kakvom kletvom; nego neka bude što jest da, i što nije ne, da ne padnete pod sud.

¹³ Muèi li se ko meðu vama, neka se moli Bogu; je li ko veseo, neka hvali Boga.

¹⁴ Boluje li ko meðu vama, neka dozove starješine crkvene, te neka èitaju molitvu nad njim, i neka ga pomažu uljem u ime Gospodnje.

¹⁵ I molitva vjere pomoæi æe bolesniku, i podignuæe ga Gospod; i ako je grijehæe uèinio, oprostiaæe mu se.

¹⁶ Ispovijedajte dakle jedan drugome grijehæe, i molite se Bogu jedan za drugoga, da ozdravljate; jer neprestana molitva pravednoga mnogo može pomoæi.

¹⁷ Ilija bješe èovjek smrtan kao i mi, i pomoli se Bogu da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest mjeseci.

¹⁸ I opet se pomoli i nebo dade dažd, i zemlja iznese rod svoj.

¹⁹ Braæo! ako ko od vas zađe s puta istine, i obrati ga ko,

²⁰ Neka zna da æe onaj koji obrati grješnika s krivoga puta njegova spasti dušu od smrti, i pokriti mnoštvo grijeha.

1. Petrova Poslanica

¹ Od Petra, apostola Isusa Hrista, izbranim došljacima, rasijanim po Pontu, Galatiji, Kapadokiji, Aziji i Vitiniji;

² Po providenju Boga oca, svetinjom Duha dovedenijem u poslušanje i kropljenje krvi Isusa Hrista: da vam se umnoži blagodat i mir.

³ Blagosloven Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas po velikoj milosti svojoj prerodi za živ nad vaskrsenijem Isusa Hrista iz mrtvih,

⁴ Za našljedstvo nepropadljivo, koje neæe istruhnuti ni uvenuti, saèuvano na nebesima za vas,

⁵ Koje je sila Božija vjerom saèuvala za spasenije, pripravljeno da se javi u posljednje vrijeme;

⁶ Kojemu radujte se, premda ste sad malo gdje je potrebno) žalosni u razliènijem napastima,

⁷ Da se kušanje vaše vjere mnogo vrednije od zlata propadljivoga koje se kuša ognjem nađe na hvalu i èast i slavu, kad se pokaže Isus Hristos;

⁸ Kojega ne vidjevši ljubite, i kojega sad ne gledajuæi no vjerujuæi ga radujete se radošæu neiskazanom i proslavljenom,

⁹ Primajuæi kraj svoje vjere, spasenije dušama.

¹⁰ Koje spasenije tražiše i ispitivaše za nj proroci, koji za vašu blagodat prorekoše;

¹¹ Ispitujuæi u kakovo ili u koje vrijeme javljaše Duh Hristov u njima, naprijed svjedoèæi za Hristove muke i za slave po tome;

¹² Kojima se otkri da ne samijem sebi nego nama služahu ovijem što vam se sad javi po onima koji vam propovjediše jevanđelje

poslanijem s neba Duhom svetijem, u koje anđeli žele zaviriti.

¹³ Zato, ljubazni, zapregnuvši bedra svojega uma budite trijezni, i zacijelo se nadajte blagodati koja æe vam se prinijeti kad dođe Isus Hristos.

¹⁴ Kao poslušna djeca, ne vladajuæi se po prvijem željama u svojem neznanju,

¹⁵ Nego po svecu koji vas je pozvao, i vi budite sveti u svemu življenju.

¹⁶ Jer je pisano: budite sveti, jer sam ja svet.

¹⁷ I ako zovete ocem onoga, koji ne gledajuæi ko je ko, sudi svakome po djelu, provodite vrijeme svojega življenja sa strahom,

¹⁸ Znanjuæi da se propadljivijem srebrom ili zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svojeg življenja, koje ste vidjeli od otaca;

¹⁹ Nego skupocjenom krvlju Hrista, kao bezazlena i preèista jagnjeta;

²⁰ Koji je određen još prije postanja svijeta, a javio se u posljednja vremena vas radi,

²¹ Koji kroz njega vjerujete Boga koji ga podiže iz mrtvih, i dade mu slavu, da bi vaša vjera i nadanje bilo u Boga.

²² Duše svoje oèistivši u poslušanju istine Duhom za bratoljublje nedvolieño, od èista srca ljubite dobro jedan drugoga,

²³ Kao prerođeni ne od sjemena koje truhne, nego od onog koje ne truhne, rijeðu živoga Boga, koja ostaje dovijeka.

²⁴ Jer je svako tijelo kao trava, i svaka slava èovjeèija kao cvijet travni: osuši se trava, i cvijet njezin otpade;

²⁵ Ali rijeè Gospodnja ostaje dovijeka. A ovo je rijeè što je objavljena među vama.

2

¹ Odbacite dakle svaku pakost i svaku prijevaru i licemjerje i zavist i sva opadanja,

² I budite željni razumnoga i pravoga mlijeka, kao novorođena djeca, da o njemu uzrastete za spasenje;

³ Jer okusiste da je blag Gospod.

⁴ Kad dođete k njemu, kao kamenu živu, koji je, istina, od ljudi odbačen, ali od Boga izabran i pribran:

⁵ I vi kao živo kamenje zidajte se u kuću duhovnu i sveštenstvo sveto, da se prinose prinosi duhovni, koji su Bogu povoljni, kroz Isusa Hrista.

⁶ Jer u pismu stoji napisano: evo mečem u Sionu kamen krajeugalan izbrani i skupocjeni; i ko njega vjeruje neće se postidjeti.

⁷ Vama dakle koji vjerujete čast je; a onima koji se protive kamen koji odbaciše zidari on posta glava od ugla, i kamen spoticanja i stižena sablazni:

⁸ Na koji se i spotiču koji se protive riječi, na što su i određeni.

⁹ A vi ste izbrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome;

¹⁰ Koji nekad ne bijaste narod, a sad ste narod Božij; koji ne bijaste pomilovani, a sad ste pomilovani.

¹¹ Ljubazni! molim vas, kao došljake i goste, da se čuvate od tjelesnijih želja, koje vojuju na dušu.

¹² A vladajte se dobro među neznabošcima, da bi za ono za što vas opadaju kao zloince, vidjevši vaša dobra djela, hvalili Boga u dan pohođenja.

¹³ Budite dakle pokorni svakoj vlasti čovječijoj, Gospoda radi: ako caru, kao gospodaru;

¹⁴ Ako li knezovima, kao njegovijem poslanicima za os-

vetu zloincima, a za hvalu dobrotvorima.

¹⁵ Jer je tako volja Božija da dobrijem djelima zadržavate neznanje bezumnijeh ljudi.

¹⁶ Kao slobodni, a ne kao da biste imali slobodu za pokrivač pakosti, nego kao sluge Božije.

¹⁷ Poštujte svakoga: braću ljubitite, Boga se bojte, cara poštujte.

¹⁸ Sluge! budite pokorni sa svakijem strahom gospodarima ne samo dobrima i krotkima nego i zlima.

¹⁹ Jer je ovo ugodno pred Bogom ako Boga radi podnese ko žalosti, stradajući na pravdi.

²⁰ Jer kakva je hvala ako za krivicu muke trpite? Nego ako dobro čineći muke trpite, ovo je ugodno pred Bogom.

²¹ Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovijem tragom;

²² Koji grijeha ne učini, niti se nađe prijevara u ustima njegovijem;

²³ Koji ne psova kad ga psovaše; ne prijeti kad strada; nego se oslanjaše na onoga koji pravo sudi;

²⁴ Koji grijeha naše sam iznese na tijelu svojem na drvo, da za grijeha umremo, i za pravdu živimo; kojega se ranom iscijeliste.

²⁵ Jer bijaste kao izgubljene ovce, koje nemaju pastira; no sad se obratiste k pastiru i vladici duša svojijeh.

3

¹ A tako i vi žene budite pokorne svojijem muževima, da ako koji i ne vjeruju riječi ženskim življenjem bez riječi da se dobiju,

² Kad vide čisto življenje vaše sa strahom;

³ Vaša ljepota da ne bude spolja u pletenju kose, i u udaranju zlata, i oblaćenju haljina;

⁴ Nego u tajnosti èovjeku srca, u jednakosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom mnogocjeno.

⁵ Jer se tako nekad ukrašavahu i svete žene, koje se uzdahu u Boga i pokoravahu se svojijem muževima,

⁶ Kao što Sara slušaše Avraama, i zvaše ga gospodarom; koje ste vi kæeri postale, ako èinite dobro, i ne bojite se nikakvoga straha.

⁷ Tako i vi muževi živite sa svojijem ženama po razumu, i poštujujte ih kao slabiji ženski sud, i kao sunašljednice blagodati života, da se ne smetu molitve vaše.

⁸ A najposlije budite svi složni, žalostivi, bratoljubivi, milostivi, ponizni;

⁹ Ne vraæajte zla za zlo, ni psovke za psovku; nego nasuprot blagosiljajte, znajuæi da ste na to pozvani da naslijedite blagoslov.

¹⁰ Jer koji je rad da živi i da vidi dane dobre, neka zadrži jezik svoj od zla, i usne svoje, da ne govore prijekare;

¹¹ Neka se ukloni od zla, i neka uèini dobro; neka traži mira i neka se drži njega.

¹² Jer oèi Gospodnje gledaju na pravednike, i uši njegove na molitvu njihovu; a lice Gospodnje na one koji zlo èine da ih istrijebi sa zemlje.

¹³ I ko može vama nauditi ako uzidete za dobrom?

¹⁴ Nego ako i stradate pravde radi, blaženi ste. Ali straha njihova ne bojte se, niti se plašite;

¹⁵ Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojijem. A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.

¹⁶ S krotošæu i strahom imajte dobru savjest; da ako vas opadaju

za što kao zloèince da se postide oni što kude vaše dobro življenje po Hristu.

¹⁷ Jer je bolje, ako hoæe volja Božija, da stradate dobro èineæi, negoli zlo èineæi.

¹⁸ Jer i Hristos jedanput za grijehe naše postrada, pravednik za nepravednike, da nas privede k Bogu, ubijen, istina, bivši tijelom, no oživljevši Duhom;

¹⁹ Kojijem sišavši propovijeda i duhovima koji su u tamnici,

²⁰ Koji nekad ne htješe da slušaju kad ih oèekivaše Božije trpljenje u vrijeme Nojevo, kad se graðaše kovèeg, u kome malo, to jest osam duša, ostade od vode.

²¹ Za spomen toga i nas sad spasava krštenje, ali ne pranje tjelesne neèistote, nego obeæanje dobre savjesti Bogu, vaskrsenijem Isusa Hrista.

²² Koji je s desne strane Bogu, otišavši na nebo, i slušaju ga anđeli i vlasti i sile.

4

¹ Kad dakle Hristos postrada za nas tijelom, i vi se tom misli naoružajte: jer koji postrada tijelom, prestaje od grijeha,

² Da ostalo vrijeme života u tijelu ne živi više željama èovjeèijim, nego volji Božijoj.

³ Jer je dosta što smo prošavše vrijeme života proveli po volji neznabožaèkoj, živeæi u neèistotama, u slastima, u pijanstvu, u žderanju, u pijenju i bogomrskijem neznaboštvima.

⁴ Zato se èude što vi ne trèete s njima u to isto neuredno življenje, i hule na vas.

⁵ Oni æe dati odgovor onome koji je gotov da sudi živima i mrtvima.

⁶ Zato se i mrtvima propovjedi jevanðelje, da prime sud po èovjeku tijelom a po Bogu da žive duhom.

7 A svemu se kraj približi. Budite dakle mudri i trijezni u molitvama.

8 A prije svega imajte neprestanu ljubav među sobom; jer ljubav pokriva mnoštvo grijeha.

9 Budite gostoljubivi među sobom bez mrmljanja;

10 I služite se među sobom, svaki darom koji je primio, kao dobri pristavi različite blagodati Božije.

11 Ako ko govori, neka govori kao riječi Božije; ako ko služi neka služi kao po moći koju Bog daje: da se u svačemu slavi Bog kroz Isusa Hrista, kome je slava i država va vijek vijeka. Amin.

12 Ljubazni! ne čudite se vrucini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se što novo događa;

13 Nego se radujte što stradate s Hristom, da biste, i kad se javi slava njegova, imali radost i veselje.

14 Ako bivajte ukoreni za ime Hristovo, blago vama! jer Duh slave i Boga počiva na vama: oni dakle hule na nj, a vi ga proslavljate.

15 Samo da ne postrada koji od vas kao krvnik, ili kao lupež, ili kao zločinac, ili kao onaj koji se mijesha u tuđe poslove;

16 A ako li kao hrišćanin, neka se ne stidi, već neka slavi Boga u ovom događaju.

17 Jer je vrijeme da se počne sud od kuće Božije; ako li se najprije od vas počne, kakav će biti posljedak onima što se protive Božijemu jevanđelju?

18 I kad se pravednik jedva spase, bezbožnik i grješnik gdje će se javiti?

19 Zato i koji stradaju po volji Božijoj neka mu kao vjernome tvorcu predadu duše svoje u dobriju djelima.

5

1 Starješine koje su među vama molim koji sam i sam starješina i svjedok Hristova stradanja, i imam dijel u slavi koja će se javiti:

2 Pasite stado Božije, koje vam je predato, i nadgledajte ga, ne silom, nego dragovoljno, i po Bogu, niti za nepravedne dobitke, nego iz dobra srca;

3 Niti kao da vladate narodom; nego bivajte ugledi stadu;

4 I kad se javi poglavar pastirski, primajte vijenac slave koji neće uvenuti.

5 Tako vi mladi slušajte starješine; a svi se slušajte među sobom, i stecite poniznost; jer se Bog ponositima suproti, a poniženima daje blagodat.

6 Ponizite se dakle pod silnu ruku Božiju, da vas povisi kad dođe vrijeme.

7 Sve svoje brige bacite na nj, jer se on brine za vas.

8 Budite trijezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav rieči hodi i traži koga da proždere.

9 Branite se od njega tvrdom u vjeri, znajući da se takova stradanja događaju vašoj braći po svijetu.

10 A Bog svake blagodati, koji vas pozva na vječnu svoju slavu u Hristu Isusu, on da vas, pošto malo postradate, savrši, da utvrdi, da ukrijepi, da utemelji.

11 Njemu slava i država va vijek vijeka. Amin.

12 Po Silvanu, vašemu vjernom bratu, kao što mislim, pišem vam ovo malo, svjetujući i svjedočujući da je ovo prava blagodat Božija u kojoj stojite.

13 Pozdravlja vas crkva s vama izbrana u Vavilonu, i Marko sin moj.

14 Pozdravite jedan drugoga cjelevom ljubavi. Mir vam svima u Hristu Isusu. Amin.

2. Petrova Poslanica

¹ Od Simona Petra, sluge i apostola Isusa Hrista, onima što su primili s nama jednu èasnu vjeru u pravdi Boga našega i spasa Isusa Hrista:

² Blagodat i mir da vam se umnoži poznavanjem Boga i Hrista Isusa Gospoda našega.

³ Buduæi da su nam sve božanstvene sile njegove, koje trebaju k životu i pobožnosti, darovane poznanjem onoga koji nas pozva slavom i dobrodjetelju,

⁴ Kroz koje se nama darovaše èasna i prevelika obeæanja, da njih radi imate dijel u Božijoj prirodi, ako uteèete od tjelesnijeh želja ovoga svijeta.

⁵ I na samo ovo okrenite sve staranje svoje da pokažete u vjeri svojoj dobrodjetelj, a u dobrodjetelji razum,

⁶ A u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje, a u trpljenju pobožnost,

⁷ A u pobožnosti bratoljublje, a u bratoljublju ljubav.

⁸ Jer kad je ovo u vama, i množi se, neæe vas ostaviti lijene niti bez ploda u poznanju Gospoda našega Isusa Hrista.

⁹ A ko nema ovoga slijep je, i pipa zaboravivši oèišæenje od starijeh svojijeh grijeha.

¹⁰ Zato, braæo, postarajte se još veæma da svoju službu i izbor utvrdite; jer èineæi ovo neæete pogriješiti nikad;

¹¹ Jer vam se tako obilno dopusti ulazak u vjeèno carstvo Gospoda našega i spasa Isusa Hrista.

¹² Zato se neæu olijeniti opominjati vam jednako ovo, ako i znate i utvrðeni ste u ovoj istini;

¹³ Jer mislim da je pravo dokle sam god u ovom tijelu da vas budim opominjanjem,

¹⁴ Znajuæi da æu skoro tijelo svoje odbaciti kao što mi kaza i Gospod naš Isus Hristos.

¹⁵ A trudiæu se svakojako da se i po rastanku momemu možete opominjati ovoga;

¹⁶ Jer vam ne pokazasmo sile i dolaska Gospoda našega Isusa Hrista po pripovijetkama mudro izmišljenijem, nego smo sami vidjeli slavu njegovu.

¹⁷ Jer on primi od Boga oca èast i slavu kad dođe k njemu takovi glas: ovo je sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji.

¹⁸ I ovaj glas mi èusmo gdje siðe s neba kad bijasmo s njim na svetoj gori.

¹⁹ I imamo najpouzdaniju proroèku rijeè, i dobro èinite što pazite na nju, kao na vidjelo koje svijetli u tamnome mjestu, dokle dan ne osvane i danica se ne rodi u srcima vašima.

²⁰ I ovo znajte najprije da nijedno proroštvo književno ne biva po svome kazivanju;

²¹ Jer nikad proroštvo ne bi od èovjeèije volje, nego nauèeni od svetoga Duha govoriše sveti Božiji ljudi.

2

¹ A bijaše i lažnijeh proroka u narodu, kao što æe i meðu vama biti lažnijeh uèitelja, koji æe unijeti jeresi pogibli, i odricaæe se gospodara koji ih iskupi i dovodiæe sebi naglu pogibao.

² I mnogi æe poæi za njihovijem neèistotama kojima æe se huliti na put istine.

³ I u lakomstvu loviae vas izmišljenijem rijeèima. Njihov sud odavno ne docni, i pogibao njihova ne drijema.

⁴ Jer kad Bog ne poštedje anðela koji sagriješiše, nego ih metnu u okove mraka paklenoga, i predade da se èuvaju za sud;

⁵ I prvoga svijeta ne poštedje, nego saèuvavši samosmoga Noja, propovjednika pravde, navede popot na svijet bezbožnièki;

⁶ I gradove Sodom i Gomor saže i razvali i osudi, i postavi ugled bezbožnicima koji bi postali;

⁷ I izbavi pravednoga Lota, koga osramotiše bezakonici neèistotom življenja;

⁸ Jer kad življaše pravednik meðu njima, gledajuèi i slušajuèi bezakona djela, muèaše od dana do dana pravednu dušu;

⁹ Zna Gospod pobožne izbavljati od napasti, a nepravednike muèeèi èuvati za dan sudni;

¹⁰ A osobito one koji idu za tjelesnijem željama neèistote, i ne mare za poglavarstvo, i koji su bezobrazni i samovoljni, i ne drkæu huleèi na slavu.

¹¹ Kad anđeli, koji veæu snagu i silu imaju, ne izgovaraju na njih pred Gospodom hulnoga suda;

¹² A oni, kao nerazumna životinja, koja je od prirode na to stvorena da se hvata i kolje, hule na ono što ne razumiju, i u pogibli svojoj propašæe

¹³ Primajuèi platu nepravde. Oni misle da je slast èastiti se svaki dan; oni su sramota i grijeh, koji se hrane svojijem prijevarama, jeduèi s vama;

¹⁴ Imaju oèi pune preljuboèinstva i neprestanoga grijeha; prelašæuju neutvrðene duše; imaju srce nauèeno lakomstvu, djeca kletve;

¹⁵ Ostavivši pravi put, zaðoše, i idu putem Valaama Vosorova, kome omilje plata nepravedna;

¹⁶ Ali bi pokaran za svoje bezakonje: skot nijemi progovorivši glasom èovjeèijim zabrani bezumlje prorokovo.

¹⁷ Ovo su bezvodni izvori, i oblaci i magle koje progone vjetrovi, za koje se èuva mrak tamni vavijek.

¹⁸ Jer govoreæi ponosite i lažljive rijeèi prelašæuju na neèistote tjelesnijih želja one koji otkora bježe od onijeh što žive u prijevari.

¹⁹ I obeæavaju im slobodu a sami su robovi pogibli; jer koga ko nadvlada onaj mu i robuje.

²⁰ Jer ako odbjegnju od neèistote svijeta poznanjem Gospoda i spasa našega Isusa Hrista, pa se opet zapletu u njih i budu nadvladani, bude im posljednje gore od prvoga;

²¹ Jer im bješe bolje da ne poznaše puta pravde, negoli kad poznaše da se vrate natrag od svete zapovijesti koja im je predana.

²² Jer im se dogodi istinita pripovijest: pas se povraæa na svoju bljuvotinu, i: svinja okupavši se, u kaljužu.

3

¹ Evo vam, ljubazni, veæ pišem drugu poslanicu u kojima budim napominjanjem vaš èisti razum,

² Da se opominjete rijeèi koje su naprijed kazali sveti proroci, i zapovijesti svojijeh apostola od Gospoda i spasa.

³ I ovo znajte najprije da æe u posljednje dane doæi rugaèi koji æe živjeti po svojijem željama,

⁴ I govoriti: gdje je obeæanje dolaska njegov? Jer otkako oci pomriješe sve stoji tako od poèetka stvorenja.

⁵ Jer navalice neæe da znadu da su nebesa bila otprije i zemlja iz vode i usred vode Božijom rijeèi.

⁶ Zato tadašnji svijet bi vodom potopljen i pogibe.

⁷ A sadašnja nebesa i zemlja tom istom rijeèi zadržana su te se èuvaju za dan strašnoga suda i pogibli bezakonijeh ljudi.

⁸ Ali ovo jedno da vam ne bude nepoznato, ljubazni, da je jedan dan pred Gospodom kao hiljada

godina, i hiljada godina kao jedan dan.

⁹ Ne docni Gospod s obeæanjem, kao što neki misle da docni, nego nas trpi, jer neæe da ko pogine, nego svi da doðu u pokajanje.

¹⁰ Ali æe doæi dan Gospodnji kao lupež noæu, u koji æe nebesa s hukom proæi, a stihije æe se od vatre raspasti a zemlja i djela što su na njoj izgorjeæe.

¹¹ Kad æe se dakle ovo sve raskopati, kakovijem treba vama biti u svetom življenju i pobožnosti,

¹² Èekajuæi i žeæeæi da bude skorije dolazak Božijega dana, kojega æe se radi nebesa spaliti i raskopati, i stihije od vatre rastopiti?

¹³ Ali èekamo po obeæanju njegovu novo nebo i novu zemlju, gdje pravda živi.

¹⁴ Zato, ljubazni, èekajuæi ovo starajte se da vas on nađe èiste i prave u miru.

¹⁵ I trpljenje Gospoda našega držite za spasenje; kao što vam i ljubazni naš brat Pavle po danoj mu premudrosti pisa.

¹⁶ Kao što govori o ovome i u svima svojijem poslanicama, u kojima imaju neke stvari teške razumjeti, koje nenauèeni i neutvrðeni izvræu, kao i ostala pisma, na svoju pogibao.

¹⁷ A vi dakle, ljubazni, znajuæi naprijed, èuvajte se da prijevarom bezakonika ne budete odvedeni s njima, i ne otpadnete od svoje tvrðe;

¹⁸ Nego napredujte u blagodati i u poznanju Gospoda našega i spasa Isusa Hrista. Njemu slava i sad i u vjeèna vremena. Amin.

1. Jovanova Poslanica

¹ Što bješe ispoèetka, što èusmo, što vidjesmo oèima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše, o rijeèi života:

² I život se javi, i vidjesmo, i svjedoèimo, i javljamo vam život vjeèni, koji bješe u oca, i javi se nama;

³ Što vidjesmo i èusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s ocem i sa sinom njegovijem Isusom Hristom.

⁴ I ovo vam pišemo da radost vaša bude ispunjena.

⁵ I ovo je obeæanje koje èusmo od njega i javljamo vama, da je Bog vidjelo, i tame u njemu nema nikakve.

⁶ Ako reèemo da imamo zajednicu s njim a u tami hodimo, lažemo i ne tvorimo istine.

⁷ Ako li u vidjelu hodimo, kao što je on sam u vidjelu, imamo zajednicu jedan s drugim, i krv Isusa Hrista, sina njegova, oèišæava nas od svakoga grijeha.

⁸ Ako reèemo da grijeha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama.

⁹ Ako priznajemo grijeha svoje, vjeran je i pravedan da nam oprosti grijeha naše, i oèisti nas od svake nepravde.

¹⁰ Ako reèemo da ne sagriješismo, gradimo ga lažom, i rijeè njegovu nije u nama.

2

¹ Djeèice moja! ovo vam pišem da ne griješite; i ako ko sagriješi, imamo zastupnika kod oca, Isusa Hrista pravednika,

² I on oèišæa grijeha naše, i ne samo naše nego i svega svijeta.

³ I po tom razumijemo da ga poznamo, ako zapovijesti njegove držimo.

⁴ Koji govori: poznajem ga, a zapovijesti njegovijeh ne drži, laža je, i u njemu istine nema;

⁵ A koji drži rijeè njegovu, u njemu je zaista ljubav Božija savršena; po tom poznamo da smo u njemu.

⁶ Koji govori da u njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je on hodio.

⁷ Ljubazni! ne pišem vam nove zapovijesti, nego zapovijest staru koju imaste ispoèetka. Zapovijest stara jest rijeè koju èuste ispoèetka.

⁸ Opet vam pišem novu zapovijest, koja je zaista u njemu i u vama; jer tama prolazi, i vidjelo pravo veæ svijetli.

⁹ Koji govori da je u vidjelu, a mrzi na svojega brata, još je u tami.

¹⁰ Koji ljubi brata svojega, u vidjelu živi, i sablazni u njemu nema.

¹¹ A koji mrzi na svojega brata, u tami je, i u tami hodi, i ne zna kuda ide, jer mu tama zaslijepi oèi.

¹² Pišem vam, djeèice, da vam se opraštaju grijesi imena njegova radi.

¹³ Pišem vam, oci, jer poznaste onoga koji nema poèetka. Pišem vam, mladiæi, jer nadvladaste neèastivoga. Pišem vam, djeco, jer poznaste oca.

¹⁴ Pisah vam, oci, jer poznaste onoga koji je od poèetka. Pisah vam, mladiæi, jer ste jaki, i rijeè Božija u vama stoji, i nadvladaste neèastivoga.

¹⁵ Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako ko ljubi svijet, nema ljubavi oèine u njemu.

¹⁶ Jer sve što je na svijetu, tjelesna želja, i želja oèiju, i ponos života, nije od oca, nego je od

ovoga svijeta.

¹⁷ I svijet prolazi i želja njegova; a koji tvori volju Božiju ostaje dovijeka.

¹⁸ Djeco! pošljednje je vrijeme, i kao što èuste da æe doæi antihrist, i sad mnogi antihristi postaae; po tom poznajemo da je pošljednji èas.

¹⁹ Od nas iziðoše, ali ne biše od nas: kad bi bili od nas onda bi ostali s nama; ali da se jave da nijesu svi od nas.

²⁰ I vi imate pomazanje od svetoga, i znate sve.

²¹ Ne pisah vam kao da ne znate istine, nego što je znate, i znate da nikakva laž nije od istine.

²² Ko je lažljivac osim onoga koji odrièe da Isus nije Hristos? Ovo je antihrist, koji se odrièe oca i sina.

²³ Koji se god odrièe sina ni oca nema; a koji priznaje sina, i oca ima.

²⁴ Vi dakle što èuste ispoèetka u vama neka stoji; ako u vama ostane što èuste ispoèetka, i vi æete ostati u sinu i u ocu.

²⁵ I ovo je obeæanje koje nam on obeæa, život vjeèni.

²⁶ Ovo vam pisah za one koji vas varaju.

²⁷ I vi pomazanje što primiste od njega, u vama stoji, i ne trebate da vas ko uèi; nego kako vas to samo pomazanje uèi u svemu, i istinito je, i nije laž, i kao što vas nauèi ostanite u njemu.

²⁸ I sad, djeèice, ostanite u njemu da imamo slobodu kad se javi, i da se ne osramotimo pred njim o njegovu dolasku.

²⁹ Ako znate da je pravednik, poznajte da je svaki koji tvori pravdu od njega roðen.

3

¹ Vidite kakvu nam je ljubav dao otac, da se djeca Božija nazovemo i budemo; zato svijet ne poznaje nas, jer njega ne pozna.

² Ljubazni! sad smo djeca Božija, i još se ne pokaza šta æemo biti; nego znamo da kad se pokaže, biæemo kao i on, jer æemo ga vidjeti kao što jest.

³ I svaki koji ovaj nad ima na njega, èisti se, kao i on što je èist.

⁴ Svaki koji èini grijeh i bezakonje èini: i grijeh je bezakonje.

⁵ I znate da se on javi da grijehe naše uzme; i grijeha u njemu nema.

⁶ Koji god u njemu stoji ne griješi; koji god griješi ne vidje ga niti ga pozna.

⁷ Djeèice! niko da vas ne vara: koji pravdu tvori pravednik je, kao što je on pravedan;

⁸ Koji tvori grijeh od ðavola je, jer ðavo griješi od poèetka. Zato se javi sin Božij da raskopa djela ðavolja.

⁹ Koji je god roðen od Boga ne èini grijeha, jer njegovo sjeme stoji u njemu, i ne može griješiti, jer je roðen od Boga.

¹⁰ Po tom se poznaju djeca Božija i djeca ðavolja: koji god ne tvori pravde, nije od Boga, i koji ne ljubi brata svojega.

¹¹ Jer je ovo zapovijest, koju èuste ispoèetka, da ljubimo jedan drugoga.

¹² Ne kao što Kain bješe od neèastivoga i zakla brata svojega. I za koji ga uzrok zakla? Jer djela njegova bijahu zla, a brata mu pravedna.

¹³ Ne èudite se, braæo moja, ako svijet mrzi na vas.

¹⁴ Mi znamo da prijeðosmo iz smrti u život, jer ljubimo braæu; jer ko ne ljubi brata ostaje u smrti.

¹⁵ Svaki koji mrzi na brata svojega krvnik je ljudski; i znate da nijedan krvnik ljudski nema u sebi vjeènoga života.

¹⁶ Po tom poznasmo ljubav što on za nas dušu svoju položi: mi smo dužni polagati duše za braæu.

17 Koji dakle ima bogatstvo ovoga svijeta, i vidi brata svojega u nevolji i zatvori srce svoje od njega, kako ljubav Božija stoji u njemu?

18 Dječice moja! da se ne ljubimo riječju ni jezikom, nego djelom i istinom.

19 I po tom doznajemo da smo od istine, i pred njim tješimo srca svoja.

20 Jer ako nam zazire srce naše, Bog je veæi od srca našega i zna sve.

21 Ljubazni! ako nam srce naše ne zazre, slobodu imamo pred Bogom;

22 I što god zaištemo, primiaemo od njega, jer zapovijesti njegove držimo i èinimo što je njemu ugodno.

23 I ovo je zapovijest njegova da vjerujemo u ime sina njegova Isusa Hrista, i da ljubimo jedan drugoga kao što nam je dao zapovijest.

24 I koji drži zapovijesti njegove u njemu stoji, i on u njemu. I po tom poznajemo da stoji u nama, po Duhu koga nam je dao.

4

1 Ljubazni! ne vjerujte svakome duhu, nego kušajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi lažni proroci iziðoše na svijet.

2 Po ovome poznajte Duha Božijega, i duha lažnoga; svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, od Boga je;

3 A svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, nije od Boga: i ovaj je antihristov, za kojega èuste da æe doæi, i sad je veæ na svijetu.

4 Vi ste od Boga, dječice, i nadvladaste ih, jer je veæi koji je u vama negoli koji je na svijetu.

5 Oni su od svijeta, zato govore od svijeta, i svijet ih sluša.

6 Mi smo od Boga; koji poznaje Boga sluša nas, a koji nije od Boga ne sluša nas. Po ovom poznajemo duha istine i duha prijevare.

7 Ljubazni! da ljubimo jedan drugoga; jer je ljubav od Boga, i svaki koji ima ljubav od Boga je rođen, i poznaje Boga.

8 A koji nema ljubavi ne pozna Boga; jer je Bog ljubav.

9 Po tom se pokazala ljubav Božija k nama što Bog sina svojega jedinorodnoga poslao na svijet da živimo kroza nj.

10 U ovom je ljubav ne da mi pokazasmo ljubav k Bogu, nego da on pokaza ljubav k nama, i poslao sina svojega da oèisti grijehje naše.

11 Ljubazni! kad je ovako Bog pokazao ljubav k nama, i mi smo dužni ljubiti jedan drugoga.

12 Boga niko ne vidje nikad: ako imamo ljubav među sobom, Bog u nama stoji, i ljubav je njegova savršena u nama.

13 Po tom doznajemo da u njemu stojimo, i on u nama, što nam je dao od Duha svojega.

14 I mi vidjesmo i svjedoèimo da otac poslao sina da se spase svijet.

15 Koji prizna da je Isus sin Božij, Bog u njemu stoji i on u Bogu.

16 I mi poznasmo i vjerovasmo ljubav koju Bog ima k nama. Bog je ljubav, i koji stoji u ljubavi, u Bogu stoji i Bog u njemu stoji.

17 Tijem se ljubav u nama savršuje da imamo slobodu na dan sudni; jer kao što je on i mi smo na svijetu ovom.

18 U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku. A ko se boji nije savršen u ljubavi.

19 Da imamo mi ljubav k njemu, jer on najprije pokazao ljubav k nama.

20 Ako ko reèe: ja ljubim Boga, a mrzi na brata svojega, laža je; jer

koji ne ljubi brata svojega, koga vidi, kako može ljubiti Boga, koga ne vidi?

²¹ I ovu zapovijest imamo od njega: koji ljubi Boga da ljubi i brata svojega.

5

¹ Koji god vjeruje da je Isus Hristos, od Boga je rođen; i koji god ljubi onoga koji je rodio, ljubi i onoga koji je rođen od njega.

² Po tom znamo da ljubimo djecu Božiju kad Boga ljubimo i njegove zapovijesti držimo.

³ Jer je ovo ljubav Božija da zapovijesti njegove držimo; i zapovijesti njegove nijesu teške.

⁴ Jer svaki koji je rođen od Boga pobjeđuje svijet; i vjera je naša ova pobjeda koja pobijedi svijet.

⁵ Ko je koji svijet pobjeđuje osim onoga koji vjeruje da je Isus sin Božij?

⁶ Ovo je Isus Hristos što dođe vodom i krvlju i Duhom, ne samo vodom nego vodom i krvlju; i Duh je koji svjedoèi, jer je Duh istina.

⁷ Jer je troje što svjedoèi na nebu: Otac, Rijeè, i sveti Duh; i ovo je troje jedno.

⁸ I troje je što svjedoèi na zemlji: duh, i voda, i krv; i troje je zajedno.

⁹ Kad primamo svjedoèanstvo èovjeèije, svjedoèanstvo je Božije veæe; jer je ovo svjedoèanstvo Božije što svjedoèi za sina svojega.

¹⁰ Koji vjeruje sina Božijega ima svjedoèanstvo u sebi; koji ne vjeruje Bogu naèinio ga je lažom, jer ne vjerova svjedoèanstvu koje svjedoèi Bog za sina svojega.

¹¹ I ovo je svjedoèanstvo da nam je Bog dao život vjeèni; i ovaj život vjeèni u sinu je njegovom.

¹² Ko ima sina Božijega ima život; ko nema sina Božijega nema života.

¹³ Ovo pisah vama koji vjerujete u ime sina Božijega, da znate da

imate život vjeèni i da vjerujete u ime sina Božijega.

¹⁴ I ovo je sloboda koju imamo k njemu da ako što molimo po volji njegovoj poslušna nas.

¹⁵ I kad znamo da nas sluša što god molimo, znamo da æe nam dati što ištemo u njega.

¹⁶ Ako ko vidi brata svojega gdje griješi grijeh ne k smrti, neka moli, i daæe mu život, onima koji griješe ne k smrti. Ima grijeh k smrti: za taj ne govorim da moli.

¹⁷ Svaka je nepravda grijeh; i ima grijeh ne k smrti.

¹⁸ Znamo da nijedan koji je rođen od Boga, ne griješi, nego koji je rođen od Boga èuva se, i neèastivi ne dohvata se do njega.

¹⁹ Znamo da smo od Boga i sav svijet leži u zlu.

²⁰ A znamo da sin Božij dođe, i dao nam je razum da poznamo Boga istinoga, i da budemo u istinome sinu njegovom Isusu Hristu. Ovo je istini Bog i život vjeèni.

²¹ Djeèice! èuvajte se od neznaboštva. Amin.

2. Jovanova Poslanica

¹ Od starješine izabranoj gospođi i djeci njezinoj, koju ja ljubim vaistinu, i ne samo ja nego svi koji poznaše istinu,

² Za istinu koja u nama stoji i biæe s nama dovijeka:

³ Da bude s vama blagodat, milost, mir od Boga oca i od Gospoda Isusa Hrista, sina oèina, u istini i u ljubavi.

⁴ Obradovah se vrlo što naðoh neke od tvoje djece koji hoðe u istini, kao što primismo zapovijest od oca.

⁵ I sad molim te, gospoðo, ne kao da ti novu zapovijest pišem, nego koju imamo ispoèetka, da imamo ljubav meðu sobom.

⁶ I ova je ljubav da živimo po zapovijestima njegovijem. Ova je zapovijest, kao što èuste ispoèetka, da u njoj živite.

⁷ Jer mnoge varalice iziðoše na svijet koji ne priznaju Isusa Hrista da je došao u tijelu; ovo je varalica i antihrist.

⁸ Èuvajte se da ne izgubimo što smo zaradili, nego da primimo platu potpuno.

⁹ Koji god prestupa i ne stoji u nauci Hristovoj onaj nema Boga; a koji stoji u nauci Hristovoj onaj ima i oca i sina.

¹⁰ Ako ko dolazi k vama i ove nauke ne donosi, ne primajte ga u kuæu, i ne pitajte se s njim;

¹¹ Jer ko se upita s njim, prima dijel u njegovijem zlijem djelima.

¹² Mnogo bih vam imao pisati, ali ne htjedoh hartijom i mas-tilom; jer se nadam da æu doæi k vama i iz usta govoriti, da radost vaša bude ispunjena.

¹³ Pozdravljaju te djeca tvoje sestre izbrane. Amin.

3. Jovanova Poslanica

¹ Od starješine Gaju ljubaznome, kojega ja ljubim vaistinu.

² Ljubazni! molim se Bogu da ti u svemu bude dobro, i da budeš zdrav, kao što je tvojoj duši dobro.

³ Obradovah se vrlo kad dođoše braæa i posvjedoèiše tvoju istinu, kako ti u istini živiš.

⁴ Nemam veæe radosti od ove da ÷ujem moja djeca u istini da hode.

⁵ Ljubazni! vjerno radiš što èiniš braæi i gostima,

⁶ Koji posvjedoèiše tvoju ljubav pred crkvom; i dobro æeš uèiniti ako ih spremiš kao što treba pred Bogom.

⁷ Jer imena njegova radi iziđoše ne primivši ništa od neznabožaca.

⁸ Mi smo dakle dužni primati takove, da budemo pomagaèi istini.

⁹ Ja pisah crkvi; ali Diotref, koji želi da bude najstariji među njima, ne prima nas.

¹⁰ Zato, ako doðem, spomenuæu njegova djela koja tvori ružeæi nas zlijem rijeèima; i nije mu to dosta, nego sam braæe ne prima, i zabranjuje onima koji bi htjeli da ih primaju, i izgoni ih iz crkve.

¹¹ Ljubazni! ne ugledaj se na zlo, nego na dobro: koji dobro èini od Boga je, a koji zlo èini ne vidje Boga.

¹² Dimitriju svjedoèiše svi, i sama istina; a i mi svjedoèimo; i znate da je svjedoèanstvo naše istinito.

¹³ Mnogo imadoh da pišem; ali neæu mastilom i perom da ti pišem;

¹⁴ Nego se nadam da æu te skoro vidjeti, i iz usta govoriti.

¹⁵ Mir ti! pozdravljaju te prijatelji. Pozdravi prijatelje po imenu. Amin.

Judina Poslanica

¹ Od Jude, Isusa Hrista sluge, a brata Jakovljeva, zvanima, koji su osveæeni Bogom ocem i održani Isusom Hristom:

² Milost i mir i ljubav da vam se umnoži.

³ Ljubazni! starajuæi se jednako da vam pišem za opšte vaše spasenije, bi mi potrebno da vam pišem moleæi da se borite za pravednu vjeru, koja je jedanput dana svetima.

⁴ Jer se uvukoše neki bezbožni ljudi, koji su davno odreðeni na ovo osuðenje, i Boga našega blagodat pretvaraju u neistotu, i jedinoga gospodara Boga i Gospoda našega Isusa Hrista odriðu se.

⁵ Ali æu vam napomenuti, kad i vi znate ovo jedanput, da Gospod izbavi narod iz zemlje Misirske, potom pogubi one koji ne vjerovaše.

⁶ I anðele koji ne držaše svojega starješinstva nego ostaviše svoj stan æuva u vjeënijem okovima pod mrakom za sud velikoga dana.

⁷ Kao što i Sodom i Gomer, i okolni njihovi gradovi, koji su se prokurvali onako kao i oni, i hodili za drugim mesom, postaviše se za ugled i muæe se u vjeënem ognju:

⁸ Tako dakle i ovi što sanjajuæi tijelo pogane, a poglavarstva se odriðu, i na slavu hule.

⁹ A Mihailo Aranðel, kad se prepiraše s ðavolom i govoraše za Mojsijevo tijelo, ne smijaše prokleta suda da izgovori, nego reèe: Gospod neka ti zaprijeti.

¹⁰ A ovi hule na ono što ne znadu; a što znadu po prirodi kao nerazumna životinja, u onom se raspadaju.

¹¹ Teško njima! jer putem Kainovijem poðoše i u prijevaru Valaamove plate padoše, i u buni Koreovoj izgiboše.

¹² Ovo su oni što pogane vaše milostinje jeduæi s vama bez straha i gojeæi se; oblaci bezvodni, koje vjetrovi prenose; jesenska drveta nerodljiva, koja su dvaput umrla, i iz korijena išeupana;

¹³ Bijesni valovi morski, koji se pjene svojijem sramotama, zvijezde lažne, kojima se æuva mrak vjeène tame.

¹⁴ Ali i za ovake prorokova Enoh, sedmi od Adama, govoreæi: gle, ide Gospod s hiljadama svetijeh anðela svojijeh

¹⁵ Da uèini sud svima, i da pokara sve bezbožnike za sva njihova bezbožna djela kojima bezbožnost èiniše, i za sve ružne rijeçi njihove koje bezbožni grješnici govoriše na nj.

¹⁶ Ovo su nezadovoljni vikaèi, koji po željama svojijem žive, i usta njihova govore ponosite rijeçi, i za dobitak gledaju ko je ko.

¹⁷ A vi, ljubazni, opominjite se rijeçi koje naprijed kazaše apostoli Gospoda našega Isusa Hrista,

¹⁸ Jer vam kazaše da æu u pošljednje vrijeme postati rugaèi, koji æu hoditi po svojijem željama i bezbožnostima.

¹⁹ Ovo su oni što se odvajaju od jedinosti vjere i jesu tjelesni, koji duha nemaju.

²⁰ A vi, ljubazni, naziðujte se svojom svetom vjerom, i molite se Bogu Duhom svetijem.

²¹ I sami sebe držite u ljubavi Božijoj, èekajuæi milosti Gospoda našega Isusa Hrista za život vjeëni.

²² I tako razlikujuæi jedne milujte,

²³ A jedne strahom izbjavljajte i iz ognja vadite; a karajte sa stra-

hom, mrzeæi i na haljinu opogan-
jenu od tijela.

²⁴ A onome koji vas može
saèuvati bez grijeha i bez mane,
i postaviti prave pred slavom svo-
jom u radosti,

²⁵ Jedinome premudrome Bogu
i spasu našem, kroz Isusa
Hrista Gospoda našega, slava
i veličanstvo, država i vlast
prije sviju vijekova i sad i u sve
vijekove. Amin.

Otkrivenje Jovanovo — Apokalipsa

¹ Otkrivenje Isusa Hrista, koje dade njemu Bog, da pokaže slugama svojim a šta æe skoro biti, i pokaza, poslavši po anđelu svomemu sluzi svomemu Jovanu,

² Koji svjedoèi rijeè Božiju i svjedoèanstvo Isusa Hrista, i šta god vidje.

³ Blago onome koji èita i onima koji slušaju rijeèi proroštva, i drže što je napisano u njemu; jer je vrijeme blizu.

⁴ Od Jovana na sedam crkava koje su u Aziji: blagodat vam i mir od onoga koji jest, i koji bješe, i koji æe doæi; i od sedam duhova koji su pred prijestolom njegovijem;

⁵ I od Isusa Hrista, koji je svjedok vjerni, i prvenac iz mrtvih, i knez nad carevima zemaljskima, koji nas ljubi, i umi nas od grijeha našijeh krvlju svojom;

⁶ I uèini nas careve i sveštenike Bogu i ocu svomemu; tome slava i država va vijek vijeka. Amin.

⁷ Eno, ide s oblacima, i ugledaæe ga svako oko, i koji ga probodoše; i zaplakaæe za njim sva koljena zemaljska. Da, zaista.

⁸ Ja sam alfa i omega, poèetak i svršetak, govori Gospod, koji jest, i koji bješe, i koji æe doæi, svedržitelj.

⁹ Ja Jovan, koji sam i brat vaš i drug u nevolji, i u carstvu i trpljenju Isusa Hrista, bijah na ostrvu koje se zove Patam, za rijeè Božiju i za svjedoèanstvo Isusa Hrista.

¹⁰ Bijah u duhu u dan nedjeljni, i èuh za sobom glas veliki kao trube koje govoraše: ja sam alfa i omega, prvi i pošljednji;

¹¹ I: što vidiš napiši u knjigu, i pošlji crkvama koje su u Aziji: u Efes, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatir, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodikiju.

¹² I obazreh se da vidim glas koji govoraše sa mnom; i obazrevši se vidjeh sedam svijeænjaka zlatnijeh,

¹³ I usred sedam svijeænjaka kao sina èovjeèijega, obuèena u dugaèku haljinu, i opasana po prsima pojasom zlatnijem.

¹⁴ A glava njegova i kosa bijaše bijela kao bijela vuna, kao snijeg; i oèi njegove kao plamen ognjeni;

¹⁵ I noge njegove kao mjed kad se rastopi u peæi; i glas njegov kao huka voda mnogijeh;

¹⁶ I držaše u svojoj desnoj ruci sedam zvijezda, i iz usta njegovijeh izlažaše maè oštar s obje strane, i lice njegovo bijaše kao što sunce sija u sili svojoj.

¹⁷ I kad ga vidjeh, padoh k nogama njegovijem kao mrtav, i metnu desnicu svoju na me govoreæi mi: ne boj se, ja sam prvi i pošljednji,

¹⁸ I živi; i bijah mrtav i evo sam živ va vijek vijeka, amin. I imam kljuèvee od pakla i od smrti.

¹⁹ Napiši dakle šta si vidio, i šta je, i šta æe biti potom;

²⁰ Tajna sedam zvijezda koje si vidio na desnici mojoj, i sedam svijeænjaka zlatnijeh: sedam zvijezda jesu anđeli sedam crkava; i sedam svijeænjaka koje si vidio jesu sedam crkava.

2

¹ Anđelu Efeske crkve napiši: tako govori onaj što drži sedam zvijezda u desnici svojoj, i što hodi posred sedam svijeænjaka zlatnijeh:

² Znam tvoja djela, i trud tvoj, i trpljenje tvoje, i da ne možeš snositi zlijeh, i iskušao si one koji

govore da su apostoli a nijesu, i našao si ih lažne;

³ I podnio si mnogo, i trpljenje imaš, i za ime moje trudio si se, i nijesi sustao.

⁴ No imam na tebe, što si ljubav svoju prvu ostavio.

⁵ Opomeni se dakle otkuda si spao, i pokaj se, i prva djela èini; ako li ne, doæi æu ti skoro, i dignuæu svijeænjak tvoj s mjesta njegova, ako se ne pokaješ.

⁶ No ovo imaš što mrziš na djela Nikolinaca, na koja i ja mrzim.

⁷ Ko ima uho neka èuje šta govori Duh crkvama: koji pobijedi daæu mu da jede od drveta životnoga koje je nasred raja Božijega.

⁸ I anđelu crkve Smiranske napiši: tako govori prvi i pošljednji, koji bješe mrtav, i evo je živ:

⁹ Znam tvoja djela, i nevolju i siromaštvo ali si bogat i hule onijeh koji govore da su Jevreji a nijesu, nego zbornica sotonina.

¹⁰ Ne boj se ni oda šta što æeš postradati. Gle, ðavo æe neke od vas metati u tamnicu, da se iskušate, i imaæete nevolju do deset dana. Budi vjeran do same smrti, i daæu ti vijenac života.

¹¹ Ko ima uho da èuje neka èuje šta govori Duh crkvama: koji pobijedi neæe mu nauditi druga smrt.

¹² I anđelu Pergamske crkve napiši: tako govori onaj što ima maè oštar s obje strane:

¹³ Znam djela tvoja, i gdje živiš, gdje je prijesto sotonin; i držiš ime moje, i nijesi se odrekao vjere moje i u one dane u koje je Antipa, vjerni svjedok moj, ubijen kod vas, gdje živi sotona.

¹⁴ No imam na tebe malo, što imaš tu koji drže nauku Valaama, koji ueaše Valaka da položi sablazan pred sinovima Izrailjevijem, da jedu žrtve

idolske, i da se kurvaju.

¹⁵ Tako imaš i ti koji drže nauku Nikolinaca, na koju ja mrzim.

¹⁶ Pokaj se dakle; ako li ne, doæi æu ti skoro, i vojevaæu s njima maèem usta svojijeh.

¹⁷ Ko ima uho da èuje neka èuje šta govori Duh crkvama: koji pobijedi daæu mu da jede od mane sakrivene, i daæu mu kamen bijel, i na kamenu novo ime napisano, kojega niko ne zna osim onoga koji primi.

¹⁸ I anđelu Tijatirske crkve napiši: tako govori sin Božij, koji ima oèi svoje kao plamen ognjeni, i noge njegove kao mjed:

¹⁹ Znam tvoja djela, i ljubav, i službu, i vjeru, i trpljenje tvoje, i djela tvoja, i da pošljednijeh ima više od prvijeh;

²⁰ No imam na tebe malo, što dopuštaš ženi Jezaveli, koja govori da je proroèica, da uèi i da vara sluge moje da èine preljubu i da jedu žrtvu idolsku.

²¹ I dadoh joj vrijeme da se pokaje od kurvarstva svojega, i ne pokaja se.

²² Evo je ja meæem na odar, i one koji èine preljubu s njom u nevolju veliku, ako se ne pokaju od svojijeh djela.

²³ I djecu njezinu pobiaæu na mjesto; i poznaæe sve crkve da sam ja koji ispitujem srca i bubrege, i daæu vam svakome po djelima vašima:

²⁴ A vama govorim i ostalima koji su u Tijatiru koji nemaju nauke ove, i koji ne poznaju dubina sotoninijeh kao što govore): neæu metnuti na vas drugoga bremena,

²⁵ Osim koje imate, držite dokle doðem.

²⁶ I koji pobijedi i održi djela moja do kraja, daæu mu vlast nad neznabošcima;

²⁷ I pašæe ih s gvozdenom palicom, i oni æe se razdrobiti kao

sudovi lonèarski; kao i ja što primih od oca svojega;

²⁸ I daæu mu zvijezdu danicu.

²⁹ Ko ima uho da èuje neka èuje šta govori Duh crkvama.

3

¹ I anđelu Sardske crkve napiši: tako govori onaj što ima sedam Duhova Božijih, i sedam zvijezda: znam tvoja djela, da imaš ime da si živ, a mrtav si.

² Straži, i utvrđuj ostale koji hoæe da pomru; jer ne nađoh tvojijeh djela savršenijeh pred Bogom svojijem.

³ Opominji se dakle, kako si primio i kako si èuo, i drži i pokaj se. Ako li ne uzastražiš, doæi æu na tebe kao lupež, i neæeš èuti u koji æu èas doæi na tebe.

⁴ Ali imaš malo imena i u Sardu, koji ne opoganiše svojijeh haljina, i hodiæe sa mnom u bijelima, jer su dostojni.

⁵ Koji pobijedi on æe se obuæi u haljine bijele, i neæu izbrisati imena njegova iz knjige života, i priznaæu ime njegovo pred ocem svojijem i pred anđelima njegovima.

⁶ Ko ima uho neka èuje šta govori Duh crkvama.

⁷ I anđelu Filadelfijske crkve napiši: tako govori sveti istiniti, koji ima kljuè Davidov, koji otvori i niko ne zatvori, koji zatvori i niko ne otvori.

⁸ Znam tvoja djela; gle, dadoh pred tobom vrata otvorena, i niko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo sile, i držao si moju rijeè, i nijesi se odrekao imena mojega.

⁹ Evo ðajem one iz zbornice sotonine koji govore da su Jevreji a nijesu, nego lažu; evo æu ih uèiniti da dođu i da se poklone pred nogama tvojima, i da poznadu da te ja ljubim.

¹⁰ Jer si održao rijeè trpljenja mojega, i ja æu tebe saèuvati od

èasa iskušenja, koji æe doæi na sav vasioni svijet da iskuša one koji žive na zemlji.

¹¹ Evo æu doæi brzo: drži što imaš, da niko ne uzme vijenca tvojega.

¹² Koji pobijedi uèiniaæu ga stub u crkvi Boga svojega, i više neæe iziæi napolje; i napisæu na njemu ime Boga svojega, i ime novoga Jerusalima, grada Boga mojega, koji silazi s neba od Boga mojega, i ime moje novo.

¹³ Ko ima uho neka èuje šta govori Duh crkvama.

¹⁴ I anđelu Laodikijske crkve napiši: tako govori Amin, svjedok vjerni i istiniti, poèetak stvorenja Božijega:

¹⁵ Znam tvoja djela da nijesi ni studen ni vruæ. O da si studen ili vruæ!

¹⁶ Tako, buduæi mlak, i nijesi ni studen ni vruæ, izbljuvaæu te iz usta svojijeh.

¹⁷ Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesreæan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.

¹⁸ Svjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obuèeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti oèinjom pomaži oèi svoje da vidiš.

¹⁹ Ja koje god ljubim one i karam i pouèavam; postaraj se dakle, i pokaj se.

²⁰ Evo stojim na vratima i kucam: ako ko èuje glas moj i otvori vrata, uæi æu k njemu i veèeraæu s njime, i on sa mnom.

²¹ Koji pobijedi daæu mu da sjede sa mnom na prijestolu mojemu, kao i ja što pobijedih i sjeđoh s ocem svojijem na prijestolu njegovu.

²² Ko ima uho neka èuje šta govori Duh crkvama.

4

¹ Potom vidjeh: i gle, vrata otvorena na nebu, i glas prvi koji òuh kao trubu gdje govori sa mnoom, reèe: popni se amo, i pokazaæu ti šta æe biti za ovijem.

² I odmah bih u duhu; i gle, prijesto stajaše na nebu, i na prijestolu sjeðaše neko.

³ I onaj što sjeðaše bijaše po viðenju kao kamen jaspis i sard; i oko prijestola bješe duga po viðenju kao smaragd.

⁴ I oko prijestola bijahu dvadeset i èetiri prijestola; i na prijestolima vidjeh dvadeset i èetiri starješine gdje sjede, obuèene u bijele haljine, i imahu krunu zlatne na glavama svojim.

⁵ I od prijestola izlaæahu munje i gromovi i glasovi; i sedam žižaka ognjenijeh gorahu pred prijestolom, koje su sedam duhova Božijih.

⁶ I pred prijestolom bijaše stakleno more, kao kristal; i nasred prijestola i oko prijestola èetiri životinje, pune oèiju sprijed i sas-trag.

⁷ I prva životinja bješe kao lav, i druga životinja kao tele, i treæa životinja imaše lice kao èovjek, i èetvrta životinja bješe kao orao kad leti.

⁸ I svaka od èetiri životinje imaše po šest krila naokolo, i unutra puna oèiju, i mira ne imaju dan i noæ govoreæi: svet, svet, svet Gospod Bog svedržitelj, koji bješe, i koji jest, i koji æe doæi.

⁹ I kad daše životinje slavu i èast i hvalu onome što sjeðaše na prijestolu, što živi va vijek vijeka,

¹⁰ Padoše dvadeset i èetiri starješine pred onijem što sjeðaše na prijestolu, i pokloniše se onome što živi va vijek vijeka, i metnuše krunu svoje pred prijestolom govoreæi:

¹¹ Dostojan si, Gospode, da primiš slavu i èast i silu; jer si ti

sazdao sve, i po volji tvojoj jest i stvoreno je.

5

¹ I vidjeh u desnici onoga što sjeðaše na prijestolu knjigu napisanu iznutra i spolja, za-peèaæenu sa sedam peèata.

² I vidjeh anðela jaka gdje propovijeda glasom velikijem: ko je dostojan da otvori knjigu i da razlomi peèate njezine?

³ I niko ne mogaše ni na nebu ni na zemlji, ni pod zemljom da otvori knjige ni da zagleda u nju.

⁴ I ja plakah mnogo što se niko ne naðe dostojan da otvori i da proèita knjigu, niti da zagleda u nju.

⁵ I jedan od starješina reèe mi: ne plaèi, evo je nadvladao lav, koji je od koljena Judina, korijen Davidov, da otvori knjigu i razlomi sedam peèata njezinijeh.

⁶ I vidjeh, i gle, nasred prijestola i èetiri životinje, i posred starješina jagnje stajaše kao zaklano, i imaše sedam rogova, i sedam oèiju, koje su sedam duhova Božijih poslanijeh po svemu svijetu.

⁷ I doðe i uze knjigu iz desnice onoga što sjeðaše na prijestolu.

⁸ I kad uze knjigu, èetiri životinje i dvadeset i èetiri starješine padoše pred jagnjetom, imajuæi svaki gusle, i zlatne èaše pune tamjana, koje su molitve svetijeh.

⁹ I pjevahu pjesmu novu govoreæi: dostojan si da uzmeš knjigu, i da otvoriš peèate njezine; jer si se zaklao, i iskupio si nas Bogu krvlju svojom od svakoga koljena i jezika i naroda i plemena,

¹⁰ I uèinio si nas Bogu našem careve i sveštenike, i carovaæemo na zemlji.

¹¹ I vidjeh, i òuh glas anðela mnogijeh oko prijestola i životinja

i starješina, i bješe broj njihov hiljada hiljada,

¹² Govoreæi glasom velikijem: dostojno je jagnje zaklano da primi silu i bogatstvo i premudrost i jaèinu i èast i slavu i blagoslov.

¹³ I svako stvorenje, što je na nebu, i na zemlji, i pod zemljom, i što je na moru, i što je u njima, sve èuh gdje govore: onome što sjedi na prijestolu, i jagnjetu blagoslov i èast i slava i država va vijek vijeka.

¹⁴ I èetiri životinje govorahu: amin. I dvadeset i èetiri starješine padoše i pokloniše se onome što živi va vijek vijeka.

6

¹ I vidjeh kad otvori jagnje jedan od sedam peèata, i èuh jednu od èetiri životinje gdje govori kao glas gromovni: doði i viði.

² I vidjeh, i gle, konj bijel, i onaj što sjeðaše na njemu imadijaše strijelu; i njemu se dade vijenac, i iziđe pobjeðujuæi, i da pobijedi.

³ I kad otvori drugi peèat, èuh drugu životinju gdje govori: doði i viði.

⁴ I iziđe drugi konj rið, i onome što sjeðaše na njemu dade se da uzme mir sa zemlje, i da ubija jedan drugoga, i dade mu se maè veliki.

⁵ I kad otvori treæi peèat, èuh treæu životinju gdje govori: doði i viði. I vidjeh, i gle, konj vran, i onaj što sjeðaše na njemu imaðaše mjerila u ruci svojoj.

⁶ I èuh glas između èetiri životinje gdje govori: oka pšenice za groš, i tri oke jeèma za groš; a ulja i vina neæe ni biti.

⁷ I kad otvori èetvrti peèat, èuh glas èetvrte životinje gdje govori: doði i viði.

⁸ I vidjeh, i gle, konj blijed, i onome što sjeðaše na njemu bješe ime smrt, i pakao iðaše za njim; i

njemu se dade oblast na èetvrtom dijelu zemlje da ubije maèem i glaðu i smræu i zvjerinjem zemaljskijem.

⁹ I kad otvori peti peèat, vidjeh pod oltarom duše pobijenijeh za rijeè Božiju i za svjedoèanstvo koje imahu.

¹⁰ I povikaše glasom velikijem govoreæi: dokle, gospodaru sveti i istiniti! ne sudiš i ne kaješ krvi naše na onima što žive na zemlji?

¹¹ I dane biše svakome od njih haljine bijele, i reèeno im bi da poèinu još malo vremena, dokle se navrše i drugari njihovi i braæa njihova, koji valja da budu pobijeni kao i oni.

¹² I vidjeh kad otvori šesti peèat, i gle, zatrese se zemlja vrlo, i sunce posta crno kao vreæa od kostrijeti, i mjesec posta kao krv;

¹³ I zvijezde nebeske padoše na zemlju kao što smokva odbacuje pupke svoje kad je veliki vjetar zaljulja.

¹⁴ I nebo se izmaèe kao knjiga kad se savije, i svaka gora i ostrvo s mjesta svojijeh pokrenuše se.

¹⁵ I carevi zemaljski, i boljari, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, sakriše se po peæinama i po kamenjacima gorskijem;

¹⁶ I govoriše gorama i kamenju: padnite na nas, i sakrijte nas od lica onoga što sjedi na prijestolu, i od gnjeva jagnjetova.

¹⁷ Jer dođe veliki dan gnjeva njegova, i ko može ostati?

7

¹ I potom vidjeh èetiri anðela gdje stoje na èetiri ugla zemlje, i drže èetiri vjetra zemaljska, da ne duše vjetar na zemlju, ni na more, niti na ikako drvo.

² I vidjeh drugoga anðela gdje se penje od istoka sunèanoga, koji imaše peèat Boga živoga; i povika glasom velikijem na èetiri

anđela kojima bješe dano da kvare zemlju i more, govoreæi:

³ Ne kvarite ni zemlje, ni mora, ni drveta, dokle zapeæatim sluge Boga našega na èelima njihovima.

⁴ I èuh broj zapeæaæenijeh, sto i èetrdeset i èetiri hiljade zapeæaæenijeh od sviju koljena sinova Izrailjevijeh;

⁵ Od koljena Judina dvanaest hiljada zapeæaæenijeh; od koljena Ruvimova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh; od koljena Gadova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh;

⁶ Od koljena Asirova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh; od koljena Neftalimova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh; od koljena Manasijna dvanaest hiljada zapeæaæenijeh;

⁷ Od koljena Simeunova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh; od koljena Levijeva dvanaest hiljada zapeæaæenijeh; od koljena Isaharova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh;

⁸ Od koljena Zavulonova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh; od koljena Josifova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh; od koljena Venijaminova dvanaest hiljada zapeæaæenijeh.

⁹ Potom vidjeh, i gle, narod mnogi, kojega ne može niko izbrojiti, od svakoga jezika i koljena i naroda i plemena, stajaše pred prijestolom i pred jagnjetom, obuèen u haljine bijele, i palme u rukama njihovima.

¹⁰ I povikaše glasom velikim govoreæi: spasenije Bogu našem, koji sjedi na prijestolu, i jagnjetu.

¹¹ I svi anđeli stajahu oko prijestola i starješine i èetiri životinje, i padoše na lice pred prijestolom, i pokloniše se Bogu,

¹² Govoreæi: amin; blagoslov i

slava i premudrost i hvala i èast i sila i jaèina Bogu našem u vijek vijeka. Amin.

¹³ I odgovori jedan od starješina govoreæi mi: ovi obuèeni u bijele haljine ko su, i otkuda dođoše?

¹⁴ I rekoh mu: gospodaru! ti znaš. I reèe mi: ovo su koji dođoše od nevolje velike, i oprašè haljine svoje i ubijeliše haljine svoje u krvi jagnjetovoj.

¹⁵ Zato su pred prijestolom Božijim, i služe mu dan i noæ u crkvi njegovoj; i onaj što sjedi na prijestolu useliæe se u njih.

¹⁶ Više neæe ogladnjeti ni ožednjeti, i neæe na njihovim pastirima sunce, niti ikakva vrueina.

¹⁷ Jer jagnje, koje je nasred prijestola, pašæe ih, i uputiæe ih na izvore žive vode; i Bog æe otrti svaku suzu od oèiju njihovijeh.

8

¹ I kad otvori sedmi peèat, posta tišina na nebu oko po sahata.

² I vidjeh sedam anđela koji stajahu pred Bogom, i dade im se sedam truba.

³ I drugi anđeo dođe, i stade pred oltarom, i imaše kadionicu zlatnu; i bijaše mu dano mnogo tamjana da da molitvama sviju svetijeh na oltar zlatni pred prijestolom.

⁴ I dim od kađenja u molitvama svetijeh iziđe od ruke anđelove pred Boga.

⁵ I uze anđeo kadionicu, i napuni je ognja s oltara, i baci je na zemlju, i postaše glasovi i gromovi i sijevanje munja i tresenje zemlje.

⁶ I sedam anđela koji imahu sedam truba, pripraviše se da zatrebu.

⁷ I prvi anđeo zatrubi, i posta grad i oganj, smiješani s krvlju, i padoše na zemlju; i treæina drva izgorje, i svaka trava zelena izgorje.

⁸ I drugi anđeo zatrubi; i kao velika gora ognjem zapaljena pade u more; i treæina mora posta krv.

⁹ I umrije treæina stvorenja koje živi u moru, i treæina lađi propade.

¹⁰ I treæi anđeo zatrubi, i pade s neba velika zvijezda, koja goraše kao svijeæa, i pade na treæinu rijeka i na izvore vodene.

¹¹ I ime zvijezdi bješe Pelen; i treæina voda posta pelen, i mnogi ljudi pomriješe od voda, jer bijahu grke.

¹² I èetvrti anđeo zatrubi, i udarena bi treæina sunca, i treæina mjeseca, i treæina zvijezda, da pomrèa treæina njihova, i treæina dana da ne svijetli, tako i noæi.

¹³ I vidjeh, i èuh jednoga anđela gdje leti posred neba i govori glasom velikijem: teško, teško, teško onima koji žive na zemlji od ostalih glasova trubnijeh trojice anđela, koji æe trubiti.

9

¹ I peti anđeo zatrubi, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju, i dade joj se kljuè od studenca bezdana;

² I otvori studenac bezdana, i iziđe dim iz studenca kao dim velike peæi, i pocrnje sunce i nebo od dima studenèeva;

³ I iz dima iziđoše skakavci na zemlju, i dade im se oblast, kao što i skorprije imaju oblast na zemlji.

⁴ I reèe im se da ne ude travi zemaljskoj, niti ikakoj zeleni, niti ikaku drvetu, nego samo ljudima koji nemaju peèata Božijega na èelima svojim.

⁵ I dade im se da ih ne ubijaju, nego da ih muèe pet mjeseci; i muèenje njihovo bijaše kao muèenje skorpijinno kad ujede èovjeka;

⁶ I u te dane tražiae ljudi smrt, i neæe je naæi; i željeæe da umru, i smrt æe od njih bježati.

⁷ I skakavci bijahu kao konji spremljeni na boj; i na glavama njihovima kao krune od zlata, i lica njihova kao lica èovjeèija.

⁸ I imahu kose kao kose ženske, i zubi njihovi bijahu kao u lavova;

⁹ I imahu oklope kao oklope gvozdene, i glas krila njihovijeh bijaše kao glas kola kad mnogi konji trèe na boj;

¹⁰ I imahu repove kao skorpijinje, i žalci bijahu na repovima njihovima; i dana im bješe oblast da ude ljudima pet mjeseci.

¹¹ I imahu nad sobom cara anđela bezdana kojemu je ime Jevrejski Avadon, a Grèki Apolion.

¹² Jedno zlo prođe, evo idu još dva zla za ovijem.

¹³ I šesti anđeo zatrubi, i èuh glas jedan od èetiri roglja zlatnoga oltara, koji je pred Bogom,

¹⁴ Gdje govori šestome anđelu koji imaše trubu: odriješi èetiri anđela koji su svezani kod rijeke velike Eufrata.

¹⁵ I biše odriješena èetiri anđela koji bijahu pripravljeni na sahat, i dan, i mjesec, i godinu, da pobiju treæinu ljudi.

¹⁶ I broj vojnika na konjma bijaše dvjesto hiljada hiljada; i èuh broj njihov.

¹⁷ I tako vidjeh u utvari konje, i one što sjeđahu na njima, koji imahu oklope ognjene i plavetne i sumporne; i glave konja njihovijeh bijahu kao glave lavova, i iz usta njihovijeh izlažaše oganj i dim i sumpor.

¹⁸ I od ova tri zla pogibe treæina ljudi, od ognja i od dima i od sumpora što izlažaše iz usta njihovijeh.

¹⁹ Jer sila konja bješe u ustima njihovima, i u repovima njihovima; jer repovi njihovi bivahu kao zmije i imahu glave, i njima iđahu.

²⁰ I ostali ljudi koji ne biše pobijeni zlima ovima, ne pokajaše

se od djela ruku svojijeh da se ne poklanjaju đavolima, ni idolima zlatnima i srebrnima i mjedenima i kamenima i drvenima, koji ni mogu vidjeti, ni èuti, ni hoditi;

²¹ Niti se pokajaše od ubistva svojijeh, ni od èaranja svojijeh, ni od kurvarstva svojega, ni od krađa svojijeh.

10

¹ I vidjeh drugoga anđela jaka gdje silazi s neba, koji bješe obuèen u oblak, i duga bješe na glavi njegovoj, i lice njegovo bješe kao sunce, i noge njegove kao stubovi ognjeni;

² I imaše u ruci svojoj knjižicu otvorenu, i metnu nogu svoju desnu na more, a lijevu na zemlju.

³ I povika glasom velikijem, kao lav kad rièe; i kad on povika, govoriše sedam gromova glasove svoje.

⁴ I kad govoriše sedam gromova glasove svoje, šæadijah da pišem; i èuh glas s neba koji mi govori: zapeèati šta govoriše sedam gromova, i ovo ne piši.

⁵ I anđeo kojega vidjeh gdje stoji na moru i na zemlji, podiže ruku svoju k nebu,

⁶ I zakle se onijem koji živi va vijek vijeka, koji sazda nebo i što je na njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena veæ neæe biti;

⁷ Nego u dane glasa sedmoga anđela, kad zatrudi, onda æe se svršiti tajna Božija, kao što javi svojijem slugama prorocima.

⁸ I glas koji èuh s neba, opet progovori sa mnom i reèe: idi i uzmi knjižicu otvorenu iz ruke onoga anđela što stoji na moru i na zemlji.

⁹ I otidoh k anđelu, i rekoh mu: daj mi knjižicu. I reèe mi: uzmi i izjedi je; i grka æe biti u trbuhu tvojem, ali u ustima biæe ti slatka kao med.

¹⁰ I uzeh knjižicu iz ruke anđelove, i izjedoh je; i bješe u ustima mojima kao med slatka, a kad je izjedoh, bijaše grka u trbuhu mojemu.

¹¹ I reèe mi: valja ti opet prokovati narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogima.

11

¹ I dade mi se trska kao palica govoreæi: ustani i izmjeri crkvu Božiju i oltar, i one što se klanjaju u njoj;

² A portu što je izvan crkve, izbaci napolje, niti je mjeri, jer je dana neznabošcima; i grad sveti gaziaæe èetrdeset i dva mjeseca.

³ I daæu dvojici svojijeh svjedoka, i proricaæe hiljadu i dvjesta i šezdeset dana obuèeni u vreæe.

⁴ Ovi su dvije masline i dva žiška što stoje pred gospodarom zemaljskijem.

⁵ I ako im ko nepravdu uèini, ogranj izlazi iz usta njihovijeh, i poješæe neprijatelje njihove; i ko htjedbude da im uèini nažao onaj valja da bude ubijen.

⁶ I ovi æe imati vlast da zatvore nebo, da ne padne dažd na zemlju u dane njihova proricanja; i imaæe vlast nad vodama da ih pretvaraju u krv, i da udare zemlju svakom mukom, kad god htjedbudu.

⁷ I kad svrše svjedoèanstvo svoje, onda æe zvijer što izlazi iz bezdana uèiniti s njima rat, i pobijediæe ih i ubiæe ih.

⁸ I tjelesa njihova ostaviæe na ulici grada velikoga, koji se duhovno zove Sodom i Misir, gdje i Gospod naš razapet bi.

⁹ I gledaæe neki od naroda i plemena i jezika i koljena tjelesa njihova tri dana i po, i neæe dati da se njihova tjelesa metnu u grobove.

¹⁰ I koji žive na zemlji, obradovaæe se i razveseliæe se za

njih, i slaæe dare jedan drugome, jer ova dva proroka muèiše one što žive na zemlji.

¹¹ I poslije tri dana i po duh života od Boga ude u njih; i staše oba na nogama svojima, i strah veliki napade na one koji ih gledahu.

¹² I èuše glas veliki s neba, koji im govori: iziđite amo. I iziđoše na nebo na oblacima, i vidješe ih neprijatelji njihovi.

¹³ I u taj èas zatrese se zemlja vrlo, i deseti dijel grada pade, i tresenje zemlje pobi sedam hiljada imena èovjeèijih; i ostali se uplašiše, i daše slavu Bogu nebeskome.

¹⁴ Zlo drugo prođe; evo zlo treæe ide brzo.

¹⁵ I sedmi anđeo zatrubi i postaše veliki glasovi na nebesima govoreæi: posta carstvo svijeta Gospoda našega i Hrista njegova, i carovaæe va vijek vijeka.

¹⁶ I dvadeset i èetiri starješine koje sjedahu pred Bogom na prijestolima svojima, padoše na lica svoja i pokloniše se Bogu

¹⁷ Govoreæi: hvalimo te, Gospode Bože svedržitelju, koji jesi, i bješe, i biaëš, što si primio silu svoju veliku, i caruješ.

¹⁸ I neznabošci se prognjeviše, i dođe gnjev tvoj i vrijeme mrtvima da se sudi, i da se da plata slugama tvojima, prorocima i svetima, i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima, i da se pogube oni koji zemlju pogubiše.

¹⁹ I otvori se crkva Božija na nebu, i pokazala se æivot zavjeta njegova u crkvi njegovoj; i biše sijevanja munja, i glasovi, i gromovi, i tresenje zemlje, i grad veliki.

12

¹ I znak veliki pokazala se na nebu: žena obuèena u sunce, i mjesec pod nogama njezinijem,

i na glavi njezinoj vijenac od dvanaest zvijezda.

² I bješe trudna, i vikaše od muke, i muèaše se da rodi.

³ I pokazala se drugi znak na nebu, i gle, velika crvena aždaha, koja imaše sedam glava, i deset rogova; i na glavama njezinijem sedam kruna;

⁴ I rep njezin odvuèe treæinu zvijezda nebeskijeh, i baci ih na zemlju. I aždaha stajaše pred ženom koja šæaše da se porodi, da joj proždere dijete kad rodi.

⁵ I rodi muško, sina, koji æe pasti sve narode s palicom gvozdenom; i dijete njezino bi uzeto k Bogu i prijestolu njegovu.

⁶ A žena uteèe u pustinju gdje imaše mjesto pripravljeno od Boga, da se onamo hrani hiljadu i dvjesta i šezdeset dana.

⁷ I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli njegovi udariše na aždahu, i bi se aždaha i anđeli njezini.

⁸ I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mjesta na nebu.

⁹ I zbaèena bi aždaha velika, stara zmija, koja se zove ðavo i sotona, koji vara sav vasioni svijet, i zbaèena bi na zemlju, i anđeli njezini zbaèeni biše s njom.

¹⁰ I èuh glas veliki na nebu koji govori: sad posta spasenije i sila i carstvo Boga našega, i oblast Hrista njegova; jer se zbacila opadaè braæe naše, koji ih opadaše pred Bogom našijem dan i noæ.

¹¹ I oni ga pobijediše krvlju jagnjetovom i rijeèju svjedoèanstva svojega, i ne mariše za život svoj do same smrti.

¹² Zato veselite se nebesa i vi koji živite na njima. Teško vama koji živite na zemlji i moru, jer ðavo siđe k vama, i vrlo se rasrdio, znajuæi da vremena malo ima.

¹³ I kad vidje aždaha da zbaèena bi na zemlju, gonjaše ženu koja rodi muško.

¹⁴ I ženi dana biše dva krila orla velikoga da leti u pustinju na svoje mjesto, gdje æe se hraniti vrijeme i vremena i po vremena, sakrivena od lica zmijina.

¹⁵ I ispusti zmija za ženom iz usta svojijeh vodu kao rijeku, da je utopi u rijeci.

¹⁶ I pomože zemlja ženi, i otvori zemlja usta svoja, i proždrije rijeku koju ispusti zmija iz usta svojijeh.

¹⁷ I razgnjevi se zmija na ženu, i otide da se pobije sa ostalijem sjemenom njezinijem, koje drži zapovijesti Božije i ima svjedòanstvo Isusa Hrista.

13

¹ I stadoh na pijesku morskome; i vidjeh zvijer gdje izlazi iz mora, koja imaše sedam glava, i rogova deset, i na rogovima njezinijem deset kruna, a na glavama njezinijem imena hulna.

² I zvijer koju vidjeh bijaše kao ris, i noge joj kao u medvjeda, i usta njezina kao usta lavova, i dade joj zmija silu svoju, i prijestol svoj, i oblast veliku.

³ I vidjeh jednu od glava njezinijeh kao ranjenu na smrt, i rana smrti njezine izlijeèi se. I èudi se sva zemlja iza zvijeri, i pokloniše se zmiji, koja dade oblast zvijeri.

⁴ I pokloniše se zvijeri govoreæi: ko je kao zvijer? i ko može ratovati s njom?

⁵ I dana joj biše usta koja govore velike stvari i huljenja, i dana joj bi oblast da èini èetrdeset i dva mjeseca.

⁶ I otvori usta svoja za huljenje na Boga, da huli na ime njegovo, i na kuæu njegovu, i na one koji žive na nebu.

⁷ I dano joj bi da se bije sa svetima, i da ih pobijedi; i dana joj bi oblast nad svakijem koljenom i narodom i jezikom i plemenom.

⁸ I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nijesu zapisana u životnoj knjizi jagnjeta, koje je zaklano od postanja svijeta.

⁹ Ako ko ima uho neka èuje.

¹⁰ Ko u ropstvo vodi, biaæe u ropstvo odveden; ko nožem ubije valja da on nožem bude ubijen. Ovdje je trpljenje i vjera svetijeh.

¹¹ I vidjeh drugu zvijer gdje izlazi iz zemlje, i imaše dva roga kao u jagnjeta; i govoraše kao aždaha.

¹² I svu vlast prve zvijeri èinjaše pred njom; i uèini da zemlja i koji žive na njoj pokloni se prvoj zvijeri kojoj se iscijeli rana smrtna.

¹³ I uèini èudesa velika, i uèini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima.

¹⁴ I vara one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da èini pred zvijeri, govoreæi onima što žive na zemlji da naèine ikonu zvijeri koja imade ranu smrtnu i osta živa.

¹⁵ I bi joj dano da dade duh ikoni zvijerinoj, da progovori ikona zvijerina, i da uèini da se pobiju koji se god ne poklone ikoni zvijerinoj.

¹⁶ I uèini sve, male i velike, bogate i siromašne, slobodnjake i robove, te im dade žig na desnoj ruci njihovoj ili na èelima njihovima,

¹⁷ Da niko ne može ni kupiti ni prodati, osim ko ima žig, ili ime zvijeri, ili broj imena njezina.

¹⁸ Ovdje je mudrost. Ko ima um neka izraèuni broj zvijeri: jer je broj èovjekov i broj njezin šest stotina i šezdeset i šest.

14

¹ I vidjeh, i gle, jagnje stajaše na gori Sionskoj, i s njim sto i èetrdeset i èetiri hiljade, koji imahu ime oca njegova napisano na èelima svojima.

² I èuh glas s neba kao glas voda mnogijeh, i kao glas groma

velikoga; i èuh glas gudaèa koji guðahu u gusle svoje.

³ I pjevahu kao novu pjesmu pred prijestolom i pred èetiri životinje i pred starješinama; i niko ne mogaše nauèiti pjesme, osim onijeh sto i èetrdeset i èetiri hiljade koji su otkupljeni sa zemlje.

⁴ Ovo su koji se ne opoganiše sa ženama, jer su djevstvenici, oni idu za jagnjetom kud god ono poðe. Ovi su kupljeni od ljudi prvenci Bogu i jagnjetu.

⁵ I u njihovijem ustima ne naðe se prijeara, jer su bez mane pred prijestolom Božijim.

⁶ I vidjeh drugoga anðela gdje leti posred neba, koji imaše vjeèno jevanðelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu.

⁷ I govoraše velikijem glasom: bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer doðe èas suda njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.

⁸ I drugi anðeo za njim ide govoreæi: pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnijem vinom kurvarstva svojega napoji sve narode.

⁹ I treæi anðeo za njim ide govoreæi glasom velikijem: ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na èelo svoje ili na ruku svoju,

¹⁰ I on æe piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utoèeno u èašu gnjeva njegova, i biæe muèen ognjem i sumporom pred anðelima svetima i pred jagnjetom.

¹¹ I dim muèenja njihova izlaziæe va vijek vijeka; i neæe imati mira dan i noæ koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina.

¹² Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru

Isusovu.

¹³ I èuh glas s neba gdje mi govori: napiši: blago mrtvima koji umiru u Gospodu otsad. Da, govori Duh, da poèinu od trudova svojijeh; jer djela njihova idu za njima.

¹⁴ I vidjeh, i gle, oblak bijel, i na oblaku sjeðaše kao sin èovjeèij, i imaše na glavi svojoj krunu zlatnu, i u ruci svojoj srp oštar.

¹⁵ I drugi anðeo iziðe iz crkve vièuæi velikijem glasom onome što sjedi na oblaku: zamahni srpom svojijem i žnji, jer doðe vrijeme da se žnje, jer se osuši žito zemaljsko.

¹⁶ I onaj što sjeðaše na oblaku baci srp svoj na zemlju, i požnjevena bi zemlja.

¹⁷ I drugi anðeo iziðe iz crkve što je na nebu, i imaše i on kosijer oštar.

¹⁸ I drugi anðeo iziðe iz oltara, koji imaše oblast nad ognjem, i povika s velikom vikom onome koji imaše kosijer oštri, govoreæi: zamahni kosijerom svojijem oštrijem, i odreži grožðe vinograda zemaljskoga; jer veæ sazreše puca njegova.

¹⁹ I baci anðeo kosijer svoj na zemlju, i obra vinograd zemaljski, i metnu u kacu velikoga gnjeva Božijega.

²⁰ I otoèi se kaca izvan grada, i iziðe krv iz kace tja do uzda konjma hiljadu i šest stotina potrkališta.

15

¹ I vidjeh drugi veliki znak na nebu i èudo: sedam anðela koji imahu sedam pošljednijeh zala, jer se u njima savrši gnjev Božij.

² I vidjeh kao stakleno more smiješano s ognjem, i one što pobijediše zvijer i ikonu njezinu, i žig njezin, i broj imena njezina, gdje stoje na moru staklenome i imaju gusle Božije;

³ I pjevahu pjesmu Mojsija sluge Božijega, i pjesmu jagnjetovu, govoreæi: velika su i divna djela tvoja, Gospode Bože svedržitelju, pravdni su i istiniti putovi tvoji, care svetijeh.

⁴ Ko se neæe pobojati tebe, Gospode, i proslaviti ime tvoje? Jer si ti jedan svet; jer æe svi neznabošci doæi i pokloniti se pred tobom; jer se tvoji sudovi javiše.

⁵ I poslije ovoga vidjeh, i gle, otvori se crkva skinije svjedoèanstva na nebu,

⁶ I iziðoše sedam anðela iz crkve, koji imahu sedam zala, obuèeni u èiste i bijele haljine od platna, i opasani po prsima pojasima zlatnijem;

⁷ I jedna od èetiri životinje dade sedmorici anðela sedam èaša zlatnijeh napunjenijeh gnjeva Boga, koji živi va vijek vijeka.

⁸ I napuni se crkva dima od slave Božije i od sile njegove; i niko ne moğaše doæi u crkvu, dok se ne svršì sedam zala sedmorice anðela.

16

¹ I èuh glas veliki iz crkve gdje govori sedmorici anðela: idite, i izlijte sedam èaša gnjeva Božijega na zemlju.

² I otide prvi anðeo, i izli èašu svoju na zemlju; i postaše rane zle i ljute na ljudima koji imaju žig zvijerin i koji se klanjaju ikoni njezinoj.

³ I drugi anðeo izli èašu svoju u more; i posta krv kao od mrtvaca, i svaka duša živa umrije u moru.

⁴ I treæi anðeo izli èašu svoju na rijeke i na izvore vodene; i posta krv.

⁵ I èuh anðela vodenoga gdje govori: pravedan si, Gospode, koji ješì, i koji bješe, i svet, što si ovo sudio;

⁶ Jer proliše krv svetijeh i proroka, i krv si im dao da piju, jer su zaslužili.

⁷ I èuh drugoga iz oltara gdje govori: da, Gospode Bože, svedržitelju, istiniti su i pravi sudovi tvoji.

⁸ I èetvrti anðeo izli èašu svoju na sunce, i dano mu bi da žeže ljude ognjem.

⁹ I opališe se ljudi od velike vruæine, i huliše na ime Boga koji ima oblast nad zlima ovima, i ne pokajaše se da mu dadu slavu.

¹⁰ I peti anðeo izli èašu svoju na prijesto zvijerin; i carstvo njezino posta tamno, i žvatahu jezike svoje od bola.

¹¹ I huliše na ime Boga nebeskoga od bola i od rana svojijeh, i ne pokajaše se od djela svojijeh.

¹² I šesti anðeo izli èašu svoju na veliku rijeku Eufrat; i presahnu voda njezina, da se pripravi put carevima od istoka sunèanoga.

¹³ I vidjeh iz usta aždahinijeh, i iz usta zvijerinijeh, i iz usta lažnoga proroka, gdje iziðoše tri neèista duha, kao žabe.

¹⁴ Jer su ovo duhovi ðavolski koji èine èudesu, i izlaze k carevima svega vasionoga svijeta da ih skupe na boj za onaj veliki dan Boga svedržitelja.

¹⁵ Evo idem kao lupež; blago onome koji je budan i koji èuva haljine svoje, da go ne hodi i da se ne vidi sramota njegova.

¹⁶ I sabra ih na mjesto, koje se Jevrejski zove Armagedon.

¹⁷ I sedmi anðeo izli èašu svoju po nebu, i iziðe glas veliki iz crkve nebeske od prijestola govoreæi: svršì se.

¹⁸ I biše sijevanja munja i gromovi, i glasovi, i bi veliko tresenje zemlje, kakovo nikad ne bi otkako su ljudi na zemlji, toliko tresenje, tako veliko.

¹⁹ I grad veliki razdijeli se na tri dijela, i gradovi neznabožački padoše; i Vavilon veliki spomenu se pred Bogom da mu da èašu vina ljutoga gnjeva svojega.

²⁰ I sva ostrva pobjegoše, i gore se ne nađoše,

²¹ I grad veliki kao glava pade s neba na ljude; i ljudi huliše na Boga od zla gradnoga, jer je velika muka njegova vrlo.

17

¹ I dođe jedan od sedam anđela koji imahu sedam èaša, i govori sa mnom govoreæi mi: hodi da ti pokažem sud kurve velike, koja sjedi na vodama mnogima;

² S kojom se kurvaše carevi zemaljski, i koji žive na zemlji opiše se vinom kurvarstva njezina.

³ I uvede me duh u pusto mjesto; i vidjeh ženu gdje sjedi na zvijeri crvenoj koja bješe puna imena hulnijeh i imaše sedam glava i deset rogova.

⁴ I žena bješe obuèena u porfiru i skerlet i nakiaèena zlatom i kamenjem dragijem i biserom, i imaše èašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine kurvarstva svojega;

⁵ I na èelu njezinu napisano ime: tajna, Vavilon veliki, mati kurvama i mrzostima zemaljskima.

⁶ I vidjeh ženu pijanu od krvi svetijeh i od krvi svjedoka Isusovijeh; i zaèudih se èudom velikijem kad je vidjeh.

⁷ I reèe mi anđeo: šta se èudiš? Ja æu ti kazati tajnu ove žene, i zvijeri što je nosi i ima sedam glava i deset rogova.

⁸ Zvijer, koju si vidio bješe i nije, i iziaèi æe iz bezdana i otiaèi æe u propast; i udiviaèe se koji žive na zemlji, kojima imena napisana nijesu u knjigu života od postanja svijeta, kad vide zvijer, koja bješe, i nije, i doæi æe opet.

⁹ Ovdje je um, koji ima mudrost. Sedam glava, to su sedam gora na kojima žena sjedi.

¹⁰ I jesu sedam careva. Pet je njih palo, i jedan jest, a drugi još nije došao; i kad dođe za malo æe ostati.

¹¹ I zvijer koja bješe i nije, i ona je osmi, i jest od sedmorice i u propast ide.

¹² I deset rogova, koje si vidio, to su deset careva, koji carstva još ne primiše, nego æe oblast kao carevi na jedno vrijeme primiti sa zvijeri.

¹³ Ovi jednu volju imaju, i silu i oblast svoju daæe zvijeri.

¹⁴ Ovi æe se pobiti s jagnjetom, i jagnje æe ih pobijediti, jer je gospodar nad gospodarima i car nad carevima; i koji su s njim, jesu pozvani i izbrani i vjerni.

¹⁵ I reèe mi: vode, što si vidio, gdje sjedi kurva, ono su ljudi i narodi, i plemena i jezici.

¹⁶ I deset rogova, što si vidio na zvijeri, oni æe omrznuti na kurvu, i opustošiaèe je i ogoluzniti, i meso njezino poješæe i sažeæi æe je ognjem.

¹⁷ Jer je Bog dao u srca njihova da uèine volju njegovu, i da uèine volju jednu, i da dadu carstvo svoje zvijeri, dok se svršèe rijeèi Božije.

¹⁸ I žena, koju si vidio, jest grad veliki, koji ima carstvo nad carevima zemaljskima.

18

¹ I poslije ovoga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasnijetli od slave njegovog.

² I povika jakijem glasom govoreæi: pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica svakome duhu neèistome, i tamnica sviju ptica neèistijeh i mrski-jeh; jer otrovnijem vinom kurvarstva svojega napoji sve narode;

3 I carevi zemaljski s njom se kurvaše, i trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva slasti njezine.

4 I èuh glas drugi s neba koji govori: iziđite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijeh njezine, i da vam ne naude zla njezina.

5 Jer grijesi njezini dopriješe tja do neba, i Bog se opomenu nepravde njezine.

6 Platite joj kao što i ona plati vama, i podajte joj dvojinom onoliko po djelima njezinima: kojom èašom zahvati vama zahvatajte joj po dva puta onoliko.

7 Koliko se proslavi i nasladi toliko joj podajte muka i žalosti; jer govori u srcu svojem: sjedim kao carica, i nijesam udovica, i žalosti neæu vidjeti.

8 Zato æe u jedan dan doæi zla njezina: smrt i plaè i glad, i sažeæi æe se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi.

9 I zaplakaæe i zajaukati za njom carevi zemaljski koji se s njom kurvaše i bjesniše, kad vide dim gorenja njezina,

10 Izdaleka stojeæi od straha muka njezinijeh i govoreæi: jaoh! jaoh! grade veliki Vavilone, grade tvrdi, jer u jedan èas dođe sud tvoj!

11 I trgovci zemaljski zaplakaæe i zajaukati za njom, što njihovijeh tovara niko više ne kupuje;

12 Tovara zlata i srebra i kamenja dragoga i bisera i uzvoda i porfire i svile i skerleta, i svakoga mirisnog drveta, i svakojakijeh sudova od fildiša, i svakojakijeh sudova od najskupljega drveta, mjedi i gvožđa i mermera,

13 I cimeta i tamjana i mira i livana, i vina i ulja, i nišesteta i pšenice, i goveda i ovaca, i konja i kola, i tjelesa i duša èovjeèijih.

14 I voæa želja duše tvoje oti-

doše od tebe, i sve što je masno i dobro otide od tebe, i više ga neæeš naæi.

15 Trgovci koji se ovijem tovarima obogatiše od nje, staæe izdaleka od straha muèenja njezina, plaèuæi i jauèuæi,

16 I govoreæi: jaoh! jaoh! grade veliki, obuèeni u svilu i porfiru i skerlet, i nakiæeni zlatom i kamenjem dragijem i biserom;

17 Jer u jedan èas pogibe toliko bogatstvo! I svi gospodari od lađa, i sav narod u lađama, i lađari, i koji god rade na moru, stadoše izdaleka,

18 I vikahu, vidjevši dim gorenja njezina, i govorahu: ko je bio kao ovaj grad veliki?

19 I baciše prah na glave svoje, i povikaše plaèuæi i ridajuæi, govoreæi: jaoh! jaoh! grade veliki, u kome se obogatiše svi koji imaju lađe na moru od bogatstva njegova, jer u jedan èas opustje!

20 Veseli se nad njim nebo, i sveti apostoli i proroci, jer Bog pokaja sud vaš na njemu.

21 I uze jedan anđeo jak kamen veliki, kao kamen vodenièni, i baci u more govoreæi: tako æe sa hukom biti baèen Vavilon grad veliki, i neæe se više naæi;

22 I glas gudaèa i pjevaèa i sviraèa i trubaèa neæe se više èuti u tebi; i nikakav majstor ni od kakva zanata neæe se više naæi u tebi, i huka kamenja vodeniènoga neæe se èuti u tebi;

23 I vidjelo žiška neæe se više svijetliti u tebi, i glas ženika i neveste neæe više biti èuven u tebi; jer trgovci tvoji bijahu boljari zemaljski, jer tvojijem èaranjem prevareni biše svi narodi.

24 I u njemu se nađe krv pro-roèka i svetijeh, i sviju koji su pobijeni na zemlji.

19

1 I poslije ovoga èuh glas veliki naroda mnogoga na nebu gdje

govori: aliluja! spasenije i slava i èast i sila Gospodu našem;

² Jer su istiniti i pravi sudovi njegovi, što je osudio kurvu veliku, koja pokvari zemlju kurvarstvom svojijem, i pokajao krv slugu svojijeh od ruke njezine.

³ I drugom rekoše: aliluja! I dim njezin izlažaše va vijek vijeka.

⁴ I padoše dvadeset i èetiri starješine, i èetiri životinje, i pokloniše se Bogu koji sjedaše na prijestolu, govoreæi: amin, aliluja!

⁵ I glas iziðe od prijestola koji govori: hvalite Boga našega sve sluge njegove, i koji ga se bojite, i mali i veliki.

⁶ I èuh kao glas naroda mnogoga, i kao glas voda mnogijeh, i kao glas gromova jakijeh, koji govore: aliluja! jer caruje Gospod Bog svedržitelj.

⁷ Da se radujemo i veselimo, i da damo slavu njemu; jer doðe svadba jagnjetova, i žena njegova pripravila se;

⁸ I dano joj bi da se obuèe u svilu èistu i bijelu: jer je svila pravda svetijeh.

⁹ I reèe mi: napiši: blago onima koji su pozvani na veèeru svadbe jagnjetove. I reèe mi: ove su rijeèi istinite Božije.

¹⁰ I padnuši pred nogama njegovima pokloni mu se; i reèe mi: gle, nemoj, ja sam sluga kao i ti i braæa tvoja koja imaju svjedoèanstvo Isusovo. Bogu se pokloni; jer je svjedoèanstvo Isusovo Duh proroštva.

¹¹ I vidjeh nebo otvoreno, i gle, konj bijel, i koji sjedaše na njemu zove se vjeran i istinit, i sudi po pravdi i vojuje.

¹² A oèi su mu kao plamen ognjeni, i na glavi njegovoj krune mnoge, i imaše ime napisano, kojega niko ne zna do on sam.

¹³ I bješe obuèen u haljinu crvenu od krvi, i ime se njegovo

zove: rijeè Božija.

¹⁴ I vojske nebeske iðahu za njim na konjma bijelijem, obuèene u svilu bijelu i èistu.

¹⁵ I iz usta njegovijeh iziðe maè oštar, da njime pobije neznabošce; i on æe ih pasti s palicom gvozdenom; i on gazi kacu vina srdnje i gnjeva Boga svedržitelja.

¹⁶ I ima na haljini i na stegnu svome ime napisano: car nad carevima i gospodar nad gospodarima.

¹⁷ I vidjeh jednoga anðela gdje stoji na suncu i povika glasom velikijem govoreæi svima pticama koje lete ispod neba: doðite i skupite se na veliku veèeru Božiju,

¹⁸ Da jedete mesa od careva, i mesa od vojvoda, i mesa od junaka, i mesa od konja i od onijeh koji sjede na njima, i mesa od sviju slobodnjaka i robova, i od malijeh i od velikijeh.

¹⁹ I vidjeh zvijer i careve zemaljske i vojnike njihove skupljene da se pobiju s onijem što sjedi na konju i s vojskama njegovijem.

²⁰ I bi uhvaæena zvijer, i s njom lažni prorok koji uèini pred njom znake kojima prevari one koji primiše žig zvijerin i koji se poklanjaju ikoni njezinoj: živi biše baèeni oboje u jezero ognjeno, koje gori sumporom.

²¹ A ostali pobijeni biše maèem onoga što sjedi na konju, koji iziðe iz usta njegovijeh: i sve se ptice nasitiše od mesa njihova.

20

¹ I vidjeh anðela gdje silazi s neba, koji imaše kljuè od bezdana i verige velike u ruci svojoj.

² I uhvati aždahu, staru zmiju, koja je ðavo i sotona, i sveza je na hiljadu godina,

³ I u bezdan baci je, i zatvori je, i zapeèati nad njom, da više

ne prelašæuje naroda, dok se ne navrši hiljada godina; i potom valja da bude odriješena na malo vremena.

⁴ I vidjeh prijestole, i sjeđahu na njima, i dade im se sud, i duše isjeèenijeh za svjedoèanstvo Isusovo i za rijeè Božiju, koji se ne pokloniše zvijeri ni ikoni njezinoj, i ne primiše žiga na èelima svojima i na ruci svojoj; i oživlješe i carovaše s Hristom hiljadu godina.

⁵ A ostali mrtvaci ne oživlješe, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje.

⁶ Blažen je i svet onaj koji ima dijel u prvom vaskrseniju; nad njima druga smrt nema oblasti, nego æe biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaæe s njim hiljadu godina.

⁷ I kad se svrši hiljada godina, pustiaæe se sotona iz tamnice svoje,

⁸ I iziæi æe da vara narode po sva èetiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi na boj, kojijeh je broj kao pijesak morski.

⁹ I iziðoše na širinu zemlje, i opkoliše oko svetijeh, i grad ljubazni; i siðe oganj od Boga s neba, i pojede ih.

¹⁰ I ðavo koji ih varaše bi baèen u jezero ognjeno i sumporito, gdje je zvijer i lažni prorok; i biæe muèeni dan i noæ va vijek vijeka.

¹¹ I vidjeh veliki bijel prijestol, i onoga što sjeðaše na njemu, od èijega lica bježaše nebo i zemlja, i mjesta im se ne naðe.

¹² I vidjeh mrtvace male i velike gdje stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po djelima svojim.

¹³ I more dade svoje mrtvace, i smrt i pakao dadoše svoje mrtvace; i sud primiše po djelima svojim.

¹⁴ I smrt i pakao baèeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt.

¹⁵ I ko se ne naðe napisan u knjizi života, baèen bi u jezero ognjeno.

21

¹ I vidjeh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja proðoše, i mora više nema.

² I ja Jovan vidjeh grad sveti, Jerusalim nov, gdje silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevjesta ukrašena mužu svojemu.

³ I èuh glas veliki s neba gdje govori: evo skinije Božije meðu ljudima, i življeæe s njima, i oni æe biti narod njegov, i sam Bog biæe s njima Bog njihov.

⁴ I Bog æe otrti svaku suzu od oèiju njihovijeh, i smrti neæe biti više, ni plaèa, ni vike, ni bolesti neæe biti više; jer prvo proðe.

⁵ I reèe onaj što sjeðaše na prijestolu: evo sve novo tvorim. I reèe mi: napiši, jer su ove rijeèi istinite i vjerne.

⁶ I reèe mi: svrši se. Ja sam alfa i omega, poèetak i svršetak. Ja æu žednome dati iz izvora vode žive zabadava.

⁷ Koji pobijedi, dobiæe sve, i biæu mu Bog, i on æe biti moj sin.

⁸ A strašljivima i nevjernima i poganima i krvnicima, i kurvarima, i vraearima, i idolopoklonicima, i svima lažama, njima je dijel u jezeru što gori ognjem i sumporom; koje je smrt druga.

⁹ I doðe k meni jedan od sedam anðela koji imahu sedam èaša napunjenijeh sedam zala pošljednijeh, i reèe mi govoreæi: hodi da ti pokažem nevjestu, jag-njetovu ženu.

¹⁰ I odvede me u duhu na goru veliku i visoku, i pokaza mi grad veliki, sveti Jerusalim, gdje silazi s neba od Boga,

¹¹ I imaše slavu Božiju; i svjetlost njegova bijaše kao dragi kamen, kao kamen jaspis svijetli,

¹² I imaše zid veliki i visok, i imaše dvanaestora vrata, i na vratima dvanaest anđela, i imena napisana, koja su imena dvanaest koljena Izrailjevijeh.

¹³ Od istoka vrata troja, i od sjevera vrata troja, od juga vrata troja, i od zapada vrata troja.

¹⁴ I zid gradski imaše dvanaest temelja, i na njima imena dvanaest apostola jagnjetovijeh.

¹⁵ I onaj što govoraše sa mnom, imaše trsku zlatnu da izmjeri grad i vrata njegova i zidove njegove.

¹⁶ I grad na četiri ugla stoji, i dužina je njegova tolika kolika i širina. I izmjeri grad trskom na dvanaest hiljada potkališta: dužina i širina i visina jednaka je.

¹⁷ I razmjeri zid njegov na sto i četrdeset i četiri lakta, po mjeri čovječijoj, koja je anđelova.

¹⁸ I bješe građa zida njegova jaspis, i grad zlato čisto, kao čisto staklo.

¹⁹ I temelji zidova gradskih bijahu ukrašeni svakijem dragim kamenjem: prvi temelj bijaše jaspis, drugi safir, treći halkidon, četvrti smaragd,

²⁰ Peti sardoniks, šesti sard, sedmi hrisolit, osmi viril, deveti topaz, deseti hrisopras, jedanaesti jakint, dvanaesti ametist.

²¹ I dvanaest vrata, dvanaest zrna bisera: svaka vrata bijahu od jednoga zrna bisera: i ulice gradske bijahu zlato čisto, kao staklo presvijetlo.

²² I crkve ne vidjeh u njemu: jer je njemu crkva Gospod Bog svedržitelj, i jagnje.

²³ I grad ne potrebuje sunca ni mjeseca da svijetle u njemu; jer ga slava Božija prosvijetli, i žižak je njegov jagnje.

²⁴ I narodi koji su spaseni hodiše u vidjelu njegovu, i carevi

zemaljski donijeh slavu i čast svoju u njega.

²⁵ I vrata njegova ne će se zatvoriti danju, jer ondje neće biti.

²⁶ I donijeh slavu i čast neznačajaca u njega.

²⁷ I neće u njega ući ništa pogano, i što čini mrzost i laž, nego samo koji su napisani u životnoj knjizi jagnjeta.

22

¹ I pokaza mi čistu rijeku vode života, bistru kao kristal, koja izlaziše od prijestola Božijega i jagnjetova.

² Nasred ulica njegovijeh i s obje strane rijeke drvo života, koje rađa dvanaest rodova dajući svakoga mjeseca svoj rod; i lišće od drveta bijaše za iscjeljivanje narodima.

³ I više neće biti nikakve prokletinje; i prijestol Božij i jagnjetov biće u njemu; i sluge njegove posluživaće ga,

⁴ I gledaće lice njegovo, i ime njegovo biće na čelima njihovim.

⁵ I neće tamo neće biti, i neće potrebovati vidjela od žiška, ni vidjela sunčanoga, jer će ih obavljati Gospod Bog; i carovaće va vijek vijeka.

⁶ I reče mi: ovo su riječi vjerne i istinite, i Gospod Bog svetijeh proroka posla anđela svojega da pokaže slugama svojim šta će biti skoro.

⁷ Evo ću doći skoro: blago onome koji drži riječi proroštva knjige ove.

⁸ I ja Jovan vidjeh ovo i čuh; i kad čuh i vidjeh, padoh da se poklonim na noge anđela koji mi ovo pokaza.

⁹ I reče mi: gle, nemoj, jer sam i ja sluga kao i ti i braća tvoja proroci i oni koji drže riječi knjige ove. Bogu se pokloni.

¹⁰ I reèe mi: ne zapeàaævaj rijeèi proroštva knjige ove; jer je vrijeme blizu.

¹¹ Ko èini nepravdu, neka èini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još èini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti.

¹² I evo æu doæi skoro, i plata moja sa mnoom, da dam svakome po djelima njegovijem.

¹³ Ja sam alfa i omega, poèetak i svršetak, prvi i pošljednji.

¹⁴ Blago onima koji tvore zapovijesti njegove, da im bude vlast na drvo života, i da uðu na vrata u grad.

¹⁵ A napolju su psi i vraèari i kurvari i krvnici i idolopoklonici i svaki koji ljubi i èini laž.

¹⁶ Ja Isus poslaha anđela svojega da vam ovo posvjedoèi u crkvama. Ja sam korijen i rod Davidov, i sjajna zvijezda danica.

¹⁷ I Duh i nevjesta govore: doði. I koji èuje neka govori: doði. I ko je žedan neka dođe, i ko hoæe neka uzme vodu života zabadava.

¹⁸ Jer svjedoèim svakome koji èuje rijeèi proroštva knjige ove; ako ko dometne ovome, Bog æe nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj;

¹⁹ I ako ko oduzme od rijeèi knjige proroštva ovoga, Bog æe oduzeti njegov dijel od knjige života, i od grada svetoga, i od onoga što je napisano u knjizi ovoj.

²⁰ Govori onaj koji svjedoèi ovo: da, doæi æu skoro! Amin. Da, doði, Gospode Isuse.

²¹ Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista sa svima vama. Amin.

Psalmi

1

¹ Blago èovjeku koji ne ide na vijeæe bezbožnièko, i na putu grješnièkom ne stoji, i u društvu nevaljalijeh ljudi ne sjedi,

² Nego mu je omilio zakon Gospodnji i o zakonu njegovu misli dan i noæ!

³ On je kao drvo usaðeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vrijeme, i kojemu list ne vene: što god radi, u svemu napreduje.

⁴ Nijesu taki bezbožnici, nego su kao prah koji rasipa vjetar.

⁵ Zato se neæe bezbožnici održati na sudu, ni grješnici na zboru pravednièkom.

⁶ Jer Gospod zna put pravednièki; a put bezbožnièki propašæe.

2

¹ Zašto se bune narodi i plemena pomišljaju zaludne stvari?

² Ustaju carevi zemaljski, i knezovi se skupljaju na Gospoda i na pomazanika njegova.

³ "Raskinimo sveze njihove i zbacimo sa sebe jaram njihov."

⁴ Onaj, što živi na nebesima, smije se, Gospod im se potsmijeva.

⁵ Pa im govori u gnjevu svojem i jarošæu svojom zbunjuje ih:

⁶ "Ja sam pomazao cara svojega na Sionu, na svetoj gori svojoj."

⁷ Kazaæu naredbu Gospodnju; on reèe meni: "ti si sin moj, ja te sad rodih.

⁸ Išti u mene, i daæu ti narode u našljedstvo, i krajeve zemaljske tebi u državu.

⁹ Udariæeš ih gvozdenom palicom; razbiæeš ih kao lonèarski sud."

¹⁰ Sad, carevi, orazumite se; nauèite se sudije zemaljske!

¹¹ Služite Gospodu sa strahom, i radujte se s trepetom.

¹² Poštujte sina, da se ne razgnjevi, i vi ne izginete na putu svome; jer æe se gnjev njegov brzo razgorjeti. Blago svjema koji se u nj uzdaju!

3

¹ Gospode! kako je mnogo neprijatelja mojih! Mnogi ustaju na me.

² Mnogi govore za dušu moju: nema mu pomoæi od Boga.

³ Ali ti si, Gospode, štit koji me zaklanja, slava moja; ti podižeš glavu moju.

⁴ Glasom svojim vièem ka Gospodu, i èuje me sa svete gore svoje.

⁵ Ja liježem, spavam i ustajem, jer me Gospod èuva.

⁶ Ne bojim se mnogo tisuæa naroda što sa svijeh strana navaljuje na me.

⁷ Ustani, Gospode! pomози mi, Bože moj! jer ti udaraš po obrazu sve neprijatelje moje; razbijaš zube bezbožnicima.

⁸ Od Gospoda je spasenje; neka bude na narodu tvom blagoslov tvoj!

4

¹ Kad te zovem, èuj me, Bože, pravdo moja! u tjeskobi daj mi prostor; smiluj se na me i usliši molitvu moju.

² Sinovi èovjeèiji! dokle æe slava moja biti u sramoti? dokle æete ljubiti ništavilo i tražiti laži?

³ Znajte da Gospod divno èuva svetoga svojega; Gospod èuje kad ga zovem.

⁴ Gnjeveæi se ne griješite; razmislite u srcima svojim na posteljama svojim, i utolite.

⁵ Prinesite žrtvu za pravdu, i uzdajte se u Gospoda.

⁶ Mnogi govore: ko æe nam pokazati što je dobro? Obrati k nama, Gospode, svijetlo lice svoje.

⁷ A meni si dao u srce radost veæu nego što je oni imaju, kad im rodi pšenica i vino.

⁸ Ja mirno liježem i spavam; jer ti, Gospode, sam daješ mi te sam bez straha.

5

¹ Èuj, Gospode, rijeèi moje, razumij pomisli moje.

² Slušaj viku moju, care moj i Bože moj! jer se tebi molim, Gospode!

³ Ujutru slušaš glas moj, ujutru stojim pred tobom, i èekam.

⁴ Jer si ti Bog koji neæe bezakonja; u tebe nema mjesta ko je zao.

⁵ Bezbožnici neæe izaæi pred oèi tvoje; ti nenavidiš sve koji èine bezakonje.

⁶ Potireš lažljivce; na krvopioce i lukave mrzi Gospod.

⁷ A ja po velikoj milosti tvojoj ulazim u dom tvoj, i klanjam se u svetoj crkvi tvojoj sa strahom tvojim.

⁸ Gospode! vodi me u pravdi svojoj; radi neprijatelja mojih poravni preda mnom put svoj.

⁹ Jer nema u ustima njihovijem istine; u njima je nevaljalstvo; grlo im je grob otvoren; na jeziku im je dvolièenje.

¹⁰ Bože! ne daj im napretka, neka se razbiju pomisli njihove. Za mnoga nevaljalstva njihova obori ih, jer se pobuniše na tebe.

¹¹ Pa æe se radovati svi koji se u te uzdaju; dovijeka æe se veseliti koje ti zaklanjaš; dièiæe se koji ljube ime tvoje.

¹² Jer ti, Gospode, blagosiljaš pravednika, kao štitom zaklanjaš ga milošæu svojom.

6

¹ Gospode! nemoj me pokarati u jarosti svojoj, niti me u gnjevu svojem nakazati.

² Smiluj se na me, Gospode, jer sam iznemogao; iscijeli me, jer su kosti moje ustreptale,

³ I duša se moja vrlo uzdrhtala. A ti, Gospode, dokle æeš?

⁴ Obrati se, Gospode, izbavi dušu moju, pomози mi radi milosti svoje.

⁵ Jer mrtvi ne spominju tebe; u grobu ko æe te slaviti?

⁶ Iznemogoh uzdišuæi; svaku noæ kvasim odar svoj, suzama svojim natapam postelju svoju.

⁷ Usahnu od žalosti oko moje, postara se od množine neprijatelja mojih.

⁸ Idite od mene svi koji èinite bezakonje, jer Gospod èu plaè moj.

⁹ Èu Gospod molbu moju, Gospod molitvu moju primi.

¹⁰ Nek se postide i prepadnu svi neprijatelji moji, neka se povrate i postide odmah.

7

¹ Gospode, Bože moj! u tebe se uzdam, saèuvaj me od svijeh koji me gone, i izbavi me.

² Da mi neprijatelj ne išèupa duše kao lav. Èupa, a nema ko da izbavi.

³ Gospode, Bože moj! ako sam to uèinio, ako je nepravda u rukama mojima,

⁴ Ako sam zlo vratio prijatelju svojem, ili krivo uèinio onima koji na me na pravdi napadahu;

⁵ Neka goni neprijatelj dušu moju, i neka je stigne, i pogazi na zemlju život moj i slavu moju u prah obrati.

⁶ Ustani, Gospode, u gnjevu svojem; digni se na žestinu neprijatelja mojih; probudi se meni na pomoæ, i otvori sud.

⁷ I ljudstvo æe se sleæi oko tebe; iznad njega izaði u visinu.

⁸ Gospod sudi narodima. Sudi mi, Gospode, po pravdi mojoj, i po bezazlenosti mojoj neka mi bude.

⁹ Nek se prekine zloæa bezbožnika, a pravednika potpomozgi, jer ti ispituješ srca i utrobe, Bože pravedni!

¹⁰ Štit je meni u Boga, koji èuva one koji su prava srca.

¹¹ Bog je pravedan sudija, i Bog je svaki dan gotov na gnjev.

¹² Ako se neæe bezbožnik da obrati, on oštri maè svoj, nateže luk svoj, i naperuje ga;

¹³ I zapinje smrtnu strijelu, èini strijele svoje da pale.

¹⁴ Gle, bezbožnik zaèe nepravdu, trudan bijaše zloèinstvom, i rodi sebi prijevaru.

¹⁵ Kopa jamu i iskopa, i pade u jamu koju je naèinio.

¹⁶ Zloba njegova obrati se na njegovu glavu, i zloèinstvo njegovo pade na tjeme njegovo.

¹⁷ Hvalim Gospoda za pravdu njegovu, i pjevam imenu Gospoda višnjega.

8

¹ Gospode, Gospode naš! kako je velièanstveno ime tvoje po svoj zemlji! Podigao si slavu svoju više nebesa.

² U ustima male djece i koja sisaju èiniš sebi hvalu nasuprot neprijateljima svojim, da bi uèinio da zamukne neprijatelj i nemirnik.

³ Kad pogledam nebesa tvoja, djelo prsta tvojih, mjesec i zvizde, koje si ti postavio;

⁴ Šta je èovjek, te ga se opominješ, ili sin èovjeèji, te ga polaziš?

⁵ Uèinio si ga malo manjega od anđela, slavom i èašæu vjenèao si ga;

⁶ Postavio si ga gospodarom nad djelima ruku svojih, sve si metnuo pod noge njegove,

⁷ Ovce i volove sve, i divlje zvjerinje,

⁸ Ptice nebeske i ribe morske, što god ide morskim putovima.

⁹ Gospode, Gospode naš! kako je velièanstveno ime tvoje po svoj zemlji!

9

¹ Hvalim te, Gospode, iz svega srca svojega, kazujem sva èudesa tvoja.

² Radujem se i veselim se o tebi, pjevam imenu tvojemu, višnji!

³ Neprijatelji se moji vratiše natrag, spotakoše se i nesta ih ispred lica tvogega;

⁴ Jer si svršio sud moj i odbranio me; sio si na prijesto, sudija pravedni.

⁵ Rasrdio si se na narode i ubio bezbožnika, ime si im zatro dovijeka, zasvagda.

⁶ Neprijatelju nesta maèeva sasvijem; gradove ti si razvalio; pogibe spomen njihov.

⁷ Ali Gospod uvijek živi; spremio je za sud prijesto svoj.

⁸ On æe suditi vasionome svijetu po pravdi, usudiae narodima pravo.

⁹ Gospod je utoèište ubogome, utoèište u nevolji.

¹⁰ U tebe se uzdaju koji znaju ime tvoje, jer ne ostavljaš onijeh koji te traže, Gospode!

¹¹ Pojte Gospodu, koji živi na Sionu; kazujte narodu djela njegova;

¹² Jer on osveæuje krv, pamti je; ne zaboravlja jauka nevoljnijeh.

¹³ Smiluj se na me, Gospode; pogledaj kako stradam od neprijatelja svojih, ti, koji me podižeš od vrata smrtnijeh,

¹⁴ Da bih kazivao sve hvale tvoje na vratima kæeri Sionove, i slavio spasenje tvoje.

¹⁵ Popadaše narodi u jamu, koju su iskopali; u zamku, koju su sami namjestili, uhvati se noga njihova.

¹⁶ Poznaše Gospoda; on je sudio; u djela ruku svojih zaplete se bezbožnik.

¹⁷ Vratiaæ se u pakao bezbožnici, svi narodi koji zaboravljaju Boga;

¹⁸ Jer neæe svagda biti zaboravljen ubogi, i nada nevoljnicima neæe nigda poginuti.

¹⁹ Ustani, Gospode, da se ne posili èovjek, i da prime narodi sud pred tobom.

²⁰ Pusti, Gospode, strah na njih; neka poznadu narodi da su ljudi.

10

¹ Zašto, Gospode, stojiš daleko, kriješ se kad je nevolja?

² S oholosti bezbožnikove muèe se ubogi; hvataju se ubogi prijevarom koju izmišljaju bezbožnici.

³ Jer se bezbožnik dièi željom duše svoje, grabljivca pohvaljuje.

⁴ Bezbožnik u obijesti svojoj ne mari za Gospoda: "on ne vidi." Nema Boga u mislima njegovijem.

⁵ Svagda su putovi njegovi krivi; za sudove tvoje ne zna; na neprijatelje svoje neæe ni da gleda.

⁶ U srcu svojem veli: neæu posrnuti; zlo neæe doæi nigda.

⁷ Usta su mu puna nevaljalijeh rijeèi, prijevare i uvrede, pod jezikom je njegovijem muka i pogibao.

⁸ Sjedi u zasjedi iza kuæe; u potaji ubija pravoga; oèi njegove vrebaju ubogoga.

⁹ Sjedi u potaji kao lav u peæini; sjedi u zasjedi da uhvati ubogoga; hvata ubogoga uvukavši u mrežu svoju.

¹⁰ Pritaji se, privilegne, i ubogi padaju u jake nokte njegove.

¹¹ Kaže u srcu svome: "Bog je zaboravio, okrenuo je lice svoje, neæe vidjeti nigda."

¹² Ustani, Gospode! digni ruku svoju, ne zaboravi nevoljnijeh.

¹³ Zašto bezbožnik da ne mari za Boga govoreæi u srcu svom da ti neæeš vidjeti?

¹⁴ Ti vidiš; jer gledaš uvrede i muke i pišeš ih na ruci. Tebi predaje sebe ubogi; siroti ti si pomoænik.

¹⁵ Satri mišicu bezbožnome i zlome, da se traži i ne naðe bezbožnost njegova.

¹⁶ Gospod je car svagda, dovjeka, nestaæe neznabožaca sa zemlje njegove.

¹⁷ Gospode! ti èuješ želje ništih; utvrdi srce njihovo; otvori uho svoje,

¹⁸ Da daš sud siroti i nevoljniku, da prestanu goniti èovjeka sa zemlje.

11

¹ U Gospoda se uzdam; zašto govorite duši mojoj: "leti u goru kao ptica;

² Jer evo grješnici nategoše luk, zapeše strijelu svoju za tetivu, da iz mraka strijeljaju prave srcem.

³ Kad su raskopani temelji, šta æe uèiniti pravednik?"

⁴ Gospod je u svetom dvoru svom, prijesto je Gospodnji na nebesima; oèi njegove gledaju; vjeðe njegove ispituju sinove èovjeèije.

⁵ Gospod ispituje pravednoga; a bezbožnoga i kojemu je milo èiniti zlo nenavidi duša njegova.

⁶ Pustiaæ na bezbožnike dažd od živoga ugljvlja, ognja i sumpora; i ognjeni vjetar biaæ im dio iz èaše;

⁷ Jer je Gospod pravedan, ljubi pravdu; lice æe njegovo vidjeti pravednici.

12

¹ Pomagaj, Gospode; jer nesta svetijeh, jer je malo vjernijeh meðu sinovima èovjeèijim.

² Laž govore jedan drugome, usnama lažljivijem govore iz srca dvolièna.

³ Istrijebiaë Gospod sva usta lažljiva, jezik velièavi,

⁴ Ljude, koji govore: jezikom smo jaki, usta su naša u nas, ko je gospodar nad nama?

⁵ Videài stradanje nevoljnih i uzdisanje ništih, sad æu ustati, veli Gospod, i izbaviti onoga kome zlobe.

⁶ Rijeèi su Gospodnje rijeèi èiste, srebro u vatri oèišæeno od zemlje, sedam puta pretopljeno.

⁷ Ti æeš nas, Gospode, odbraniti, i saèuvati nas od roda ovoga dovijeka.

⁸ Bezbožnici idu naokolo; kad se oni podižu, sramote se sinovi èovjeèiji.

13

¹ Dokle æeš me, Gospode, sasvijem zaboravljati? dokle æeš odvraæati lice svoje od mene?

² Dokle æu se domišljati u duši svojoj, mutiti se u srcu svom dan i noæ? dokle æe se neprijatelj moj podizati nada mnom?

³ Pogledaj, usliši me, Gospode, Bože moj! Prosvijetli oèi moje da ne zaspim na smrt.

⁴ Da ne reèe neprijatelj moj: nadvladao sam ga; da se ne raduju koji me gone, ako posrnem.

⁵ A ja se uzdam u milost tvoju; radovaæe se srce moje za spasenje tvoje.

⁶ Pjevaæu Gospodu, koji mi dobro èini.

14

¹ Reèe bezumnik u srcu svojem: nema Boga; nevaljali su, gadna su djela njihova; nema nikoga dobro da tvori.

² Gospod pogleda s neba na sinove èovjeèije, da vidi ima li koji razuman, traži li koji Boga.

³ Svi su zašli, svi se pokvarili, nema nikoga dobro da tvori, nema nijednoga.

⁴ Zar se neæe opametiti koji èine bezakonje, jedu narod moj kao što jedu hljeb, ne prizivaju Gospoda?

⁵ Ondje æe zadrhtati od straha; jer je Gospod u rodu pravednom.

⁶ Smijete se onome što ubogi radi; ali Gospod njega zaklanja.

⁷ Ko æe poslati sa Siona pomoæ Izrailju? Kad Gospod povrati zarobljeni narod svoj, onda æe se radovati Jakov i veseljaæe se Izrailj.

15

¹ Gospode! ko može sjedjeti u sjenici tvojoj? ko može nastaviti na svetoj gori tvojoj?

² Ko hodi bez mane, tvori pravdu, i govori istinu iz srca svojega;

³ Ko ne opada jezikom svojim, ne èini drugome zla, i ne ruži bližnjega svojega;

⁴ Ko ne gleda onoga koga je Bog odbacio, nego poštuje one koji se boje Gospoda; ko se kune bližnjemu pa ne porieè;

⁵ Ko ne daje srebra svojega na dobit, i ne prima mita na pravoga. Ko ovako radi, neæe posrnuti dovijeka.

16

¹ Èuvaj me, Bože; jer se u te uzdam.

² Rekoh Gospodu: ti si Gospod moj, nemam dobra osim tebe.

³ U svetima koji su na zemlji i u velikima sva je utjeha moja.

⁴ Neka drugi umnožavaju idole svoje, neka trèe k tuđima; ja im neæu ljevati krvavih naljeva, niti æu metnuti imena njihovijeh u usta svoja.

⁵ Gospod je moj dio našljedstva i èaše; ti podižeš dostojanje moje.

⁶ Uže mi je zahvatilo prekrasna mjesto, i dio mi je moj mio.

⁷ Blagosiljam Gospoda, koji me urazumljuje; tomu me i noæu uèi što je u meni.

⁸ Svagda vidim pred sobom Gospoda: on mi je s desne strane da ne posrnem.

⁹ Toga radi raduje se srce moje, i veseli se jezik moj, još æe se i tijelo moje smiriti u uzdanju;

¹⁰ Jer neæeš ostaviti duše moje u paklu, niti æeš dati da svetac tvoj vidi truhlost.

¹¹ Pokazaæeš mi put životni: obilje je radosti pred licem tvojim, utjeha u desnici tvojoj dovijeka.

17

¹ Usliši, Gospode, pravdu, èuj glas moj, primi u uši molitvu moju ne iz usta lažljivijeh.

² Od lica tvogega neka izaðe sud moj, oèi tvoje neka pogledaju na pravicu.

³ Ispitaj srce moje, obidi noæu; u ognju me okušaj, i neæeš naæi nepravde moje.

⁴ Usta se moja ne dohvataju djela ljudskih; radi rijeèi usta tvojih držim se putova oštrih.

⁵ Utvrdi stope moje na stazama svojim da ne zalaze koraci moji.

⁶ Tebe prizivljem, jer æeš me uslišiti, Bože! prigni k meni uho svoje, i èuj rijeèi moje.

⁷ Pokaži divnu milost svoju, koji izbavljaš one koji se u te uzdaju od onijeh koji se protive desnici tvojoj.

⁸ Èuvaj me kao zjenicu oka: sjenom krila svojih zakloni me

⁹ Od bezbožnika koji na me napadaju, od neprijatelja duše moje, koji su me opkolili.

¹⁰ Srce svoje zatvoriše; ustima svojim govore oholo.

¹¹ Izagnavši me opet su oko mene; oèi su svoje uprli da me obore na zemlju.

¹² Oni su kao lav koji hoæe da rastrže, i kao laviæ koji sjedi u potaji.

¹³ Ustani, Gospode, preteci ih, obori ih. Odbrani dušu moju maèem svojim od bezbožnika,

¹⁴ Rukom svojom, Gospode, od ljudi ovijeh, od ljudi ovoga svijeta, kojima je dio ovaj život, kojima si trbuh napunio svoga bogatstva, da æe im i sinovi biti siti i ostatak ostaviti svojoj djeci.

¹⁵ A ja æu u pravdi gledati lice tvoje; kad se probudim, biæu siti od prilike tvoje.

18

¹ Ljubiæu te, Gospode, krjeposti moja,

² Gospode, grade moj, zaklone moj, koji se oboriti ne može, izbavitelju moj, Bože moj, kamena goro, na kojoj se ne bojim zla, štite moj, rože spasenja mojega, utoèište moje!

³ Prizivljem Gospoda, kojemu se klanjati valja, i opraštam se neprijatelja svojih.

⁴ Obuzeše me smrtne bolesti, i potoci nevaljalijeh ljudi uplašiše me.

⁵ Opkoliše me bolesti paklene, stegoše me zamke smrtne.

⁶ U svojoj tjeskobi prizvah Gospoda, i k Bogu svojemu povikah; on èu iz dvora svojega glas moj, i vika moja doðe mu do ušiju.

⁷ Zatrese se i pokoleba se zemlja, zadrmaše se i pomjeriše iz temelja gore, jer se on razljuti.

⁸ Podiže se dim od gnjeva njegova, iz usta njegovijeh oganj, koji proždire, i živo ugljevlje ot-skakaše od njega.

⁹ Savi nebesa i siðe. Mrak bješe pod nogama njegovijem.

¹⁰ Sjede na heruvima i podiže se, i poletje na krilima vjetrnijem.

11 Od mraka naèini sebi krov, sjenicu oko sebe, od mraènijeh voda, oblaka vazdušnjeh.

12 Od sijevanja pred njim kroz oblake njegove udari grad i živo ugljevlje.

13 Zagrmje na nebesima Gospod, i višnji pusti glas svoj, grad i živo ugljevlje.

14 Pusti strijele svoje, i razmetnu ih; silu munja, i rasu ih.

15 I pokazaše se izvori vodeni, i otkriše se temelji vasionoj od prijetnje tvoje, Gospode, od dihanja duha gnjeva tvojega.

16 Tada pruži s visine ruku, uhvati me, izvuèe me iz vode velike.

17 Izbavi me od neprijatelja mogega silnoga i od mojih nenavidnika, kad bijahu jaèi od mene.

18 Ustaše na me u dan nevolje moje, ali mi Gospod bi potpora.

19 Izvede me na prostrano mjesto, i izbavi me, jer sam mu mio.

20 Dade mi Gospod po pravdi mojoj, i za èistotu ruku mojih dariva me.

21 Jer se držah putova Gospodnjih, i ne odmetnuh se Boga svojega,

22 Nego su svi zakoni njegovi preda mnom, i zapovijesti njegovijeh ne uklanjam od sebe.

23 Bih mu vjeran, i èuvah se od bezakonja svojega.

24 Dade mi Gospod po pravdi mojoj, po èistoti ruku mojih pred oèima njegovima.

25 Sa svetima postupaš sveto, s èovjekom vjernim vjerno,

26 S èistim èisto, a s nevaljalim nasuprot njemu.

27 Jer ti pomažeš ljudima nevoljnim, a oèi ponosite ponižavaš.

28 Ti raspaljuješ vidjelo moje; Gospod moj prosvjetljuje tamu moju.

29 S tobom razbijam vojsku, i s Bogom svojim skaèem preko zida.

30 Put je Božji vjeran, rijeè Gospodnja èista. On je štit svjema koji se u nj uzdaju.

31 Jer ko je Bog osim Gospoda, i ko je obrana osim Boga našega?

32 Ovaj Bog opasuje me snagom, i èini mi vjeran put.

33 Daje mi noge kao u jelena, i na visine stavlja me.

34 Uèi ruke moje boju, i mišice moje èini da su luk od mjedi.

35 Ti mi daješ štit spasenja svojega; desnica tvoja drži me, i milost tvoja èini me velika.

36 Ti širiš korak moj, te se ne spotieù noge moje.

37 Tjeram neprijatelje svoje i stižem ih, i ne vraæam se dok ih ne istrijebim.

38 Obaram ih, i ne mogu ustati, padaju pod noge moje.

39 Jer me ti opasuješ snagom za boj, i koji ustanu na me, obaraš ih preda mnom.

40 Neprijatelja mojih pleæi ti mi obraæaš, i potirem nenavidnike svoje.

41 Oni vièu, ali nema pomagaèa, ka Gospodu, ali ih on ne sluša.

42 Rasipam ih kao prah po vjetru, kao blato po ulicama gazim ih.

43 Ti me izbavljaš od bune narodne, postavljaš me da sam glava tuđim plemenima; narod kojega ne poznavah, služi mi.

44 Po samome èuvenju slušaju me, tuđini pokorni su mi.

45 Tuđini blijede, dršæu u gradovima svojim.

46 Živ je Gospod, i da je blagosloven braniè moj! Da se uzvisi Bog spasenja mojega,

47 Bog, koji mi daje osvetu, i pokorava mi narode,

48 Koji me izbavlja od neprijatelja, podiže me nad one koji ustaju na me i od èovjeka žestoka izbavlja me!

⁴⁹ Toga radi hvalim te, Gospode, pred narodima, i pojem imenu tvojemu,

⁵⁰ Koji slavno izbavljaš cara svojega, i èiniš milost pomazaniku svojemu Davidu i natražju njegovu do vijeka.

19

¹ Nebesa kazuju slavu Božiju, i djela ruku njegovijeh glasi svod nebeski.

² Dan danu dokazuje, i noæ noæi javlja.

³ Nema jezika, niti ima govora, gdje se ne bi èuo glas njihov.

⁴ Po svoj zemlji ide kazivanje njihovo i rijeèi njihove na kraj vasiljene. Suncu je postavio stan na njima;

⁵ I ono izlazi kao ženik iz ložnice svoje, kao junak veselo teèe putem.

⁶ Izlazak mu je nakraj neba, i hod mu do kraja njegovoga; i niko nije sakriven od toplote njegove.

⁷ Zakon je Gospodnji svršen, krijepi dušu; svjedoèanstvo je Gospodnje vjerno, daje mudrost nevještome.

⁸ Naredbe su Gospodnje pravedne, vesele srce. Zapovijest je Gospodnja svijetla, prosvjetljuje oèi.

⁹ Strah je Gospodnji èist, ostaje do vijeka. Sudovi su njegovi istini, pravedni svikoliki.

¹⁰ Bolji su od zlata i dragog kamenja, slaði od meda koji teèe iz sata.

¹¹ I slugu tvojega oni su prosvjetlili; ko ih drži ima veliku platu.

¹² Ko æe znati sve svoje pogreške? Oèisti me i od tajnijeh;

¹³ I od voljnijeh saèuvaj slugu svojega, da ne obladaju mnome. Tada æu biti svršen i èist od velikoga prijestupa.

¹⁴ Da su ti rijeèi usta mojih ugodne, i pomisao srca mojega

pred tobom, Gospode, krjeposti moja i izbavitelju moj!

20

¹ Da te usliši Gospod u dan žalosti, da te zaštiti ime Boga Jakovljeva.

² Da ti pošlje pomoæ iz svetinje, i sa Siona da te potkrijepi.

³ Da se opomene svijeh prinosa tvojijeh, i žrtva tvoja paljenica da se naðe pretila.

⁴ Da ti da Gospod po srcu tvojemu; što god poèneš, da ti izvrši.

⁵ Radovaæemo se za spasenje tvoje, i u ime Boga svojega dignaæemo zastavu. Da ispuni Gospod sve molbe tvoje.

⁶ Sad vidim da Gospod èuva pomazanika svojega; sluša ga sa svetoga neba svojega; jaka je desnica njegovoga, koja spasava.

⁷ Jedni se hvale kolima, drugi konjma, a mi imenom Gospoda Boga svojega.

⁸ Oni posræu i padaju, a mi stojimo i ne kolebamo se.

⁹ Gospode! pomozì caru, i usliši nas kad te zovemo.

21

¹ Gospode! s tvoje se sile veseli car; i kako mu je velika radost što ti pomažeš!

² Što mu je srce željelo, dao si mu, i molitve usta njegovijeh nijesi odbio.

³ Jer si ga doèekao blagoslovima milosnim, metnuo si mu na glavu vijenac od dragoga kamenja.

⁴ Molio te je za život i dao si mu da mu se produlje dani do vijeka.

⁵ Velika je slava njegovoga tvojom pomoæu; slavu si i krasotu metnuo na nj.

⁶ Dao si mu blagoslove do vijeka, razveselio si ga radošæu lica svojega.

⁷ Jer se car uzda u Gospoda i u milost višnjega; i ne koleba se.

8 Naæi æe ruka tvoja sve neprijateljete tvoje, naæi æe desnica tvoja one koji mrze na tebe.

9 Uèiniæeš ih kao peæe zažarenu, kad se razgnjeviš; gnjev æe ih Gospodnji progutati, i ogranj æe ih proždrijeti.

10 Rod njihov istrijebiæeš sa zemlje, i sjeme njihovo između sinova èovjeèijih;

11 Jer podigoše na tebe zlo, smisliše i ne mogoše izvršiti.

12 Jer æeš ih metnuti za biljegu, iz lukova svojijeh pustijæeš strijele u lice njihovo.

13 Podigni se, Gospode, silom svojom; mi æemo pjevati i slaviti jakost tvoju.

22

1 Bože, Bože moj! zašto si me ostavio udaljivši se od spasenja mogega, od rijeèi vike moje?

2 Bože moj! vièem danju, a ti me ne slušaš, i noæu, ali nemam mira.

3 Sveti, koji živiš u pohvalama Izrailjevim!

4 U tebe se uzdaše oci naši, uzdaše se, i ti si ih izbavljao.

5 Tebe prizivaše, i spasavaše se; u tebe se uzdaše, i ne ostajaše u sramoti.

6 A ja sam crv, a ne èovjek; potsmijeh ljudima i rug narodu.

7 Koji me vide, svi mi se rugaju, razvaljuju usta, mašu glavom,

8 I govore: oslonio se na Gospoda, neka mu pomože, neka ga izbavi, ako ga miluje.

9 Ta, ti si me izvadio iz utrobe; ti si me umirio na sisi matere moje.

10 Za tobom pristajem od rođenja, od utrobe matere moje ti si Bog moj.

11 Ne udaljuj se od mene; jer je nevolja blizu, a nema pomoænika.

12 Optee me mnoštvo telaca; jaki volovi Vasanski opkoliše me;

13 Razvališe na me usta svoja. Lav je gladan lova i rièe.

14 Kao voda razlih se; rasuše se sve kosti moje; srce moje posta kao vosak, rastopilo se u meni.

15 Sasuši se kao crijep krjepost moja, i jezik moj prionu za grlo, i u prah smrtni meæeš me.

16 Opkoliše me psi mnogi; èeta zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje.

17 Mogao bih izbrojiti sve kosti svoje. Oni gledaju, i od mene naèiniše stvar za gledanje.

18 Dijele haljine moje među sobom, i za dolamu moju bacaju ždrijeb.

19 Ali ti, Gospode, ne udaljuj se. Silo moja, pohitaj mi u pomoæ.

20 Izbavi od maèa dušu moju, od psa jedinicu moju.

21 Saèuvaj me od usta lavovijeh, i od rogova bivolovih, èuvši, izbavi me.

22 Kazujem ime tvoje braæi; usred skupštine hvaliæu te.

23 Koji se bojite Gospoda, hvalite ga. Sve sjeme Jakovljevo! poštuju ga. Boj ga se, sve sjeme Izrailjevo!

24 Jer se ne oglušiti molitve ništoga niti je odbi; ne odvрати od njega lica svojega, nego ga usliši kad ga zazva.

25 Tebe æu hvaliti na skupštini velikoj; zavjete svoje svršæu pred onima koji se njega boje.

26 Neka jedu ubogi i nasite se, i neka hvale Gospoda koji ga traže; živo da bude srce vaše dovijeka.

27 Opomenuæe se i obratiæe se ka Gospodu svi krajevi zemaljski, i pokloniæe se pred njim sva plemena neznabožaèka.

28 Jer je Gospodnje carstvo; on vlada narodima.

29 Ješæe i pokloniæe se svi pretili na zemlji; pred njim æe pasti svi koji slaze u prah, koji ne mogu saèuvati duše svoje u životu.

³⁰ Sjeme æe njihovo služiti njemu. Kazivaæe se za Gospoda rodu potonjemu.

³¹ Doæi æe, i kazivaæe pravdu njegovu ljudima njegovijem, koji æe se roditi; jer je on uèinio ovo.

23

¹ Gospod je pastir moj, ništa mi neæe nedostajati.

² Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu.

³ Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svojega.

⁴ Da poðem i dolinom sjena smrtnoga, neæu se bojati zla; jer si ti sa mnom; štap tvoj i palica tvoja tješi me.

⁵ Postavio si preda mnom trpezu na vidiku neprijateljima mojim; namazao si uljem glavu moju, i èaša je moja preopuna.

⁶ Da! dobrota i milost tvoja pratiaæe me u sve dane života mojega, i ja æu nastavati u domu Gospodnjem zadugo.

24

¹ Gospodnja je zemlja i što je god u njoj, vasiljena i sve što živi na njoj.

² Jer je on na morima osnova, i posred rijeka utvrdi je.

³ Ko æe izaæi na goru Gospodnju? i ko æe stati na svetom mjestu njegovu?

⁴ U koga su èiste ruke i srce bezazleno, ko ne izrièe imena njegova uzalud i ne kune se lažno.

⁵ On æe dobiti blagoslov od Gospoda, i milost od Boga spasa svojega.

⁶ Taki je rod onijeh koji ga traže, i koji su radi stajati pred licem tvojim, Bože Jakovljevi!

⁷ Vrata! uzvisite vrhove svoje, uzvisite se vrata vjeèna! Ide car slave.

⁸ Ko je taj car slave? Gospod krjepak i silan, Gospod silan u boju.

⁹ Vrata! uzvisite vrhove svoje, uzvisite se vrata vjeèna! Ide car slave.

¹⁰ Ko je taj car slave? Gospod nad vojskama; on je car slave.

25

¹ K tebi, Gospode, podižem dušu svoju.

² Bože moj! u tebe se uzdam; ne daj da se osramotim, da mi se ne svete neprijatelji moji.

³ I koji se god u te uzdaju, neæe se osramotiti; osramotiaæe se oni koji se odmeæu od tebe besputno.

⁴ Pokaži mi, Gospode, putove svoje, nauèi me hoditi stazama tvojim.

⁵ Uputi me istini svojoj, i nauèi me; jer si ti Bog spasenja mojega, tebi se nadam svaki dan.

⁶ Opomeni se milosrða svojega, Gospode, i milosti svoje; jer su otkako je vijeka.

⁷ Grijeхова mladosti moje, i mojih prijestupa ne pominji; po milosti svojoj pomeni mene, radi dobrote svoje, Gospode!

⁸ Dobar je i pravedan Gospod; toga radi pokazuje grješnicima put.

⁹ Upuæuje krotke istini, uèi krotke hoditi putem njegovijem.

¹⁰ Svi su putovi Gospodnji milost i istina onima koji drže zavjet njegov i otkrivenje njegovo.

¹¹ Radi imena svojega, Gospode, oprosti grijeh moj, jer je velik.

¹² Koji se èovjek boji Gospoda? On æe mu pokazati koji put da izbere.

¹³ Duša æe njegova u dobru poèivati, i sjeme æe njegovo vladati zemljom.

¹⁴ Tajna je Gospodnja u onijeh koji ga se boje, i zavjet svoj javlja im.

15 Oèi su mi svagda upravljene ka Gospodu, jer on izvlaèi iz zamke noge moje.

16 Pogledaj me i smiluj se na me, jer sam inokosan i nevoljnik.

17 Nek se raširi stisnuto srce moje, iz tjeskobe moje izvadi me.

18 Vidi jade moje i muku moju, i oprosti mi sve grijeha moje.

19 Pogledaj neprijatelje moje kako ih je mnogo i kakvom me pakosnom nenavišæu nenavide.

20 Saèuvaj dušu moju i izbavi me; ne daj da se osramotim, jer se u tebe uzdam.

21 Bezazlenost i pravda neka me saèuva, jer se u tebe uzdam.

22 Izbavi, Bože, Izrailja od svih nevolja njegovijeh.

26

1 Sudi mi, Gospode, jer u prosoti svojoj hodim i u Gospoda se uzdam; neæu se pokolebati.

2 Ispitaj me, Gospode, i iskušaj me; pretopi što je u meni i srce moje.

3 Jer je milost tvoja pred oèima mojima, i hodim u istini tvojoj.

4 Ne sjedim s bezumnicima, i s lukavima se ne miješam.

5 Nenavidim društvo bezakoniko, i s bezbožnicima ne sjedim.

6 Umivam pravdom ruke svoje, i idem oko žrtvenika tvogega, Gospode,

7 Da razglašujem hvalu tvoju i kazujem sva èudesa tvoja.

8 Gospode! omilio mi je stan doma tvogega, i mjesto naselja slave tvoje.

9 Nemoj duše moje pogubiti, ni života mojega s krvopilcima,

10 Kojima je zloèinstvo u rukama, i kojima je desnica puna mita.

11 A ja hodim u prostoti svojoj, izbavi me, i smiluj se na me.

12 Noga moja stoji na pravom putu; na skupštinama æu blagosiljati Gospoda.

27

1 Gospod je vidjelo moje i spasenje moje; koga da se bojim? Gospod je krjepost života mojega; koga da se strašim?

2 Ako navale na me zlikovci da pojedu tijelo moje, protivnici i neprijatelji moji, spotaæi æe se i pašæe.

3 Ako protiv mene vojska u oko stane, neæe se uplašiti srce moje; ako se na me rat digne, ja se ni onda neæu bojati.

4 Za jedno samo molim Gospoda, samo to išem, da živim u domu Gospodnjem sve dane života svojega, da gledam krasotu Gospodnju i ranim u crkvu njegovu.

5 Jer bi me sakrio u kolibi svojoj u zlo doba; sklonio bi me pod krovom šatora svojega; na kamentu goru popeo bi me.

6 Tada bih podigao glavu svoju pred neprijateljima koji bi me opkolili; prinio bih u njegovu šatoru žrtvu hvale; zapjevao bih i hvalio Gospoda.

7 Èuj, Gospode, glas moj, tebe prizivljem, smiluj se na me i usliši me.

8 Srce moje govori pred tobom što si rekao: "tražite lice moje"; tražim lice tvoje, Gospode!

9 Nemoj odvratiti od mene lica svojega, nemoj u gnjevu ostaviti sluga svojega; budi pomoænik moj; nemoj me odbiti, i nemoj me ostaviti, Bože, spasitelju moj!

10 Jer otac moj i mati moja ostaviše me; ali Gospod neka me prihvati.

11 Uputi me, Gospode, na put svoj i vodi me pravom stazom poradi onijeh koji me vrebaju.

12 Nemoj me dati na volju neprijateljima mojim; jer ustaše na me

lažni svjedoci; ali zloba govori sama protiv sebe.

¹³ Vjerujem da æu vidjeti dobrotu Gospodnju na zemlji živijeh.

¹⁴ Uzдай se u Gospoda, budi slobodan; neka bude srce tvoje krjepko, uzдай se u Gospoda.

28

¹ K tebi, Gospode, vièem; grade moj, nemoj mi muèati, da ne bih, ako uzmuèiš, bio kao oni koji odlaze u grob.

² Èuj molitveni glas moj, kad vapijem k tebi, kad dižem ruke svoje k svetoj crkvi tvojoj.

³ Nemoj me zahvatiti s grješnicima, i s onima koji èine nepravdu, koji s bližnjima svojim mirno govore, a u srcu im je zlo.

⁴ Podaj im, Gospode, po djelima njihovijem, po zlomu postupanju njihovu; po djelima ruku njihovijeh podaj im, podaj im što su zaslužili.

⁵ Jer ne paze na djela Gospodnja, i na djela ruku njegovijeh. Da ih razori i ne sazida.

⁶ Da je blagosloven Gospod, jer usliši glas moljenja mojega!

⁷ Gospod je krjepost moja i štit moj; u njega se pouzda srce moje, i on mi pomože. Zato se veseli srce moje, i pjesmom svojom slavim ga.

⁸ Gospod je krjepost naroda svojega, i obrana koja spasava pomazanika njegova.

⁹ Spasi narod svoj, blagoslovi dostojanje svoje; spasi ih i uzdiži ih dovijeka.

29

¹ Dajte Gospodu, sinovi Božiji, dajte Gospodu slavu i èast.

² Dajte Gospodu slavu imena njegova. Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti.

³ Glas je Gospodnji nad vodom, Bog slave grmi, Gospod je nad vodom velikom.

⁴ Glas je Gospodnji silan, glas je Gospodnji slavan.

⁵ Glas Gospodnji lomi kedre, Gospod lomi kedre Livanske.

⁶ Kao tele skaèu od njega; Livan i Sirion kao mlad bivo.

⁷ Glas Gospodnji sipa plamen ognjeni.

⁸ Glas Gospodnji potresa pustinju, potresa Gospod pustinju Kades.

⁹ Glas Gospodnji oprašta košute bremena, i sa šuma skida odijelo; i u crkvi njegovoj sve govori o slavi njegovoj.

¹⁰ Gospod je sjedio nad potopom, i sjedjeæe Gospod kao car uvijek.

¹¹ Gospod æe dati silu narodu svojemu, Gospod æe blagosloviti narod svoj mirom.

30

¹ Uzvišivaæu te, Gospode, jer si me oteo, i nijesi dao neprijateljima mojim da mi se svete.

² Gospode, Bože moj! zavikah k tebi, i iscijelio si me.

³ Gospode! izveo si iz pakla dušu moju, i oživio si me da ne siđem u grob.

⁴ Pojte Gospodu, sveci njegovi, i slavite sveto ime njegovo.

⁵ Gnjev je njegov za trenuæe oka, a do života milost njegova, veèerom dolazi plaè, a jutrom radost.

⁶ I ja rekoh u dobru svom: neæu posrnuti dovijeka.

⁷ Ti šæaše, Gospode, te gora moja stajaše tvrdo. Ti odvrati lice svoje, i ja se smetoh.

⁸ Tada tebe, Gospode, zazivah, i Gospoda molih:

⁹ "Kakva je korist od krvi moje, da siđem u grob? hoæe li te prah slaviti ili kazivati istinu tvoju?"

10 Èuj, Gospode, i smiluj se na me; Gospode! budi mi pomoænik."

11 I ti promijeni plaè moj na radost, skide s mene vreæu, i opasa me veseljem.

12 Zato æe ti pjevati slava moja i neæe umuknuti; Gospode, Bože moj! dovijeka æe te hvaliti.

31

1 U tebe se, Gospode, uzdam; nemoj me ostaviti pod sramotom dovijeka, po pravdi svojoj izbavi me.

2 Prigni k meni uho svoje, pohitaj, pomoz mi. Budi mi kameni grad, tvrda ograda, gdje bih se spasao.

3 Jer si ti kamena gora moja i ograda moja, imena svojega radi vodi me i upravljaj mnom.

4 Izvadi me iz mreže, koju mi tajno zamjestiše; jer si ti krjepost moja.

5 U tvoju ruku predajem duh svoj; izbavljao si me, Gospode, Bože istini!

6 Nenavidim one koji poštuju propadljive idole; ja se u Gospoda uzdam.

7 Radovaæu se i veseliti se o milosti tvojoj, kad pogledaš na moju muku, poznaš tugu duše moje,

8 Ne daš me u ruku neprijatelju, postaviš noge moje na prostranom mjestu.

9 Smiluj se na me, Gospode; jer me je tuga, od jada iznemože oko moje, duša moja i srce moje.

10 Išèilje u žalosti život moj, i godine moje u uzdisanju; oslabi od muke krjepost moja, i kosti moje sasahnuše.

11 Od množine neprijatelja svojih postadoh potsmijeh i susjedima svojim, i strašilo znancima svojim; koji me vide na ulici, bježe od mene.

12 Zaboravljen sam kao mrtav, nema me u srcima; ja sam kao razbijen sud.

13 Jer slušam grdnju od mnogih, otsvuda strah, kad se dogovaraju na me, misle išèupati dušu moju.

14 A ja se, Gospode, u tebe uzdam i velim: ti si Bog moj.

15 U tvojoj su ruci dani moji; otni me iz ruku neprijatelja mojih, i od onijeh, koji me gone.

16 Pokaži svijetlo lice svoje sluzi svojemu; spasi me milošæu svojom.

17 Gospode! nemoj me ostaviti pod sramotom; jer tebe prizivljem. Nek se posrame bezbožnici, neka zamaknu i padnu u pakao.

18 Neka onijeme usta lažljiva, koja govore na pravednika obijesno, oholo i s porugom.

19 Kako je mnogo u tebe dobra, koje èuvaš za one koji te se boje, i koje daješ onima koji se u te uzdaju pred sinovima èovjeèijim!

20 Sakrivaš ih pod krov lica svojega od buna ljudskih; sklanjaš ih pod sjen od svadljivijeh jezika.

21 Da je blagosloven Gospod, što mi pokaza divnu milost kao da me uvede u tvrd grad!

22 Ja rekoh u smetnji svojoj: odbaèen sam od oèiju tvojijeh; ali ti èu molitveni glas moj, kad te prizvah.

23 Ljubite Gospoda svi sveti njegovi; Gospod drži vjeru; i uvršeno vraæa onima koji postupaju oholo.

24 Budite slobodni, i neka bude jako srce vaše, svi koji se u Gospoda uzdate.

32

1 Blago onome, kojemu je oproštena krivica, kojemu je grijeh pokriven.

2 Blago èovjeku, kojemu Gospod ne prima grijeha i u èijem duhu nema lukavstva.

³ Kad muèah, posahnuše kosti moje od uzdisanja mojega po vas dan.

⁴ Jer dan i noæ tištaše me ruka tvoja; nesta soka u meni kao na ljetnoj pripeci.

⁵ Grijeh svoj kazah tebi, i krivice svoje ne zatajih; rekoh: ispovijedam Gospodu prijestupe svoje; i ti skide s mene krivicu grijaha mojega.

⁶ Zato neka ti se moli svaki svetac, kad se možeš naæi; i onda potop velike vode neæe ga stignuti.

⁷ Ti si zaklon moj, ti me èuvaš od tjeskobe; okružavaš me radostima u izbavljanju.

⁸ Urazumiæu te, i pokazaæu ti put kojim da ideš; svjetovaæu te, oko je moje na tebi.

⁹ Nemojte biti kao konj, kao mazga bez razuma, kojima uzdom i žvalama valja obuzdati gubicu, kad ne idu k tebi.

¹⁰ Mnogo muke ima bezbožnik, a koji se uzda u Gospoda, oko njega je milost.

¹¹ Radujte se o Gospodu, i pjevajte, pravednici; veselite se svi koji ste prava srca.

33

¹ Veselite se pravednici pred Gospodom; pravednima dolikuje slaviti.

² Slavite Gospoda guslama, udarajte mu u psaltir od deset žica.

³ Pjevajte mu pjesmu novu, složno udarajte podvikujuæi;

⁴ Jer je prava rijeè Gospodnja, i svako djelo njegovo istinito.

⁵ On ljubi pravdu i sud, dobrote je Gospodnje puna zemlja.

⁶ Rijeèju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta njegovijeh sva vojska njihova.

⁷ Kao u gomilu sabra vodu morsku, i propasti metnu u spreme.

⁸ Nek se boji Gospoda sva zemlja, i neka strepi pred njim sve što živi po vasiljenoj;

⁹ Jer on reèe, i postade; on zapovjedi, i pokaza se.

¹⁰ Gospod razbija namjere nezna-bošcima, uništava pomisli narodima.

¹¹ Namjera je Gospodnja tvrda dovijeka, misli srca njegova od koljena na koljeno.

¹² Blago narodu, kojemu je Bog Gospod, plemenu, koje je on izabrao sebi za naslijeðe.

¹³ S neba gleda Gospod, vidi sve sinove ljudske;

¹⁴ S prijestola, na kome sjedi, pogleda na sve koji žive na zemlji.

¹⁵ On je stvorio sva srca njihova, on i zna sva djela njihova.

¹⁶ Neæe pomoæi caru velika sila, neæe zaštititi jakoga velika snaga;

¹⁷ Nije u konju uzdanje da æe pomoæi; ako mu je i velika snaga, neæe izbaviti.

¹⁸ Gle, oko je Gospodnje na onima koji ga se boje, i na onima koji èekaju milost njegovu.

¹⁹ On æe dušu njihovu izbaviti od smrti, i prehraniti ih u gladne godine.

²⁰ Duša se naša uzda u Gospoda; on je pomoæ naša i štit naš.

²¹ O njemu se veseli srce naše; jer se u sveto ime njegovo uzdamo.

²² Da bude milost tvoja, Gospode, na nama, kao što se uzdamo u tebe.

34

¹ Blagosiljam Gospoda u svako doba, hvala je njegova svagda u ustima mojima.

² Gospodom se hvali duša moja; neka èuju koji stradaju, pa neka se raduju.

³ Velièajte Gospoda sa mnom, uzvišujmo ime njegovo zajedno.

4 Tražih Gospoda, i èu me, i svijeh nevolja mojih oprosti me.

5 Koji u njega gledaju prosvjetljaju se, i lica se njihova neæe postidjeti.

6 Ovaj stradalac zavika, i Gospod ga èu, i oprosti ga svijeh nevolja njegovijeh.

7 Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onijeh koji se njega boje, i izbavljaju ih.

8 Ispitajte i vidite kako je dobar Gospod; blago èovjeku koji se uzda u nj.

9 Bojte se Gospoda, sveti njegovi; jer koji se njega boje, njima nema oskudice.

10 Lavovi su ubogi i gladni, a koji traže Gospoda, ne premiee im se nijednoga dobra.

11 Hodite, djeco, poslušajte me; nauèiaeu vas strahu Gospodnjemu.

12 Koji èovjek želi života, ljubi dane da bi vidio dobro?

13 Ustavljaj jezik svoj oda zla, i usta svoja od prijevarne rijeèi.

14 Kloni se oda zla, i èini dobro, traži mira i idi za njim.

15 Oèi su Gospodnje obraæene na pravednike, i uši njegove na nauk njihov.

16 Ali je strašno lice Gospodnje za one koji èine zlo, da bi istrijebio na zemlji spomen njihov.

17 Vièu pravedni, i Gospod ih èuje, i izbavlja ih od svijeh nevolja njihovijeh.

18 Gospod je blizu onijeh koji su skrušena srca, i pomaže onima koji su smjerna duha.

19 Mnogo nevolje ima pravednik, ali ga od svijeh izbavlja Gospod.

20 Èuva Gospod sve kosti njegove, nijedna se od njih neæe slomiti.

21 Bezbožnika ubiaæe zlo, i koji nenavide pravednika prevariæe se.

22 Gospod iskupljuje dušu sluga svojih, i koji se god u njega uzdaju, neæe se prevariti.

35

1 Gospode! budi suparnik suparnicima mojim; udri one koji udaraju na me.

2 Uzmi oružje i štit, i digni se meni u pomoæ.

3 Potegni koplje, i presijeci put onima koji me gone, reci duši mojoj: ja sam spasenje tvoje.

4 Neka se postide i posrame koji traže dušu moju; neka se odbiju natrag i postide koji mi zlo hoæe.

5 Neka budu kao prah pred vjetrom, i anđeo Gospodnji neka ih progoni.

6 Neka bude put njihov taman i klizav, i anđeo Gospodnji neka ih tjera.

7 Jer ni za što zastriješe mrežom jamu za mene, ni za što iskopaše jamu duši mojoj.

8 Neka dođe na njega pogibao nenadna, i mreža koju je namjestio neka ulovi njega, neka on u nju padne na pogibao.

9 A duša æe se moja radovati o Gospodu, i veseliee se za pomoæ njegovu.

10 Sve æe kosti moje reæi: Gospode! ko je kao ti, koji izbavljaš stradalca od onoga koji mu dosađuje, i ništega i ubogoga od onoga koji ga upropašæuje?

11 Ustaše na me lažni svjedoci; što ne znam, za ono me pitaju.

12 Plaæaju mi zlo za dobro, i sirotovanje duši mojoj.

13 Ja se u bolesti njihovoj oblaèih u vreæu, muèih postom dušu svoju, i molitva se moja vraæaše u prsima mojima.

14 Kao prijatelj, kao brat postupah; bijah sjetan i s oborenom glavom kao onaj koji za materom žali.

¹⁵ A oni se raduju kad se ja spotaknem, i kupe se, kupe se na me, zadaju rane, ne znam zašto, èupaju i ne prestaju.

¹⁶ S nevaljalijem i podrugljivijem besposlièarima škrguæu na me zubima svojima.

¹⁷ Gospode! hoæeš li dugo gledati? Otmi dušu moju od napadanja njihova, od ovijeh lavova jedinicu moju.

¹⁸ Priznavaæu te u saboru velikom, usred mnogoga naroda hvaliaæu te:

¹⁹ Da mi se ne bi svetili koji mi zlobe nepravedno, i namigivali oèima koji mrze na me ni za što.

²⁰ Jer oni ne govore o miru, nego na mirne na zemlji izmišljaju lažne stvari.

²¹ Razvaljuju na me usta svoja, i govore: dobro! dobro! vidi oko naše.

²² Vidiš, Gospode! nemoj muèati; Gospode! nemoj otstupiti od mene.

²³ Probudi se, ustani na sud moj, Bože moj i Gospode, i na parnicu moju.

²⁴ Sudi mi po pravdi svojoj, Gospode, Bože moj, da mi se ne svete.

²⁵ Ne daj da govore u srcu svojem: dobro! to smo htjeli! Ne daj da govore: proždrijesmo ga.

²⁶ Nek se postide i posrame svi koji se raduju zlu mojemu, nek se obuku u stid i u sram koji se razmeæu nada mnom.

²⁷ Neka se raduju i vesele koji mi žele pravdu, i govore jednako: velik Gospod, koji želi mira služi svojemu!

²⁸ I moj æe jezik kazivati pravdu tvoju, i hvalu tebi svaki dan.

36

¹ Bezakoniku je bezbožna rijeè u srcu; nema straha Božijega pred oèima njegovijem.

² Ali laže sebi u oèi, mjesto da prizna svoje bezakonje i omrzne na nj.

³ Rijeèi su usta njegovijeh nepravda i lukavstvo, neæe da se opameti da tvori dobro.

⁴ Bezakonje smišlja na postelji svojoj, stoji na putu rðavom, zlo mu nije mrsko.

⁵ Gospode! do neba je milost tvoja, i istina tvoja do oblaka.

⁶ Pravda je tvoja kao gore Božije, sudovi tvoji bezdana velika; ljude i stoku ti èuvaš, Gospode!

⁷ Kako je dragocjena milost tvoja, Bože! sinovi ljudski u sjenu krila tvojih ne boje se.

⁸ Hrane se od izobila doma tvogega, i iz potoka sladosti svojih ti ih napajaš.

⁹ Jer je u tebe izvor životu, tvom svjetlošæu vidimo svjetlost.

¹⁰ Raširi milost svoju na one koji te znadu, i pravdu svoju na dobra srca.

¹¹ Ne daj da stane na mene noga ohola, i ruka bezbožnièka da me zaljulja.

¹² Onamo neka padnu koji èine bezakonje, neka se stropoštaju i ne mogu ustati.

37

¹ Nemoj se žestiti gledajuæi nevaljale, nemoj zavidjeti onima koji èine bezakonje.

² Jer se kao trava brzo kose, i kao zeleno bilje venu.

³ Uzday se u Gospoda i tvori dobro; živi na zemlji i hrani istinu.

⁴ Tješi se Gospodom, i uèiniæe ti što ti srce želi.

⁵ Predaj Gospodu put svoj, i uzday se u njega, on æe uèiniti.

⁶ I izvešæe kao vidjelo pravdu tvoju, i pravicu tvoju kao podne.

⁷ Osloni se na Gospoda, i èekaj ga. Nemoj se žestiti gledajuæi koga gdje napreduje na putu svojem, èovjeka, koji radi što namisli.

8 Utišaj gnjev, i ostavi jarost; nemoj se dražiti da zlo èiniš.

9 Jer æe se istrijebiti koji èine zlo, a koji èekaju Gospoda naslijediæe zemlju.

10 Još malo, pa neæe biti bezbožnika; pogledaæeš na mjesto njegovo, a njega nema.

11 A smjerni æe naslijediti zemlju, i naslađivaæe se množinom mira.

12 Zlo misli bezbožnik pravedniku, i škrvaæe na nj zubima svojim.

13 Ali mu se Gospod smije, jer vidi da se primiæe dan njegov.

14 Maè potežu bezbožnici, zapinju luk svoj, da obore ubogoga i ništega i pokolju one koji idu pravim putem.

15 Maè æe njihov udariti u njihovo srce, i lukovi njihovi polomiæe se.

16 Bolje je malo u pravednika nego bogatstvo mnogih bezbožnika.

17 Jer æe se mišice bezbožnicima potrti, a pravednike utvrđuje Gospod.

18 Zna Gospod dane bezazlenima, i dio njihov traje dovijeka.

19 Neæe se postidjeti u zlo doba, u dane gladne biæe siti.

20 A bezbožnici ginu, i neprijatelji Gospodnji kao ljepota šumska prolaze, kao dim prolaze.

21 Bezbožnik uzaima i ne vraæa, a pravednik poklanja i daje.

22 Jer koje on blagoslovi, oni naslijede zemlju, a koje on prokune, oni se istrijebe.

23 Gospod utvrđuje korake svakoga èovjeka i mio mu je put njegov.

24 Kad posrne da padne, neæe pasti, jer ga Gospod drži za ruku.

25 Bijah mlad i ostarjeh, i ne vidjeh pravednika ostavljena, ni djece njegove da prose hljeba.

26 Svaki dan poklanja i daje u zajam, i na natražju je njegovu

blagoslov.

27 Uklanjjaj se oda zla, i èini dobro, i živi dovijeka.

28 Jer Gospod ljubi pravedni sud, i ne ostavlja svetaca svojijeh; uvijek se oni èuvaju; a pleme æe se bezbožnièko istrijebiti.

29 Pravednici æe naslijediti zemlju, i živjeæe na njoj dovijeka.

30 Usta pravednikova govore mudrost, i jezik njegov kazuje istinu.

31 Zakon je Boga njegova njemu u srcu, stopala se njegova ne spotiæu.

32 Bezbožnik vreba pravednika, i traži da ga ubije;

33 Ali ga Gospod neæe pustiti u ruke njegove, niti æe dati da ga okrive kad se stanu suditi.

34 Èekaj Gospoda i drži se puta njegova, i on æe te postaviti da vladaš zemljom; vidjeæeš kako æe se istrijebiti bezbožnici.

35 Vidjeh bezbožnika strašna koji se raširivaše kao granato drvo;

36 Ali proðe, i evo nema ga; tražim ga i ne naodim.

37 Hrani èistotu i pazi pravdu, jer æe u èovjeka mirna ostati natražje.

38 A bezakonika æe nestati sasvijem; natražje æe se bezbožnièko zatrti.

39 Od Gospoda je spasenje pravednicima; on je krjepost njihova u nevolji.

40 Gospod æe im pomoæi, i izbaviæe ih; izbaviæe ih od bezbožnika, i saèuvaæe ih, jer se u njega uzdaju.

38

1 Gospode! nemoj me karati u gnjevu svojem, niti me nakazati u jarosti svojoj.

2 Jer strijele tvoje ustrijeliše me, i ruka me tvoja tišti.

3 Nema zdrava mjesta na tijelu mojem od gnjeva tvojega; nema

mira u kostima mojim od grijeha mojega.

⁴ Jer bezakonja moja izađoše vrh glave moje, kao teško breme otežāše mi.

⁵ Usmrđješe se i zagnojiše se rane moje od bezumlja mojega.

⁶ Zgrèio sam se i pogurio veoma, vas dan idem sjetan;

⁷ Jer sam iznutra pun ognja, i nema zdrava mjesta na tijelu mojem.

⁸ Iznemogoh i veoma oslabih, rièem od trzanja srca svojega.

⁹ Gospode! pred tobom su sve želje moje, i uzdisanje moje nije od tebe sakriveno.

¹⁰ Srce moje jako kuca, ostavi me snaga moja, i vid oèiju mojijeh, ni njega mi nema.

¹¹ Drugovi moji i prijatelji moji videæi rane moje otstupiše, daleko stoje bližnji moji.

¹² Koji traže dušu moju namještaju zamku, i koji su mi zlu radi, govore o pogibli i po vas dan misle o prijeveri.

¹³ A ja kao gluh ne èujem i kao nijem koji ne otvora usta svojijeh.

¹⁴ Ja sam kao èovjek koji ne èuje ili nema u ustima svojim pravdanja.

¹⁵ Jer tebe, Gospode, èekam, ti odgovaraj za mene, Gospode, Bože moj!

¹⁶ Jer rekoh: da mi se ne svete, i da se ne razmeæu nada mnom, kad se spotakne noga moja.

¹⁷ Jer sam gotov pasti, i tuga je moja svagda sa mnom.

¹⁸ Priznajem krivicu svoju, i tužim radi grijeha svojega.

¹⁹ Neprijatelji moji žive, jaki su, i sila ih ima što me nenavide na pravdi.

²⁰ Koji mi vraæaju zlo za dobro, neprijatelji su mi zato što sam pristao za dobrim.

²¹ Nemoj me ostaviti, Gospode, Bože moj! nemoj se udaljiti od mene.

²² Pohitaj u pomoæ meni, Gospode, spasitelju moj!

39

¹ Rekoh: èuvaæu se na putovima svojim da ne zgriješim jezikom svojim; zauzdavaæu usta svoja, dok je bezbožnik preda mnom.

² Bijah nijem i glasa ne pustih; muèah i o dobru. Ali se tuga moja podiže,

³ Zapali se srce moje u meni, u mislima mojim razgorje se oganj; progovorih jezikom svojim:

⁴ Kaži mi, Gospode, kraj moj, i dokle æe trajati dani moji? da znam kako sam ništa.

⁵ Evo s pedi dao si mi dane, i vijek je moj kao ništa pred tobom. Baš je ništa svaki èovjek živ.

⁶ Baš hodi èovjek kao utvara; baš se uzalud kida, sabira, a ne zna kome æe dopasti.

⁷ Pa šta da èekam, Gospode? Nad je moj u tebi.

⁸ Iz svega bezakonja mojega izbavi me, ne daj me bezumnome na potsmijeh.

⁹ Nijem sam, neæu otvoriti usta svojijeh; jer si me ti udario.

¹⁰ Olakšaj mi udarac svoj, silna ruka tvoja ubi me.

¹¹ Ako æeš karati èovjeka za prijestupe, rastoèiæe se kao od moljaca krasota njegova. Baš je ništa svaki èovjek.

¹² Slušaj molitvu moju, Gospode, i èuj jauk moj. Gledajuæi suze moje nemoj muèati. Jer sam gost u tebe i došljak kao i svi stari moji.

¹³ Nemoj me više gnjevno gledati, pa æu odahnuti prije nego otidem i više me ne bude.

40

¹ Dugo èekah Gospoda, i saže se k meni, i èu viku moju.

² Izvadi me iz jame, koja buèi, i iz gliba, i postavi na kamen noge moje, i utvrdi stope moje.

³ I metnu u usta moja pjesmu novu, hvalu Bogu našem. Vide mnogi, i počinju se bojati Gospoda, i uzdati se u njega.

⁴ Blago onome koji na Gospoda stavlja nadanje svoje, i ne obraća se oholima i onijem koji teže na laž.

⁵ Mnoga su èudesu tvoja, koja si uèinio, Gospode, Bože moj, i mnoge su misli tvoje s nama. Nema ti ravna. Htio bih javljati i kazivati, ali im broja nema.

⁶ Źrtve i darova neæeš; ti si mi uši otvorio; Źrtve paljenice i koja se za grijeh prinosi ne tražiš.

⁷ I po tome rekoh: evo idem, kao što je u knjizi pisano za mene;

⁸ Hoæu èiniti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu.

⁹ Kazujem pravdu na saboru velikom; evo, usta svojih ne us-tavljam; Gospode, ti znaš.

¹⁰ Pravde tvoje ne sakrivam u srcu svom, kazujem vjernost tvoju i spasenje tvoje; i ne tajim milosti tvoje i istine tvoje od sabora velikog.

¹¹ Gospode, nemoj zatvoriti srca svojega od mene; milost tvoja i istina tvoja jednako neka me èuvaju.

¹² Jer me opkoliše zla nebrojena; stigoše me nepravde moje, da ne mogu gledati; ima ih više nego kose na glavi mojoj, srce me moje ostavi.

¹³ Gospode, voljan budi izbaviti me, Gospode, pohitaj mi u pomoæ.

¹⁴ Nek se postide i posrame svi koji traže pogibao duši mojoj! Nek se vrate natrag i postide koji mi žele zlo!

¹⁵ Nek se povrate u smetnji svojoj koji mi govore: ha! ha!

¹⁶ Neka se tješe i vesele tobom svi koji traže tebe, Gospode, i koji ljube spasenje tvoje, neka jednako govore: velik Gospod!

¹⁷ Ja sam nesreæan i ništ, neka

se Gospod postara za me! Ti si pomoæ moja i izbavitelj moj, Bože moj, ne èasi.

41

¹ Blago onome koji razumije ništenu! Gospod æe ga izbaviti u zli dan.

² Gospod æe ga saèuvati i poživieæ ga; biæe blažen na zemlji. Neæeš ga dati na volju neprijateljima njegovijem.

³ Gospod æe ga ukrijepiti bolna na odru. Sasvijem mijenjaš postelju njegovu u bolesti njegovoj.

⁴ Ja vièem: Gospode! smiluj se na me, iscijeli dušu moju, sagriješih ti.

⁵ Neprijatelji moji govore zlobno za mene: "kad æe umrijeti, i ime njegovo poginuti?"

⁶ I ako ko dođe da me vidi, laska; srce njegovo slaže u sebi nepravdu, i otišavši kazuje.

⁷ Šapæu o meni meðu sobom neprijatelji moji, i misle mi zlo:

⁸ "Zla stvar dođe na njega, legao je; neæe više ustati."

⁹ I èovjek mira mojega, u kojega se uzdah, koji jeðaše hljeb moj, podiže na me petu.

¹⁰ Ali ti, Gospode, smiluj se na me, i podigni me; a ja æu im vratiti.

¹¹ Po tome æu poznati da sam ti mio, ako se ne uzraduje neprijatelj moj nada mnom.

¹² A mene cijela saèuvaj, i daj mi da stojim pred licem tvojim dovijeka.

¹³ Blagosloven Bog Izrailjev od vijeka do vijeka. Amin, amin.

42

¹ Kao što košuta traži potoke, tako duša moja traži tebe, Bože!

² Źedna je duša moja Boga, Boga živoga, kad æu doæi i pokazati se licu Božijemu?

³ Suze su mi hljeb dan i noæ, kad mi svaki dan govore: gdje je Bog tvoj?

⁴ Duša se moja proljeva kad se opominjem kako sam hodio sred mnogoga ljudstva, stupao u dom Božji, a ljudstvo praznujuæi pjevaše i podvikivaše.

⁵ Što si klonula, dušo moja, i što si žalosna? Uzday se u Boga; jer æu ga još slaviti, spasitelja mojega i Boga mojega.

⁶ Klonula je u meni duša zato što te pomijem u zemlji Jordan-skoj, na Ermonu, na gori malo.

⁷ Bezdana bezdanu dozivlje glasom slapova tvojih; sve vode tvoje i vali tvoji na mene navališe.

⁸ Danju je javljao Gospod milost svoju, a noæu mu je pjesma u mene, molitva Bogu života mojega.

⁹ Reæi æu Bogu, gradu svojemu: zašto si me zaboravio? zašto idem sjetan od pakosti neprijateljeve?

¹⁰ Koji mi pakoste, prebijajuæi kosti moje, rugaju mi se govoreæi mi svaki dan: gdje ti je Bog?

¹¹ Što si klonula, dušo moja, i što si žalosna? Uzday se u Boga; jer æu ga još slaviti, spasitelja mojega i Boga mojega.

43

¹ Sudi mi, Bože, i raspravi parbu moju s narodom rðavim! od èovjeka nepravednoga i lukavoga izbavi me.

² Jer si ti Bog krjeposti moje; zašto si me odbacio? Zašto idem sjetan od pakosti neprijateljeve?

³ Pošlji vidjelo svoje i istinu svoju, neka me vode, i izvedu na svetu goru tvoju i u dvorove tvoje.

⁴ Onda æu pristupiti k žrtveniku Božijemu, k Bogu radosti i veselja svojega, i uz gusle slaviau te, Bože, Bože moj!

⁵ Što si klonula, dušo moja, i što si žalosna? Uzday se u Boga; jer

æu ga još slaviti, spasitelja mojega i Boga mojega.

44

¹ Bože, svojim ušima slušasmo, oci nam naši pripovijedaše djelo koje si uèinio u njihovo vrijeme, u staro vrijeme.

² Rukom svojom izгнаo si narode, a njih posadio; iskorijenio si plemena, a njih namnožio.

³ Jer ne zadobiše zemlje svojim maæem, niti im mišica njihova pomože, nego tvoja desnica i tvoja mišica, i svjetlost lica tvojega, jer ti bijahu omiljeli.

⁴ Bože, care moj, ti si onaj isti, pošlji pomoæ Jakovu!

⁵ S tobom æemo izbosti neprijatelje svoje, i s imenom tvojim izgaziæemo one koji ustaju na nas.

⁶ Jer se ne uzdam u luk svoj, niti æe mi maè moj pomoæi.

⁷ Nego æeš nas ti izbaviti od neprijatelja našijeh, i nenavidnike naše posramiæeš.

⁸ Bogom æemo se hvaliti svaki dan, i ime tvoje slaviiæemo do vijeka.

⁹ Ali sad si nas povrgao i posramio, i ne ideš s vojskom našom.

¹⁰ Obraæaš nas te bježimo ispred neprijatelja, i neprijatelji nas naši haraju.

¹¹ Dao si nas kao ovce da nas jedu, i po narodima rasijao si nas.

¹² U besćenje si prodao narod svoj, i nijesi mu podigao cijene.

¹³ Dao si nas na potsmijeh susjedima našijem, da nam se rugaju i sramote nas koji žive oko nas.

¹⁴ Naèinio si od nas prièu u naroda, gledajuæi nas mašu glavom tuđinci.

¹⁵ Svaki je dan sramota moja preda mnom, i stid je popao lice moje

¹⁶ Od rijeèi potsmjevaèevih i rugaèevih, i od pogleda neprijateljevih i osvetljivèevih.

17 Sve ovo snađe nas; ali ne zaboravimo tebe, niti prestupismo zavjeta tvojega.

18 Ne otstupi natrag srce naše, i stope naše ne zađoše s puta tvojega.

19 Kad si nas bio u zemlji zmajevskoj, i pokrivao nas sjenom smrtnijem,

20 Onda da bijasmo zaboravili ime Boga svojega i podigli ruke svoje k Bogu tuđemu,

21 Ne bi li Bog iznašao to? Jer on zna tajne u srcu.

22 A ubijaju nas za tebe svaki dan; s nama postupaju kao s ovcima klanicama.

23 Ustani, što spavaš, Gospode! Probudi se, nemoj odbaciti zasvagda.

24 Zašto kriješ lice svoje? zaboravljaš nevolju i muku našu?

25 Duša naša pade u prah, tijelo je naše baèeno na zemlju.

26 Ustani, pomoæi naša, i izbavi nas radi milosti svoje.

45

1 Teèe iz srca mojega rijeè dobra; rekoħ: djelo je moje za cara; jezik je moj trska hitroga pisara.

2 Ti si najljepši između sinova ljudskih, blagodat teèe iz usta tvojih, jer te je blagoslovio Bog dovijeka.

3 Pripaši, junaèe, uz bedru svoju maè svoj, èast svoju i krasotu svoju.

4 I tako okiaæn pohitaj, sjedi na kola za istinu i krotku pravdu, i desnica æe tvoja pokazati èudesu.

5 Oštre su strijele tvoje; narodi æe pasti pod vlast tvoju; prostrijeljaæe srca neprijatelja carevijeh.

6 Prijesto je tvoj, Bože, vjeèan i nepokolebljiv; skiptar je carstva tvojega skiptar pravice.

7 Ljubiš pravdu i mrziš na bezakonje; toga radi pomaza te, Bože, Bog tvoj uljem radosti više nego drugove tvoje.

8 Sve haljine tvoje mirišu smirnom, alojem i kasijom. Koji žive u dvorima od Minijske slonove kosti, oni te vesele.

9 Carske kæeri dvore te; s desne ti strane stoji carica u Ofirskom zlatu.

10 Euj, kæeri, pogledaj i obrati k meni uho svoje, zaboravi narod svoj i dom oca svojega.

11 I caru æe omiljeti ljepota tvoja; jer je on Gospod tvoj, i njemu se pokloni.

12 Kæi Tirova doæi æe s darovima, najbogatiji u narodu tebe æe moliti.

13 Sva je ukrašena kæi careva iznutra, haljina joj je zlatom iskiaæna.

14 U vezenoj haljini vode je k caru; za njom vode k tebi djevojke, druge njezine.

15 Vode ih veselo i radosno, ulaze u dvor carev.

16 Mjesto otaca tvojih biæe sinovi tvoji, postaviæe ih knezovima po svoj zemlji.

17 Uèiniæu da se ne zaboravlja ime tvoje od koljena na koljeno; po tom æe te slaviti narodi vavijek vijeka.

46

1 Bog nam je utoèište i sila, pomoænik, koji se u nevoljama brzo nalazi.

2 Zato se neæemo bojati, da bi se zemlja pomjestila, i gore se prevalile u srce morima.

3 Neka buèi i kipi voda njihova, nek se planine tresu od vala njihovijeh;

4 Potoci vesele grad Božji, sveti stan višnjega.

5 Bog je usred njega, neæe se pomjestiti, Bog mu pomaže od zore.

6 Uzbuèaše narodi, zadrmaše se carstva; ali on pusti glas svoj i zemlja se rastapaše.

7 Gospod nad vojskama s nama je, braniè je naš Bog Jakovljev.

8 Hodite i vidite djela Gospoda, koji uèini èudesu na zemlji,

9 Prekide ratove do kraja zemlje, luk prebi, koplje slomi, i kola sažeže ognjem.

10 Utolite i poznajte da sam ja Bog; ja sam uzvišen po narodima, uzvišen na zemlji.

11 Gospod nad vojskama s nama je, braniè je naš bog Jakovljevi.

47

1 Svi narodi, zaplještite rukama, pokliknite Bogu glasom radosnijem.

2 Jer je višnji Gospod strašan, car veliki nad svom zemljom.

3 Pokori nam narode i plemena pod noge naše.

4 Izbra nam dostojanje naše, krasotu Jakova, koji mu omilje.

5 Ide Bog uz podvikivanje, Gospod uz glas trubni.

6 Pojte Bogu, pojte; pojte caru našem, pojte;

7 Jer je Bog car od sve zemlje, pojte pjesmu.

8 Bog caruje nad narodima; Bog sjedi na svetom prijestolu svom.

9 Knezovi narodni sastavljaju se s narodom Boga Avramova. Jer su štitovi zemaljski Božiji. Da je uzvišen!

48

1 Velik je Gospod i slavan veoma u gradu Boga našega, na svetoj gori svojoj.

2 Prekrasna je visina, utjeha svoj zemlji gora Sion, na sjevernoj strani njezinoj grad cara velikoga.

3 Bog u dvorima njegovijem zna se da je braniè.

4 Jer, gle, carevi se zemaljski sabraše, ali prodoše svi.

5 Vidješe i zaèudiše se, prepadoše se i pobjegoše.

6 Trepet obuze ih ondje, muèiše se kao porodilja.

7 Vjetrom istoènim razbio si ko-rablje Tarsiske.

8 Što slušamo to i vidimo u gradu Gospoda nad vojskama, u gradu Boga našega. Bog ga utvrdi dovijeka.

9 Kazujemo, Bože, milost tvoju usred crkve tvoje.

10 Kao što je ime tvoje, Bože, tako je i hvala tvoja na krajevima zemaljskim; pravde je puna desnica tvoja.

11 Nek se veseli gora Sion, nek se raduju kaeri Judejske sudova radi tvojijeh.

12 Pođite oko Siona i obiđite ga, izbrojte kule njegove;

13 Pogledajte bedeme njegove, razmotrite dvorove njegove, da pripovijedate mlađim naraštajima.

14 Jer je ovaj Bog naš Bog uvijek i dovijeka, on æe biti vođ naš dovijeka.

49

1 Slušajte ovo svi narodi, pazite svi koji živite po vasiljenoj,

2 Prostaci i gospodo, bogati i siromasi.

3 Usta æe moja kazati premudrost, i srce moje reæi æe razum.

4 Prignuæu uho svoje k prièi, uz gusle æu otvoriti zagonetku svoju.

5 Èega da se bojim u zle dane, kad me zloba mojih neprijatelja opkoli?

6 Koji se uzdate u silu svoju, i hvalite se velikijem bogatstvom svojim!

7 Èovjek neæe nikako brata osloboditi, neæe dati Bogu otkupa za nj.

8 Velik je otkup za dušu, i neæe biti nigda

9 Da ko dovijeka živi, i ne vidi groba.

10 Svi vide gdje umiru kao i neznalica i bezumni što ginu, i ostavljaju drugima imanje svoje.

11 Oni misle da æe kuæe njihove trajati dovijeka, i stanovi njihovi

od koljena na koljeno; imenima svojim zovu zemlje;

¹² Ali èovjek u èasti neæe dugo ostati, izjednaèiæe se sa stokom, koju kolju.

¹³ Ovaj im se put èini probitaèan, i koji za njima idu, hvale misli njihove;

¹⁴ Ali æe ih kao ovce zatvoriti u pakao, smrt æe im biti pastir; i ujutru hodiæe po njima pravednici, i oblik njihov zbrisaæe pakao rastavivši ih s naseljem.

¹⁵ Ali æe Bog dušu moju izbaviti iz ruku paklenih; jer me on prima.

¹⁶ Ne boj se kad se ko bogati; kad raste slava doma njegova.

¹⁷ Jer kad umre, neæe ništa ponijeti, niti æe poæi za njim slava njegova.

¹⁸ Jer dušu njegovu blagosiljaju za života njegova, i slave tebe, što ugađaš sebi.

¹⁹ Ali æe on otiæi u stan otaca svojih, gdje svijeta nigda ne vide.

²⁰ Èovjek u èasti, ako nije razuman, izjednaèiæe se sa stokom, koju kolju.

50

¹ Bog nad bogovima, Gospod, govori, i doziva zemlju od istoka sunèanoga do zapada.

² Sa Siona, koji je vrh krasote, javlja se Bog.

³ Ide Bog naš, i ne muèi; pred njim je oganj koji proždire, oko njega je bura velika.

⁴ Doziva nebo ozgo i zemlju, da sudi narodu svojemu:

⁵ "Skupite mi svece moje, koji su uèinili sa mnom zavjet na žrtvi.

⁶ I nebesa oglašiše pravdu njegovu, jer je taj sudija Bog.)

⁷ Slušaj, narode moj, što æu ti kazati, Izrailju, što æu ti javiti. Ja sam Bog, Bog tvoj.

⁸ Neæu te za žrtve tvoje karati; tvoje žrtve paljenice svagda su preda mnom.

⁹ Ne treba mi uzimati teleta iz doma tvoga, ni jariæa iz torova tvojih.

¹⁰ Jer je moje sve gorsko zvijerje, i stoka po planinama na tisuæe.

¹¹ Znam sve ptice po gorama, i krasota poljska preda mnom je.

¹² Da ogladnim, ne bih tebi rekao, jer je moja vasiljena i sve što je u njoj.

¹³ Zar ja jedem meso volujsko, ili krv jareæu pijem?

¹⁴ Prinesi Bogu hvalu na žrtvu, i izvršuj višnjemu zavjete svoje.

¹⁵ Prizovi me u nevolji svojoj, izbaviæu te, i ti me proslavi."

¹⁶ A bezbožniku reèe Bog: zašto kazuješ uredbe moje i nosiš zavjet moj u ustima svojima?

¹⁷ A sam mrziš na nauku, i rijeèi moje bacaš za leða.

¹⁸ Kad vidiš lupeža, pristaješ s njim, i s preljubòincima imaš dijel.

¹⁹ Usta si svoja pustio da govore zlo, i jezik tvoj plete prijevare.

²⁰ Sjediš i govoriš na brata svojega, sina matere svoje opadaš.

²¹ Ti si to èinio, ja muèah, a ti pomisli da sam ja kao ti. Oblièiæu te, metnuæu ti pred oèi grijehе tvoje.

²² Razumijte ovo koji zaboravljate Boga! inaèe æu zgrabiti, pa neæe niko izbaviti.

²³ Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu i koji je putem na opazu. Ja æu mu pokazati spasenje Božije.

51

¹ Smiluj se na me, Bože, po milosti svojoj, i po velikoj dobroti svojoj oèisti bezakonje moje.

² Operi me dobro od bezakonja mojega, i od grijeha mojega oèisti me.

³ Jer ja znam prijestupe svoje, i grijeh je moj jednako preda mnom.

4 Samome tebi zgriješih, i na tvoje oèi zlo uèinih, a ti si pravedan u rijeèima svojim i èist u sudu svojem.

5 Gle, u bezakonju rodih se, i u grijehu zatrudnje mati moja mnom.

6 Gle, istinu ljubiš u srcu, i iznutra javljaš mi mudrost.

7 Pokropi me isopom, i oèistiæu se; umij me, i biaæu bjelji od snijega.

8 Daj mi da slušam radost i veselje, da se prenu kosti koje si potro.

9 Odvрати lice svoje od grijeha mojih, i sva bezakonja moja oèisti.

10 Uèini mi, Bože, èisto srce, i duh prav ponovi u meni.

11 Nemoj me odvrnuti od lica svojega, i svetoga duha svojega nemoj uzeti od mene.

12 Vrati mi radost spasenja svojega, i duh vladalaèki neka me potkrijepi.

13 Nauèiaæu bezakonike putovima tvojim, i grješnici k tebi æe se obratiti.

14 Izbavi me od krvi, Bože, Bože, spasitelju moj, i jezik æe moj glasiti pravdu tvoju.

15 Gospode! otvori usta moja, i ona æe kazati hvalu tvoju.

16 Jer žrtve neæeš: ja bih je prinio; za žrtve paljenice ne mariš.

17 Žrtva je Bogu duh skrušen, srca skrušena i poništena ne odbacuješ, Bože.

18 Po dobroti svojoj, Gospode, èini dobro Sionu, podigni zidove Jerusalemske.

19 Onda æe ti biti mile žrtve pravde, prinosi i žrtve paljenice; onda æe metati na žrtvenik tvoj teoce.

52

1 Što se hvališ nevaljalstvom, silni? Milost je Božija svaki dan sa mnom.

2 Nepravdu izmišlja jezik tvoj; on je u tebe kao britva naoštrena, lukavil!

3 Voliš zlo nego dobro, voliš lagati nego istinu govoriti.

4 Ljubiš svakojake rijeèi od pogibli, i jezik lukav.

5 Toga radi Bog æe te poraziti sasvijem, izbaciaæe te i išèupaæe te iz stana, i korijen tvoj iz zemlje živijeh.

6 Vidjeæe pravednici i pobojaæe se, i potsmijevaæe mu se:

7 Gle èovjeka koji ne držaše u Bogu krjeposti svoje, nego se uzdaše u velièinu bogatstva svojega i utvrðivaše se zloæom svojom.

8 A ja, kao maslina zelena u domu Gospodnjem, uzdam se u milost Božiju bez prestanka i dovijeka.

9 Dovijeka æu hvaliti tebe, jer dobro èiniš, i uzdaæu se u ime tvoje; jer si dobar k svecima svojim.

53

1 Reèe bezumnik u srcu svojem: nema Boga; pronevaljališe se i zagrdješe u bezakonju, nema nikoga dobro da tvori.

2 Bog s neba pogleda na sinove èovjeèije da vidi ima li koji razuman, i traži li koji Boga.

3 Svi zastraniše, svi se pokvariše, nema nikoga dobro da tvori, nema ni jednoga.

4 Zar neæe da se orazume koji god èine bezakonje, jedu narod moj kao što jedu hljeb, i ne prizivaju Boga?

5 Drktaæe od straha gdje straha nema. Jer æe Bog rasuti kosti onijeh koji ustaju na tebe. Ti æeš ih posramiti, jer ih Bog odvrže.

6 Ko æe poslati sa Siona spasenje Izrailju? Kad Bog povрати zarobljeni narod svoj, radovaæe se Jakov, veselijaæe se Izrailj.

54

¹ Bože! imenom svojim pomози mi, i krjepošæu svojom odbrani me na sudu.

² Bože! usliši molitvu moju, èuj rijeèi usta njihovih.

³ Jer tuđini ustaše na me, i silni traže dušu moju; nemaju Boga pred sobom.

⁴ Gle, Bog je pomoænik moj, Gospod daje snagu duši mojoj.

⁵ Obratiæe zlo na neprijatelje moje, istinom svojom istrijebiæe ih.

⁶ Rado æu prinijeti žrtvu, proslaviæu ime tvoje, Gospode, jer je dobro.

⁷ Jer me izbavljaš od svake nevolje, i na neprijatelje moje bez straha gleda oko moje.

55

¹ Usliši, Bože, molitvu moju, i nemoj se sakriti od moljenja mogega.

² Pazi, i saslušaj me; cvilim u jadu svom i uzdišem

³ Od vike neprijateljske i od dosade bezbožnièke; jer dižu na me zlo, i u gnjevu gone me.

⁴ Srce je moje uzdrktalo u meni, i strah smrtni popade me;

⁵ Strah i trepet dođe na me, i groza poduze me.

⁶ I rekoh: ko bi mi dao krila golubinja? ja bih odleteo i poèinuo;

⁷ Daleko bih pobjegao, i nastanio se u pustinji.

⁸ Pohitao bih da uteèm od viora i od bure.

⁹ Porazi, Gospode, i razdijeli jezike njihove, jer vidim nasilje i svađu u gradu;

¹⁰ Danju i noæu to hodi po zidovima njegovijem; zloèinstvo je i muka posred njega.

¹¹ Usred njega je pogibao, s ulice njegove ne odlazi prijevara i lukavstvo.

¹² Jer ne ruži me neprijatelj moj, to bih podnio; ne ustaje na me

javni nenavidnik, od njega bih se sakrio.

¹³ Nego ti koji si mi bio to što ja sam, drug moj i znanac moj.

¹⁴ S kojim mi bješe radost dijeliti tajnu, i u dom Božji hodih kroz sabor narodni.

¹⁵ Neka ih ugrabi smrt, neka živi siđu u pakao, jer je zloèinstvo u stanu njihovu i u njima.

¹⁶ Ja Boga prizivljem, i Gospod æe me spasti.

¹⁷ Veèerom i jutrom i u podne tužim i uzdišem, i èuæe glas moj;

¹⁸ Uèiniæe, te æe duša moja biti mirna od onijeh koji napadaju na me, jer ih mnogo imam.

¹⁹ Da usliši, i ukroti ih Bog, koji živi od vijeka; jer se ne mijenjaju i ne boje se Boga.

²⁰ Dižu ruke svoje na one koji su s njima u miru, i raskidaju svoju družbu.

²¹ Usta su im meka kao maslo, a na srcu im je rat. Rijeèi su im blaže od ulja, ali su goli maèevi.

²² Stavi na Gospoda breme svoje, i on æe te potkrijepiti. Neæe dati dovijeka pravedniku da posrne.

²³ Ti æeš ih, Bože, svaliti u jamu pogibli; krvopije i lukavi neæe sastaviti polovine dana svojih. A ja se u tebe uzdam.

56

¹ Smiluj se na me, Bože, jer èovjek hoæe da me proguta, neprijatelj me svaki dan pritješnjuje.

² Neprijatelji moji svaki dan traže da me progutaju; jer mnogi napadaju na me oholo.

³ Kad me je strah, ja se u tebe uzdam.

⁴ Bogom se hvalim za rijeè njegovu; u Boga se uzdam, ne bojim se; šta æe mi uèiniti tijelo?

⁵ Svaki dan izvræu rijeèi moje; što god misle, sve meni o zlu.

⁶ Skupljaju se, prikrivaju se, paze za petama mojima; jer traže dušu moju.

⁷ Kod ovake zloæe izbavi od njih, u gnjevu obori narode, Bože.

⁸ U tebe je izbrojeno moje potucanje, suze se moje èuvaju u sudu kod tebe, one su u knjizi tvojoj.

⁹ Neprijatelji moji ustupaju natrag, kad tebe prizivljam; po tom znam da je Bog sa mnom.

¹⁰ Bogom se hvalim za rijeè njegovu, Gospodom se hvalim za rijeè njegovu.

¹¹ U Boga se uzdam, ne bojim se; šta æe mi uèiniti èovjek?

¹² Tebi sam se, Bože, zavjetovao; tebe æu hvaliti;

¹³ Jer si izbavio dušu moju od smrti, noge moje od spoticanja, da bih hodio pred licem Božjim, u svjetlosti živijeh.

57

¹ Smiluj se na me, Bože, smiluj se na me; jer se u tebe uzda duša moja, i pod sjen krila tvojih sklanjam se dok ne proðu nevolje.

² Prizivam Boga višnjega, Boga, koji mi dobro èini;

³ Da pošlje s neba i saèuva me, da posrami onoga koji traži da me proždre; da pošlje Bog milost svoju i istinu svoju.

⁴ Duša je moja meðu lavovima, ležim meðu onima koji dišu plamenom. Zubi su sinova ljudskih koplja i strijele, i njihov jezik maè oštar.

⁵ Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava tvoja!

⁶ Metnuše zamku nogama mojima, i stegoše dušu moju, iskopaše preda mnom jamu, i sami padoše u nju.

⁷ Utvrdilo se srce moje, Bože, utvrdilo se srce moje; pjevaæu te i slavijaæu.

⁸ Probudi se, slavo moja, probudi se, psaltire i gusle; ustaaæu rano.

⁹ Hvaliaæu Gospoda po narodima, pjevaæu ti po plemenima.

¹⁰ Jer je velika od nebesa milost tvoja, i istina tvoja od oblaka.

¹¹ Uzvisi se više nebesa, Bože, po svoj zemlji neka bude slava tvoja!

58

¹ Govorite li zaista istinu, silni, sudite li pravo, sinovi èovjeèiji?

² Ta, bezakonja sastavljate u srcu, meæete na mjerila zloèinstva ruku svojih na zemlji.

³ Od samoga roðenja zastraniše bezakonici, od utrobe materine tumaraju govoreæi laž.

⁴ U njima je jed kao jed zmijinji, kao gluhe aspide, koja zatiskuje uho svoje,

⁵ Koja ne èuje glasa bajaæu, vraèaru, vještu u vraèanju.

⁶ Bože! polomi im zube u ustima njihovijem; razbij èeljusti lavovima, Gospode!

⁷ Nek se proliju kao voda, i nestane ih. Kad puste strijele, neka budu kao slomljene.

⁸ Kao puž, koji se rašeinja, neka išeile; kao dijete, koje žena pobaci, neka ne vide sunca.

⁹ Prije nego kotlovi vaši osjete toplotu od potpaljena trnja, i sirovo i nagorjelo neka raznese vihor.

¹⁰ Obradovaæe se pravednik kad vidi osvetu, opraaæe noge svoje u krvi bezbožnikovoj.

¹¹ I reæi æe ljudi: zaista ima ploda pravedniku! zaista je Bog sudija na zemlji!

59

¹ Izbavi me od neprijatelja mojih, Bože moj, i od onijeh, što ustaju na me, zakloni me.

² Izbavi me od onijeh koji èine bezakonje, i od krvopija saèuvaj me.

³ Evo zlo namišljaju duši mojoj, skupljaju se na me silni, bez

krivice moje i bez grijeha mojega, Gospode.

⁴ Bez krivice moje stjeèu se i oružaju se; ustani za mene, i gledaj.

⁵ Ti, Gospode, Bože nad vojskama, Bože Izrailjev, probudi se, obiđi sve ove narode, nemoj požaliti odmetnika.

⁶ Nek se vrate uveèe, laju kao psi, i idu oko grada.

⁷ Evo ruže jezikom svojim, maè im je u ustima, jer, vele, ko æe èuti?

⁸ Ali ti æeš se, Gospode, smijati njima i posramiti sve ove narode.

⁹ Oni su jaki, ali ja na tebe pogledam, jer si ti Bog èuvar moj.

¹⁰ Bog, koji me miluje, ide preda mnom, Bog mi daje bez straha da gledam neprijatelje svoje.

¹¹ Nemoj ih pobiti, da ne bi zaboravio narod moj; raspi ih silom svojom i obori ih, Gospode, branièu naš.

¹² Za grijeh usta njihovijeh, za rijeèi jezika njihova; nek se uhvate u oholosti svojoj za kletvu i laž koju su govorili.

¹³ Raspi u gnjevu, raspi, da ih nema; i neka poznadu da Bog vlada nad Jakovom i do krajeva zemaljskih.

¹⁴ Nek se vrate uveèe, laju kao psi, i idu oko grada.

¹⁵ Neka tumaraju tražeæi hrane, i ne nasitivši se neka noæi provode.

¹⁶ A ja æu pjevati silu tvoju, rano ujutru glasiti milost tvoju; jer si mi bio obrana i utoèište u dan nevolje moje.

¹⁷ Silo moja! tebi æu pjevati, jer si ti Bog èuvar moj, Bog koji me miluje.

60

¹ Bože, rasrdio si se na nas, rasuo si nas, gnjevio si se; povrati nas.

² Zatresao si zemlju, i razvalio si je; stegni rasjeline njezine, jer se njija.

³ Dao si narodu svojemu da pozna ljutu nevolju, napojio si nas vina od kojega se zanesosmo.

⁴ Podigni zastavu za one koji te se boje, da uteku od luka,

⁵ Da se izbave mili tvoji. Pomozi desnicom svojom i usliši me.

⁶ Bog reèe u svetinji svojoj: veseljaèu se, razdijeliæu Sihem, i dolinu Sokot razmjeriæu.

⁷ Moj je Galad, moj je Manasija, Jefrem je krjepost glave moje, Juda skiptar moj,

⁸ Moav èaša moja, iz koje se umivam, na Edoma pružiæu obuæu svoju. Pjevaj mi, Filistejska zemljo!

⁹ Ko æe me odvesti u tvrdi grad? Ko æe me otpratiti do Edoma?

¹⁰ Zar neæeš ti, Bože, koji si nas odbacio, i ne ideš, Bože, s vojskom našom?

¹¹ Daj nam pomoæ u tjeskobi. A obrana je èovjeèija uzalud.

¹² Bogom smo jaki; on gazi neprijatelje naše.

61

¹ Èuj, Bože, viku moju, slušaj molitvu moju.

² Od kraja zemlje vièem k tebi, kad klonu srce moje. Izvedi me na goru, gdje se ne mogu popeti.

³ Jer si ti utoèište moje, tvrdi zaklon od neprijatelja.

⁴ Da živim u stanu tvom dovikaj, i poèinem pod krovom krila tvojih.

⁵ Jer ti, Bože, èuješ zavjete moje i daješ mi dostojanje onijeh koji poštuju ime tvoje.

⁶ Dodaj dane k danima carevijem, i godine njegove produlji od koljena na koljeno.

⁷ Neka caruje dovikaj pred Bogom; zapovjedi milosti i istini neka ga èuvaju.

8 Tako æu pjevati imenu tvojemu svagda, izvršujuæi zavjete svoje svaki dan.

62

1 Ta, u Boga je mir duši mojoj, od njega je spasenje moje!

2 Ta, on je grad moj i spasenje moje, utoèište moje, neæu posrnuti nimalo.

3 Dokle æete napadati na èovjeka? Svi hoæete da ga oborite kao zid navaljen, kao ogradu isprovaljivanu.

4 Baš naumiše da ga svrgnu s visine, omilje im laž, ustima blagosiljaju a u srcu kunu.

5 Da, u Bogu se smiri, dušo moja; jer je u njemu nad moj.

6 On je grad moj i spasenje moje, utoèište moje, neæu posrnuti.

7 U Bogu je spasenje moje i slava moja, tvrdi grad i pristanište meni je u Bogu.

8 Narode! uzdaj se u njega u svako doba; izlivajte pred njim srce svoje; Bog je naše utoèište.

9 Ta, sinovi su prostaèki ništa, sinovi su gospodski laž, da se metnu na mjerila, bili bi lakši nego ništa.

10 Ne uzdajte se u vlast ni u otimanje, nemojte biti ništavi; kad raste bogatstvo, ne dajte da vam srce prione za nj.

11 Jednom reèe Bog i više puta èuh, da je krjepost u Boga.

12 I u tebe je, Gospode, milost; jer ti plaæaš svakome po djelima njegovijem.

63

1 Bože! ti si Bog moj, k tebi ranim, žedna je tebe duša moja, za tobom èezne tijelo moje u zemlji suhoj, žednoj i bezvodnoj.

2 Tako bih te ugledao u svetinji, da bih vidio silu tvoju i slavu tvoju.

3 Jer je dobrota tvoja bolja od života. Usta bi moja hvalila tebe;

4 Tako bih te blagosiljao za života svoga, u ime tvoje podigao bih ruke svoje.

5 Kao salom i uljem nasitila bi se duša moja, i radosnijem glasom hvalila bi te usta moja.

6 Kad te se sjeæam na postelji, sve noæne straže razmišljam o tebi.

7 Jer si ti pomoæ moja, i u sjenu krila tvojih veselim se.

8 Duša se moja priljepila za tebe, desnica tvoja drži me.

9 Koji traže pogibao duši mojoj, oni æe otiaæi pod zemlju.

10 Izginuæe od maèa, i dopašæe liscama.

11 A car æe se veseliti o Bogu, hvaliæe se svaki koji se kune njim, kad se zatisnu usta onima koji govore laž.

64

1 Èuj, Bože, glas moj u jadu mom; od strašnoga neprijatelja saèuvaj život moj.

2 Sakrij me od gomile bezakonika, od èete zloèinaca,

3 Koji naoštriše jezik svoj kao maè, strijeljaju rijeèima, koje zadaju rane,

4 Da bi iz potaje ubili pravoga. Iznenada udaraju na nj i ne boje se;

5 Utvrđuju sebe u zlijem namjerama, dogovaraju se kako æe zamke sakriti, vele: ko æe ih vidjeti?

6 Izmišljaju zloèinstva i govore: svršeno je! šta æe se raditi, smišljeno je! A što je unutra i srce u èovjeka duboko je.

7 Ali æe ih Bog poraziti; udariæe ih strijela iznenada.

8 Oboriæe jedan drugoga jezikom svojim. Ko ih god vidi, bježaæe od njih.

9 Svi æe se ljudi bojati i kazivaæe èudo Božije, i poznaæe u tome djelo njegovo.

¹⁰ A pravednik æe se veseliti o Gospodu i uzdaæe se u njega, i hvaliaæe se svi koji su prava srca.

65

¹ U tebi je uzdanje, Bože, tebi pripada hvala na Sionu, i tebi se izvršuju zavjeti.

² Ti slušaš molitvu; k tebi dolazi svako tijelo.

³ Bezakonja me pritiskuju, ti æeš oèistiti grijehe naše.

⁴ Blago onome koga izbiraš i primaš, da živi u dvoru tvom! Nasitæemo se dobrom doma tvog, svetinjom crkve tvoje.

⁵ Divno nam odgovaraš po pravdi svojoj, Bože, spasitelju naš, uzdanico svijeh krajeva zemaljskih, i naroda preko mora daleko.

⁶ Koji si postavio gore svojom silom, opasao se jaèinom,

⁷ Koji utišavaš huku morsku, huku vala njihovijeh i bunu po narodima!

⁸ Boje se tvojih èudesu koji žive na krajevima zemaljskim; sve što se javlja jutrom i veèerom ti budiš da slavi tebe.

⁹ Nadgledaš zemlju i zalivaš je, obilno je obogaæavaš; potok je Božji pun vode, spremaš za njih žito, jer si tako uredio.

¹⁰ Brazde njezine napajaš, ravniš grude njezine, kišnim kapljama razmekšavaš je, blagosiljaš je da rađa.

¹¹ Ti vjenèavaš godinu, kojoj dobro èiniš; stope su tvoje pune masti.

¹² Tiju paše po pustinjama, i humovi se opasuju radošæu.

¹³ Luke se osipaju stadima, i polja se zaodijevaju pšenicom; vesele se i pjevaju.

66

¹ Poklikni Bogu, sva zemljo!

² Zapjevajte slavu imenu njegovu, dajte mu hvalu i slavu.

³ Recite Bogu: kako si strašan u djelima svojim! radi velike sile tvoje laskaju ti neprijatelji tvoji.

⁴ Sva zemlja nek se pokloni tebi i poje tebi, neka poje imenu tvome.

⁵ Hodite i vidite djela Boga strašnoga u djelima svojim nad sinovima ljudskim.

⁶ On je pretvorio more u suhotu, preko rijeke prijeðosmo nogama; ondje smo se veselili o njemu;

⁷ Vlada silom svojom uvijek, oèi njegove gledaju na narode. Buntovnici, da se nijeste podigli!

⁸ Blagosiljajte, narodi, Boga našega, i glasite hvalu njemu.

⁹ On je darovao duši našoj život, i nije dao da poklizne noga naša.

¹⁰ Ti si nas okušao, Bože, pretopio si nas, kao srebro što se pretapa.

¹¹ Uveo si nas u mrežu, metnuo si breme na leða naša.

¹² Dao si nas u jaram èovjeku, uðosmo u oganj i u vodu; ali si nas izveo na odmor.

¹³ Uæi æu u dom tvoj sa žrtvama što se sažižu, izvršiaæu ti zavjete svoje,

¹⁴ Koje rekoše usta moja, i kaza jezik moj u tjeskobi mojoj.

¹⁵ Žrtve paljenice pretile æu ti prinijeti s dimom od pretiline ovnujske, prinijeæu ti teoce s jariæima.

¹⁶ Hodite, èujte svi koji se bojite Boga, ja æu vam kazati šta je uèinio duši mojoj.

¹⁷ K njemu zavikah ustima svojim, i jezikom svojim proslavih ga.

¹⁸ Da sam vidio u srcu svom bezakonje, ne bi me uslišio Gospod.

¹⁹ Ali Bog usliši, primi glas moljenja mojega.

²⁰ Blagosloven Bog, koji ne održe molitve moje i ne ostavi me bez milosti svoje!

67

¹ Bože, budi nam milostiv i blagosiljaj nas, obasjavaj nas licem svojim,

² Da bi se znao na zemlji put tvoj, po svima narodima spasenje tvoje.

³ Da te slave narodi, Bože, da te slave svi narodi!

⁴ Da se vesele i raduju plemena; jer sudiš narodima pravo, i plemenima na zemlji upravljaš.

⁵ Da te slave narodi, Bože, da te slave svi narodi!

⁶ Zemlja dade plod svoj. Da nas blagosilja Bog, Bog naš!

⁷ Da nas blagosilja Bog, i da ga se boje svi krajevi zemaljski!

68

¹ Ustaæe Bog, i rasuæe se neprijatelji njegovi, i pobjeæi æe od lica njegovoga koji mrze na nj.

² Ti æeš ih razagnati kao dim što se razgoni; kao što se vosak topi od ognja, tako æe bezbožnici izginuti od lica Božijega.

³ A pravednici æe se veseliti, radovaæe se pred Bogom, i slaviti u radosti.

⁴ Pojte Bogu, popijevajte imenu njegovu; ravnite put onome što ide preko pustinje; Gospod mu je ime, radujte mu se.

⁵ Otac je sirotama i sudija udovicama Bog u svetome stanu svom.

⁶ Bog samcima daje zadrugu, sužnje izvodi na mjesta obilna, a nepokorni žive gdje je suša.

⁷ Bože! kad si išao pred narodom svojim, kad si išao preko pustinje,

⁸ Zemlja se tresijaše, i nebo se rastapaše od lica Božijega, i ovaj Sinaj od lica Boga, Boga Izrailjeva.

⁹ Blagodatni si dažd izlivaao, Bože, i kad iznemagaše dostojanje tvoje, ti si ga krijepio.

¹⁰ Stado tvoje življaše ondje; po dobroti svojoj, Bože, ti si gotovio hranu jadnome.

¹¹ Gospod daje rijeè; glasnika veliko je mnoštvo.

¹² Carevi nad vojskama bježe, bježe, a koja sjedi doma, dijeli plijen.

¹³ Smirivši se u svojim krajevima, vi ste kao golubica, kojoj su krila posrebrena a perje joj se zlatni.

¹⁴ Kad je svemoguæi rasipao careve na ovoj zemlji, ona se blistaše kao snijeg na Selmonu.

¹⁵ Gora je Vasanska gora Božija; gora je Vasanska gora humovita.

¹⁶ Zašto gledate zavidljivo, gore humovite? Evo gora, na kojoj omilje Bogu živjeti, i na kojoj æe Gospod živjeti do vijeka.

¹⁷ Kola Božijih ima sila, tisuæe tisuæa. Među njima je Gospod, Sinaj u svetinji.

¹⁸ Ti si izašao na visinu, doveo si roblje, primio darove za ljude, a i za one koji se protive da ovdje nastavaš, Gospode Bože!

¹⁹ Blagosloven Gospod svaki dan! Ako nas ko pretovara, Bog nam pomaže.

²⁰ Ovaj je Bog naš Bog spasitelj, u vlasti su Gospodu vrata smrtna.

²¹ Gospod satire glavu neprijateljima svojim i vlasato tjeme onoga koji ostaje u bezakonju svojem.

²² Reèe Gospod: od Vasana æu dovesti, dovešæu iz dubine morske,

²³ Da ti ogrezne noga u krvi neprijateljskoj i jezik pasa tvojih da je liže.

²⁴ Vidješe kako ideš, Bože, kako sveto ide Bog moj, car moj.

²⁵ Naprijed iðahu pjevaèi, za njima sviraèi sred djevojaka s bubnjima:

²⁶ "Na saboru blagosiljajte Gospoda Boga, koji ste iz izvora Izrailjeva!"

²⁷ Ondje mladi Venijamin, starješina njihov; knezovi Judini,

vladaoci njihovi; knezovi Zavulonovi, knezovi Neftalimovi.

²⁸ Bog tvoj darovao ti je silu. Utvrdi, Bože, ovo što si uèinio za nas!

²⁹ U crkvi tvojoj, u Jerusalimu, carevi æe prinositi dare.

³⁰ Ukroti zvijer u ritu, kod volova s teocima naroda, da bi popadali pred tobom sa šipkama srebra; raspi narode koji žele bojeve.

³¹ Doæi æe vlastela iz Misira, Etiopija æe pružiti ruke svoje k Bogu.

³² Carstva zemaljska, pojte Bogu, popijevajte Gospodu,

³³ Koji sjedi na nebesima nebesa iskonskih. Evo grmi glasom jakim.

³⁴ Dajte slavu Bogu; veličanstvo je njegovo nad Izrailjem i sila njegova na oblacima.

³⁵ Divan si, Bože, u svetinji svojoj! Bog Izrailjev daje silu i krjepost narodu. Blagosloven Bog!

69

¹ Pomozi mi, Bože, jer dođe voda do duše.

² Propadam u dubokom glibu, gdje nema dna; tonem vodi u dubine, i vali me zatrpavaju.

³ Iznemogoh vièuæi, promuèe mi grlo, pobijelješe mi oèi pogledajuæi Boga.

⁴ Onijeh koji mrze na me ni za što ima više nego kose na glavi mojoj; osiliše koji hoæe da me pogube, lažljivi neprijatelji moji. Što nijesam otimao, valja da vratim.

⁵ Bože! ti znaš je li u meni bezumlje, i krivice moje nijesu sakrivene od tebe.

⁶ Nemoj da se postide u meni koji se uzdaju u tebe, Gospode, Gospode nad vojskama! Nemoj da se posrame u meni koji traže tebe, Bože Izrailjev!

⁷ Jer tebe radi podnosim rug, i sramota popade lice moje.

⁸ Tuđin postadoh braæi svojoj, i neznan sinovima matere svoje.

⁹ Jer revnost za kuæu tvoju jede me i ruženja onijeh koji tebe ruže padaju na me.

¹⁰ Plaèem, postim se dušom svojom, i to mi se prima za zlo;

¹¹ Mjesto haljine oblaèim vreæu, i bivam im prièa.

¹² O meni se razgovaraju sjedeæi na vratima, pijuæi vino pjevaju me.

¹³ A ja se molim tebi, Gospode; vrijeme je da se smiluješ, Bože; po velikoj milosti svojoj usliši me, jer je istinito spasenje tvoje.

¹⁴ Izvadi me iz gliba, da ne propadnem; da se izbavim od nenavidnika i iz duboke vode;

¹⁵ Da me ne uzme voda na maticu, da me ne proždre puèina, i da ne sklopi jama nada mnom ždrijela svojega.

¹⁶ Usliši me, Gospode, jer je blagost tvoja milosrdna, po velikoj dobroti svojoj pogledaj me.

¹⁷ Nemoj odvratiti lica svojega od sluge svojega; jer me je tuga; pohitaj, usliši me.

¹⁸ Približi se duši mojoj, izbavi je; nasuprot neprijateljima mojim izbavi me.

¹⁹ Ti znaš pod kakvim sam rugom, stidom i sramotom; pred tobom su svi neprijatelji moji.

²⁰ Sramota satr srce moje, iznemogoh; èekam hoæe li se kome sažaliti, ali nema nikoga; hoæe li me ko potješiti, ali ne nalazim.

²¹ Daju mi žuè da jedem, i u žeði mojoj poje me octom.

²² Trpeza njihova neka im bude mreža i zamka, to neka im bude plata.

²³ Neka im potamne oèi njihove, da ne vide, i njihove bedre raslabi zasvaga.

24 Izlij na njih jarost svoju, i plamen gnjeva tvojega neka ih obuzme!

25 Stan njihov neka opusti, i u njihovijem šatorima neka ne bude nikoga da živi.

26 Jer koga si ti porazio, oni gone, i umnožavaju jade onima koje si ti ranio.

27 Meæi na njih krivicu za krivicom, da ne doðu do pravde tvoje.

28 Neka se izbrišu iz knjige živijeh, i s pravednicima nek ne budu zapisani.

29 A ja sam ništ i bolan; pomoæ tvoja, Bože, nek me zakloni.

30 Slaviaeu ime Božije u pjesmi, veliææu ga u hvali.

31 To je Bogu milije od vola, od teleta s rogovima i s papcima.

32 Vidjeæe ništi i radovaæe se. Koji tražite Boga, oživjeæe srce vaše.

33 Jer Bog èuje uboge, i sužanja svojih ne oglušæ se.

34 Neka ga hvale nebesa i zemlja, mora i sve što se u njima mièe!

35 Jer æe Bog spasti Sion, sazidaæe gradove Judine; i ljudi æe se ondje naseliti i naslijediæe ga.

36 I natražje æe se sluga njegovijeh utvrditi u njemu, i koji ljube ime njegovo nastavaæe na njemu.

70

1 Bože, pohitaj da me izbaviš, Gospode, da mi pomožeš!

2 Nek se postide i posrame koji traže dušu moju! Nek ustupe natrag, i osramote se koji mi zlo žele!

3 Sa stidom nek se vrate natrag koji mi govore: ha! ha!

4 Nek se tješe i vesele tobom koji traže tebe, i koji ljube spasenje tvoje, neka jednako govore: velik je Bog!

5 A ja sam ništ i ubog, Bože, pohitaj k meni! ti si pomoæ moja i izbavitelj moj, Gospode, ne èasi!

71

1 U tebe se, Gospode, uzdam, nemoj me ostaviti pod sramotom vjeenom.

2 Pravdom svojom izbavi me, i oprosti me, prigni k meni uho svoje i pomozì mi.

3 Budi mi grad gdje bih svagda dolazio da živim, uredi spasenje moje; jer si ti grad moj i krjepost moja.

4 Bože moj! uzmi me iz ruke bezbožnikove, iz ruke bezakonikove i nasilnikove.

5 Jer si ti nadanje moje, Gospod je Gospod pouzdanje moje od mladosti moje.

6 Tebe se držim od rođenja, od utrobe matere moje ti si braniè moj; tobom se hvalim svagda.

7 Èudo sam mnogima, a ti si utoèište moje jako.

8 Usta su moja puna hvale tvoje, slave tvoje svaki dan.

9 Nemoj me odbaciti pod starost, kad me izdaje snaga moja, nemoj me ostaviti.

10 Jer neprijatelji moji misle o meni, i koji vrebaju dušu moju dogovaraju se,

11 Govoreæi: Bog ga je ostavio, potjerajte i uhvatite ga, jer ga nema ko izbaviti.

12 Bože! Ne budi daleko od mene; Bože moj! pohitaj mi u pomoæ.

13 Nek se postide i poginu protivnici duše moje; neka popadne stid i sramota na one koji mi traže zla!

14 A ja æe se svagda uzdati, i ponavljaæu hvale tebi.

15 Usta æe moja kazivati pravdu tvoju, svaki dan dobroèinstva tvoja, jer im ne znam broja.

16 Uæi æu u sili Gospoda Gospoda, i slaviaeu samo tvoju pravdu.

17 Bože! ti si me uèio od mladosti, i do danas kazujem èudesa tvoja.

18 Ni u starosti i kad osijed-jeh nemoj me ostaviti, Bože, eda bih kazivao mišicu tvoju natražju, svoj omladini silu tvoju.

19 Pravda je tvoja, Bože, do najviše visine; u velikim djelima, koja si uèinio, Bože, ko je kao ti?

20 Koliko si me puta bacao u ve-like i ljute nevolje, pak si me opet ostavio među živima i iz bezdana me zemaljskih opet izvadio.

21 Mnogo si me puta podizao i ponavljao utjehe.

22 I ja te hvalim uz psaltir, tvoju vjernost, Bože moj; udaram ti u gusle, sveèe Izrailjev!

23 Raduju se usta moja kad pje-vam tebi, i duša moja, koju si izbavio.

24 I jezik moj svaki dan kazuje pravdu tvoju; jer su postiðeni i posramljeni koji mi traže zla.

72

1 Bože, daj caru sud svoj, i pravdu svoju sinu carevu:

2 On æe suditi narodu tvojemu po pravdi, i nevoljnicima tvojim po pravici.

3 Rodiæe narodu gore mirom, i humovi pravdom.

4 On æe suditi nevoljnima u narodu, pomoæi æe sinovima ništèega, i nasilnika æe oboriti,

5 Bojaæe se tebe dok je sunca i mjeseca, od koljena do koljena.

6 Siæi æe kao dažd na pokošenu livadu, kao kaplje koje porašaju zemlju.

7 Procvjetaæe u dane njegove pravednik i svuda mir dokle teèe mjeseca.

8 Vladaæe od mora do mora, i od rijeke do krajeva zemaljskih.

9 Pred njim æe popadati divl-jaci, i neprijatelji njegovi prah æe lizati.

10 Carevi Tarsiski i ostrvljani donijeæe dare, carevi Šavski i Savski daæe danak.

11 Klanjaæe mu se svi carevi, svi narodi biæe mu pokorni.

12 Jer æe izbaviti ubogoga koji cvili i nevoljnoga koji nema po-moænika.

13 Biæe milostiv ništèemu i ubo-gom, i duše æe jadnima spasti.

14 Od prijevare i nasilja iskupiæe duše njihove, i skupa æe biti krv njihova pred oèima njegovima.

15 Oni æe dobro živjeti, i donijeæe mu zlato iz Šave; i svagda æe se moliti za njega, i svaki æe ga dan blagosiljati.

16 Biæe pšenice na zemlji izo-bila; po vrhovima gorskim leli-jaæe se klasje njezino kao Livan-ska šuma, i po gradovima cvje-taæe ljudi kao trava na zemlji.

17 Ime æe njegovo biti uvijek; dokle teèe sunca, ime æe njegovo rasti. Blagosloviæe se u njemu, svi æe ga narodi zvati blaženim.

18 Blagosloven Gospod Bog, Bog Izrailjev, koji jedan èini èudesu!

19 I blagosloveno slavno ime njegovo uvijek! slave njegove napuniæe se sva zemlja. Amin i amin.

20 Svršiše se molitve Davida, sina Jesejeva.

73

1 Ta dobar je Bog Izrailju, onima koji su èista srca.

2 A noge moje umalo ne zaðoše, umalo ne popuznuše stopala moja,

3 Jer se rasrdih na bezumnike videæi kako bezbožnici dobro žive.

4 Jer ne znaju za nevolju do same smrti, i tijelo je njihovo pretilo.

5 Na poslovima èovjeèijim nema ih, i ne muèe se s drugim ljudima.

6 Toga radi optoèeni su ohološæu kao ogrlicom, i obuèeni u objijest kao u stajaæe ruho.

7 Od debljine izbuljeno im je oko, srce puno klape.

8 Potsmijevaju se, pakosno govore o nasilju, oholo govore.

9 Usta svoja dižu u nebo, i zemlju prolazi jezik njihov.

10 I zato se onamo navraćaju neki iz naroda njegova, i piju vodu iz puna izvora.

11 I govore: kako æe razabrati Bog? zar višnji zna?

12 Pa eto, ovi bezbožnici sreæeni na svijetu umnožavaju bogatstvo.

13 Zar dakle uzalud èistim srce svoje, i umivam bezazlenošæu ruke svoje,

14 Dopadam rana svaki dan, i muke svako jutro?

15 Kad bih kazao: govoriæu kao i oni, iznevjerio bih rod sinova tvojih.

16 I tako stadoh razmišljati da bih ovo razumio; ali to bješe teško u oèima mojima.

17 Dok najposlije uдох u svetinju Božiju, i doznah kraj njihov.

18 Ta na klizavom mjestu postavio si ih, i bacaš ih u propast!

19 Kako zaèas propadaju, ginu, nestaje ih od nenadne strahote!

20 Kao san, kad se èovjek probudi, tako probudivši ih, Gospode, u ništa obraæaš utvaru njihov.

21 Kad kipljaše srce moje i ras-trzah se u sebi,

22 Tada bijah neznalica i ne razumijevah; kao živinèe bijah pred tobom.

23 Ali sam svagda kod tebe, ti me držiš za desnu ruku.

24 Po svojoj volji vodiš me, i poslije æeš me odvesti u slavu.

25 Koga imam na nebu? i s tobom nièega neæu na zemlji.

26 Èezne za tobom tijelo moje i srce moje; Bog je grad srca mojega i dio moj dovijeka.

27 Jer evo koji odstupiše od tebe, ginu; ti istrebljavaš svakoga koji

èini preljubu ostavljajuæi tebe.

28 A meni je dobro biti blizu Boga. Na Gospoda polažem nadanje svoje, i kazivaæu sva èudesa tvoja.

74

1 Zašto se, Bože, srdiš na nas dugo; dimi se gnjev tvoj na ovce paše tvoje?

2 Opomeni se sabora svojega, koji si stekao od starine, iskupio sebi u našljednu državu, gore Siona, na kojoj si se naselio.

3 Podigni stope svoje na stare razvaline: sve je razrušio neprijatelj u svetinji.

4 Rièu neprijatelji tvoji na mjestu sabora tvojih, svoje obièaje postavljaju mjesto naših obièaja.

5 Vidiš, oni su kao onaj koji podiže sjekiru na spletene grane u drveta.

6 Sve u njemu što je rezano razbiše sjekirama i bradvama.

7 Ognjem sažegoše svetinju tvoju; na zemlju obalivši oskvrniše stan imena tvojega.

8 Rekoše u srcu svojem: potrimo ih sasvijem. Popališe sva mjesta sabora Božijih na zemlji.

9 Obièaja svojih ne vidimo, nema više proroka, i nema u nas ko bi znao dokle æe to trajati.

10 Dokle æe se, Bože, rugati nasilnik? hoæe li dovijeka protivnik prkositi imenu tvojemu?

11 Zašto ustavljaš ruku svoju i desnicu svoju? Pruži iz njedara svojih, i istrijebi ih.

12 Bože, care moj, koji od starine tvoriš spasenje posred zemlje!

13 Ti si silom svojom raskinuo more, i satro glave vodenim nakazama.

14 Ti si razmrskao glavu krokodilu, dao ga onima koji žive u pustinji da ga jedu.

15 Ti si otvorio izvore i potoke, ti si isušio rijeke koje ne presišu.

16 Tvoj je dan i tvoja je noæ, ti si postavio zvijezde i sunce.

17 Ti si utvrdio sve krajeve zemaljske, ljeto i zimu ti si uredio.

18 Opomeni se toga, neprijatelj se ruga Gospodu, i narod bezumni ne mari za ime tvoje.

19 Ne daj zvijerima duše grlice svoje, nemoj zaboraviti stada stradalaca svojih zsvagda.

20 Pogledaj na zavjet; jer su sve peæine zemaljske pune stanova bezakonja.

21 Nevoljnik nek se ne vrati sramotan, ništi i ubogi neka hvale ime tvoje.

22 Ustani, Bože, brani stvar svoju, opomeni se kako ti se bezumnik ruga svaki dan!

23 Ne zaboravi objesti neprijatelja svojih, vike, koju jednako dižu protivnici tvoji!

75

1 Hvalimo te, Bože, hvalimo; blizu je ime tvoje. Za tebe kazuju èudesu tvoja.

2 "Kad vidim da je vrijeme, sudiaæu pravo.

3 Njiha se zemlja sa svijema koji žive na njoj, ja utvrđujem stupove njezine."

4 Kažem hvališama: ne hvalite se, i bezakonicima: ne dižite roga.

5 Ne dižite u vis roga svojega, ne govorite tvrdoglavo.

6 Jer uzvišivanje ne dolazi ni od istoka ni od zapada ni od pustinje;

7 Nego je Bog sudija, jednoga ponižuje a drugoga uzvišuje.

8 Jer je èaša u ruci Gospodu, vino vri, natoèio je punu, i razdaje iz nje. I talog æe njezin progutati, ispiæe svi bezbožnici na zemlji.

9 A ja æu kazivati dovijeka, pjevaæu Bogu Jakovljevu.

10 "Sve æu rogove bezbožnicima polomiti, a rogovi pravednikovi uzvisiaæe se."

76

1 Zna se u Judeji za Boga, u Izrailja je veliko ime njegovo.

2 U Salimu je stan njegov i naselje njegovo na Sionu.

3 Ondje je polomio krilate strijele luku, štit i maè i rat.

4 Ti si svijetao; divniji od gora hajduèkih.

5 Koji su junaèkog srca postaae plijen, zaspaae snom svojim, i junaci ne naðoše ruku svojih.

6 Od prijetnje tvoje, Bože Jakovljevi, drijemlju kola i konj.

7 Ti si strašan, i ko æe se održati pred licem tvojim kad se razgnjeviš?

8 S neba javljaš sud; zemlja se prepada i muèi,

9 Kad Bog ustaje na sud, da pomože svima koji stradaju na zemlji.

10 I gnjev ljudski obraæa se u slavu tebi, kad se jednom opašeš gnjevom.

11 Polažite i izvršujte zavjete Gospodu Bogu svojemu; svi koji ste oko njega, nosite dare strašnome.

12 On ukroæava duh knezovima, on je strašan carevima zemaljskim.

77

1 Glas moj ide k Bogu, i ja prizivljem njega; glas moj ide k Bogu, i on æe me uslišiti.

2 U dan tuge svoje tražih Gospoda; noæu je ruka moja podignuta, i ne spušta se; duša moja neæe da se utješi.

3 Pominjem Boga, i uzdišem; razmišljam, i trne duh moj.

4 Držim oèi svoje da su budne; klonuo sam, i ne mogu govoriti.

5 Prebrajam stare dane i godine od vijekova.

6 Opominjem se pjesama svojih noæu; razgovaram se sa srcem svojim, i ispitujem duh svoj:

7 "Zar æe se dovijeka gnjeviti na nas Gospod, i neæe više ljubiti?

8 Zar je zasnagda prestala milost njegova, i rijeæ se prekinula od koljena na koljeno?

9 Zar je zaboravio milostiv biti i u gnjevu zatvorio milosrðe svoje?"

10 I rekoh: žalosna je za mene ova promjena desnice višnjega.

11 Pamtim djela Gospodnja; pamtim preðašnje èudo tvoje.

12 Mislio sam o svijem djelima tvojim, razmišljao o radnji tvojoj;

13 Bože! put je tvoj svet; koji je Bog tako velik kao Bog naš?

14 Ti si Bog, koji si èinio èudesu, pokazivao silu svoju meðu narodima;

15 Mišicom si odbranio narod svoj, sinove Jakovljeve i Josifove.

16 Vidješe te vode, Bože, vidješe te vode, i ustreptaše, i bezdane se zadrmaše.

17 Iz oblaka lijaše voda, oblaci davahu glas, i strijele tvoje leæahu.

18 Grmljahu gromovi tvoji po nebu; munje tvoje sijevahu po vasiljenoj, zemlja se tresijaše i njijaše.

19 Po moru bijaše put tvoj, i staze tvoje po velikoj vodi, i trag tvoj ne poznaše se.

20 Vodio si narod svoj kao ovce rukom Mojsijevom i Aronovom.

78

1 Èuj, narode moj, nauk moj, prigni uho svoje k rijeèima usta mojih.

2 Otvoram za prièu usta svoja, kazaæu stare pripovijetke.

3 Što slušasmo i doznasmo, i što nam kazivaše oci naši,

4 Neæemo zatajiti od djece njihove, naraštaju poznom javiaemo slavu Gospodnju i silu njegovu i èudesu koja je uèinio.

5 Svjedoèanstvo podiže u Jakovu, i u Izrailju postavi zakon,

koji dade ocima našim da ga predadu djeci svojoj;

6 Da bi znao potonji naraštaj, djeca koja æe se roditi, pa i oni da bi kazivali svojoj djeci

7 Da polažu na Boga nadanje svoje, i ne zaboravljaju djela Božijih, i zapovijesti njegove da drže;

8 I da ne budu kao oci njihovi, rod nevaljao i uporan, rod koji ne bješe tvrd srcem svojim, niti vjeran Bogu duhom svojim.

9 Sinovi Jefremovi naoružani, koji strijeljaju iz luka, vratiše se natrag, kad bijaše boj.

10 Ne saèuvaše zavjeta Božijega, i po zakonu njegovu ne htješe hoditi.

11 Zaboraviše djela njegova, i èudesu, koja im je pokazao,

12 Kako pred ocima njihovijem uèini èudesu u zemlji Misirskoj, na polju Soanu;

13 Razdvoji more, i provede ih, od vode naèini zid;

14 I vodi ih danju oblakom, i svu noæ svijetlijem ognjem;

15 Raskida stijene u pustinji, i poji ih kao iz velike bezdane;

16 Izvodi potoke iz kamena, i vodi vodu rijekama.

17 Ali oni još jednako griješiše njemu, i gnjeviše višnjega u pustinji.

18 I kušaše Boga u srcu svom, ištuæi jela po volji svojoj,

19 I vikaše na Boga, i rekoše: "može li Bog zgotoviti trpezu u pustinji?"

20 Evo! on udari u kamen, i poteèe voda, i rijeke ustadoše; može li i hljeba dati? hoæe li i mesa postaviti narodu svojemu?"

21 Gospod èu i razljuti se, i oganj se razgorje na Jakova, i gnjev se podiže na Izrailja.

22 Jer ne vjerovalaše Bogu i ne uzdaše se u pomoæ njegovu.

23 Tada zapovjedi oblacima odozgo, i otvori vrata nebeska,

24 I pusti, te im podaždje mana za jelo, i hljeb nebeski dade im.

25 Hljeba anđelskoga jeđашe èovjek; posla im jela do sitosti.

26 Pusti nebom ustoku, i navede silom svojom jug;

27 I kao prahom zasu ih mesom, i kao pijeskom morskim pticama krilatim;

28 Pobaca ih sred okola njihova, oko šatora njihovijeh.

29 I najedoše se i dade im što su željeli.

30 Ali ih još i ne prođe želja, još bješe jelo u ustima njihovijem,

31 Gnjev se Božji podiže na njih i pomori najjaèe među njima, i mladiæe u Izrailju pobi.

32 Preko svega toga još griješiše, i ne vjerovaše èudesima njegovijem.

33 I pusti, te dani njihovi prolaziše uzalud, i godine njihove u strahu.

34 Kad ih ubijaše, onda pritjecahu k njemu, i obraæahu se i iskahu Boga;

35 I pominjahu da je Bog obrana njihova, i višnji izbavitelj njihov.

36 Laskahu mu ustima svojima, i jezikom svojim lagahu mu.

37 A srce njihovo ne bješe njemu vjerno, i ne bijahu tvrdi u zavjetu njegovu.

38 Ali on bješe milostiv, i pokrivaše grijeh, i ne pomori ih, èesto ustavljaše gnjev svoj, i ne podizашe sve jarosti svoje.

39 Opominjaše se da su tijelo, vjetar, koji prolazi i ne vraæa se.

40 Koliko ga puta rasrdiše u pustinji, i uvrijediše u zemlji gdje se ne živi!

41 Sve nanovo kušaše Boga, i sveca Izrailjeva dražiše.

42 Ne sjeæaše se ruke njegove i dana, u koji ih izbavi iz nevolje,

43 U koji uèini u Misiru znake svoje i èudesu svoja na polju Soanu;

44 I provrže u krv rijeke njihove i potoke njihove, da ne mogoše piti.

45 Posla na njih bubine da ih kolju, i žabe da ih more.

46 Ljetinu njihovu dade crvu, i muku njihovu skakavcima.

47 Vinograde njihove pobi gradom, i smokve njihove slanom.

48 Gradu predade stoku njihovu, i stada njihova munji.

49 Posla na njih ognjeni gnjev svoj, jarost, srdnju i mržnju, èetu zlijeh anđela.

50 Ravni stazu gnjevu svojemu, ne èuva duša njihovijeh od smrti, i život njihov predade pomoru.

51 Pobi sve prvence u Misiru, prvi porod po kolibama Hamovijem.

52 I povede narod svoj kao ovce, i vodi ih kao stado preko pustinje.

53 Vodi ih pouzdano, i oni se ne bojaše, a neprijatelje njihove zatrpa more.

54 I dovede ih na mjesto svetinje svoje, na ovu goru, koju zadobi desnica njegova.

55 Odagna ispred lica njihova narode; ždrijebom razdijeli njihovo dostojanje, i po šatorima njihovijem naseli koljena Izrailjeva.

56 Ali oni kušaše i srdiše Boga višnjega i uredaba njegovijeh ne saèuvaše.

57 Odustaše i odvrgoše se, kao i oci njihovi, sлагаše kao rđav luk.

58 Uvrijediše ga visinama svojim, i idolima svojim razdražiše ga.

59 Bog èu i razgnjevi se i rasrdi se na Izrailja veoma.

60 Ostavi naselje svoje u Silomu, šator, u kojem življaše s ljudma.

61 I opravi u ropstvo slavu svoju, i krasotu svoju u ruke neprijateljeve.

⁶² I predade maèu narod svoj, i na dostojanje svoje zaplamtje se.

⁶³ Mladiaèe njegove jede oganj, i djevojkama njegovijem ne pjevaše svatovskih pjesama;

⁶⁴ Sveštenici njegovi padaše od maèa, i udovice njegove ne plakaše.

⁶⁵ Najposlije kao iza sna probudi se Gospod, prenu se kao junak kad se napije vina.

⁶⁶ I pobi neprijatelje svoje s leða, vjeènoj sramoti predade ih.

⁶⁷ I ne htje šatora Josifova, i koljena Jefremova ne izabra.

⁶⁸ Nego izabra koljeno Judino, goru Sion, koja mu omilje.

⁶⁹ I sgradi svetinju svoju kao gornje svoje stanove, i kao zemlju utvrdi je dovijeka.

⁷⁰ I izabra Davida slugu svojega, i uze ga od torova ovèijih,

⁷¹ I od dojljica dovede ga da pase narod njegov, Jakova, i našljedstvo njegovo, Izrailja.

⁷² I on ih pase èistijem srcem, i vodi ih mudrijem rukama.

79

¹ Bože! neznabošci doðoše u dostojanje tvoje; oskvrniše svetu crkvu tvoju, Jerusolim pretvoriše u zidine.

² Truplje sluga tvojih dadoše pticama nebeskijem da ih jedu, tijela svetaca tvojih zvijerima zemaljskim.

³ Proliše krv njihovu kao vodu oko Jerusalama, i ne bješe ko da pogrebe.

⁴ Postadosmo potsmijeh u susjeda svojih, rugaju nam se i sramote nas koji su oko nas.

⁵ Dokle æeš se, Gospode, jednako gnjeviti, jarost tvoja gorjeti kao oganj?

⁶ Izlij gnjev svoj na narode koji te ne znaju, i na carstva koja ne prizivlju tvoje ime.

⁷ Jer izjedoše Jakova, i naselje njegovo opustiše.

⁸ Ne pominji preðašnjih bezakonja naših, veæ pohitaj da nas presreteš milosrðem svojim, jer smo veoma ološali.

⁹ Pomozi nam, Bože, spasitelju naš, radi slave imena svojega, izbavi nas i oèisti od grijeha naših radi imena svojega.

¹⁰ Zašto da govore neznabošci: gdje je Bog njihov? Neka se pokaže pred oèima našim osveta nad neznabošcima za prolitu krv sluga tvojih!

¹¹ Neka izaðu pred lice tvoje uzdasi sužanjski, silom mišice svoje saèuvaj namijenjene smrti.

¹² Sedninom vrati u njedra susjedima našim ruženje, kojim te ružiše, Gospode!

¹³ A mi narod tvoj i ovce paše tvoje dovijeka æemo tebe slaviti i od koljena na koljeno kazivati hvalu tvoju.

80

¹ Pastire Izrailjev, èuj! koji vodiš sinove Josifove kao ovce, koji sjediš na heruvimima, javi se!

² Pred Jefremom i Venijaminom i Manasijom probudi krjepost svoju, i hodi da nam pomožeš.

³ Bože! povrati nas, neka zasja lice tvoje da se spasemo!

⁴ Gospode, Bože nad vojskama! dokle æeš se gnjeviti kad te moli narod tvoj?

⁵ Hraniš ih hljebom suznijem, i pojiš ih suzama trostrukom mjerom.

⁶ Uèinio si da se oko nas svaðaju susjedi naši, i neprijatelji se naši smiju meðu sobom.

⁷ Bože nad vojskama! povrati nas, neka zasja lice tvoje da se spasemo!

⁸ Iz Misira si prenio èokot, izagnao narode, i posadio ga.

⁹ Okrèio si za nj, i on pusti žile, i zauze svu zemlju.

10 Gore se pokriše njegovijem sjenom, i loze su mu kao kedri Božiji.

11 Pustio je loze svoje do mora i ogranke svoje do rijeke.

12 Zašto si mu razvalio ogradu, da ga kida ko god prođe?

13 Gorski vepar podgriza ga, i poljska zvijer jede ga.

14 Bože nad vojskama! obrati se, pogledaj s neba i vidi, i obiđi vinograd ovaj,

15 Sad ovaj, koji je posadila desnica tvoja, i sina, kojega si ukrijepio sebi!

16 Popaljen je ognjem, isjeèen, od strašnoga pogleda tvogoga propade.

17 Neka bude ruka tvoja nad èovjekom desnice tvoje, nad sinom èovjeèijim kojega si utvrdio sebi!

18 I neæemo otstupiti od tebe, oživi nas, i ime tvoje prizivaæemo.

19 Gospode, Bože nad vojskama! povrati nas, neka zasja lice tvoje, da se spasemo!

81

1 Radujte se Bogu, koji nam daje krjepost; poklikujte Bogu Jakovljevu.

2 Podignite pjesme, dajte bubanj, slatke gušle sa psaltirom.

3 Trubite o mijeni u trubu, o uštapu radi praznika našega.

4 Jer je taki zakon u Izrailja, naredba od Boga Jakovljeva.

5 Za svjedoèanstvo postavi Josifu ovo, kad iðaše na zemlju Misirsku. Jezik, kojega ne znah, èuh:

6 "Uklonio sam ramena njegova od bremena, ruke njegove oprostiše se kotarica.

7 U nevolji si me zazvao, i izbavih te, usliših te usred groma, na vodi Merivi iskušah te.

8 Slušaj, narode moj, i završite doèiaeu ti, Izrailju, o kad bi me poslušao:

9 Da ne bude u tebe tuðega Boga, i Bogu stranome nemoj se klanjati.

10 Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Misirske; otvori usta svoja, i ja æu ih napuniti.

11 Ali ne poslušaj narod moj glasa mojega, Izrailj ne mari za me.

12 I ja ih pustih na volju srca njihova, neka hode po svojim mislima.

13 O kad bi narod moj slušao mene, i sinovi Izrailjevi hodili putovima mojim!

14 Brzo bih pokorio neprijatelje njihove, i na protivnike njihove digao bih ruku svoju;

15 Koji mrze na Gospoda, bili bi im pokorni, i dobri dani njihovi bili bi dovijeka;

16 Najboljom bi pšenicom hranio njih, i medom bih iz kamena sitio ih."

82

1 Bog stade na saboru Božijem, usred bogova izreèe sud:

2 "Dokle æete suditi nepravo, i bezbožnicima gledati ko je ko?

3 Sudite ubogome i siroti, onoga koga gone i ništoga pravdajte.

4 Izbavljajte ubogoga i ništoga, iz ruke bezbožnièke otimajte.

5 Ne poznaše, niti razumješe, hode po tami; zadrmaše se zemlji svi temelji.

6 Rekoh: bogovi ste, i sinovi višnjega svi.

7 Ali æete kao ljudi pomrijeti, i kao svaki knez pašæete."

8 Ustani, Bože, sudi zemlji; jer su tvoji po našljedstvu svi narodi.

83

1 Bože! nemoj zamuknuti, nemoj šutjeti, niti poèivaj, Bože!

² Jer evo neprijatelji tvoji uzavreše, i koji te nenavide, podigoše glavu.

³ Po narod tvoji zlo naumiše, i dogovaraju se na izbrane tvoje.

⁴ Rekoše: hodite da ih istrijebimo između naroda da se više ne spominje ime Izrailjevo.

⁵ Složno pristaše i suprot tebi vjeru uhvatiše:

⁶ Naselja Edomova i Ismailovci, Moav i Agareni,

⁷ Geval i Amon i Amalik, Filisteji s Tircima;

⁸ I Asur udruži se s njima; postadoše mišica sinovima Lotovijem.

⁹ Uèini im onako kao Madijamu, kao Sisari, kao Javinu na potoku Kisonu,

¹⁰ Koji su istrijebljeni u Aendoru, nagnojiše sobom zemlju.

¹¹ Uradi s njima, s knezovima njihovijem, kao s Orivom i Zivom, i sa svima glavarima njihovijem kao sa Zevejem i Salmanom.

¹² Jer govore: osvojimo naselja Božija.

¹³ Bože moj! zapovjedi neka budu kao prah, kao pijesak pred vjetrom.

¹⁴ Kao što oganj sažiže šumu, i kao plamen što zapaljuje gore,

¹⁵ Tako ih pognaj burom svojom i vihorom svojim smeti ih.

¹⁶ Pokrij lice njihovo sramotom, da bi tražili ime tvoje, Gospode!

¹⁷ Neka se stide i srame dovjeka, neka se smetu i izginu!

¹⁸ I neka znadu da si ti, kojemu je ime Gospod, jedini najviši nad svom zemljom.

84

¹ Kako su mili stanovi tvoji, Gospode nad silama!

² Gine duša moja želeæi u dvore Gospodnje; srce moje i tijelo moje otima se k Bogu živome.

³ I ptica nahodi kuæu, i lastavica gnijezdo sebi gdje leže ptiaæ svoje, kod oltara tvojih,

Gospode nad silama, care moj i Bože moj!

⁴ Blago onima koji žive u domu tvom! Oni te hvale bez prestanka.

⁵ Blago onima kojima je sila u tebi, i kojima su u srcu putovi tvoji!

⁶ Iduæi dolinom plaèevnom, pretvaraju je u izvore, i dažd je odijeva blagoslovima.

⁷ Idu zbor za zborom, javljaju se pred Bogom na Sionu.

⁸ Gospode, Bože nad silama! usliši molitvu moju, Bože Jakovljevi!

⁹ Bože, branièu naš! sagni se i vidi lice pomazanika svojega!

¹⁰ Jer je bolje jedan dan u dvorima tvojim od hiljade. Volim biti na pragu doma Božijega nego živjeti u šatorima bezbožnièkim.

¹¹ Jer je Gospod Bog sunce i štit, Gospod daje blagodat i slavu; onima koji hode u bezazlenosti ne ukraæuje nijednoga dobra.

¹² Gospode nad silama! blago èovjeku, koji se u te uzda!

85

¹ Smilovao si se, Gospode, na zemlju svoju, povratio si roblje Jakovljevo.

² Prostio si nepravdu narodu svojemu, pokrio si sve grijehе njegove.

³ Ustavio si svu jarost svoju, ublažio žestinu gnjeva svojega.

⁴ Povrati nas, Bože spasitelju naš, prekini srdnju svoju na nas.

⁵ Zar æeš se do vijeka gnjeviti na nas, i protegnuti gnjev svoj od koljena na koljeno?

⁶ Zar se ne æeš povratiti i oživiti nas, da bi se narod tvoji radovao o tebi?

⁷ Pokaži nam, Gospode, milost svoju, i pomoæ svoju daj nam.

⁸ Da poslušam što govori Gospod Bog. On izrièe mir narodu svojemu i svecima svojim, i onima koji se obraæaju srcem k njemu.

⁹ Da, blizu je onijeh koji ga se boje pomoæ njegovu, da bi naselio slavu u zemlji našoj!

¹⁰ Milost i istina srešæe se, pravda i mir poljubiaæe se.

¹¹ Istina æe niknuti iz zemlje i pravda æe s neba priniknuti.

¹² I Gospod æe dati dobro, i zemlja naša daæe plod svoj.

¹³ Pravda æe pred njim iaæi, i postaviaæe na put stope svoje.

86

¹ Prigni, Gospode! uho svoje i usliši me, jer sam nevoljan i ništ.

² Saèuvaj dušu moju, jer sam tvoj poklonik. Spasi slugu svojega, Bože moj, koji se u te uzda.

³ Smiluj se na me, Gospode, jer k tebi viæem vas dan.

⁴ Obeseli dušu sluge svojega, jer k tebi, Gospode, podižem dušu svoju.

⁵ Jer si ti, Gospode, dobar i milosrdan i veoma milostiv svima koji te prizivlju.

⁶ Èuj, Gospode, molitvu moju, i slušaj glas moljenja mojega.

⁷ U dan tuge svoje prizivljem te, jer æeš me uslišiti.

⁸ Nema meðu bogovima takoga kakav si ti, Gospode, i nema djela takijeh kakva su tvoja.

⁹ Svi narodi, koje si stvorio, doæi æe i pokloniti se pred tobom, Gospode, i slaviti ime tvoje.

¹⁰ Jer si ti velik i tvoriš èudesu; ti si jedan Bog.

¹¹ Pokaži mi, Gospode, put svoj, i iaæi æu u istini tvojoj; uèini neka se mili srcu mojemu bojati se imena tvojega.

¹² Slavიაæu te, Gospode Bože moj, svijem srcem svojim, i poštovaæu ime tvoje dovijeka.

¹³ Jer je milost tvoja velika nada mnogom, i izvadio si dušu moju iz pakla najdubljega.

¹⁴ Bože, oholice ustaše na mene, i gomila nasilnika traži dušu moju, i nemaju tebe pred sobom.

¹⁵ Ali ti, Gospode, Bože milostivi i blagi, strpljivi i bogati dobrotom i istinom,

¹⁶ Pogledaj na me i smiluj mi se, daj silu svoju sluzi svojemu, i pomози sinu sluškinje svoje;

¹⁷ Uèini sa mnogom èudo dobrote. Neka vide koji me nenavide, i postide se, što si mi, Gospode, pomogao i utješio me.

87

¹ Što je sam osnovao na gorama svetijem,

² Vrata Sionska ljubi Gospod više svijeh stanova Jakovljevijeh.

³ Slavno kazuju za tebe, grade Božji!

⁴ "Meðu one, koji me znaju, brojiaæu Misir i Vavilon. Gle i Filisteji i Tir s Etiopskom ondje su se rodili."

⁵ O Sionu æe se govoriti: taj se i taj rodio u njemu; sam višnji utvrðuje ga.

⁶ Gospod æe u prijepisu naroda zavikati: ovaj se rodio u njemu.

⁷ I koji pjevaju i vesele se, svi su izvori moji u tebi.

88

¹ Gospode Bože, spasitelju moj, danju viæem i noæu pred tobom.

² Nek izaðe preda te molitva moja, prigni uho svoje k jauku mojemu;

³ Jer je duša moja puna jada, i život se moj primaæe paklu.

⁴ Izjednaèih se s onima koji u grob odlaze, postadoh kao èovjek bez sile,

⁵ Kao meðu mrtve baèen, kao ubijeni, koji leže u grobu, kojih se više ne sjeæaš, i koji su od ruke tvoje daleko.

⁶ Metnuo si me u jamu najdonju, u tamu, u bezdanu.

⁷ Oteža mi gnjev tvoj, i svima valima svojim udaraš me.

8 Udaljio si od mene poznanike moje, njima si me omrazio; zatvoren sam, i ne mogu izaæi.

9 Oko moje usahnu od jada, viëem te, Gospode, vas dan, pružam k tebi ruke svoje.

10 Eda li æeš na mrtvima èiniti èudesu? ili æe mrtvi ustati i tebe slaviti?

11 Eda li æe se u grobu pripovijedati milost tvoja, i istina tvoja u truhljenju?

12 Eda li æe u tami poznati èudesu tvoja, i pravdu tvoju gdje se sve zaboravlja?

13 Ali ja, Gospode, k tebi viëem, i jutrom molitva moja sreća te.

14 Zašto, Gospode, odbacuješ dušu moju, i odvraæaš lice svoje od mene?

15 Muëim se i izdišem od udaraca, podnosim strahote tvoje, bez nadanja sam.

16 Gnjev tvoj stiže me, strahote tvoje razdiru me.

17 Optjeèu me svaki dan kao voda, stežu me otkuda.

18 Udaljio si od mene druga i prijatelja; poznanici moji sakrili su se u mrak.

89

1 Milosti æu Gospodnje pjevati uvijek, od koljena na koljeno javljaæu istinu tvoju ustima svojim.

2 Jer znam da je zavavijek osnovana milost, i na nebesima da si utvrdio istinu svoju, rekavši:

3 "Uèinih zavjet s izbranim svojim, zakleh se Davidu, služi svojemu:

4 Dovijeka æu utvrðivati sjeme tvoje i prijesto tvoj ureðivati od koljena do koljena.

5 Nebo kazuje èudesu tvoja, Gospode, i istinu tvoju sabor svetijeh.

6 Jer ko je nad oblacima ravan Gospodu? ko æe se izjednaèiti s Gospodom meðu sinovima Božijim?

7 Bogu se valja klanjati na saboru svetijeh, strašnji je od svih koji su oko njega.

8 Gospode, Bože nad vojskama! ko je silan kao ti, Bože? I istina je tvoja oko tebe.

9 Ti vladaš nad silom morskom; kad podigne vale svoje, ti ih ukroæavaš.

10 Ti si oborio oholi Misir kao ranjenika, krjepkom mišicom svojom rasijao si neprijatelje svoje.

11 Tvoje je nebo i tvoja je zemlja; ti si sazdao vasiljenu i što je god u njoj.

12 Sjever i jug ti si stvorio, Tavor i Ermon o tvom se imenu raduje.

13 Tvoja je mišica krjepka, silna je ruka tvoja, i visoka desnica tvoja.

14 Blagost je i pravda podnožje prijestolu tvojemu, milost i istina ide pred licem tvojim.

15 Blago narodu koji zna trubnu pokliè! Gospode! u svjetlosti lica tvojega oni hode;

16 Imenom se tvojim raduju vas dan, i pravdom tvojom uzvišuju se.

17 Jer si ti krasota sile njihove, i po milosti tvojoj uzvišuje se rog naš.

18 Jer je od Gospoda obrana naša, i od svetoga Izrailjeva car naš.

19 Tada si govorio u utvari vjernima svojim, i rekao: "poslah pomoæ junaku, uzvisih izbranoga svojega iz naroda.

20 Naðoh Davida slugu svojega, svetim uljem svojim pomazah ga.

21 Ruka æe moja biti jednako s njim, i mišica moja krijepiæe ga.

22 Neæe ga neprijatelj nadvladati, i sin bezakonja neæe mu dosaditi.

23 Potræu pred licem njegovijem neprijatelje njegove, i nenavidnike njegove poraziæu.

24 Istina je moja i milost moja s njim; i u moje ime uzvisiæe se rog

njegov.

²⁵ Pružiæu na more ruku njegovu, i na rijeke desnicu njegovu.

²⁶ On æe me zvati: ti si otac moj, Bog moj i grad spasenja mojega.

²⁷ I ja æu ga uèiniti prvencem, višim od careva zemaljskih.

²⁸ Dovijeka æu mu hraniti milost svoju, i zavjet je moj s njim vjeran.

²⁹ Produljiæu sjeme njegovo do vijeka, i prijesto njegov kao dane nebeske.

³⁰ Ako sinovi njegovi ostave zakon moj, i ne uzidu u zapovijestima mojim;

³¹ Ako pogaze uredbe moje, i zapovijesti mojih ne saèuvaju,

³² Onda æu ih pokarati prutom za nepokornost, i ranama za bezakonje njihovo;

³³ Ali milosti svoje neæu uzeti od njega, niti æu prevrnuti istinom svojom;

³⁴ Neæu pogaziti zavjeta svojega, i što je izašlo iz usta mojih neæu poreæi.

³⁵ Jednom se zakleh svetošæu svojom; zar da slažem Davidu?

³⁶ Sjeme æe njegovo trajati do vijeka, i prijesto njegov kao sunce preda mnom;

³⁷ On æe stajati uvijek kao mjesec i vjerni svjedok u oblacima."

³⁸ A sad si odbacio i zanemario, razgnjevio si se na pomazanika svojega;

³⁹ Zanemario si zavjet sa slugom svojim, bacio si na zemlju vijenac njegov.

⁴⁰ Razvalio si sve ograde njegove, gradove njegove obratio si u zidine.

⁴¹ Plijene ga svi koji prolaze onuda, posta potsmijeh u susjeda svojih.

⁴² Uzvisio si desnicu neprijatelja njegovih, obradovao si sve protivnike njegove.

⁴³ Zavratio si ostrice maèa njegova, i nijesi ga ukrijepio u boju;

⁴⁴ Uzeo si mu svjetlost, i prijesto njegov oborio si na zemlju;

⁴⁵ Skratio si dane mladosti njegove i obukao ga u sramotu.

⁴⁶ Dokle æeš se, Gospode, jednako odvraæati, dokle æe kao oganj plamtjeti gnjev tvoj?

⁴⁷ Opomeni se kakav je vijek moj, kako si ni na što stvorio sve sinove Adamove?

⁴⁸ Koji je èovjek živio i nije smrti vidio, i izbavio dušu svoju iz ruku paklenijeh?

⁴⁹ Gdje su predašnje milosti tvoje, Gospode? Kleo si se Davidu istinom svojom.

⁵⁰ Opomeni se, Gospode, prijekora sluga svojih, koji nosim u njedrima svojim od svijeh silnijeh naroda,

⁵¹ Kojim kore neprijatelji tvoji, Gospode, kojim kore trag pomazanika tvojega.

⁵² Blagosloven Gospod uvijek! Amin, amin.

90

¹ Gospode! ti si nam utoèište od koljena do koljena.

² Prije nego se gore rodiše i sazda se zemlja i vasiljena, i od vijeka i do vijeka ti si Bog.

³ Ti povraæaš èovjeka u truhlež, i govoriš: vratite se sinovi ljudski!

⁴ Jer je tisuæa godina pred oèima tvojima kao dan juèerašnji, kad mine, i kao straža noæna.

⁵ Ti ih kao povodnjem odnosiš; oni su kao san, kao trava, koja rano vene,

⁶ Ujutru cvjeta i uvene, uveèe se pokosi i sasuši.

⁷ Jer nas nestaje od gnjeva tvojega, i od jarosti tvoje u smetnji smo.

⁸ Stavio si bezakonja naša preda se, i tajne naše na svjetlost lica svojega.

⁹ Svi se dani naši prekraæuju od srdnje tvoje, godine naše prolaze kao glas.

¹⁰ Dana godina naših svega ima do sedamdeset godina, a u jaæega do osamdeset godina: i sam je cvijet njihov muka i nevolja; jer teku brzo, i mi odlijeæemo.

¹¹ Ko zna silu gnjeva tvojega i tvoju jarost, da bi te se kao što treba bojao?

¹² Nauèi nas tako brojiti dane naše, da bismo stekli srce mudro.

¹³ Povrati se, Gospode! Dokle æeš? Smiluj se na sluge svoje.

¹⁴ Ujutru nas nasiti dobrote svoje, i radovaæemo se i veseliti u sve dane svoje.

¹⁵ Obraduj nas prema danima, u koje si nas muèio, i prema godinama, u koje smo gledali nevolju.

¹⁶ Neka se pokaže na slugama tvojim djelo tvoje, i slava tvoja na sinovima njihovijem.

¹⁷ Neka bude dobra volja Gospoda Boga našega s nama, i djelo ruku naših dovrši nam, i djelo ruku naših dovrši.

91

¹ Koji živi u zaklonu višnjega, u sjenu svemoguæega poèiva.

² Govori Gospodu: ti si utoèište moje i braniè moj, Bog moj, u kojega se uzdam.

³ On æe te izbaviti iz zamke ptiæareve, i od ljutoga pomora;

⁴ Perjem svojim osjeniaæe te, i pod krilima njegovijem zakloniaæš se; istina je njegova štiti i ograda.

⁵ Neæeš se bojati strahote noæene, strijele, koja leti danju,

⁶ Pomora, koji ide po mraku, bolesti, koja u podne mori.

⁷ Pašæe pored tebe tisuæa i deset tisuæa s desne strane tebi, a tebe se neæe dotaæi.

⁸ Samo æeš gledati oèima svojima, i vidjeæeš platu bezbožnicima.

⁹ Jer si ti, Gospode, pouzdanje moje. Višnjega si izabrao sebi za utoèište.

¹⁰ Neæe te zlo zadesiti, i udarac neæe dosegnuti do kolibe tvoje.

¹¹ Jer anđelima svojim zapovijeda za tebe da te èuvaju po svijem putovima tvojim.

¹² Na ruke æe te uzeti da gdje ne zapneš za kamen nogom svojom.

¹³ Na lava i na aspidu nastupaæeš i gaziæeš laviæa i zmaja.

¹⁴ "Kad me ljubi, izbaviæu ga; zakloniaæu ga, kad je poznao ime moje.

¹⁵ Zazvaæe me, i uslišiaæu ga; s njim æu biti u nevolji, izbaviæu ga i proslaviaæu ga.

¹⁶ Duga života nasitiaæu ga, i pokazaæu mu spasenje svoje."

92

¹ Lijepo je hvaliti Gospoda, i pjevati imenu tvojemu, višnji,

² Javljati jutrom milost tvoju, i istinu tvoju noæu,

³ Uz deset žica i uz psaltir, i uz jasne gusle!

⁴ Jer si me razveselio, Gospode, djelima svojim, s djela ruku tvojih radujem se.

⁵ Kako su velika djela tvoja, Gospode! Veoma su duboke pomisli tvoje.

⁶ Bezumnik ne zna, i neznalica ne razumije toga.

⁷ Kad bezbožnici nièu kao trava i cvjetaju svi koji èine bezakonje, to biva zato da bi se istrijebili dovijeka.

⁸ A ti si, Gospode, visok uvijek.

⁹ Jer evo neprijatelji tvoji, Gospode, jer evo neprijatelji tvoji ginu, i rasipaju se svi koji èine bezakonje;

¹⁰ A moj rog ti uzvišuješ kao rog u jednoroga, ja sam pomazan novijem uljem.

¹¹ I oko moje vidi neprijatelje moje, i o bezakonicima, koji ustaju na mene, slušaju uši moje.

12 Pravednik se zeleni kao finik, kao kedar na Livanu uzvišuje se.

13 Koji su zasađeni u domu Gospodnjem, zelene se u dvorovima Boga našega;

14 Rodni su i u starosti, jedri i zeleni,

15 Javljujuæi da je pravedan Gospod, braniè moj, i da nema u njemu nepravde.

93

1 Gospod caruje. Obukao se u velièanstvo, obukao se Gospod u silu, i opasao se. Zato je vasiljena tvrda, i neæe se pomjeriti.

2 Prijesto tvoj stoji od iskona; od vijeka ti si.

3 Podižu rijeke, Gospode, podižu rijeke glas svoj, podižu rijeke vale svoje:

4 Od hujanja vode mnoge i silne, od vala morskih silniji je na visini Gospod.

5 Svjedoèanstva su tvoja veoma tvrda; domu tvomemu pripada svetost, Gospode, na dugo vrijeme.

94

1 Bože od osвете, Gospode, Bože od osвете, pokaži se!

2 Podigni se, sudijo zemaljski, podaj zaslugu oholima.

3 Dokle æe se bezbožnici, Gospode, dokle æe se bezbožnici hvaliti?

4 Ruže i oholo govore, velièaju se svi koji èine bezakonje.

5 Gaze narod tvoj, Gospode, i dostojanje tvoje muèe.

6 Udovicu i došljaka ubijaju, i sirote more.

7 I govore: neæe vidjeti Gospod, i neæe doznati Bog Jakovljevi.

8 Orazumite se, preludi ljudi! budale! kad æete biti pametni?

9 Koji je stvorio uho, zar ne èuje? i koji je oko naèinio, zar ne vidi?

10 Zar neæe oblièiti koji narode urazumljuje, koji uèi èovjeka da zna?

11 Gospod zna misli ljudima kako su ništave.

12 Blago èovjeku koga ti, Gospode, urazumljuješ, i zakonom svojim uèiš;

13 Da bi mu dao mir u zle dane, dok se iskopa jama bezbožniku.

14 Jer neæe odbaciti Gospod naroda svojega, i dostojanja svojega neæe ostaviti.

15 Jer æe se sud vratiti na pravdu, i njega æe naæi svi prava srca.

16 Ko æe ustati za mene suprot zlima? ko æe stati za mene suprot onima koji èine bezakonje?

17 Kad mi Gospod ne bi bio pomoænik, brzo bi se duša moja preselila onamo gdje se muèi.

18 Kad reèem: drkæe mi noga, milost tvoja, Gospode, prihvata me.

19 Kad se umnože brige u srcu mom, utjehe tvoje razgovaraju dušu moju.

20 Eda li æe blizu tebe stati prijesto krvnièki, i onaj koji namišlja nasilje nasuprot zakonu?

21 Spremaju se na dušu pravednikovu, i krv pravu okrivljuju.

22 Ali je Gospod moje pristanište, i Bog je moj tvrdo utoèište moje.

23 On æe im vratiti za bezakonje njihovo, za njihovu zloæu istrijebiæe ih, istrijebiæe ih Gospod, Bog naš.

95

1 Hodite, zapjevajmo Gospodu, pokliknimo Bogu, gradu spasenja svojega!

2 Izađimo pred lice njegovo s hvalom, u pjesmama pokliknimo mu!

3 Jer je Gospod velik Bog i velik car nad svijem bogovima.

4 U njegovoj su ruci dubine zemaljske, i visine gorske njegove su.

5 Njegovo je more i on ga je stvorio, i suhotu ruke su njegove naèinile.

6 Hodite, poklonimo se, pripadnimo, kleknimo pred Gospodom tvorcem svojim.

7 Jer je on Bog naš, i mi narod paše njegove i ovce ruke njegove. Sad kad biste poslušali glas njegov:

8 "Nemojte da vam odrveni srce vaše kao u Merivi, kao u dan kušanja u pustinji,

9 Gdje me kušate oci vaši, ispitajte i vidjete djelo moje.

10 Èetrdeset godina srdih se na rod onaj, i rekoh: ovi ljudi tumaraju srcem, i ne znaju putova mojih;

11 I zato se zakleh u gnjevu svom da neæe uæi u mir moj."

96

1 Pjevajte Gospodu pjesmu novu, pjevaj Gospodu, sva zemljo!

2 Pjevajte Gospodu, blagosiljajte ime njegovo, javljajte od dana na dan spasenje njegovo.

3 Kazujte po narodima slavu njegovu, po svijem plemenima èudesa njegova.

4 Jer je velik Gospod i valja ga hvaliti: strašniji je od svih bogova.

5 Jer su svi bogovi u naroda ništa: a Gospod je nebesa stvorio.

6 Slava je i veličanstvo pred licem njegovijem, sila i krasota u svetinji njegovoj.

7 Dajte Gospodu, plemena narodna, dajte Gospodu slavu i èast.

8 Dajte Gospodu slavu prema imenu njegovu. Nosite dare i idite u dvore njegove.

9 Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti. Strepiti pred njim, sva zemljo!

10 Recite narodima: Gospod caruje; zato je vasiljena tvrda i neæe se pomjestiti; on æe suditi narodima pravo.

11 Nek se vesele nebesa, i zemlja se raduje; nek pljeska more i što je u njemu;

12 Neka skaèe polje i sve što je na njemu; tada nek se raduju sva drveta šumska

13 Pred licem Gospodnjim; jer ide, jer ide da sudi zemlji. Sudiaæe vasiljenoj po pravdi, i narodima po istini svojoj.

97

1 Gospod caruje: nek se raduje zemlja! nek se vesele ostrva mnoga.

2 Oblak je i mrak oko njega; blagost i pravda podnože prijestolu njegovu.

3 Oganj pred njim ide, i pali naokolo neprijatelje njegove.

4 Munje njegove sijevaju po vasiljenoj; vidi i strepi zemlja.

5 Gore kao vosak tope se od lica Gospodnjega, od lica Gospoda svoj zemlji.

6 Nebesa kazuju pravdu njegovu, i svi narodi vide slavu njegovu.

7 Nek se stide svi koji se klanjaju kipovima, koji se hvale idolima svojim. Poklonite mu se svi bogovi.

8 Èuje i raduje se Sion, i kæeri se Judejske vesele radi sudova tvojih, Gospode!

9 Jer si ti, Gospode, visok nad svom zemljom i nadvišuješ sve bogove.

10 Koji ljubite Gospoda, mrzite na zlo. On èuva duše svetaca svojih; iz ruku bezbožnièkih otima ih.

11 Svjetlost se prosipa na pravednika, i veselje na one koji su prava srca.

12 Radujte se pravedni o Gospodu, i slavite sveto ime njegovo.

98

¹ Pojte Gospodu pjesmu novu, jer uèini èudesu. Pomože mu desnica njegova i sveta mišica njegova.

² Javi Gospod spasenje svoje, pred narodima otkri pravdu svoju.

³ Opomenu se milosti svoje i vjernosti svoje k domu Izrailjevu. Vidješe svi krajevi zemaljski spasenje Boga našega.

⁴ Raduj se Gospodu, sva zemljo; pjevajte, poklikujte i popijevajte!

⁵ Udarajte Gospodu u gusle, u gusle i s glasom psalamskim.

⁶ U trube i rogove zatrubite pred carem Gospodom.

⁷ Neka pljeska more i što je u njemu, vasiljena i koji u njoj žive;

⁸ Rijeke neka pljeskaju rukama; skupa gore nek se raduju

⁹ Pred licem Gospodnjim; jer ide da sudi zemlji; sudiaèe vasiljenoj pravedno, i narodima vjerno.

99

¹ Gospod caruje: neka strepe narodi; sjedi na heruvimima: nek se drma zemlja!

² Gospod je na Sionu velik, i visok nad svima narodima.

³ Neka slave veliko i strašno ime tvoje; da je svet!

⁴ Neka slave silu cara koji ljubi pravdu. Ti si utvrdio pravdu; sud i pravdu ti si uredio u Jakovu.

⁵ Uzvišujte Gospoda Boga našega, i klanjajte se podnožju njegovu; da je svet!

⁶ Mojsije i Aron, sveštenici njegovi, i Samuilo jedan od onih koji prizivlju ime njegovo, prizivahu Boga, i on ih usliši.

⁷ U stupu od oblaka govoraše njima; oni èuvaše zapovijesti njegove i uredbu koju im dade.

⁸ Gospode, Bože naš, ti si ih uslišio; ti si im bio Bog blag i plaèao za djela njihova.

⁹ Uzvišujte Gospoda Boga našega, i klanjajte se na svetoj gori njegovoj, jer je svet Gospod Bog naš.

100

¹ Raduj se Gospodu, sva zemljo!

² Služite Gospodu veselo; idite pred lice njegovo pjevajuèi!

³ Poznajte Gospod da je Bog. On nas je stvorio, i mi smo dostojanje njegovo, narod njegov i ovce paše njegove.

⁴ Ulazite na vrata njegova sa slavom, u dvore njegove s hvalom. Slavite ga, i blagosiljajte ime njegovo.

⁵ Jer je dobar Gospod; milost je njegova uvijek, i istina njegova od koljena na koljeno.

101

¹ Milost i pravdu pjevam; tebe, Gospode, slavim.

² Razmišljam o putu pravom, kad bi god došao k meni, hodim u bezazlenosti srca svojega u domu svom.

³ Ne stavljam pred oèi svoje riješi nepotrebne, mrzim na djela koja su protiv zakona, ne pristajem za njima.

⁴ Srce pokvareno daleko je od mene; zlijeh ne znam.

⁵ Ko tajno opada blišnjega svojega, toga izgonim; ko je ohola oka i naduta srca, toga ne trpim.

⁶ Oèi su moje obraèene na vjerne na zemlji, da bi sjedjeli sa mnom. Ko hodi putem pravijem, taj služi meni.

⁷ Ne živi u domu mojem koji radi lukavo; koji govori laž, ne stoji pred oèima mojima.

⁸ Jutrom zatirem sve bezbožnike na zemlji, da bih istrijebio iz grada Gospodnjega sve koji èine bezakonje.

102

¹ Gospode! èuj molitvu moju, i vika moja nek izađe preda te.

² Nemoj odvratiti lica svojega od mene; u dan kad sam u nevolji prigni k meni uho svoje, u dan kad te prizivam, pohitaj, usliši me.

³ Jer prođoše kao dim dani moji, kosti moje kao topionica ogorješe.

⁴ Pokošeno je kao trava i posahlo srce moje, da zaboravih jesti hljeb svoj.

⁵ Od uzdisanja mojega prionu kost moja za meso moje.

⁶ Postadoh kao gem u pustinji; ja sam kao sova na zidinama.

⁷ Ne spavam, i sjedim kao ptica bez druga na krovu.

⁸ Svaki dan ruže me neprijatelji moji, i koji su se pomamili na mene, mnogom se uklinju.

⁹ Jedem pepeo kao hljeb, i piæe svoje rastvaram suzama

¹⁰ Od gnjeva tvojega i srdnje tvoje; jer podigavši me bacio si me.

¹¹ Dani su moji kao sjen, koji prolazi, i ja kao trava osuših se.

¹² A ti, Gospode, ostaješ dovikajeka, i spomen tvoj od koljena do koljena.

¹³ Ti æeš ustati, smilovaæeš se na Sion, jer je vrijeme smilovati se na nj, jer je došlo vrijeme;

¹⁴ Jer slugama tvojim omilje i kamenje njegovo, i prah njegov žale.

¹⁵ Tada æe se neznabošci bojati imena Gospodnjega, i svi carevi zemaljski slave njegove;

¹⁶ Jer æe Gospod sazidati Sion, i javiti se u slavi svojoj;

¹⁷ Pogledaæe na molitvu onijeh koji nemaju pomoæi, i neæe se oglušiti molbe njihove.

¹⁸ Napisaæe se ovo potonjemu rodu, i narod nanovo stvoren hvaliaæe Gospoda,

¹⁹ Što je prinikao sa svete visine svoje, Gospod pogledao s neba na zemlju,

²⁰ Da èuje uzdisanje suznjevo, i odriješi sinove smrtni;

²¹ Da bi kazivali na Sionu ime Gospodnje i hvalu njegovu u Jerusalimu,

²² Kad se skupe narodi i carstva da služe Gospodu.

²³ Strošio je na putu krjepost moju, skratio dane moje.

²⁴ Rekoh: Bože moj! nemoj me uzeti u polovini dana mojih. Tvoje su godine od koljena do koljena.

²⁵ Davno si postavio zemlju, i nebesa su djelo ruku tvojih.

²⁶ To æe proæi, a ti æeš ostati; sve æe to kao haljina ovetšati, kao haljinu promijenijaæš ih i promijenijaæ se.

²⁷ Ali ti si taj isti i godine tvoje neæe isteaæi.

²⁸ Sinovi æe sluga tvojih živjeti, i sjeme æe se njihovo utvrditi pred licem tvojim.

103

¹ Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda, i sve što je u meni sveto ime njegovo.

² Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda, i ne zaboravljaj nijednoga dobra što ti je uèinio.

³ On ti prašta sve grijehe i iscjeljuje sve bolesti tvoje;

⁴ Izbavlja od groba život tvoj, vjenèava te dobrotom i milošæu;

⁵ Ispunja dobrim želje tvoje, ponavlja se kao u orla mladost tvoja.

⁶ Gospod tvori pravdu i sud svima kojima se krivo èini.

⁷ Pokaza putove svoje Mojsiju, sinovima Izrailjevim djela svoja.

⁸ Milostiv je i dobar Gospod, spor na gnjev i veoma blag.

⁹ Ne gnjevi se jednako, niti se dovijeka srdi.

¹⁰ Ne postupa s nama po grijesima našim, niti nam vraæa po nepravdama našim.

11 Nego koliko je nebo visoko od zemlje, tolika je milost njegova k onima koji ga se boje.

12 Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša.

13 Kako otac žali sinove, tako Gospod žali one koji ga se boje.

14 Jer zna građu našu, opominje se da smo prah.

15 Dani su èovjeèiji kao trava; kao cvijet u polju, tako cvjeta.

16 Dune vjetar na nj, i nestane ga, niti æe ga više poznati mjesto njegovo.

17 Ali milost Gospodnja ostaje od vijeka i do vijeka na onima koji ga se boje, i pravda njegova na sinovima sinova,

18 Koji drže zavjet njegov, i pamte zapovijesti njegove, da ih izvršuju.

19 Gospod na nebesima postavi prijesto svoj, i carstvo njegovo svijem vlada.

20 Blagosiljajte Gospoda anđeli njegovi, koji ste silni krjepošæu, izvršujete rijeè njegovu slušajuæi glas rijeèi njegove.

21 Blagosiljajte Gospoda sve vojske njegove, sluge njegove, koje tvorite volju njegovu.

22 Blagosiljajte Gospoda sva djela njegova, po svijem mjestima vlade njegove! Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda!

104

1 Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda! Gospode, Bože moj, velik si veoma, obukao si se u veličanstvo i krasotu.

2 Obukao si svjetlost kao haljinu, razapeo nebo kao šator;

3 Vodom si pokrio dvorove svoje, oblake načinio si da su ti kola, ideš na krilima vjetrnijem.

4 Èiniš vjetrove da su ti anđeli, plamen ognjeni da su ti sluge.

5 Utvrdio si zemlju na temeljima njezinim, da se ne pomjesti va vijek vijeka.

6 Bezdanom kao haljinom odjenuo si je; na gorama stoje vode.

7 Od prijatnje tvoje bježe, od gromovnoga glasa tvojega teku.

8 Izlaze na gore i slaze u doline, na mjesto koje si im utvrdio.

9 Postavio si među, preko koje ne prelaze, i ne vraæaju se da pokriju zemlju.

10 Izveo si izvore po dolinama, između gora teku vode.

11 Napajaju sve zvijeri poljske; divlji magarci gase žeđu svoju.

12 Na njima ptice nebeske žive; kroz grane razliježe se glas njihov.

13 Napajaš gore s visina svojih, plodima djela tvojih siti se zemlja.

14 Daješ te raste trava stoci, i zelen na korist èovjeku, da bi izvodio hljeb iz zemlje.

15 I vino veseli srce èovjeku, i lice se svijetli od ulja, i hljeb srce èovjeku krijepi.

16 Site se drveta Božija, kedri Livanski, koje si posadio.

17 Na njima ptice viju gnijezda; stanak je rođin na jelama.

18 Gore visoke divokozama, kamen je utoèište zeèevima.

19 Stvorio si mjesec da pokazuje vremena, sunce poznaje zapad svoj.

20 Stereš tamu, i biva noæ, po kojoj izlazi sve zvijerje šumsko;

21 Lavovi riðu za plijenom, i traže od Boga hrane sebi.

22 Sunce grane, i oni se sakrivaju i liježu u lože svoje.

23 Izlazi èovjek na posao svoj, i na rad svoj do veèera.

24 Kako je mnogo djela tvojih, Gospode! Sve si premudro stvorio; puna je zemlja blaga tvojega.

25 Gle, more veliko i široko, tu gmižu bez broja, životinja mala i velika;

26 Tu lađe plove, krokodil, kojega si stvorio da se igra po njemu.

27 Sve tebe èeka, da im daješ piæu na vrijeme.

28 Daješ im, primaju; otvoriš ruku svoju, site se dobra.

29 Odvratiš lice svoje, žaloste se; uzmeš im duh, ginu, i u prah svoj povraæaju se.

30 Pošlješ duh svoj, postaju, i ponavljaš lice zemlji.

31 Slava Gospodu uvijek; nek se veseli Gospod za djela svoja!

32 On pogleda na zemlju, i ona se trese; dotakne se gora, i dime se.

33 Pjevaæu Gospodu za života svojega; hvaliaæu Boga svojega dok sam god.

34 Neka mu bude mila besjeda moja! veseljaæu se o Gospodu.

35 Neka nestane grješnika sa zemlje, i bezbožnika neka ne bude više! Blagosiljaj, dušo moja, Gospoda! Aliluja!

105

1 Hvalite Gospoda; glasite ime njegovo; javljajte po narodima djela njegova.

2 Pjevajte mu i slavite ga; kazujte sva èudesa njegova.

3 Hvalite se svetijem imenom njegovijem; nek se veseli srce onih koji traže Gospoda.

4 Tražite Gospoda i silu njegovu, tražite lice njegovo bez prestanka.

5 Pamтите èudesa njegova koja je uèinio, znake njegove i sudove usta njegovijeh.

6 Sjeme Avramovo sluge su njegove, sinovi Jakovljevi izbrani njegovi.

7 On je Gospod Bog naš, po svoj su zemlji sudovi njegovi.

8 Pamti uvijek zavjet svoj, rijeè, koju je dao na tisuæu koljena,

9 Što je zavjetovao Avramu, i za što se kleo Isaku.

10 To je postavio Jakovu za zakon, i Izrailju za zavjet vjeèni,

11 Govoreæi: tebi æu dati zemlju Hanansku u našljedni dio.

12 Tada ih još bijaše malo na broj, bijaše ih malo, i bjehu došljaci.

13 Iðahu od naroda do naroda, iz jednoga carstva k drugome plemenu.

14 Ne dade nikome da im naudi, i karaše za njih careve:

15 "Ne dirajte u pomazanike moje, i prorocima mojim ne èinite zla."

16 I pusti glad na onu zemlju; i potr sav hljeb što je za hranu.

17 Posla pred njima èovjeka; u roblje prodan bi Josif.

18 Okovima stegoše noge njegove, gvožðe tištaše dušu njegovu,

19 Dok se steèe rijeè njegova, i rijeè Gospodnja proslavi ga.

20 Posla car i odriješi ga; gospodar nad narodima, i pusti ga.

21 Postavi ga gospodarem nad domom svojim, i zapovjednikom nad svijem što imaše.

22 Da vlada nad knezovima njegovijem po svojoj volji, i starješine njegove urazumljuje.

23 Tada dođe Izrailj u Misir; i Jakov se preseli u zemlju Hamovu.

24 I namnoži Bog narod svoj i uèini ga jaèega od neprijatelja njegovijeh.

25 Prevrnu se srce njihovo te omrznuše na narod njegov, i èiniše lukavstvo slugama njegovijem.

26 Posla Mojsija, slugu svojega, Arona izbranika svojega.

27 Pokazaše meðu njima èudotvornu silu njegovu i znake njegove u zemlji Hamovoj.

28 Pusti mrak i zamraèi, i ne protiviše se rijeèi njegovoj.

29 Pretvori vodu njihovu u krv, i pomori ribu njihovu.

30 Provre zemlja njihova žabama, i klijeti careva njihovijeh.

31 Reèe, i dođoše bubine, uši po svijem krajevima njihovijem.

32 Mjesto dažda posla na njih grad, živi oganj na zemlju njihovu.

33 I pobi èokote njihove i smokve njihove, i potr drveta u krajevima njihovijem.

34 Reèe, i dođoše skakavci i gusjenice nebrojene;

35 I izjedoše svu travu po zemlji njihovoj, i pojedoše rod u polju njihovu.

36 I pobi sve prvence u zemlji njihovoj, prvine svakoga truda njihova.

37 Izvede Izrailjce sa srebrom i zlatom, i ne bješe sustala u plemenima njihovijem.

38 Obradova se Misir izlasku njihovu, jer strah njihov bješe na nj pao.

39 Razastrije im oblak za pokrivaè, i oganj da svijetli noæu.

40 Moliše, i posla im prepelice, i hljebom ih nebeskim hrani.

41 Otvori kamen i proteèe voda, rijeke protekoše po suhoj pustinji.

42 Jer se opominjaše svete rijeèi svoje k Avramu, služi svojemu.

43 I izvede narod svoj u radosti, izbrane svoje u veselju.

44 I dade im zemlju naroda i trud tuđinaca u našljedstvo.

45 Da bi èuvali zapovijesti njegove, i zakone njegove pazili. Aliluja.

106

1 Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je do vijeka milost njegova.

2 Ko æe iskazati silu Gospodnju? isprièati svu slavu njegovu?

3 Blago onima koji drže istinu i tvore pravo svagda!

4 Opomeni me se, Gospode, po svojoj milosti k narodu svojemu; pohodi me pomoæu svojom,

5 Da bih vidio u dobru izbrane tvoje, veselio se u veselju naroda tvojega, hvalio se zajedno s našljedstvom tvojim.

6 Zgriješismo s ocima svojim, postasmo krivci, bezakonici.

7 Oci naši u Misiru ne razumješe èudesa tvojih, ne opominjaše se velikih milosti tvojih, i vikaše kraj mora, kraj Crvenoga Mora.

8 Ali im on pomože imena svojega radi, da bi pokazao silu svoju.

9 Zaprijeti Crvenom Moru, i presahnu; i prevede ih preko bezdane kao preko pustinje;

10 I saèuva ih od ruke nenavidnikove, i izbavi ih iz ruke neprijateljeve.

11 Pokri voda neprijatelje njihove, nijedan od njih ne osta.

12 Tada vjerovaše rijeèima njegovijem, i pjevaše mu hvalu.

13 Ali brzo zaboraviše djela njegova, i ne poèekaše volje njegove.

14 Polakomiše se u pustinji, i stadoše kušati Boga u zemlji gdje se ne živi.

15 On ispuni molbu njihovu, ali posla pogibao na dušu njihovu.

16 Pozavidješe Mojsiju i Aronu, kojega bješe Gospod osvetio.

17 Rasjede se zemlja, i proždrije Datana i zatrapa èetu Avironovu.

18 I spali oganj èetu njihovu, i plamen sažeže bezbožnike.

19 Naèiniše tele kod Horiva, i klanjahu se kipu.

20 Mijenjahu slavu svoju na priliku vola, koji jede travu.

21 Zaboraviše Boga, spasitelja svojega, koji je uèinio velika djela u Misiru,

22 Divna u zemlji Hamovoj, strašna na Crvenom Moru.

23 I šeaše ih istrijebiti, da Mojsije izbranik njegov ne stade kao u rasjelinu pred njim, i ne odvрати jarost njegovu da ih ne istrijebi.

24 Poslije ne mariše za zemlju željenu, ne vjerovaše rijeèi njegovoj.

25 Pobuniše se u šatorima svojim, ne slušaše glasa Gospodnjega.

26 I on podiže ruku svoju na njih, da ih pobije u pustinji,

27 Da pobije pleme njihovo među narodima, i rasi je ih po zemljama.

28 I pristaše za Velfegorom, i je-došè prineseno na žrtvu mrtvima.

29 I rasrdiše Boga djelima svo-jim, i udari u njih pogibao.

30 I ustade Fines, i umilostivi, i prestade pogibao.

31 I to mu se primi u pravdu, od koljena do koljena dovijeka.

32 I razgnjeviše Boga na vodi Merivi, i Mojsije postrada njih radi;

33 Jer dotužiše duhu njegovu, i pogriješi ustima svojim.

34 Ne istrijebiše naroda, za koje im je Gospod rekao;

35 Nego se pomiješase s nezn-abošcima, i nauèiše djela njihova.

36 Stadoše služiti idolima nji-hovijem, i oni im biše zamka.

37 Sinove svoje i kæeri svoje prinosiše na žrtvu đavolima.

38 Prolivaše krv pravu, krv sinova svojih i kæeri svojih, koje prinošahu na žrtvu idolima Hananskim, i oskvrni se zemlja krvnijem djelima.

39 Oskvrniše sebe djelima svo-jim, i èiniše preljubu postupanjem svojim.

40 I planu gnjev Gospodnji na narod njegov, i omrznu mu dio njegov.

41 I predade ih u ruke nezn-abožaèke, i nenavidnici njihovi stadoše gospodariti nad njima.

42 Dosađivaše im neprijatelji nji-hovi, i oni biše pokoreni pod vlast njihovu.

43 Mnogo ih je puta izbavljao, ali ga oni srdiše namjerama svojim, i biše poništeni za bezakonje svoje.

44 Ali on pogleda na nevolju njihovu, èuvši tužnjavu njihovu,

45 I opomenu se zavjeta svojega s njima, i pokaja se po velikoj milosti svojoj;

46 I uèini, te ih stadoše žaliti svi koji ih bjehu zarobili.

47 Spasi nas, Gospode Bože naš, i pokupi nas iz neznabožaca, da slavimo sveto ime tvoje, da se hvalimo tvojom slavom!

48 Blagosloven Gospod Bog Izrailjev od vijeka i do vijeka! I sav narod neka kaže: amin! Aliluja!

107

1 Hvalite Gospoda, jer je dobar; jer je dovijeka milost njegova.

2 Tako neka reku koje je izbavio Gospod, koje je izbavio iz ruke neprijateljeve,

3 Skupio ih iz zemalja, od istoka i zapada, od sjevera i mora.

4 Lutaše po pustinji gdje se ne živi, puta gradu naseljenome ne nahodiše;

5 Bjehu gladni i žedni, i duša njihova iznemagaše u njima;

6 Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj; i izbavi ih iz nevolje njihove.

7 I izvede ih na prav put, koji ide u grad naseljeni.

8 Neka hvale Gospoda za milost njegovu, i za èudesa njegova radi sinova ljudskih!

9 Jer siti dušu taštu, i dušu gladnu puni dobra.

10 Sjedeše u tami i u sjenu smrtnom, okovani u tugu i u gvoždèe;

11 Jer ne slušaše rijeèi Božijih, i ne mariše za volju višnjega.

12 On poništi srce njihovo stradanjem; spotakoše se, i ne bješe ko da pomože.

13 Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj, i izbavi ih iz nevolje njihove;

14 Izvede ih iz tame i sjena smrtnoga, i raskide okove njihove.

15 Neka hvale Gospoda za milost njegovu, i za èudesa njegova radi sinova ljudskih!

16 Jer razbi vrata mjedena, i prijevornice gvozdene slomi.

17 Bezumnici stradaše za nevaljale putove svoje, i za nepravde svoje.

18 Svako se jelo gadilo duši njihovoj, i dođoše do vrata smrtnih.

19 Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj, i izbavi ih iz nevolje njihove.

20 Posla rijeè svoju i iscijeli ih, i izbavi ih iz groba njihova.

21 Neka hvale Gospoda za milost njegovu, i za èudesa njegova radi sinova ljudskih!

22 I neka prinesu žrtvu za hvalu, i kazuju djela njegova u pjesmama!

23 Koji plove po moru na korabljima, i rade na velikim vodama,

24 Oni su vidjeli djela Gospodnja, i èudesa njegova u dubini.

25 Kaže, i diže se silan vjetar, i ustaju vali na njemu,

26 Dižu se do nebesa i spuštaju do bezdana: duša se njihova u nevolji razliva;

27 Posræu i ljuljaju se kao pijani; sve mudrosti njihove nestaje.

28 Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj, i izvede ih iz nevolje njihove.

29 On obraæa vjetar u tišinu, i vali njihovi umuknu.

30 Vesele se kad se stišaju, i vodi ih u pristanište koje žele.

31 Neka hvale Gospoda za milost njegovu, i za èudesa njegova radi sinova ljudskih!

32 Neka ga uzvišuju na saboru narodnom, na skupštini starješinskoj slave ga!

33 On pretvara rijeke u pustinju, i izvore vodene u suhotu,

34 Rodnu zemlju u slanu pustaru za nevaljalstvo onijeh koji žive na njoj.

35 On pretvara pustinju u jezera, i suhu zemlju u izvore vodene,

36 I naseljava onamo gladne. Oni zidaju gradove za življenje;

37 Siju polja, sade vinograde i sabiraju ljetinu.

38 Blagosilja ih i množe se jako, i stoke im ne umaljuje.

39 Prije ih bijaše malo, padahu od zla i nevolje, što ih stizaše.

40 On sipa sramotu na knezove, i ostavlja ih da lutaju po pustinji gdje nema putova.

41 On izvlaèi ubogoga iz nevolje, i plemena množi kao stado.

42 Dobri vide i raduju se, a svako nevaljalstvo zatiskuje usta svoja.

43 Ko je mudar, neka zapamti ovo, i neka poznađu milosti Gospodnje.

108

1 Gotovo je srce moje, Bože; pjevaæu i hvaliaæu zajedno sa slavom svojom.

2 Preni se psaltire i gusle, ustaæu rano.

3 Slaviaæu tebe, Gospode, po narodima, pojaæu tebi po plemenima.

4 Jer je svrh nebesa milost tvoja i do oblaka istina tvoja.

5 Uzvisi se više nebesa, Bože, i po svoj zemlji neka bude slava tvoja!

6 Da bi se izbacili mili tvoji, pomozi desnicom svojom, i usliši me.

7 Bog reèe u svetinji svojoj: "veseliaæu se, razdijeliaæu Sihem, i dolinu Sokot razmjeriaæu.

8 Moj je Galad, moj je Manasija, Jefrem je krjepost glave moje, Juda skiptar moj.

9 Moav je èaša iz koje se umivam, Edomu æu pružiti obuaæu svoju; nad zemljom Filistejskom popijevaæu."

10 Ko æe me odvesti u tvrði grad? ko æe me otpratiti do Edoma?

11 Zar neæeš ti, Bože, koji si naš odbacio, i ne ideš, Bože, s vojskama našim?

12 Daj nam pomoæ u tjeskobi, obrana je èovjeèija uzalud.

13 Bogom smo jaki; on gazi neprijatelje naše.

109

1 Bože, slavo moja, nemoj muèati,

2 Jer se usta bezbožnièka i usta lukava na me otvoriše; govore sa mnom jezikom lažljivijem.

3 Rijeèima zlobnijem sa svijeh strana gone me, i oružaju se na me ni za što.

4 Za ljubav moju ustaju na mene, a ja se molim.

5 Vraæaju mi zlo za dobro, i mržnju za ljubav moju.

6 Postavi nad njim starješinu bezbožnika, i protivnik neka mu stane s desne strane.

7 Kad se stane suditi, neka izađe kriv, i molitva njegova neka bude grijeh.

8 Neka budu dani njegovi kratki, i vlast njegovu neka dobije drugi.

9 Djeca njegova nek budu sirote, i žena njegova udovica.

10 Djeca njegova nek se potucaju i prose, i neka traže hljeba izvan svojih pustolina.

11 Neka mu uzme dužnik sve što ima, i neka razgrabe tuđini muku njegovu.

12 Nek se ne nađe niko ko bi ga ljubio, ni ko bi se smilovao na sirote njegove.

13 Natražje njegovo nek se zatre, u drugom koljenu neka pogine ime njihovo.

14 Bezakonje starijih njegovijeh nek se spomene u Gospoda, i grijeh matere njegove nek se ne izbriše.

15 Neka budu svagda pred Gospodom, i on neka istrijebi spomen njihov na zemlji;

16 Zato što se nije sjeæao èiniti milost, nego je gonio èovjeka ništaega i ubogoga, i tužnome u srcu tražio smrt.

17 Ljubio je kletvu, neka ga i stigne; nije mario za blagoslov, neka i otide od njega.

18 Nek se obuèe u kletvu kao u haljinu, i ona nek uđe u njega kao voda, i kao ulje u kosti njegovu.

19 Nek mu ona bude kao haljina, u koju se oblaèi, i kao pojas, kojim se svagda paše.

20 Taka plata nek bude od Gospoda onima koji me nenavide, i koji govore zlo na dušu moju.

21 A meni, Gospode, Gospode, uèini što prilièi imenu tvojemu. Ti si dobar, milošæu svojom izbavi me.

22 Jer sam nevoljan i ništ, i srce je moje ranjeno u meni.

23 Nestaje me kao sjena, kad se odmièe; tjeraju me kao skakavce.

24 Koljena moja iznemogoše od posta, i tijelo moje omrša.

25 Postadoh potsmijeh njima; videæi me mašu glavom svojom.

26 Pomozi mi, Gospode, Bože moj, spasi me po milosti svojoj.

27 Neka poznanu da je ovo tvoja ruka, i ti, Gospode, da si ovo uèinio.

28 Oni kunu, a ti blagoslovi; ustaju, ali nek se postide, i sluga se tvoj obraduje.

29 Nek se protivnici moji obuku u sramotu, i kao haljinom nek se pokriju stidom svojim.

30 Hvaliaæu Gospoda veoma us-tima svojima, i usred mnogih slaviaæu ga,

31 Jer stoji s desne strane ubogome, da bi ga spasao od onijeh koji osuđuju dušu njegovu.

110

1 Reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojima.

2 Skiptar sile daje ti Gospod sa Siona: vladaj sred neprijatelja svojih.

³ U dan rata tvojega narod je tvoj gotov u svetoj krasoti. Kao rosa zori iz utrobe, taka je u tebe mladost tvoja.

⁴ Gospod se zakleo, i neæe se pokajati: ti si sveštenik do vijeka po redu Melhisedekovu.

⁵ Gospod je tebi s desne strane. Pobiæe u dan gnjeva svojega careve;

⁶ Sudiaæe narodima, napuniaæe zemlju trupova; satraæe glavu na zemlji širokoj.

⁷ Iz potoka æe na putu piti, i zato æe podignuti glavu.

111

¹ Hvalim te, Gospode, od svega srca na vijeæu pravedniækom i na saboru.

² Velika su djela Gospodnja, draga svima koji ih ljube.

³ Djelo je njegovo slava i krasota, i pravda njegova traje do vijeka.

⁴ Èudesu je svoja uèinio da se ne zaborave; dobar je i milostiv Gospod.

⁵ Hranu daje onima koji ga se boje, pamti uvijek zavjet svoj.

⁶ Silu djela svojih javio je narodu svojemu davši im našljedstvo naroda.

⁷ Djela su ruku njegovijeh istina i pravda; vjerne su sve zapovijesti njegove;

⁸ Tvrde su za vavijek vijeka, osnovane na istini i pravdi.

⁹ Izbavljenje posla narodu svojemu; postavi zavavijek zavjet svoj. Ime je njegovo sveto, i valja mu se klanjati.

¹⁰ Poèetak je mudrosti strah Gospodnji; dobra su razuma svi koji ih tvore. Hvala njegova traje do vijeka.

112

¹ Blago èovjeku koji se boji Gospoda, kome su veoma omiljele zapovijesti njegove.

² Silno æe biti na zemlji sjeme njegovu, rod pravedniæki biæe blagosloven.

³ Obilje je i bogatstvo u domu njegovu, i pravda njegova traje do vijeka.

⁴ U tami sjaje vidjelo pravednicima od dobroga, milostivoga i pravednoga.

⁵ Blago onome koji je milostiv i daje u zajam! On æe dati tvrðu rijeèima svojim na sudu.

⁶ Jer neæe posrnuti do vijeka, pravednik æe se spominjati uvijek.

⁷ Ne boji se zla glasa; srce je njegovo stalno, uzda se u Gospoda.

⁸ Utvrðeno je srce njegovo, neæe se pobožati, i vidjeæe kako padaju neprijatelji njegovi.

⁹ Prosipa, daje ubogima; pravda njegova traje do vijeka, rog se njegov uzvišuje u slavi.

¹⁰ Bezbožnik vidi i jedi se, škrguæe zubima svojim, i sahne. Želja æe bezbožnicima propasti.

113

¹ Hvalite, sluge Gospodnje, hvalite ime Gospodnje,

² Da bude ime Gospodnje blagosloveno otsad i do vijeka.

³ Od istoka sunèanoga do zapada da se slavi ime Gospodnje.

⁴ Uzvišen je nad svima narodima Gospod; svrh nebesa je slava njegova.

⁵ Ko je kao Gospod, Bog naš, koji sjedi na visini;

⁶ Koji se sagiba da vidi što je na nebesima i na zemlji;

⁷ Koji iz praha podiže ubogoga, i iz kala uzvišuje ništega;

⁸ I posaðuje ga s knezovima, s knezovima u narodu njegovu;

⁹ Od nerotkinje naseljava kuæu, uèinivši je radosnom majkom sinovima. Aliluja!

114

¹ Kad izađe Izrailj iz Misira, dom Jakovljevi iz naroda tuđega,

² Judeja postade svetinja Božija, Izrailj oblast njegova.

³ More vidje i pobježe; Jordan se obrati natrag.

⁴ Gore skakaše kao ovnovi, brdašca kao jaganjci.

⁵ Što ti bi, more, te pobježe i tebi, Jordane, te se obrati natrag?

⁶ Gore, što skačete kao ovnovi, i brdašca, kao jaganjci?

⁷ Pred licem Gospodnjim drkæi, zemljo, pred licem Boga Jakovljeva.

⁸ Koji pretvara kamen u jezero vodeno, granit u izvor vodeni.

115

¹ Ne nama, Gospode, ne nama, nego imenu svojemu daj slavu, po milosti svojoj.

² Zašto da govore narodi: gdje li je Bog njihov?

³ Bog je naš na nebesima, tvori sve što hoæe.

⁴ Idoli su njihovi srebro i zlato, djelo ruku èovjeèijih.

⁵ Usta imaju, a ne govore; oèi imaju, a ne vide;

⁶ Uši imaju, a ne èuju; nozdrve imaju, a ne mirišu;

⁷ Ruke imaju, a ne hvataju; noge imaju, a ne hode, i ne puštaju glasa iz grla svojega.

⁸ Taki su i oni koji ih grade, i svi koji se uzdaju u njih.

⁹ Dome Izrailjev, uzdaj se u Gospoda; on im je pomoæ i štit.

¹⁰ Dome Aronov, uzdaj se u Gospoda; on im je pomoæ i štit.

¹¹ Koji se bojite Gospoda, uzdajte se u Gospoda; on im je pomoæ i štit.

¹² Gospod nas se opominje, blagosilja nas, blagosilja dom Izrailjev, blagosilja dom Aronov;

¹³ Blagosilja one koji se boje Gospoda, male i velike.

¹⁴ Da vam Gospod umnoži blagoslove, vama i sinovima vašim!

¹⁵ Gospod da vas blagoslovi, tvorac neba i zemlje!

¹⁶ Nebo je nebo Gospodnje, a zemlju je dao sinovima èovjeèijim.

¹⁷ Neæe te mrtvi hvaliti, Gospode, niti oni koji siðu onamo gdje se muèi.

¹⁸ Nego æemo mi blagosiljati Gospoda otsad i do vijeka. Aliluja!

116

¹ Milo mi je što Gospod usliši molitveni glas moj;

² Što prignu k meni uho svoje; i zato æu ga u sve dane svoje prizivati.

³ Opkoliše me bolesti smrtne, i jadi pakleni zadesiše me, naiđoh na tugu i muku;

⁴ Ali prizvah ime Gospodnje: Gospode! izbavi dušu moju!

⁵ Dobar je Gospod i pravedan, i Bog je naš milostiv;

⁶ Èuva proste Gospod; bijah u nevolji, i pomože mi.

⁷ Vрати se, dušo moja, u mir svoj! jer je Gospod dobrotvor tvoj!

⁸ Ti si izbavio dušu moju od smrti, oko moje od suza, nogu moju od spoticanja.

⁹ Hodiaæu pred licem Gospodnjim po zemlji živijeh.

¹⁰ Vjerovah kad govorih: u ljutoj sam nevolji.

¹¹ Rekoh u smetnji svojoj: svaki je èovjek laža.

¹² Šta æu vratiti Gospodu za sva dobra što mi je uèinio?

¹³ Uzeæu èašu spasenja, i prizvaæu ime Gospodnje.

¹⁴ Izvršiaæu obeæanja svoja Gospodu pred svijem narodom njegovijem.

¹⁵ Skupa je pred Gospodom smrt svetaca njegovijeh.

16 O Gospode! ja sam sluga tvoj, ja sam sluga tvoj, sin sluškinje tvoje; raskovao si s mene okove moje.

17 Žrtvu za hvalu prinijeaŕu tebi, i ime Gospodnje prizvaæu.

18 Izvršiaæu obeæanja svoja Gospodu pred svijem narodom njegovijem,

19 U dvoru doma Gospodnjega, usred tebe, Jeruslime. Aliluja!

117

1 Hvalite Gospoda svi narodi, slavite ga sva plemena;

2 Jer je velika milost njegova k nama, i istina Gospodnja traje dovijeka. Aliluja!

118

1 Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je dovijeka milost njegova.

2 Neka reæe Izrailj da je dovijeka milost njegova;

3 Neka reæe dom Aronov da je dovijeka milost njegova;

4 Neka reku svi koji se boje Gospoda da je dovijeka milost njegova.

5 Iz tjeskobe povikah ka Gospodu i usliši me, izvede me na prostrano mjesto Gospod.

6 Gospod je sa mnom, ne bojim se; šta æe mi uèiniti èovjek?

7 Gospod mi je pomoænik: slobodno æu gledati u neprijatelje svoje.

8 Bolje je uzdati se u Gospoda negoli se oslanjati na èovjeka;

9 Bolje je uzdati se u Gospoda negoli se oslanjati na knezove.

10 Svi me narodi opkoliše; ali ih u ime Gospodnje razbih.

11 Optekoše, opkoliše me; ali ih u ime Gospodnje razbih.

12 Opkoliše me kao pèele sat, i ugasiše se kao oganj u trnju: u ime ih Gospodnje razbih.

13 Otisnuo si me da padnem, ali me Gospod prihvati.

14 Gospod je hvala moja i pjesma; on mi postade spasitelj.

15 Glas radosti i spasenja èuje se u kolibama pravednièkim: "desnica Gospodnja daje silu;

16 Desnica Gospodnja uzvišuje, desnica Gospodnja daje silu."

17 Neæu umrijeti, nego æu živ biti, i kazivati djela Gospodnja.

18 Karajuæi pokara me Gospod; ali me smrti ne dade.

19 Otvorite mi vrata od pravde, uæi æu na njih, slaviaæu Gospoda.

20 "Evo vrata Gospodnja, na koja ulaze pravednici!"

21 Hvalim te, što si me uslišio, i postao mi spasitelj.

22 Kamen koji odbaciše zidari, posta glava od ugla.

23 To bi od Gospoda i divno je u našim oèima.

24 Evo dan, koji stvori Gospod! Radujmo se i veselimo se u nj!

25 O Gospode, pomozì! o Gospode, daj da bude u napredak!

26 Blagosloven koji ide u ime Gospodnje! Blagosiljamo vas iz doma Gospodnjega.

27 Gospod je Bog krjepak, i on nas obasja; žrtvu prazniènu, vezanu vrvicama, vodite k rogovima žrtveniku.

28 Ti si Bog moj, tebe hvalim, Bože moj, tebe uzvišujem.

29 Hvalite Gospoda, jer je dobar, jer je milost njegova dovijeka.

119

1 Blago onima kojima je put èist, koji hode u zakonu Gospodnjem.

2 Blago onima koji èuvaju otkrivenja njegova, svijem srcem traže ga;

3 Koji ne èine bezakonja, hode putovima njegovijem!

4 Ti si dao zapovijesti svoje, da se èuvaju dobro.

5 Kad bi putovi moji bili upravljani da èuvam naredbe tvoje!

6 Onda se ne bih postidio, pazeæi na zapovijesti tvoje;

7 Hvalio bih te s pravijem srcem, uèeæi se pravednijem zakonima tvojim.

8 Èuvaæu naredbe tvoje, nemoj me ostaviti sasvijem.

9 Kako æe mladie oèistiti put svoj? Vladajuæi se po tvojim rijeèima.

10 Svijem srcem svojim tražim tebe, ne daj mi da zaðem od zapovijesti tvojih.

11 U srce svoje zatvorio sam rijeè tvoju, da ti ne griješim.

12 Blagosloven si, Gospode! nauèi me naredbama svojim.

13 Ustima svojim javljam sve sudove usta tvojih.

14 Na putu otkrivenja tvojih radujem se kao za veliko bogatstvo.

15 O zapovijestima tvojim razmišljam, i pazim na putove tvoje.

16 Naredbama tvojim tješim se, ne zaboravljam rijeèi tvoje.

17 Uèini milost sluzi svojemu, da bih živio i èuvao rijeè tvoju.

18 Otvori oèi moje, da bih vidio èudesu zakona tvogega;

19 Gost sam na zemlji, nemoj sakriti od mene zapovijesti svojih.

20 Iznemože duša moja želeæi bez prestanka poznati sudove tvoje.

21 Ti si strašan prokletim oholicama, koje zastranjuju od zapovijesti tvojih.

22 Odvрати od mene rug i sramotu, jer èuvam otkrivenja tvoja.

23 Sjede knezovi i dogovaraju se na mene; a sluga tvoj razmišlja o naredbama tvojim.

24 Otkrivenja su tvoja utjeha moja, savjetnici moji.

25 Duša moja leži u prahu; oživi me po rijeèi svojoj.

26 Kazujem putove svoje, i èuješ me; nauèi me naredbama svojim.

27 Urazumi me o putu zapovijesti svojih, i razmišljaæu o èudesima tvojim.

28 Suze proliva duša moja od tuge, okrijepi me po rijeèi svojoj.

29 Put lažni ukloni od mene i zakon svoj daruj mi.

30 Put istini izbrah, zakone tvoje tražim.

31 Prionuh za otkrivenja tvoja, Gospode; nemoj me osramotiti.

32 Putem zapovijesti tvojih trèim, jer si raširio srce moje.

33 Pokaži mi, Gospode, put naredaba svojih, da ga se držim do kraja.

34 Urazumi me, i držaæu se zakona tvogega, i èuvati ga svijem srcem.

35 Postavi me na stazu zapovijesti svojih, jer mi je ona omiljela.

36 Privij srce moje k otkrivenjima svojim, a ne k lakomstvu.

37 Odvрати oèi moje da ne gledaju ništavila, putem svojim oživi me.

38 Ispuni sluzi svojemu rijeè svoju da te se boji.

39 Ukloni rug moj, kojega se plašim; jer su sudovi tvoji blagi.

40 Mile su mi zapovijesti tvoje, pravdom svojom oživi me.

41 Neka dođe na me milost tvoja, Gospode, pomoæ tvoja po rijeèi tvojoj.

42 I ja æu odgovoriti onome koji me ruži; jer se uzdam u rijeè tvoju.

43 Nemoj uzeti nigda od usta mojih rijeèi istine, jer èekam sudove tvoje.

44 I èuvaæu zakon tvoj svagda, dovijeka i bez prestanka.

45 Hodiaæu slobodno, jer tražim zapovijesti tvoje.

46 Govoriaæu o otkrivenjima tvojim pred carevima, i neæu se stidjeti.

47 Tješiaæu se zapovijestima tvojim, koje ljubim.

48 Ruke svoje pružam k zapovijestima tvojim, koje ljubim, i razmišljam o naredbama tvojim.

49 Opomeni se riječi svoje k sluzi svojemu, na koju si mi zapovjedio da se oslanjam.

50 U nevolji mojoj tješi me što me riječ tvoja oživljava.

51 Oholi mi se rugaju veoma; ali ja ne otstupam od zakona tvojega.

52 Pamtim sudove tvoje od iskona, Gospode, i tješim se.

53 Gnjev me obuzima na bezbožnike, koji ostavljaju zakon tvoj.

54 Naredbe su tvoje pjesma moja u putničkom stanu mojem.

55 Noću pominjem ime tvoje, Gospode, i ćuvam zakon tvoj.

56 To je moje, da ćuvam zapovijesti tvoje.

57 Dio moj ti si, Gospode; naučio sam ćuvati riječi tvoje.

58 Molim ti se iz svega srca, smiluj se na me po riječi svojoj.

59 Razmatram putove svoje, i obraćam noge svoje k otkrivenjima tvojim.

60 Hitim, i ne zatežem se ćuvati zapovijesti tvoje.

61 Mreže bezbožničke opkoliše me, ali zakona tvojega ne zaboravljam.

62 U po noći ustajem da te slavim za pravedne sudove tvoje.

63 U zajednici sam sa svima koji se tebe boje i koji ćuvaju zapovijesti tvoje.

64 Dobrete je tvoje, Gospode, puna sva zemlja; naredbama svojim nauči me.

65 Učinio si dobro sluzi svojemu, Gospode, po riječi svojoj.

66 Dobroj misli i znanju nauči me, jer zapovijestima tvojim vjerujem.

67 Prije stradanja svojega lutah, a sad ćuvam riječ tvoju.

68 Ti si dobar, i dobro učiniš; nauči me naredbama svojim.

69 Oholi pletu na mene laž, ali se ja svijem srcem držim zapovijesti tvojih.

70 Zadriglo je srce njihovo kao salo, a ja se tješim zakonom tvojim.

71 Dobro mi je što stradam, da se naučim naredbama tvojim.

72 Miliji mi je zakon usta tvojih nego tisuć zлата i srebra.

73 Ruke tvoje stvorile su me i načinile me; urazumi me, i naučavao se zapovijestima tvojim.

74 Koji se tebe boje, vidjelo me, i radovao se što se uzdam u tvoju riječ.

75 Znam da su sudovi tvoji, Gospode, pravedni, i po pravdi me karaš.

76 Neka bude dobrota tvoja utjeha moja, kao što si rekao sluzi svojemu.

77 Neka dođe k meni milosrđe tvoje, i oživim; jer je zakon tvoj utjeha moja.

78 Nek se postide oholi; jer me bez krivice oboriše. Ja razmišljam o zapovijestima tvojim.

79 Nek se obrate k meni koji se tebe boje, i koji znadu otkrivenja tvoja.

80 Srce moje neka bude savršeno u naredbama tvojim, da se ne postidim.

81 Ćezne duša moja za spasenjem tvojim, riječ tvoju čekam.

82 Ćeznu oči moje za riječju tvojom; govorim: kad ćeš me utješiti?

83 Postadoh kao mijeh u dimu, ali tvojih naredaba ne zaboravih.

84 Koliko će biti dana sluge tvojega? Kad ćeš suditi onima koji me gone?

85 Oholi iskopaše mi jamu nasuprot zakonu tvojemu.

86 Sve su zapovijesti tvoje istina; bez krivice me gone, pomozi mi.

87 Umalo me ne ubiše na zemlji, ali ja ne ostavljam zapovijesti tvoje.

jih.

88 Po milosti svojoj oživi me, i èuvaæu otkrivenja usta tvojih.

89 Dovijeka je, Gospode, rijeè tvoja utvrðena na nebesima,

90 Od koljena do koljena istina tvoja; ti si postavio zemlju, i stoji.

91 Po tvojoj naredbi sve stoji sad; jer sve služi tebi.

92 Da nije zakon tvoj bio utjeha moja, poginuo bih u nevolji svojoj.

93 Zapovijesti tvojih neæu zaboraviti dovijeka, jer me njima oživljavaš.

94 Ja sam tvoj, pomози mi, jer tražim zapovijesti tvoje.

95 Bezbožnici gledaju da me ubiju; a ja razmišljam o tvojim otkrivenjima.

96 Svemu savršenome vidjeh kraj; ali je zapovijest tvoja veoma široka.

97 Kako ljubim zakon tvoj! Vas dan mislim o njemu.

98 Zapovijest tvoja èini me mudrijega od neprijatelja mojih; jer je sa mnom uvijek.

99 Razumniji postah od svih uèitelja svojih; jer razmišljam o tvojim otkrivenjima.

100 Mudriji sam od staraca; jer zapovijesti tvoje èuvam.

101 Od svakoga zloga puta zastavljam noge svoje, da bih èuvaо rijeè tvoju.

102 Od naredaba tvojih ne otstupam; jer si me ti nauèio.

103 Kako su slatke jeziku mojemu rijeèi tvoje, slaðe od meda ustima mojima!

104 Od zapovijesti tvojih postadoh razuman; toga radi mrzim na svaki put lažni.

105 Rijeè je tvoja žizak nozi mojoj, i vidjelo stazi mojoj.

106 Zakleh se da æu èuvati naredbe pravde tvoje, i izvršæu.

107 Poništen sam veoma, Gospode, oživi me po rijeèi svojoj.

108 Neka ti bude ugodna, Gospode, dobrovoljna žrtva usta mojih, i sudovima svojim nauèi me.

109 Duša je moja u ruci mojoj neprestano u nevolji; ali zakona tvogega ne zaboravljam.

110 Bezbožnici su mi metnuli zamku; ali od zapovijesti tvojih ne zastranih.

111 Prisvojih otkrivenja tvoja zavavijek; jer su radost srcu mojemu.

112 Privolio sam srce svoje da tvori naredbe tvoje navijek, do kraja.

113 Koji prestupaju zakon, ja na njih mrzim, a zakon tvoj ljubim.

114 Ti si zaklon moj i štit moj; rijeè tvoju èekam.

115 Idite od mene, bezakonic! I èuvaæu zapovijesti Boga svojega.

116 Ukrijepi me po rijeèi svojoj i biaæu živ, i nemoj me osramotiti u nadanju mom.

117 Utvrdi me, i spašæu se, i razmišljaæu o naredbama tvojim bez prestanka.

118 Obaraš sve koji otstupaju od naredaba tvojih; jer su pomisli njihove laž.

119 Kao gar bacaš sve bezbožnike na zemlji; toga radi omilješe mi otkrivenja tvoja.

120 Drkæe od straha tvogega tijelo moje, i sudova tvojih bojim se.

121 Èinim sud i pravdu, ne daj me onima koji me gone.

122 Odbrani slugu svojega na dobro njegovo, da mi ne èine sile oholi.

123 Oèi moje èeznu za spasenjem tvojim i za rijeèju pravde tvoje.

124 Uèini sluzi svojemu po milosti svojoj, i naredbama svojim nauèi me.

125 Ja sam sluga tvoj; urazumi me, i poznaæu otkrivenja tvoja.

126 Vrijeme je da Gospod radi; oboriše zakon tvoj.

127 Toga radi ljubim zapovijesti tvoje veæma nego zlato i drago kamenje.

128 Toga radi zapovijesti tvoje držim da su vjerne, na svaki put lažni mrzim.

129 Divna su otkrivenja tvoja; zato ih ÷uva duša moja.

130 Rijei tvoje kad se jave, prosvjetljuju i urazumljuju proste.

131 Otvoram usta svoja da odahnem, jer sam žedan zapovijesti tvojih.

132 Pogledaj me i smiluj se na me, kao što radi s onima koji ljube ime tvoje.

133 Tvrdi stope moje u rijei svojoj, i ne daj nikakome bezakonju da oblada mnom.

134 Izbavi me od nasilja ljudskoga, i ÷uvaæu zapovijesti tvoje.

135 Svjetloæu lica svojega obasjaj slugu svojega, i naui me naredbama svojim.

136 Oi moje liju potoke, zato što ne ÷uvaju zakona tvojega.

137 Pravedan si, Gospode, i pravi su sudovi tvoji.

138 Javio si pravdu u otkrivenjima svojim, i istinu cijelu.

139 Revnost moja jede me, zato što moji neprijatelji zaboravie rijei tvoje.

140 Rijee je tvoja veoma ÷ista, i sluga je tvoj veoma ljubi.

141 Ja sam malen i poništen, ali zapovijesti tvojih ne zaboravljam.

142 Pravda je tvoja pravda vjena, i zakon tvoj istina.

143 Tuga i nevolja nae me, zapovijesti su tvoje utjeha moja.

144 Vjena je pravda u otkrivenjima tvojim; urazumi me, i biau živ.

145 Viem iz svega srca: usliši me, Gospode; sauvaæu naredbe tvoje.

146 Prizivam te, pomoz mi; držaæu se otkrivenja tvojih.

147 Pretjeem svanuæe, i viem; rijee tvoju ÷ekam.

148 Pretjeu oi moje jutrenju stražu, da bih razmišljao o rijei tvojoj.

149 uj glas moj po milosti svojoj, Gospode; po sudu svojemu oživi me.

150 Prikueuju se koji ljube bezakonje; udaljili su se od zakona tvojega.

151 Ti si blizu, Gospode, i sve su zapovijesti tvoje istina.

152 Odavna znam za otkrivenja tvoja, da si ih postavio zavavijek.

153 Pogledaj nevolju moju, i izbavi me, jer ne zaboravljam zakona tvojega.

154 Primi se stvari moje, i odbrani me; po rijei svojoj oživi me.

155 Daleko je od bezbožnika spasenje, jer se ne drže naredaba tvojih.

156 Milosre je tvoje, Gospode, veliko; po pravome sudu svom oživi me.

157 Mnogo je protivnika mojih i neprijatelja mojih; ali ja ne ostupam od otkrivenja tvojih.

158 Vidim odmetnike, i mrsko mi je; jer ne ÷uvaju rijei tvoje.

159 Gledaj, kako ljubim zapovijesti tvoje, Gospode, po milosti svojoj oživi me.

160 Osnova je rijei tvoje istina, i vjean je svaki sud pravde tvoje.

161 Knezovi me gone ni za što, ali se srce moje boji rijei tvoje.

162 Radujem se rijei tvojoj kao onaj koji zadobije velik plijen.

163 Mrzim na laž i gadim se na nju, ljubim zakon tvoj.

164 Sedam puta na dan hvalim te za sudove pravde tvoje.

165 Velik mir imaju oni koji ljube zakon tvoj, i u njih nema spoticanja.

166 ekam spasenje tvoje, Gospode, i zapovijesti tvoje izvrujem.

¹⁶⁷ Duša moja èuva otkrivenja tvoja, i ja ih ljubim veoma.

¹⁶⁸ Èuvam zapovijesti tvoje i otkrivenja; jer su svi putovi moji pred tobom.

¹⁶⁹ Neka izađe tužnjava moja preda te, Gospode! Po rijeèi svojoj urazumi me.

¹⁷⁰ Neka dođe moljenje moje preda te! Po rijeèi svojoj izbavi me.

¹⁷¹ Usta æe moja pjevati hvalu, kad me nauèiš naredbama svojim.

¹⁷² Jezik æe moj kazivati rijeè tvoju, jer su sve zapovijesti tvoje pravedne.

¹⁷³ Neka mi bude ruka tvoja u pomoæi; jer mi omilješe zapovijesti tvoje;

¹⁷⁴ Žedan sam spasenja tvogoga, Gospode, i zakon je tvoj utjeha moja.

¹⁷⁵ Neka živi duša moja i tebe hvali, i sudovi tvoji neka mi pomogu.

¹⁷⁶ Zađoh kao ovca izgubljena: traži slugu svojega; jer zapovijesti tvojih ne zaboravih.

120

¹ Ka Gospodu zavikah u nevolji svojoj, i usliši me.

² Gospode! izbavi dušu moju od usta lažljivijeh i od jezika lukavoga.

³ Šta æe ti dati i šta æe ti prinijeti jezik lukavi?

⁴ On je kao oštre strijele u jakoga, kao ugljevlje smrekovo.

⁵ Teško meni kad sam tuđin kod Meseha, živim kod šatora Kidarskih.

⁶ Dugo je živjela duša moja s onima koji mrze na mir.

⁷ Ja sam miran; ali kad stanem govoriti, u njih je rat.

121

¹ Podižem oèi svoje ka gorama, odakle mi dolazi pomoæ.

² Pomoæ je meni od Gospoda, koji je stvorio nebo i zemlju.

³ Neæe dati da popuzne noga tvoja; ne drijemlje èuvar tvoj.

⁴ Gle, ne drijemlje i ne spava èuvar Izrailjev.

⁵ Gospod je èuvar tvoj, Gospod je sjen tvoj, on ti je s desne strane.

⁶ Danju te neæe sunce ubiti ni mjesec noæu.

⁷ Gospod æe te saèuvati od svakoga zla, saèuvaæe dušu tvoju Gospod.

⁸ Gospod æe èuvati ulazak tvoj i izlazak tvoj, otsad i dovijeka.

122

¹ Obradovah se kad mi rekoše: hajdemo u dom Gospodnji!

² Evo, stoje noge naše na vratima tvojim, Jerusalime!

³ Jerusalim je izidan, kao grad sliven u jednu zgradu.

⁴ Onamo idu plemena, plemena Gospodnja, po naredbi Izrailjevoj da slave ime Gospodnje.

⁵ Ondje stoje prijestoli sudski, prijestoli doma Davidova.

⁶ Ištite mira Jerusalimu; neka bude dobro onima koji ljube tebe!

⁷ Neka bude mir oko zidova tvojih, i èestitost u dvorima tvojim!

⁸ Radi braæe svoje, i prijatelja svojih govorim: mir ti!

⁹ Radi doma Gospoda Boga našega želim ti dobro.

123

¹ K tebi podižem oèi svoje, koji živiš na nebesima!

² Kao što su oèi slugama uprte u ruku gospodara njihovijeh, kao oèi sluškinjine u ruku gospođe njezine, tako su oèi naše u Gospoda Boga našega, dok se smiluje na nas.

³ Smiluj se na nas, Gospode, smiluj se na nas, jer smo se dovoljno napitali sramote;

⁴ Dovoljno se napitala duša naša ruga od ponositijeh, i sramote od oholijeh.

124

¹ Da nije bio Gospod s nama, neka reèe Izrailj,

² Da nije bio Gospod s nama, kad ljudi ustaše na nas,

³ Žive bi nas proždrli, kad se raspali gnjev njihov na nas;

⁴ Potopila bi nas voda, rijeka bi pokrila dušu našu;

⁵ Pokrila bi dušu našu silna voda.

⁶ Blagosloven Gospod, koji nas ne daje zubima njihovijem da nas rastržu!

⁷ Duša se naša izbavi kao ptica iz zamke lovaèke; zamka se raskide, i mi se izbavismo.

⁸ Pomoæ je naša u imenu Gospodnjem, koji je stvorio nebo i zemlju.

125

¹ Ko se uzda u Gospoda, on je kao gora Sion, ne pomješta se, ostaje dovijeka.

² Oko Jerusalama su gore, i Gospod je oko naroda svojega otsad i dovijeka.

³ Jer neæe ostati skiptar bezbožnièki nad dijelom pravednièkim, da ne bi pravednici pružili ruke svoje na bezakonje.

⁴ Uèini, Gospode, dobro dobrima i onima koji su prava srca.

⁵ A koji svræu na krive pute, otjeraæe Gospod s onima koji èine bezakonje. Mir Izrailju!

126

¹ Kad vraæaše Gospod roblje Sionsko, bijasmo kao u snu.

² Tada usta naša bijahu puna radosti, i jezik naš pjevanja. Tada govorahtu po narodima: veliko djelo èini Gospod na njima.

³ Veliko djelo èini Gospod na nama; razveselismo se.

⁴ Vraæaj, Gospode, roblje naše, kao potoke na sasušenu zemlju.

⁵ Koji su sa suzama sijali, neka žanju s pjevanjem.

⁶ Ide i plaèe koji nosi sjeme da sije; poæi æe s pjesmom noseæi snopove svoje.

127

¹ Ako Gospod neæe graditi doma, uzalud se muèe koji ga grade; ako neæe Gospod èuvati grada, uzalud ne spava stražar.

² Uzalud ranite, dockan liježete, jedete hljeb umorni; milome svomemu on daje san.

³ Evo našljedstva od Gospoda: djeca, porod je dar od njega.

⁴ Što su strijele u ruci jakome, to su sinovi mladi.

⁵ Blago èovjeku koji je njima napunio tul svoj! Neæe se osramotiti kad se stanu razgovarati s neprijateljima na vratima.

128

¹ Blago svakome, koji se boji Gospoda, koji hodi putovima njegovijem!

² Jer æe jesti od trudova ruku svojih. Blago tebi, i dobro ti je.

³ Žena je tvoja kao rodna loza usred doma tvojega; sinovi tvoji kao grane maslinove oko stola tvojega.

⁴ Gle, tako æe biti blagosloven èovjek koji se boji Gospoda.

⁵ Blagosloviaæ te Gospod sa Siona, i gledaæeš dobro Jeruslamsko u sve dane života svojega;

⁶ Vidjeæeš sinove u sinova svojih. Mir Izrailju!

129

¹ Mnogo mi dosađivaše od mladosti moje, neka reèe Izrailj,

² Mnogo mi dosađivaše od mladosti moje, ali me ne svladaše.

³ Na leđima mojim oraše oraèi, i vodiše duge brazde svoje.

4 Gospod je pravedan; isijeeè konopce bezbožnièke.

5 Postidjeæe se, odbiaæ se svi koji nenavide Sion.

6 Biaæ kao trava na krovovima, koja se sasušuje prije nego se poèupa,

7 Od koje neæe žetelac napuniti ruke svoje, niti naruèja svojega vezilac;

8 I koji prolaze neæe reæi: "Blagoslov Gospodnji na vama! blagosiljamo vas imenom Gospodnjim."

130

1 Iz dubine vièem k tebi, Gospode!

2 Gospode! èuj glas moj. Neka paze uši tvoje na glas moljenja mojega.

3 Ako æeš na bezakonje gledati, Gospode: Gospode, ko æe ostati?

4 Ali je u tebe praštanje, da bi te se bojali.

5 Èekam Gospoda; èeka duša moja; uzdam se u rijeè njegovu.

6 Duša moja èeka Gospoda veæma nego straže jutrnje, koje straže jutrom.

7 Neka èeka Izrailj Gospoda; jer je u Gospoda milost, i velik je u njega otkup.

8 I on æe otkupiti Izrailja od svijeh bezakonja njegovijeh.

131

1 Gospode! ne nadima se srce moje, niti se uznose oèi moje; niti idem na veliko, ni na ono što je više od mene.

2 Smjeran sam i krotak dušom svojom, kao dijete kraj matere; kao dijete duša je moja u meni.

3 Nek se uzda Izrailj u Gospoda otsad i dovijeka.

132

1 Opomeni se, Gospode, Davida i sve smjernosti njegove,

2 Kako se kunijaše Gospodu, i zavjetovaše Bogu Jakovljevu:

3 "Neæu uæi u šator doma svojega, niti æu leæi na postelju odra svojega;

4 Neæu dati sna oèima svojim, ni vjeðama svojim drijema;

5 Dok ne naðem mjesta Gospodu, stana Bogu Jakovljevu."

6 Evo, èusmo da je u Jefremovoj zemlji, naðosmo ga na poljima Kirijat-Jarimskim.

7 Uðimo u stan njegov, poklonimo se podnožju nogu njegovijeh.

8 Stani, Gospode, na poèivalištu svojem, ti i kovèeg sile tvoje.

9 Sveštenici tvoji nek se obuku u pravdu, i sveci tvoji nek se raduju.

10 Radi Davida sluge svojega nemoj odvratiti lica od pomazanika svojega.

11 Zakle se Gospod Davidu u istini, od koje neæe odstupati; od poroda tvojega posadiau na prijestolu tvojemu.

12 Ako sinovi tvoji ušeuavaju zavjet moj i otkrivenja moja kojima æu ih nauèiti, onda æe i sinovi njihovi dovijeka sjedjeti na prijestolu svom.

13 Jer je izabrao Gospod Sion, i omilje mu živjeti na njemu.

14 Ovo je poèivalište moje uvijek, ovdje æu se naseliti; jer mi je omiljelo.

15 Hranu æu njegovu blagosloviti, nište njegove nasitiau hljeba.

16 Sveštenike æu njegove obuæi u spasenje, i sveti æe se njegovi radovati.

17 Tu æu uèiniti da uzraste rog Davidu, postaviau vidjelo pomazaniku svojemu.

18 Neprijatelje æu njegove obuæi u sramotu; a na njemu æe cvjetati vijenac njegov.

133

1 Kako je lijepo i krasno kad sva

braæa žive zajedno!

² Kao dobro ulje na glavi, koje se staæe na bradu, bradu Aronovu, koje se staæe na skut od haljine njegove;

³ Kao rosa na Ermonu, koja slazi na gore Sionske. Jer je ondje utvrdio Gospod blagoslov i život do vijeka.

134

¹ Sad blagosiljajte Gospoda, sve sluge Gospodnje, koje stojite u domu Gospodnjem noæu.

² Podignite ruke svoje k svetinji, i blagosiljajte Gospoda.

³ Blagosloviæe te sa Siona Gospod, koji je stvorio nebo i zemlju.

135

¹ Hvalite ime Gospodnje, hvalite, sluge Gospodnje,

² Koji stojite u domu Gospodnjem, u dvorima doma Boga našega.

³ Hvalite Gospoda, jer je dobar Gospod; pojte imenu njegovu, jer je slatko.

⁴ Jer Jakova izabra sebi Gospod, Izrailja za dostojanje svoje.

⁵ Jer poznah da je velik Gospod, i Gospod naš svr̃h svijeh bogova.

⁶ Što god hoæe, sve Gospod èini, na nebesima i na zemlji, u morima i u svima bezdanima.

⁷ Izvodi oblake od kraja zemlje, munje èini usred dažda, izvodi vjetar iz staja njegovijeh.

⁸ On pobi prvence u Misiru od èovjeka do živinèeta.

⁹ Pokaza znake i èudesa usred tebe, Misire, na Faraonu i na svijem slugama njegovijem.

¹⁰ Pobi narode velike, i izgubi careve jake:

¹¹ Siona, cara Amorejskoga, i Oga, cara Vasanskoga, i sva carstva Hananska;

¹² I dade zemlju njihovu u dostojanje, u dostojanje Izrailju, narodu svojemu.

¹³ Gospode! ime je tvoje vjeèno; Gospode! spomen je tvoj od koljena do koljena.

¹⁴ Jer æe suditi Gospod narodu svojemu, i na sluge svoje smilovaæe se.

¹⁵ Idoli su neznabožaèki srebro i zlato, djelo ruku èovjeèijih;

¹⁶ Usta imaju, a ne govore; oèi imaju, a ne vide;

¹⁷ Uši imaju, a ne èuju; niti ima dihanja u ustima njihovijem.

¹⁸ Kakvi su oni onaki su i oni koji ih grade, i svi koji se uzdaju u njih.

¹⁹ Dome Izrailjev, blagosiljaj Gospoda; dome Aronov, blagosiljaj Gospoda;

²⁰ Dome Levijev, blagosiljaj Gospoda; koji se bojite Gospoda, blagosiljajte Gospoda.

²¹ Blagosloven Gospod na Sionu, koji živi u Jerusalmu! Aliluja!

136

¹ Slavite Gospoda, jer je dobar; jer je do vijeka milost njegova;

² Slavite Boga nad bogovima; jer je do vijeka milost njegova.

³ Slavite gospodara nad gospodarima; jer je do vijeka milost njegova;

⁴ Onoga, koji jedan tvori èudesa velika; jer je do vijeka milost njegova;

⁵ Koji je stvorio nebesa premu-dro; jer je do vijeka milost njegova;

⁶ Utvrdio zemlju na vodi; jer je do vijeka milost njegova;

⁷ Stvorio velika vidjela; jer je do vijeka milost njegova;

⁸ Sunce, da upravlja danom; jer je do vijeka milost njegova;

⁹ Mjesec i zvijezde, da upravljaju noæu; jer je do vijeka milost njegova;

¹⁰ Koji pobi Misir u prvencima njegovijem; jer je do vijeka milost njegova;

¹¹ Izvede iz njega Izrailja; jer je do vijeka milost njegova;

12 Rukom krjepkom i mišicom podignutom; jer je do vijeka milost njegova;

13 Koji razdvoji Crveno More; jer je do vijeka milost njegova;

14 I provede Izrailja kroz sred njega; jer je do vijeka milost njegova;

15 A Faraona i vojsku njegovu vrže u More Crveno; jer je do vijeka milost njegova;

16 Prevede narod svoj preko pustinje; jer je do vijeka milost njegova;

17 Pobi careve velike; jer je do vijeka milost njegova;

18 I izgubi careve znatne; jer je do vijeka milost njegova;

19 Siona cara Amorejskoga; jer je do vijeka milost njegova;

20 I Oga cara Vasanskoga; jer je do vijeka milost njegova;

21 I dade zemlju njihovu u dostojanje; jer je do vijeka milost njegova;

22 U dostojanje Izrailju, služi svojemu; jer je do vijeka milost njegova;

23 Koji nas se opomenu u poniženju našem; jer je do vijeka milost njegova;

24 I izbavi nas od neprijatelja naših; jer je do vijeka milost njegova;

25 Koji daje hranu svakomu tijelu; jer je do vijeka milost njegova;

26 Slavite Boga nebeskoga; jer je do vijeka milost njegova.

137

1 Na vodama Vavilonskim sjeđasmo i plakasmo opominjuæi se Siona.

2 O vrbama sred njega vješasmo harfe svoje.

3 Ondje iskahu koji nas zarobiše da pjevamo, i koji nas oboriše da se veselimo: "pjevajte nam pjesmu Sionsku."

4 Kako æemo pjevati pjesmu Gospodnju u zemlji tuđoj?

5 Ako zaboravim tebe, Jerusali-me, neka me zaboravi desnica moja.

6 Neka prione jezik moj za usta moja, ako tebe ne uspamtim, ako ne uzdržim Jerusalama svrh veselja svojega.

7 Napomeni, Gospode, sinovima Edomovijem dan Jerusalm-ski, kad govoriše: raskopajte, raskopajte ga do temelja.

8 Kæeri Vavilonska, krvnico, blago onome ko ti plati za djelo koje si nama uèinila!

9 Blago onome koji uzme i razbije djecu tvoju o kamen.

138

1 Slavim te, Gospode, od svega srca svojega, pred bogovima pjevam tebi.

2 Poklanjam se pred svetom crkvom tvojom, i slavim ime tvoje, za dobrotu tvoju i za istinu tvoju; jer si po svakom imenu svom podigao rijeè svoju.

3 U dan, u koji zazvah, ti si me uslišio, dunuo slobodu u dušu moju.

4 Slaviæe te, Gospode, svi carevi zemaljski, kad èuju rijeèi usta tvojih;

5 I pjevaæe putove Gospodnje, jer je velika slava Gospodnja.

6 Jer je visok Gospod, i vidi niskoga, i visokoga izdaleka poznaje.

7 Ako poðem u tuzi, ti æeš me oživiti; na zloæu neprijatelja mojih pružiæeš ruku svoju i zakloniæe me desnica tvoja.

8 Gospod æe svršiti za mene. Gospode! milost je tvoja do vijeka; djela ruku svojih ne ostavlja.

139

1 Gospode! ti me kušaš i znaš.

² Ti znaš kad sjedem i kad ustanem; ti znaš pomisli moje izdaleka;

³ Kad hodim i kad se odmaram, ti si oko mene, i sve putove moje vidiš.

⁴ Još nema riječi na jeziku mom, a ti, Gospode, gle, već sve znaš.

⁵ Sastrag i sprijed ti si me zaklonio, i stavio na me ruku svoju.

⁶ Ćudno je za me znanje tvoje, visoko, ne mogu da ga dokućim.

⁷ Kuda bih otišao od duha tvogjega, i od lica tvogjega kuda bih utekao?

⁸ Da izađem na nebo, ti si ondje. Da siđem u pakao, ondje si.

⁹ Da se dignem na krilima od zore, i preselim se na kraj mora:

¹⁰ I ondje æ me ruka tvoja voditi, i držati me desnica tvoja.

¹¹ Da rećem: da ako me mrak sakrije; ali je i noć kao vidjelo oko mene.

¹² Ni mrak neæ zamraćiti od tebe, i noć je svijetla kao dan: mrak je kao vidjelo.

¹³ Jer si ti stvorio što je u meni, sastavio si me u utrobi matere moje.

¹⁴ Hvalim te, što sam divno sazdan. Divna su djela tvoja, i duša moja to zna dobro.

¹⁵ Nijedna se kost moja nije sakrila od tebe, ako i jesam sazdan tajno, otkan u dubini zemaljskoj.

¹⁶ Zametak moj vidješe oći tvoje, u knjizi je tvojoj sve to zapisano, i dani zabilježeni, kad ih još nije bilo nijednoga.

¹⁷ Kako su mi nedokućljive pomisli tvoje, Bože! Kako im je velik broj!

¹⁸ Da ih brojim, više ih je nego pijeska. Kad se probudim, još sam s tobom.

¹⁹ Da hoæeš, Bože, ubiti bezbožnika! Krvopije, idite od mene.

²⁰ Oni govore ružno na tebe; uzimaju ime tvoje uzalud neprijatelji tvoji.

²¹ Zar da ne mrzim na one, koji na te mrze, Gospode, i da se ne gadim na one koji ustaju na tebe?

²² Punom mržošæu mrzim na njih; neprijatelji su mi.

²³ Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me, i poznaj pomisli moje.

²⁴ I vidi jesam li na zlu putu, i vodi me na put vjeñi.

140

¹ Izbavi me, Gospode, od ćovjeka zloga, saćuvaj me od nasilnika,

² Koji pomišljaju zlo u srcu i svaki dan podižu rat;

³ Oštre jezik svoj kao zmija, jed je aspidin u ustima njihovijem.

⁴ Saćuvaj me, Bože, od ruku bezbožnićkih, od nasilnika sahrani me, koji misle da potkinu noge moje.

⁵ Oholi mi namjestiše zamke i prugla, metnuše mi mrežu na put, pređu razapeše mi.

⁶ Rekoh Gospodu: ti si Bog moj, usliši, Gospode, glas moljenja mogjega.

⁷ Gospode, Gospode, krjepki spasiljelu moj, zakloni glavu moju u dan ratni!

⁸ Ne daj, Gospode, bezbožniku što želi, ne daj mu da dokući što je naumio, da se ne uznose.

⁹ Otrov onijeh što su oko mene, pogibao usta njihovijeh neka se obrati na njih.

¹⁰ Neka padne na njih živo ugljevlje; neka ih on baci u oganj, u propasti, da ne ustanu.

¹¹ Ćovjek jezićan neæ se utvrditi na zemlji, nepravednoga æ zloæa uvaliti u pogibao.

¹² Znam da æ Gospod pokazati pravdu nevoljnome i pravicu ubogima.

¹³ Da! pravedni æ slaviti ime tvoje, pravi æ ostati pred licem tvojim.

141

¹ Gospode, višem k tebi, pohiti k meni, ěuj glas moljenja mojega, kad višem k tebi.

² Nek izaĊe molitva moja kao kad pred lice tvoje, dizanje ruku mojih kao prinos veĊernji.

³ Postavi, Gospode, stražu kod jezika mojega, ěuvaj vrata usta mojih.

⁴ Ne daj srcu mojemu da zas-trani na zle pomisli, da ěini djela bezbožna s ljudima koji postupaju nepravedno; i da ne okusim slado-sti njihovijeh.

⁵ Neka me nije pravednik, to je milost; neka me kara, to je ulje za glavu moju; glava moja neæe odbaciti, ako æe i više; nego je molitva moja protiv zloæe njihove.

⁶ Rasuše se po kamenijem vr-letima sudije njihove, i ěuše rijeĊi moje kako su blage.

⁷ Kao kad ko sijeĊe i teše, tako se razletješe kosti naše do ěeljusti paklenijeh.

⁸ Ali su k tebi, Gospode, Gospode, upravljene oĊi moje, u tebe se uzdam, nemoj odbaciti duše moje.

⁹ Saěuvaj me od zamke, koju mi metnuše, od lukavstva onijeh, koji ěine bezakonje.

¹⁰ Pašæe u mreže svoje bezbožnici, a ja æu jedan proĊi.

142

¹ Glasom svojim ka Gospodu višem, glasom svojim Gospodu se molim.

² Izlivam pred njim moljenje svoje, tugu svoju pred njim kazu-jem,

³ Kad iznemogne u meni duh moj. Ti znaš stazu moju. Na putu, kojim hodim, sakriše mi zamku.

⁴ Pogledam nadesno, i vidim da me niko ne zna; nestade mi utoĊišta, niko ne mari za dušu moju.

⁵ Višem k tebi, Gospode; velim: ti si utoĊište moje, dio moj na zemlji živijeh.

⁶ ěuj tužnjavu moju; jer se muĊim veoma. Izbavi me od onijeh koji me gone, jer su jaĊi od mene.

⁷ Izvedi iz tamnice dušu moju, da slavim ime tvoje. Oko mene æe se skupiti pravednici, kad mi uĊiniš dobro.

143

¹ Gospode, usliši molitvu moju, primi moljenje moje po istini svojoj, usliši me po pravdi svojoj.

² I ne idi na sud sa slugom svo-jim, jer se neæe opravdati pred tobom niko živ.

³ Neprijatelj goni dušu moju, gazi u prah život moj, posaduje me u mrak, kao davno pomrle.

⁴ Trne u meni duh moj, nestaje u meni srca mojega.

⁵ Pominjem dane stare, prebra-jam sve poslove tvoje, razmišljam o djelima ruku tvojih.

⁶ Pružam k tebi ruke svoje; duša je moja kao suha zemlja pred tobom.

⁷ Pohitaj, usliši me; Gospode, nestaje duha mojega, nemoj odvratiti lica svojega od mene; jer æu biti kao oni koji odlaze u grob.

⁸ Rano mi javi milost svoju, jer se u tebe uzdam. Pokaži mi put, kojim da idem, jer k tebi podižem dušu svoju.

⁹ Izbavi me od neprijatelja mo-jih, Gospode, k tebi pritjeĊem.

¹⁰ NauĊi me tvoriti volju tvoju, jer si ti Bog moj; duh tvoj blagi neka me vodi po stazi pravoj.

¹¹ Imena radi svojega, Gospode, oživi me, po pravdi svojoj izvedi iz muke dušu moju.

¹² I po milosti svojoj istrijebi neprijatelje moje, i pogubi sve koji muĊe dušu moju, jer sam tvoj sluga.

144

¹ Blagosloven Gospod, grad moj, koji uèi ruke moje boju, prste moje ratu,

² Dobrotvor moj i ograda moja, utoèište moje i izbavitelj moj, štit moj, onaj, u koga se uzdam, koji mi pokorava narod moj.

³ Gospode! šta je èovjek, te znaš za nj, i sin smrtnoga, te ga paziš?

⁴ Èovjek je kao ništa; dani su njegovi kao sjen, koji prolazi.

⁵ Gospode! savij nebesa svoja, i siði; dotakni se gora, i zadimiæe se.

⁶ Sijevni munjom, i razagnaj ih; pusti strijele svoje, i raspi ih.

⁷ Pruži ruku svoju s visine, izbavi me i izvadi me iz vode velike, iz ruku tuðinaca,

⁸ Kojih usta govore ništave stvari, i kojih je desnica desnica lažna.

⁹ Bože! pjesmu novu pjevaæu ti, u psaltir od deset žica udaraæu tebi,

¹⁰ Koji daješ spasenje carevima, i Davida slugu svojega izbavljaš od ljutoga maæa.

¹¹ Izbavi me i otmi me iz ruke tuðinaca, kojih usta govore ništave stvari, i kojih je desnica desnica lažna.

¹² Sinovi naši neka budu kao bilje, koje veselo odraste u mladosti; kæeri naše kao stupovi prekrasno izraðeni u dvoru;

¹³ Žitnice naše pune, obilne svakim žitom; ovce naše nek se množe na tisuæe i na sto tisuæa po stanovima našim.

¹⁴ Volovi naši neka budu tovni; neka ne bude napadanja, ni bježanja, ni tužnjave po ulicama našim.

¹⁵ Blago narodu, u kojega je sve ovako! Blago narodu, u kojega je Gospod Bog!

145

¹ Uzvišivaæu te, Bože moj, care moj, blagosiljaæu ime tvoje od

vijeka do vijeka.

² Svaki æu te dan blagosiljati, i hvaliaæu ime tvoje do vijeka i bez prestanka.

³ Velik je Gospod, i valja ga slaviti, i veliæanstvo njegovo ne može se dosegnuti.

⁴ Od koljena do koljena hvaliaæe djela tvoja, i silu tvoju kazivati.

⁵ O visokoj slavi tvojega veliæanstva, i o divnim djelima tvojim razmišljam.

⁶ Pripovijedaæe silu èudesata tvojih, i ja æu veliæanstvo tvoje kazivati.

⁷ Hvaliaæe veliku dobrotu tvoju i pravdu tvoju pjevaæe.

⁸ Podatljiv je i milosrdan Gospod, dugo trpi i velike je milosti.

⁹ Dobar je Gospod prema svima, i žalostiv na sva djela svoja.

¹⁰ Neka te slave, Gospode, sva djela tvoja, i sveci tvoji neka te blagosiljaju.

¹¹ Neka kazuju slavu carstva tvojega, i silu tvoju pripovijedaju.

¹² Da bi javili sinovima ljudskim silu tvoju, i visoku slavu carstva tvojega.

¹³ Carstvo je tvoje carstvo svijeh vijekova, i vlada tvoja na sva koljena.

¹⁴ Gospod prihvata sve koji padaju, i ispravlja sve pognute.

¹⁵ Oèi su svijeh k tebi upravljene, i ti im daješ hranu na vrijeme;

¹⁶ Otvoraš ruku svoju, i sitiš svašta živo po želji.

¹⁷ Pravedan je Gospod u svijem putovima svojim, i svet u svijem djelima svojim.

¹⁸ Gospod je blizu svijeh koji ga prizivaju, svijeh, koji ga prizivaju u istini.

¹⁹ Želju ispunja onima koji ga se boje, tužnjavu njihovu èuje, i pomaže im.

²⁰ Èuva Gospod sve koji ga ljube, a bezbožnike sve æe istrijebiti.

21 Hvalu Gospodu neka govore usta moja, i neka blagosilja svako tijelo sveto ime njegovo uvijek i bez prestanka.

146

1 Hvali, dušo moja, Gospoda.

2 Hvaliaèu Gospoda za života svojega, pjevaèu Bogu svojemu dok me je god.

3 Ne uzdajte se u knezove, u sina èovjeèijega, u kojega nema pomoæi.

4 Iziðe iz njega duh, i vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove.

5 Blago onome, kojemu je pomoænik Bog Jakovljevi, kojemu je nadanje u Gospodu, Bogu njegovu,

6 Koji je stvorio nebo i zemlju, more i sve što je u njima; koji drži vjeru uvijek,

7 Èini sud onima, kojima se èini krivo; daje hranu gladnima. Gospod driješi svezane,

8 Gospod otvora oèi slijepcima, podiže oborene, Gospod ljubi pravednike.

9 Gospod èuva došljake, pomaže siroti i udovici; a put bezbožnièki prevraæa.

10 Gospod je car dovijeka, Bog tvoj, Sione, od koljena do koljena. Aliluja.

147

1 Hvalite Gospoda, jer je slatko pjevati Boga našega, jer blagome prilikuje hvala.

2 Gospod zida Jerusolim, sabira rasijane sinove Izrailjeve;

3 Iscjeljuje one koji su skrušena srca, i lijeèi tuge njihove;

4 Izbraja mnoštvo zvijezda, i sve ih zove imenom.

5 Velik je Gospod naš i velika je krjepost njegova, i razumu njegovu nema mjere.

6 Prihvata smjerne Gospod, a bezbožne ponižava do zemlje.

7 Redom pjevajte Gospodu hvalu, udarajte Bogu našem u gusle.

8 On zastire nebo oblacima, sprema zemlji dažd, èini te raste na gorama trava;

9 Daje stoci piæu njezinu, i vraniaèima, koji vièu k njemu.

10 Ne mari za silu konjsku, niti su mu mili kraci èovjeèiji.

11 Mili su Gospodu oni koji ga se boje, koji se uzdaju u milost njegovu.

12 Slavi, Jerusalime, Gospoda; hvali Boga svojega, Sione!

13 Jer on utvrðuje prijevornice vrata tvojih, blagosilja sinove tvoje u tebi.

14 Ograðuje meðe tvoje mirom, nasiæava te jedre pšenice.

15 Šalje govor svoj na zemlju, brzo teèe rijeè njegova.

16 Daje snijeg kao vunu, sipa inje kao pepeo.

17 Baca grad svoj kao zalogaje, pred mrazom njegovijem ko æe ostati?

18 Pošlje rijeè svoju, i sve se raskravi; dune duhom svojim, i poteku vode.

19 On je javio rijeè svoju Jakovu, naredbe i sudove svoje Izrailju.

20 Ovo nije uèinio nijednome drugom narodu, i sudova njegovijeh oni ne znaju. Aliluja!

148

1 Hvalite Gospoda na nebesima, hvalite ga na visini.

2 Hvalite ga, svi anđeli njegovi, hvalite ga, sve vojske njegove!

3 Hvalite ga, sunce i mjeseeè, hvalite ga, sve zvijezde sjajne!

4 Hvalite ga, nebesa nad nebesima i vodo nad nebesima!

5 Neka hvale ime Gospodnje, jer on zapovjedi i stvoriše se.

6 Postavi ih zasvagda i zavavijek, dade naredbu, koja neæe proæi.

⁷ Hvalite Gospoda na zemlji, ve-
like ribe i sve bezdane;

⁸ Oganj i grad, snijeg i magla,
vjetar silni, koji izvršuje rijeè nje-
govu,

⁹ Gore i svi humovi, rodna
drveta i svi kedri,

¹⁰ Zvijeri i sva stoka, bubine i
ptice krilate,

¹¹ Carevi zemaljski i svi narodi,
knezovi i sve sudije zemaljske,

¹² Momci i djevojke, starci i
djeca,

¹³ Neka hvale ime Gospodnje;
jer je samo njegovo ime uzvišeno,
slava njegova na zemlji i na nebu.

¹⁴ On je uzvisio rog naroda svo-
jega, slavu svijeh svetaca svojih,
sinova Izrailjevih, naroda, koji je
blizu njega.

149

¹ Pojte Gospodu pjesmu novu;
hvala da mu je na saboru svetijeh.

² Neka se veseli Izrailj o
stvoritelju svom, sinovi Sionski
nek se raduju o caru svom.

³ Neka hvale ime njegovo pok-
likujuæi, u bubanj i gusle neka
mu udaraju.

⁴ Jer je mio Gospodu narod nje-
gov, ukrašava smjerne spasava-
juæi ih.

⁵ Nek se vesele sveci u slavi,
i nek se raduju na posteljama
svojim.

⁶ Slava je Božija u ustima nji-
hovijem, i maè s obje strane oštar
u ruci njihovoj,

⁷ Da se osvete narodima, i
pokaraju plemena;

⁸ Da svežu careve njihove u
lance, i vlastelu njihovu u okove
gvozdene,

⁹ I izvrše na njima napisani
sud. Ova je èast svima svecima
njegovijem. Aliluja!

150

¹ Hvalite Boga u svetinji nje-
govej, hvalite ga na tvrði slave
njegove.

² Hvalite ga prema sili nje-
govej, hvalite ga prema visokome
veličanstvu njegovu.

³ Hvalite ga uz glas trubni,
hvalite ga uz psaltir i gusle.

⁴ Hvalite ga s bubnjem i vesel-
jem, hvalite ga uz žice i organ.

⁵ Hvalite ga uz jasne kimvale,
hvalite ga uz kimvale gromovne.

⁶ Sve što diše neka hvali
Gospoda! Aliluja!